

Diệp Quả Đông Nam Chi

Contents

Diệp Quả Đông Nam Chi	2
1. Chương 1: Nhật Kiềm	3
2. Chương 2: Thị Trần	6
3. Chương 3: Ván Cược	9
4. Chương 4: Hôn Thự	13
5. Chương 5: Khách Điểm	17
6. Chương 6: Ngoài Ý Muốn	22
7. Chương 7: Lên Đường	25
8. Chương 8: Linh Tà	30
9. Chương 9: Ngộ Quỷ	33
10. Chương 10: Rút Kiềm	37
11. Chương 11: Giảng Co	40
12. Chương 12: Chiến Đấu Kịch Kiệt	44
13. Chương 13: Trách Nhiệm	48
14. Chương 14: Tìm	52
15. Chương 15: Hàn Độc	56
16. Chương 16: Nhập Dạ (vào Đêm)	60
17. Chương 17: Khởi Hành	64
18. Chương 18: Kết Bạn	68
19. Chương 19: Manh Mối	72
20. Chương 20: Hung Hiểm	76
21. Chương 21: Dạ Đàm(hoa Quỳnh)	80
22. Chương 22: Hoa Đăng	84
23. Chương 23: Tâm Tư	88
24. Chương 24: Sơn Trang	92
25. Chương 25: Chủ Ý	96
26. Chương 26: Điểm Thần	100
27. Chương 27: Yên Hội	104
28. Chương 28: Nữ Tử	108
29. Chương 29: Hàm Hương	112
30. Chương 30: Tỷ Tỷ	116
31. Chương 31: Lôi Đài	120
32. Chương 32: Bảo Bối	123
33. Chương 33: Sưởi Ấm	128
34. Chương 34: Hoa Châu	132
35. Chương 35: Phản Phệ	137
36. Chương 36: Tu Luyện	141
37. Chương 37: Phân Đạo	145
38. Chương 38: Hoa Cô	149
39. Chương 39: Tái Kiến	153
40. Chương 40: Tình Mê	158

41. Chương 41: Động Tình	163
42. Chương 42: Tình Ý	167
43. Chương 43: Gia Môn	171
44. Chương 44: Biến Hóa	175
45. Chương 45: Tư Hội	180
46. Chương 46: Đồng Miên (ngủ)	184
47. Chương 47: Trở Về	188
48. Chương 48: Đoán	192
49. Chương 49: Dạ Thâm (đêm Dài)	196
50. Chương 50: Giao Hòa	201
51. Chương 51: Thái Độ	204
52. Chương 52: Tâm Niệm	209
53. Chương 53: Rời Nhà	214
54. Chương 54: Cổ Nhân	218
55. Chương 55: Châm Ngồi	223
56. Chương 56: Điểm Tâm	227
57. Chương 57: Nguyên Do	231
58. Chương 58: Lại Giường (kiểu Ngủ Nướng Ý)	236
59. Chương 59: Qua Sông	240
60. Chương 60: Rơi Xuống Nước	244
61. Chương 61: Cùng Tắm	248
62. Chương 62: Cô Nương	253
63. Chương 63: Đột Biến	257
64. Chương 64: Nghênh Chiến	261
65. Chương 65: Nỗi Lòng	265
66. Chương 66: Tương Tư	269
67. Chương 67: Chân Tướng	273
68. Chương 68: Hàn Băng	277
69. Chương 69: Múa Kiếm	282
70. Chương 70: Thắng Bại	286
71. Chương 71: Đại Giới	291
72. Chương 72: Phiên Ngoại Nhất: Hỷ Sự	296
73. Chương 73: Phiên Ngoại Hai: Giường Sự	303

Diệp Quả Đông Nam Chi

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, cổ đại Editor: Hako Mười sáu năm sống trên đời của Nam Cung chính là mười sáu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-quai-dong-nam-chi>

1. Chương 1: Nhật Kiếm

Lưu Trưng từ nhỏ vẫn có tật xấu, không chỉ có thể đem toàn bộ những gì mình gặp qua nhớ một cách rõ ràng, mà còn có thể tùy lúc thông qua tự hỏi phương pháp nhớ lại toàn bộ các chi tiết, một chút cũng không sai.

Kỳ thật, nói đơn giản chính là bốn chữ, nhìn qua không quên. (quá mục bất vong)

Ví dụ như giờ phút này, Lưu Trưng cảm giác ruộng rau nhà mình cùng trong trí nhớ tựa hồ có điểm không giống nhau. Nàng đứng ở trên bờ ruộng suy nghĩ chốc lát...

Àn, là thiếu vài trái cà.

Ruộng rau của Diệp gia cà tím mọc rất tốt, cà tím mọc từng chùm trĩu cành.

Lưu Trưng trong lòng đại khái đều biết, nhưng vẫn chưa lộ ra, chính là chọn vài trái lớn hái xuống, ném vào trong rổ, sau lại quay đầu đến chỗ ruộng trồng ớt.

Lúc này Lưu Trưng bước đi rất nhẹ.

Mảnh ruộng này so với mảnh ruộng trồng cà lớn hơn mà đất còn màu mỡ, ngoại trừ cây ớt còn có các loại rau củ khác như cải trắng, rau cần, đậu sừng, rau thơm, còn có một giàn các loại cây dây leo như mướp, bí đỏ, bí đao. Một mảnh xanh mướt mênh mông, thập phần vui mắt. Nhưng Lưu Trưng rất nhanh liền phát hiện một mảnh nhìn không vui mắt một chút nào —

Có một chỗ ruộng trồng cải trắng bị người đập trúng, cây trồng ngã trái ngã phải, còn để lại mấy dấu chân nhìn ghê người.

Lưu Trưng nhớ rõ trên giàn cây bên cạnh vốn hẳn là có một quả mướp vừa lớn vừa dài, nhưng hôm nay lại trống không. Nàng nhịn không được thở dài, đi thêm mấy bước nữa lại thấy hai bóng người cúi đầu đang bận rộn hái rau. Hai người họ thập phần chăm chỉ, hái vừa mau vừa gọn, hoàn toàn không phát giác có người đang nhìn chằm chằm.

Lưu Trưng ngồi xổm xuống, nhặt hòn đá nhỏ ném qua đó.

“Ôi —” người bị ném trúng ngẩng đầu lên trước, liếc mắt liền thấy Lưu Trưng, ánh mắt sáng ngời đứng ở bờ ruộng bên cạnh. Người kia trong miệng lập tức nói lắp: “Là... Là Liễu Chi cô nương a..”

Diệp gia cha mẹ lúc trước đặt tên muốn có nội hàm, liền đặt “Lưu Trưng” lại phát hiện có chút khó đọc, tự ý lại thêm sâu. Ở vùng nông thôn này chỉ sợ không ai có thể hiểu được. Lúc ấy Vương thẩm ở gần đó nghe xong liền tự động lý giải thành hai chữ “Liễu Chi”.

Liễu Chi đích xác dễ dàng lý giải. Trước cổng thôn trồng cây liễu, mùa xuân đến cành liễu nhẹ lay, quyến rũ xinh đẹp.

Diệp gia cha mẹ rõ ràng liền chấp nhận, không giải thích lại.

Người lúc này vừa gọi “Liễu Chi cô nương” là người ở sau nhà Diệp gia, chính là Vương Thẩm, người lúc trước nghe nhầm tên của nàng. Người kia vừa lên tiếng, chân người bên cạnh vẫn cúi đầu run lên, cũng vội vàng ngẩng đầu lên. Chính là con dâu của Vương thẩm Từ thị. Mẹ chồng nàng dâu nhà này cũng không tính là xấu. Chính là chung quy tránh không được một chút tật xấu trộm vặt, thích chiếm tiện nghi. Ruộng Diệp gia ngày thường đặc biệt tốt, cho nên hai người này chính là “khách quen” của ruộng rau Diệp gia.

“Àn”. Lưu Trưng gật đầu cũng đi xuống ruộng. Nếu không có mướp, vậy hái chút đậu sừng. Nhưng đậu sừng... Giá đậu sừng trụi thui lụi, chỉ còn lác đác mấy cái vừa mới thành hình.

Lưu Trưng đưa tay ra lại lui trở về, nhú mày.

“Liễu... Liễu Chi cô nương, người đây là hái rau chuẩn bị cơm trưa đi.” Vương thẩm da mặt có chút đỏ lên, cười cười bước lên, nhân cơ hội lấy một ít đậu sừng trong rổ của mình nhét vào trong rổ của Lưu Trưng. “Đậu sừng này ăn ngon, lấy về ném thử chút”. Khẩu khí này, thật sự so với nàng còn giống chủ nhân của khối đất này hơn.

Lưu Trưng nhìn Vương thắm liếc mắt một cái cũng không lên tiếng.

Nhưng Vương thắm lại hiển nhiên hiểu lầm ý của nàng, lại vội vàng giải thích: “ Trong thôn này cha người tính ra là người tốt, hẳn thường cùng lão Vương nhà ta nói hai nhà chúng ta quan hệ tốt, cho tới bây giờ tuy hai mà một...”

Cha nàng? Cha nàng căn bản không thích cùng người khác chung đụng, càng không thể nói ra những lời này.

“ Mẹ người cũng là người mà thím thấy hiền lành vô cùng, lần trước còn nói đất trồng nhiều rau ăn không hết, bảo chúng ta... mấy nhà chúng ta đến giúp nàng hái mang về nữa.”

Không có khả năng. Mẹ nàng là một người mười ngón không dính xuân thủy, ngay cả bí đao cùng bí đỏ cũng không phân biệt được, như thế nào sẽ lại trông nom việc trồng trọt không quan hệ tới mình.

Vương thắm nói bừa như vậy, chẳng qua là kiếm lý do cho việc hái trộm rau mà thôi. Lưu Trưng trong lòng thật hiểu được, cũng lười so đo. Cho nên chỉ “Ân” một tiếng để trả lời.

Vương thắm thấy nàng vẫn lạnh như băng, định mở miệng chuẩn bị lôi kéo nói tiếp tục lôi kéo nói chuyện, nhưng Lưu Trưng lại đột nhiên biến sắc.

“ Cháu trai nhà thím còn ở nhà chờ thím nấu cơm đấy.”

Lưu Trưng cuối cùng mở miệng nói một câu, hơn nữa nói rất cứng rắn không chút khách khí. Vương thắm đầu tiên là sửng sốt sau đó liền rất nhanh gạt đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta cũng cần phải trở về.”

Tiếp theo, Vương thắm liền mang theo rổ rau, lôi kéo con dâu của mình vội vàng rời đi.

Lưu Trưng sờ dĩ đuổi đi hai mẹ con bọn họ là có nguyên nhân.

Bởi vì nàng phát hiện bờ ruộng bên cạnh có thứ không giống lúc trước. Lúc nàng mới đi đến bên này tuyệt đối không có thứ này. Thứ này ở dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống phát sáng rực rỡ, làm người đau mắt.

Lưu Trưng liếc nhìn bốn phía nhưng không thấy có người. Nàng liền đi qua chỗ đó, híp mắt nhìn trong chốc lát.

Đó là một thanh kiếm. Thoạt nhìn, đó là một thanh kiếm sắc bén, chỉ có thanh liềm bị vứt bỏ ở giữa đám rau, cũng không có vỏ kiếm. Hơn nữa, kiếm này nhìn còn có chút quen mắt... Có điểm giống bội kiếm của cha nàng - Lăng Vân kiếm. Nhưng rốt cuộc có phải thật Lăng Vân kiếm thật hay không? Lưu Trưng không dám xác định.

Bởi vì cha nàng rất ít đem Lăng Vân kiếm lấy ra ngoài, mà nàng lại không hứng thú đi nhìn một cái hoặc là kiếm tra. Thậm chí nàng chưa từng ở khoảng cách gần như vậy nhìn nó. Cho nên, nàng chỉ biết là kiếm này giống Lăng Vân kiếm như đúc nhưng thật giả không phân biệt được.

Nhưng mà...

Nếu đây là thật, vậy cha nàng đâu? Nàng nhớ rõ cha nàng còn nói qua “Kiếm không rời thân“. Nhưng nếu là giả, vậy người nào có thể làm giả thanh kiếm như thật, lại ném ở chỗ này có mục đích làm gì?

Lưu Trưng thật sự có chút khó hiểu.

Cách đó không xa tựa hồ đã có nhà bắt đầu nấu cơm, có khói nhẹ chậm rãi xông lên giữa không trung.

Cần phải trở về, Tôn bà bà nhất định chờ sốt ruột. Về phần thanh kiếm kia rốt cuộc có phải Lăng Vân kiếm thật hay không... giống như cùng nàng không có nhiều quan hệ.

Lưu Trưng nghĩ như vậy, liền thu thập rổ rau trở về, không có quay đầu nhìn lại.

Thức ăn hôm nay là canh cà cùng đậu sừng xào, rất nhanh liền làm tốt lắm.

Cà tươi mới, đậu sừng hương vị ngọt ngào.

Tôn bà bà tay nghề rất tốt. Từng ấy năm, Diệp gia may mắn có Tôn bà bà mới có thể ăn no mặc ấm.

Lưu Trưng ăn một nửa, đột nhiên nghĩ đến thanh kiếm để tại bên ruộng, liền hỏi một câu: “Bà bà, cha mẹ con khi nào trở về?”

Tôn bà bà nhưng ngăn người: “Nói ra thật chút nữa đã quên, vốn hẳn là đêm qua phải về nhà rồi.”

Lưu Trưng trong lòng căng thẳng: “Còn chưa trở lại?”

“Chưa đâu.” Tôn bà bà bị hỏi cũng mơ hồ: “Làm sao vậy?”

Lưu Trưng chính là lúc đầu cũng không có tâm tư ăn cơm.

Thanh kiếm kia...đến tột cùng có phải Lăng Vân kiếm hay không? Nhưng vấn đề này nàng không tính toán đến hỏi Tôn bà bà. Tôn bà bà lớn tuổi, không thể để cho bà lo lắng, hãi hùng. Lưu Trưng chỉ có thể chính mình suy nghĩ, những nghĩ mãi chỉ có thể xác định thanh kiếm kia cùng trong trí nhớ không sai mấy may, còn lại liền không thể xác định.

Cha mẹ nàng mấy hôm trước đã ra ngoài.

Về phần đi nơi nào, làm cái gì, Lưu Trưng xưa nay không phải thực quan tâm, cha mẹ nàng cũng sẽ không nói. Thậm chí khi nào thì bọn họ trở về, nàng cũng không hỏi, dù sao Tôn bà bà trong lòng đều biết.

Nhưng hiện tại sự việc đã có chút bất thường.

Bởi vì Lưu Trưng vừa mở cửa phòng đã lại gặp được thanh kiếm kia.

Thanh kiếm vẫn sáng bóng, không có vỏ kiếm, lại bị ném ở ngoài cổng Diệp gia. Lưu Trưng còn chưa kịp phản ứng, Tôn bà bà từ trong đi ra ngoài vừa nhìn thấy, sau đó “A” một tiếng.

“Lăng Vân kiếm?” Lưu Trưng nhin không được nhú mi.

“Lăng Vân kiếm.” Tôn bà bà khẳng định chắc chắn.

Lưu Trưng nhìn xung quanh, không có lấy một bóng người. Cuối cùng nàng chỉ có thể thở dài, đem thanh kiếm trên mặt đất nhặt lên. Lưu Trưng cảm thấy có thể hiểu được tại sao cha của nàng lại quý trọng thanh kiếm này như vậy.

Kỳ thật Lăng Vân kiếm tạo hình hết sức bình thường. Nhìn qua, trừ bỏ phần mũi kiếm vô cùng sắc bén, ở ngoài không có chỗ nào đặc biệt. Chuôi kiếm cũng là loại vô cùng bình thường, ngay cả khắc hoa cũng không có, chứ đừng nói là có khảm bảo thạch. Cho nên nàng nhìn như thế nào cũng cảm thấy thường thường không có gì lạ.

Nhưng... Thanh kiếm này vào tay lại cảm thấy đặc biệt nhẹ, nhẹ đến mức gần như không thấy sức nặng của nó.

Đây là một loại cảm giác thật kỳ diệu, thanh kiếm nhẹ như không, lại mơ hồ tồn tại một loại sức mạnh, sức mạnh có thể lôi kéo con người. Lưu Trưng cảm thấy trong nháy mắt, tâm như bị thanh kiếm thôi thúc, có một loại khát vọng cầm thanh kiếm này lao ra múa một bộ kiếm pháp.

Mặc dù, nàng căn bản không biết bộ kiếm pháp nào.

Thật sự là quá kỳ diệu rồi.

Nhưng Lưu Trưng vẫn là bất khả tư nghị hỏi lại một lần: “Đây thật sự là Lăng Vân kiếm?”

Tôn bà bà có chút bất đắc dĩ: “Nếu không con thử xem?”

“Thử như thế nào?”

“Lăng Vân kiếm chém sắt như chém bùn.”

Lưu Trưng dạo qua một vòng. Ở phòng bếp, nàng tìm được món canh gà kho. Bởi vì giờ phút này Lưu Trưng cũng có ý muốn thử một chút. Chém sắt như chém bùn không tính là cái gì, hơn nữa cho dù thực sự chém được cũng làm bị thương mũi kiếm. Nàng nhưng thất ra cảm thấy... Có thể cử trọng nhược khinh chính là hảo kiếm, cảm giác tựa như Lăng Vân không sai biệt lắm.

Món kho cánh gà kho đầy dầu mỡ vừa đúng lúc để thử kiếm.

Tôn bà bà nhìn thấy nước gà, sắc mặt có chút quỷ dị.

Mà Lưu Trưng tay nâng kiếm, hạ xuống mặt trên của chân gà rồi nhẹ nhàng vung một chút—

Thế nhưng lại thực sự tước ra một mảnh da vừa mỏng lại đều ra ngoài.

Lưu Trưng thở ra một hơi thật dài, nhìn lại mũi kiếm, ngay cả một chút mỡ cũng không để lại. Đây... Quả nhiên là một thanh hảo kiếm! Cho dù không phải Lăng Vân kiếm, đó cũng là một thanh bảo kiếm thế gian khó cầu!

“Đây... Chỉ sợ là thật rồi.” Tôn bà bà thở dài.

”Ân.”

Nhưng mà, tiếp theo phải làm sao bây giờ?

Lưu Trưng cân nhắc, trong chốc lát không có kết luận gì.

Tôn bà bà nói: “Chờ một chút, chờ cha mẹ con trở về liền biết được chuyện gì xảy ra.”

Đợi một chút, liền đợi đến ba ngày.

Ba ngày sau Lưu Trưng cảm thấy không thể chờ đợi thêm được nữa. Nếu cha mẹ nàng thật sự muốn trở về đã sớm về rồi. Nhưng cho đến bây giờ cũng chưa trở về.

Vậy nhất định là đã xảy ra chuyện. Về phần xảy ra chuyện gì, cũng không thể chỉ ở trong thôn chờ đợi là có thể ra kết quả được.

Lưu Trưng suy nghĩ, là nên đi ra ngoài một chuyến.

2. Chương 2: Thị Trấn

Sáng sớm Lưu Trưng dậy giúp Tôn bà bà muối củ cải, uống một bát cháo gạo kê thơm lừng, ăn hai cái bánh mì. Ăn uống xong nàng trở về phòng đi lấy mấy lượng bạc vụn, cũng tiện thể đem theo Lăng Vân kiếm.

Bất quá, tại thôn xóm sơn dã, kỳ thật không thích hợp mang theo một thanh kiếm đi khắp nơi.

Lưu Trưng đi tìm vài mảnh vải tính toán bọc kiếm lại, nhưng nàng hơi dùng lực một chút mảnh vải đã bị cắt thành hai nửa.

Thật sự là thanh kiếm chém sắt như chém bùn.

Không tồi, một chút cũng không tồi.

Nhưng giờ phút này nàng tình nguyện nó là một thanh sắt rỉ.

Lưu Trưng lại thở dài, tìm khắp phòng cuối cùng tìm được một miếng da trâu cực kỳ cũ, không biết từ trước dùng để làm gì, nhưng nhìn kỹ cũng xem như rắn chắc. Lăng Vân kiếm không có vỏ kiếm, vẫn nên làm cho nó một cái. Lưu Trưng đem da trâu cho Tôn bà bà, lại tìm một miếng vải tùy tiện bọc ở bên ngoài rồi bước ra cửa.

Nàng không đi nơi nào quá xa, chính là ra sau nhà tìm đến nhà Vương thẩm. Sau đó, nàng buông tay thả Lăng Vân kiếm trên bàn nhà Vương thẩm khiến nó kêu loảng xoảng.

Trương phu cùng con trai Vương thẩm đều không có trong nhà, đàn ông trong thôn này sáng sớm đều phải ra đồng làm việc, cho nên ở trong nhà vẫn là hai người Lưu Trưng gặp ở ngoài ruộng ngày hôm qua là Vương thẩm cùng con dâu Từ thị.

Từ thị vừa nhìn thấy thanh kiếm kai liền sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, đứng ở một bên run rẩy, cầm ấm trà cả buổi cũng không cầm lên nổi.

Vương thẩm sắc mặt cũng không tốt đến chỗ nào, nhưng nàng tốt xấu cũng sống hơn mấy chục năm, cũng gặp đến nhiều chuyện, liền cứng rắn chống đỡ mở miệng: “Liều... Liều Chi cô nương, người đây là...”

Lưu Trưng lúc này nhướn mày không nói chuyện.

Vương thẩm lại liếc mắt nhìn thanh kiếm trên bàn, tròn mắt vừa chuyển nhưng vẫn kêu lên: “Người... người muốn làm gì a! Chúng ta... Chúng ta bất quá là đi sang đất nhà người trộm ít rau làm thức ăn, người...Người nhưng có thể nào lại muốn giết người! Ông trời ơi! Trên đời này sao trên đời lại có cô nương độc ác như người cơ chứ...”

Lưu Trưng vẫn nhăn mày, lại ném mấy lượng bạc vụn lên trên bàn.

“Làm phiền thím chiều cổ Tôn bà bà.”

“A?” Vương thẩm hoàn toàn ngây ngẩn cả người: “Người... Người nói cái gì?”

Lưu Trưng đưa tay cầm lên Lãng Vân kiếm, một lúc lâu su mới nói ra một câu: Lần sau tới trộm đồ ăn thuận tiện mang trở về cho Tôn bà bà một ít.”

Liều Chi cô nương, người đây là... Muốn đi xa nhà ư?” Vương thẩm đi theo hỏi: “Vậy cha mẹ người, bọn họ...”

Lưu Trưng ôm kiếm đi ra cửa, lại ngừng chân: “Nhớ rõ lời của ta, bằng không...”

Bằng không? Bằng không cái gì a... Vương thẩm phục hồi lại tinh thần, đây coi như là uy hiếp? Bà đem ánh mắt nhìn xuống, bạc vụn này chỉ sợ đủ cho nhà bọn họ dùng mấy năm, vẫn là tính dụ dỗ?Lưu Trưng kỳ thật cũng không biết nàng có thể “Bằng không” thế nào.

Nhưng có chút thời điểm, nói lấp lửng so với nói hết toàn bộ hiệu quả tốt hơn nhiều lắm. Huống chi nàng để lại bạc cùng lấy ra Lãng Vân kiếm tạo áp lực, đối phó với thôn phụ nơi thôn quê vẫn là dư dả.

Lưu Trưng trong lòng ẩn ẩn có loại dự cảm, chỉ sợ nàng trong thời gian ngắn khổng thể nào trở về, thậm chí rốt cuộc không về được.

Nhưng mặc kệ thế nào, ngày thứ năm sau khi nhặt được kiếm, Lưu Trưng vẫn lên đường ra ngoài.

Khi đó Tôn bà bà đã giúp nàng may miếng da trâu thành một bao kiếm, nàng đem Lãng Vân kiếm để vào trong đó. Bởi vì chứa lại khe hở cho nên nàng cũng không lo lắng da trâu bị cắt hỏng. Sau đó Lưu Trưng lại tìm rất nhiều vải cũ, vải vụn bọc Lãng Vân kiếm lại thật dày cho đến khi không nhìn ra nó tột cùng là hình dạng gì. Cuối cùng nàng thay một bộ áo dài cùng dài rách nát thậm chí còn có chút bẩn mà nam nhân thường mặc. buộc tóc, đeo túi, lại đem Lãng Vân kiếm buộc sau lưng, giả dạng thành một nông thôn tiểu tử.

Thanh Thủy trấn là một thị trấn dựa vào nước, hoàn cảnh thật ra không tồi chút nào, quan trọng nhất là vị trí vô vùng tốt. Bốn phương thông suốt, bất luận là muốn lên núi qua sông hay muốn đi đại thành, đại trấn đều phải đi qua tiểu trấn này, cho nên Lưu Trưng nghĩ đến đầu tiên là phải đi đến nơi này hỏi thăm tin tức.

Nhưng chờ thật sự đi đến thị trấn, đứng ở ngã tư đường nhộn nháo, nàng lại không biết nên đi đâu vậy.

Lưu Trưng hơi suy nghĩ một chút, nhớ tới cha mẹ trước kia thường hay nói người trong giang hồ thích nhất ở trong quán trà tìm hiểu cùng chuyển tin tức. Vì thế nàng liền tìm đến quán trà lớn nhất để tìm hiểu. Nhưng bởi vì nàng giả trang thật sự có chút khó coi, nên mãi đến khi nàng bỏ ra bạc vụn, mới miễn cưỡng được tiểu nhị dùng ánh mắt ghét bỏ cho đi vào.

Nhưng vấn đề là, nàng ngồi suốt đến giữa trưa, lại vẫn không thu hoạch được gì. Trong quán trà này nhìn toàn thấy mấy người thô lỗ đại hán trong giang hồ trọc nhau bằng mấy lời thô tục, không hề có ý nghĩa gì cả, một chút manh mối có giá trị cũng không có.

Nàng uống một ấm trà ăn hai miếng bánh điểm tâm, nghĩ nghĩ lại đem mấy miếng bánh điểm tâm để vào trong ngực. Mấy miếng bánh điểm tâm này hương vị kỳ thực bình thường không ngon như Tôn bà bà làm nhưng một phần do Lưu Trưng đối với đồ ăn cũng không khó tính, thứ hai là nàng không thích lãng phí. Trà bánh lại đắt, cho nên nàng nghĩ trên đường nếu đói bụng liền có thể tiết kiệm một chút.

Cứ như vậy, lúc Lưu Trưng bước ra khỏi quán trà liền gặp đến tiểu nhị một trận xem thường.

Chờ nàng bước ra ngoài cửa quán trà, nàng liền nghĩ đến biện pháp cuối cùng.

Lúc này trên đường cái, xa xa xuất hiện một đội xe ngựa, trước xe đều cắm cờ, Ở trên viết mấy chữ “ Long Hưng tiêu cục“. Đội ngũ đi đằng trước một bên thét to một bên mở đường, đi theo sau đó là mười chiếc xe ngựa cùng ba nhăm người. Xem ra Long hưng tiêu cục là một đại tiêu cục, áp tải là một chuyến hàng lớn.

Tiêu cục là mua bán từ Nam ra Bắc, tin tức nhất định không ít. Lưu Trưng hạ quyết tâm, quyết định đi tìm một tiêu sư, kiếm cơ hội hỏi một chút, liền cúi thấp đầu đi theo. Chỉ thấy người ngựa trên đường lớn đi thẳng đến một khách sạn, mọi người đều xuống ngựa dỡ hàng, chuyển đi chuyển lại một lúc, sau đó liền đều vào phòng khách ngồi, xem ra là muốn dùng cơm.

Lưu Trưng đứng ở cửa nhìn trong chốc lát, mắt thấy có cái hơn ba mươi tuổi cường tráng tiêu sư chỉ nhét bánh mì vào miệng liền vội vàng ra ngoài.

Lưu Trưng lập tức đi theo.

Nhưng tiêu sư đi được cực nhanh, lại chuyển hướng đi vào trong hẻm nhỏ, nàng đi theo một đường vẫn đều không tìm thấy cơ hội. Cuối cùng nhìn thấy hắn đi vòng qua rồi rẽ, tiếp theo sau cũng đã không thấy người.

Lưu Trưng trong lòng thấy kỳ quái, quay đầu nhìn xung quanh.

Cái ngõ nhỏ này nhìn liếc mắt một cái có thể thấy hết, cũng không có chỗ trốn, chỉ lơ đãng nghe thấy phía trước tựa hồ có tiếng nói. Nàng trong ngõ nhỏ đi tiếp về phía trước, cuối cùng nghe thấy một ít động tĩnh.

Tiếng hò hét rất to, tiếng khắc khẩu kịch liệt, còn có các loại tiếng ồn ào kỳ quái hỗn hợp lại một chỗ.

Bất quá nói phát ra âm thanh đều không phải từ phổ xá sầm uất, mà tất cả đều phát ra từ một dãy nhà. Ra ngoài ngõ, Lưu Trưng theo tiếng nói nhìn một vòng, cuối cùng tìm được nơi phát ra âm thanh.

Đó là một tòa thạch lâu, xây dựng rất đồ sộ nghiêm mật, nhưng không có nhiều xa hoa quý phái. Trên mái nhà cắm một lá cờ lớn màu đen xám trắng, ở trên có ghi một chữ to màu đen ——”Đổ“(Cá cược). Xuống dưới chút nữa là một bảng hiệu, sơn son thiếp vàng, viết bốn chữ “Kim ngọc đổ phường“.

Đổ phường: sòng bạc

Lưu Trưng suy nghĩ một chút liền hiểu được, lúc trước tiêu sư kia tất nhiên là đi vào sòng sòng bạc này.

Chắc một đường đi áp tải đều là rừng núi hoang vắng, thật vất vả mới đến được thị trấn, cơn nghiện đánh bạc nổi lên ngay cả cơm cũng không ăn, tùy tiện nhét cái bánh mì liền chạy tới nơi này. Mà hắn sợ dĩ chui vào trong ngõ, chỉ sợ là vì đi tắt thôi.

Còn nữa, Kim Ngọc đổ phường tuyệt đối không phải bình thường địa phương, quan phủ thế nhưng cho phép một cái sòng bạc giống trống khua chiêng xây ở ngay trên đường cái ở Thanh Thủy huyện thật sự là bất khả tư nghị. Mà người qua lại tựa hồ không hề cảm thấy kỳ quái, lúc đi ngang qua còn lộ ra một ít kính sợ hoặc kỳ hâm mộ.

Lưu Trưng lại nhìn lướt qua bên đường.

Phổ đối diện đổ một chiếc xe ngựa thập phần đẹp đẽ quý giá tinh xảo, rất làm cho người ta chú ý. Kéo xe là một bốn hắc mã thần tuấn phi thường. Người đánh xe cúi đầu dựa ở ghế trước, nhìn không rõ mặt.

Chiếc xe làm cho người ta có một cảm giác mơ hồ là nó đang đợi người.

Hơn nữa, người mà chiếc xe đang chờ rất có thể là khách trong Kim Ngọc đổ phường.

Lưu Trưng miên man suy nghĩ, đang suy tư rốt cuộc có nên vào sòng bạc hay không thì màn xe của chiếc xe ngựa đối diện tựa hồ có chút động. Nàng trăm triệu không nghĩ tới trên xe vẫn còn có người, lại tập trung suy nghĩ một chút đến khi nhìn lại. lại thấy màn xe tựa hồ bị người bên trong xe xốc lên một góc, nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt. Người nọ lại thả tay, màn xe lại bị thả xuống dưới không có động tĩnh gì nữa.

Cho nên Lưu Trưng trừ bỏ thấy bàn tay trắng thuần tình tề của người con gái ở ngoài thì cũng không phát hiện cái gì.

Nàng lại thở dài.

Sòng bạc này, chiếc xe ngựa đối diện kia, hay là người con gái bên trong xe ngựa... Kỳ thật đều cùng nàng không có quan hệ gì, mà giờ khắc này, chuyện tình nàng thật sự muốn biết lại vẫn như cũ không có đầu mối.

Lưu Trưng rốt cục xoay người, tính toán quay về khách điểm chỗ Long Hưng tiêu cục nghỉ chân.

Nàng không nghĩ rằng khi nàng vừa mới xoay người lại, rèm cửa của Kim Ngọc đồ phường đã bị người nhấc lên. Từ bên trong một nam nhân cao gầy, mặc đồ đen bước ra. Hắn ngừng đầu, thấy Lưu Trưng vừa muốn xoay người bước đi cũng cả kinh. Nhìn qua một lúc, hắn lại dùng ánh mắt có chút xem xét đánh giá kỹ Lưu Trưng từ trên xuống dưới một lượt.

Lưu Trưng bị nhìn không thoải mái, nhíu mày muốn đi.

“Tiểu huynh đệ, từ từ.”

Tiểu huynh đệ? Đây là đang gọi nàng? Lưu Trưng dừng bước, chờ hắn nói câu sau.

“Tiểu huynh đệ có muốn vào trong thử vận may hay không?” Hắc y nam tử ngũ quan sinh ra thập phần âm lãnh, lệ khí trên mặt cũng rất nặng, nhưng ngữ khí nói chuyện với Lưu Trưng lại mang theo mấy phần nịnh nọt, thật sự là có chút không tự nhiên.

Lưu Trưng tinh tế nhìn thoáng qua nam nhân trước mặt, sau đó lại nhìn quần áo cũ nát trên người mình. Bộ dạng của nàng ngay cả tiểu nhị cũng ghét bỏ, thậm chí khách đánh bạc cũng nhìn nàng chằm chằm, vậy mà còn muốn kéo nàng đi đánh bạc một phen?

3. Chương 3: Ván Cược

”Tiểu huynh đệ, có muốn vào xem thử vận may?” Hắc y nam tử đứng trước cửa Kim Ngọc đồ phường có chút nịnh nọt mở miệng hỏi.

Lưu Trưng ngẩn người, lập tức lắc đầu.

”Hắc, đã đứng ở cửa như thế nào lại không đi vào?”

”Không có tiền.”

Lưu Trưng tính tình trầm tĩnh, xưa nay kiệm lời như tích vàng, nói gọn gàng dứt khoát.

Nhưng mà nghe xong lời này, hắc y nam tử kia ngược lại nở nụ cười: “Không có tiền? Vậy thật sự là quá tốt. Cũng coi như ngươi hôm nay gặp may mắn. Đại lão bản của ta đang ở Thanh Thủy thị trấn tự mình làm nhà cái nói muốn mời người vào thay sòng bạc đánh cược một phen. Nếu thắng, tiểu huynh đệ người được, nếu thua, đại lão bản của ta một mình gánh chịu.”

Thiên hạ thế nhưng có chuyện tốt như vậy?

Chỉ tiếc Lưu Trưng cũng không hứng thú, cho nên chỉ thản nhiên nói: “Không cần.”

Hắc y nam tử nóng nảy: Tiểu tử ngốc nhà ngươi! Ngươi có biết Kim Ngọc đồ phường là nơi như thế nào? Lớn có mười ba tỉnh, nhỏ hơn thì có châu, huyện, phạm nơi nào có người nơi đấy có Kim Ngọc đồ phường! Cho tới bây giờ đều chỉ có người bị đuổi ra, chứ chưa từng có người nào... lại?”

Lưu Trưng đã muốn tính toán quay đầu đi hướng cánh cửa.

”Ngươi.”

“Ân, vào đi thôi.” Lưu Trưng thản nhiên nói.

Vừa vào cửa đã có thể cảm nhận thấy sự ồn ào đặc biệt trong sông bạc, làm cho đầu người ong ong. Lưu Trưng cảm thấy có chút đau đầu, nàng nhìn qua xung quanh liền tìm được vị tiêu sư lúc trước. Hắn chính là đang cực cao hứng, toàn bộ mặt sung huyết đến đỏ bừng.

Hắc y nam tử đi trước tới thang lầu bên cạnh, giơ tay lên: “Tiểu huynh đệ, mời lên lầu.”

Trên lầu? Nhưng thật không nghe thấy động tĩnh gì.

Lưu Trưng chậm rãi đi lên thang lầu, lại phát hiện không khí trên lầu hai cùng đại đường dưới lầu một hoàn toàn tương phản. Lầu dưới ồn ào tiếng người, trên lầu lại yên tĩnh đến mức cơ hồ có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Toàn bộ lầu hai chỉ bày một bàn cực.

Chiếu bạc bên này ngồi một áo trắng nam tử. Đứng phía sau còn có thủ hạ mặc áo xanh đeo kiếm. Hai người họ đều đứng quay lưng về phía Lưu Trưng, nhìn không thấy bộ dạng. Chiếu bạc đối diện là một nữ nhân tươi cười quyến rũ, khoảng trên dưới ba mươi, gặp hắc y nhân mang người lên, liền lập tức đứng dậy, hướng Lưu Trưng liếc nhìn từ trên xuống dưới, cười càng quyến rũ: “Công tử, mời ngồi.”

Nữ nhân chỉ chính là chỗ nàng vừa ngồi.

Mặc dù Lưu Trưng cũng chưa từng tiến vào sông bạc, nhưng mơ hồ cảm giác được người vừa ở vị trí chủ tọa kia... Có phải hay không chính là người mà hắc y nam tử nói là đại lão bản? Nhưng Lưu Trưng suy nghĩ, nữ tử này làm cho người ta cảm giác cũng không giống như “Đại lão bản”.

Dù sao cũng đã lên rồi, ngồi vào chỗ thôi. Lưu Trưng cũng không nghĩ nhiều, tiến lên ngồi vào chỗ.

Lần này thật làm cho mọi người tại chỗ ngoài ý muốn.

Hơn nữa Lưu Trưng ngồi xuống liền nhìn thấy nam tử áo trắng đối diện nàng nhíu mày. Mà Lưu Trưng cũng không nghĩ đến nam tử này không chỉ là một công tử trẻ tuổi mà bề ngoài rất hảo, thanh tú văn nhã. Tuyệt không giống với bộ dạng trong tưởng tượng của Lưu Trưng, là một người giang hồ hào phóng, khí chất quanh người thực ra càng giống đại gia công tử dòng dõi thư hương.

Lưu Trưng không rõ tình huống nên không lên tiếng.

Nhưng công tử áo trắng cũng không cao hứng, khẩu khí có chút giống chất vấn: “Tần Ngọc Nương, người đang có ý gì?”

Từ vị trí chủ tọa lui ra, Tần Ngọc Nương nét mặt vẫn tươi cười: “Thượng Quan thiếu chủ đã bị thua Minh Ngọc kiếm, dẫn hồn đan, Thanh Phong kiếm pháp ba mươi chín thức cấp chủ nhân của ta, không biết... Còn có... cái gì để cực? Nếu là không có, hôm nay liền...”

“Sao người biết ta không có?”

Vị “Thượng Quan thiếu chủ” kia thoát nhìn tính tình có chút hư hỏng, không kiên nhẫn nhất lời Tần Ngọc Nương. Nhưng lời này vừa nói ra, Tần Ngọc Nương lại cười càng vui vẻ.

“Không biết lần này Thượng Quan thiếu chủ đặt cái gì? Sẽ không phải là Cô Hồng sơn trang của Thượng Quan thế gia đi?”

Họ Thượng Quan công tử trầm mặc.

“Nếu Thượng thiếu chủ nghĩ không ra, kia ta liền thay thiếu chủ ra chủ ý vậy”. Tần Ngọc Nương nhíu mày: “Lấy người trên chiếc xe ngựa ngoài cửa kia, như thế nào?”

“Người—”

Công tử áo trắng không sinh khí, nhưng người hầu áo xanh đứng phía sau hắn tức giận đến trừng mắt, xoát một tiếng liền rút kiếm ra.

Tần Ngọc Nương một chút cũng không sợ, cười dài nhìn chăm chăm vị “Thượng Quan thiếu chủ”.

Thượng Quan thiếu chủ cau mày, vung tay một chút, người hầu áo xanh cầm giận thu kiếm, lui trở về.

”Người cũng biết người trong xe ngựa kia là người phương nào?”

”Tự nhiên biết.”

”Như vậy, đánh cược như thế nào?”

Lưu Trưng hơi cau mày, vị thiếu chủ này như thế nào lại thật sự muốn lấy người trong xe ngựa bên dưới lầu làm tiền đặt cược? Nàng hơi suy nghĩ một chút, nghĩ tới bàn tay vén màn xe ngựa nàng vừa thấy ở dưới lầu kia. Bàn tay kia vừa trắng vừa tinh tế, thập phần động lòng người. Nhìn đến bàn tay như vậy làm cho người ta nhin không được muốn đoán rằng, nữ nhân có bàn tay như vậy sẽ xinh đẹp đến nhường nào?

Tưởng tượng như vậy, ngay cả Lưu Trưng cũng có chút muốn biết ván cược này cược như thế nào.

Tần Ngọc Nương tựa hồ là người trời sinh đã yêu cười, trên mặt tổng lộ vẻ tươi cười, nhưng nếu tinh tế thường thức, mỗi khi tươi cười tựa hồ có chút không giống nhau. Ví dụ như giờ phút này, nàng mặc dù đang cười, nhưng bên trong nụ cười kia lại ẩn ẩn lộ ra uy, làm người ta không dám khinh thường.

”Thượng Quan thiếu chủ yên tâm, Kim Ngọc đồ phượng chúng ta chưa bao giờ lấy đại khi tiểu.” Nàng thoáng dừng lại một chút, liếc mắt nhìn Lưu Trưng vẫn bất động thanh sắc ngồi ở một bên, trong lòng thâm than, lại quay đầu nói: “Mới vừa rồi Thượng Quan thiếu chủ thua ta liền ba ván, lúc này nếu ta vẫn cùng thiếu chủ đánh cược, thật sự có chút bất công. Cho nên chủ nhân ta vừa mới rời ở ngoài cửa tìm đến vị công tử này. Để cho hắn đến cược cùng Thượng Quan thiếu chủ ván này.”

”Được.” Thượng Quan thiếu chủ nheo mắt nhìn Lưu Trưng một cái: “Liền hắn.”

”Thượng Quan thiếu chủ đặt cược là người trên xe ngựa ở dưới lầu.” Tần Ngọc Nương tươi cười càng sâu: “Mà bên ta... tiền đặt cược cũng không thể kém so với Thượng Quan thiếu chủ.”

Mọi người đang ngồi đều tập trung chờ đợi, chờ tiền đặt cược “không thể kém” theo như lời Tần Ngọc Nương.

”Không bằng như vậy đi.” Tần Ngọc Nương tựa tiểu phi tiểu: “Nếu Thượng Quan Thiếu chủ thắng ván này, Minh Ngọc kiếm, dẫn hồn đan, Thanh Phong kiếm pháp ba mươi chín thức mới vừa rồi thua đều không tính, hơn nữa, đáp án thiếu chủ muốn biết... Tung tích của Lăng Vân kiếm cũng sẽ dâng.”

Lăng Vân kiếm? Lưu Trưng khẽ nhăn mày, không ra tiếng.

”Hảo, một lời đã định!”

Thượng Quan thiếu chủ vỗ bàn, rung lắc làm cho Lưu Trưng hoảng sợ. Thấy nàng nao núng, Thượng Quan thiếu chủ ở đối diện lại đắc ý, khinh miệt hướng nàng cười: “Tại hạ thiếu chủ Cô Hồng sơn trang Thượng Quan Vân Sách, thỉnh giáo công tử.”

”Ấn...” Lưu Trưng không thích nói, tùy tiện hừ một tiếng.

Thượng Quan Vân Sách chỉ cho là nàng không có kiến thức, liền vào thẳng chủ đề: “Để công tử chọn phương pháp đánh cược đi. Bài cửu hay là xúc xắc?”

Lưu Trưng cau mày: “Cái nào cũng không biết.”

Thượng Quan Vân Sách có chút phát cáu: “Đồ xúc xắc so lớn nhỏ sẽ biết đi!”

”Hảo.” Lưu Trưng gật đầu.

Chắc là do lúc trước thua mất liền mấy món nên giờ phút này cho dù là đối diện với một người qua đường không biết đánh bạc, Thượng Quan Vân Sách cũng có vài phần cẩn thận, không giống lúc trước một ván định ngay thắng bại. Trong lòng hắn đã nghĩ tốt rồi, vạn nhất Kim Ngọc đồ phượng dám động tay chân... Không, để phòng bọn họ gian lận, hắn vừa rồi cố ý hỏi thêm một câu. Nếu Kim Ngọc đồ phượng thực dám xằng bậy, vậy là đắc tội hai thế gia. Dù phía sau nó có lớn như thế nào, cũng đừng nghĩ có kết cục tốt.

Lưu Trưng cảm chén xúc xắc có chút chán chừ, tùy tiện lắc vài cái? Tiếp theo nàng liền thật sự chỉ nhẹ nhàng tùy tiện lắc vài cái. Mọi người ở chỗ này đều có chút ngỡ ngàng, nhưng Lưu Trưng đã dừng tay, để chén đặt ở trên bàn.

Tần Ngọc Nương thế nhưng bật cười ra tiếng.

Thượng Quan Sách Vân quả thực muốn phát điên rồi, Kim Ngọc đồ phùng rất cuộc có ý gì! Thế nhưng tìm đến một người không biết đánh bạc? Là vì nhục nhã hẳn vẫn là... Hẳn cần rằng một cái, cũng cầm chén xúc xúc ở trước mặt lên.

Thượng Quan Sách Vân kỹ thuật đồ rất cao, lại thêm nội lực của hẳn không tồi, thực dễ dàng khống chế ba viên xúc xúc nhỏ bé ở trong chén.

Ai khiến hẳn đáp đến Kim Ngọc đồ phùng đây? Trên đời này chưa từng có người nào thắng được từ trong tay Kim Ngọc đồ phùng lão bản một đồng. Vốn dĩ hẳn đến đây cũng không phải vì bài bạc, mà vì tới hỏi một vấn đề. Ai nghĩ tới đại chương quỹ Tần Ngọc Nương thật giả dối, nói phải cực thắng nàng mới có thể nhìn thấy Đại lão bản của sòng bạc.

Lần này Thượng Quan Vân Sách thực sự có cơ hội, đương nhiên là dốc hoàn toàn bản sự.

Lưu Trưng còn cực kỳ chăm chú nhìn xem.

Trên dưới, trái phải, bấp thập cùng thủ pháp...

Bản sự gặp qua là không quên của nàng tuyệt đối không tầm thường. Nàng có thể liếc mắt một cái nhớ kỹ chiêu thức luyện công của cha mẹ nàng mỗi buổi sáng, cũng có thể nhớ kỹ thứ tự động tác nấu ăn, giặt dũ, may vá, quét tước của Tôn bà bà. Cha mẹ nàng từ nhỏ đã không quản nàng, cho nên toàn bộ kỹ năng sống của nàng cơ hồ đều nhờ âm thầm ghi nhớ mà học được.

Về phần sách trong thư phòng nhà nàng... Bất luận là thơ từ, ca phú hay là nhạc khúc thoại bản, thậm chí trước khi ra ngoài nàng còn tìm đọc mấy bí tịch cô công. Nàng chỉ liếc mắt qua một lần liền nhớ kỹ toàn bộ.

(Thoại bản: Một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.)

Cuối cùng, nàng suy nghĩ một chút, đem toàn bộ bí kíp đốt thành tro bụi.

Dù sao nàng đã nhớ hết, nếu cha mẹ trở về, nàng chép lại là được. Nhưng nếu cha mẹ không trở về, nàng cũng không ở nhà, nàng liền không yên tâm để cho Tôn bà bà tay không tắc sắt ở cùng với bí kíp.

Cho nên, lúc này toàn bộ thủ pháp xác xác của Thượng Quan Sách Vân tất nhiên là bị nàng ghi nhớ hết.

Ván đầu tiên đã xong.

Hai người cùng nhau mở chén, đương nhiên là Lưu Trưng thua. Tùy tiện lác vài cái, nàng chỉ ra chín điểm, mà Thượng Quan Sách Vân đổ ra hai lục, một ngũ, mười bảy điểm. Hẳn để lại chút thực lực, có muốn thử.

"Ván thứ hai?" Lưu Trưng đưa tay úp chén xuống.

Thượng Quan Sách Vân gạt đầu, trong ánh mắt có vài phần đắc ý.

Hiển nhiên ván thứ hai khiến cho mọi người sợ hãi.

Bởi vì Lưu Trưng lúc này không giống lần đầu tiên, mềm mại vô lực lác mấy cái, mà chiếu theo thủ pháp mà Thượng Quan Sách Vân dùng ván trước làm theo một lần, ngay cả độ mạnh yếu cũng không kém một phần. Thượng Quan Sách Vân lúc này có hơi biến sắc, giữ vững tinh thần cũng lác một hồi. Láng này động tác hơi có biến hóa, Lưu Trưng lại cẩn thận nhìn rồi âm thầm nhớ kỹ.

Lúc mở ván thứ hai là lúc Tần Ngọc Nương đột nhiên nở nụ cười, nói một câu: "Thú vị, thật là thú vị."

Thượng Quan Sách Vân vừa kinh ngạc nhưng lại thoáng chút an tâm. Hẳn chậm rãi mở chén, lường trước chính mình nhất định cả ba cái đều là lục, ai có thể ngờ mở ra lại thấy dĩ nhiên là một lục hai ngũ, mười sáu điểm!

Hòa.

Thượng Quan Sách Vân mơ hồ cảm thấy có chút không ổn.

Nhưng mà ván thứ ba lại cùng ván thứ hai không sai biệt lắm.

Lưu Trưng lại lắc chiếu theo thủ pháp ván vừa rồi của Thượng Quan Sách Vân. Thượng Quan Sách Vân lúc này như lâm đại địch, tập trung lực một trận. Lúc lắc xong đầu đã đầy mồ hôi.

Tần Ngọc Nương thấy, hô một tiếng: “Người đâu, tới đưa lên cho Thượng Quan thiếu chủ một cái khăn ẩm đi.”

Sau câu nói kia liền mở chén, Lưu Trưng mở chén ra, bên trong rõ ràng cả ba cái đều là lục! Mà bên Thượng Quan Sách Vân là hai lục, một ngũ, mười bảy điểm!

Lần này ngay cả tên ngọc cũng có thể nhìn ra là có quỷ!

Thượng Quan Sách Vân sắc mặt xanh mét. Mà người hầu áo xanh theo sau hắn cũng đưa tay lên thân kiểm, bày ra tư thế bất cứ lúc nào cũng có thể rút kiếm liều mạng.

“Xem ra hôm nay vận may của Thượng Quan thiếu chủ không được tốt!” Tần Ngọc Nương cười cười nhìn Thượng Quan Sách Vân: “Bất quá, ta xưa nay cũng biết Thượng Quan thiếu chủ nhân phẩm cao, chắc sẽ không quyệt nợ đâu. Người tới —”

Một tiểu nha đầu dê mi thuận nhãn (bộ dạng ngoan ngoãn) không biết từ nơi nào chui ra: “Tuân lệnh.”

”Nhanh mang giấy bút đến, để cho Thượng Quan thiếu chủ lập khế ước tự nguyện đem vị hôn thê của mình là Nam Cung Nhã cho vị công tử này. Bất luận vị công tử này đem làm vợ, làm thiếp vẫn là làm nô tỳ... Thượng Quan thiếu chủ cả đời cũng không được hỏi đến.” Tần Ngọc Nương tuy đang cười, nhưng Lưu Trưng cảm thấy trong nụ cười của nàng có một cỗ hàn ý không thể nói rõ.

4. Chương 4: Hôn Thự

”Tần Ngọc Nương!”

Thượng Quan Sách Vân khí cấp bại phôi (tức giận khó thở), một chưởng đánh nát xúc xắc trước mặt Lưu Trưng. Ba viên xúc xắc biến thành bột phấn, bên trong cũng không xuất thứ gì không nên tồn tại.

“Thế nào?” Tần Ngọc Nương không sợ chút nào, vẫn mang theo ý cười: “Thượng Quan thiếu chủ chính là quên đây là nơi nào? Nếu đã quên, ta nguyện ý nhắc nhở một câu. Đây chính là Kim -Ngọc- đồ -phường!”

Bốn chữ này nói ra, cơn tức giận của Thượng Quan Sách Vân ngược lại được đè ép xuống. Cứ việc sắc mặt vẫn nhục nhã như trước, nhưng ngữ khí có mấy phần hòa hoãn.”

“Tần Ngọc Nương, ván cược này không thể tính.”

“Vì sao không tính?”

Mồ hôi trên đầu Thượng Quan Sách Vân lại đổ ra.

Hắn không thể nói Kim Ngọc đồ phường gian lận. Hắn đích xác không biết yêu tinh đầy yêu khí Tần Ngọc Nương đến tột cùng ra tay như thế nào, nhưng hắn cũng không thể cứ như vậy cam tâm tình nguyện chịu thua.

“Thượng Quan thiếu chủ chính là đồng ý lấy vị hôn thê của mình là Nam Cung Nhã làm tiền đặt cược. Vừa nãy là muốn phủ nhận việc mình thua vị công tử này? Đã như vậy... Ván bài này nhất định phải thực hiện.”

Tiểu nha đầu đi lấy bút mực giờ phút này đã trở lại.

Lưu Trưng rốt cuộc chú ý thấy nguyên lai lầu hai này là có vách ngăn. Ngay tại phía sau bình phong nửa lộ một bồn cây lớn, mà phía sau bồn cây ẩn dấu một bức rèm che. Sau khi nha đầu kia đi ra, bức rèm che nhẹ nhàng lay động, ẩn ở sau bồn cảnh cũng không thấy rõ ràng lắm. Lưu Trưng nhìn kỹ một lúc lâu, tuy

rằng không phát hiện điều gì, nhưng nàng lại cảm thấy được sau bức rèm che nhất định thông với nơi nào đó. Và có người từ đó nhìn ván cược này từ đầu tới cuối.

Tần Ngọc Nương chấm bút vào nghiên mực, quét vài cái rồi nhanh chóng viết ra hai phần khế ước, một cái đẩy lên trước mặt Thượng Quan Sách Vân.

”Thỉnh Thượng Quan thiếu chủ ký tên, điểm chỉ.”

Thượng Quan Sách Vân tay đang run rẩy.

Lưu Trưng tạm thời cảm thấy việc này cùng mình không có liên quan mặc dù Tần Ngọc Nương nói Thượng Quan Sách Vân viết văn khế đem vị hôn thê cho nàng. Nàng đoán đại khái vị lão bản của Kim Ngọc đồ phường cùng Thượng Quan Sách Vân có thù hận gì đó? Hoặc chính là nhìn hắn không vừa mắt, muốn hạ thấp uy phong của hắn. Nhưng bất luận là trường hợp nào, đều không thể có khả năng thực sự đem vị hôn thê của hắn tùy tiện làm tiền đặt cược cho một người qua đường.

Hơn nữa lại còn cho nàng, nhìn như một tên quỷ nghèo túng, lười thôi.

Lưu Trưng sở dĩ còn ngồi ở chỗ này là vì muốn chờ sau khi kết thúc ván cược này, nàng nhất định phải đưa ra yêu cầu gặp vị lão bản ở phía sau của sòng bạc. Nàng sở dĩ bước vào sòng bạc này cũng bởi vì vị hắc y nam tử nói câu kia: “Từ mười ba tỉnh, cho tới, châu, huyện...”

Hắn là... sẽ có tin tức nàng muốn biết.

Thượng Quan Sách Vân không phải cũng muốn hỏi thăm tin tức của Lăng Vãn kiếm từ người này sao.

Suy nghĩ một lúc, Thượng Quan Sách Vân thế nhưng đã thực sự ký tên, điểm chỉ. Tần Ngọc nương hết sức hài lòng gật đầu, sau đó lại đem văn khế đẩy đến trước mặt Lưu Trưng.

”Công tử đến phiên người.”

”Ta?” Lưu Trưng có chút nghi hoặc.

”Không sai, chỉ cần người ký tên, điểm chỉ, chiếc xe ngựa dưới lầu...”

”Là người trong xe ngựa!” Thượng Quan Sách Vân nghiêng răng nghiêng lợi.

”Ồi,...” Tần Ngọc Nương nở nụ cười: “Thượng Quan thiếu chủ thật sự quá dễ tức giận, tuyệt không hiểu thương hương tiếc ngọc. Vẫn là muốn để cho yểu điệu đại mỹ nhân xuống xe đi bộ ư?”

Thượng Quan Sách Vân hừ lạnh một tiếng, căn bản là không tính toán “thương hương tiếc ngọc”.

Tần Ngọc Nương chớp mắt, lại nói: “Đúng, xe ngựa cùng ngựa đương nhiên là của Thượng Quan thiếu chủ, bất quá... Nam Cung cô nương vốn là muốn cùng thiếu chủ về Cô Hồng sơn trang thành thân. Nhưng là nếu vẫn chưa thành thân, Thượng Quan thiếu chủ đã đem nàng thua cho vị công tử này, như vậy đồ cưới của nàng cũng không coi là của thiếu chủ được, vẫn là của nàng. Không, là cả người cùng đồ cưới đều là của vị công tử này.”

Lưu Trưng nhíu mày, xem ra việc này cũng không đơn giản như trong tưởng tượng.

Thượng Quan Sách Vân không phản bác được. Hai tay nắm nổi gân xanh, hung tợn trừng mắt nhìn Lưu Trưng. Nhìn phong thái của công tử kia, Lưu Trưng không chút nghi ngờ nếu nàng thực sự cưới mỹ nhân Nam Cung Nhã kia. Chỉ sợ nàng ngay sau đó sẽ bị Thượng Quan Sách Vân đem chém thành mấy mảnh.

Lưu Trưng thở dài ra một hơi, đứng lên: “Người trong xe ngựa kia... Ta chuyển tặng Thượng Quan công tử.”

Thượng Quan Sách Vân tức khác nhẹ nhàng thở ra.

Tần Ngọc Nương lại hừ lạnh một tiếng: “Công tử không có quyền chuyển tặng.”

”Vì sao?” Lưu Trưng nhàn nhạt nói: “Không phải nói thắng thì là của ta sao?”

”Nga?” Tần Ngọc Nương bên miệng nở ra nụ cười vừa vô tội lại nghịch ngợm: “Khi nào? Ai nói như vậy?”

Đương nhiên là hắc y nam tử dẫn nàng vào đây nói.

Nhưng thái độ Tần Ngọc Nương thái độ là muốn bỏ qua. Lưu Trưng cũng liền không lên tiếng nữa. Tần Ngọc Nương thấy nàng không thêm nhắc lại, liền hợp thời bỏ thêm vài câu: “Vấn cực này là chủ nhân của ta mở, thắng chính là do chủ nhân của ta định đoạt. Vẫn là ... công tử dám cãi ý của Kim Ngọc đồ phượng?”

Tờ văn khế lại bị đẩy lại càng gần.

“Công tử, mời.”

Lưu Trưng bắt đắc dĩ, nàng đây có tính là họa vô đơn chí? Nhưng đã đến nước này, nàng liền chỉ có thể cầm bút viết ba chữ “Diệp Lưu Trưng”, sau đó thành thật điểm chỉ.

Thượng Quan Sách Vân tức giận không nhẹ nhưng cũng không thể làm gì.

“Thượng Quan thiếu chủ vẫn là nhanh chóng xuống lầu, đi nói cho Nam Cung cô nương tin tức tốt này đi.” Tần Ngọc Nương là tát muối vào trên vết thương của hắn, nàng rút ra văn khế nhét vào lòng Thượng Quan Sách Vân, cười đến phá lệ vui vẻ.

Thượng Quan Sách Vân rốt cục phẩy tay áo bỏ đi, đem sàn gác của sòng bạc đập thùng thùng.

Tần Ngọc Nương cười đủ rồi, quay đầu lại phân phó nha đầu ở bên cạnh vài câu. Nha đầu kia rất nhanh liền xuống lầu. Tần Ngọc Nương tự tay rót chén trà bưng cho Lưu Trưng: “Diệp công tử, uống trước chén trà.”

Ý tứ này, tựa hồ là không tính toán thả nàng đi?

Bất quá Lưu Trưng cũng không tính toán bước đi nhanh như vậy. Nàng uống hai hớp trà, nghe Tần Ngọc Nương nói vài câu nhàn thoải, đang định mở miệng lại nghe thấy tiếng sàn gác vang lên thình thịch. Không bao lâu, chỉ thấy nha đầu vừa xuống lầu lúc này chạy tới, trong tay cầm một tờ giấy.

“Làm tốt?” Tần Ngọc Nương hỏi.

“Vâng.” Nha đầu xoa mồ hôi trên thái dương: Nam Cung cô nương khóc rất nhiều, nhưng nàng vẫn là ký.”

Nha đầu gãi gãi đầu có chút đần độn nói: “Đại khái...Đại khái bởi vì nàng bị Thượng Quan Thiểu chủ đuổi xuống xe ngựa đi. Nếu nàng không ký sẽ không có ai thu lưu nàng.”

Tần Ngọc Nương quả thực muốn cười thành kẻ điên: “Người nay, nha đầu ngốc!”

Đương nhiên, Tần Ngọc Nương một bên cười, một bên còn đen tờ giấy kia nhận lấy đẩy đến trước mặt Lưu Trưng: “Diệp công tử, nhanh ký đi.”

Lại ký cái gì?

Lưu Trưng tập trung nhìn vào lại phát hiện tờ giấy này dĩ nhiên là hôn thư! Hôn thư này điều khoản viết cực kỳ chi tiết, thậm chí ngay cả quê quán xuất thân của Nam Cung Nhã cũng viết vô cùng tường tận. Chỉ riêng bên nhà trai một phần cũng không có, vừa nhìn đã biết là đã sớm chuẩn bị. Thật không hiểu sòng bạc này có chủ ý gì.

Mà ở chỗ ký tên... “Nam Cung Nhã”. Ba chữ viết có chút xiêu xiêu vẹo vẹo.

Xem ra là khóc đến run rẩy, cầm không nổi bút.

Thật đáng thương.

“Ta không thể ký.” Lưu Trưng trực tiếp cự tuyệt.

“Không thể ký?” Tần Ngọc Nương đầu tiên là cả kinh, về sau lại cười. Bất quá nụ cười này rất lạnh làm cho người ta rất không thoải mái. “Diệp công tử sẽ không tính toán để cho Nam Cung Nhã là thiếp hay là nha đầu cho người đi? Nàng chính là trưởng nữ của một trong tứ đại thế gia, chỉ có thể làm chính thê.” Gặp Lưu Trưng sắc mặt bất động, Tần Ngọc Nương biết mình đoán sai, vì thế lại nói: “Chứ không phải người vẫn không rõ sự thật? Ta chỉ ăn ngay nói thật cho người biết. Người nếu không chịu ký phân hôn thư này cũng đừng nghĩ ra được cửa của Kim Ngọc đồ phượng!”

“Nếu kí có đi thể ra ngoài?” Lưu Trưng hỏi.

“Người nếu ký, chẳng những có thể đi ra ngoài mà c hủ nhân ta còn có thể bảo vệ người một đoạn đường. Ít nhất trong Thanh Thủy thị trấn không có ai dám động tới người.” Tân Ngọc Nương cười khê: “Về phần cả đời...Vây phải dựa vào bản thân Diệp công tử.”

Lưu Trưng lại thở dài.

“Ta có một điều kiện.”

“Cái gì?” Tân Ngọc Nương cảm thấy buồn cười.

Thế nhưng còn dám nói điều kiện?

“Gặp mặt lão bản của người một lần.”

“Không được.” Tân Ngọc Nương không chút nghĩ ngợi nói ngay.

Nhưng Lưu Trưng chú ý thấy, bức rèm ở đằng sau góc hơi giật giật. Đằng sau đó thực sự có người. Tân Ngọc Nương cũng nhìn thấy, liếc nhìn Lưu Trưng một cái liền đi vào.

Chờ một lát, Tân Ngọc Nương lại đi ra, sắc mặt vui vẻ: “Được rồi, đáp ứng điều kiện của người.”

Lưu Trưng gạt đầu, rất nhanh điền đầy đủ vào hôn thư, ký tên, điểm chỉ. Điều này đối với nàng cũng không có ý nghĩa gì. Nếu là hôn thư, sớm hay muộn cũng phải đưa cho quan phủ đóng dấu lưu lại. Đến lúc đó nếu quan phủ tra ra nàng là một nữ tử, hôn thư này tự nhiên không có giá trị. Cho nên đây chỉ là tờ giấy vụn mà thôi, có ký hay không cũng không làm sao.

Tân Ngọc Nương hớn hở cầm lấy tờ hôn thư, đưa qua tay cho nha đầu ở bên người.

“Diệp công tử yên tâm, hôn sự này do Kim Ngọc đồ phượng làm mai. Thủ tục bên quan phủ không phiền công tử lo lắng. Chúng ta nhất định sẽ làm được thỏa đáng. Về phần tổ chức tiệc cưới, phiền Diệp công tử tự mình xử lý.”

“Ân.” Lưu Trưng gạt đầu: “Đi thôi.”

Tân Ngọc Nương hơi sững sốt, nhưng rất nhanh hiểu được nàng đang nói tới “điều kiện” vừa nãy, liền gạt đầu dẫn nàng đi ra phía sau.

Người gọi là đại lão bản chính xác ở phía sau bức rèm. Chính là Lưu Trưng không nghĩ tới, đại lão bản là một nữ nhân vô cùng trẻ tuổi. Nàng thoát nhìn chỉ sợ chưa đến hai mươi. Nàng có một đôi hoa đào mắt cực kỳ quyến rũ, mặc một thân váy mỏng màu đỏ hạnh, đang ngồi trước bàn trang điểm chải tóc.

Nàng nhìn đến Lưu Trưng thế nhưng ném lược, thần tình oán khí.

“Thật sự là người định không bằng trời định! Vốn để cho Hắc Ưng tìm đến một kẻ nghèo hèn, càng bản thủ càng tốt. Không nghĩ đến hắn bị mù, thế nhưng tìm đến một khối ngọc thô. Quả thực tiện nghi Nam Cung Nhã!”

Lưu Trưng lập tức bắt được trọng điểm: “Người chán ghét nàng?”

“Nàng” tự nhiên là chỉ Nam Cung Nhã.

“Đúng nàng trừ bỏ có bộ mặt còn chấp nhận được, còn chỗ nào ra hôn? Bất học vô thuật (Không học vấn không nghề nghiệp), một chút võ công cũng không biết coi như thôi, còn mỗi ngày chỉ biết tiêu tiền cho trang điểm ăm ăm, không hề nội hàm! Hừ... Dựa vào cái gì lại được bọn người mù truy phủng, nói thành đệ nhất mỹ nhân, phi!”

Nữ tử phát tiết một lúc lâu vẫn thấy Lưu Trưng đứng ở một bên không lên tiếng, không khỏi có chút ngạc nhiên đứng lên.

“Đúng rồi, người muốn gặp ta làm cái gì?”

“Người có biết Diệp Lâm Phong ở nơi nào không?”

Lưu Trưng hỏi thực sự trực tiếp, Diệp Lâm Phong chính là tên cha nàng dùng hành tẩu trên giang hồ.

“Yêu, người cũng đang tìm Lăng Vân kiếm? Đừng uổng phí tâm tư. Ta căn bản không biết Lăng Vân kiếm ở nơi nào, cho nên mới không để cho Thượng Quan Sách Vân thắng một ván. Về phần Diệp Lâm Phong... Liền càng không biết, hẳn đã muốn biến mất từ lâu rồi.” Nữ tử tính cách lạnh lẽo, nói đến liền thập phần thẳng thắn. Nói đến đây, nàng liền giả hoạt nháy mắt một cái: “Người không hiểu kỳ ta làm như thế nào khiến Thượng Quan Sách Vân thua bởi người ư?”

“Tần Ngọc Nương nói qua.” Lưu Trưng nói.

“Người... Làm sao người biết?” Nữ tử rất là giật mình.

“Đoán được.”

Sau khi ván thứ nhất kết thúc, Lưu Trưng đem toàn bộ chi tiết trước sau nhớ lại một lần. Điểm khác nhau duy nhất giữa ván thứ nhất và hai ván sau đó là trước mỗi lần mở chén, Tần Ngọc Nương đề nói một câu nói.

Có lẽ là dùng một loại võ công vô cùng lợi hại. Lưu Trưng không hiểu lắm, cũng không hứng thú muốn biết.

Nữ tử lại cẩn thận đem Lưu Trưng đánh giá một lần, lại giống cái oán phụ cảm thán một câu: “Thật sự là tiện nghi Nam Cung Nhã.”

Lưu Trưng nghĩ nghĩ, lại nói: “Người thiết kế làm Thượng Quan Sách Vân đem nàng thua cho ta đã là thắng rồi.”

Nàng kia nghe xong cũng vô cùng nghiêm túc suy tư, tiếp theo liền gật đầu: “Đúng, người nói đúng vậy. Nàng hiện tại đã gả cho người. Ta lại vẫn còn cơ hội! Tương lai, ta nhất định sẽ có một nam tử tốt gấp trăm lần so với nàng. Như vậy liền thắng nàng!”

Nữ tử này lý giải như thế nào vậy? Lưu Trưng có điểm bất đắc dĩ.

“Nhìn người người cũng không tệ lắm, ta liền từ bi nói cho người biết một tin tức. Giang Nam cầm Quỷ sơn trang đưa thiệp, đầu tháng mười muốn mở võ lâm đại hội. Người đến đó tìm hiểu tin tức, nói không chừng có thể tìm hiểu được chút tin tức. Nói không chừng Diệp Lâm Phong cũng sẽ tới đó đâu.”

“Đa tạ.”

“Đúng rồi, trên lưng người đeo cái gì đó? Kỳ kỳ, quái quái, sẽ không là... Là một thanh kiếm đi?” Nữ tử nhìn chăm chăm vào Lăng Vân kiếm trên người Lưu Trưng.

Lưu Trưng hơi ngẩn ra nói: “Là Lăng Vân kiếm.”

Nữ tử hoàn toàn ngây dại, sau đó cất tiếng cười to: “Người... ha ha ha... Không nghĩ tới người trông ngớ ngẩn vậy thế nhưng cũng biết nói đùa...”

Đúng vậy, không ai sẽ tin.

Lưu Trưng chính bản thân mình cũng không nguyện tin tưởng đây là Lăng Vân kiếm.

5. Chương 5: Khách Điểm

Lưu Trưng đi ra ngoài Kim Ngọc đồ phường, rất nhanh liền nhận ra Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã đích xác là vô cùng xinh đẹp. Mặt mày tươi đẹp, tuyết phủ phần tai (da trắng má hồng), là một mỹ nhân khó gặp. Chính là khó có điểm khó coi. Ánh mắt đỏ hồng, còn chứa nước mắt. Cái mũi nhắn thành một nắm. Giống như chú chó nhỏ cầu xin thương xót.

Nếu hỏi làm sao Lưu Trưng nhận ra nàng...

Bởi vì chỉ có Nam Cung Nhã, một tội nghiệp nữ tử mang theo bên người một cái bọc đứng ở dưới mái hiên cạnh cửa Kim Ngọc đồ phường. Một bên trốn tránh ánh mắt kỳ quái của người qua đường, một bên không

ngừng nhìn cửa sòng bạc. Chờ thấy Lưu Trưng đi ra, nàng có chút chần chừ bước về phía trước từng bước nhỏ, nhưng lại rất nhanh lui về phía sau.

Thoạt nhìn giống như thật phiền toái.

Nhưng dù có phiền toái như thế nào cũng phải đeo vào. Lưu Trưng trong lòng thở dài, lại nhìn nàng một cái lại nói: “Đi thôi.” Nam Cung Nhã nhỏ giọng: “Nga” một tiếng, cúi đầu thật cẩn thận đi theo phía sau nàng.

Đi lâu như vậy, sắc trời đã có chút muộn. Xem ra không thể đi tiếp, chỉ có thể tìm chỗ nghỉ ngơi. Lưu Trưng nghỉ ngơi, lại quay về chỗ Phúc Lai khách điểm, nơi Long Hưng tiêu cực ở. Phúc Lai khách điểm thật ra khá lớn nhưng bởi vì xây ở trên đường cái, cho nên có rất nhiều khách từ Nam chí Bắc, có chút hỗn loạn.

Lưu Trưng hơi suy nghĩ một chút liền tính toán đi vào.

“Này...”

Phía sau có thanh âm nhỏ như ruồi giữ nàng lại.

“Àn?”

“Chúng ta có thể không ở chỗ này được hay không?” Nam Cung Nhã hít hít cái mũi, mở miệng nói.

“Sao lại vậy?” Lưu Trưng không rõ.

“Bọn họ...” Nam Cung Nhã co người lại, ánh mắt nhìn về phía đại đường bên trong khách điểm. Bên trong phần lớn là dân giang hồ phóng khoáng, ba đến năm người ngồi cùng một chỗ hoặc là nói chuyện tào lao hoặc uống rượu. Đột nhiên nhìn thấy Nam Cung Nhã, một mỹ nhân tể da nộn thịt, đại đa số trông mắt của mọi người đều hướng lên nàng nhìn vài lần.

Ánh mắt này... làm cho Nam Cung Nhã rất không thoải mái.

“... Đang nhìn ta.” Thanh âm càng thêm nhỏ.

Lưu Trưng vẫn không hiểu lắm: “Nhìn người? Thì tính sao?” Là bởi vì hai bọn họ ăn mặc hết sức kỳ quái đi? Lưu Trưng ăn mặc cũ nát bẩn thỉu, Nam cung Nhã lại ăn mặc tinh xảo như một thiên kim tiểu thư. Hai người đi cùng một chỗ, Nam Cung Nhã vẫn thành thực theo sát phía sau Lưu Trưng. Thấy thế nào cũng thực...

Thực quỷ dị, thực không thích hợp.

”Người——”

Nam Cung Nhã tức giận không nhẹ, nhưng Lưu Trưng tựa hồ hạ quyết tâm muốn ở nơi này, xoay người liền vào khách điểm. Nàng vừa ủy khuất vừa khổ sở, nhưng đành phải theo vào.

Cũng may tiểu nhị của Phúc Lai khách điểm thực thông minh, nhìn thấy Nam Cung Nhã bị mấy lỗ mắng hán tử nhìn không thoải mái, liền mở miệng nói mang các nàng đi xem phòng trước. Chỉ là thần sắc của hán tử vẫn không cẩn thận để lộ ra đáy lòng nghi hoặc. Hai người này ăn mặc quả thực khác biệt nhau qua lớn, thật sự nhìn không ra quan hệ của hai người là như thế nào.

Trong khoảng thời gian này, người tới Thanh Thủy tấn buôn bán không ít, cho nên phòng của Phúc Lai khách điểm không còn nhiều lắm. Chỉ còn một gian lớn cùng hai gian nhỏ. Gian lớn rộng rãi, sáng sủa. Ngoài bàn, giường tủ ở bên ngoài còn có bàn trang điểm cùng nguyên bộ ghế đầu. Thậm chí phía sau bình phong còn có một cái thụy tháp.(gần giống như phần của Việt Nam mình)

Gian nhỏ thực ra không sai biệt lắm, đơn giản có giường và bàn. Nhưng giá một gian lớn hay là hai gian nhỏ thật sự có hơi đắt.

Tiểu nhị hỏi: “Không biết khách quan muốn mấy gian phòng?”

”Một gian.” Lưu Trưng đáp, lại liếc mắt nhìn Nam Cung Nhã đang bắt mắt, nói: “Nga, nếu người có tiền liền thuê thêm một gian khác.”

“....”

Nam Cung Nhã định mở miệng lại cảm thấy sau lưng lạnh lẽo. Nàng nhìn lại, cạnh cầu thang có một trung niên nam tử, vẻ mặt đáng khinh nhìn chằm chằm nàng. Thấy nàng quay đầu liền lập tức huýt sáo một cái. Nàng nhìn lại Lưu Trưng ở trước mặt, tuy nhìn có chút bẩn thỉu, quần áo cũng rách nát nhưng dáng người cao gầy, thật có vài phần khí chất. Lại nhìn khuôn mặt này cũng thanh tú, xinh đẹp, mi phong vi đỉnh, sắc bén mang theo chính khí, ánh mắt cũng trong suốt sạch sẽ...

Nam Cung Nhã nhanh chóng làm ra quyết định, vẻ mặt kiên định nói với tiểu nhị: “Một gian!” Dừng lại một lúc lâu, nàng bổ thêm một câu: “Muốn gian lớn!” Lời còn chưa dứt, Nam Cung Nhã liền vọt đi vào trước, đem bọc ném, cả người nằm xuống — chiếm lấy giường trước.

Lưu Trưng khước miệng run rẩy nhưng vẫn không nói gì.

Tiểu nhị thật cẩn thận hỏi lại: “Một gian lớn?”

”Ân.” Lưu Trưng gật đầu đánh tay.

Nam Cung Nhã không có hình tượng nằm ở trên giường nhẹ nhàng thở ra, lại đi đến cửa gọi tiểu nhị, đưa cho hắn một thỏi bạc: “Mang cho chúng ta đồ ăn cùng nước ấm lên đây.”

”Hảo!” Tiểu nhị thấy bạc, cười đến không nhìn thấy mắt.

Nam Cung Nhã quay đầu lại, chính là thấy Lưu Trưng cau mày.

”Bạc không phải để tiêu như vậy.”

”Bạc chính là dùng để tiêu đấy!”

Quên đi, bạc của cô ta, muốn tiêu như thế nào liền tiêu như thế. Lưu Trưng không cùng nàng vô nghĩa. Nghĩ nghĩ, cuối cùng đi ra sau bình phong, thu thập thụy tháp một chút, chấp nhận chuẩn bị ngủ một tối.

”Uy...” Nam Cung Nhã “Uy” xong, lại thấy Lưu Trưng nhăn mày thành một đoàn, vì thế nàng rất là cẩn thận hỏi một câu: “Người... Người tên là gì?”

”Diệp Lưu Trưng.”

”Diệp... Cái gì...”

”Lưu Trưng.”

Lưu Trưng vốn cho là tính tình mình rất tốt. Đại đa số thời điểm đều gặp biến không sợ hãi, nhưng gặp Nam Cung Nhã, cũng không biết vì cái gì, luôn có thể kích thích đáy lòng nàng nôn nóng. Vì thế, Lưu Trưng dứt khoát kéo tay Nam Cung Nhã. Ở trên lòng bàn tay của nàng viết ra hai chữ “Lưu Trưng” cho nàng xem.

Bàn tay nhỏ bé của Nam Cung Nhã vừa mềm vừa ấm. Trong lòng bàn tay hơi có chút ẩm ướt.

Tay của Lưu Trưng lại lạnh, cứng rắn viết mấy nét bút đã viết xong rồi. Nhưng nét bút viết ở lòng bàn tay Nam Cung Nhã. Lòng bàn tay ngứa ngứa buồn buồn... Còn có chút cảm giác kỳ lạ, ân?

Mới vừa rồi bị hắn cầm tay, còn... Còn viết chữ ở trong lòng bàn tay nàng. Người trước mắt có chút lạnh lùng này có tên là

Lưu Trưng... Diệp Lưu Trưng? Cũng cũng được.

Nhưng mà nam nữ thụ thụ bất thân a, cho dù có hôn ước. Cho dù có hôn ước nhưng mà, dù sao... Dù sao cái kia... Đây...

Nam Cung Nhã không hiểu sao cảm thấy hai gò má có chút nóng, nhăn nhó đóng mở miệng cả ngày cũng không nói ra được một câu.

”Lại làm sao vậy?” Lưu Trưng vẫn không buông lỏng lòng mày của mình.

”Người có biết...”

”Ân, Nam Cung Nhã.” Lưu Trưng vô cùng rõ ràng.

“Nga.” Nam Cung Nhã tổng cảm thấy chưa nói hết lời định mở miệng nói tiếp, lại nghe thấy tiếng gõ cửa. Tiểu nhị cầm bạc, làm việc rất lưu loát. Nam Cung Nhã lại hận nghiêng rằng. Nàng công chưa nói ra suy nghĩ của mình đâu, thật vất vả mới lấy được dũng khí. Như thế nào tiểu nhị kia lại ở lúc mấu chốt cổ tình đến đây?

Lưu Trưng đứng dậy mở cửa, đem đồ ăn để trước mặt Nam Cung Nhã.

Tiểu nhị trên mặt tràn đầy tươi cười: “Nhị vị ăn trước, nước ấm vẫn còn đang đun. Lúc cần chỉ việc gọi một tiếng, lúc nào cũng có thể mang lên.”

Cánh cửa lại bị đóng lại. Trong gian phòng nhỏ chỉ còn lại hai người bọn họ.

Nam Cung Nhã tổng cảm thấy không khí trở nên có chút xấu hổ. Nhưng xấu hổ ở đâu, nàng cũng không nói lên được. Bất quá nàng thấy Lưu Trưng xoay người muốn đi ra sau bình phong, vội vàng đưa tay kéo lấy ống tay áo của Lưu Trưng.

Người cũng... cùng ta ăn đi.”

Lưu Trưng hơi chút giật mình, ngó một tiếng, ngồi xuống đối diện Nam Cung Nhã.

Trên bàn bày thịt xào xả ớt, cá kho tàu, dưa chuột tôm bóc vỏ (chắc là nộm), canh cà, còn có cháo rau cải, đều là mấy món ăn thường ngày. Lưu Trưng nếm thử, hương vị bình thường không ngon bằng Tôn bà bà làm. Rau quả cũng không tươi như hái từ vườn ra. Bất quá nàng thật đói bụng, cũng không nói gì, ăn được vô cùng ngon miệng.

Nam Cung Nhã ở đối diện tựa hồ há miệng thở dốc. lại nhắm mắt lại.

”Nói đi.” Lưu Trưng mặt không chút thay đổi nhìn nàng liếc mắt một cái.

”Chúng ta...” Nam Cung Nhã lại không nói được nữa.

Lưu Trưng gấp một miếng cà, bỏ vào trong miệng nhai rồi nuốt xuống, lại nhìn Nam Cung Nhã một cái: “Người yên tâm, hôn thư kia không có giá trị.”

Lưu Trưng rất có lòng tin, vì nàng là nữ nhân.

“Vì... Vì cái gì?” Đây vốn là chuyện đáng giá để cao hứng đi, nhưng nàng như thế nào lại cảm thấy có chút khó chịu? Diệp Lưu Trưng đây là có ý gì a. Nhìn khắp giang hồ, ai không muốn lấy nàng, đại tiểu thư của Nam Cung thế gia! Nhưng ở trong mắt của Diệp Lưu Trưng, nàng lại... lại có vẻ chướng mắt?! Nhất là nàng mới bị vị hôn phu được đính hôn từ lúc còn nhỏ tùy tiện lấy làm tiền đặt cược, lúc sau lại bị Diệp Lưu Trưng một kẻ không biết từ đâu đến ghét bỏ...

Nam Cung Nhã càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất! Đặc biệt vô cùng ủy khuất!

“Ta và người giống nhau.”

“Giống nhau?” Nam Cung Nhã trừng to mắt, có ý tứ gì.

“Nữ nhân.” Lưu Trưng lời ít mà ý nhiều. Lại gắp cho mình một miếng cà.

Nhưng mà Nam Cung Nhã ở đối diện lại nhảy dựng lên: “Người, người người người người người... Người là nữ nhân!!!”

“Ân.” Lưu Trưng nhún mày: “Như thế nào?”

Nam Cung Nhã cẩn thận nhìn chằm chằm mặt của nàng nhìn hồi lâu, tiếp theo lại nhìn xuống dưới, xem ngực của nàng. Ngó, nhìn có điểm đoán không ra a...

Lưu Trưng trên mặt ần ần có vẻ tức giận.

Nam Cung Nhã quyết đoán thu hồi ánh mắt, đầu óc lại bắt đầu suy nghĩ: “Không... Không đúng a. Vậy người... Như thế nào lại ký hôn thư?” Nam Cung Nhã đắm chìm ở trong khiếp sợ, một lúc lâu mới nói rõ ràng: “Không, không phải, cái kia... Có cái tiểu nha đầu xuống dưới bắt ta ký hôn thư ư!”

”Cho nên cái hôn thư kia không tính.” Lưu Trưng đưa xuống kết luận.

Nam Cung Nhã thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Thăng đến khi Lưu Trưng hỏi nàng: “Nhà ngươi ở đâu?”

Nam Cung Nhã lại khiếp sợ, Diệp Lưu Trưng này thật sự là một tiểu tử, không biết cái gì cả... A không, là một nữ nhân không biết gì cả a?! Trên giang hồ có ai lại không biết tiếng tăm lừng lẫy của tứ đại thế gia? Nhưng nàng vẫn thành thật trả lời: “Ở phía đông, Hoài Diệp thành.”

”Chờ ta đi đến Giang Nam Cẩm Quỳnh sơn trang tương rồi sẽ đưa ngươi quay về Hoài Diệp thành.”

Lần này Nam Cung Nhã càng giật mình. Trực tiếp quên vừa rồi mình đối với Lưu Trưng nữ tử thân phận khiếp sợ, ngược lại trừng mắt hỏi lại: “Ngươi vì cái gì muốn đi Cẩm Quỳnh sơn trang? Vì cái gì?”

“Đi... nhìn xem.”

Lưu Trưng liền cho ra một cái đáp án mơ hồ.

Tiếp theo, hai người vô thanh vô tức hoà các loại tâm sự ăn xong bữa cơm này.

Cơm nước xong Nam Cung Nhã lại ngồi không yên. Nàng nhìn chằm chằm Lưu Trưng hồi lâu. Cuối cùng là ghen ra một câu: “Uy, ngươi... Tính toán một đường đều mặc như vậy?”

Lưu Trưng ngó một tiếng, mặc nam trang phương tiên, lại có thể giảm chút phiền toái. Thật sự không tồi.

”Ta trả tiền, sau đó... Sau đó cùng ngươi mua một bộ nam trang đẹp một chút thay ra có được không?”

Lưu Trưng vừa nghe những lời này đã nghĩ đến lời của Đại lão bản Kim Ngọc đồ phùng nói qua. Nói Nam Cung Nhã “Trừ bỏ tiêu tiền cho trang điểm ăn mặc, một chút nội hàm cũng không có”, xem ra cũng không phải nói bậy.

Vốn Lưu Trưng ăn mặc như vậy để khiến người không chú ý. Nhưng hôm nay mang theo một cái vừa dẫn theo chú ý lại phiền toái trên đường đi... Nếu nàng còn mặc kiểu rách rưới như thế này mới thật sự là dễ gây chú ý.

Lưu Trưng thở dài: “Đi thôi.”

Nam Cung Nhã rất vui vẻ, lại có thể đi dạo phố còn có thể chọn quần áo.

Thanh Thủy trấn vào đêm thật náo nhiệt

Trong tiểu trấn này không cấm đi lại vào ban đêm. Trên đường đâu đâu cũng có người, còn có các quán nhỏ thân thiện mời khách, chào hàng các loại điểm tâm hoặc một chút thứ đồ trang trí thú vị.

Nam Cung Nhã đi theo có chút cổ sức, Lưu Trưng nhíu mày một lát. Ngừng chân chờ nàng vượt qua, rồi đưa tay cho nàng.

“...”

”Ân.” Lưu Trưng nhíu mày.

Nam Cung Nhã vẫn bất động.

”Cầm tay áo.” Lưu Trưng cuối cùng nghĩ ra bọn họ giả trang vẫn là “nam nữ có khác”. Chỉ sợ Nam Cung Nhã sợ người qua đường nói xấu.

Nam Cung Nhã cắn cắn môi, cầm lấy.

“Đi.”

Nam Cung Nhã liền cầm tay áo đi theo phía sau Lưu Trưng, bước từng bước xuyên qua ngã tư đường đầy tiếng náo nhiệt. Đi về phía trước sẽ không tự giác nhìn bóng dáng cao gầy trước mắt, có chút lạnh lùng, lại có chút không hiểu... Ân, làm cho người ta an tâm.

Ánh sáng ở những ngọn đèn dầu bên đường... Tiếng la hét ầm ĩ của những người xung quanh... dần dần phiêu tán. Giống như trên thế gian này chỉ còn có hai người bọn họ.

Người kia đi ở phía trước, nàng sánh bước theo ở phía sau.

... Ôi chao, giống như... Chỉ tiếc... Người nọ là nữ nhân! Nữ nhân! Nàng thế nhưng mặc danh kỳ diệu cùng cái nữ nhân có hôn khế! Bất quá hoàn hảo nàng là nữ nhân nên hôn khế này không có giá trị. Nữ nhân này...

Nữ nhân này hẳn sẽ không khi dễ nàng hoặc chiếm nàng tiện nghi. Nói không chừng mình còn có thể khi dễ lại nàng.

Tưởng tượng như vậy Nam Cung Nhã lại cao hứng lên.

6. Chương 6: Ngoài Ý Muốn

Lưu Trưng cho ra một kết luận: Đại lão bản của Kim Ngọc đồ thường thật sự là một người tinh mắt.

Một lời thả đúng trọng tâm, lập luận sắc sảo.

Nam Cung Nhã... Đúng, nàng là một kẻ chỉ biết loạn tiêu tiền vào trang điểm ăn mặc, không hề có chút nội hàm. Đúng, ngay cả loại người có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh như mình cũng bị gây sức ép sắp chết.

Đêm hôm đó, Nam Cung Nhã lôi kéo nàng đi dạo đến nửa đêm. Chỉ riêng bộ đồ màu trắng liền mua liền ba bộ. Tiếp theo lại bày một đồng bộ trước mặt Lưu Trưng. Mà đối với nàng toàn bộ chỉ là một màu.

”Màu xanh trúc, màu xanh bích thủy, màu xanh thanh lan, màu xanh cỏ, màu xanh tùng điệp... Đúng, còn có màu xám bụi, màu trắng sương, màu đen nhạt...”

“Ân, cái nào cũng không lấy.” Lưu Trưng thập phần thô bạo ném toàn bộ quần áo Nam Cung Nhã lấy ra ném vào trong lòng lão bản: “Chỉ cần ba bộ màu trắng kia thôi.”

“Chờ...chờ đã.” Nam Cung Nhã vẽ mặt vô cùng đau đớn.

“Đi.” Lưu Trưng lạnh lùng nhìn qua làm cho lão bản tiếm quần áo, cùng với Nam Cung Nhã đang tràn đầy dục vọng mua sắm ngoan ngoãn cầm miệng.

Nhưng mà hết cái này vẫn chưa tính hết.

Ngay sau đó, đúng như theo quan niệm “Bạc là để tiêu” của nam Cung Nhã, nàng một đường càn quét, mua một đồng thứ đồ mà ở trong mắt Lưu Trưng vừa xấu xí vừa không chút thú vị.

Tiếp sau đó, Nam Cung Nhã nói dói bụng. Thế là khoai lang nướng, thịt xiên nướng, mì hoành thánh, bánh rán đều thử một lần.

Lưu Trưng không thể nhịn được nữa. Một phen kéo áo Nam Cung Nhã, đem nàng tha trở về khách điếm.

Đêm nay ẩm ỉ, khiến Lưu Trưng suy sụp. Đơn giản rửa mặt, chải đầu, thay quần áo, liền ngủ ở phía sau bình phong. Nhưng Nam Cung Nhã lại rất tỉnh táo. Đại khái bởi vì dạo phố thật là vui, lại ăn nhiều thứ. Lăn qua lộn lại như thế nào cũng không ngủ được.

Cuối cùng nàng có chút nhàm chán, liền tập trung nín thở lắng tai nghe —

Nghe tiếng hít thở của Lưu Trưng ở phía sau bình phong.

Cảm giác này thật là kỳ diệu.

Kỳ thật Nam Cung Nhã rất nhát gan. Lúc ở nhà cũng không dám ngủ một mình. Nàng luôn gọi nha đầu ngủ ở bên cạnh coi chừng dùm. Có đôi khi, nàng không ngủ được còn muốn nha đầu nói chuyện với mình, hơn nữa còn vô cùng bá đạo mệnh lệnh cho nha đầu phải đợi nàng ngủ trước mới được ngủ.

Cho nên tình huống vừa không ngủ được lại không có ai nói chuyện là lần đầu tiên.

Bất quá, nàng từ lúc rời nhà cũng đã gặp không ít “lần đầu tiên”. Nghĩ như vậy, Nam Cung Nhã nhịn không được nhớ tới Thượng Qua Sách Văn, cái tên lấy nàng làm tiền đặt cược. Nếu nói oán hận cùng ủy khuất tự

nhiên là có. Nhưng nói hận, tựa hồ không tới nồng nổi đó. Nàng đối Thượng Quan Sách Vân cũng không có nhiều cảm giác. Nguyên ý đi theo hẳn đến Cô Hồng sơn trang thành thân cũng vì phụ mẫu mất. Nàng lại không phải loại người thích dựa dẫm vào người khác hay là ngu ngốc, ngớ ngẩn. Vì thế nói đi là đi. Hơn nữa nàng cảm thấy, việc đính hôn từ thuở nhỏ tự nhiên là phải thực hiện.

Nhưng hôm nay...

Hiện giờ sao lại như thế này? Nam Cung Nhã có chút nghi không ra.

Vậy đi được bước nào tính bước ấy. Dù sao như bây giờ tựa hồ... cũng không có thực hồng bút? Nam Cung Nhã mơ mơ màng màng nghĩ, liền ngủ mất.

Nam Cung Nhã ngủ muộn, nên ngủ cũng rất say.

Cho nên khi bị gọi dậy, nàng vô cùng bức mình. Là nha đầu nào không có mắt, thế nhưng dám quấy rầy nàng ngủ! Nam Cung Nhã mở mắt muốn chửi ầm lên, lại...

Ngây ngẩn cả người.

Đây... là ai vậy?

Là một nam nhân. Đúng hình như là một nam nhân. Nhưng nàng cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua người này. Một thân áo trắng, tóc buộc lên một nửa. Cũng không giống như những đệ tử của thế gia mang theo ngọc quan mà chỉ đơn giản dùng dây buộc lại. Đúng là nói không nên lời nhẹ nhàng đẹp đẽ. Bộ dạng cũng xinh đẹp, mặt mày thiên dài, mi phong vi đỉnh, so với người thường hơn vài phần sắc bén. Nhưng ánh mắt lại vô cùng trong suốt, như là một người có tâm tư thuần khiết. Xuống chút nữa, mỏng môi... Lãnh huyết, bạc tình vô cùng.

Người này thật không có mỹ mạo kinh người, nhưng nhìn thế nào cũng thấy được... Làm cho người ta có chút không muốn rời mắt.

Nam Cung Nhã sững sốt tinh tế đánh giá một lúc lâu. Hoàn toàn đã quên nguyện ước ban đầu của mình.

Mà “nam nhân” đã chờ không kiên nhẫn, lông mày nhíu thành một đoàn: “Nhanh lên.”

”Nhanh... Nhanh cái gì?” Nam Cung Nhã không kịp phản ứng.

”Chạy lấy người.”

Một câu nói ra, khiến Nam Cung Nhã lập tức tỉnh táo lại: “A” Hét to một tiếng. Đúng, đúng rồi, nàng giờ phút này không ở Nam Cung gia, bên người cũng không có nha đầu, mà là...

“Diệp Lưu Trưng!”

“Nói!” Diệp Lưu Trưng không thể nhịn được nữa.

“Người người người... Người là Diệp Lưu Trưng a?”

Nam Cung Nhã bắt đầu nhiều lời. Mà Lưu Trưng hiển nhiên không muốn cùng nàng vô nghĩa. Nam Cung Nhã đành phải dụi mắt, thành thật rời giường chuẩn bị ra ngoài. Nhưng trong lòng nàng không bình tĩnh như ở bên ngoài, mà ở trong lòng niệm một trăm lần “Đây dĩ nhiên là Diệp Lưu Trưng!”, “Đây dĩ nhiên là ‘cái kia’ Diệp Lưu Trưng”, “Diệp Lưu Trưng thế nhưng so với nam nhân hảo nhìn... A không phải! Không đúng, là mặc nam trang so với nam nhân hảo xem... Cũng không đúng.”...

Chờ nàng dần dần chấp được chuyện thật nay xong, nàng lại thật sâu nhận thức rõ ràng “Nhân khác y trang” (người dựa vào ăn mặc tương tự như như người đẹp vì lụa). Đồng thời nàng cũng âm thầm tính toán trong lòng.

Nguyên lai Diệp Lưu Trưng bộ dạng tốt như vậy, nếu không lát nữa đi ra ngoài thuận tiện mua vài bộ quần áo phối hợp chút?

Nhưng Nam Cung Nhã lại mơ hồ nhớ lại ánh mắt giết người của Lưu Trưng buổi tối hôm trước.

Vẫn... vẫn là thôi đi.

Nam Cung Nhã vẫn không muốn xuống lầu. Lưu Trưng đành phải để nàng chờ ở trong phòng. Tự mình đi xuống gọi đồ ăn.

Chờ a, chờ a, chờ chờ, Nam Cung Nhã lại bắt đầu ngáp mấy cái liền, mệt nhọc. Nàng vốn dựa vào bên giường, lúc này gật gà gật gù, cảm thấy sắp ngã xuống giường.

lúc này, cửaL phanh một tiếng mở ra.

Nam Cung Nhã nháy mắt tỉnh táo, ngồi thẳng dậy.

Nhưng Lưu Trưng không mang theo điểm tâm, hơn nữa lại nhăn mặt đi lên: “Tạm thời không đi được.”

“Như thế nào... Làm sao vậy?” Nam Cung Nhã dụi mắt, bắt buộc chính mình tỉnh táo một chút: “Không có cơm ăn? Chúng ta đi ra ngoài mua đồ ăn đi. Ta tối hôm qua thấy phố đối diện có một hàng bánh chẻo, thoạt nhìn ăn rất ngon...”

“Đã xảy ra chuyện.” Lưu Trưng trực tiếp đánh gãy hưng trí của nàng đối với hàng bánh chẻo.

Nói chính xác đã xảy ra chuyện là Long Hưng tiêu cực.

Hôm qua, Long Hưng tiêu cực ở Phúc Lai khách điểm, vốn tính toán sáng sớm hôm nay ra đi. Nhưng không nghĩ rằng, lần kiểm hàng cuối cùng phát hiện thiếu một chiếc hòm nhỏ. Tổng tiêu đầu áp tải hàng lập tức biến sắc, ra lệnh cho thủ hạ bao vây toàn bộ khách điểm. Không cho phép người nào ra vào, từng bước điều tra thẩm vấn.

“Là cái gì vậy a? Khẩn trương như vậy.”

Nói đến đây, Lưu Trưng trên mặt cũng có chút khó hiểu.

“Giống như...:

“Ân?”

“Ai cũng chưa thấy qua, chỉ biết kêu là băng tằm y.”

“Nam Cung Nhã có chút buồn bực. “Vậy... Có còn cho chúng ta ăn không vậy?”

“...”

“Ta thật đói bụng.”

“Phòng bếp đang làm, trong chốc lát sẽ mang lên.” Lưu Trưng có chút đau đầu.

“Nga!” Nam Cung Nhã hơi vui vẻ một chút: “Ta đây ăn xong rồi có thể ngủ tiếp hay không? Dù sao chúng ta không đi tiếp được đúng không?”

”Không được. Hôm nay phải đi.”

”Vì... cái gì a...”

Nam Cung Nhã kêu rên ra tiếng. Lưu Trưng cũng không thèm liếc nhìn nàng lấy một cái, không thèm phản ứng lại nàng.

Kia... Quên đi.

Nam Cung Nhã bĩu môi, ghé vào bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Quả thực thấy đại môn khách điểm có mấy tiêu sư cầm vũ khí, mỗi người thần tình đầy sát khí. Dao kiếm trong tay phấp phấp.

”Bọn họ như thế nào biết kẻ trộm đồ còn ở trong khách điểm đâu? Vạn nhất tối hôm qua trộm, nói không chừng đã sớm chạy mất.”

”Sáng sớm hôm nay kiểm hàng, hàng vẫn còn. Chỉ sau khi ăn điểm tâm mới không thấy.” Lưu Trưng cũng đi tới nhìn thủ vệ ở dưới lầu, lại nhìn con đường đối diện đó: “Trong lúc đó cũng không ai đi ra ngoài cửa.”

”A, vậy nhất định còn ở trong khách điểm.” Nam Cung Nhã gật đầu: “Chúng ta làm gì bây giờ?”

“Nghĩ biện pháp.”

Lưu Trưng chỉ nói ra ba ba chữ.

Kỳ thật Lưu Trưng trong lòng vô cùng lo lắng. Thoạt nhìn không kéo dài được bao lâu, tiêu cục sẽ kéo đến gian phòng các nàng tra hỏi. Đến lúc đó, thân phận nữ tử của mình, thân phận của Nam Cung Nhã, còn quan hệ giữa các nàng, nơi đến cùng nơi đi, còn có... Lăng Vân kiểm, mỗi cái đều là vô tận phiền toái.

Nàng thở dài, nhất thời có chút thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp.

Nhưng Nam Cung Nhã lại thực nhẹ nhàng, chờ tiểu nhị đem điểm tâm lên. Nàng một hơi ăn hết hai cái bánh bao lớn, ba cái bánh bao nhỏ, còn thêm mấy bát cháo hạt kê.

“...”

Nam Cung Nhã lau miệng, đặc biệt hào khí vỗ vỗ bả vai Lưu Trưng: “Yên tâm đi, ta có biện pháp, rất nhanh chúng ta có thể ra đi.”

“Biện pháp gì?”

“Ta có thể tìm được tên trộm bằng tầm y. Như vậy bọn họ còn không thả chúng ta đi?”

Chờ lúc các nàng xuống lầu, người của tiêu cục đã lục soát phòng chứa trong hậu viện tìm được hòm đựng bằng tầm y. Đương nhiên lúc này trong hòm trống tuếch, ngay cả một sợi tơ cũng không tìm được. Khóa hòm bị búa đập nát, một chút dấu hiệu của võ công cũng không lưu lại. Xem ra tên trộm hết sức cẩn thận.

Tổng tiêu đầu của Long Hưng tiêu cục sắc mặt ngày càng khó coi.

Bằng tầm y, thứ ngay cả hắn cũng chưa từng thấy là do đại đương gia của Long Hưng tiêu cục tiếp nhận. Không biết xuất phát từ cái gì lo lắng, chỉ có một mình đại đương gia chính mắt kiểm tra hàng. Lúc sau hàng vẫn được khóa trong hòm, chưa từng có người nào nhìn qua. Như vậy cũng thôi, cổ tình bảo bối này là thứ quý nhất trong đám hàng áp tải. Đại đương gia của tiêu cục đã sớm công đạo đối với hắn, nếu đem hàng đánh mất chỉ sợ đem toàn bộ tiêu cục cũng không đền nổi.

Cổ tình lúc ấy hắn còn tin tưởng mười phần. Nghĩ dù sao cũng không ai biết, đem hòm đồ này thả cùng các hòm đồ khác áp tải cùng một chỗ, cũng không một mình lấy ra miễn cho người khác mơ tưởng.

Không nghĩ đến thiên tính vạn toán, thế nhưng vẫn bị người theo dõi.

Lúc này hắn đơn giản nói ra, Tìm không thấy bằng tầm y, ai cũng đừng hòng ra ngoài.

“Tổng tiêu đầu không cần nóng vội. Bồn cô nương đã biết kẻ trộm là ai.” Nam Cung Nhã ăn no, uống đủ đã hồi phục lại tinh lực. Ăn nói trở nên trung khí mười phần. Nàng vốn tưởng rằng sẽ có chút phiền toái, nhưng vừa đến hậu viện... Lại đem ánh mắt dạo quanh một vòng, nàng liền tìm được đáp án mà mình cần.

Tổng tiêu đầu quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một tiểu nha đầu phiến tử đang đắc ý dào dạt.

“Tiểu nha đầu, ngươi cũng biết mình đang nói cái gì?”

“Đương nhiên.” Nam Cung Nhã thập phần xác định.

“Hảo vậy ngươi đến nói cho bản tiêu đầu, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Tổng tiêu đầu nhiều năm qua vào nam ra bắc, kiến thức rộng lớn, lại đã từng trải. Tuy trong lòng không mấy tin tưởng nhưng trên mặt không hiện nửa phần.

“Giám thủ tự đạo.” (Ý là kẻ trộm ở bên trong)

Nam Cung Nhã đồng dạng nói ra bốn chữ này, cười thật ngọt ngào.

7. Chương 7: Lên Đường

“Giám thủ tự đạo.”

Nam Cung Nhã nói ra bốn chữ này. Lập tức mọi người đều thay đổi sắc mặt, Tức giận căm tức có, mà kinh ngạc cũng có. Ngay cả luôn không có chút biểu tình Lưu Trưng cũng có chút chấn động.

Lời này không thể nói lung tung.

Lưu Trưng có chút hồi hận. Nàng mặc dù vừa mới nhận thức Nam Cung Nhã, Nhưng Nam Cung Nhã như thế nào nàng cũng kiến thức không ít. Nàng đây có tính là bệnh cấp loạn đầu y (tương tự có bệnh thì vái tứ phương)? Thế nhưng liền thật sự tin Nam Cung Nhã có thể tìm ra tên trộm băng tằm y.

Bất quá việc đã đến nước này liền không thể quay đầu lại.

Lưu Trưng cả người đều đề phòng, tập trung lưu ý. Nếu có chút gì không đúng, vậy cũng chỉ có thể lôi kéo Nam Cung Nhã chạy. Chính là không biết có chạy thoát được hay không.

Tổng tiêu đầu nghe những lời này, lại cũng không giận. Hoặc là kỳ thật trong lòng hắn cũng đã ẩn ẩn đoán như vậy. Hắn đối thủ hạ của mình tuy tin tưởng nhưng vẫn có chút phòng bị. Có thể thần không biết quỷ không hay đánh cắp băng tằm y, chỉ sợ thật có nội ứng. Nhưng nói đến nội ứng là ai, hắn lại không có đầu mối.

“Kia như cô nương chứng kiến, phải làm như thế nào mới tìm được tên trộm đồ?” Câu nói này đối với Nam Cung Nhã thật ra khách khí không ít. Nhưng đối với tổng tiêu đầu cũng chỉ coi như một câu đối thoại mà thôi. Thực hiện nhiên hắn không nghĩ là cái tiểu nha đầu sẽ giúp hắn tìm ra tên phản đồ.

Nhưng Nam Cung Nhã lại nhanh như chớp nhìn quanh một vòng, rất nhanh liền tìm thấy mục tiêu.

“Là hắn.”

Ngón tay nàng chỉ vào một cái cao gầy tiêu sư.

Lưu Trưng cảm thấy người này có chút quen mắt. Hơi suy tư một chút, liền nhớ ra, là cái tiêu sư nghiện đánh bạc vừa vào trấn liền nhét bánh mì vội vàng đi đến Kim Ngọc đồ phường.

Tiêu sư mặc danh kỳ diệu bị chỉ vào, sắc mặt có chút xanh mét.

“Tiểu nha đầu ngươi không nên ăn nói bậy bạ! Người nào tận mắt thấy lão tử trộm đồ nào!”

“Ai, còn cần nhìn sao?” Nam Cung Nhã nhún vai: “Ai mặc quần áo dày nhất người đó chính là kẻ trộm băng tằm y.”

Tổng tiêu đầu có chút nghi hoặc: “Tại sao lại nói như thế?”

Các người tìm cả ngày cũng không có kết quả. Như vậy chỉ có thể nói, kẻ trộm đã đem băng tằm y mặc ở trên người. Bất quá băng tằm y rất lạnh. Người này mặc dù mặc một tầng quần áo cũng không chống cự nổi hàn độc của nó. Lại nhìn sắc mặt của hắn, chắc là đã mặc thật lâu, cho dù vẫn âm thầm vận công vẫn không có tác dụng gì... Người nhìn mặt hắn đều đã lạnh đến tím tái. Nếu còn không nhanh cởi nó ra, chỉ sợ người bị nó đông lạnh chết.” Nam Cung Nhã một bên vừa thở dài, một bên bước lại gần, tận tình khuyên nhủ: “Vì một chiếc áo mà lôi kéo cả mạng sống của mình vào, cũng không quá đáng giá, người nói có phải không?” Băng tằm y được dệt từ tơ của băng tằm nên mang theo hàn độc. Lại dùng ngàn năm hàn ngọc mài thành phần để nhuộm thành một chiếc áo lót. Nhìn qua chỉ là một chiếc áo bình thường, còn không mềm mại bằng quần áo bình thường, nhưng chỉ cần mặc vào liền có thể cảm nhận thấy hàn độc xâm nhập tận cốt tủy.

Áo này không có đao thương bất nhập, cũng không thể bách độc bất xâm. Nói trắng ra là, nó chỉ có công dụng đối với người luyện nội công thuần dương. Nhất là khi luyện loại nội công cực kỳ cương mãnh, lúc luyện không cẩn thận có thể dễ dàng hủy đi sinh mệnh. Nhưng nếu mặc vào băng tằm y, vừa lúc có thể lãnh nhiệt hồ thể, điều chỉnh nội khí.

Đương nhiên, cũng có một vài người nội công thâm hậu cố tình tìm đầm băng, hàn ngọc giường để luyện công. Cũng không phải bởi vì nội công của họ là thuần dương mà là ở nơi thật lạnh luyện nội công, công lực sẽ tăng trưởng rất nhanh. Đầm băng cùng hàn Ngọc giường mang vác không tiện, cho nên bọn họ cũng sẽ muốn một chiếc băng tằm y. Nhưng những người này rất ít, toàn bộ trong giang hồ thật đúng là không có mấy cái dám luyện công như vậy.

Nói tóm lại...

Bằng tâm y không phải là bảo bối đối với tất cả mọi người. Nó chỉ có tác dụng hỗ trợ đối với người luyện công.

Chỉ bởi vì cực kỳ hiếm có mới trân quý phi thường.

Chỉ tiếc tiêu sư này căn bản không hiểu điều đó. Chỉ đoán đây là bảo bối cực kỳ lợi hại, lại thấy bình thường không có gì lạ, liền mặc ở trên người tính toán lừa dối qua cửa. Bất quá chờ hần mặc vào trên người cảm thấy được không ổn đã quá muộn. Hần nội công bình thường lại không có tuyệt thể thần công dùng để hộ thể, đương nhiên duy trì không được.

Nam Cung Nhã vừa nói xong, tiêu sư kia thật sự có chút khiếp, sắc mặt càng trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, lại lập tức hóa thành sương. Hần muốn mở miệng nói gì đó nhưng không dự đoán được lại tỏa ra hàn khí.

Tổng tiêu đầu vùng tay lên, tiêu sư bên cạnh nhanh chóng mở y phục của hần ra.

Bên trong áo qua nhiên là một kiện áo giáp, trong áo giáp chính là một chiếc áo đơn mỏng manh, nhìn rất bình thường. Nhưng khi tiêu sư bên cạnh đưa tay lại đã bị đông lạnh đến mức kêu ra tiếng.

Tổng tiêu đầu nhíu mày, nhìn thoáng qua Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã không giấu diếm, chỉ nói: “Tìm vài người luyện thuần dương nội công cùng nhau vận công hóa giải một ít hàn khí là có thể cởi ra.”

Tổng tiêu đầu trong lòng cảm kích tiểu nha đầu mặc danh kỳ diệu xuất hiện này. Vì thế hần vừa chấp tay, khách khí nói: “Ít nhiều nhờ cô nương tuệ nhãn mới điều tra rõ được việc này, Liễu mẫu cảm kích vô cùng.”

Nam Cung Nhã cười hì hì nói: “Tổng tiêu đầu khách khí, ta cũng là... Cũng chính là vừa vận biết.”

Nói đến đây, vị Liễu tổng tiêu đầu cũng ý thức được có chút không đúng.

“Không biết cô nương là...”

“Ta...” Nam Cung Nhã dừng một chút mới nói: “Nam Cung Nhã.” Liễu tổng tiêu đầu sắc mặt liền thay đổi.

Nam Cung Nhã xem như người ở trong giang hồ đều biết, chỉ có Lưu Trưng căn bản vẫn sống ẩn cư, không giao thiệp với giang hồ mới không biết. Cũng không phải bản thân Nam Cung Nhã cực kỳ nổi danh, chỉ bởi vì họ Nam Cung là một trong thế gia vọng tộc.

Nam Cung thế gia là một trong tứ đại thế gia, lấy đạo thuật nổi tiếng. Gia chủ hiện tại tên là Nam Cung Vô Nhai, phía dưới có hai nhi tử và một nữ nhi, lần lượt lấy âm điệu trong kinh thi đặt tên là “Phong”, “Nhã”, “Tụng”. Trong đó “Nhã” là nữ nhi duy nhất là Nam Cung Nhã. Chẩn qua Nam Cung Nhã không phải Nam Cung Vô Nhai thân sinh, mà là con huynh trưởng của Nam Cung Vô Nhai.

Có thể đem lai lịch cùng phương pháp hóa giải nói được tường tận như vậy, Liễu tổng tiêu đầu tự nhiên tin tưởng.

“Nguyên lai là đại tiểu thư của Nam Cung gia, Liễu mẫu lúc trước nhiều lần thất lễ, công mong kiến giải.”

Nam Cung Nhã là người có tính tình hiền hòa sáng sủa, vội vàng cười nói: “Liêu tổng tiêu đầu không cần phải khách khí. Ta bất quá là cái hậu bối, cái gì cũng không hiểu. Nếu luận đứng lên, ta còn phải xưng hô ngài một tiếng bá bá mới đúng.”

Lời này nói ra, Liễu tổng tiêu đầu miệng tuy rằng liên tục nói “Không dám”, nhưng trong lòng đối với Nam Cung Nhã lại kính vài phần.

Bất quá...

Nếu vị trước mắt này là Nam Cung đại tiểu thư, như vậy tuổi trẻ nam tử đi cùng nàng thân phận cũng không bình thường. Vì thế Liễu tổng tiêu đầu quay đầu hướng Lưu Trưng cười nói: “Xin hỏi, các hạ là...”

Lưu Trưng nhíu mày, nhưng vẫn đáp lại: “Diệp Lưu Trưng.”

Tên này...

Liêu tổng tiêu đầu cố gắng lục soát ở trong đầu, cũng không có một tí trí nhớ nào về cái tên này. Hay là... Đại khái... Có lẽ là tùy tùng hoặc hộ vệ của Nam Cung tiểu thư đi? Đúng nhất định là như vậy, trên lưng còn đeo một thanh kiếm bao có chút kỳ quái. A... Nhưng toàn bộ Nam Cung gia đều dùng đao...

Liêu tổng tiêu đầu trong lòng kinh ngạc sợ hãi.

Nam Cung Nhã liếc nhìn khuôn mặt không chút sợ hãi của Lưu Trưng, nhất thời nổi hứng trêu trọc, vì thế tiến lên giới thiệu: “Liêu bá bá, vị này chính là phu quân của ta.”

“Phu...phu cái gì?” Liêu tổng tiêu đầu mở to hai mắt nhìn.

“Phu, quân.” Nam Cung Nhã cười hì hì đi qua phía Lưu Trưng. Nàng vốn là người dễ dàng cùng người khác thân cận, trải qua một đêm ngắn ngủi ở chung, nàng không đối với Lưu Trưng phòng bị như lần đầu. Thật sự giống như tỷ muội cùng một nhà ôm ấp thân thiết, khoác lấy tay Lưu Trưng: “Bá bá xem hai người chúng ta có xứng hay không?”

“Tự... tự... tự nhiên là xứng, xứng đến cực điểm.”

Nguyên bản vẫn trầm ổn tổng tiêu đầu có chút không nói nên lời.

Lưu Trưng nhú mày càng chặt hơn, nhưng cũng không giải thích. Chính là đem cánh tay bị Nam Cung Nhã khoác lấy rút ra ngoài... Không rút được, quên đi, kệ nàng thôi. “Liêu bá bá phu thê chúng ta cần gấp rút lên đường, xin cáo từ.” Nam Cung Nhã cười nói.

“Hảo... Hảo, hảo.”

Mãi cho đến khi nhìn các nàng “thân thiết” rời viện, lại nghe tiếng các nàng lên lầu thu dọn đồ đạc, xuống lầu tìm tiểu nhị hỏi thăm nơi mua ngựa. Tiếp theo nghe hai người các nàng rời đi khách điểm, Liêu tổng tiêu đầu mới chậm rãi thở ra.

“Tổng tiêu đầu, cái kia...”

“Cái gì?”

“Nam Cung đại tiểu thư không phải từ nhỏ đã đính hôn cùng Thượng Quan gia sao?”

“Ân...”

“Hơn nữa nàng không búi tóc, vẫn để kiểu tóc của cô nương!”

“Ân...”

“Kia, đây là... đây là... Bỏ trốn?”

“Câm miệng! Nói hươu nói vượn gì đấy! Nhanh nhanh dùng bồ câu đưa thư đưa tin cho đại đương gia... Đã nói...đã nói...”

“Nói cái gì?”

“Quên đi, người vẫn là tự mình quay về, đem chuyện này cẩn thận nói cho đại đương gia. Thuận tiện đem kẻ dám cả gan làm loạn áp tải về cho đại đương gia xử trí!”

“Rõ.”

Nếu Nam Cung Nhã biết mình bị mọi người nói thành lễ lảng lơ, không để ý liêm sỉ cùng người bỏ trốn, chỉ sợ sẽ lập tức trở về cùng kẻ đó liều mạng. Mà một đương sự khác cũng không nghĩ tới sau chuyện này, cái tên Diệp Lưu Trưng rất nhanh sẽ truyền khắp giang hồ. Nguyên nhân tự nhiên là lừa gạt đại tiểu thư của Nam Cung thế gia. Mà vị Nam Cung đại tiểu thư cố tình lại là một đóa kiêu hoa mà đại đa số thanh niên tài tuấn muốn hái.

Lúc này hai người đang chọn ngựa.

Tiêu chuẩn chọn ngựa của Nam Cung Nhã là phải xem nhan sắc cùng diện mạo. Bạch mã tuần dật xuất thần, hắc mã lãnh khốc suất khí (đẹp trai), hồng mã tựa hồ cũng không sai, cùng xiêm y mình mặc hôm nay rất xứng...

Lưu Trưng dựa ở một bên, tâm trạng suy tư.

Nàng đối với bằng tầm y hay Nam Cung thể gia không lớn hứng thú. Nàng chính là thắc mắc một vấn đề mà nghĩ mãi vẫn không thông: “Người thật ra làm sao biết người nọ còn mặc một tầng áo giáp?”

“A?” Nam Cung Nhã cuối cùng hồi thần, nghĩ nghĩ nói: “Nhìn cổ tay áo, còn có trình tự vạt áo cùng hình dạng... Đánh giá ra.”

“...”

“Thế nào? Rất lợi hại phải không?”

” Nam Cung Nhã đắc ý dào dạt: “Ta nói cho người, ta có bản lãnh quá mực bất vong. Trên đường bất cứ y phục hay linh kiện trang sức, ta chỉ cần liếc mắt qua là nhớ kỹ.”

Đã gặp qua là không quên? Lưu Trưng nhú mày.

Nguyên lai hia người bọn họ đều có bản lãnh qua mực bất vong. Chẳng qua... Nam Cung Nhã chỉ đối với quần áo trang sức là gặp qua không quên được. Vậy đại khái nàng luyện ra được nhờ “Tiêu tiền vào trang điểm ăn mặc” đi? Lưu Trưng dở khóc dở cười.

“Phu quân, chúng ta mua một bạch mã, một hồng mã được không? A, bất quá hắc mã cũng không sai, nếu không...”

“...”

Nam Cung Nhã mím môi, nước mắt lưng tròng.

Nam Cung Nhã tươi cười như hoa, một hơi gọi “phu quân” nhưng không gượng mồm. Lưu Trưng chỉ làm như không nghe không gặp, hướng người bán ngựa nói: “Lấy hai con ngựa lai màu xám.”

“...”

“Đi.”

“Từ từ.” Nam Cung Nhã lại “thuận tay” kéo lấy cánh tay Lưu Trưng: “Còn... Còn có xe ngựa! Còn chưa có mua xe ngựa!”

“Xe ngựa?” Lưu Trưng nhú mày, lại nhìn Nam Cung Nhã bộ dáng có chút chột dạ, thế nhưng đã hiểu: “Người không biết cưỡi ngựa?”

“Ách,... Ân..”

“....”

Lưu Trưng thật không biết nói gì. Ngay cả nàng lớn lên ở nông thôn cũng biết cưỡi ngựa thê nhưng Nam Cung Nhã, bản thân tựa hồ từ cái gì rất lợi hại thể gia lại không biết cưỡi ngựa!

“Còn... Còn có ta cũng không biết võ công!” Nam Cung Nhã đơn giản nói tiếp một hơi: “Một chút...Một chút cũng không biết! Người khẳng định biết đúng không? Nếu trên đường gặp phải người xấu, người nhất định phải bảo vệ ta.”

Lưu Trưng rất muốn nói cho Nam Cung Nhã. Ta cũng không biết.

8. Chương 8: Linh Tà

Cuối cùng Lưu Trưng cũng lui bước, mua một chiếc xe ngựa nhỏ nhút Nam Cung Nhã vào. Chính mình thì ngồi ở bên ngoài đánh xe.

Bất quá Nam Cung Nhã mới không thành thật ngồi một mình trong xe. Trong chốc lát nàng thò đầu ra hỏi Lưu Trưng khát hay không khát, trong chốc lát lại chui ra, nhét một khối điểm tâm cho Lưu Trưng. Cuối cùng đơn giản đem liềm xe kéo lên, đặt mông ngồi cạnh Lưu Trưng, thì thầm cùng nàng nói chuyện.

Đương nhiên, đại đa số thời điểm đều là Nam Cung Nhã nói, Lưu Trưng thực ngẫu nhiên mới “Ân” một tiếng.

Hai ngày sau đi được thật sự thuận lợi. Một đường đi đều là trấn nhỏ, có thể tìm được khách điểm ngủ trọ. Mà nhất như Nam Cung Nhã từ khi biết Lưu Trưng là nữ tử liền hoàn toàn dính lấy nàng, không dám đi loạn. Thậm chí buổi tối cũng muốn đồng giường cộng chằm... Chẳng qua đều bị cự tuyệt một cách vô tình.

Nhưng càng đi về phía trước, người ở liền càng dần thưa thớt.

“Nơi này thoạt nhìn thật đáng sợ...” Nam Cung Nhã ôm cánh tay lui vào trong xe ngựa.

Kỳ thật cái nơi gọi là “đáng sợ” chỉ là một rừng cây nhỏ. Chính là lúc này sắc trời đã tối, trong rừng lại không có người ở, có vẻ có chút âm trầm. Chỉ có thể nghe thấy tiếng vó ngựa lặn trên sỏi đá vọng lại trong rừng cây.

“Chúng ta đêm nay ở chỗ nào? Nếu qua cánh rừng này vẫn không tìm được nhà nào đâu?” Chẳng được bao lâu Nam Cung Nhã lại nhô đầu ra hỏi.

“Vây ngủ ngoài trời.” Lưu Trưng mặt không đổi sắc.

Nam Cung Nhã run rẩy lên.

Nhưng mà vận khí của các nàng không tệ lắm. Ra khỏi rừng cây nhỏ, tiện đường đi thêm một đoạn. Lưu Trưng nhảy xuống xe ngựa, đẩy ra cỏ dại ven đường, nhìn thấy một tảng đá lớn trên mặt đất. Trên tảng đá có khắc hai chữ to “Linh Tà”, cũng không biết có ý gì. Đi tiếp lên phía trước, là một thôn nhỏ.

“Đây... Là địa phương nào?” Nam Cung Nhã nhô đầu ra khỏi trong xe.

Lưu Trưng lắc đầu, nàng cũng không biết.

Nhưng không hiểu vì sao, nàng tổng cảm thấy khối đá có khắc hai chữ “Linh Tà” có chút cổ quái. Nhưng nếu nói cổ quái ở chỗ nào, nàng lại không nói ra được. Trục giác?

Lưu Trưng thở dài, dắt xe ngựa đi lên phía trước một đoạn.

Vào trong thôn, đi chưa được bao xa, các nàng liền gặp người. Đó là một cô gái mặc quần áo vải thô, nhìn nhiều nhất chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, có một đôi mắt to lung liếng. Trên tay cầm một rổ rau xanh, tò mò nhìn chăm chăm vào xe ngựa của các nàng.

Lưu Trưng không lên tiếng, ho nhẹ một cái. Lúc sau hướng bên trong xe gọi: “Xuống xe.”

Nam Cung Nhã là người thực giỏi giao tiếp. Nàng từ trên xe ngựa nhảy xuống đất, nói ba xạo trước mặt thôn cô, đã tìm hiểu được hết thấy.

Thôn này gọi là Linh Tà thôn. Trong thôn có rất ít người, phần lớn là người sống ở trên núi. Cơ bản là tự cung tự cấp, cách mười ngày nửa tháng mới phái người đi thị trấn đổi chút nhu yếu phẩm trở về, còn lại hoàn toàn phong bế ở trong khe núi này. Mọi chuyện trong thôn do một lão tộc trưởng quản lý. Mà cô gái này tên Lý Nhị Nha, chính là cháu gái của tộc trưởng.

Nhị Nha nghe các nàng muốn tìm chỗ tá túc, rất nhiệt tình đem hai người về nhà của mình.

Vị Lý tộc trưởng này cũng là một người vô cùng hiếu khách. Một bên đón các nàng vào nhà, một bên gọi hang xóm lại hỗ trợ giết gà chuẩn bị cơm tối. Các nàng thế mới biết, nguyên lai cha mẹ của Nhị Nha lên núi, phải vài ngày sau mới có thể trở về.

Nam Cung Nhã vẽ mặt tò mò, kéo tay Lưu Trưng đi khắp nơi xem xét. Cái gì cũng cảm thấy mới mẻ.

Lưu Trưng vốn ở nông thôn lớn lên, tự nhiên không nhiều hứng thú. Nhưng ngồi ở trong nhà cũng bị vị tộc trưởng nhiệt tình kia lôi kéo nói chuyện, cung như nhau không được thoải mái cho nên nàng bắt đầu đi chọn đi xung quanh cùng Nam Cung Nhã. Nhưng mà khi các nàng tính toán đi ra ngoài ngao du, thì Nhị Nha cản lại các nàng.

“Đến canh giờ này không thể ra ngoài.”

“Vì sao?” Nam Cung Nhã khó hiểu nói.

“Thôn này của chúng ta...” Nhị Nha có chút áp úng: “Thôn của chúng ta tổ truyền xuống quy củ, bầu trời tối đen liền không thể xuất môn.Đều... đều phải ở trong phòng.”

“A?” Nam Cung Nhã càng không rõ, nàng trời sinh tính tình hoạt bát, tự nhiên là muốn ngụy biện: “Chúng ta không phải là người trong thôn, sẽ không cần phải tuân theo quy củ trong thôn.”

“Không ... Không được!” Nhị Nha gấp đến độ mặt đỏ rần.

Lần này ngay cả Lưu Trưng cũng có chút kỳ quái, mắt lạnh đảo qua, nhẹ nhàng nói một chữ: “Nói.”

Nhị Nha bị dọa đến run run, thành thật nói thật: “Trong thôn này của chúng ta có tà linh... Nghe nói là một nữ quỷ tu thành. Khi bầu trời tối đen sẽ từ trong rừng cây nhỏ bên kia chạy tới. Nếu... nếu có người xuất môn khi trời tối, sẽ bị bắt đi hút dương khí... Còn có thể bị ăn thịt.”

Tà Linh? Nữ quỷ? Hút dương khí cần muốn ăn thịt người?

Nhị Nha nói quả thực là ông nói gà bà nói vịt. Lưu Trưng có điểm không tin.

Nhưng Nam Cung Nhã lại sắp bị hù chết, nhanh chóng đem chân đang định bước ra thu trở về, gắt gao nắm lấy tay Lưu Trưng, nhỏ giọng nói: “Thật sự có quỷ! làm sao bây giờ! Không ra ngoài có phải sẽ không bị ăn phải không?”

“Đúng, không ra liền không có việc gì.”Nhị Nha cũng dè dặt thanh âm, nói như đinh đóng cột.

“Lưu Trưng, chúng ta nhanh chóng đi trốn thôi!”

“Đúng, trốn thôi!”

Hai nữ tử mỗi người một câu, nói đến thập phần nóng nảy. Lưu Trưng cảm thấy được buồn cười nhưng cũng không phản bác. Gật đầu liền cùng nhau vào phòng.

Hôm nay cơm chiều vô cùng phong phú, thậm chí so với lúc các nàng ở trong trấn nhỏ ăn còn tốt hơn.

Trên bàn đầy ắp thịt gà thịt bò, đều là món chính. Rau củ cũng không có nhiều. Nam Cung Nhã đoán thôn trang này chắc sống dựa vào sông, thôn dân chủ yếu là săn thú bắt cá mà sống.

Người trong thôn tính cách sang sảng hiếu khách. Hàng xóm xung quanh mọi người đều đến góp vui. Một bữa cơm cả khách lẫn chủ đều vui vẻ.

Nam Cung Nhã hai ba câu đã cùng mấy phụ nhân nhà bên quen thuộc, trên bàn cơm vẫn không ngừng mở miệng, không phải nói giỡn chính là khoongnguwngrf ă. Bất quá nàng cũng vài phần cảnh giác không đem đại danh “Nam Cung Nhã” nói ra, chỉ tự xưng là “Nam Nhã”. Trên bàn, trái một câu “Nam cô nương”, phải một câu “Nam tiểu thư”, phi thường nóng nảy.

Mà Lưu Trưng chỉ cúi đầu ăn cơm, rượu một hơi cũng không uống. Các nam nhân tuy muốn mời rượu nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của Lưu Trưng uy hiếp, chỉ nói vài câu rồi thôi.

Ăn uống no xong, Nhị Nha mang theo các nàng đi đến một gian ở hậu viện:

“Gối cùng đệm chăn, ta đều thay sạch sẽ rồi. Các người chấp nhận ở một đêm đi.” Bởi vì Nam Cung Nhã luôn cương điệu nói với Nhị Nha nàng cùng Lưu Trưng là phu thê, vốn nên ngủ cùng phòng, cho nên Nhị Nha mới an trí các nàng ở cùng một phòng.

Nam Cung Nhã vào trước thăm dò một vòng.

Phòng ở này cũng không lớn, liếc mắt một cái có thể xem toàn bộ. Chỉ có một chiếc giường, chăn đệm trải ở trên thoạt nhìn như mới, thập phần sạch sẽ.

“Đã muốn tốt lắm.” Lưu Trưng thần nhiên nói: “Đa tạ cô nương khoản đãi thu lưu.”

“Đây... đây không có gì.” Nhị Nha không ngờ Lưu Trưng sẽ nói lời cảm tạ, khuôn mặt bị Lưu Trưng nhìn qua toàn bộ đều đỏ lên: “Không cần...Không cần khách khí.” Nói xong câu cuối cùng, thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Chẳng biết tại sao Nam Cung Nhã cảm thấy có chút là lạ, liền đi đến giữa hai người họ, cười hì hì hướng Nhị Nha nói: “Sắc trời cũng không còn sớm, người cũng sớm về nghỉ ngơi đi.”

Nhị Nha ngọt ngào đáp ứng, liền quay đầu đi rồi.

Nam Cung Nhã nhìn người đi đến không thấy mới quay đầu lại, vẻ mặt xấu xa nhìn Lưu Trưng: “Trong phòng này chỉ có một cái giường.”

“Àn.”

Lưu Trưng đi vào phòng.

Phản ứng này khiến cho Nam Cung Nhã có chút thất vọng. Một đường đi với nhau, nàng đối Lưu Trưng coi như là có chút hiểu biết. Biết Lưu Trưng tính cách lạnh lùng, không thích nói chuyện, lại càng không thích bị người đụng chạm. Mặc dù hai người bọn họ quen thuộc nhau như vậy, ngẫu nhiên Nam Cung Nhã chọc nàng một chút hoặc kéo tay nàng, Lưu Trưng đều lạnh lẽo nhìn nàng. Tiếp theo Nam Cung Nhã liền run run lu trở về.

Nhưng tình huống trước mắt, các nàng muốn “đồng giường cộng chằm”, Lưu Trưng tự xưng “Từ nhỏ ngủ một mình quen” thế nhưng mặt không đổi sắc. Khiến cho Nam Cung Nhã đối với chuyện sắp phát sinh không hiểu có chút chờ mong.

Chờ mong như vậy khiến Nam Cung Nhã nhìn chằm chằm xem Lưu Trưng.

Nhưng Lưu Trưng không có một chút ngưng ngùng. Thoải mái ở trước ánh mắt nóng bỏng của Nam Cung Nhã cởi áo khoác, giải khai tóc. Nam Cung Nhã thế này mới phát hiện ——

Diệp Lưu Trưng chính xác.... Chính xác là một nữ tử.

Tuy nói vóc dáng của nàng so với nữ tử bình thường cao hơn không ít. Khuôn mặt cũng lạnh lùng hơn một chút. Ánh mắt còn sắc bén hơn một chút. Ngực cũng ...bằng hơn một chút.

Nhưng nàng chân chính vẫn là một nữ tử.

Áo trắng, tóc đen. Tóc đen như thác chảy xuống triền mien cùng với vẻ lạnh lùng làm tăng thêm vài phần phong tình. Lại thêm xương bả vai nhô ra, khớp xương rõ ràng khiến qua lớp áo cũng nhìn thấy. Nàng tuy gầy nhưng không yếu, khí chất thanh tĩnh động lòng người. Xuyên qua tóc có thể nhìn thấy đường cong dịu dàng, hơn nữa ẩn dấu ở trước vạt áo có thể nhìn thấy tinh xảo xương quai xanh, mũi đặc kinh người, thậm chí còn có cảm giác thần bí mê người. Lại nhìn đến hai gò má của nàng cùng hai tai, cổ, chỉ thấy một mảnh trắng nõn nhẵn nhụi, giống như mũi ngọc trơn nhuận sáng bóng.

Nam Cung Nhã trong đầu toát ra một đồng tử để khen ngợi mỹ nhân như là: băng cơ ngọc cốt, nhu thể sinh hương..

Chính là... Không biết xúc cảm có giống như mũi ngọc bóng loáng, lạnh lạnh.

Nam Cung Nhã mặc danh kì diệu toát ra ý tưởng, nhưng lại nhanh chóng bị ý nghĩ của mình dọa đến. vội vàng mở to hai mắt đem đầu thanh tỉnh.

“Xem đủ chưa?”

Lưu Trưng con mắt lưu chuyển, thần sắc lạnh lùng.

“Xem... Không... A không phải, ta là nói...” Nam Cung Nhã nói năng lộn xộn. Nhất là đối diện với cặp mắt lạnh như băng dường như xem thấu hết thấy của Lưu Trưng, đại não của nàng nháy mắt liền trống rỗng.

Vì thế nên nàng rất nhanh cúi đầu nhìn xuống, tầm mắt dừng ở trên áo khoác Lưu Trưng vừa mới cởi ra. Quả nhiên rất nhanh tìm trở về tỉnh táo, vì thế nhanh chóng nói lại: « Ta chính là cảm thấy được... Người vừa xinh đẹp lại có... dáng người tốt như vậy, quả thực là trời sinh như như cái mắc áo, mặc cái gì cũng hảo nhìn, ta... Ngay cả ta cũng có chút hâm mộ... »

Đúng, còn có điểm ghen tỵ!

Đúng, nàng có cảm giác « Châu ngọc ở bên, mình người ô uế »

Nàng quả thực liền...

Ai, đều là nữ nhân, như thế nào chính mình còn kém nhiều như vậy?

Nam Cung Nhã đem ý niệm chuyển quá mười lần, chờ phục hồi lại tinh thần, di nhiên quên lúc trước mình thất thố. Toàn bộ đầu óc cũng chỉ nghĩ “Mình rút cuộc vì cái gì kém như vậy”...

Lưu Trưng thế nhưng còn thật sự cân nhắc một chút. Cũng thật sự đánh giá một vòng Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã ngày thường tươi đẹp động nhân, cười lộ lên mi nhĩ cong cong. Trong ánh mắt tựa hồ còn luôn mang theo ánh sáng long lanh. Cả người từ trên xuống dưới đều mang theo sức sống bừng bừng, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không suy yếu hay mệt mỏi.

Như vậy không tốt sao?

Cho nên Nam Cung Nhã nói hâm mộ thậm chí ghen tỵ mình. Lưu Trưng không qua tin tưởng. Nàng thở dài, bất đắc dĩ nói: “Cong không ngủ? Ngày mai sáng sớm đã phải đi.”

“A, Sáng sớm? Sớm là bao nhiêu?!”

Nam Cung Nhã sốt ruột, thực hiển nhiên đã quên mất vấn đề quan trọng

« Rất sớm »

Lưu Trưng đáp như thế.

9. Chương 9: Ngộ Quỷ

Nam Cung Nhã chui vào chăn, đầu ngã xuống gối liền nhắm mắt lại.

Tốc độ nhanh tới mức làm người ta phải kêu lên.

Lưu Trưng thở dài thu thập một chút, lúc sau đang định lên giường ngủ, lại nghe ngoài cửa sổ ả ả truyền đến một trận tiếng nước nổ như có như không.

Lưu Trưng nhắm mắt lại.

Nàng lần nữa đem tóc buộc lại, cầm lấy áo khoác khoác lại trên người, dừng lại một chút, cầm lấy Lăng Vân Kiếm đeo trên lưng. Lưu Trưng đứng ở cửa ngừng thần nghe trong chốc lát, trừ bỏ tiếng nước nổ, tựa hồ còn có một chút rất nhỏ động tĩnh, cơ hồ làm người ta khó có thể phát hiện được.

Linh Tà thôn tất nhiên có cổ quái.

Nhưng Lưu Trưng không tin linh quỷ hoặc là tà thần. Cũng không phải nàng cho rằng những thứ đó không tồn tại — mà chỉ là đối với nàng, chỉ cần không tự mình kiểm chứng qua, nàng phần lớn đều có thái độ lo lắng cẩn thận. Mà nàng cảm thấy được, cho dù thực sự có quỷ quái, cũng nhất định có nguyên nhân của nó. Có ‘nhân’ liền nhất định có biện pháp giải quyết. Huống chi sau khi nhìn thấy Linh Tà thôn, tận mắt nghe thấy, nhìn đến, thật đúng là có cái gì quỷ quái quái quỷ phá.

Chỉ sợ có vài thứ so với quỷ quái càng...

Ngoài phòng kia động tĩnh nhỏ dần, chờ nàng đi nghe lại, thế nhưng không có tiếng động.

Lưu Trưng không khỏi có chút nghi hoặc, như vậy là xong rồi? Nàng thở dài, lại hướng đến bên giường đi hai bước. Lúc này mới phát hiện nguyên lai Nam Cung Nhã căn bản là không ngủ, nàng đem toàn bộ người chui vào trong chăn, còn có chút run rẩy. Nghe thấy động tĩnh, nàng mới chậm rãi đem đầu từ trong chăn chui ra. Nhìn thấy là Lưu Trưng, liền ngay lập tức nhào vào.

Lưu Trưng thân mình cứng đờ, cắn răng nhẫn nhịn, nhưng thật ra lại không đem Nam Cung Nhã đẩy ra.

« Cái kia... Cái thứ đó... đã đi chưa? »

« Không biết. »

Lời này vừa nói ra, Nam Cung Nhã sợ hãi, gắt gao ôm lấy cánh tay của Lưu Trưng, chết cũng không chịu buông tay.

« Chúng ta làm sao bây giờ a... Ô ô ô... Ta sợ hãi... »

Lưu Trưng kiên nhẫn: « Sợ cái gì? »

« Đương nhiên... Đương nhiên là sợ... Cái kia... »

Nam Cung Nhã còn chưa kịp nói hết, chợt nghe ngoài phòng truyền đến một trận thành thịch tiếng vang. Tựa hồ là có người từ tiền viện một đường chạy tới nơi này. Nam Cung Nhã vừa muốn động đã bị Lưu Trưng ôm lấy. Vì vậy cả khuôn mặt của nàng đều chôn ở cổ Lưu Trưng. Trong lúc hô hấp có thể ngửi thấy mùi hương trên người Lưu Trưng thơm ngát. Không giống huân hương cũng không giống mùi son phấn. Hình như là mùi hương từ trên người Lưu Trưng phát ra.

Đầu óc của Nam Cung Nhã mơ hồ, hoàn toàn quên đi sợ hãi cùng kích động.

Lưu Trưng sở dĩ ôm lấy Nam Cung Nhã là vì không muốn nàng lộn xộn lại càng không cần mở miệng nói chuyện. Mà bản thân nàng cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ giống như bình thường vẫn không nhúc nhích, tập trung nghe tiếng bước chân ở ngoài phòng. « Cứu... Cứu mạng... »

Tiếng bước chân kia ngừng lại, lại đột nhiên truyền đến một tiếng hô to.

Lần này Lưu Trưng thật sự nghe ra, cao giọng hỏi một câu: « Lý tộc trưởng? »

Nam Cung Nhã cũng thông thả ngẩng đầu lên, lập tức lắng nghe. Lúc này cả người nàng đều dựa ở trên người Lưu Trưng, chỉ cảm thấy vừa an ổn vừa thoải mái. Trong lòng sợ hãi cũng tiêu tan không ít.

Ngoài cửa người nọ cũng không đáp, chính là đập lên cánh cửa, đập có chút vừa mạnh vừa nhanh, trong giọng nói lộ ra lo lắng cùng bối rối: « Cứu mạng... Diệp công tử van cầu người cứu Nhị Nha nhà chúng ta a... »

Nghe thấy thế, Nam Cung Nhã đang dựa trên người của nàng lập tức bật dậy, thần tình hoảng sợ nhìn Lưu Trưng nói: « Là... Là lão tộc trưởng! Hắn bảo... bảo người đi cứu Nhị Nha... Nhị Nha làm sao rồi? »

Nhưng mà Lưu Trưng mặt không chút thay đổi nhìn nàng một cái: « Có cứu hay không? »

« A » Nam Cung Nhã một lúc mới hiểu được. Lưu Trưng đang hỏi ý kiến của nàng? Lại... Lại cần phải hỏi sao! Nhị Nha là một cô nương không tồi. Tuy rằng chính là bình thủy tương phù, nhưng đối với các nàng cũng là dốc lòng chiếu cố, đương nhiên... Đương nhiên...

“ Cứu?” Lưu Trưng liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của nàng.

“ Ân!” Nam Cung Nhã kiên định gật đầu.

Lưu Trưng thở dài đứng dậy: “Đem quần áo mặc vào đi theo ta.”

Lý tộc trưởng ở ngoài cửa dĩ nhiên luống cuống, chính là đang không ngừng đi tới đi lui ở dưới mái hiên. Trên mặt đầy mồ hôi với nước mắt, gấp đến độ không nói ra lời.

“Sao lại thế này?” Lưu Trưng nhíu mày hỏi.

“Là tà linh! Là tà linh nữ quỷ a! » Lý tộc trưởng thanh âm có chút phát run: « Ta thấy... Ta thấy một cái bóng trắng chợt lóe qua, Nhị Nha, nàng liền... Nàng liền không thấy tăm hơi! Ta lớn tiếng gọi người, nhưng hàng xóm giống như không không ai... Một người cũng không nghe thấy... »

Lưu Trưng nhìn lướt qua nông gia tiểu viện.

Bên trong viện tối đen một mảnh. Chỉ có một chiếc đèn lồng không lớn lắm treo ở hành lang, bị gió thổi lung lay sắp tắt. Ngọn đèn có cũng như không, cơ bản chiếu không rõ cái gì cả. Toàn bộ sân đều đắm chìm trong một loại không khí xơ xác, tiêu điều, vắng vẻ. Bên cạnh chỉ có tiếng nước chảy của Lý tộc trưởng cùng tiếng an ủi của Nam Cung Nhã làm cho Lưu Trưng cảm thấy ngôi nhà này còn có sự sống tồn tại.

Nhưng Nhị Nha không phải nói, chỉ cần ban đêm không ra khỏi cửa sẽ không gặp quỷ sao?

Nàng lại nhìn lướt qua mái hiên.

« A! » Nam Cung Nhã ở phía sau đột nhiên hét toát lên: « Quỷ... Ta thấy... quỷ! »

Lưu Trưng cau mày, nàng cũng nhìn thấy một cái bóng trắng bay qua cực nhanh, tựa hồ đi về hướng tiền viện.

« A nha, đó là... Đó là hướng phòng của Nhị Nha! » Lý tộc trưởng càng luống cuống.

« Nhị Nha không ở trong phòng? » “Không... Không ở, ta lúc vừa mới đi thời điểm còn không ở.” Lý tộc trưởng nói.

“Ta đi xem.” Đứng ở đây nhìn sẽ không ra được vấn đề gì hết, bất quá Lưu Trưng vừa đi mấy bước, đã quay đầu lại hướng Nam Cung Nhã nói: “Người đi theo ta.”

“Không... Không cần đi.” Nam Cung Nhã có chút trốn tránh cúi đầu: “Bên này thoát nhìn có vẻ so với bên kia... Ta... Ta liền ở cùng tộc trưởng chờ ở trong phòng này không được sao?”

“Không được.” Lưu Trưng rõ ràng lưu loát cự tuyệt.

“Vì cái gì a? Ta... Ta ở lại chỗ này tiếp ứng người. » Nam Cung Nhã thấp phần ủy khuất. Đúng vậy, nàng thực sự sợ hãi, ngay cả nói cũng run. Nàng biết mình như vậy thực vô dụng lại không có nghĩa khí. Nhưng... Nhưng nàng thật sự rất sợ hãi! Hiện tại đừng bảo nàng đi theo Lưu Trưng, chính là bước từng bước cũng có chút khó khăn, thân thể sớm cứng còng không thể động đây.

Lý tộc trưởng ở một bên, chủ động tiến lên nói: « Diệp công tử, người... Người cứ việc yên tâm. Ta ở chỗ này cùng với phu nhân... Cho dù là... Cho dù là phải bồi cái mạng già này, cũng không dám cho phu nhân có nửa phần tổn thương! »

Đã nói đến nước này, Lưu Trưng cũng không nói gì nữa, chính là dặn dò lại Nam Cung Nhã một lần: « Cẩn thận chút. »

Bởi vậy Nam Cung Nhã cảm thấy mình nhỏ nhen.

Nhìn Lưu Trưng ý tứ, chính là bởi vì lo lắng nàng nên mới cố chấp muốn nàng đi theo. Nhưng chính mình lại xuyên tạc Lưu Trưng ý tứ, thậm chí còn có chút tiểu nhân chi tâm... Nam Cung Nhã thoáng có chút hối hận. Đang cố lấy dũng khí để đi theo, nhưng vừa ngẩng đầu đã thấy Lưu Trưng đi đã xa.

Lưu Trưng bản thân là nữ tử, đương nhiên đáy lòng không có nam nữ có khác trong đầu. Nàng bước nhanh đến cửa phong Nhị Nha, chỉ thấy hết thấy như bình thường, liền giơ tay đẩy cửa phòng. Mở cửa ra, Lưu Trưng nhìn một vòng đã thu toàn bộ phong vào trong mắt. Bất quá vẫn là khuê phòng bình thường của nữ tử. Trong phòng sạch sẽ ngăn nắp, tuyệt không giống như gặp được giặc cướp hay là ma quỷ.

Bất quá ý niệm này chỉ lóe qua trong đầu, liền nghe được phía sau có phần phật một tiếng.

Lưu Trưng phản ứng nhanh chóng, nghiêng người một cái, chỉ thấy một mảnh màu trắng chạy qua như bay, chui vào phía sau bình phong. Lưu Trưng hí hai mắt, không trốn tránh ngược lại là đi theo vào đến phía sau bình phong.

Càng đi càng gần, chỉ cách một bước nhỏ.

Lại phần phật một tiếng, làn này nhưng không thấy bóng trắng. Lưu Trưng đi tiếp một bước vào phía sau bình phong. Lại chỉ thấy mặt đất phía sau bình phong có một lạnh run thân ảnh.

« Nhị Nha? »

Diệp Lưu Trưng vốn chỉ là đoán, nhưng sau khi nghe nàng gọi. Người kia thật sự khóc nức nở lên tiếng: « Diệp... Diệp công tử... » Một lúc sau cả người từ trên mặt đất đứng lên nhào vào lòng Lưu Trưng.

Lưu Trưng nhú màu, xoắn diệp xoay người, nhẹ nhàng tránh được.

« Không cần hoảng, ngồi xuống nói sau. »

Nhị Nha nhào vào khoảng không, cảm thấy ủy khuất. Nước mắt rơi xuống như mưa. Nhưng cũng chỉ trong một lát liền ngồi xuống bên giường.

« Sao lại thế này? » Lưu Trưng thản nhiên hỏi.

Vừa hỏi xong. Nhị Nha cảm xúc thật khó yên ổn lại, đã lại co quắp lại. Mắt đen lúng liếng tràn đầy sợ hãi: « Ta... Ta cũng không thấy rõ ràng, chính là nhìn thấy trước mặt một mảnh trắng mơ hồ. Sau đó cái gì cũng không thấy... liền... »

« Như thế nào? »

« Giống như... Bị mang lên không trung đi dạo một vòng, đầu óc choáng váng. Chờ đến khi thanh tỉnh, phát hiện mình đã ở trong phòng. » Nhị Nha nói như thế.

Lưu Trưng hơi nhíu mày.

Tựa hồ do trong phòng có người, Nhị Nha trên mặt tuy vẫn còn nước mắt, nhưng có thể nói chuyện cũng là đỡ hơn nhiều rồi. Nàng chậm rãi đứng lên, đi đến bên bàn rót một chén trà nóng đưa cho Lưu Trưng: « Đã trễ thế này còn làm phiền Diệp công tử mất công một chuyến, thật sự là áy náy. »

Lưu Trưng đón lấy chén trà, nhìn thoáng qua nó.

Lá trà trong chén từng mảnh cơ hồ lớn nhỏ giống nhau, đều là búp lá. Lá trà ngâm mình ở trong nước đều đứng thẳng, vô cùng đẹp đẽ. Trà pha có màu sắc quyến rũ, mùi hương thuần khiết.

Là một ly trà ngon.

Nhưng Lưu Trưng một hơi cũng không uống, đem chén trà buông xuống.

« Nếu đã muốn không có việc gì, ta liền trở về. »

« Không... Người... Người không thể đi! » Nhị Nha ở sau lưng hô to một tiếng. Lưu Trưng dừng bước, chậm rãi xoay người lại: « Cô Nương có gì chỉ giáo? »

Chẳng biết tại sao, Nhị Nha nghe xong câu này, trong lòng có chút hoảng hốt nhưng vẫn cố gắng trấn định nói: « Ta... Ta vẫn sợ hãi. Người có thể hay không... Có thể hay không ở cùng ta trong chốc lát... »

« Không thể. » Lưu Trưng lắc đầu, còn nghiêm túc nói: « Nương tử của ta nhất gan, đại khái cũng đang sợ hãi. »

Lời vừa nói ra, Nhị Nha liền sững sốt. Ngay sau đó thể nhưng phá lên cười chẳng còn có chút bộ dáng bị nữ quỷ dọa cho sợ hãi. Mà Lưu Trưng thấy nàng như thế, thể nhưng không có chút nào ngoài ý muốn, chính là lạnh lùng nhìn nàng.

« Nương tử? Kia sao có thể là nương tử của người, nàng vẫn còn sơ tóc thiếu nữ đâu. » Nhị Nha cười dài nhìn Lưu Trưng: « Chắc chắn, bất quá nhìn bộ dáng của người, thật không nghĩ đến lại là một tay ăn chơi lừa gạt đẳng hoàng nữ tử. »

10. Chương 10: Rút Kiếm

Lưu Trưng sớm cảm thấy Linh Tà thôn lộ ra cổ quái.

Không bởi vì cái gì, cũng bởi vì nàng từ nhỏ lớn lên ở nông thôn. Nếu là một « bình thường thôn nhỏ » theo như lời Lý Nhị Nha cùng Lý lão tộc trưởng thì có những thứ gì, Lưu Trưng tự nhiên thập phần hiểu biết.

Sau khi vào thôn, Lưu Trưng nhìn đất ruộng trong Linh Tà thôn thực hoang vắng, mà khi vào sân, Lưu Trưng cảm thấy rào chắn phía sau hậu viện bỏ trống —

Không nuôi heo, nuôi gà. Nói đến nấu cơm, đồ ăn đều là những món không biết gọi từ đâu đến. Lại nói thịt bò ăn cũng không giống với thổ sản vùng núi, cũng không có khả năng là tự mình nuôi dưỡng hoặc lên núi săn được.

Như vậy, Lưu Trưng chỉ có thể đoán, có lẽ trong hậu viện không có nơi để cho khách ở tạm. Nhưng vấn đề là Lưu Trưng cùng Nam Cung Nhã đến đã lâu như vậy, nên ăn đã ăn, nên dùng đã dùng, cũng không thấy có người nói đến bạc.

Nói như vậy, nơi này vừa không phải hộ sản bán bình thường, cũng không phải nơi cung cấp chỗ cho thương nhân qua đường.

Lúc ấy Lưu Trưng mơ hồ đoán được.

Nhưng thẳng đến khi, cái kia nhìn thành thực trung hậu Lý Nhị Nha mâu quang chợt lóe, bưng đến chén trà thượng hạng Cao Ngân châm cho nàng. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là hối hận.

Àn, Lưu Trưng thực hối hận vừa rồi không có cố chấp mang theo cái đại phiền toái Nam Cung Nhã ở bên người.

Lá trà thượng đẳng như vậy, không phải một nông hộ bình thường có thể tùy tiện lấy ra chiêu đãi khách nhân.

«... Nàng còn để tóc thiếu nữ đầu...Thật không nghĩ ra người là tay ăn chơi lừa gạt đảng hoàng nữ tử. »

Nghe được Nhị Nha nói đến kiểu tóc của Nam Cung Nhã, Lưu Trưng mới hiểu được tại sao trên đường đi, mọi người lại lloay ánh mắt kỳ quái khi nghe nói hai người là phu thê.

Suy nghĩ cẩn thận lại, Lưu Trưng không cần nhiều lời nữa, xoay người liền đi ra ngoài.

« Đứng lại— « Nhị Nha ở phía sau tức giận gọi lại: « Người hiện tại nhớ ra nàng? Đã muốn chậm! »

Lưu Trưng trong lòng thất kinh, nhưng vẫn dừng bước, chậm rãi xoay người lại.

Nhưng mà nàng thế nào cũng không nghĩ tới, chỉ trong chốc lát xoay người lại, Lý Nhị Nha thế nhưng đã cởi toàn bộ áo khoác, váy dài. Toàn bộ bả vai và cánh tay nhện nhện đều lộ ra ngoài. Trên người chỉ còn có một chiếc yếm đỏ, làm nổi bật lên màu da trắng tuyết oánh nhuận. Hạ thân chỉ còn một màu trắng tiểu khố, không biết vải dệt từ gì mà dưới ngọn đèn dầu mơ hồ có thể thấy hai chân thon dài mở bên trong.

Nhị Nha chớp đôi mắt đen lúng liếng, trên mặt ý cười càng sâu.

« Diệp công tử vào khuê phòng của ta, lại thấy thân mình trong sạch của ta. Lần này hiểu rõ rồi chứ. Ta dù trong bụng đầy ủy khuất, nhưng cũng không lấy được người khác, đành phải đi theo công tử. »

« Muốn bạc? Vẫn là... » Lưu Trưng đã đưa tay đặt lên Lăng Vân kiếm: « Muốn chết? »

« Người...Người muốn làm gì? Người như thế nào lại muốn giết ta? » Nhị Nha tròn mắt vừa chuyển, cổ ý lớn tiếng la hét âm ỉ lên: « Người tới a... Cứu mạng! Người này là đám tặc muốn cưỡng... »

Lưu Trưng rút kiếm, đưa tay chỉ thẳng mũi kiếm vào họng của Nhị Nha, khiến nửa câu sau của nàng bị đè ép xuống bụng.

« Ta... Ta... » Nhị Nha há hốc mồm muốn nói, nhưng mà cổ lại mơ hồ cảm thấy được lạnh như băng kiếm khí, sợ tới mức không dám cử động. Nước mắt đầm đìa chảy xuống.

Ngoài cửa cũng đã có người nghe được động tĩnh. Chỉ nghe thấy tiếng lách cách, rất nhanh đã có một nhóm nữ tử cầm trường côn, đòn gánh tiến vào.

« Chiếm tiện nghi xong lại muốn đi? Không có cửa đâu! »

« Còn muốn giết người diệt khẩu, còn có vương pháp hay không a... »

« Tiên Linh tà thôn dễ, ra thì khó đấy! »

« Trong sạch của Lý cô nương... »

Mấy cái nông phụ bát quái??? Lưu Trưng tập trung nhìn một vòng. Những nông phụ này cùng Lý Nhị Nha thoát nhìn không có võ công. Nhiều nhất cũng chỉ là mấy nông phụ này đáng người có chút tráng kiện, chỉ sợ sức lực không nhỏ. Tuy rằng một người không đáng kể, nhưng toàn bộ mười mấy người xông lên. Chỉ sợ muốn thoát có chút khó khăn.

Lại không thể...

Quét một kiếm đem toàn bộ những người này giết.

Lưu Trưng lạnh lùng nhìn quét qua Nhị Nha đang run rẩy dưới mũi kiếm: « Lần này không chỉ mình ta nhìn. »

Nhị Nha đầu tiên sửng sốt. Ngay sau đó liền đã hiểu, hiểu xong liền càng thêm ủy khuất, phẫn hận: « Chính là... Chính là các nàng là nữ nhân! Người... Người người nhưng... »

« Ta cũng vậy. » Đơn giản rõ ràng.

« Người... Người... »

Nhị Nha trừng to mắt, hoàn toàn không nói ra lời.

Lưu Trưng chậm rãi thu kiếm, lạnh lùng nhìn thoáng qua mấy nông phụ vẻ mặt còn kinh hãi hoặc nghi ngờ, nhẹ nhàng nói: « Nương tử ta đâu? »

Thực hiện nhiên mấy nông phụ này có chút trì hoãn, hoàn toàn không theo « ta cũng vậy » rồi nhanh chóng lại chuyển đến « Nương tử ta đâu ». Cho nên bọn họ chính là nhìn chăm chăm vào Lưu Trưng, đánh giá từ trên xuống dưới từ trái qua phải.

Lưu Trưng cũng không tiếp tục vô nghĩa, mang kiếm đi hướng hậu viện nơi Nam Cung Nhã đang ở.

Lúc này thế nhưng không có ai ngăn đón.

Bất quá Nhị Nha hiển nhiên không ngồi không. Nàng là người đầu tiên phản ứng lại những gì Lưu Trưng nói. Ngay sau đó, nàng rất nhanh ở phía sau cao giọng nói một câu còn ác hơn.

Nàng nói...

« Nữ nhân thì sao! Người nếu gọi nàng là nương tử, liền cũng có thể lấy ta làm nương tử! »

Lưu Trưng đã nuốt bước nhanh đến chỗ rẽ, nghe xong câu này cũng cảm thấy lúng túng. Nhưng rất nhanh lại không nhịn được buồn cười. Lý Nhị Nha này có phải điên rồi hay không. Vì lừa bịp tống tiền, nàng thế nhưng có thể nói ra những lời mạt danh kỳ diệu như vậy.

Quả thực phát rồ.

Lưu Trưng không hề nghĩ nhiều, chỉ vì nàng trong lòng nhớ đến kẻ đại phiền toái Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã không biết cưỡi ngựa, không có võ công. Hơn nữa còn nhát như chuột, phi thường vụng về. Nàng ly khai Nam Cung Nhã lâu như vậy, chỉ sợ sẽ gặp phải chuyện xấu.

Nghĩ như vậy, Lưu Trưng nhanh hơn bước chân, chỉ hai ba bước đã trở về chỗ cũ.

Cửa phòng kia thế nhưng mở rộng ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nam Cung Nhã bị trói tay chân ở trên ghế. Trong miệng bị nhét một cái khăn tay. Hai mắt ủy khuất tràn đầy là nước mắt. Cả người đều run rẩy,

nhìn tựa hồ không tốt lắm. Bất quá vừa thấy được Lưu Trưng, nàng lập tức dần bình tĩnh lại. Một bên giãy dựa tay chân, một bên miệng phát ra mơ hồ không rõ thanh âm.

Đứng bên cạnh là Lý tộc trưởng vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Hắn bây giờ không giống một lão nhân gầy gò, suy nhược, ngược lại đứng thẳng sống lưng, mắt đầy tinh quang. Cùng nhóm nông phụ kia bất đồng. Bộ dáng của Lý tộc trưởng, vừa nhìn đã biết là một kẻ có võ công, nội công thâm hậu

« Không... Không có khả năng! »

Lưu Trưng hơi nhíu mày, cũng không lên tiếng.

« Người... Người... Như thế nào lại... » Lý tộc trưởng, dừng một chút, lớn tiếng quát hỏi: « Đây là thanh kiếm nào? Các người rốt cuộc là ai? »

Lý tộc trưởng nói ra câu kia. Lưu Trưng mới kịp phản ứng. Trong tay mình còn cầm theo Lăng Vân kiếm.

Nàng hơi suy nghĩ một chút, nhớ lại tư thế cầm kiếm ở trong một kiếm kiếm phổ của cha mình. Nàng liền chiếu theo ấn tượng ở trong đầu, nhẹ nhàng giơ kiếm, bắt chước một tư thế.

“Khi nhân bắt thức lăng vân mộc, trực đải lăng vân thủy đạo cao”

(Khi nhân không thấy được cây thẳng trên trời cao, chờ mãi nước tới thẳng trời cao)

Đây là câu thơ đầu tiên trong khúc đạo đầu viết trong kiếm phổ.

Nghe đồn cha nàng khi còn trẻ là lúc từng lấy Lăng Vân kiếm hành tẩu giang hồ. Nhưng lúc đấy ai cũng khinh thường một tiểu tử mới học thành tài, nhưng sau khi hành tẩu một phen. Lúc đó trong thiên hạ không ai không biết Lăng Vân kiếm, không ai không biết Diệp Lâm Phong.

Về sau khi Diệp Lâm phong thành danh, bệnh ngạo kiêu phát tác, liền thường ngâm hai câu thơ này. Nói là tự giễu chứ kỳ thực là trào phúng người trong thiên hạ “ có mắt như mù“. Bất quá người trong thiên hạ bị châm chọc không lấy đấy làm xấu hổ, ngược lại bắt đầu truyền tụng hai câu thơ này. Có thể thấy được năm đó Diệp Lâm, Phong cùng với Lăng Vân kiếm để lại cho họ nhiều tâm lý đáng sợ.

Cho nên lúc Lưu Trưng niệm ra hai câu thơ này, Lý tộc trưởng lập tức biến sắc.

“Lăng Vân kiếm?!”

“Đúng vậy.”

Lưu Trưng còn thật sự gật đầu.

Lý tộc trưởng sắc mặt trắng bệch, không dám tái lộn xộn. Lưu Trưng cầm theo Lăng Vân kiếm trực tiếp bước ngang qua hắn, đi vài bước tới bên người Nam Cung Nhã.. Nam Cung Nhã sớm bị tình hình trước mặt làm cho sợ ngây người, trừng mắt thật lâu không lấy lại tinh thần. Lão nhân xấu xa đó nói cái gì? Lăng Vân Kiếm? Lưu Trưng cũng nói “Đúng vậy”? vậy vậy vậy....

Nàng xưa nay đối đạo kiếm võ công không có hứng thú, cho nên tuy biết Lưu Trưng vẫ mang theo một thanh giống thanh kiếm nhưng vẫn, nhưng chưa từng có ý định hỏi.

Lưu Trưng nhưng nghiêm túc đưa tay dò xét hơi thở cùng mạch đập của Nam Cung Nhã. Có chút dồn dập, nhưng xem ra chỉ bởi vì bị trời cùng với bị kích động. Thân thể tựa hồ không có gì trở ngại.. Bởi vậy, Lưu Trưng an tâm hơn phân nửa, bắt tay cởi trói cho nàng.

“Ồ...ô..”

Nam cung Nhã phục hồi lại tinh thần tỏ vẻ có miệng không thể nói được là một chuyện thực ai oán. Lưu Trưng dừng một chút, lúc này mới phát hiện, đem khăn tay ở trong miệng Nam Cung Nhã kéo ra.

“Dừng tay!”

Nguyên bản Lý tộc trưởng ở một bên hét lớn.

Bị ghen thật lâu, Nam Cung Nhã lúc này mới có cơ hội nói chuyện. Nàng ho khan hai tiếng, lúc sau mới trừng mắt, hung tợn nói trở lại: “Người còn muốn làm gì? Người kẻ ác độc! kẻ lừa đảo! Cường đạo thổ phỉ!” Dù sao nàng là nghĩ ra từ gì liền nói ra từ ấy, hoàn toàn là bởi vì chỉ cần nghĩ tới nàng vừa đem kẻ định bắt cóc mình trở thành một người thật là giản dị tốt bụng, trong lòng liền đặc biệt khó chịu!

Lý tộc trưởng trừng mắt, nhất thời không nói chuyện.

“Người nhìn rõ chưa, phu quân ta đang cầm trong tay là Lăng Vân kiếm! Lăng Vân kiếm là thiên hạ đệ nhất kiếm! Người dám động một chút thử xem... Nàng một kiếm... Một kiếm đem người chém thành hai nửa!” Nam Cung Nhã noi một hơi dài. Cuối cùng còn dùng mũi phát ra tiếng hừ lạnh. Thật sự là có mười phần năm chắc.

Lý tộc trưởng nghe xong những lời này, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo là cả cười.

“Nam cô nương, xem ra người không biết, vị ‘phu quân’ này của người tuy rằng cầm trong tay Lăng Vân kiếm, nhưng căn bản là không biết võ công.” Lý tộc trưởng lúc này vô cùng khẳng định, cũng không nóng nảy. chính là chậm rãi nói: “Ta đã nói rồi, các người vừa vào thôn, ta liền phát hiện các người không biết võ công như thế nào nhanh như vậy đã tìm được tới đây...” Lưu Trưng quay trở lại làm cho hắn quả thật ngoài ý muốn. Về sau xuất hiện Lăng Vân kiếm, thiếu chút nữa khiến cho hắn cho là mình nhìn nhầm. Nhưng ngay sau đó quan sát lại tư thế, hơi thở lực đạo...Rõ ràng là một người bình thường không có võ công, nội lực.

Lần này, Lý tộc trưởng hoàn toàn an tâm.

“Nói thật ra, Lăng Vân kiếm, tiểu lão nhân ta xác thực không thể trêu vào. Hôm nay ta chịu thiệt một chút, thả Diệp công tử cùng Lăng Vân kiếm rời đi. Nhưng mà... của cải của các người, còn có nha đầu họ Nam này vô luận như thế nào cũng phải lưu lại cho ta.”

11. Chương 11: Giăng Co

“...Nha đầu họ Nam này vô luận như thế nào cũng phải lưu lại cho ta.”

Lưu Trưng cũng không sợ, chính là thản nhiên nói một câu: “Người cũng biết nàng là ai.”

Không ngờ nghe Lưu Trưng hỏi như vậy, Lý tộc trưởng cười hắc hắc, trên mặt thể nhưng lộ vẻ đặc ý: “Ta như thế nào không biết nàng là ai? Ta mất mấy ngày mới đem Linh Tà thôn rửa sạch sẽ, chính là vì chờ nàng đến!”

Nói đến ‘rửa sạch’, ngữ khí của hắn không tự giác lộ ra vài phần lãnh ý.

Nam Cung Nhã nghe xong câu này, thể nhưng liền hiểu, mở to mắt nhìn: “Người... Người có phải hay không đem toàn bộ người trong thôn này đều...”

“Không sai, mấy ngày trước ta hạ lệnh đồ thôn. Bất luận người hay súc vật, một người sống cũng không lưu lại!” Lời này nghe vô cùng tàn nhẫn, nhưng tại trong miệng Lý tộc trưởng nói ra lại dễ dàng giống như thái rau bình thường. Nghĩ nghĩ, hắn lại tràn đầy tiếc nuối thở dài: “Đem toàn bộ thôn này rửa sạch sẽ mất rất nhiều thời gian chính là không nghĩ tới, hai người các người thể nhưng thật sự không có võ công... Lúc trước ta để thuộc hạ mai phục ở rừng cây trong sơn cốc, thật là có chút làm chuyện thừa...”

“Kia... Lý Nhị Nha... cùng mấy người trong thôn...”

“Bọn họ?” Lý tộc trưởng khinh miệt cười: “Chính là một đám mãng phu, chuyên môn bắt cóc, tổng tiền, lừa bịp ở trong núi này. Ta chỉ lộ hai chiêu, bọn họ liền ngoan ngoãn nghe ta sắp xếp. Lúc ấy có nói, nữ về tay ta, còn nam cùng của cải sẽ về tay bọn họ.” Về phần vì sao lại phí công sức chuẩn bị, cùng đợi tới đêm khuya mới động thủ, đó cũng là do Lý lão nhân trời sinh cẩn thận giả dối hay thay đổi. Sợ người khác cũng giống hắn có nhiều quỷ kế, nên mới thử xác định rõ ràng mới bày cục xuống tay.

Chính là không nghĩ tới sẽ có một ít khúc chiết.

Nhưng ở trong mắt Lý tộc trưởng xem ra cũng không tính là gì. Cho dù gặp chuyện như vậy hẳn cũng không một chút nóng nảy. Ngược lại bình tĩnh giải thích, NamCung Nhã hỏi một câu, hẳn liền đáp một câu.

Chờ hết thấy đều giải thích rõ ràng, hẳn lại hướng Lưu Trưng nở nụ cười: “Nha đầu kia tự xưng họ Nam, kỳ thật họ là Nam Cung đúng không? Không nghĩ đến đường đường Nam Cung đại tiểu thư thế nhưng để cho ta dễ dàng bắt được.”

Lưu Trưng nhún mày thật sâu, chỉ hỏi: “Người rốt cuộc là ai?”

Nghe ngôn ngữ của hẳn, tuyệt đối không phải một sơn tặc hoặc cương đạo bình thường, mà chuyện này là vì riêng Nam Cung Nhã bố trí mai phục. Bộ dạng Nam Cung Nhã thật sự không giống kẻ có cừu oán, như vậy lão nhân này hơn phân nửa là cừu địch với Nam Cung gia?

Lý tộc trưởng vuốt chòm râu, cười đáp: “Ta là người như thế nào người không cần lo, người chỉ cần biết ta cùng với tứ đại thế gia có thù không đội trời chung. Hiện giờ việc này cùng người không qua hệ, ta đã đáp ứng thả người con đường sống. Người cũng đừng xen vào việc của người khác cho thỏa đáng. Còn nữa, người cũng họ Diệp...” Đôi mắt dài nhỏ của hẳn nhìn chằm chằm vào Lưu Trưng đánh giá nửa ngày, lại nói: “...Có Lăng Vân kiếm, xem ra cùng Diệp Lâm Phong có chút sâu xa. Vậy người càng không nên trông nom sống chết của nha đầu này.”

“Vì sao?” Lưu Trưng lạnh lùng hỏi.

Lý tộc trưởng nghe vậy cười to: “Ta nghe nói Diệp Lâm Phong mất tích. Hắc, Hắc năm ấy cậy tài khinh người, kiếm pháp siêu quần, cùng tứ đại thế gia có nhiều hiềm khích. Lúc này không rõ tung tích, chỉ sợ là tứ đại thế gia ở sau lưng hạ độc thủ! Người ngấm lại, thiên hạ này có bao nhiêu người có thể chế ngự được Diệp Lâm Phong?”

Lưu Trưng nao núng, nguyên bản tay cầm kiếm cũng không khỏi run rẩy một chút.

Mà Nam Cung Nhã tâm lại nhói một chút, tiếp theo liền nhanh chóng trầm xuống.

Cảm giác như thế không phải là lần đầu tiên.

Lần đầu tiên là ở náo nhiệt lại chất phác Thanh Thủy trấn.

Khi đó vị hôn phu của của Nam cung Nhã vẫn là Thượng Quan Sách, con cả của Thượng Quan thế gia - lấy kiếm thuật nổi tiếng. Nhưng ngày đến Thanh Thủy trấn, Thượng Quan Sách Văn đột nhiên ra lệnh bắt dừng xe, đi tới bên người lái xe nhỏ giọng phân phó vài câu, lúc sau Nam Cung Nhã liền bị hẳn mặc danh kỳ diệu lưu ở trong xe ngựa.

Nam Cung Nhã cảm thấy bức mình, trộm xốc màn xe nhìn thoáng qua bên ngoài, nhưng thấy bên ngoài ngã tư đường thập phần rộn ràng nhộn nháo. Nguyên bản là một người hiếu động hoạt bát lại vì Thượng Quan gia mà phải ở lại trên xe ngựa, chỉ có thể nhìn thoáng qua liền rút về trong xe ngựa.

Người hầu ở ngoài xe tựa hồ nghe thấy động tĩnh.

“Thiếu chủ nhà ta lúc này có việc quan trọng hơn, xin Nam Cung tiểu thư chờ một lát.”

Nam Cung Nhã há miệng thở dốc, cuối cùng ngậm miệng lại, hừ một tiếng: “Ân..”

Là việc gì quan trọng hơn?

Nàng vốn là muốn hỏi như vậy.

Nhưng nếu Thượng Quan Sách Văn không nói, nàng có thể từ người này hỏi ra cái gì?

Nói ra, lần này nàng trốn trốn khỏi Nam Cung gia vốn có chút hoang đường. Tuy nói nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng dù sao nàng cùng Thượng Quan Sách Văn vốn vẫn là hôn phu, hôn thê, còn chưa thành thân liền không minh bạch trở về như vậy, thật sự có chút kỳ cục.

Nhưng nàng thật sự không muốn tiếp tục ở trong nhà.

Cha mẹ của nàng mất sớm. Từ nhỏ nàng vẫn sống dựa vào nhị thúc, Nam Cung Vô Nhai. Nhị thúc của nàng Nam Cung Vô Nhai đối xử với nàng không tệ, nhưng người trong tộc luôn nhìn nàng với ánh mắt quái dị, còn thường thường nói chút nhàn ngôn toái ngữ.

Sau này Nam Cung Nhã hiểu được, nguyên nhân đều do cha nàng khi còn sống đính hôn cho nàng từ nhỏ.

Cái gọi là “Tứ đại thế gia đồng khí liên chi” (cùng thở một bầu không khí liền như tay chân – ý nói quan hệ rất tốt) đều là biểu hiện giả dối.

Ở bên ngoài gió êm sóng lặng. Chung sống hài hòa chẳng qua là không thể làm gì được người kia. Ở bên trong... Ai cũng âm thầm đề phòng nhau, một khắc cũng không thả lỏng đề phòng.

Nàng, Nam Cung Nhã tương lai là phải gả nhập Thượng Quan thế gia. Thượng Quan Sách Vân là đại nhi tử (con trai trưởng), tương lai nói không chừng nàng chính là chủ mẫu của Thượng Quan gia. Nếu tương lai thành thân sẽ là lúc nàng sẽ mang theo cái gì, hoặc trộm đi chút tin tức gì đó. Kìa thật đúng là một đại sự khó lường. Còn có ai có thể hiểu được Nam Cung thế gia so với người từ nhỏ lớn lên từ Nam Cung thế gia.?

Càng về sau. mà ngay cả giữ gì của Nhị thúc đối với nàng cũng là thứ khiến người kiêng kỵ.

Bị buộc rơi vào đường cùng, nàng đành phải giả ngu, tự biến mình thành một nha đầu ngốc chỉ biết sống phóng túng.

Không võ công, không giỏi thi họa, thù thù nữ công cũng không chịu động. Về phần cười ngửa bản cung... cái thế giới kia cách nàng thật xa xôi. Dù sao lấy thân phận của nàng, đi đến chỗ nào cũng có một đám bảo vệ, thật sự không có gì đáng để lo lắng. Nói đến Nam Cung gia có gì ngoài luận võ so chiêu, bàn bạc...

Nàng nghĩ trốn càng xa càng tốt. Do cực nhàm chán, mỗi ngày nàng sống thật không có lạc thú. Cũng may Nam Cung thế gia gia sản lớn, cha nàng để lại cho nàng rất nhiều bạc, gia tài lớn. Nàng rất cuộc tìm được việc vui tối thích hợp với mình——

Trang điểm, ăn mặc, tiêu bạc!

Đần độn lẫn lộn suốt mười năm như vậy, Thượng Quan Sách Vân đến Nam Cung thế gia tìm nàng.

Hai người cùng nhau đi dạo hoa viên, hàn huyên tán gẫu nhàn sự. Nam Cung Nhã đối với phu quân tương lai nhưng thật ra khá vừa lòng. Con cả của thế gia bồi dưỡng ra, bất luận là bề ngoài khí độ vẫn là võ công hay học thức đều coi như nhất đẳng, thật là tốt.

Đại khái có thể gả cho người phu quân như vậy, là điều nữ tử trong thiên hạ tha thiết mơ ước.

Đúng không tồi.

Nam Cung Nhã cho là mình không bao lâu có thể đi ra ngoài, không bao giờ...còn đứng ở Nam Cung thế gia chịu đủ dầy vò, cũng không muốn nghe lén nhị thúc cùng nhị thẩm thương nghị. Nguyên lai Nam Cung Vô Nhai đối Thượng Quan Sách Vân không hết sức vừa lòng, mặc dù đã đính hôn từ nhỏ, nhưng vẫn muốn để suy tính.

Điều này khiến Nam Cung Nhã muốn khóc.

Nguyên tưởng rằng có thể thoát ly biển khổ, không nghĩ rằng tới thời điểm mấu chốt thuyền chìm.

Nhị thúc Nam Cung Vô Nhai là người nàng hiểu rõ nhất, vừa nghiêm túc lại thích gây sức ép cho người khác. Nếu hẳn thật sự có ý nghĩ ‘suy tính’ đối với Thượng Quan Sách Vân...

Thượng Quan Sách Vân thực không hay ho, chỉ sợ không chết cũng muốn bị lột da!

Không được phải nghĩ biện pháp.

Nếu không... Nếu không liền... dứt khoát.

Nam Cung Nhã cắn răng một cái, thập phần dũng cảm ước hẹn Thượng Quan Sách Vân ra sau hoa viên, tiếp theo liền nói ra rõ ràng chuyện này. Thượng Quan Sách Vân hơi suy nghĩ một chút, thế nhưng đưa ra một biện pháp khiến Nam Cung Nhã trăm triệu không ngờ tới.

“Không bằng muội cùng ta suốt đêm rồi đi.” Ánh mắt của THượng Quan Sách Vân dưới ngọn đèn dầu đen tối không thấy được rõ ràng nhưng có vẻ đặc biệt chân thành: “Chỉ cần muội nguyện ý cùng ta quay về Thượng Quan gia thành hôn, bất luận kẻ nào cũng không chia rẽ được chúng ta.”

Nam Cung Nhã cảm thấy không ổn, đây... cùng bỏ trốn có gì khác nhau!

Nàng lúc ấy không biết đầu óc bị ma quỷ gì ám ảnh, thế nhưng ngăn người, liền gật đầu đáp ứng.

Nam Cung Nhã suốt đêm thu thập hành trang, trong lúc nguy cấp còn không quên mang theo con dấu cùng văn khế mà cha mẹ nàng lưu lại lại cho nàng làm đồ cưới. Dù sao đối với đại tiêu thư như nàng mà nói, không có tiền chính là không được! Nàng bị kích động đi theo Thượng Quan Sách Vân lên đường. Trên đường nàng ung dung ở trong xe, còn Thượng Quan Sách Vân cưỡi ngựa làm bạn đi bên cạnh, cẩn thủ lễ pháp, một chút quy củ cũng không loạn. Một đường đi tới Thanh Thủy trấn, Thượng Quan Sách Vân vì ‘chuyện quan trọng’ ly khai, nàng thành thật ở trong xe ngựa chờ.

Chờ đợi a.

Chờ đợi khiến nàng có cảm giác bất an.

“Nhã muội muội, ta... ta thật sự xin lỗi người.”

“Người xuống xe đi...”

Từ đầu tới cuối Thượng Quan Sách Vân chỉ nhẹ nhàng nói hai câu với nàng. Hắn mặc danh kỳ diệu đi sông bạc một chuyến, sau đó mặc danh kỳ diệu đem nàng làm tiền đặt cược, lại mặc danh kỳ diệu thua nàng cho một người qua đường cũng mặc danh kỳ diệu! Câu nói kia từng xem như ‘lời thề’.... ‘Bất luận kẻ nào cũng không chia rẽ được chúng ta’ khinh phiêu tan thành mây khói, tựa hồ...

Chưa bao giờ từng tồn tại.

Lúc ấy nàng đầu óc trống rỗng, cảm thấy mình xong rồi.

Nàng không biết mình như thế nào xuống xe ngựa, cũng không biết chính mình như thế nào dừng bước ở trước cửa sông bạc. Nàng chỉ biết chính mình còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng bánh xe từ chiếc xe ngựa phát ra nhanh như chớp, còn có tiếng vó ngựa đập trên đường đá lạch cạch.

Còn có...

Lòng của nàng từng chút, từng chút chìm vào vực sâu. ngã vào đáy cốc.

Lúc này cách lúc đó không sai biệt lắm nửa tháng, Nam Cung Nhã cho là mình sớm vượt qua. Nhưng tại Linh Tà thôn hoang vắng âm u lại làm nàng có cảm giác hoảng hốt, thất thố.

Lần trước là vị hôn phu của nàng mà lúc này đây...

Trên một đường đồng hành, Nam Cung Nhã tuy cảm thấy tốt đẹp, choảng mình cùng Lưu Trưng quan hệ không tồi, nhưng dù sao cũng là bình thủy tương phù, giao tình quá ít ỏi. Lúc này tính mệnh nguy nan, mà thân thể của Lưu Trưng lại cùng tử đại thế gia có quan hệ, nàng sẽ lựa chọn như thế nào. Quả thực, không cần suy nghĩ.

Nam Cung Nhã bình tĩnh trở lại. Không, nói bình tĩnh chỉ bằng nên nói là chết lặng cùng... tuyệt vọng.

Việc đã đến nước này trách không được người khác.

Nhưng mà Lưu Trưng bỗng nhiên thở dài.

“Người nhầm rồi.”

Cái gì? Nhầm rồi?

Nam Cung Nhã ngẩng đầu lên một chút.

Lý tộc trưởng cũng không hiểu: “Có ý gì?”

“Nếu là Thượng Quan Sách Vân, chỉ sợ liền đáp ứng người.”

Lưu Trưng đảo mắt qua nhìn chăm chăm mặt Nam Cung Nhã, một lúc lâu sau mới lại nói: “Chỉ tiếc lúc này, nơi này lại là Diệp Lưu Trưng.”

Nghe như thế, Nam Cung Nhã không thể tin được vào tai của mình.

Nàng... Nàng nói cái gì? Nàng thế nhưng.

Lý tộc trưởng nghe xong có chút bối rối, nhưng thật ra cũng hiểu được vài phần ý tứ của Lưu Trưng. Vì thế âm lãnh cười: “Nói được không sai, Thượng Quan Sách Vân kia thật là một kẻ không tiền đồ, bỏ đi! Ngay cả lão bà đều thua cho ngươi! Nhưng ngươi cũng rất không hiểu biết! Dương quân đại đạo không đi, cố tính đi vào quỷ môn quan Linh Tà thôn! Ngươi đã muốn chết vậy đừng trách ta không khách khí!” Vừa dứt lời hần liền nắm tay thành quyền, sử dụng toàn lực, chính là định dùng một chiêu trí mạng!

Nhưng đứng đối diện Lưu Trưng lại thấy nguy không hoảng, đưa tay khua một cái. Lãng Vân kiếm chém sắt như chém bùn, một kiếm hạ xuống, toàn bộ dây thừng trói buộc Nam Cung Nhã đều bung ra!

Nam Cung Nhã phản ứng cực nhanh, từ trên ghế bật dậy, nhanh chóng chạy lại bên người Lưu Trưng.

Lưu Trưng thuận thế kéo lại, đem Nam Cung Nhã kéo đến ngực mình. Trong đầu trăm ngàn ý niệm xuất hiện, rất nhanh liền tìm được từ trong đầu tìm được hình vẽ tư thế kiếm pháp trong bí kíp mà nàng đọc được. Cũng may Lý tộc trưởng sơ suất, vẫn không vận khởi nội công.

Mất thấy quyền kia hạ xuống, Lưu Trưng thế nhưng nắm Nam CUNG Nhã lui liền ba bước, nhẹ nhàng tránh ra.

“Lưu Trưng...”

“Ngươi chạy trước đi.” Lưu Trưng thấp giọng nói.

“A?” Nam Cung Nhã lại cả kinh. Nàng đã tính toán rằng mình hẳn phải chết, nhưng sau lại được Lưu Trưng ôm tránh thoát. Vừa mừng vừa sợ, nghĩ đến nhất định có biện pháp để trốn thoát. Hoặc là Lưu Trưng kỳ thật có võ công, chính là che giấu tốt không bị phát hiện. Nhưng nhìn tình huống này, Lưu Trưng căn bản chính là...

Chính là đi từng bước tính từng bước?

Tình huống biến hóa quá nhanh, Nam Cung Nhã sửng sốt không kịp phản ứng.

Lưu Trưng rốt cục không nhịn được nữa, quát một tiếng lớn: “Chạy!”

Nam Cung Nhã bị một tiếng này dọa sợ, phục hồi lại tinh thần. Hành động nhanh trước khi đầu óc kịp phản ứng — tiến đến, một phen gắt gao túm chặt cánh tay của Lưu Trưng, thập phần kiên định hét trở về: “Không! Nếu chết chúng ta cùng chết!”

Vì khinh địch mà một chiêu không trúng, Lý tộc trưởng thẹn quá thành giận: “Vậy liền thành toàn các ngươi!”

12. Chương 12: Chiến Đấu Kịch Kiệt

Sự thật Lưu Trưng chính là đi từng bước tính từng bước.

Nàng đột nhiên nhắc tới Thượng Quan Sách Vân chính là thử xem Lý tộc trưởng rốt cuộc biết bao nhiêu. Không nghĩ đến hẳn thế nhưng có thể nói ra ‘ngay cả lão bà cũng thua cho ngươi’. Như vậy xem ra, Nam Cung Nhã đã sớm bị theo dõi.

Về phần...

Lưu Trưng khiến Nam Cung Nhã chạy trước hoàn toàn là làm theo bản năng, chờ nàng chạy xong là lúc mình tính toán phải làm như thế nào. Lưu Trưng căn bản chưa nghĩ ra. Nhưng cố tình Nam Cung Nhã không linh tình, thế nhưng hiên ngang, lăm lăm nói phải cùng chết.

Lưu Trưng nhin không được thở dài.

Nhưng tâm tư khê động, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào lý tộc trưởng ở trước mặt, chưa dám có nửa khắc thả lỏng.

Chỉ thấy Lý tộc trưởng quát lớn một tiếng, một lúc sau bày ra tư thế, vận khởi nội lực, tựa hồ là cách vận công. Nhưng ngay tại lúc vận công, Lưu Trưng nhìn thấy biến hóa trong lúc phát lực, trong lòng âm thầm giật mình. Lý tộc trưởng thân có kỳ công, hơn nữa cũng không giống công phu của danh môn chính phái ở Trung Nguyên. Chẳng những tư thế quái dị, thời gian vận công tựa hồ cũng hơi dài.

Chỉ thấy trong lúc hấn dẫm chân phát tay, quanh thân dần dần bao phủ ra một tầng sương mù, đợi một lúc, sương mù dày đặc, làm cho người ta có một loại cảm giác lạnh lẽo.

Trên người Lưu Trưng không có một chút nội công, mặc dù có bản lĩnh gặp qua không quên được, nhưng thật ra cũng chỉ là nhờ chiêu thức mà cha mẹ nàng hàng ngày luyện tập. Về phần lợi hại bí kíp, nàng tuy đọc thuộc hết nhưng dù sao chưa từng cụ thể luyện tập. Muốn dùng cũng phải nhớ qua một lần, chân chính đối địch lâm trận không thể căn nớ động tác biến hóa.

Cho nên suy tư một lúc, Lưu Trưng buông tha cho biện pháp sử dụng chiêu số trong bí kíp.

Hơi nước quanh thân lý tộc trưởng trong nháy mắt lại dày thêm mầu phần.

Tuy rằng nàng không rõ ràng lắm võ công quái dị này là đang làm gì, nhưng có thể xác nhận càng thay đổi càng lợi hại.

Lưu Trưng đẩy Nam Cung Nhã ra, cổ tay nhẹ chuyển, cầm Lăng Vân kiếm đâm hướng sương mù dày đặc nhất.

Chiêu này nhìn như không có chương pháp gì, nhưng cũng là một trong những tuyệt kỹ thành danh của Diệp Lâm Phong, tên gọi là "Nhất diệp tri thu" (Nhìn lá rụng biết mùa thu đến). Nhất diệp tri thu, ngụ ý gặp lá rơi, hiểu rõ tuổi của mình cũng đã tới xế chiều. Một chiêu đặt tên như vậy, nói cách khác, một chiêu này tung ra giống như lá rơi lúc thu tàn. Thu đã tàn, cũng là lúc trời sắp vào đông giá rét, cũng tức là cách cái chết không xa.

Một chiêu đơn giản đến cực điểm, thật sự không hề có chỗ đẹp mắt.

Chỉ vì chiêu thức có thể chân chính giết người, đều là đơn giản, nhanh mà trực tiếp.

Tung chiêu này ra dù sao cũng không phải thần kiếm Diệp Lâm Phong, mà là không hề có nội lực hơn nữa chưa từng sử dụng qua chiêu này Lưu Trưng.

Lăng Vân kiếm mới đụng tới đám sương ấy liền phát ra tiếng đinh. Ngay sau đó không thể đâm lên tiếp được. Mà Lưu Trưng cảm giác được có hàn ý lạnh như băng mượn Lăng Vân kiếm truyền đến thân nàng.

Lãnh ý rót vào cánh tay.. Lại từ cánh tay rót vào thân thể.

Lưu Trưng nỗ lực chống đỡ, lại bị hàn ý thấm tới xương ép tới lui mấy bước. Dần dần nàng cảm giác tay mình giống như bị mất đi tri giác, mà trên thân Lăng Vân kiếm đóng một tầng mỏng manh băng tuyết.

Đây rốt cuộc là công phu quỷ quái gì!

Lưu Trưng không nhìn thấy sắc mặt của mình. Nhưng ở trong mắt Nam Cung Nhã, nàng sắc mặt xanh trắng, môi trở nên xanh tím, cả người giống như bị trúng độc.

Nam Cung Nhã gấp đến mau khóc, rốt cuộc bất chấp tất cả. Sờ ở trên người, chỉ đụng đến một túi kim chỉ.

Túi kim chỉ này mua ở tối hôm ở Thanh Thủy trấn khi cùng đi dạo phố với Lưu Trưng. Nàng vốn không biết thêu thùa may vá, nhưng túi kim chỉ này làm vô cùng tinh xảo nên nàng nhất thời thích, liền mua đeo bên người làm trang sức. Lúc này đụng tới bao nhỏ, nàng liền sờ soạn lấy ra một cây kim dài nhất ra, cầm trong tay một lúc, suy nghĩ tìm nơi đâm xuống.

Lưu Trưng kiểm vừa rồi đâm xuống nơi có sương mù dày nhất.

Như vậy... Nếu không đổi nơi có hơi nước mỏng?

Lúc này Lý tộc trưởng thần tình đặc ý, lấy tay phát công, đem hàn khí quanh thân đều dẫn thẳng đến mũi kiếm của Lăng Vân kiếm, bởi vậy chỗ sương mù bên tay phải có chút nhạt...

Nam Cung Nhã cắn răng một cái, đem cây kim dài cắm trong tay, bước vài bước lại gần, hung hăng đâm lên.

Lý tộc trưởng tập trung đối phó Lăng Vân kiếm, thật sự là xem nhẹ Nam Cung Nhã ở một bên. Lần này thế nhưng bị một thứ gì đó đâm một chút.

Hắn xưa nay đa nghi, tưởng là ám khí gì lợi hại, hơi chút kinh hoàng, thu tay trái xoay người định một chưởng bổ xuống trên người Nam Cung Nhã—

Chưởng phong sắc bén, hướng thẳng đầu Nam Cung Nhã mà đến!

Nam Cung Nhã kinh hãi không thôi, nhắm mắt lại, ngã ngối xuống đất.

Nhưng mà Lý tộc trưởng một chưởng bổ xuống, khó khăn dừng lại, cả giận nói: “Người này xú nha đầu đâm cái gì vào người ta!”

Bên kia đình một tiếng, tay của Lưu Trưng rút cuộc cảm không nổi, Lăng Vân kiếm rơi thẳng xuống đất.

Bất quá cũng bởi vì Nam Cung Nhã làm như vậy nê cấp cho nàng dừng lại nghỉ ngơi. Nếu không nghỉ một chút, chỉ sợ sẽ bị hàn khí kia đông lạnh chết. Mắt thấy lý tộc trưởng nguyên bản chưởng phong đánh xuống nhưng lại thu trở về, Lưu Trưng có chút hiểu ra nên cũng dựa vào tường thở dốc, nghỉ ngơi, cũng không cử động thêm nữa.

Lý tộc trưởng nhắc tay phải lên sờ soạng một lúc cuối cùng đụng đến cây kim châm. Đưa tay rút ra, lại phát hiện là một cây kim bình thường dùng để khâu khâu, mà đầu châm cũng không có gì dị thường, không giống như có độc, hắn lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Xú nha đầu!” Lý tộc trưởng hừ lạnh một tiếng: “Ta trước giết tiểu bạch kiếm của ngươi, lúc sau lại tới thu thập ngươi!”

“Ngươi không được giết hắn!” Ngoài cửa thế nhưng xuất hiện một người, tiếng kêu nổi giận: “ Lý lão đầu! Lúc trước ngươi rõ ràng đáp ứng đem tiểu bạch kiếm này cho ta xử trí!”

Lưu Trưng chuyển mắt qua nhìn, đứng ở phía trước dĩ nhiên là Lý Nhị Nha, kẻ vừa mới rồi vừa định quỳ rũ vừa định tống tiền nàng. Xem tình huống này, Lý Nhị Nha cùng Lý tộc trưởng... Không, hắn căn bản không phải cái gì Lý tộc trưởng, hoặc là, thật sự là như lời Lý Nhị Nha gọi ‘Lý lão đầu’ mới đúng. Lúc trước, lý lão đầu nói Lý Nhị Nha cùng mấy người ở đây là thổ phỉ, cường đạo trong núi, chỉ sợ nha đầu này là thủ lĩnh của bọn cường đạo. Lúc này Lý Nhị Nha trừng mắt, hai tay chống eo đứng ở trước mắt Lý lão đầu thế nhưng có vài phần khí thế.

Lý lão đầu cười lạnh: “Người nói chính là lúc trước!” Tiếng nói vừa dứt, hắn cong tay lại thành hình móng vuốt, tái vận hàn khí. Lúc này vận công nhanh hơn, rất nhanh quanh thân hắn đã ngưng kết một tầng sương dày đặc, tiến thẳng về phía Lưu Trưng.

Nam Cung Nhã nhất thời nóng vội, nhìn thấy kim khâu có tác dụng. Đơn giản lấy toàn bộ kim trong bao ra, hướng Lý lão đầu trên người đâm loạn đường như không muốn sống.

Lý lão đầu ném qua một lần biết, làm sao có thể có tác dụng nữa? Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng khéo léo tránh ra, nắm lấy Nam Cung Nhã ném ra một bên, nhưng cũng không có thương tổn nàng.

Nhị Nha có chút chần chừ, nhìn Lưu Trưng trên mặt đất, lại nhìn gương mặt hung tợn của Lý lão đầu.

Lưu Trưng nhìn nàng một cái: “Lúc trước, có phải hắn đã đáp ứng tha cho tính mạng của ngươi?”

Nhị Nha nghe vậy khẽ động, thế nhưng đã hiểu.

Đúng vậy, Lý lão đầu có thể thất hứa bỏ qua đáp ứng đem Lưu Trưng tặng cho nàng, như vậy qua đi hẳn cũng có thể giết người diệt khẩu, Nghĩ như vậy, Nhị Nha không hề do dự, bước mấy bước đi lên, cũng không biết là dùng bộ pháp nào. Hai chân nhào đến, thế nhưng đã treo được lên bả vai Lý lão đầu.

Nàng quả thật không biết võ công, nhưng lại biết một ít nhu thuật suất giao (quăng ngã) tử Tây Bắc truyền đến.

Sau cú nhào kia, cả người nàng thế nhưng gắt gao treo ở Lý lão đầu trên người, mặc cho hẳn tránh nửa ngày cũng không thể thoát thân. Hơi nước từ trên người hẳn dần dần dày, quần áo dần dần nổi một lớp băng. Lớp băng kia càng dày, trong khoảnh khắc lan tới cả dày, ống quần của Nhị Nha. Nhị Nha bị đông lạnh tới môi bị xanh tím, thân thể cũng có chút run rẩy, thế nhưng cũng không có một chút thả lỏng. Nàng cắn răng phát lực, đem eo cong lên, khiến thân thể của mình bay lên vừa lật, hung hăng đem Lý lão đầu quăng ra ngoài.

Lần này Lưu trưng cuối cùng nhìn thấy rõ.

Nội lực quý dị của Lý lão đầu, đều từ một khối giống như ngọc đeo ở trên cổ lão dẫn ra.

Một chiêu của Nhị Nha thành công, nếu là người thường sớm đã bị sợ chết khiếp, nhưng Lý lão đầu có nội công hộ thân, chính là da thịt có một chút sưng đau, nhưng nội tạng cùng sừng cốt vẫn được bảo vệ.

Nhị Nha có chút khiếp, khí lạnh trên đùi vẫn chưa hoàn toàn tan, nàng rụt lui thân mình, vài bước đã trở lại cạnh Lưu Trưng: “Lão quái vật quá lợi hại, ta sợ là... sợ không được...”

Lưu Trưng trầm giọng nói: “Cướp lấy mảnh ngọc đeo trên cổ hẳn!”

Nhị Nha nao nao, nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều. Bởi vì lúc này trên mặt đất Lý lão đầu đã đen mặt nhảy dựng lên, lao thẳng hướng nàng.

Mà Nhị Nha cũng linh hoạt như hầu tử, xoay người một cái ôm lấy hẳn từ đằng sau.

Lần này nàng lại cắn răng, thả người nhảy, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ hẳn.

Chết thì chết đi, đã không có đường quay trở lại rồi.

Cho dù chết cũng phải hung hăng cắn một miếng!

Nhị Nha ra chiêu này tốc độ cực mau, Lý Lão đầu có chút không kịp phản ứng, thuận thế lui lại mấy bước, bên chân lúc này chạm đến ngọn đèn bị vút bên cạnh giường. Lý lão đầu hơi sững sốt, đưa chân dứt khoát bước lên giường, nương lực của cú bước đó, muốn đem Nhị Nha ở trên lưng quăng xuống.

Ngoài cửa, mấy người ăn mặc như thôn phụ thôn hán đang thăm dò, tựa hồ đang tự hỏi có cần xông lên giúp lão đại của bọn họ hay không. Lưu Trưng lại trầm ngâm một lát, hướng ra ngoài phát tay.

Bên kia, một cái thôn phụ do dự lại gần.

Lưu Trưng thấp giọng phân phó hai câu.

Mà bên này, Nam Cung Nhã mở to hai mắt nhìn.

Lý lão đầu lợi hại như thế nào, Nam Cung Nhã đã thấy, mà Nhị Nha tựa hồ còn lợi hại hơn! Nàng giống như đang bò trên một vật gì đó, mặc cho đối phương có dùng bao nhiêu chiêu số cùng khí lực cũng giãy không ra, hơn nữa... Hơn nữa còn có xu thế càng ngày càng chặt.

Cho nên Lý lão đầu vung như vậy cũng không thể đem Nhị Nha quăng ra, ngược lại làm cho nàng nương lực của hẳn, đem chân cũng bám vào người của hẳn.

Bộ dáng này quả thực có chút bất nhã, nhưng sống chết trước mắt, Nam Cung Nhã cảm thấy Nhị Nha quả thật dũng mãnh cực điểm.

Lý lão đầu sớm giận điên lên.

Hắn luyện công mấy chục năm, tự nhận là cao thủ ít có trên giang hồ, đối với hàn độc trên cơ thể mình lại có chút tự hào. Nhưng hẳn không nghĩ tới sẽ ở một nơi hoang vắng như thế này thất thủ, lại bị một cái thổ

phủ nha đầu gắt gao cuốn lấy như thế nào cũng không giã ra được! Đây đối với hắn mà nói quả thật là vô cùng nhục nhã!

Tính nhẫn nại của hắn sớm hao hết, hai tay nắm thành hình vuốt, khí lạnh cô đọng thành đám, hung hăng chộp tới bàn tay đang ở trên cổ hắn.

Mà Nhị Nha ở trên lưng hắn tựa hồ ngồi người, hai chân dẫm ở trên người hắn, bước đi như hầu tử trèo núi, đã đi tới trên vai hắn, kẹp lấy đầu của hắn.

Lý lão đầu mới bị nâng đánh ngã, tự nhiên không giám khinh thường, hai tay sửa lại kéo chân của nàng.

Ai ngờ chiêu này của Nhị Nha chỉ là hư chiêu, nàng chỉ trên vai hắn một lúc đã trở mình ngã về phía trước, còn thừa dịp lộn nhào thuận tay kéo xuống mảnh ngọc đeo trên cổ hắn.

Ngọc kia thế nhưng lạnh như băng, tay của Nhị Nha vừa chạm vào liền động lạnh đến lú lười, tùy tay ném một cái liền đến trước mặt Lưu Trưng.

Lý lão đầu mắt căn nguyên, hơi nước trên người lập tức nhạt xuống dưới. Hắn kinh sợ, cả quyết muốn xông lên, nhưng mà ngoài cửa lúc này xuất hiện một cái thùng lớn——

Rầm một tiếng.

Một thùng nước đổ xuống đầu hắn.

13. Chương 13: Trách Nhiệm

Không, không đúng, không phải nước...

“Lão đại, mau!”

Nhị Nha đáp lại, đang muốn nhảy ra, Lưu Trưng lại ở một bên hô: “Cứu nương tử của ta...”

Lời này làm cho Nhị Nha bực mình, đang muốn nói lại đã thấy khuôn mặt lạnh băng không chút thay đổi của Lưu Trưng có vài phần khẩn cầu.

Nhị Nha thấy ánh mắt kia, mềm lòng, cắn môi hừ lạnh một tiếng lại nhảy chóng quay trở lại.

Lý lão đầu làm sao buông tha cơ hội này, xoay người định đưa tay ra bắt. Mắt thấy sắp tóm được góc áo của Nhị Nha, lại oạch một tiếng thế nhưng trượt chân suýt ngã.

Trên mặt đất...

Là thứ vừa trơn vừa dính.

Mà mùi vị này...

Ngoài cửa không biết khi nào đã có vài người đến, mỗi người đều cầm trong tay một cây đuốc cháy hừng hực.

Đương nhiên không phải nước, là dầu cải người trong thôn cất trong thùng lớn. Thùng dầu đổ xuống khí thể mười phần, cả người hắn bị đổ ướt hết, ngay cả trên mặt đất cũng chảy một bãi, đập trên mặt đất dính trơn vô lực, bị nhốt trong thời gian ngắn.

Nhị Nha liền thừa khoảng thời gian này lao tới Nam Cung Nhã, đầu óc linh hoạt, tay chân nhanh nhẹn, cư nhiên kéo người đi vài bước nhảy vọt qua vũng dầu, chuồn ra khỏi phòng ở. Lưu Trưng ngoài cửa, một tay cầm Lăng Vân kiếm, một tay cầm mảnh hàn ngọc ở trên mặt đất, nhìn thấy Nhị Nha đem Nam Cung Nhã mang ra ngoài, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, nhay ra ngoài cửa.

Ngay sau đó, một cây đuốc bay vút qua, phóng thẳng hướng Lý lão đầu đang ở trong phòng.

Đám thổ phỉ võ công không tốt, nhưng khí lực thì vẫn có.

Lý lão đầu có thể tránh né một cái, lại trống không thoát lần lượt hơn mười cây đuốc, huống chi né tránh cũng không có tác dụng. Trên mặt đất, trên người đều là... dầu. Hẳn vốn có nội công trong người, một cái giẫm chân nói không chừng có thể bay vọt ra, nhưng cố tình hấn đạp đến đạp đi lại ngã trái ngã phải, căn bản không một điểm theo ý muốn.

Cây đuốc đã bay tới.

Trên người của hắn, trên mặt đất, nơi nơi đều là dầu cải, gặp được lửa rất nhanh bắt cháy. Dầu còn chưa đủ, không biết người nào đột nhiên ném một hòm phần lưu hoàng (bột lưu huỳnh) vào...

Chỉ nghe bùng một tiếng, ngọn lửa bốc cao lên. Cho dù người bên trong thần công cái thế, chỉ sợ cũng không bay ra khỏi biển lửa này.

Bên trong phòng truyền đến từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, tiếp sau đó, ngay cả tiếng kêu cũng không nghe thấy nữa.

Đoàn người Lưu Trưng sớm đi ra khỏi hậu viện, ở bên ngoài nhìn trong chốc lát, chỉ thấy ngọn lửa tràn ngập, đốt đỏ cả bầu trời.

Phương đông mặt trời đã dần ló rạng.

Một đêm chiến đấu kịch liệt, bất tri bất giác trời đã sáng.

Người luôn nhát gan như Nam Cung Nhã thế nhưng không có sợ hãi, chính là vẫn gắt gao nắm lấy cánh tay của Lưu Trưng, giống như sợ nàng biến mất vậy. Cứ việc nàng cảm thấy thân thể người kia vẫn lạnh lùng không có độ ấm, nhưng Nam Cung Nhã lại cảm thấy được lòng mình kiên định, thậm chí còn có chút ấm áp nhẹ nhàng trải khắp thân thể nàng.

Lần này Lưu Trưng không có giãy ra, cũng không có thần sắc hờn giận, chính là thản nhiên nhìn lưu quang phía chân trời, trầm ngâm không nói, không biết suy nghĩ cái gì.

“Là ai nghĩ ra biện pháp này?” Nhị Nha đứng ở một bên chắc lưỡi tán thưởng, quay đầu nhìn đến thủ hạ của mình ánh mắt, lúc này mới hiểu rõ, nhìn Lưu Trưng liếc mắt một cái: “Thật sự là kỳ, người như thế nào lại biết miếng ngọc trên người hắn có vấn đề, làm sao nghĩ ra biện pháp hỏa công vừa này?”

Lưu Trưng thở dài: “Xem như... đánh cược một phen.”

“Đánh cược?”

Nàng đoán ra khối ngọc kia có vấn đề, chỉ là bởi vì nàng vẫn quan sát Nhị Nha cùng Lý lão đầu đánh nhau, về phần hỏa công... Hoàn toàn là nhìn thấy Lý lão đầu đá chân vào ngọn đèn dầu bên chân giường đột nhiên nghĩ đến. Lý lão đầu luyện chính là tà công thủy hỏa băng hàn, nói không chừng ứng với thủy khắc hỏa. Lúc này nghĩ đến lại cảm thấy mình buồn cười, người thường huyết nhục chi khu (cơ thể làm từ máu thịt) ai không sợ bị hỏa thiêu? Trừ phi công phu của hắn luyện thành tà linh cổ quái, nếu không không thể trốn khỏi đám cháy này.

Nhị Nha nói hai câu nhưng đột nhiên lại ho khan, sắc mặt có chút không tốt lắm, chỉ sợ vừa rồi đánh nhau với Lý lão đầu bị thương ở chỗ nào. Lưu Trưng liền hỏi một câu: “Người như thế nào?”

“Còn có thể như thế nào” Nhị Nha cau mày ra vẻ thoải mái nói: “Bất quá bị đông lạnh một chút, mùa đông ai chẳng bị nứt da cùng vân vân? Chờ ta phái người đi lên núi kiếm chút thứ tốt để tắm bổ là được rồi. Bất quá lão quái vật kia rốt cuộc là cái gì vậy, lợi hại thành như vậy? Chắc chắn, các người một chút võ công cũng không có, như thế nào lại gặp phải phiền toái như vậy?”

“Không biết.” Lưu Trưng lắc đầu.

“Thôi, không nói nữa.” Nhị Nha không kiên nhẫn phát tay: “Quên đi, ta xem chúng ta vẫn là nhanh chóng rời đi. Lúc trước nghe lão quái vật mai phục người gần nơi này, nếu biết lão quái vật đã chết, còn không đem chúng ta đều...”

Lưu Trưng lại đem miếng hàn ngọc trong tay đưa qua.

“Làm gì?”

“Người đã lấy tới liền là của người.”

“Thứ của lão quái vật ta mới không cần.” Nhị Nha cũng không thèm nhìn liếc mắt nó một cái: “Quá lạnh, người thích liền tặng cho người.”

Lưu Trưng cũng không chối từ, nghĩ nghĩ liền bảo Nam Cung Nhã tìm cái hà bào (Ví) để đựng nó.

Lúc này hàn ngọc không được Lý lão đầu mang trên người, không người vận công, ngọc cũng không lạnh nữa, chính là so với ngọc bình thường vẫn có chút lạnh hơn bình thường, bất quá đặt trong hà bào, cơ bản cũng không có cảm giác gì. Cũng không phải Lưu Trưng thích khối ngọc này, mà là thân phận bối cảnh của Lý lão đầu, chỉ sợ phải dựa vào miếng ngọc này để điều tra.

Nhị Nha nhìn ngọn lửa trong phòng ngày càng lớn, ần ần có chút lo lắng nói: Vạn nhất lửa này cũng đốt không chết hẳn...” Nhưng lời này chưa nói hết, chính nàng cũng cảm thấy có chút buồn cười. Xem ra lão quái vật kia thật sự là quá lợi hại, làm cho nàng co bóng ma. Lửa lớn như vậy, lại có dầu có lưu hoàng phần, làm sao có thể thiêu không chết đâu.

Bất quá lửa quá lớn, chỉ sợ người mai phục rất nhanh sẽ tới nơi này xem xét.

“Chúng ta vẫn là đi mau đi.”

“Ân.” Lưu Trưng gật đầu, trong mắt lại xuất hiện thần sắc thẳng thắn chân thành: “Lần này đa tạ người tương trợ.”

“Tạ ơn... Lại có cái gì hảo tạ ơn! Người!”

“Cáo từ.”

“Từ từ! Đứng lại!”

Lưu Trưng nhìn Nhị Nha thần sắc do dự bất định, nghĩ nghĩ lại từ trong lòng móc ra một tấm ngân phiếu đưa qua: “Cái này cho người.” Nam Cung Nhã ở một bên nhìn trộm qua, thoạt nhìn hình như là ngân phiếu năm trăm lượng. Nàng hoàn toàn sợ ngây người, nguyên lai... Nguyên lai Lưu Trưng thâm tàng bất lộ, vừa ra tay liền hào phóng như vậy.

Nhị Nha thấy ngân phiếu, thế nhưng có chút tức giận: “Ai ai ai... Ai nói ta muốn cái này!”

“Quà chia tay.”

Lưu Trưng dứt khoát nhét vào trong tay nàng.

Nhị Nha nhìn ngân phiếu trong tay, dừng lại một chút hỏi: “Người... người thật sự là nữ ư?” Cũng không biết tại sao, nàng bình thường là một người dũng cảm sang sảng, nhưng cổ tình gặp Diệp Lưu Trưng, nàng nói chuyện cũng trở nên quanh co vẫn là nàng có bệnh kỳ quái gì?

Lưu Trưng nhưng thật sự trả lời: “Đúng vậy.”

Nhị Nha lại liếc nhìn Nam Cung Nhã một cái: “Nàng kia...”

Nam Cung Nhã nhanh chóng đem cánh tay của Lưu Trưng ôm thật chặt vào trong lòng, vô cùng kiên định nói: Ta là nương tử của nàng.”

“....”

Lưu Trưng há miệng thở dốc, thế nhưng không có phản bác, đành phải gật đầu nói: “Đi thôi.”

Lúc trước vì diệt trừ Lý lão đầu, Lưu Trưng bày kế đem phòng nàng cùng Nam Cung Nhã ở thiêu rụi. Lúc ấy tình huống khẩn cấp, các nàng không kịp thu dọn đồ đạc, quần áo túi nải đều ở bên trong, tự nhiên toàn bộ không còn. Nhưng cũng may hai người đều cẩn thận, những thứ trọng yếu như ngân phiếu, văn khế gì đó đều để ở trong người, cũng không tổn thất gì lớn.

Chính là mới qua một hồi sinh tử kiếp nạn, Nam Cung Nhã trở nên phá lệ dính người.

Lưu Trưng rất nhanh kiểm kê lại mọi thứ, cho ngựa ăn chuẩn bị đi, mà Nam Cung Nhã một chút cũng không giúp, ngược lại nhăm nháy mắt theo đuôi khắp nơi, còn thường lại gần kéo một chút tay áo hoặc là dựa một chút bả vai.

“Tránh ra.”

“Nga..” Nam Cung Nhã nghe lời tránh một chút, nhưng vẫn cùng Lưu Trưng thật sự gần.

Lưu Trưng nhin không được nhú mày: “Người không cần sợ hãi, chúng ta lập tức rời đi nơi này, những người đó không thể đuổi kịp.”

“Ta biết.”

Nam Cung Nhã vừa nói biết xong lại không hề tự giác vẫn thương cản đường, hơn nữa còn ngẫu nhiên chớp mắt to, khóe môi nhếch lên cười ngu dại...

Ấn chính xác không phải sợ hãi.

Lưu Trưng ho nhẹ một tiếng.

“Người...”

“Ấn?”

“Nghĩ cái gì?”

Vấn đề này hỏi có chút khó hiểu, nhưng cố tình nhìn có chút không bình thường Nam Cung Nhã nghe một chút liền hiểu ý nàng.

“Ta suy nghĩ, nếu ta sớm biết người thì tốt rồi.” Nam Cung Nhã vừa nói, một bên đưa tay kéo cánh tay của Lưu Trưng: “Người có biết hay không, chưa từng có người nào đối với ta tốt như người, kể cả là Thượng Quan Sách Vân đã cùng ta đính hôn...” Đây là lời nàng nói trong lòng mình. Ở trong lúc nguy cấp, Lưu Trưng không có giống Thượng Quan Sách Vân bỏ lại mình, mà ở lại cùng nàng đối mặt sinh tử.

Bất quá lần này Lưu Trưng đem cánh tay của mình kéo trở về.

“Người nghĩ rằng ta vì người lưu lại, là vì cái gì ư?”

Thần sắc của nàng thể nhưng vô cùng thật sự, hoặc là nói, cong có chút lạnh lùng.

Nam Cung Nhã trong đầu ù ù, thì thào nói năng lộn xộn lên: “Người không chịu lão đầu tử kia uy hiếp... Ở lại... Lấy mệnh tương bác... chẳng lẽ không phải vì ta?”

“Đúng vậy vì người.” Lưu Trưng gật đầu.

“Đúng, người là vì ta, thà rằng lưu lại cùng ta đồng sinh cộng tử, thậm chí còn bảo ta chạy trước, cho nên ta mới nói...”

Lưu Trưng thể nhưng thản nhiên nở nụ cười.

“Không đúng.”

“Không... đúng.”

“Cùng người đồng sinh cộng tử, chỉ vì ta ký hôn thư kia, nên ít nhiều phải phụ trách nhiệm.” Lưu Trưng dừng lại một chút bổ sung nói: “Cho đến khi đưa người trở lại Diệp hoài thành.”

“Trách.... nhiệm?”

“Là trách nhiệm.” Lưu Trưng còn thật sự khẳng định lại một lần, nói xong không hề nhìn Nam Cung Nhã thần sắc, mà xoay người đem xe ngựa trùm lại.

Nàng nói những lời này tuy vô tình, nhưng cũng là những lời nói thật.

Các nàng hai người vốn không phải người cùng một đường, lại vì một ván bài mạo danh kỳ diệu mà kết bạn, tạo thành một mối quan hệ không biết nên khóc hay nên cười. Lưu Trưng trong lòng rất rõ ràng, nếu không phải nàng có tư tâm muốn tìm hiểu tin tức từ đại lão bản, nàng sẽ không ký hôn thư, lại càng không

làm hại Nam Cung Nhã lưu lạc đến nước này. Cho nên đối sống chết trước mắt, nàng cũng không thể bỏ lại Nam Cung Nhã một mình chạy trốn.

——Nàng đối nội tâm của mình yêu cầu như vậy.

... Liên nhất định sẽ làm được.

Về phần ở trước mặt Lý lão đầu nhắc tới Thượng Quan Sách Vân lại cố ý so sánh với chính mình, chỉ là vì thử xem, Lý lão rốt cuộc biết được bao nhiêu. Xem ra lời của mình làm cho Nam Cung Nhã hiểu lầm.

Nghĩ như vậy cũng là do lỗi của mình.

Lưu Trưng quay đầu lại nói: “Kỳ thật Thượng Quan Sách Vân cũng chưa chắc đã như người suy nghĩ như vậy....”

Nhưng mà phía sau đã không có một bóng người.

“Nam Cung Nhã!”

14. Chương 14: Tìm

Lưu Trưng còn chưa nói xong, nàng vốn muốn khuyên Nam Cung Nhã không cần trách móc Thượng quan Sách Vân.

Ở Kim Ngọc đồ phường, dưới tình huống như vậy, Thượng Quan Sách Vân tất nhiên thật sự xem nhẹ Nam Cung Nhã, đem nàng như tiền đặt cược tùy trí xử lý. Hơn nữa, hẳn chính là đối với thủ pháp của mình quá mức tự tin, thứ hai lúc trước bắt đầu, hẳn đã hỏi Tần Ngọc Nương xem có biết thân phận của Nam Cung Nhã hay không.

Ai ngờ lão bản của Kim Ngọc đồ phường không hề ẩn lẽ thường ra bài, lại bày trò gian trá, quả thực là đào hố khiến cho Thượng Quan Sách Vân nhảy vào.

Về phần bối cảnh của hai đại thế gia, người ta giống như không coi vào mắt.

Thượng Quan Sách Vân lời đã nói ra, tự nhiên không có hối hận để mà ăn, chỉ đành theo tình thế, tạm thời đem Nam Cung Nhã nhượng ra. Tuy rằng hẳn không biết Lưu Trưng là nữ tử, nhưng hẳn vẫn luôn cường điệu Nam Cung gia cùng Thượng Quan gia thân phận. Lúc đi còn cho sắc mặt, trừng con người, sợ Lưu Trưng không hiểu uy hiếp của hẳn.

Ý tứ kia là, Nếu Lưu Trưng dám động Nam Cung Nhã một ít, Thượng Quan Sách Vân sẽ là người thứ nhất không bỏ qua nàng.

Kỳ thật...

Nếu thực sự so ra...

Thượng Quan Sách Vân vì lấy tin tức của Lãn Vân kiếm mà không thể không đáp ứng Tần Ngọc Nương cùng với nàng vì dò hỏi tin tức của Diệp Lâm Phong mà ký hôn thư...

Không có gì khác biệt.

——Đều là bạc tình bạc nghĩa, vì tư lợi, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn.

Nàng chỉ muốn nói cho Nam Cung Nhã sự thật tàn khốc.

Giống như Nam Cung Nhã chỉ dùng mắt để nhìn nhận người tốt kẻ xấu, thật sự quá ngu xuẩn. Thế gian này, đại đa số mọi người, vì đạt được mục đích của mình can bản sẽ không đi lo lắng lập trường cùng cảm thụ của kẻ khác.

Nhiều nhất như Lưu Trưng, vẫn còn bảo tồn chút lương tri cùng điểm mấu chốt, cho nên sau khi ký hôn thư vẫn phụ trách nhiệm, tính toán sau khi đi Cẩm Quỳnh sơn trang sẽ đem Nam Cung Nhã đưa về Diệp Hoài thành. Đến lúc đó làm rõ thân phận nữ tử, vì nàng lấy lại trong sạch.

Lúc nàng quay người lại, Nam Cung Nhã đã không thấy tăm hơi.

Hiện tại Linh Tà thôn tuyệt không an toàn hơn so với lúc mới tới. Hơn nữa Lý lão đầu sau khi bị đám cháy vây khốn, chỉ sợ thủ hạ của hắn sẽ rất nhanh tìm đến.

Lưu Trưng tâm tình phức tạp.

Thật sự tức giận, thực sự sốt ruột, Nam Cung Nhã quả thực là cố tình gây sự!

Nhưng dần dần tỉnh táo lại, nàng nhận không được có chút lo lắng. Nam Cung Nhã là một nha đầu ngốc ngay cả tốt xấu cũng không phân biệt được, đi lại chậm, lá gan nhỏ, chỉ trong nháy mắt có thể đi đến nơi nào? Vẫn là...

Sẽ không phải là bị người nào bắt đi?

Không nếu thật sự bị bắt, chính mình như thế nào lại không có việc gì...

Lưu Trưng cảm thấy lo lắng, ngăn ngừa trong nháy mắt đã có hơn mười ý niệm trong đầu, cuối cùng đành phải xuống xe ngựa đi bộ đi tìm.

Chuyến đi này Lưu Trưng đi rất cẩn thận, cơ hồ là đi sát mép tường, trước đem toàn bộ dò xét rõ ràng mới tiếp tục đi về phía trước. Nhưng Linh Tà thôn cũng không lớn, đi tới đi lui như vậy qua mấy con đường, phóng nhãn nhìn lại cơ hồ là trống rỗng, không hề có động tĩnh gì.

Rất nhanh đã đến cổng thôn, Lưu Trưng đang muốn đi về phía trước, lại nghe được một trận tiếng bước chân truyền đến.

Nghe thanh âm tựa hồ có ba đến năm người.

“Con mẹ nó, mới chớp mắt hai cái tiểu tử kia chạy đi đâu rồi!”

Có người cao giọng mắng to, nghe thanh âm như là một trong năm hán tử.

Lưu Trưng phản ứng cực nhanh, nghe tiếng bước chân đã đến trước mắt, nghiêng người một cái tránh vào hàng rào trong viện, vừa lúc nường hàng hiên trong viện che dấu.

“Thật sự kỳ quái, chúng ta ở bên ngoài đợi một đêm cũng không nghe thấy yins hiệu của sự phụ, lại gặp phải hai kẻ tự xưng là danh môn chính phái, nên sẽ không... là xảy ra chuyện gì đi?”

“Làm sao có thể! Sự phụ thần công cái thể cho dù tứ đại gia chủ đến đây cũng không làm gì được!”

“Từ từ, tôi như thế nào cảm thấy được...”

“Cảm thấy như thế nào?”

“Hai người kia dường như trốn ở chỗ đó...”

Mặt sau thanh âm thấp dần, nghe được không rõ ràng.

Lưu Trưng trốn ở sau hàng rào nín thở yên lặng, nghe được thanh âm tựa hồ đi xa, mới thở dài. Tuy rằng nàng không có nghe được đoạn sau của cuộc đối thoại, nhưng không cần nghe cũng biết ‘Danh môn chính phái’ trong miệng mấy người kia là ai.

Bởi vì trong lúc quay đầu, đã nhìn thấy hai ánh mắt mở trừng trừng ở đằng sau.

Một người áo xanh, một người áo trắng, mặt mày xám tro, ôm người đều chui ở dưới đám ngói.

Chỉ có công tử Thượng Quan Sách Vân, cùng với... Người hầu áo xanh mặt lạnh không rời hắn.

“Là...người!”

Lưu Trưng nhú mày, nhưng không nghĩ tới chính mình mới nói đến Thượng Quan Sách Vân, đảo mắt liền thật sự gặp được Thượng Quan Sách Vân. Mà nàng cũng không nghĩ tới Thượng Quan Sách Vân còn rất

bản lĩnh, lúc mình này ăn mặc hoàn toàn bất đồng với một thân rách nát lúc ở Kim Ngọc đồ phùng, hẳn lại chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra mình.

“Thượng Quan công tử.”

Lưu Trưng gật đầu xem như chào hỏi.

Nhưng mà Thượng Quan Sách Vân không thềm để nàng vào mắt, ánh mắt trực tiếp lướt qua phía sau nàng một vòng.

Đương nhiên, cái gì đều không tìm được.

Thượng Quan Sách Vân có chút hờn hển nói: “Nhã...Nàng...nàng đâu?”

Hỏi như vậy, Lưu Trưng cũng nhin không được thở dài: “Không biết.”

“Không biết?”

Thượng Quan Sách Vân ở trong lòng Lưu Trưng vốn là một bạch y công tử phong độ, nhưng lúc này lại chật vật, bộ dáng nghèo túng có chút buồn cười. Lưu Trưng lúc này híp mắt nhìn thoáng qua, thật cảm thấy được bộ dáng của Thượng Quan Sách Vân có chút giống tiểu bạch khuyển vừa đánh nhau bị nhau bị thua bên bờ ruộng.

Nam Cung Nhã chính là bị người này...

Cầm làm tiền đặt cược cho mình, ân là tổn thương qua một lần.

Tái sai đó lại bị chính mình mang đi theo nhiều ngày..., lòng tràn đầy nghĩ rằng rốt cuộc gặp được người tốt chân thành đối với nàng, kết quả...Lại ở Linh Tà thôn bị tổn thương lần nữa.

Có phải mình căn bản đã sai lầm rồi hay không?

Đại khái người như vậy, không nên biết thực tế tàn nhẫn. Bởi vì trong mắt của nàng mọi người đều là người tốt?

Không, đây...

Thật sự buồn cười.

Lưu Trưng trầm ngâm không nói.

Thượng Quan Sách Vân lại nóng nảy lên, thấy nàng không đáp lời, nghĩ đến nàng chột dạ, nhất thời tức giận mắng: “Người...Người quả thực cầm thú không bằng! Người thế nhưng vì bảo vệ tính mạng của mình thế nhưng bỏ lại một thiếu nữ như nàng!”

Một câu kia nhưng làm Lưu Trưng bưng tỉnh.

So với cùng kiêu ngạo tiểu bạch khuyển vô nghĩa, nàng càng cần lập tức đi tìm Nam Cung Nhã.

“Cũng vậy.”

Lưu Trưng lạnh lùng bỏ lại mấy chữ, xoay người ra sân.

Linh Tà thôn lúc này có chút rối loạn.

Không biết là ánh lửa đưa tới thủ hạ của Lý lão đầu, hay bởi vì đồ đệ của hắn an bài ở trong núi một đêm không thấy tin tức liền tiến đến điều tra. Linh Tà thôn rất nhanh đã có một đội cầm vũ khí vọt vào tìm kiếm.

Lưu Trưng đi được rất chậm.

Nàng cảm giác thân thể không nghe theo sai bảo, nhất là tay phải lúc này cầm Lăng Vân kiếm ngăn cản Lý lão đầu phát công, giống như bên trong sương thịt có một cỗ hàn khí lạnh như băng va chạm khắp nơi, đau như bị kim châm. Nàng càng cử động, càng cảm thấy hơi lạnh từ cánh tay chạm rãi rót vào trong cơ thể, lại một luồng tiến vào quần quanh lấy lục phủ ngũ tạng của nàng,

Lúc trước, nàng đã ần ần cảm thấy không đúng, nhưng lúc trước chạy trốn, liền cố gắng áp chế cảm giác không thoải mái. Nhưng áp chế đến vậy, rốt cuộc là vẫn phát tác.

Lưu Trưng tựa vào bên tường thở hổn hển.

Thân thể trở nên càng ngày càng nặng, cả người giống như ở trong hàn băng. Mỗi một chỗ đều chậm rãi trở nên khô khốc, cứng ngắc, thậm chí giống như...

Sắp kết băng.

Lại có ba đến năm cái hán tử đeo đao từ sau tường đi ra.

Suốt một quãng đường, Lưu Trưng một bên cẩn thận trốn, một bên tinh tế lắng nghe, nhưng vẫn không nghe thấy có người nhắc đến bắt được nữ tử nào, hoặc ở trong Linh Tà thôn nhìn thấy người nào. Xem ra Nam Cung Nhã không bị bắt. Nhưng nàng đi cả một vòng lớn, cơ hồ đem toàn bộ thôn tìm khắp một lần, nếu không phải trùng hợp bỏ qua, như vậy chính là Nam Cung Nhã căn bản đã chạy ra thôn.

Ra Linh Tà thôn...

Có thể đi nơi nào đâu?

Cẩn thận ngẫm lại, ven đường các nàng đi tới, tựa hồ chỉ có mảnh rừng cây nhỏ trước khi vào thôn thích hợp ẩn trốn. Có lẽ, Nam Cung Nhã trốn ở nơi đó đi.

Nhưng nếu ngay cả nơi đó cũng không tìm thấy...

Chỉ sợ chính mình tìm không nổi.

Lưu Trưng âm thầm hít một hơi, hùng hăng nắm quyền, ngón tay giữa đâm vào lòng bàn tay. Nàng dùng lực rất mạnh, đợi đến khi buông ra, trong lòng bàn tay, đã có vài vết móng tay đỏ bầm, tựa như bị phá da xuất huyết.

Nhưng đau xót như vậy, thật ra làm nàng thoán tim về chút tỉnh táo.

Nghe bên ngoài không có động tĩnh, Lưu Trưng nhẹ nhàng nhay qua tường rào, cúi mình đi về hướng rừng cây nhỏ chạy qua.

Lúc này mặt trời đã lên cao, nhưng rừng cây nhỏ cực rậm rạp, nơi nơi cỏ dại mọc thành bụi, dây leo quấn quanh. Tựa hồ trong ngày thường ít có người tới, cho nên dù có ánh sáng mặt trời, cũng khó tiến vào, đập vào mắt chỉ thấy một mảnh tối tăm ẩm ướt.

Lưu Trưng cố đi một đoạn vẫn không tìm thấy tung tích.

Đang lúc uể oải, lại phát hiện sườn dốc bên cạnh rừng có mấy dấu chân nhạ. Chặng qua dấu chân có chút lớn, cũng không giống của Nam Cung Nhã.

Xem ra thật sự không tìm thấy.

Lưu Trưng nguyên bản vốn cố gắng chống đỡ, đến khi cảm thấy được vô vọng, nhất thời nhụt chí liền sụp ngồi xuống, thở hổn hển rốt cuộc không đứng dậy nổi.

Rõ ràng...

Nam Cung Nhã là một đại phiền toái.

Hắn là...

Nghĩ cách mau chóng đuổi nàng đi mới đúng.

Hơn nữa...

Lần này chính cô ta chạy loạn, căn bản là cùng mình không quan hệ.

——Nhưng giờ khắc này, lý do này căn bản không thuyết phục nổi chính mình.

Lưu Trưng cảm thấy chính mình có chút mặc danh kỳ diệu, tới tình trạng này, nàng chỉ sợ tính mạng mình cũng cố không nổi nữa, nhưng vẫn cảm thấy có chút không cam lòng.

Bởi vì mình còn chưa tìm được nàng.

Nếu tìm được nàng nhất định phải hung hăng... mắng nàng một chút!

Thế nhưng lại trong lúc nguy cấp lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn, quả thực hồ nháo (càn quấy).

Cây cối phía sau bỗng truyền đến tiếng sột soạt. Lưu Trưng lập tức tỉnh ngủ, tay đã cầm lấy chuôi kiếm bên người.

“Diệp công tử?”

Một thanh âm có chút quen thuộc truyền tới, ngữ khí thế nhưng mang theo và phần lo lắng.

“Là Diệp công tử sao? Ai! Nguy rồi! Nam Cung cô nương đã xảy ra chuyện!”

15. Chương 15: Hàn Độc

Người tới dĩ nhiên là Long Hưng tiêu cục Liêu Tổng tiêu đầu Lưu Trưng đã gặp qua ở Thanh Thủy trấn.

Bất quá lời nói ra khiến Lưu Trưng có chút trở tay không kịp, nàng cố gắng chống đỡ thân thể đứng lên, lạnh lùng nói: “Nàng đã xảy ra chuyện gì? Người tại sao ở nơi này?”

“Ta đây áp tải hàng đi ngang qua cánh rừng này.” Liêu tổng tiêu đầu trong tay cầm một cuộn dây thừng, thần sắc còn mang theo vài phần lo lắng: “Mới vừa rồi chúng ta đi ngang qua phía sau vách núi, không biết Nam Cung cô nương vội vã từ đâu chạy tới, cũng không thấy nàng nhìn đường, lại đột nhiên từ trên sườn núi trượt xuống!”

“Nàng... thế nào?”

Tay Lưu Trưng không tự giác run rẩy, nàng nghĩ đại khái bởi vì hàn khí quỷ dị trong cơ thể phát tác.

“Cũng không biết a! Ta để người ở bên kia coi chừng, còn mình đi ra xe lấy dây thừng, tính toán đi xuống dưới xem một chút, nhìn xem còn...” Nói tới đây Liêu tổng tiêu đầu nhìn trộm qua sắc mặt của nàng, lại vội vàng vòng vo câu chuyện: “Mới vừa rồi đi ngang qua, thấy có người xâm nhập cánh rừng, xa xa nhìn giống người, lúc này mới lại đây xem xét.”

“Mang ta đi.”

Lưu Trưng có chút cố sức nói ra ba chữ.

Bộ dáng cùng sắc mặt của nàng lúc này thật sự có chút không tốt, nhưng Liêu tổng tiêu đầu cũng không hỏi nhiều, đại khái nghĩ bởi vì nàng nghe Nam Cung Nhã gặp chuyện không may nên lo lắng sốt ruột cho nên dọc đường đi an ủi khuyên giải, nói một đồng thứ linh tinh, đại loại “Cát nhân tự hữu thiên tương” (cát nhân sẽ được ông trời chiếu cố), “Nam Cung cô nương phúc lớn mạng lớn”.

Mà khi hai người xuyên qua rừng cây, đi tới đằng sau vách núi, ngay cả Lưu Trưng cũng chỉ có thể hi vọng Nam Cung Nhã thật sự ‘phúc lớn mạng lớn’.

Nói là từ sườn dốc lăn xuống, nhưng sườn dốc này gần như vách đá thẳng tắp, Lưu Trưng ở bên cạnh nhìn lại có chút không thấy đáy. Trên vách đá cây cỏ mọc ngang dọc, đầy những bụi gai quai thạch, nếu thật sự có người từ trên này ngã xuống, chỉ sợ còn chưa ngã chết đã bị những thứ kia đâm chết.

Một cái tiêu sư đang đứng canh ở vách đá, Liêu Tổng tiêu đầu vung tay lên hân hoan đi ra.

“Nơi này?”

“Đúng.” Liêu tổng tiêu đầu gật đầu, một bên tìm kiếm chọn được một gốc cây xem như rắn chắc, đem một đầu dây thừng cuộn quanh dùng sức buộc lại, một đầu khác thả xuống sườn núi.

Lưu Trưng nhìn chằm chằm trong chốc lát, đột nhiên đưa tay bắt lấy dây thừng, dùng lực thử túm mới nói: Ta đi xuống.”

“A! Người...Người đi xuống?”

Lưu Trưng đã muốn kéo dây thừng lui về phía sau, lui tới vách đã chọn góc để đi, một tay túm lấy dây thừng một tay vén lên góc áo, thẳng tắp đi xuống.

“Chờ... Từ từ! Đây không ổn đi, này....Diệp công tử, hãy để cho người của ta xuống tìm trước đã.” Liêu tổng tiêu đầu tựa hồ có chút sốt ruột, một phেম túm lấy dây thừng một mặt lại nói: “Đây thật sự rất nguy hiểm.”

Lưu Trưng không nói được một lời, khi nói chuyện đã xuống được hai, ba bước.

“Diệp công tử! Diệp công tử! Lên trước đã! Chúng ta... thương lượng lại một chút! Núi này...Ai! Kỳ thật...”

Lưu Trưng đang vui đùa đi xuống dừng lại một chút, cuối cùng ngừng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua Liêu tổng tiêu đầu có vẻ thất kinh ở trên miệng vực.

Kỳ thật lúc này nàng có chút mệt mỏi, hoàn toàn chỉ dựa vào một hơi chống đỡ. Lúc trước bước từng bước một xuống không dán đoạn hoàn là toàn nhờ vào quán tính, thật sự không biết nhờ cái gì. Nhưng hiện tại dừng lại, nàng cảm thấy toàn bộ thân thể có chút lung lay sắp đổ.

Lưu Trưng cảm thấy mình thực không như bình thường.

Nàng giống như chưa bao giờ như vậy.... Có lúc thất thố

Thậm chí suýt chút nữa liền mất phương hướng.

Lưu Trưng cắn môi, tìm về một chút tri giác đã chết lặng, giữa đầu cầm lấy dây thừng ở trong tay, lại cố lấy tinh thần đi lên trên. Lúc đến bước cuối cùng, nàng thật sự mất hết sức lực, chỉ đưa tay kêu một tiếng: “Kéo ta lên.”

Liêu tổng tiêu đầu cuối cùng nhìn ra không đúng, vội vàng đưa tay kéo nàng lên.

“Diệp công tử... Diệp công tử? Người...”

Lưu Trưng ho khan hai tiếng, chỉ hỏi một câu: “Có lửa... hay không?”

Nguyên bản Long Hưng tiêu cực một ngày nay đi không đến một dặm đường, lúc này lại một lần nữa buông trống nghỉ ngơi. Nhưng quý dị nhất là, rõ ràng ban ngày, tổng tiêu đầu lại phân phó bọn họ lên núi đốt củi, chuẩn bị nhóm lửa.

Đợi cho nhóm lửa xong, Lưu Trưng ngồi dựa bên đám lửa, thế nhưng đang ngủ.

Bên kia, Liêu Uy luôn do dự mãi, cuối cùng lách người chui vào trong một cái lều trại tốt nhất.

“Người định hãm hại chết ta!” Liêu Uy vừa đi vào đã vẻ mặt đau khổ cầu nhàu: “Hắn vừa nghe tin liền gấp đến độ trực tiếp đi xuống, như thế nào cũng không ngăn được, thiếu chút nữa liền... Ai!”

“A? Nàng như thế nào... Nàng... Nàng không có việc gì đi?”

Người trong lều cả kinh, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi chính là người căn bản đã phải rơi xuống sơn nhai (vực núi), Nam Cung Nhã.

“Không có việc gì.” Liêu Uy xoa xoa mồ hôi trên trán, mới nói: “Không đúng, hắn... Hắn giống như có việc.”

“Rốt cuộc...”

“Không không không, tuy nói là nàng tính toán xuống cứu người, nhưng nghe ta khuyên giải thật lâu, hắn tựa hồ phát giác ta lừa hắn, nên tự mình từ dưới vách núi đi lên, vẫn chưa bị tổn thương gì. Nhưng là...” Liêu Uy hồi tưởng lại sắc mặt Lưu Trưng lúc ấy: “Sắc mặt nàng thật không tốt lắm, không biết...”

Nhưng Nam Cung Nhã căn bản nghe không hiểu ý tứ của Liêu Uy, ngược lại nhảy dựng lên, không ngừng nhắc lại: “Xong rồi, xong rồi, nàng khẳng định sinh khí! Làm sao bây giờ? Nàng... Ai bảo nàng nói chỉ vì

trách nhiệm mới tốt với ta? Ta.. Chẳng lẽ trong mắt nàng ta chỉ là một kẻ tội nhân, một đại phiến toái không ai muốn như vậy!”

Lúc trước nghe Lưu Trưng nói xong câu này, Nam Cung Nhã tức giận thương tâm đến cực điểm. Đầu óc nóng lên liền tái phát bệnh cũ, hành động nhanh hơn đầu óc, chờ lúc kịp phản ứng lại đã chạy đến trước cổng thôn. Nhưng cũng may nàng vẫn không tính quá trì độ, phát hiện ngoài thôn đang có người tiến vào. Trong lúc bối rối, Nam Cung Nhã trốn ở bên trong rừng cây nhỏ, lại vừa vịn gặp gỡ Liêu Uy mang theo đoàn xe của Long Hưng tiêu cực.

Liêu Uy hỏi vài câu, Nam Cung Nhã lại che che dấu dấu chọn chuyện ở Linh Tà thôn gặp được Lý lão đầu nói rõ ràng, còn chuyện hai người làm sao tách ra lại không nói.

Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm hành tẩu giang hồ cùng với kinh nghiệm xử sự, đại khái đánh giá hai vợ chồng son giận dữ cãi nhau. Tuân theo “Khuyên giải không khuyên ly” (Khuyên hòa giải không khuyên tách ra) ý niệm trong đầu, Liêu Uy thể nhưng cho ra một cái sư chủ ý (ý xấu).

“... Người chạy đi như vậy, Diệp công tử nhất định phải tới tìm người, ta đi trong rừng cây lưu lại mấy dấu chân dẫn hẩn lại đây, lại nói cho hẩn người rơi xuống sơn nhai... Như thế, như vậy...”

“A... Vì cái gì?”

“Hắc! Người không phải ngại nàng không để người ở trong lòng? Nói đến nam nhân, Liêu bá bá của người có thể so với người hiểu biết nhiều lắm. Đây chính là biện pháp tốt nhất để tìm hiểu tâm ý của hẩn. Nha đầu người đã giúp ta một lần, lần này để ta tới giúp một tay...”

“Chính là...”

Liêu Uy trực tiếp xem nhẹ chần chừ của Nam Cung Nhã, tràn đầy tự tin chạy đi nói dối, để nàng ngây ngốc ở trong lều trại đi làm ‘Sư chủ ý’.

Chính là...

Hai người họ căn bản không là phu thê...

Lưu Trưng cũng không là nam nhân...

Như vậy, nàng đến tốt cùng đang mang theo tâm tư như thế nào? Lại... rốt cuộc rối rắm không được tự nhiên cái gì?

Nam Cung Nhã hoàn toàn rối loạn.

Nàng một người chờ đến xơ xác rồi lại đến nóng lòng khẩn cấp, lại nghe Liêu Uy nói Lưu Trưng sắc mặt thật không tốt. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là Lưu Trưng đối với nàng tức giận. Tuy trong lòng sốt ruột sợ hãi, những lời nói ra đều là bực tức...

Nhưng mà Liêu Uy đứng bên cạnh lại bắt được mấu chốt từ.

“Cái gì? Người nói... Hẩn nói người là trách nhiệm?”

“Đúng, trách nhiệm.” Nam Cung Nhã nói còn có chút tức giận: “Nàng nói chỉ bởi vì ký hôn thư nên về sau hẩn là sẽ đối với ta phụ trách cho nên mới...”

“Ai...” Liêu Uy thể nhưng chính là thở dài: “Nha đầu ngốc, nếu một người nam nhân bằng lòng đối với người chịu trách nhiệm, kia liền là thật sự để ở trong lòng, còn muốn phí sức thử cái gì? Nói sau... Người vừa mới nói cái gì? Hôn thư?”

Nam...Nam nhân... là như thế? Vậy... nữ nhân đâu...

Nam Cung Nhã cắn môi, nhưng thật ra không dám hỏi ra khỏi miệng.

Về phần... Hôn thư, rất phức tạp, nàng không biết nói từ đâu.

“Bất quá ta vừa mới nói sắc mặt hẩn không tốt, cũng không phải hẩn sinh giận dữ với người. Chỉ sợ là lúc trước hẩn đánh nhau cùng với lão quái nhân bị tà công để lại tổn thương!”

Lần này Nam Cung Nhã trực tiếp đem mọi ý tưởng loạn thất bát tao trong đầu bay đến chín tầng mây, kéo theo vấy liền chạy ra khỏi lều trại.

Giờ phút này Long Hưng tiêu cực đang bề bộn, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đồ ăn, kiểm kê hàng hóa, nơi nơi đều là người đang đi tới đi lui.

Nhưng dù vậy, muốn gặp người kia, vẫn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấy.

Nàng ôm đầu gối ngồi bên cạnh đồng lửa đang thiêu cháy hừng hực, nửa khuôn mặt đều bị chiếu thành màu đỏ. Rõ ràng là ánh sáng ấm áp nhu hòa, lại vẫn nhìn thấy người ngồi ở đó lạnh như băng, tựa như một mỹ nhân tạo thành từ băng tuyết, cảm thụ không thấy một chút sức sống.

Nam Cung Nhã cái mũi chưa xót, thiếu chút nữa rơi nước mắt.

“Lưu Trưng...”

Nam Cung Nhã chạy vài bước lên trước, đi sờ tay nàng, đi xoa mặt của nàng, thế nhưng đều là lạnh như băng, hàn khí lạnh đến thấm xương cốt.

“Liêu bá bá, làm sao bây giờ? Nàng... Nàng... Nàng nhất định bị lão đầu tử kia làm bị thương!”

Cứ việc Nam Cung Nhã vuốt ve mặt của nàng, lại lớn tiếng kêu la như vậy, nhưng Lưu Trưng lâm vào ngủ say vẫn không có chút phản ứng nào, quả thực cùng người chết không có gì khác biệt, cũng may thăm nàng hơi thở thế nhưng cảm giác được chút mỏng manh phản ứng.

“Chỉ sợ là... trúng hàn độc, hoặc bị hàn khí làm thương nội phủ (nội tạng). Liêu Uy nghe Nam Cung Nhã miêu tả, đoán nói: “Cũng may tiêu cực chúng ta tu tập nội công chiêu thức đều là cương mãnh, cố gắng có thể hóa giải...”

Lúc này hoang sơn dã lĩnh cũng là không hề có biện pháp, chỉ có thể cố hết sức thử một lần.

Liêu Uy trước tìm một viên xích hỏa đan tiêu cực tự chế dùng để phụ trợ tu luyện nội công, làm cho Nam Cung Nhã cho Lưu Trưng nuốt xuống, tái kêu một vài tiêu sư nội công cao cường ở bên hộ pháp. Chính mình ngồi khoanh chân ở phía sau Lưu Trưng, vận khí dẫn công, đem xích hỏa đan ở trong cơ thể Lưu Trưng hòa tan, lại lấy nội lực của mình thâm nhập, chậm rãi vận chuyển một vòng, thử ngăn trở cùng trừ khử hàn khí đang toán loạn bên trong cơ thể Lưu Trưng. Cũng may bản thân Lưu Trưng không có nội lực, thân thể đối với loại thăm dò này không có cách nào chống cự. Xích hỏa đan được hiệu cuối cùng cũng có tác dụng, tiến triển vô cùng thuận lợi.

May là như thế, cả một ngày kết thúc, vội vàng từ sớm tỉnh mơ cho tới tận lúc hoàng hôn.

Nam Cung Nhã luôn ở bên cạnh coi chừng một tắc cũng không rời. Nhìn thấy trên đầu Lưu Trưng dần hóa ra từng đám sương, lại nhìn trên mặt nàng dần dần toát mồ hôi, chậm rãi có một chút huyết sắc, nhưng hai con mắt vẫn nhắm nghiền không phản ứng lại chút nào. Nam Cung Nhã nội tâm lo lắng, vội vàng quay đầu hỏi Liêu Uy: “Nàng như thế nào còn không tỉnh lại?”

Liêu Uy lúc này mới thu hồi nội lực, xoa xoa mồ hôi trên mặt, sắc mặt thậm chí có chút trắng bệch, trong mắt tràn đầy mệt mỏi: Hàn độc còn chưa thanh trừ hết, có thể lát nữa liền tỉnh, cũng có thể phải ngày mai mới tỉnh lại.”

“Kia...”

“Người không cần lo lắng, tính mạng của hắn không có gì đáng ngại, chờ ta nghỉ ngơi tốt lại đến vận công, nhiều thử vài lần tổng có thể đem hàn độc thanh trừ hết.”

Nam Cung Nhã nội tâm bớt thấp thỏm, đối với Liêu Uy ra tay tương trợ đặc biệt cảm kích.

“Liêu bá bá, đa tạ người lo lắng như vậy, nếu không phải người, ta... Ta...”

Liêu Uy tuy mệt mỏi nhưng đều là người trong giang hồ hiểu rõ, sáng khoái cười to, nói: “Tiểu nha đầu không cần khách khí. Chúng ta bình thủy tương phùng đó là duyên phận. Ta khiếm người một lần, người lại khiếm ta một lần. Coi như hòa, không cần phải nói ta ơn!”

Nhưng chuyện Nam Cung Nhã giúp hắn tìm được băng tằm y, chính là chỉ nói chuyện không chút vất vả, so với việc Lưu Trưng bị thương làm Liêu Uy tổn hao công lực chỉ bằng một phần vạn!

Nam Cung Nhã bản tính cũng là người ngay thẳng, nghe Liêu Uy nói như vậy, liền cũng thừa nhận chuyện này. Trong lòng đem Liêu Uy kính trọng như trưởng bối trong nhà.

Đợi cho Liêu Uy cùng mấy tiêu sư đứng dậy ăn cơm nghỉ ngơi, Nam Cung Nhã vẫn còn muốn lưu lại bên Lưu Trưng ngồi cạnh đồng lửa trong chốc lát.

Lúc này Lưu Trưng vẫn như cũ không phản ứng lại chút nào.

Nam Cung Nhã nắm chặt lấy bàn tay lạnh như băng của Lưu Trưng, dựa đầu trên vai nàng, cẩn thận suy nghĩ. Hai người biết nhau lâu như vậy, thế nhưng chưa bao giờ thân cận gần gũi nhau như bây giờ.

Người nhất định phải tỉnh nhanh lên a.

Nam Cung Nhã nghĩ.

Chính mình còn có một ít chuyện không nghĩ rõ ràng, còn có...

Còn có vấn đề cũng muốn hỏi nàng.

16. Chương 16: Nhập Dạ (vào Đêm)

Màn đêm buông xuống, mọi âm thanh yên tĩnh.

Chỗ lưng núi cản gió, một đội xe ngựa đang đóng trại, đây chính là Long Hưng tiêu cục đang áp tải hàng đi ngang qua Linh Tà thôn.

Người trong tiêu cục đều là hán tử để tiện làm việc, khi bọn họ ở trên núi không có người là lúc mấy người ngồi vây quanh một đồng lửa sưởi ấm, dựa vào gốc cây nghỉ một hai buổi tối cũng không có vấn đề gì.

Bất quá dựa theo thường lệ, Liêu Uy vẫn cho thủ hạ mang theo lều trại, này là để phòng ngừa vạn nhất, để có chỗ trị bệnh cho người bị thương lúc ở dã ngoại.

Tỷ như lúc này, bên trong lều có một ‘người bị thương’, đương nhiên trừ bỏ người bệnh còn có một người chiếu cô ‘người bị thương’.

Chẳng qua Liêu Uy cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Sau khi giúp Lưu Trưng chữa thương, hắn đương nhiên cảm thấy rất mệt mỏi và đói. Sau khi nhận đồ ăn, còn nhớ mang đến một phần cho Nam Cung Nhã rồi cùng ngồi ăn bên cạnh đồng lửa. Hai người vừa ăn vừa nói mấy câu nhàn thoải. Lúc sau Nam Cung Nhã lại sờ vào Lưu Trưng đang mơ hồ bên đồng lửa, nói thầm một câu: “Nàng giống như ra không ít mồ hôi.”

Liêu Uy vừa nghe thấy vấn đề như thế, liền gật đầu nói: “Đằng sau có dòng suối nhỏ, ta đây tìm người giúp lau giúp hắn...”

“Không... Không không được!”

Nam Cung Nhã phản ứng rất lớn, cơ hồ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Làm sao vậy?” Liêu Uy có chút mặc danh kỳ diệu, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích: “Đương nhiên là phải ra mồ hôi. Lúc trước ta giúp hắn bức hàn độc, hơi nước bay ra ướt quần áo, nếu không nhanh lau người thay quần áo chỉ sợ ban đêm sẽ lạnh hơn.”

Nhưng Nam Cung Nhã gấp đến độ mặt đỏ rần lên, vừa lắc đầu vừa gật đầu, nửa ngày mới nghẹn ra được một câu.

“Người... Người tìm người đem nước đến là được, ta... Ta... Ta giúp nàng lau... Tắm.”

Liêu Uy ngẩn người lại nhìn thoáng qua Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã bị nhìn chằm chằm có chút phát khiếp, cả đầu đều cúi xuống. Mặc dù vậy, Liêu Uy vẫn có thể thấy được cổ của nàng đỏ một tảng lớn.

Liêu Uy hơn bốn mươi tuổi đã cảm thấy mình già rồi.

Tiểu cô nương hiện tại thế nhưng đối với người trong lòng giữ gìn đến trình độ này. Ngay cả việc cá nhân như lau người cũng không muốn cho người khác giúp.

Đây thật sự là...

Đây quả thực là...

Về lễ không hợp!

Nhưng dù sao cũng là chuyện hai bên tình nguyện của người khác, Liêu uy cũng khó mà nói cái gì. Hắn chính là mất tự nhiên chà xát hai tay, thử hỏi một câu: “Vậy... có muốn ta tìm người đưa nàng vào trong lều trại không?”

“Không...Không cần! Ta có thể phù nàng đi vào!”

“Đi...đi.”

Liêu Uy cảm thấy mình cần tìm một chỗ mát mẻ nào đó hóng gió.

Nam Cung Nhã đương nhiên biết Liêu Uy hiểu nhầm, nhưng nàng không có cách nào biện giải. Bởi vì nàng không có cách nào nói ra chân tướng. Lưu Trưng nàng chính là... nữ tử! Tại sao có thể cho mấy nam nhân thô kệch chạm vào đâu! Đừng nói lau, chính là nâng vào lều trại cũng...

Tuyệt, đối, không, được!

Cho nên Nam Cung Nhã đành phải cắn răng một cái, đem Lưu Trưng ở trên mặt đất kéo lên, sau đó để cho nửa thân trên của nàng dựa vào người mình, tiếp tục đi như lão rùa chậm rãi đi về phía lều trại.

Lưu Trưng thực gầy, nhưng nàng đáng người cao gầy, lúc này hôn mê bất tỉnh, cả người vô cùng nặng.

Nam Cung Nhã đi chậm rì, chỉ cảm thấy xương cốt của mình đều bị ép gãy mấy cái. Đi được mấy bước tóc tai đã toát loạn, mồ hôi đầm đìa. Chỉ một đoạn ngắn ngủi cũng mất nửa canh giờ, vừa thở dài vừa đổi tay, cuối cùng đem Lưu Trưng kéo vào trong lều, ném nàng vào tấm thảm lông dày trên mặt đất.

Lúc này ngoài trại lại có tiếng người gọi.

Nam Cung Nhã không kịp sửa sang lại, tùy tiện lấy tay vuốt lại hai bên tóc, lại vội vã đi ra ngoài.

Bên ngoài là một tiêu sư trẻ tuổi so với những người khác có phần sạch sẽ thuận mắt hơn, cười tủm tỉm đưa cho nam Cung Nhã một chậu nước sạch, một bọc nhỏ đựng y phục mới. Nam Cung Nhã nói lời cảm tạ rồi tiếp nhận, bưng chậu về trong lều. Nghĩ nghĩ, lại đem cửa lều chặn lại tốt mới xoay người lại.

Lại nói tiếp, Liêu tổng tiêu đầu của Long Hưng tiêu cục thật sự là có khả năng lại cẩn thận.

Long Hưng tiêu cục chính là áp tải hàng, nhưng bọn họ chẳng những có lều trại, còn có chậu đồng, nước đưa tới dĩ nhiên là nước ấm. Về phần trong bọc nhỏ kia có một mảnh vải trắng sạch sẽ cùng một bộ nam trang đơn giản.

Trong thời gian ngắn như vậy chuẩn bị được những thứ này quả thực là khó được.

Nam Cung Nhã cân nhắc trong chốc lát, lại nhìn thoáng qua Lưu Trưng đang hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất, đi qua ngồi xổm xuống, nương ánh sáng trong ngọn đèn dầu đánh giá.

Tuy nói nàng hôn mê nhưng chẳng biết tại sao lại nhú mày lại, giống như có chuyện phiền lòng không giải quyết được, thân thể cũng không thả lỏng, có chút co quắp.

Nhưng...

Nàng nàng bình thường thật dễ nhìn.

Nam Cung Nhã không tự giác ngừng thở, quỳ rạp trên mặt đất cúi lại gần hơn. Thấy Lưu Trưng vẫn không phản ứng lại chút nào, liền đưa tay xoa mi tâm của nàng, chính là xoa đến xao đi vẫn không hết nhú máu. Nam Cung Nhã có chút đổi, nhìn bộ mặt lạnh lùng không chút biểu tình của Lưu Trưng, lại ngoạn tâm nổi lên, xoa bóp mặt của nàng, lại chọc vào đôi môi mỏng của nàng.

Ai, nghịch như vậy, thậm chí có chút luyện tiếu buông tay.

Mặt của nàng non mềm bóng loáng, môi của nàng... Lạnh như băng lại mềm mại, giống như bôi một tầng mật vậy, làm cho trong lòng Nam Cung Nhã cảm thấy có chút ngọt ngào.

Đêm đen yên tĩnh, bốn bề vắng lặng, thật là thời cơ tốt để làm chuyện xấu.

Quỳ lâu, đầu gối Nam Cung Nhã có chút tê dại, lúc này mới nhớ ra, mình quỳ gối là để giúp Lưu Trưng lau người. Nhưng mới quỳ sát lại, mình tại sao lại giống như dâng đồ tử, liền đổi Lưu Trưng... cái kia... gỡ trò... A phi!

Đều do Lưu Trưng!

Trách nàng... câu dẫn mình!

Nhưng rõ ràng nàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, rốt cuộc như thế nào câu dẫn mình đâu. Nam Cung Nhã thở dài, lắc lắc đầu đang miên man suy nghĩ, cuối cùng mới tập trung quyết định làm chính sự.

Còn chưa có động thủ, nam Cung Nhã đã cảm thấy nóng hết cả lên. Giúp nàng lau người... Nói cách khác phải đem y phục của nàng.... Cởi cởi cởi cởi cởi!

Giống như.... có chút luống cuống.

Nhưng mới nghĩ như vậy, Nam Cung Nhã lại cảm thấy mình thật sự điên rồi. Còn chần chờ nữa, chậu nước sẽ lạnh mất, hàn độc trên người Lưu Trưng còn chưa sạch. Chính mình thế nhưng vẫn ở trong này làm mất thời gian!

Nam Cung Nhã cắn răng, đưa tay trực tiếp nắm lấy vạt áo của Lưu Trưng, nhắm mắt lại, dùng sức kéo ra!

“Người làm gì đó?”

Một thanh âm lạnh lùng trực tiếp làm Nam Cung Nhã đang nhắm mắt bừng tỉnh!

Nàng đột nhiên mở to mắt, đối diện là một đôi mắt lạnh lùng nhưng trong trẻo, mà trong mắt kia tựa hồ còn ẩn ẩn tức giận. Lại thấy tay của mình thế nhưng vẫn hung hăng kéo áo của đối phương không buông...

—Trước ngực một mảng lớn đã bị nàng thô lỗ kéo ra, lộ ra cả màu xanh trúc áo lót.

“Người... Ta...”

Đầu lưỡi Nam Cung Nhã có chút co giật.

Lưu Trưng từ mê man tỉnh lại, không có nhìn Nam Cung Nhã kinh hoàng cùng quần bách. Nàng lấy tay khé lại vạt áo đang bị Nam Cung Nhã kéo, ho khan hai tiếng, chậm rãi ngồi dậy.

“Người... Người tỉnh...A?”

Nam Cung Nhã ngơ ngàng nói.

Lưu Trưng không phản ứng lại chút nào, lại chậm rãi từ trên mặt đất đứng dậy.

Nam Cung Nhã hiểu được chính mình có chút vô nghĩa, nhưng nhìn động tác của Lưu Trưng chậm chạp cố sức trong lòng vừa ảo não vừa áy náy. Vội vàng đứng dậy đi đỡ nàng, phút cuối còn không quên vì mình giải thích biện bạch vài câu: “Ta chính là.. Thấy quần áo người bị ướt, cho nên muốn giúp người lau người thay bộ quần áo sạch sẽ. Nếu không vạn nhất cảm lạnh có thể bị...”

Lưu Trưng hừ lạnh một tiếng: “Người không phải rơi xuống sơn nhai sao?”

Thì ra vẫn còn nhớ chuyện này đâu!

Nam Cung Nhã trầm nghĩ không ổn, nhưng là đành phải lấp bấp giải thích: “Cái kia... Cái kia không phải... Không phải như ngươi nghĩ! Đó là Liêu bá bá nhớ nhầm rồi! Ta căn bản là... Không... Không ngã xuống!”

“Nga?” Lưu Trưng hơi nhếch mày, cũng không vạch trần nàng.

“Đúng... Đúng vậy!” nam Cung Nhã kiên định gật đầu: “Nhưng là, ngươi ngàn vạn lần không được trách cứ Liêu bá bá. Hắn là một người tốt lắm, thật là tốt. Hắn nhìn ra ngươi trúng hàn độc của lão quái vật, hao phí nội lực giúp ngươi khu hàn, đến mức mặt mũi trắng bệch.”

Lưu Trưng ngẩn ra, rồi lại nói: “Vậy ngươi có thay ta cảm tạ hắn không?”

“Đương nhiên là có!” Nam Cung Nhã gật đầu như đập tỏi: “Liêu bá bá đối chúng ta tốt như vậy, tương lai có cơ hội chúng ta nhất định phải báo đáp hắn mới là!”

“Àn.” Lưu Trưng chuyển mắt nhìn lướt qua: “Ngoan.”

Ngoan...?

Đây là ngữ khí dỗ trẻ con...

Nam Cung Nhã còn đang sững sờ, Lưu Trưng cũng đã đi đến bên cạnh chậu nước. Chỉ thấy nàng đưa tay đem mảnh vải trắng ném vào trong chậu tắm ướt, sau đó bắt đầu cởi áo. Giống như lúc ở Linh Tà thôn, thoải mái không hề có kỵ, tựa hồ trong phòng không hề có người khác tồn tại. Mà lần này, cũng không đơn giản như cởi áo khoác. Hết áo khoác là một chiếc màu trắng trung y, trung y rút đi, là...

Một mảnh oánh bạch như ngọc.

Tóc đen bị hất ra trước ngực, trên cổ mảnh khăn đeo một sợi dây mảnh. một đầu hơi dài dừng ở trên xinh đẹp hồ điệp cốt. Xuống chút nữa là eo nhỏ, cũng buộc hải sợi dây mảnh.

Nam Cung Nhã trừng to mắt, bị cảnh đẹp trước mắt cả kinh đến hoàn toàn quên hô hấp.

Nhưng mà còn có cảnh càng đẹp hơn.

——bàn tay nhỏ nhắn khớp xương rõ ràng từ phía trước đưa ra sau, đụng đến chỗ nút thắt, nhẹ nhàng kéo ra, liền tuột xuống. Tiếp theo bàn tay tùy tiện đem chiếc yếm màu xanh trúc nhạt ném qua một bên. Tiếp theo là tiếng nước chảy, tiếng vắt khăn va chạm vào thành chậu vang lên... Thậm chí tiếng nhẹ nhàng chà lau da thịt cũng như một loại tiếng động chọt vang trong yên tĩnh dưng mãnh chui vào tai Nam Cung Nhã.

“Lai đây.”

Mà tiếng của Lưu Trưng vào trong tai Nam Cung Nhã cũng biến thành một tiếng than nhẹ hấp dẫn.

Nam Cung Nhã hít sâu một hơi, chậm rãi đi về hướng chiếc lưng nhẵn nhụi trắng nõn, tay nàng lại ra mồ hôi, hai gò má nóng lên, trong lòng ngứa ngáy, còn có chút không hiểu... Chờ mong?

“Giúp ta lau sau lưng.”

Khăn mặt đưa tới, người lại không có quay đầu lại.

Nam Cung Nhã khe khẽ lên tiếng, tiếp nhận khăn mặt, nhẹ nhàng phủ lên, không khí hít thở vào cũng là loại hương khí thản nhiên trên người Lưu Trưng. Nàng thật cẩn thận lại không dám dùng sức, lại càng không dám động quá nhanh hoặc quá chậm, kết quả là như gãi ngứa ở trên lưng Lưu Trưng, ngược lại làm cho Lưu Trưng cảm thấy thực không thoải mái.

Tê tê đại đại, thực không được tự nhiên.

Lưu Trưng chau mày, kêu một tiếng: “Dùng thêm chút lực!”

“A... Vâng!” Nam Cung Nhã kích động luống cuống, dùng sức lung tung lau mấy cái, nhìn cũng không dám nhìn, cúi đầu xoay người cầm khăn mặt trong tay ném vào trong chậu, chạy như chó chết, lén xuống chỗ thẩm lông ngồi xuống.

Ai. thật sự là muốn mạng người...

Nếu Lưu Trưng có gọi nàng lại nữa, nàng chết cũng không qua đó!

Cũng may Lưu Trưng cũng không có tái yêu cầu Nam Cung Nhã làm cái gì, hơn nữa rất nhanh liền thu thập thỏa đáng, mặc lên người sạch sẽ quần áo. Bộ nam trang kia mặc ở trên người Lưu Trưng không quá dài, chỉ là có chút rộng thùng thình, ngược lại hiện lên vài phần xinh đẹp phong thái mà nam nhân không có.

Đợi lúc Lưu Trưng đi tới, Nam Cung Nhã tim đập hô hấp vẫn còn có chút chưa khôi phục bình thường, cho nên đành phải cúi đầu nhìn mặt đất, làm bộ trấn định.

Nhưng mà Lưu Trưng lại đứng ở trước mặt nàng.

“Ngẩng đầu.”

Nàng... Ngẩng đầu? Ngẩng đầu liền... Ngẩng đầu!

Nam Cung Nhã cắn môi, chậm rãi ngẩng đầu lên. Nhưng mà vừa ngẩng đầu, lại thấy người nọ ở trước mặt tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn chằm chằm mặt của nàng. mặt của nàng... Mặt của nàng sao vậy... Làm sao lại nóng như vậy...

Nam Cung Nhã cảm thấy tức giận, trực giác cảm thấy nụ cười kia có ý cười nhạt, đang lúc tính toán há mồm trách móc, lại bị động tác tiếp theo của Lưu Trưng làm cho sợ ngây người!

Nàng...

Nàng thể nhưng vươn tay ra.

——dùng ngón tay thon dài lạnh như băng, chạm vào hai má của Nam Cung Nhã.

17. Chương 17: Khởi Hành

Lưu Trưng cảm thấy Nam Cung Nhã tựa hồ cũng dĩ vãng không giống quá giống nhau.

Cũng không biết Nam Cung Nhã vừa mới bận là cái gì, lúc này búi tóc có chút loạn, gương mặt hơi đỏ lên, hai mắt lấp lánh như vì sao sáng rọi. Nàng nửa quỳ trên thảm lông dưới đất, ngẩng người nhìn Lưu Trưng, thật sự có chút ngu dần.

Lúc này Lưu Trưng hàn độc vẫn chưa thanh trừ sạch sẽ, thân mình rét run, đầu ngón tay lạnh lẽo.

Nàng vừa nhấc mắt, lại thấy Nam Cung Nhã mặt đỏ hồng.

Hắn là...

Sẽ thực ấm áp.

Nghĩ như vậy, nàng liền vươn tay dán lên hai gò má đỏ ửng lên của Nam Cung Nhã. Mà lúc chạm lên xong, Lưu Trưng nhện không được phát ra tiếng than thở. Đích xác như nàng dự đoán, thậm chí so với nàng dự đoán còn vừa ấm vừa mềm, hết sức thoải mái.

Dứt khoát đem tay kia cũng dán lên luôn.

Bởi vậy tư thế của các nàng có chút quái dị. Một người quỳ ở dưới đất ngơ ngác ngẩng đầu. Một người lại đưa hai tay ôm mặt người kia.

Nam Cung Nhã hơi có chút không được tự nhiên.

Nhưng mà đầu sò gây nên lại híp nửa mắt, thập phần hưởng thụ đem mình kề sát một ít, cong cong khoe miệng, tỏ vẻ nàng thực vừa lòng: “Thực ấm.”

Ấm? Ấm cái đầu người!

Nam Cung Nhã kịp phản ứng, vừa tức vừa xấu hổ, tạch tạch hai tiếng đem hai móng vuốt ở trên mặt đẩy ra: “Người... Người cho mình đang sưởi ấm sao! Ta... Ta cũng không phải bếp lửa!”

Luôn lạnh lùng lại ngạo kiều như Lưu Trưng thế nhưng hơi sững sốt, có chút ngưng ngừng, ho khan một tiếng mới nói: “Lạnh.”

Lúc này đang là đầu hạ, vô luận như thế nào cũng không nên lạnh.

Lưu Trưng vì sao mà lạnh, Nam Cung Nhã trong lòng rất rõ ràng. Nàng trong lòng ẩn ẩn có chút áy náy, nhưng trên mặt vẫn có chút khẩu khí chưa nuốt trôi, lớn tiếng mắng một câu: “Lạnh thì vào chăn nằm!”

Cho tới bây giờ đều là Lưu Trưng đối Nam Cung Nhã hung dữ, nhưng lần này đổi lại, Nam Cung Nhã dưới tình huống xấu hổ giận dữ thế nhưng khẩu khí lại như ra lệnh. Mà Lưu Trưng cũng chỉ gạt đầu, thật vô cùng nghe lời nằm xuống đất.

Nam Cung Nhã cảm thấy hơi thả lỏng, kéo chăn lại thay nàng đắp hảo.

Sắc trời đã tối.

Một đêm trước vì đánh nhau với lão quái vật các nàng ai cũng chưa ngủ được. Ngày hôm nay lại bận rộn như vậy, Nam Cung Nhã lười biếng nằm xuống thả lỏng, chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, mệt đến mí mắt không mở lên nổi.

Vừa mới nằm xuống, nàng thoải mái đến thiếu chút nữa rên rỉ ra tiếng.

Đầu trọng cước khinh, xương sống thất lưng chân nhuyển, mệt thảm.

Nam Cung Nhã mơ mơ màng màng nhắm mắt lại, tinh thần tự do, rất nhanh sẽ chìm vào giấc ngủ, nhưng mà lại cảm thấy bên người có cái gì lạnh lẽo dính lại. Đông lạnh khiến nàng rung mình một cái, nháy mắt liền thanh tỉnh lại.

Cái... Cái gì vậy!

Nam Cung Nhã nghiêng đầu, lúc này mới phát hiện Lưu Trưng nguyên bản man lui ở trong góc tường thế nhưng đã tiến đến trước mặt nàng, gần trong gang tấc. Tiếng hít thở của hai người có thể nghe thấy được. Không biết là do ngủ không được thoải mái hay không, chỉ thấy nàng hai mắt nhắm nghiền, thân thể có chút co rúm lại. Ngay sau đó giật giật môi, giống như thật sự đang chống đỡ cái gì đó.

“Lạnh...”

Rõ ràng vẫn là khuôn mặt lãnh đạm hờ hững, lại chẳng biết vì sao lại làm cho người ta cảm thấy có chút đáng thương ở trong đó.

Nam Cung Nhã phản ứng lại, nguyên bản cái tay lạnh lẽo vừa rồi là tay của Lưu Trưng. Lúc này bàn tay lạnh như băng của Lưu Trưng chạm đến bụng của nàng.

Đương nhiên, việc sờ soạng này không hề có ý tứ gì khác.

Bởi vì... Căn bản là đem nàng trở thành một cái lò sưởi tay thật lớn!

Nam Cung Nhã hoàn toàn bất đắc dĩ.

Lò sưởi tay thì làm lò sưởi tay, nàng đã muốn buồn ngủ không thể tự thoát ra được. Nam Cung Nhã nhận mệnh nghiêng người, vương tay ôm lấy Lưu Trưng nằm ở bên cạnh người. Cái ôm này thiếu chút nữa làm nàng kinh hô ra tiếng, lúc này Lưu Trưng giống như một đại khối băng, đông lạnh đến mức làm Nam Cung Nhã nhận không được có chút run run.

Nguyên lai nàng thật sự rất lạnh, nếu đổi thành chính mình bị trúng hàn độc, chỉ sợ đã sớm khóc lóc om sòm, ngay tại chỗ lăn lộn.

Nam Cung Nhã nội tâm càng thêm áy náy, lại cắn răng đem 'Đại khối băng' kéo lại bên cạnh, lại đưa tay đem chân xung quanh đều chặn hảo. Xác nhận không có chỗ nào hở, mới an tâm nằm xuống.

Ô... Thật sự lạnh quá.

Lưu Trưng thật đáng thương.

Nhưng mà ý niệm ở trong đầu cũng không có ở lại trong đầu Nam Cung Nhã lâu lắm, bởi vì nàng...

——ngiêng đầu liền đã ngủ.

Rất mệt nhọc.

Nhưng mà đêm nay ngủ cảm giác so với bình thường ngủ say hơn, một đêm vô mộng. Chờ Nam Cung Nhã chậm rãi có chút thức tỉnh, nàng cảm giác cả người đều thoải mái đến cực điểm, tứ chi bách hài đều ấm áp dào dạt. Nam Cung Nhã thoải mái râm rì hai tiếng, theo bản năng vãn vẹo thân thể dùng sức kéo giãn một phen. Đã lâu không có ngủ thoải mái đến vậy!

Nhưng mà...

Từ từ! Giống như có gì không đúng lắm? Đầu óc của Nam Cung Nhã dần dần hoạt động. Chuyện đêm trước phát sinh từng chút từng chút một chi tiết xuất hiện trong đầu.

Nàng ngày hôm qua giống như không ngủ một mình, bên cạnh còn...

Còn có một đại khối băng!

A, không đúng, không phải khối băng, là Lưu Trưng!

Cả kinh không phải là nhỏ, Nam Cung Nhã hai mắt trừng lớn, đột nhiên từ trong chăn ngồi dậy. Nàng quay đầu nhìn xem người bên cạnh, a, trống không? Không ai? Chẳng lẽ đó là... Đang nằm mơ?

“Tất cả mọi người đang đợi người thức dậy.”

Một thanh âm lạnh như băng đánh tan suy nghĩ rối loạn của Nam Cung Nhã.

Thấy tiếng quay đầu lại, Lưu Trưng chuẩn bị mọi chuyện, dù bận nhưng vẫn ung dung ở một bên nhìn nàng chăm chăm. Chắc là thấy nàng bộ dạng vẫn hồ đồ chưa thanh tỉnh, Lưu Trưng cau mày bồi thêm một câu: “Giờ tỵ”

“Giờ tỵ?” Nam Cung Nhã giống như giờ phút này mới kịp phản ứng.

“Ân.”

Lưu Trưng lúc này thế nhưng không ghét bỏ của nàng vô nghĩa, mà còn thật sự gật đầu.

Thế nhưng đã trễ thế này!

Nam Cung Nhã nhu nhu đầu, hoang thủ hoảng cước từ chăn chui ra. Lưu Trưng tựa hồ cong nói cái đó, tất cả mọi người đều đang đợi nàng?

Đúng, lúc này các nàng ở cùng Long Hưng tiêu cục. Nếu là nàng không đứng dậy, Long Hưng tiêu cục cũng không có phương tiện lên đường. Hôm qua các nàng đã muốn nhiều lần phiền toái, hôm nay lại trì hoãn lâu như vậy, Nam Cung Nhã nội tâm thật sự có chút bồn chồn. Nghĩ như vậy, liền một bên mặc quần áo, một bên có chút nén giận nhìn Lưu Trưng: “Tại sao người không đánh thức ta dậy sớm hơn...”

Lưu Trưng giật mình, thấy nàng luống cuống tay chân, nhin không được đưa tay thay nàng gạt lại đám tóc mai nghịch ngợm.

“Hôm qua...”

“Ân?” Nam Cung Nhã hoàn toàn không có phát giác, thập phần tự nhiên hỏi lại một câu: “Có nước hay không?”

Lưu Trưng chỉ chậu đồng ở một bên, dừng lại bổ sung một câu.

“Nước mới lấy hôm nay.”

Nam Cung Nhã ngơ một tiếng, chạy tới bên cạnh chậu đồng giặt giặt rồi lau mặt. Xoa Xoa mặt mới lại nghĩ tới vấn đề lúc trước, nghiêng đầu sang chỗ khác lại hỏi: “Người mới vừa nói hôm qua thế nào?”

Nàng mới thức dậy không lâu, trên mặt còn chút đỏ bừng, tuy tóc tai loạn thành một đoàn, quần áo ăn mặc cùng xiêu vẹo, nhưng con mắt vẫn sáng sủa linh động. khi nói chuyện chớp một chút lại một chút, thậm chí có loại không nói nên lời xinh đẹp đáng yêu.

Lưu Trưng nhìn chằm chằm trong chốc lát, trong lòng vẫn đang suy nghĩ chuyện khác, cho nên miệng liền không tự giác nói thật: “Thấy người hôm qua mặt mới, cho nên...”

Hôm qua...

Từ nhỏ chính mình liền không thích bị người khác đụng vào, thế nhưng lại cùng nàng cùng ngủ. Quan trọng hơn là, nàng thể nhưng...

“Cho nên luyện tiếu đánh thức ta, muốn cho ta ngủ thêm một lát pahir không?” Nam Cung Nhã cười hì hì nói tiếp câu chuyện. Nàng hoàn toàn nghĩ đến nhị thẩm của nàng. Thời điểm nàng còn ở nhà, một ngày trước nếu nàng bướng bỉnh nghịch ngợm quá mỗi một, ngày hôm sau nhị thẩm của nàng sẽ miễn nàng lễ vấn an, bảo nha hoàn muộn một chút mới gọi nàng dậy.

Nhưng lời nói này vào tai Lưu Trưng, lại giống như có chút ý tứ khác.

Luyện tiếu?

Lưu Trưng cảm thấy rất không được tự nhiên.

Nàng tuy rằng từ nhỏ cùng cha mẹ ở chung phòng, nhưng cha mẹ nàng đều là người rộng rãi ngay thẳng, tâm tính ham chơi, cho dù sinh đứa nhỏ cũng rất ít cùng đứa nhỏ thân cận. Chân chính thân cận, chỉ sợ thời gian Tôn bà bà ở cùng Lưu Trưng còn nhiều hơn một ít. Nhưng dù sao Tôn bà bà cũng lớn tuổi, cũng không phải người có thói quan cưng chiều đứa trẻ, còn nữa Tôn bà bà bình thường còn bận xử lý gia sự, quan tâm liên lạc cha mẹ nàng ở bên ngoài, khó tránh khỏi có thời điểm không chăm sóc được. Cho nên Lưu Trưng từ nhỏ thói quen ở một mình, cũng hiểu được một mình không có gì không tốt.

Trọng yếu hơn là, bởi vì cha mẹ nàng là người như vậy, nàng đối với cảm tình thật sự xem nhẹ.

Trong lòng nàng, cha mẹ vì có chung huyết thống, cho nên không thể dứt bỏ. Tôn bà bà vất vả chiếu cố một nhà bọn họ, tình nghĩa thâm hậu, cho nên nhất định phải tận tâm hồi báo.

Ngoại trừ những cái đó, mọi người trên thế gian đều là người khác.

Cùng nàng không hề tương quan, người khác.

Nhưng...

Lưu Trưng sáng sớm hôm nay tỉnh lại thập phần khiếp sợ.

Nam Cung Nhã ngủ úp sấp ở trước ngực nàng, ngủ say vô cùng. Mà chính mình một tay kia ôm hông của nàng, một tay kia

—— bị Nam Cung Nhã gói đầu lên, trở thành thịt gối.

Lưu Trưng không dám tin nhìn tay của mình, lại cúi đầu nhìn Nam Cung Nha không hề hay biết gì. Cuối cùng nàng ngừng thở, chậm rãi đem cánh tay của mình rút ra, nhẹ nhàng đứng dậy.

Vẫn là coi như chưa có chuyện gì phát sinh qua có vẻ tốt hơn.

Đại khái nàng hôm qua bị hàn độc xâm nhập phá hủy đầu óc, mới có ý gần gũi Nam Cung Nhã?

Lưu Trưng thật vất vả thuyết phục chính mình,, nhưng cổ tình Nam Cung Nhã lại nói cái gì ‘Luyện tiếu’, làm cho nàng cảm thấy xấu hổ.

Mình sao có thể đối với bình thủy tương phùng ‘người khác’ như Nam Cung Nhã sinh ra cái gì ‘Luyện tiếu’ tâm tư?

Nàng còn nhớ rõ cảm giác đem Nam Cung Nhã ôm vào trong ngực

Mềm nhũn ấm áp cùng vui vẻ.

Lưu Trưng ho nhẹ một tiếng, đem cửa lều trại kéo lên, quyết định ra ngoài hít thở không khí.

Rửa mặt xong Nam Cung Nhã có chút buồn bực.

Lưu Trưng người này, thật sự là lúc lạnh lúc nóng, làm người ta đoán không ra. Vừa rồi rõ ràng còn êm đẹp nói chuyện, lúc này lại không một tiếng động đã chạy. Bất qua các nàng ở chung cũng không ngăn, Nam Cung Nhã hiểu được Lưu Trưng vốn là loại lạnh lùng, cũng bỏ qua, vắn tắt lưng lúc sau liền nhanh chóng chải đầu.

Không nghĩ tới Nam Cung Nhã vừa mới chải đầu xong Lưu Trưng đã trở lại.

Hơn nữa sắc mặt của nàng có chút khó xem.

“Làm sao vậy?”

Lưu Trưng nhìn lướt qua Nam Cung Nhã vừa mới chải đầu xong, lạnh lùng nhìn qua, lại khụ một tiếng, mới nói: “Người đã làm nhân thê (vợ người) rồi, phải búi tóc lên.”

18. Chương 18: Kết Bạn

Nam Cung Nhã phi thường buồn bực.

Nàng vẫn cảm thấy nữ tử sau khi lập gia đình phải búi tóc, là nỗi đau mà cuộc đời này nàng không thể thần nhiên đối mặt. Nguyên nhân không tha cũng bởi vì...

Búi tóc rất xấu a được không!

Nhưng cố tình Lưu Trưng đơn giản nói hai câu làm cho nàng không hề có sức chống cự.

“Vẫn là người đã quên? Người làm trò trước mặt Liêu tổng tiêu đầu gọi ta ‘phu quân’ còn tự xưng ‘hai phu thê chúng ta’. Đêm qua lại ngủ cùng ta, toàn bộ người trong cục đều nhìn ở trong mắt.”

Lưu Trưng khó nói được một câu dài một mạch như vậy.

Mà Nam Cung Nhã nghe xong cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chải đầu, một bên hận tại sao mình lại vạ miệng như vậy!

Phu thê...

Cái búi tóc vắn ác này!

Thời gian chải đầu đột nhiên liền kéo dài, bởi vì Nam Cung Nhã cân nhắc như thế nào cũng cảm thấy khó coi. Trong chốc lát chải đầu, trong chốc lát lại thả tóc, cố tình hành lý đều đã đánh mất, công cụ trang điểm trên tay hữu hạn, vật trang sức cũng ít đến đáng thương.

Đợi đến cuối cùng Lưu Trưng không thể nhịn được nữa.

“Đã xong chưa đó?”

“Hảo...”

Cuối cùng Nam Cung Nhã ghen khuất dùng một cây trâm đầu dẹt đem toàn bộ tóc chải lên, sơ thành một cái triều vắn kể đơn giản mộc mạc, vẻ mặt không tình nguyện theo sát phía sau Lưu Trưng ra lều trại.

Nhưng mà nàng vừa ra lều trại liền gặp được một người vô luận như thế nào cũng không tưởng tượng được.

Người nọ cũng một thân áo trắng giống Lưu Trưng, chính là quần áo của hấn vừa bắn lại hổ độn, có vẻ thập phần chật vật, thêm nữa hấn cúi đầu một đường đi theo phía sau Liêu Uy, quả thực không hề có khí chất đáng nói. Phía sau tùy tùng áo xanh đi theo vẻ mặt nản lòng, cổ sức rất chậm đi theo, đại khái là bị thương.

Nam Cung Nhã có chút giật mình, thiếu chút nữa không nhận ra.

Đây...

Vẫn là phong độ thể gia đệ tử Thượng Quan Sách Vân?

Nàng nhìn ngang nhìn dọc, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng tự mình cho ra kết luận, Đúng, là Thượng Quan Sách Vân.

Lần này nàng thật là có chút khó xử.

Từ sau khi từ biệt ở Thanh Thủy trấn, bọn họ liền không còn gặp mặt. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ là dọc đường đi gặp được nhiều biến cố, trừ lần nàng lo lắng vì bị Lưu Trưng bỏ lại, Nam Cung Nhã cơ hồ chưa từng nhớ tới người này.

Nguyên bản họ chính là hôn phu, hôn thê.

Nguyên bản...

Nàng cho là chính mình cũng có chút cảm tình đối với hắn.

Nhưng hiện tại, Nam Cung Nhã nhìn thấy Thượng Quan Sách Vân bộ dạng như vậy, cũng chỉ cho đó như là người qua đường, trong lòng mắng thầm hai câu, hắn như thế nào biến thành cái dạng này? Ngoài ra cái gì cũng không nghĩ. Nhưng nếu gặp phải như vậy, muốn tránh cũng tránh không được.

Nam Cung Nhã theo bản năng quay đầu muốn tìm Lưu Trưng, vừa quay đầu lại đã thấy Lưu Trưng đang nhìn nàng.

“Hắn...”

“Ân.”

Ân? Nam Cung Nhã hơi chút hồ đồ, hoàn toàn không rõ tình huống ở ngoài. Lời của nàng còn chưa nói ra miệng đâu, Lưu Trưng ‘Ân’ cái gì a! Bất quá nàng muốn hỏi Lưu Trưng cái gì nàng cũng không nói ra được.

Hỏi nàng có thể nói chuyện với hắn không? Hay là hỏi.... nàng phải nói gì mới tốt?

Phi, cái loạn thất bát tao gì vậy.

Nam Cung Nhã dùng sức lắc đầu.

Đã như vậy, một lát sau, Thượng Quan Sách Vân còn chạy tới trước mặt. Nam Cung Nhã khi ngẩng đầu lên, Lưu Trưng thế nhưng lập tức đi ra, mà Thượng Quan Sách Vân gắt gao nhìn chăm chăm vào tóc của nàng.

“Nhã muội muội, tóc người như thế nào...”

Nam Cung Nhã vừa nghe những lời này lửa giận liền bốc lên. Thượng Quan Sách Vân quả thực chính là hồ không nói nên hồ! Lại nhìn Liêu Uy thế nhưng cũng tùm tùm cười nhìn nàng sơ triêu vãn kể, nụ cười kia tựa hồ còn có chút ý vị thâm trường. Nam Cung Nhã chỉ cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi biện giải nói: “Ta đây... Ta đây để tóc chỉ vì tiện! Tiện cho đi lại!”

Tức... Tức chết nàng!

Tuy rằng không biết mình tức... cái gì...

Nhưng lúc này Nam Cung Nhã cảm thấy ngực bốc hỏa, vung tay áo liền đi về phía trước.

“Nhã muội muội...”

“Cái gì!”

Nam Cung Nhã trợn mắt, thật xác nhận lần đầu tiên đối Thượng Quan sách Vân tức giận như vậy.

Thượng Quan Sách Vân cũng bị dọa sửng sốt, nhưng cũng chỉ sửng sốt thôi, lúc sau liền rất nhanh mang theo tươi cười, nhẹ nhàng đỡ dành: “Ta đây một đường không ngủ không ngớt đuổi theo, cuối cùng là đuổi kịp người. Lúc này đây, ta sẽ không buông người đi với người nào hết.” Nói đến chỗ động tình, Thượng Quan Sách Vân đưa tay kéo lại tay Nam Cung Nhã. Tuy rằng hắn có chút chật vật, nhưng dù sao dạy lòng

ngạo khí của đệ tử thế gia vẫn còn, lại thêm ở trước mặt Nam Cung Nhã, Thượng Quan Sách Vân bắt gặp thẳng lưng, cuối cùng tìm về phong thái của ngày xưa.

Nam Cung Nhã lập tức có điểm không kịp phản ứng.

Không ngủ không ngớt, một đường đuổi theo, không bao giờ... buông nàng cùng người khác đi? Còn có thể đường như không có việc gì nắm chặt tay nàng, giả bộ thâm tình lưu luyến...

Đây thật sự là Thượng Quan Sách Vân, người đã đem nàng thành tiền đặt cược thua cho một tên qua đường,?

Nam Cung Nhã cảm thấy có chút buồn cười, cho nên nàng kịp phản ứng. Trước hết đem của mình rút trở về.

“Ta... nghe có chút không... hiểu được.”

“Nhã muội muội, ngày đó ta đem người thua cho tiểu tử kia ở Kim Ngọc đồ phường chính là kẻ sách tạm thời! Lúc ấy tình thế bức nhân, ta không còn phương pháp, ta... Ta chỉ là muốn... Ai, Kim Ngọc đồ phường cũng không phải dễ chọc! Theo ta điều tra, qua nhiều năm như vậy, Kim Ngọc đồ phường dù gặp biến cố vẫn sừng sững không ngã, còn có vẻ càng thêm thịnh vượng, biết được thân phận của ta và người còn dám như thế... Sau lưng tuyệt đối... Tuyệt đối là có vấn đề! Ta nghĩ người dù sao cũng là Đại tiểu thư của Nam Cung thế gia, mà tiểu tử kia lại không có võ công trong người, nghĩ sẽ không đối với người như thế nào, cho nên một đường đuổi theo, đành phải chờ ra Thanh Thủy trấn làm tính toán. Ai ngờ ra thị trấn liền đánh mất tung tích của các người. Đến Linh Tà thôn lại gặp được nhiều chuyện lạ, thật vất vả ra thôn gặp được Liêu tổng tiêu đầu. Cuối cùng mới tìm được người!”

Lời nói của Thượng Quan Sách Vân mạnh mẽ, nói được cực kỳ chân thành, đem chính mình trở thành một người bất đắc dĩ bị bức bách dưới thế lực, rồi lại chấp nhất truy tìm. Hình tượng được đắp nặn vô cùng tốt.

——trừ bỏ, ở một vài chỗ mấu chốt có nói lấp.

Nam Cung Nhã có chút mệt mỏi.

Kỳ thật nàng thần nghĩ hỏi một câu.

Lần này là ‘Tình thế bức nhân’, ‘kẻ sách tạm thời’, như vậy lần sau lại gặp lại ‘tình thế bức nhân’, nàng có phải hay không lại bị hấn thua một lần nữa?

Bất quá vấn đề này ở trọng miệng nàng đảo qua, nhưng vẫn không thể thốt ra.

Coi như là...

Cho Thượng Quan Sách Vân, đệ tử thế gia lưu vài phần mặt mũi đi.

Nam Cung Nhã nhìn thoáng qua, xa xa Long Hưng tiêu cục đã muốn thu thập không sai biệt lắm chuẩn bị khởi hành, thậm chí còn có thể nghe thấy Liêu Uy gọi thủ hạ của mình lại để phân phó, ngay tại chỗ tùy tiện dùng chút lương khô, chờ đến thị trấn ở phía trước lại tiếp tục nghỉ ngơi.

“Nhã muội muội... Ta đối đãi người một mảnh thiệt tình, bằng không cũng sẽ không...”

Nam Cung Nhã nhìn một vòng.

Kỳ quái, tổng cảm thấy giống như thiếu cái gì.

“Nhã muội muội, người là người mà Thượng Quan Sách Vân ta nhận định là thê tử, chủ mẫu của Thượng Quan gia! Ngàn vạn lần không thể bị một tiểu tử nhà quê dụ dỗ, hủy thanh danh trong sạch của mình!”

Tiểu tử... Nhà quê?

Đứng, Lưu Trưng đi đâu vậy? Nam Cung Nhã kịp phản ứng, không phản ứng lại Thượng Quan Sách Vân thoát nhìn còn có điểm muốn nói tiếp, kéo váy chạy thẳng tới chỗ Liêu Uy.

“Liêu bá bá, người có thấy được phu... A Lưu Trưng?”

Liêu Uy cũng sửng sốt, trước nhìn thoáng qua Thượng Quan Sách Vân theo sát Nam Cung Nhã ở phía sau, lại liếc nhìn thoáng qua sắc mặt Nam Cung Nhã có chút lo lắng, ho nhẹ một tiếng mới nói: “Diệp công tử cùng thủ hạ của ta, chính là Chương Thừa Hiền đang đi phía trước dò đường.”

“A?” Nam Cung Nhã có chút mạch danh kỳ diệu: “Dò đường? Nàng như thế nào đột nhiên đi dò đường?”

Thượng Quan Sách Vân lại hừ lạnh một tiếng.

Nam Cung Nhã suy nghĩ, chẳng lẽ Lưu Trưng nhìn thấy nàng cùng Thượng Quan Sách Vân gặp lại, nghĩ đến nàng còn có thể cùng hắn đi? Không... Không đúng. Vậy... Chẳng lẽ Lưu Trưng sinh khí, không thích nàng cùng Thượng Quan Sách Vân nói chuyện? A... Càng... Lại càng không đúng rồi.

Coi nàng đối với Lưu Trưng hiểu biết, chỉ sợ Lưu Trưng ước gì quãng mất được cái phiền toái như nàng, sớm mong Thượng Quan Sách Vân đóng gói đem nàng mang đi đâu.

Ai...

Cho nên, e rằng Lưu Trưng thật sự chính là nhàn rỗi đi tán gẫu dò đường mà thôi.

Cho ra kết luận như vậy, Nam Cung Nhã thập phần uể oải.

Liêu Uy gặp hai người thần sắc khác nhau, khó tránh khỏi cảm thấy có chút xấu hổ. Tình yêu gút mắt phức tạp của những người trẻ tuổi hắn không rõ ràng lắm, cũng không nghĩ muốn tham gia vào, cho nên cuối cùng hắn vẫn là đánh vỡ cục diện bế tắc, nhắc nhở một câu: “Chúng ta lập tức sẽ lên đường, không biết nhị vị vẫn cùng đường kết bạn mà đi, vẫn là từ biệt như vậy?”

“Ta cùng với Lưu Trưng đi cùng nhau.”

Thái độ của Nam Cung Nhã thực kiên định.

Sắc mặt Thượng Quan Sách Vân xanh mét, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: “Chỉ sợ còn muốn quấy rầy Liêu tổng tiêu đầu một đoạn thời gian.”

Liêu Uy xấu hổ cười: “Đâu có, đâu có.”

Nói xong mấy câu đó. Long Hưng tiêu cục đã chờ xuất phát.

Sớm đã có người đưa đến trước mặt Nam Cung Nhã cùng Thượng Quan Sách Vân túi lương khô, nhưng Nam Cung Nhã chỉ ăn hai cái liền ăn không vô. Mấy ngày nay, nàng cùng Lưu Trưng sớm chiều gặp mặt, sớm đã hình thành thói quen lúc nào cũng có người như vậy bên tồn tại cạnh mình, nhưng cố tình giờ phút này người nọ không ở trước mắt, nàng nhất thời tâm phù khí táo, nhất thời u buồn phiền muộn, quả thực có chút thất hồn lạc phách.

Đại khái tại bản tính của nàng là thích đánh người đi.

Nam Cung Nhã nghĩ nghĩ, lại cảm thấy ủy khuất vạn phần.

Nàng lưu luyến như vậy lại có ích lợi gì? Lưu Trưng cho tới bây giờ sẽ không đem nàng để ở trong lòng. Phía trước Lưu Trưng còn không phải nói nàng chính là ‘trách nhiệm’ mà thôi sao? Bởi vì ký hôn thư mới đối nàng phải phụ trách, kia nếu hôn thư có một ngày trở thành phế thải...

Các nàng chẳng phải biến thành người xa lạ không hề có liên quan?

Nguyên bản Nam Cung Nhã miên man suy nghĩ thông suốt cũng không có gì, nhưng lúc này nghĩ đến đây, vô luận như thế nào cũng không thể nhận. Nàng đứng lên, vội vàng chạy tới bên người Liêu Uy.

“Liêu bá bá, chúng ta khi nào thì đi a?”

“Liêu bá bá, dò đường phía trước còn chưa trở về sao? Chúng ta khi nào mới có thể vượt qua bọn họ?”

“Liêu bá bá...”

Liêu Uy vội vàng khoát tay nói: “Yên tâm đi, bọn họ đã đi xong, chỉ sợ lập tức sẽ trở về. Chờ bọn hắn trở về lập tức liền khởi hành.”

Đang nói, quả nhiên phía trước vang lên từng đợt tiếng vó ngựa.

Nam Cung Nhã vui vô cùng, hướng phía trước chạy vài bước. Quả thực nhìn thấy hai con ngựa một hắc một hồng chạy như bay mà đến. Lưu Trưng ngồi trên con ngựa đen, nàng thần sắc lãnh ngạo, giống như không nhìn thấy Nam Cung Nhã bình thường, dần dần thả chậm tốc độ, trực tiếp đi qua Nam Cung Nhã, lập tức đi hướng Liêu Uy. Mà đi sát sau đó đang ngồi trên hồng mã chính là tiêu sư trẻ tuổi đêm hôm trước múc nước cho nàng. Hắc bộ mặt sạch sẽ, xinh đẹp, nho nhã, thoát nhìn như là một bạch diện thư sinh. Nhìn thấy Nam Cung Nhã, hắc ngừng ngựa hướng nàng cười khách khí, Nam Cung Nhã là một người rộng rãi sáng sủa, tự nhiên cũng cười trở về.

Thượng Quan Sách Vân không biết đi lên từ khi nào, gặp được một màn này, sắc mặt càng thêm khó coi.

Nam Cung Nhã mới mặc kệ cái đó, xoay người lại đi tìm Lưu Trưng.

Đã có thời gian trì hoãn, Lưu Trưng cùng Liêu Uy đã nói chuyện xong, lại gục ngựa quay đầu đi về phía trước. Lại...

—— trực tiếp đi qua Nam Cung Nhã.

“Nâng hàng xuất phát!”

Đội ngũ cao giọng mở đường.

Nam Cung Nhã ngậy ngốc đứng ở bên đường, nhìn người áo trắng ngồi trên hắc mã càng đi càng xa, dần dần sắp không thấy rõ bộ dáng.

Mà bên cạnh lại có vài tiếng lạch cạch của tiếng vó ngựa. Cuối cùng thanh âm dừng ở trước Nam Cung Nhã.

“Nhã muội muội, nơi này hoang dã không có xe ngựa để ngồi, chỉ có ủy khuất người ngồi chung một con ngựa với ta.”

Một bàn tay đưa tới trước mặt Nam Cung Nhã.

Nhưng...

Cũng không phải là bàn tay mà đáy lòng nàng thật sự muốn nắm lấy.

19. Chương 19: Manh Mối

Cuối cùng Nam Cung Nhã đương nhiên...

Đương nhiên không có thật sự cùng Thượng Quan Sách Vân cưới cùng một con ngựa!

Nàng giờ phút này chỉ hận tại sao Thượng Quan Sách Vân lại mặt dày không chịu biến mất, nàng như thế nào lại không có cốt khí cùng hắc cưới cùng một con ngựa đâu? Nói sau, nàng chính là búi tóc để chứng tỏ ‘đã gã cho người’! Hơn nữa thật bất hạnh ‘người’ cũng không phải Thượng Quan Sách Vân, cho nên, phải tuần thủ nữ tắc, cùng hắc bảo trì khoảng cách thật xa!

Nam Cung Nhã cảm thấy được mình thật là một liệt nữ kiên trinh bất khuất.

Người đầu đầu lại là Liêu Uy.

Long Hưng tiêu cục là đi áp tải hàng, cho dù chuẩn bị lều trại thậm chí chận đồng, cũng không có khả năng chuẩn bị một chiếc xe ngựa.

Nam Cung Nhã không biết cưới ngựa, lại là nữ tử không thể cùng nam nhân cùng chung ngựa...

Liêu Uy suy nghĩ thật lâu, cuối cùng lấy hai thùng hàng ở trên xe chở hàng đeo ở trên lưng ngựa, lại thỉnh đại phiến toái Nam Cung Đại tiểu thư ngồi ở chỗ trống của hai thùng hàng, sau đó tìm một tiêu sư thân thủ hảo, kỹ thuật đánh xe cao siêu để kéo xe, mới có thể giải quyết cái vấn đề khó khăn này.

Đương nhiên, bị cự tuyệt thượng Quan Sách Vân thật mất hứng, mặt đen đáy nồi.

Nam Cung Nhã ngồi trên xe vẫn không thành thật. Một đường đi vẫn luôn thúc giục tiêu sư kéo xe nhanh một chút. Vị Lý tiêu sư gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, liều mạng đuổi theo ngựa ở phía trước. Nhưng dù sao cũng kéo theo một xe hàng cùng một người lớn, dù thế nào cũng không bằng Lưu Trưng một người một ngựa.

Đuổi theo hơn nửa canh giờ, cả người lẫn ngựa đuổi theo đều mệt mỏi, cuối cùng cũng đuổi kịp đến sau môn hắc mã của Lưu Trưng.

Thượng Quan Sách Vân lúc này đen mặt nhưng vẫn đuổi theo, dính sát vào xe chở hàng Nam Cung Nhã đang ngồi.

Nhưng Lưu Trưng tựa hồ không phát hiện, vẫn cùng tiêu sư trẻ tuổi ở bên cạnh là Chương Thừa Hiền chạy song song với nhau. Xưa nay ít lời như nàng thế nhưng có thể cùng tiêu sư kia nói chuyện mấy câu, tuy rằng thần sắc vẫn thản nhiên như cũ, nhưng Nam Cung Nhã lại phát hiện khóe miệng nàng tựa hồ ngẫu nhiên có chút nhợt nhạt ý cười.

Một màn này ở trong mắt người khác thật không có gì, nhưng trong lòng Nam Cung Nhã hơi khó chịu.

Chính mình cũng coi như là người cá tính sáng sủa dễ dàng ở chung, như thế nào lại không gặp Lưu Trưng cùng nàng nói cười đâu? Quả nhiên... Chính là đem nàng trở thành trói buộc hoặc là phiền toái?

Hơn nữa Lưu Trưng lại cười nói cùng một nam tử.

Người khác không biết, nàng chính là biết đến.

Lưu Trưng là một nữ tử, nàng chính mắt... Ân, chứng kiến thấy.

Nam Cung Nhã dọc theo đường đi tích góp từng tí một oán khí không hiểu xuất phát từ đâu, bất tri bất giác liền có chút thất thần, nhưng lúc này xe hàng nàng ngồi lắc đảo một cái, thế nhưng ngừng lại.

“Như thế nào không đi tiếp?”

“Đằng trước có gì đó không đúng, tổng tiêu đầu hạ lệnh cho chúng ta dừng lại.” Lý tiêu sư lau mồ hôi, giải thích một phen.

Từ sau khi ra Linh Tà thôn, Nam Cung Nhã liền có tật xấu ‘Một khi bị rấn cản, mười năm sợ dây thừng’, lúc này vừa nghe nói phía trước không đúng, lập tức chui vào trong thùng xe chật ních rụt lui lại.

Mọi người tập trung, nín thở, quả thực mơ hồ có thể nghe thấy một ít động tĩnh từ trong rừng rậm phía trước truyền đến.

Mỗi người hoặc là rút đao, hoặc đang đề lấy chuôi kiếm, dần dần tụ tập lại dựa lưng về phía xe hàng. Động tác lưu loát, cơ hồ không phát ra tiếng vang, vừa nhìn đã biết là được nghiêm chỉnh huấn luyện.

Nam Cung Nhã trong lòng sợ hãi nhưng vẫn không nhìn được thò ra nhìn.

Chỉ nghe tiếng vang càng ngày càng gần. Không bao lâu một lão nhân đầu tóc rối bù từ trong rừng rậm chui ra. Lão nhân vừa ra thấy trận thế này bị kinh hãi sợ hãi, hơn nữa thấy chói lợi đao kiếm, sợ đến mức quỳ rạp xuống đất, một bên khóc lóc run rẩy hô to: “Cứu... Cứu mạng...”

Mà ngay cả vụng về như Nam Cung Nhã cũng có thể nhìn ra, lão đầu tử này chỉ là một lưu dân bình thường.

Nhưng Long Hưng tiêu cục hành tẩu giang hồ nhiều năm, cũng gặp qua không ít trò xiếc, mặc dù cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhưng vẫn như cũ, vô cùng nghiêm chỉnh chờ đợi để tránh rơi vào bẫy.

Không lâu lắm, bên trong rừng lại có thêm khoảng mười lưu dân chạy ra, nữ có nam có, già có trẻ có. Mọi người đều ăn mặc rách nát, nhìn vô cùng đáng thương, nhưng kỳ quái nhất chính là, bộ dạng bọn họ ai cũng kinh hoàng giống như vừa gặp quỷ. Thấy xe hàng cản bản không dám tới gần. Phần lớn giống như lão nhân xuất hiện trước đó, khóc hô cứu mạng.

Nam Cung Nhã tránh ở phía sau thùng xe nhìn trộm thật lâu, thấy Liêu Uy nhíu mày.

Đằng trước có một cô nương sắc mặt vàng như nến, nghiêng người lão đảo, không biết có phải do chen lấn nên bị đẩy ngã một phen, đặt mông ở dưới vó ngựa của xe hàng. Con ngựa kia phát ra tiếng kêu phì phì trong mũi, cô nương kia cả kinh nhắm mắt lại oa oa kêu to lên.

Nam Cung Nhã có chút không đành lòng, lại không thấy một tiêu sư nào tiến lên, mà Thương Quan Sách Vân ở bên cạnh còn nhăn mũi, vẻ mặt ghét bỏ. Nội tâm nàng cảm phẫn, đang chuẩn bị từ trên xe nhảy xuống, lại thấy ở phía trước một bạch y nhẹ nhàng nhảy xuống, đứng ở trước mặt tiểu cô nương kia.

“Không cần sợ, không có việc gì.”

Thanh âm của Lưu Trưng rất mềm nhẹ, nhưng lại có một loại sức mạnh khiến người ta an tâm.

Tiểu cô nương nghe xong những lời này, tuy rằng thân thể vẫn co ro, nhưng vẫn chậm rãi mở hai mắt, ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Lưu Trưng đưa tay muốn đỡ tiểu cô nương, nhưng tiểu cô nương lại nhanh chóng co người lại, lắc đầu nói: “Ta... Ta không sao, không cần là bản tay công tử...”

Lưu Trưng hơi nhú mi, cũng không miễn cưỡng, chính là vẫn dùng thanh âm ôn hòa hỏi các nàng: “Các người từ đâu đến đây?”

“Chúng ta.... Chúng ta gặp.... quỷ quái! Rất nhiều rất nhiều... Thật đáng sợ... Quỷ quái giết người! Thôn của chúng ta toàn bộ đều bị bọn hắc chiếm...”

Quỷ quái giết người?

Nếu nói đến quỷ quái, điều thứ nhất mà Nam Cung Nhã nghĩ đến chính là Linh Tà thôn.

Nhưng người ở Linh Tà thôn sớm đã bị lão quái vật giết sạch rồi, như vậy lưu dân ở đây là từ đâu tới?

Liêu Uy vẫn không mở miệng, đứng ở một bên tĩnh tế quan sát một lúc lâu, xác định những người này thật sự là lưu dân mới chậm rãi đi đến tìm một người lớn tuổi, cảm xúc có vẻ ổn định đến hỏi mấy câu.

Nam Cung Nhã cách một khoảng, nghe không được rõ ràng lắm, chỉ nghe được đứt quãng mấy từ.

“... Giết người... Chết rất nhiều...”

“Một đường trốn...”

“Rất nhanh... Ngay tại kế bên này!”

“Cả người đều là... Có thể biến ra băng!”

Nam Cung Nhã vừa nghe đến chữ ‘băng’, không tự giác lại nghĩ đến lão quái vật trong Linh Tà thôn lúc phát công hình dạng quái dị, toàn thân đầy sương mù, hơi nước ngưng kết lại thành băng! Chẳng lẽ thủ hạ của lão quái vật đuổi tới? Nhưng vì sao bọn hắc nơi nơi giết người, thậm chí khiến cho người ở trong thôn chạy trốn đâu?

Liêu Uy lúc trước đã nghe Nam Cung Nhã miêu tả chuyện các nàng gặp được ở Linh Tà thôn, nghe xong những lời này cũng suy tư một phen, nghĩ ngợi một lúc lại đi qua hướng Lưu Trưng.

Nam Cung Nhã rút cuộc kiềm chế không được, từ trên xe nhảy xuống chạy nhanh theo.

“Ta cũng muốn nghe...”

Thượng Quan Sách Vân hừ lạnh một tiếng, cũng nhảy xuống ngựa.

“... Nghe bọn hắc nói, yêu nhân này mặt xanh đen, người đầy lệ khí (độc ác), hình thù quỷ mị. Đầu tiên chính là đuổi bọn hắc rời thôn, nếu không nghe theo liền ra tay giết người, hơn phân nữa người đều bị một chiêu của bọn hắc động lạnh thành cột băng. Xem ra bọn họ rất có thể gặp được thủ hạ của lão quái vật ở Linh Tà thôn hoặc là đồng môn. Chính là không biết đó là tà phái nào, thế nhưng lại lạm sát người vô tội, đối với bình thường dân chúng cũng hạ thủ được!”

Lưu Trưng nhú chặt mi, nghi hoặc nói: “Mặc dù là yêu tà, tổng lại cũng phải có lý do giết người, vì sao...”

Tà môn ngoại đạo lấy giết người làm niềm vui, làm sao cần nhiều lý do như vậy!”

Thượng Quan Sách Vân không biết ở đâu ra nói một câu như vậy

Đương nhiên, người ở chỗ này trừ bỏ Liêu Uy xấu hổ ho khan một tiếng, ngoài ra mọi người còn lại không phản ứng gì.

“Ta vừa nghe tiểu cô nương kia nói, quý quá chẳng những giết người, còn chiếm thôn của bọn họ, đại khái trong thôn có gì quý quá? Lưu Trưng nghĩ nghĩ, lại đến hỏi mấy câu.

Nam Cung Nhã trong lòng rối loạn, tổng cảm thấy có chút hoảng hốt.

Nhưng cố tình Thượng Quan Sách Vân còn muốn tiếp cận nàng nói chuyện, còn vô cùng chân thành nói: “Nhã muội muội, việc ngày xưa đều do ta không ở bên cạnh người mới để cho người chịu ủy khuất đau khổ. Hiện giờ ta đã tìm được người, chúng ta vẫn là nhanh rời nơi này đi. Nếu không... Nếu không ta đưa người quay về Diệp Hoài thành trước?”

Nam Cung Nhã trực tiếp xem thường: “Không cần.”

“Nhã muội muội, người vì sao chấp mê bất ngộ (Khăng khăng một mực).

“Đã hỏi được.” Lưu Trưng lại xem nhẹ tang gia tiểu bạch khuyển đang nóng nảy đến độ giơ chân, lập tức hướng Liêu Uy nói: “Cách đây hơn mười dặm có một thôn nhỏ. Trong thôn có một hàn tuyến (suối băng) tự nhiên.

“Hàn tuyến?”

“Không sai.” Lưu Trưng nói đến chỗ này, giống như nghĩ đến cái gì đó, chuyển mắt nhìn Nam Cung Nhã: “Khối hàn ngọc kia đâu?”

Lúc ấy các nàng ở Linh Tà thôn cùng lão quái vật chiến đấu, vẫn là Lưu Trưng phát hiện một thân tà công của lão quái vật đều dựa vào khối hàn ngọc đeo trên người, sau đó Nhị Nha nhờ am hiểu nhu thuật mới đoạt được khối hàn ngọc của hắn. Về sau, Lưu Trưng lại bảo Nam Cung Nhã đem hàn ngọc đựng ở trong hà bao, nghĩ ngày sau có thể nhờ vào ngọc để thăm dò xuất thân lai lịch của lão quái vật.

Vừa là hàn ngọc, vừa là hàn tuyến, hơn nữa hàn khí tà môn yêu pháp...

Thật sự là quá mức quỷ dị.

Nam Cung Nhã nghe vậy vội vàng đem hà bao trên người cởi xuống, thật cẩn thận lấy ra khối ngọc.

Ai ngờ Thượng Quan Sách Vân đứng ở một bên lại đột nhiên biến sắc.

“Đây.... Đây là...”

“Người biết ngọc này?”

“Ta.. Ta hình như là biết, bọn họ là... người của U Minh phủ ở Phương Bắc lạnh vô cùng!” Thượng Quan Sách Vân sắc mặt trắng bệch, khóe miệng run rẩy: “Nhưng... Nhưng bọn họ không phải không đặt chân tới Trung Nguyên sao... Ta cũng... Ta cũng chỉ là nghe cha đề cập đến một lần... Ở trong sách nhìn thấy hoa văn hàn ngọc phủ của họ...”

Đối với danh môn chính phái ở Trung Nguyên mà nói, U Minh phủ lấy âm tang khí tu luyện vu thuật, lại để hàn địa thể tu luyện pháp môn, tự nhiên xem là oai môn tà đạo. Còn nữa, người tu luyện bởi vì lâu ngày tiếp cận âm tang, nội công tu chính là hàn khí, bản thể cùng linh khí sớm bị hủy hoại, bộ dạng chẳng những phần lớn giống quỷ mị, thân hình cũng càng ngày càng giống quỷ quái.

Nói trắng ra là, bọn họ giết người rất lợi hại, người cũng khó đánh chết được bọn họ.

Phản là dính phải người như vậy, giống như xương mu bàn chân bị giò bầu, không chết không được.

Liêu Uy cũng có chút hiểu biết, U Minh phủ lợi hại hẳn cũng nghe một ít, chính là không biết được chi tiết. Lúc này nghe được Thượng Quan Sách Vân nhận ra được hàn ngọc phù (dấu hiệu), đầu tiên là cả kinh, tiếp theo liền trực tiếp đi ra phía trước lớn tiếng ra hiệu lệnh. Mọi người rất nhanh điều chỉnh đội hình, đem toàn bộ vũ khí trên người kiểm tra, tập trung đề phòng.

Nam Cung Nhã có chút không kịp phản ứng, theo bản năng đi kéo tay áo của Lưu Trưng.

“Liêu bá bá, hần... Hần như thế nào...”

Lưu Trưng hơi dừng lại một chút, lại đem ánh mắt chuyển hướng sang Thượng Quan Sách Vân: “Thượng Quan công tử chính là đang sợ?”

“Ai... Ai sợ?”

Thượng Quan Sách Vân ngạnh cổ.

“Vậy bảo vệ tốt vị hôn thê của người.” Lưu Trưng kéo tay áo, thế nhưng đi về phía trước.

Nam Cung Nhã trên tay trống không, cả người đều đại ra.

Nàng...

Lưu Trưng đi từng bước, lại ngừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua Nam Cung Nhã, nói một câu không đầu không đuôi: “Người đã quên người cùng Liêu tổng tiêu đầu nhận thức nhau như thế nào rồi?”

Như thế nào... nhận thức?

...”Giám thủ tự đạo.”

...

Băng tằm y?!

20. Chương 20: Hung Hiểm

Mấy con chim quạ kêu lạo bay ngang qua bầu trời âm u.

Mới vừa rồi, mọi người trong Long Hưng tiêu cục lo lắng lưu dân là bầy rệp, nên mới án binh bất động. Lúc này Liêu Uy đã biết là có U Minh phủ quấy phá, liền phái mấy tiêu sư đem lưu dân dẫn đi đường nhỏ để tránh ngộ thương. Mà mọi người còn lại trong đoàn xe, mỗi người nín thở tập trung, khẩn trương ứng phó.

Thượng Quan Sách Vân rút ra bội kiếm cùng người hầu áo xanh, một trái một phải đứng ở bên Nam Cung Nhã để bảo vệ.

Nam Cung Nhã sau khi nghe Lưu Trưng nói qua tuy rằng suy nghĩ cẩn thận hiểu được tại sao Liêu Uy khẩn trương, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy ứ rữ. Lưu Trưng thế nhưng nói cái gì ‘Vậy bảo vệ tốt vị hôn thê của người’ lúc sau đã xoay người bước đi...

Nàng Nam Cung Nhã hiện tại không phải vị hôn thê của thượng Quan Sách Vân! Rõ ràng người cùng nàng ký hôn thư làm ‘phu thê’ là nàng mới đúng!

Bất quá Nam Cung Nhã chính mình cũng biết, ý nghĩ như vậy có chút cổ tình gây sự.

Hôn thư là thật, nhưng ‘phu thê’ là giả.

Nam Cung Nhã nhịn không được thở dài.

Thượng Quan Sách Vân ở một bên nhìn sắc mặt của nàng, tựa hồ nhìn ra tâm tư của nàng. Ý tứ nói ra khỏi miệng như giọt bắt nước lạnh: “Nhã muội muội, người thiên tính đơn thuần, lại không biết trên đời này có loại người chỉ tự lo cho bản thân, sợ chết vô cùng.” Lời của hắn có chút ám chỉ, chính là bởi vì thấy Lưu Trưng bỏ lại Nam Cung Nhã, lập tức đi hướng đoàn xe áp tải thủ vệ nghiêm ngặt nhất, đứng ở bên cạnh Liêu Uy người có võ công cao cường nhất, đang nhỏ giọng cùng Chương Thừa Hiền ở bên cạnh nói gì đó.

Nam Cung Nhã lười phản ứng Thượng Quan Sách Vân.

Nàng tự nhận coi như là hiểu biết Lưu Trưng. Lưu Trưng mới không phải người chỉ lo bản thân, lại sợ chết đâu! Về phần tại sao Lưu Trưng lại như thế, vậy cũng là dụng ý của nàng.

Thượng Quan Sách Vân thấy Nam Cung Nhã bất vi sở động, lại mở miệng nói: “Cho dù nàng muốn bảo vệ người, chỉ sợ cũng không có bản...”

“Đến rồi!”

Phía trước có người cao giọng kêu to, lại làm cho Thượng Quan Sách Vân mới nói được một nửa đã bị nghẹn trong cổ họng.

Chỉ thấy phía trước đột nhiên có mười bóng đen trống rỗng nhảy ra, không biết là sử dụng khinh công kì quái gì, không nhẹ nhàng nhảy lên giống như bộ pháp của Trung Nguyên, chính là giống như rắn trườn, vừa cổ quái lại rất mạnh.

Mục tiêu của bóng đen rất rõ ràng, bay thẳng đánh tới xe hàng.

Mọi người tự nhiên không chịu thua, đao kiếm mãnh liệt công kích.

Hai phe đều chuẩn bị đã lâu, một khi giao thủ liền chiến thành một đoàn, chung quanh đều là tiếng hô khóc thảm thiết. Không bao lâu người chết đã thành một mảnh, Nam Cung Nhã để ý phát hiện người ngã xuống hơn phân nửa là người trong tiêu cục.

Đội đám quái nhân lại gần, nàng mới nhìn rõ, những người này đều mặc một thân màu đen hoặc đỏ tía từ đầu tới chân, ngay cả mặt mũi cũng không thấy rõ, chỉ cảm thấy quả thực giống như quỷ mị âm trầm đáng sợ, thân hình thay đổi, khó có thể làm cho người ta bắt lấy.

Thượng Quan Sách Vân cắn răng một cái, cầm kiếm xông lên, Thanh Phong kiếm pháp sử dụng cẩn thận chặt chẽ, cũng không làm nhục nề nếp Thượng Quan gia.

Chỉ tiếc quái vật này không theo quy củ bình thường ra chiêu, càng quái chính là mặc dù bị kiếm đâm trúng cũng giống như không hề phát giác, thể công vẫn như trước không hề giảm.

Đấu pháp kiểu không muốn sống như vậy, đổi lại là ai cũng không chống đỡ được.

Tay của Thượng Quan Sách Vân đã mỏi mệt, đành phải đánh lui sang bên, mà người hầu áo xanh của hắn lúc trước bị thương, lúc này chỉ có thể xem như nỗ lực chống đỡ.

Nam Cung Nhã co đầu trốn đông trốn tây, lại vẫn không quên thăm dò xung quanh. Nhìn xuyên qua đám người kia, nàng muốn tìm xem Lưu Trưng có an toàn hay không, lại như thế nào cũng không thấy rõ ràng.

“Nhã muội muội... Người ở chỗ nào?”

“A?” Nam Cung Nhã tựa hồ nghe thấy Thượng Quan Sách Vân gọi, theo bản năng quay đầu, lại nhìn thấy một thanh đao sáng chói lợi chém xuống đầu. Nam Cung Nhã không tiền đồ kêu to ra tiếng, co đầu, dứt khoát đầu người ở một bên xe hàng.

Nhưng nàng lúc này đã tính sai.

Mục tiêu của quái nhân U Minh phủ là xe hàng, nàng tiến đến gần xe hàng liền thành tấm bia sống. Bên kia có một quái nhân mặc y bào đỏ sẫm vừa mới giết một tiêu sư trước đó, lúc này đã tập trung tụ khí giống như lão quái vật ở Linh Tà thôn, đem hơi nước ngưng kết ở tay, một kích hướng thẳng Nam Cung Nhã mà ra.

Thượng Quan Sách Vân vừa quay đầu thấy một màn này, sợ tới mức vội vàng xoay người dùng kiếm đâm ra một chiêu.

Một chiêu này là tuyệt học của Thượng Quan gia. Hắn dùng chiêu này đối phó qua rất nhiều người, nhiều lần đều có thể đắc thủ. Nhưng hắn như thế nào cũng không ngờ, cổ tình lúc này lại là ngoại lệ. Mũi kiếm tới gần hơi nước là lúc giống như đâm tới một cái gì đó, phát ra một tiếng đing. Thân kiếm run nhẹ, rốt cuộc tiến không tới được nửa phân! ngay sau đó, liền thấy một tầng băng ngưng kết lại trên thân kiếm, từng tắc một hướng lên gần Thượng Quan Sách Vân!

Thượng Quan Sách Vân cảm thấy hoảng hốt, muốn cất kiếm, lại không thể động đậy.

Hồng bào quái nhân cười lạnh một tiếng, đem hơi nước trong tay phát ra một chưởng, đánh thẳng vào kiếm của Thượng Quan Sách Vân. Một chiêu này mười phần lực đạo đều đánh lên người Thượng Quan Sách Vân, khiến hắn bay ra thật xa. Lúc té trên mặt đất sắc mặt đã xanh trắng, liền nôn mấy ngụm to máu đen.

Nam Cung Nhã sợ tới ngậy người, muốn đi lên xem thương thế của Thượng Quan Sách Vân, nhưng như thế nào cũng không cất nổi bước chân.

“Thượng Quan Sách Vân!”

Chờ kịp phản ứng nàng đã khóc hô lên tiếng, nhưng mới bước được nửa bước, cảm giác phía sau có một cỗ lực mạnh mẽ đập thẳng lên, trực tiếp đem nàng đè trên mặt đất.

Lần này bị ngã rất nặng, trên lưng tựa hồ còn đè nặng một người. Nam Cung Nhã cảm thấy xương cốt của mình đều sắp nát. Nàng vừa định lên tiếng, alij nghe bên tai truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Nam Cung Nhã hoảng sợ.

Thanh âm này, khí tức này... Là Lưu Trưng!

Nàng dãy dụa muốn đứng dậy. Nhưng mà tay phải của Lưu Trưng lôi kéo đem Nam Cung Nhã ôm vào trong ngực, tay trái gắt gao đem đầu của nàng đè ở cổ của mình, xoay người dùng sức, thế nhưng lăn ở trên mặt đất vài vòng, trực tiếp lăn xuống dưới gầm xe.

“Lưu Trưng... Người...”

Lưu Trưng thở hổn hển, buông Nam Cung Nhã ra. Nam Cung Nhã giờ này mới phát hiện trên người Lưu Trưng thế nhưng buộc một sợi dây thừng chắc chắn. Nàng nhanh chóng cởi bỏ dây thừng, đem một đầu vòng qua thắt lưng Nam Cung Nhã quấn hai vòng, lại buộc chặt lại một lần nữa. Bởi vậy hai người họ bị dây thừng buộc chặt lại với nhau, giữa hai người không hề có khoảng cách.

“Đây... là muốn...”

“Đợi lát nữa ta kêu ‘đi’, ngươi liền nhắm mắt lại cúi đầu ôm chặt ta, chúng ta... Từ nơi này lăn xuống dưới.” Lưu Trưng hơi thở không xong, sắc mặt tái nhợt, chỉ có cặp mắt coi như vẫn còn sáng rọi.

“Lăn... Đi xuống?”

Nam Cung Nhã có chút không hiểu, nhưng vẫn thuận theo, gật gật đầu.

Hồng bào quái nhân nháy mắt đã giải quyết xong mấy tiêu sư giữ xe hàng, liếc mắt thấy dưới gầm xe có bóng áo trắng, trong giây lát lại ngưng tụ hơi nước thành hình, hung hăng đánh một chưởng xuống xe hàng!

Xe hàng nứt ra, mà người trốn ở dưới xe cũng thuận theo lăn ra ngoài. Nam Cung Nhã cúi đầu vùi vào giữa cổ Lưu Trưng. Hia tay ôm chặt lấy thân thể của nàng, cả người buộc chặt không dám có chút thả lỏng.

Chỉ nghe một tiếng rít, mấy tiêu sư đột nhiên xung phong liều chết hướng về phía này.

Nam Cung Nhã bị kinh hãi, hoàn toàn không kịp phản ứng. Nhưng mà Lưu Trưng rất nhanh trầm giọng nói ở bên tai nàng: “Đi!” Thanh âm chưa dứt, hai người đã xoay người lăn thẳng hướng triền núi lăn xuống.

Nam Cung Nhã căn thẳng đến mức tim đều phải từ cổ họng nhảy ra ngoài!

Nàng chỉ cảm thấy toàn bộ trời đất điên đảo, xoay tròn. Lăn tròn làm nàng đầu váng mắt hoa, cả người đau đớn, đầu óc không thể tự hỏi, chỉ biết theo bản năng ôm chặt thân thể của Lưu Trưng, xung quanh hết thấy đều bị nàng quăng lên chín tầng mây.

Là Lưu Trưng...

Cùng Lưu Trưng ở một chỗ nàng liền vô cùng an tâm.

Không biết qua bao lâu, tựa hồ là đến tận cùng trời đất, lại có một trận sóc nảy, tiếp theo dĩ nhiên là bay người ngã xuống, phẳng phất như từ nhân gian ngã xuống vực sâu!

Đúng lúc ấy Lưu Trưng lại đột nhiên hô to ——

“Băng tằm y ở chỗ này!”

Quái nhân đang bị mọi người vây công nghe thấy một câu như thế, kêu ô ô mấy tiếng, theo sau liền có vài người tách ra cuộc chiến hướng bên này đánh tới.

Đồng thời Nam Cung Nhã cũng bị cú rơi kia sợ tới mức đột nhiên thanh tỉnh, rốt cục hét ra tiếng chói tai.

Đúng là lúc đó làm cho nàng chậm rãi tìm được lại cảm giác.

Đây không phải là vực sâu dưới địa ngục, lại càng đáng sợ vực sâu địa ngục! Các nàng giờ phút này thể nhưng đã từ sườn núi lần thẳng xuống vách đá, từ vách núi kia rơi thẳng tấp xuống. Lần này nguy hiểm hơn so với sườn núi, vách đá đầy quái thạch lởm chởm, nơi nơi đều là nhánh cây. Một đường lần xuống phía dưới các nàng lại thêm không ít miệng vết thương.

Rơi xuống chưa được bao lâu liền ngừng lại.

Chỉ sợ là đầu dây kia bị buộc lại, không cách nào rơi xuống tiếp được.

Lưu Trưng dựa theo quán tính, nhảy lên một hòn đá lớn nhô ra ngoài, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra. Nơi này cách đáy vực không xa, nhìn xuyên qua cây cối có thể mơ hồ thấy được đáy vực.

“Mau... Đem dây thừng.... Cởi.”

Lúc này hai người bọn họ cả người là thương, chặt vật không chịu nổi. Lưu Trưng tựa hồ như kiệt sức, dựa vào vách đá thở, ngay cả nói cũng có chút lao lực.

Nam Cung Nhã coi như có chút khí lực, vội vàng nghe phân phó, bắt đầu cởi dây thừng.

Đang cởi đến một nửa, nguyên bản dây thừng đang căng bỗng nhiên trùng xuống. Lưu Trưng cũng đưa tay lại đến hỗ trợ cởi ra, một bên kéo một bên nói: “Bên trên đem dây thừng chặt đứt.”

Nam Cung Nhã hoàn toàn hồ đồ, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Là Chương Thừa Hiên, hắn từng ở con đường này áp tải hàng, nói dưới đáy vực có mật đạo có thể đi ra ngoài”

Lưu Trưng giải thích.

Đây xem như kế sách của nàng cùng Liêu Uy nghĩ ra.

Lúc ấy Liêu Uy nghĩ người của U Minh phủ chỉ sợ sẽ đến cướp đoạt bằng tầm y. Biết mình vô luận làm gì cũng vô pháp ngăn cản, liền quyết định làm theo đề xuất của Lưu Trưng, đến lúc đó người của Long Hưng tiêu cục sẽ tạm thời cầm chân người của U Minh phủ, mà bằng tầm y giao cho Lưu Trưng phá vây ra ngoài, khẩn cầu Lưu Trưng vì hắn hoàn thành nhiệm vụ này.

Nhưng mặc dù chia binh làm hai đường, Lưu Trưng cũng không có trăm phần trăm nắm chắc.

Lúc này nàng nhớ tới địa thế nơi này lúc Chương Thừa Hiên nói qua. Chương Thừa Hiên từng nói cho nàng, lúc trước Liêu Uy lập mưu lừa nàng nói Nam Cung Nhã rơi xuống sơn nhai, kỳ thật là có đường có thể đi thông đến thẳng trong thành. Vách núi kia thoạt nhìn nguy hiểm, kỳ thật cũng không cao, chỉ là mây mù vờn quanh, nhìn không rõ, mới tạo ra cho người ta ảo giác.

Vì thế trong lòng Lưu Trưng suy tính một phen, cuối cùng ra chủ ý như vậy.

Lưu Trưng ít nhiều có tính cầu toàn, quá nghiêm khắc tỉ mỉ. Nàng vừa muốn bảo vệ bằng tầm y vừa muốn người trong Long Hưng tiêu cục có một đường sinh cơ. Chối nên nàng quyết định nhất tiễn song điêu. Để nàng mang theo bằng tầm y từ vách núi nhảy xuống tìm đường, cũng cao giọng hô to gây chú ý dẫ dắt quái vật rời đi. Mà Chương Thừa Hiên lại căn cứ theo trí nhớ của mình, căn thời gian, ở trên mặt đất cắt đứt dây thừng, để tránh quái vật đi theo dây thừng đuối xuống. Nhưng cứ như vậy nhảy xuống núi cùng với thời gian cắt dây nhất định phải nắm chắc, vạn nhất có sai lầm sẽ thất bại trong gang tấc.

Liêu Uy mới đầu không đồng ý, hắn thà rằng hi sinh chính mình cũng không nguyện cho bằng tầm y, món hàng trọng yếu có nửa điểm sơ xuất.

Bất quá, Lưu Trưng cùng Chương Thừa Hiên đều nguyện ý mạo hiểm thử một lần.

Nghe như thế, Nam Cung Nhã không khỏi có chút ngạc nhiên.

“VẬY... Liêu bá bá như thế nào cuối cùng lại đáp ứng các người?”

Lưu Trưng nhếch mi, nhẹ nhàng nói: “ Ta nói với hần, nếu hần chết, ta liền ném băng tằm y đi.”

Một chiêu này thật sự độc.

Nam Cung Nhã nhin không được trừng to mắt, nhìn kỹ, Lưu Trưng trừ bỏ vẫn tùy thân mang theo Lăn Vân kiếm, quả thực còn mang theo một cái bao nhỏ, nghĩ đến chắc là đựng băng tằm y.

Trong lúc nói chuyện dây thừng đã muốn thu hồi lại.

Lưu Trưng cũng chăm rãi hít thở xong, vẫn dùng dây thừng đem hai người buộc chặt lại cùng một chỗ, chính là lại tách ra buộc lại, vì sợ lúc xuống vực có người trượt chân, người còn lại có thể nhờ dây thừng kéo lại.

Hai người dựa vào nhau, bám vào nhánh cây, theo vách đá, một đường đi xuống.

Trong lúc đi xuống, Nam Cung nhã đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.

Không... không đúng a.

Theo như kế hoạch lúc trước Lưu Trưng nói vô cùng hoàn mỹ, cơ hồ không có lỗ hổng, cho nên mới làm cho Nam Cung Nhã thiếu chút bị nhiều qua. Nhưng hiện tại cẩn thận nghĩ lại, cái kế hoạch kia...

——căn bản là không có năng!

Nam Cung Nhã hỏi: “Ồ lại trên kia cùng ngã xuống vực, cái nào nguy hiểm hơn?”

Lưu Trưng đang chuyên tâm nhìn đường, nghe thấy vấn đề không nghĩ nhiều liền đáp: “ Điều xem như nhau.”

Như vậy Lưu Trưng luôn mồm nói muốn Thượng Quan Sách Vân bảo vệ tốt ‘vị hôn thê’ như thế nào lại đem năng cũng kéo xuống dưới đâu? Nam Cung Nhã nghĩ đến đây, nhưng đáy lòng lại cảm thấy được có chút vui vẻ.

Lưu Trưng, năng... cũng không thật sự đem mình bỏ qua, cứ việc con đường phía trước nguy hiểm vạn phần, cũng vẫn như cũ mang theo năng cùng nhau xuống dưới!

Nghĩ đến đây, Nam Cung Nhã không tự giác nhỏ giọng nở nụ cười.

Lưu Trưng mặc danh kỳ diệu: “Người cười cái gì?”

Nam Cung Nhã há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn đem lời nói nuốt vào trong bụng.

“Không nói cho người.”

21. Chương 21: Dạ Đàm(hoa Quỳnh)

Trong suốt mười sáu năm sinh sống, Nam Cung Nhã chưa bao giờ từng chật vật như vậy.

Đầu tóc rối bù, quần áo hổ độn, hơn nữa vết thương trên người đau khiến năng phải gào khóc, quả thực không thể có cái gì bi thảm thê lương hơn thế này được nữa. Nhưng vạn hạnh chính là, bên người năng còn có người cùng năng giống nhau....

——thảm.

Tình huống của Nam Cung Nhã cùng Lưu Trưng không sai biệt lắm, cũng là loạn thất bát tao, rối tinh rối mù. Trên tóc vẫn còn dính lá cây cùng cỏ dại, cũng đã nhân không sai biệt lắm. Nhưng cố tình thần sắc của năng vẫn đoan chính nghiêm túc, làm cho Nam Cung Nhã có chút buồn cười.

Hai người gấp rút lên đường. Cuối cùng vào được trong thành trước khi cửa thành đóng.

Thành này tên là Dạ Đàm, là nơi nổi tiếng về trồng hoa quỳnh. Đa số người ở đây lấy trồng hoa mà sống. Có thể coi nơi đây là một tòa thành hoa. Dọc đường đi, chỉ thấy hai bên đường bày đầy chậu hoa, giàn hoa, mà trên đường cũng không thiếu những cô nương trẻ tuổi tay cầm lăng hoa tươi. Cả tòa thành tựa hồ cũng tràn ngập một mùi hao tươi mát say lòng người.

Chính là Lưu Trưng cùng Nam Cung Nhã một thân chặt vật, không rảnh dừng chân để thưởng thức. Trước tiên là vội vã đến cửa hàng tìm mua quần áo, rượu thuốc cùng hành lý, lương khô. Sau đó đi thẳng đến khách sạn lớn nhất trong thành.

“Không biết nhị vị là muốn...”

“Một gian... Phòng!” Nam Cung Nhã nhìn trộm qua Lưu Trưng ở bên cạnh.

“Nha, phòng của chúng ta nó có...”

“Một gian hảo hạng có vách ngăn.” Lưu Trưng đã nói tiếp luôn câu nói mà tiểu nhị lúc nãy chần chờ, cũng vô cùng dứt khoát lấy ra một thỏi bạc từ trong túi tiền: “Chuẩn bị nước ấm.”

Tiểu nhị thấy bạc tự nhiên cười vui vẻ, ngay lập tức đáp ứng đi lên dẫn đường.

Phòng ở trên lầu hai đối diện ngay đường lớn, rộng mở sáng ngời. cũng chính xác như Lưu Trưng yêu cầu có vách ngăn. Vách ngăn là một bức bình phong có hình hoa tứ quân tử. Phòng trong có một thụy tháp cùng một trà. Bên ngoài có một chiếc giường lớn khắc hoa, một bàn trang điểm trang trí hoa cúc hoa lê, bên cạnh còn có một bàn cùng bốn ghế băng, quét tước vô cùng sạch sẽ.

Lưu Trưng gạt đầu tỏ vẻ vừa lòng, tiểu nhị tự nhiên rất nhanh mắt vội vàng đi xuống chuẩn bị nước ấm.

Nhưng Nam Cung Nhã có điểm nhỏ nhỏ thất vọng.

Đêm hôm đó bên trong lều trại, hai người bọn họ rõ ràng ngủ cùng một chỗ. Nhưng lúc này Lưu Trưng lại cường điệu nói muốn cách gian...

Nam Cung Nhã xưa nay tâm tư đơn thuần. Trong lòng nghĩ cái gì liền hiện ra trên trên mặt. Lưu Trưng chỉ nhìn thoáng qua đã nhìn ra là nàng mất hứng. Nghĩ nghĩ, lại không rõ nàng làm sao vậy, vì thế hỏi nàng: “Đói bụng?”

“Đói.”

Thái độ rõ ràng chỉ cho có lệ.

“Một mồi?”

“Một.”

“Miệng vết thương đau?”

“Đau.”

“...”

Lưu Trưng cẩn thận suy nghĩ qua, mới vừa rồi ở cửa hàng có cái gì nàng thích lại không có mua được gì không? Tựa hồ cũng không có, ngược lại còn mua được bộ váy hoa nàng thực thích. Bộ váy kia là chỉ có ở Dạ Đàm thành, nghe nói màu sắc của váy được nhuộm từ nước hoa. Lưu Trưng không nhìn thấy có gì bất đồng, nhưng Nam Cung Nhã lại khó nén hưng phấn, vui vô cùng.

Kia... Rốt cuộc là làm sao vậy?

Lưu Trưng còn không suy nghĩ ra nguyên do, tiểu nhị cầm bạc xong làm việc rất mau đã mang theo vài người phục vụ mang theo thùng nước ấm đi lên, đưa tới trong phòng.

“Người tắm trước đi.”

Lưu Trưng chậm rãi cởi dây buộc tóc, chải chuốt lại sợi tóc hồ độn ở phía trước.

Nam Cung Nhã nao nao, nhìn chằm chằm bóng dáng của Lưu Trưng phát ngốc một hồi, lại nhìn thoáng qua bình phong, nghe lời cầm theo quần áo đi vào phòng trong. Lúc này hai người ở chung một phòng, lại

có một tầng mỏng bình phong ngăn cách, xuyên thấu qua bên kia có thể thấy được hình đóa hoa được vẽ nhu tình uyển chuyển, cũng có thể thấy một bóng người mơ hồ. Nam Cung Nhã chậm rãi hiểu được. Có vách ngăn... Là để dùng tắm rửa?

Nàng có chút xấu hổ, lại cảm thấy được buồn cười.

Chinh mình lòng dạ thế nhưng lại hẹp hòi đến vậy. Không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần cùng Lưu Trưng ở chung một chỗ, nàng liền trở nên miễn cảm đa nghi. Suy nghĩ trong đáy lòng nhiều lần cân nhắc không nói, còn muốn cẩn thận so đo, ngấm nén giận buồn bực. Ngày xưa, lúc ở nhà, nàng đối với tỷ muội của mình không có như vậy quá.

Nam Cung Nhã một bên nói thầm trong lòng, một bên đem quần áo rách nát cởi bỏ ra.

Nhưng nàng vừa mới cởi sạch, nhắc mắt lên xuyên qua bình phong thấy được bóng dáng mơ hồ của Lưu Trưng đang chải đầu. Trong lòng thế nhưng không hiểu có chút vi diệu e lệ.

Ngô...

Đang lúc phân thần (mất tập trung), phịch một tiếng.

Nam Cung Nhã va vào thành của thùng tắm, đụng đúng vào chỗ vết thương, đau đến mức nàng “Ai ui” kêu lên.

Lưu Trưng ở bên kia nghe được, cau mày nhìn nghiêng sang chỗ khác: “Làm sao vậy?”

“A...A! Ta không sao! Ta chính là không cẩn thận đụng trúng vết thương, ôi chao? Người... Người đừng tới đây a! Cũng... Không được quay đầu lại!” Nam Cung Nhã ở bên trong vừa rầm rì vừa kêu to, nghe rằng trợn mắt nửa ngày mới chậm rãi hít thở bình thường.

Lưu Trưng ở bên ngoài nghe thấy buồn cười, liền thật sự nhẹ nhàng cười một tiếng.

Nam Cung Nhã mặt lập tức liền nóng bỏng lên, nóng bừng xuống tới cổ, xuống chút nữa... A, cánh tay giống như cũng hồng hồng, có phía nước rất nóng hay không... Nàng không dám lộn xộn nữa, cúi đầu đem nước trong thùng đổ vang rào rào, che dấu sự xấu hổ cùng ngượng ngùng của mình.

Chờ Nam Cung Nhã thật vất vả bôi xong rượu thuốc, lại mặc xong y phục cúi đầu lại thấy...

Ách, mặt đất đầy nước.

Lưu Trưng đi tới nhìn thoáng qua, thở dài.

Đến lượt Lưu Trưng tắm liền im lặng hơn, cũng mau hơn. Nam Cung Nhã còn đang đắm chìm ở trong loại cảm giác mặt nóng lên mặc danh kỳ diệu, thật vất vả áp chế đi, bực bách chính mình không hề loạn tưởng, vừa quay đầu lại liền thấy sạch sẽ Lưu Trưng đã một lần nữa đứng ở trước mặt nàng. Thương thế trên người các nàng cũng không tính nặng, phần lớn là máu ứ đọng cùng vài vết thương nhỏ, tùy tiện bôi chút thuốc là tốt rồi.

Gian phòng này rất tốt, Dạ Đàm thành cũng rất tuyệt.

Mở cửa sổ, liền có thể cảm nhận được gió đêm hè mát lạnh, đưa tới mùi thơm ngát hợp lòng người.

Các nàng cùng nhau gặp kiếp nạn, tìm được đường sống trong chỗ chết, lại cùng nhau lăn xuống sườn núi, biến thành mặt xám mây tro. Lúc này thật vất vả thư thư phục phục (thong thả) tắm rửa, hai người đều có chút lười nhác cùng thả lỏng, cho nên lại cùng ghé vào bên cạnh cửa sổ, một bên nường gió thổi hong khô tóc, một bên câu được câu không nói chuyện phiếm với nhau.

Chưa nói được hai câu, Nam Cung Nhã đã nghĩ đến một chuyện lúc trước.

“Người đáp ứng ta, về sau không được đem ta vứt bỏ cho Thượng Quan Sách Vân.”

“Vì sao?”

Lưu Trưng hơi nhướn mày.

“Ta... Hấn... Hấn cũng không phải là cái gì... của ta.” Nam Cung Nhã chỉ có thể tìm ra một điểm làm lý do. Nhưng đôi mắt của Lưu Trưng hơi đổi, nhẹ nhàng bỏ lại một câu: “Hấn là vị hôn phu của ngươi.”

“Nhưng... ta rõ ràng đã gả cho ngươi!”

Nam Cung Nhã nói ra câu này có khí thế muốn đập nổi chìm thuyền, cơ hồ không hề có đầu óc mà nói ra.

“... Ta là nữ tử.” Lưu Trưng nói ra câu này, trong lòng đột nhiên dâng lên một ý tưởng kỳ quái, ý nghĩ nảy ra liền vô pháp đem nó hủy diệt, liền quay đầu nói một câu: “Nói sau, ngươi không phải cũng đem hấn trở thành...”

“Ta mới không có đem hấn trở thành cái gì... Cái gì cũng không phải, không phải vị hôn phu, cũng không phải... Người nào cả.” Nam Cung Nhã dừng một chút, không biết phải nói tiếp như thế nào cả, quả thực nói năng lộn xộn.

Lưu Trưng nhún mày lại, có chút... Không tin.

Kỳ thật bỏ qua một bên mối quan hệ với Nam Cung Nhã, bản thân Lưu Trưng quả thực không thích Thượng Quan Sách Vân. Không rõ vì cái gì, thuần túy chính là cảm giác người này xuất hiện liền làm cho lòng của nàng cảm thấy không thoải mái.

Lần đầu tiên gặp mặt, bọn họ ở hai bên chiếu bạc, lấy đối địch chi thế. Mà hấn lúc ấy nguyên nhân hấn dứt khoát đem Nam Cung Nhã lấy ra làm tiền đặt cược, dĩ nhiên là vì hồi đại lão bản của Kim Ngọc đồ phòng tung tích của Lăng Vân kiếm.

Lúc sau, Lưu Trưng thắng được từ trong tay hấn Nam Cung Nhã, hấn liền đem nàng làm kẻ địch, vừa thấy mặt liền giương cung bạt kiếm, bày ra tư thế muốn liều mạng.

Lần thứ hai ngoài ý muốn gặp lại hấn ở Linh Tà thôn, hấn thế nhưng còn có mặt mũi trách cứ nàng vứt bỏ Nam Cung Nhã.

Lưu Trưng nhất thời không nhịn được, nhục nhã lại hấn một câu: “Cũng vậy”, Thật không biết hấn nghe có hiểu không nữa...

Lần cuối cùng, cùng Nam Cung Nhã qua đêm ở trong lều, nguyên bản trong lòng Lưu Trưng có chứa nhiều vấn đề chưa giải thích được, tâm phiền ý loạn đi ra hít thở không khí. Vừa nhấc mắt lên đã thấy một công tử áo trắng bộ dạng như chó nhà có tang tiến lại.

Nhất thời... Lại nhịn không được.

Lưu Trưng chạy về bắt buộc Nam Cung Nhã sơ tóc thành kiểu thiếu phụ, cố ý xem nhẹ sắc mặt không cam tâm tình nguyện của Nam Cung Nhã.

Ai ngờ Nam Cung Nhã rất không phối hợp.

Thượng quan Sách Vân hỏi tóc của Nam Cung Nhã xảy ra chuyện gì, Nam Cung Nhã thế nhưng trả lời “Vì phương tiện đi đường.”

Cực lực giải thích như vậy...

Thật sự giống như sợ hấn hiểu lầm.

Cho nên, Lưu Trưng không tin.

Lúc ấy Lưu Trưng nghĩ, cho dù Nam Cung Nhã bị Thượng Quan Sách Vân thua cho mình, nhưng hai người bọn họ dù sao cũng là hôn phu, hôn thê, ít nhiều cũng có chút tình cảm. Nghĩ như vậy, nàng lúc sau cũng bình thường trở lại.

Nhưng hiện tại, Nam Cung Nhã lại bày ra tư thái như vậy.

Cẩn thận nghĩ lại, Lăng Vân kiếm Thượng Quan Sách Vân muốn ở trong tay mình; Nam Cung Nhã, nữ tử Thượng Quan Sách Vân muốn kết hôn... đang ở trước mặt mình cố gắng phiến thanh quan hệ với hấn, giống như...

——chính mình vẫn là người thắng.

Nam Cung Nhã gặp Lưu Trưng sắc mặt nghi ngờ, cũng không nóng nảy, lai cường điệu nói một lần nữa: “Ta thật sự không đem hấn trở thành người nào của mình cả.”

“Như vậy, người lại đem ta trở thành người nào?”

“...”

Lưu Trưng có chút hối hận, tại sao lại thốt ra câu hỏi như vậy. Mà sau câu nói này, hai người lâm vào trong yên lặng, vừa vi diệu lại xấu hổ.

Hơn nữa, Lưu Trưng phát hiện Nam Cung mặt đỏ ửng, khóe mắt phi hoa.

Trong lòng nàng đột nhiên nhảy dựng, càng cảm thấy cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt. Từ khi gặp Nam Cung Nhã tới nay, chính mình vẫn là giả dạng nam tử. Chú không phải là Nam Cung Nhã đem nàng trở thành... Nam tử?

Nghĩ như vậy, Lưu Trưng bỗng sinh bất duyệt.

“Ta là nữ tử.”

Nàng lại hết sức nghiêm túc cường điệu lại một lần.

Nam Cung Nhã nghe xong lời này, trong lòng có chút thấy không thoải mái. Nàng đương nhiên biết Lưu Trưng là nữ tử, nhưng lúc này Lưu Trưng lặp lại lời nói này là có ý gì?

Nam Cung Nhã vô cùng bức mình, lại không biết buồn bức từ đâu mà đến. Đơn giản nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ, thế nhưng kinh hỉ phát hiện ra ngoài cửa sổ náo nhiệt phi thường.

Lúc này bóng đêm đã sâu, Dạ Đàm thành nhưng chưa ngủ say, ngược lại trở nên náo nhiệt.

Không biết bên trong phủ có ngày hội gì, từng nhà đều thắp hoa đăng. Hai ba cô nương trẻ tuổi làm bạn, hoặc ôm chậu hoa hoặc đem theo hoa đăng, thậm chí còn cài trên đầu hoa tươi đủ mọi màu sắc, một đường cười nói. Chợ đêm cũng bắt đầu mở, các món ăn vặt, các loại đồ trang điểm của các cô nương, những trò biểu diễn mà hài tử thích, đương nhiên càng không thể thiếu những nữ tử chào bán những lẵng hoa tươi. Các nàng bộ dáng thủy linh (tươi ngon mọng nước), thanh âm nhẹ nhàng như chim hoàng oanh, tạo thành một cảnh tuyệt vời.

Nam Cung Nhã nhìn xem thất thần. Tâm lập tức đã bị câu ra ngoài.

“Ta dĩ nhiên biết người là nữ tử.” Nam Cung Nhã quay đầu thế nhưng còn nhớ rõ tiến lên nói, trong lòng cũng đã nghĩ ra một ý kiến hay: “Như vậy, người thay nữ trang, cùng ta đi ra ngoài ngao du, được không? Người xem, các nàng đều cùng một vài tỷ muội đi chơi đêm, nhìn nhiều vui vẻ a.”

22. Chương 22: Hoa Đăng

Lưu Trưng mặc nữ trang đã mười bảy năm, lúc xuất môn đổi nam trang chỉ bởi vì nam trang không có váy, hành tẩu phương tiện. Lúc này làm cho nàng đổi về nữ trang, nàng cũng không có gì khó xử. Huống chỉ trong lòng nàng có nghi hoặc, lo lắng Nam Cung Nhã đem nàng trở thành nam nhân ỷ lại, cho nên rất nhanh liền gạt đầu đáp ứng.

Bất quá Lưu Trưng trăm triệu không thể ngờ tới là Nam Cung Nhã cân nhắc một phen lúc sau lại lấy ra cái váy hoa độc nhất vô nhị, được nhuộm từ nước hoa tươi của Dạ Đàm thành.

Bộ váy kia... quả thực không tầm thường.

Chẳng những công phu nhuộm màu bất đồng với những quần áo thông thường khác, mà cả thợ may cũng rất chú ý. Thân trên là một chiếc áo mỏng màu anh đào, đuôi ngắn vừa đến thắt lưng, thêu hoa trang trí cũng dùng chỉ đồng màu với áo. Đuôi áo cắt cực kỳ vừa người, nhưng cổ tay áo cổ tình làm dài hơn, cổ tay áo hơi có chút hình nụ hoa. Thân dưới là một chiếc váy lót dài chấm đất, thêu đầy hoa văn chìm, còn dùng

chỉ kim tuyến đính những viên ngọc nhỏ ở trên. Lúc hoạt động quang hoa lưu chuyển, ánh sáng động lòng người.

Bộ váy này vừa nhìn đã thấy tiêu phí rất nhiều công phu chính là vì cố gắng đạt được mục đích đưa dáng người lả lướt cùng tinh tế ôn nhu của nữ tử bày ra triệt để.

Nếu Nam Cung Nhã mặc bộ váy kia vào, vậy nhất định sẽ là tuyệt luân, nhưng nếu để Lưu Trưng mặc vào, nàng nhất định sẽ vạn phần khó chịu, nửa bước khó đi.

Lưu Trưng đơn giản thô bạo cự tuyệt: “Cái này không được.”

Nam Cung Nhã có chút ủy khuất: “Chỉ có cái này mới hơi dài một chút.”

Hai người các nàng dù sao vóc dáng bất đồng, Lưu Trưng nếu mặc váy của nàng, khẳng định ngắn, chỉ có bộ váy hoa này bởi vì kiểu dáng đặc biệt, cố ý làm tương đối dài, đại khái chính là thích hợp để Lưu Trưng mặc.

Lưu Trưng vẫn là lắc đầu: “Ta mặc không quen.”

Lúc nàng còn ở nhà, tuy nói là mặc nữ trang, nhưng đều là vải thô mà thôn nữ vẫn hay mặc để thuận tiện làm việc. Váy áo này cắt đều có chút ngắn cùng đơn giản.

Bộ váy này ở trước mặt nàng thật sự là không dùng để mặc mà dùng để tra tấn mới đúng.

Nam Cung Nhã cũng không miễn cưỡng, hơi suy nghĩ một chút, cuối cùng liền chạy thành thịch ra ngoài.

Cuối cùng, Nam Cung Nhã tự mình mặc vào chiếc váy anh đào mỏng manh, mà Lưu Trưng thay bộ váy mà lúc này nàng chạy xuống mua——

Áo ngắn màu nguyệt sắc (xanh nhạt), váy dài thanh thủy nhuộm tầng tầng lớp lớp.

Bộ váy này so với bộ váy hoa của Nam Cung Nhã thể nhưng còn quý (đắt) hơn một ít.

Lôa bản giải thích, kỹ thuật nhuộm màu dùng nước ngâm hoa tươi muốn những màu đỏ, hồng có điều dễ dàng, nhưng là muốn màu sắc càng nhẹ lại càng khó. Một bộ váy nhìn đơn giản như thế này nhưng phải nhuộm hồng không biết bao nhiêu vải mới có một kiện như vậy để tự phụ. Mà váy này đẹp ở màu sắc, cho nên không cần thêm trang trí thêm cái gì cũng đã đủ đẹp.

Nam Cung Nhã tự nhận là một người rất tinh mắt, tinh tế nghiên cứu một phen lúc sau liền nhận định, chỉ có bộ váy như vậy mới xứng với mỹ nhân lạnh như băng, Lưu Trưng.

Lưu Trưng lại đối với ăn mặc không chú ý, tùy tiện liếc mắt một cái, chỉ nghĩ là một bộ váy tầm thường liền tiếp nhận để thay. Về phần tóc, Lưu Trưng cũng tùy ý, lấy một càn trúc làm trâm, búi tóc một nửa.

Lại quay sang Nam Cung Nhã, nàng cũng đã thay xong.

Trong phòng ngọn đèn ấm áp nhảy nhót, ngoài cửa sổ hồng quần mỹ nhân nói cười yển yển.

Lưu Trưng khó được tinh tế đánh giá một phen. Đúng là lần đầu tiên thấy Nam Cung Nhã có thể làm được rất tốt ‘Đệ nhất mỹ nhân’ theo như lời của đại lão bản Kim Ngọc đồ phượng. Kỳ quái chính là, rõ ràng người trước mặt là chính mình quen thuộc, nhưng lúc này xem ra, tựa hồ so với bình thường đẹp hơn thập phần.

Cũng bởi vì... Váy hoa này sao?

Lưu Trưng hơi có nghi hoặc.

Nam Cung Nhã vẻ mặt lại khẩn trương, kéo váy một lúc lâu, có chút không xác định hỏi một câu: “Ta mặc xem được không? Có hay không...”

“Đi nhanh đi, chợ đêm sắp tàn rồi.”

Lưu Trưng bỗng nhiên đánh gãy lời của nàng, xoay người đi từng bước, nhưng lại lui trở về, chủ động kéo tay Nam Cung Nhã.

“Miễn cho... đi lạc.”

Giải thích có chút dư thừa.

Nhưng Nam Cung Nhã cũng vì thế mà chuyển hướng tâm tư, không hề rối rắm xem mình rốt cuộc có bội nhọ chiếc váy hoa hay không mà hưng trí ngẩng cao đầu chạy nhanh ra cửa.

Đi ra ngoài đường, nghe người nói chuyện mới biết đêm nay dĩ nhiên là đêm thất tịch, khát xảo tiết. (lễ cầu Chức nữ kéo tay thêu thùa)

Khó trách trên đường náo nhiệt như thế, cũng khó trách các cô nương trẻ tuổi cùng nhau kết bạn ăn mặc xinh đẹp đi dạo.

Dạ Đàm thành là hoa thành, các cô nương đối thêu thùa không chú trọng, ngược lại là mang theo giỏ hoa mang đi hái nguyệt, không cầu khéo tay may vá, mà đều cầu bản thân biết chăm sóc hoa cỏ, hoặc cầu sang năm mưa thuận gió hòa.

Hai người vừa mới đi một bên nhìn náo nhiệt.

Nguyên bản Nam Cung Nhã nghĩ rằng Lưu Trưng thay nữ trang sẽ cảm thấy không được tự nhiên, mà Lưu Trưng nghĩ Nam Cung Nhã nhìn thấy nàng mặc nữ trang sẽ không thích ứng, nhưng không ngờ là hai người suy nghĩ nhiều.

Có lẽ vì lúc này hai nàng đều là nữ trang, hai người trong lúc này càng có vẻ thân mật khăng khít, cũng vì các nàng là nữ tử, mới có thể tự nhiên mà tâm ý tương thông.

Hai mỹ nhân như vậy đi qua phố, bất luận loài hoa nào cũng không bằng một nửa nhan sắc.

Người qua đường trong Dạ Đàm thành đều phải ghé mắt, im lặng nhìn mà tán thưởng.

Thậm chí còn có nhiệt tình sáng sủa cô nương đi lên bắt chuyện cùng các nàng, chẳng qua Lưu Trưng đối mặt Nam Cung Nhã còn đáp lại vài câu, đối với người khác lại không tự giác lạnh mặt. Nam Cung Nhã lại là thích cùng người khác nói chuyện, suốt dọc đường đi, thế nhưng quen biết được cùng với hai cô nương khác. Thế nên mới biết sau khi hái nguyệt các nàng còn muốn đi Bách Hoa đường ở thành tây để xem dạ đàm hoa.

“Dạ đàm hoa? Đó là loài hoa chỉ nở vào ban đêm sau đó liền héo tàn sao?”

Nam Cung Nhã thập phần tò mò, vẻ mặt đều là chờ mong.

“Đúng, là loài hoa thuần khiết không gì sánh được, trên trời dưới đất không loài nào có thể so sánh cùng!” Cô nương bên cạnh không ngừng mê hoặc Nam Cung Nhã. Mặc dù vừa mới kết bạn không lâu, nhưng giữa nữ hài tử với nhau luôn dễ dàng nói có thể nói chỗ đến chỗ đi với nhau.

Nam Cung Nhã quay đầu nhìn mặt Lưu Trưng, mặt lộ vẻ mong chờ.

Lưu Trưng tự nhiên cũng không cự tuyệt, nếu đã ra ngoài, đi dạo nhiều hơn một chút cũng không là cái gì.

Mấy người một đường đi về phía tây, càng đi càng gặp được nhiều người, ước chừng là có nhiều người cùng một ý tưởng, tranh nhau muốn đi xem hoa quỳnh. Phần lớn người đều là các cô nương trẻ tuổi, ai cũng vội vàng gấp gáp. Bị một vài người chen chúc, Lưu Trưng bị gạt sang một bên, trở mặt nhìn Nam Cung Nhã cao hứng, phần chần đi theo hai cô nương vừa mới nhận thức đi đến đại đường của Bách Hoa môn.

Tựa hồ...

Hoàn toàn không phát hiện tay mình vốn là đang bị nắm chặt giờ phút này đã trống không.

Lưu Trưng thở dài, đơn giản là lười chen chúc, tính toán ở tại cửa chờ Nam Cung Nhã đi ra. Nhưng mà vừa mới tìm được chỗ có vẻ không đúc lăm, chợt nghe trong đám đông truyền đến tiếng la của vài người.

“Ôi... Ai... Ai... kéo lão bà tử lên một phen...”

Nội tâm Lưu Trưng cả kinh, theo tiếng kêu nhìn lại đã thấy một lão bà bà bị vài cô nương ngang ngược xô đẩy té ngã ngổ trên đất. Cổ tình người phía sau lại không phát hiện, vẫn đi lên phía trước, nháy mắt sẽ đạp lên người lão bà bà.

Lưu Trưng vội vàng tiến lên, đem lão bà bà nâng dậy, kéo đến bên cạnh.

“Ai, năm nay cũng vậy, có quá nhiều người đến xem hoa, nhưng làm lão bà tử ta chen chút mệt mỏi..”:Lão bà bà một bên than thở, một bên nhìn thoáng qua cô nương tốt bụng vừa đến giúp mình: “Cô nương thật là một người hảo tâm, nếu không phải người, cái mạng già của ta chỉ sợ phải đánh mất...”

“Về sau cẩn thận một chút.” Lưu Trưng cẩn thận kiểm tra một phen, cũng may lão bà bà chưa bị thương ở đâu cả.

“Lão bà tử không có cái gì hay để cảm tạ người, liền tặng cho người một dạ đàm hoa đăng đi.” Lão bà bà cười tủm tỉm lấy ra từ trong rổ trúc một cái hoa đăng nho nhỏ. Hoa đăng được làm cực kỳ tinh xảo, vải trắng được làm thành từng lớp cánh hoa, nhụy hoa được làm từ tua màu vàng nhạt, quả thực nhìn giống như hoa thật. Về phần đèn, ở giữa nhụy hoa có cắm một cây nến trắng nhỏ để châm lửa.

Lưu Trưng vẫn chưa nhận, chỉ là lắc đầu nói: “Bà bà không cần phải khách khí.”

Ai ngờ bà bà chính là cười: “Cô nương là người ở nói khác tôi đi? Người không biết Dạ Đàm thành chúng ta có quy củ, đợi lát nữa nhìn hoa xong, phải mang theo dạ đàm đăng đi tìm người hưu tâm nhân. Đến lúc đó lại lấy đèn ra tặng...”

“Hữu tâm nhân?”

“Đúng vậy.”

“Hữu tâm nhân... là cái gì?” Lưu Trưng không biết rõ.

“Đây... Lão bà tử biết giải thích như thế nào đâu?” Lão bà bà lại cười cười, lại nghĩ nghĩ: “Đại khái là... Người đối người nọ ‘có tâm’, như vậy... Người nọ... chính là người ở trong lòng người cùng với người khác không giống nhau.”

Lưu Trưng hơi sửng sốt, suy nghĩ thật lâu nhưng chỉ nghĩ đến Nam Cung Nhã. Nam Cung Nhã cùng nàng không thân cũng chẳng quen. Nhận thức mặc danh kỳ diệu, thế nhưng mặc danh kỳ diệu ở chung lâu như vậy, vậy tất nhiên cùng người khác bất đồng.

Lão bà bà sát ngôn quan sắc (qua lời nói cùng ý tứ), vẻ mặt hiểu rõ, cười nói: “Thế nào? Chính là nghĩ tới người như vậy?”

Lưu Trưng thoáng chần chừ, còn muốn mở miệng hỏi lại, ai ngờ lão bà lại nhìn đám người, dứt khoát đem dạ đàm đăng nhét vào trong tay Lưu Trưng, vội vàng nói: “Ta phải đi rồi, trông chốc lát các cô nương đi ra, ta còn phải bán đăng cho các nàng nữa.”

“Ân.”

“Cô nương nhưng ngàn vạn lần đừng quên, phải đem đăng này đem tặng cho hữu tâm nhân...”

“Ân.”

Sau một phen kỳ ngộ như vậy, Nam Cung Nhã cũng thật vất vả tìm cách tìm được đến Lưu Trưng. Trong lòng nghĩ phải cùng Lưu Trưng miêu tả thật tốt vẻ đẹp của hoa quỳnh, lại chưa kịp mở miệng, liếc mắt nhìn một cái đã thấy được dạ đàm đăng trong tay Lưu Trưng.

Điểm cổ của hoa đăng, vừa rồi Nam Cung Nhã đã nghe hai cô nương mới quen biết kia giới thiệu qua.

Cái gọi là đèn Thất tịch, một là để cầu Chúc Nữ khát xảo (khéo tay), hai là để cùng người trong lòng tư hội dưới ánh trăng.

Nam Cung Nhã chính là cảm thấy mới mẻ thú vị, nhưng lúc này nhìn thấy vẻ mặt hồ hững của Lưu Trưng đứng ở dưới ánh trăng, trong tay còn cầm một dạ đàm đăng đại biểu cho ‘tư hội dưới ánh trăng’...

Nam Cung Nhã lập tức liền ngắc ngứ cả người.

Lưu Trưng tựa hồ còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, vẫn chưa phát hiện ra Nam Cung Nhã đến gần. Nàng mặc một thân váy thiển đạm (nhạt màu), tóc đen tổ tôm, bị ánh trăng phủ một tầng lụa mỏng, cứ việc bộ mặt kia vẫn có chút lạnh, nhưng càng làm nổi bật cái loại ‘Đạm mi như thu thủy, ngọc cơ bện kính phong’.

Trên đường, người đi đường liên tiếp nhìn, còn có người nhiều chuyện âm thầm đoán hạng người nào mới có may mắn nhận được dạ đầm đăng.

Một mỹ nhân như vậy, vô luận là ai cũng không có khả năng đem nàng trở thành nam tử. Mà gốc Lưu Trưng lại không hề hay biết mình hoàn mỹ như thế nào, thế nhưng luôn hoài nghi mình đem nàng trở thành nam tử!

Lưu Trưng rốt cuộc có phát hiện, quay đầu nhìn thấy Nam Cung Nhã mở to mắt, bộ dạng ngốc nghếch. Chính nàng cũng không phát hiện ánh mắt của mình có vài phần nhu hòa, khẽ cười nói: “Hoa có đẹp mắt không?”

“Hảo... Đẹp.”

Nam Cung Nhã không biết mình nói là hoa, hay chính là người ở trước mặt.

“Xem xong rồi liền đi thôi.”

Lưu Trưng tự nhiên vươn tay ra dắt nàng, nhưng mà vươn tay ra liền thấy một tay kia của mình còn cầm hoa đăng.

“Hoa đăng này...”

“Ân? »

Đêm đã khuya, dọc đường đi cánh hoa bay bay, mùi hương thoang thoảng. Người đi bên đường tựa hồ không biết mệt mỏi, vẫn là nhao nhao ồn ào. Mỗi người đều mang theo vẻ mặt khoái hoạt cùng thỏa mãn.

Đột nhiên có người mở to hai mắt nhìn.

Là một dạ đầm đăng thuần tịnh vô hạ...

—dĩ nhiên ở trong tay một mỹ nhân, tặng cho một mỹ nhân khác.

“Tặng cho người.”

23. Chương 23: Tâm Tư

Nam Cung Nhã thật muốn hỏi Lưu Trưng một chút, dạ đầm đăng kia là có ý gì.

Nhưng...

Không không biết xấu hổ hỏi ra khỏi miệng.

Bởi vì nàng cũng không rõ đến tột cùng mình muốn nghe đáp án như thế nào.

Nàng vốn là người có tâm tính đơn thuần, phần lớn thời điểm muốn nói cái gì liền nói cái ấy, muốn làm cái gì liền làm cái ấy. Mà sau khi nàng gặp được Lưu Trưng, mới phát hiện mình thế nhưng cũng sẽ miễn cảm, sẽ sầu lo, sẽ lo được lo mất, sẽ cẩn thận phỏng đoán, còn... sẽ đứng ngồi không yên, trần trọc trần trở.

Cho nên, tối hôm đó Nam Cung Nhã có chút không ngủ được.

Nàng nghiêng người nằm ở trên giường, thở cực nhẹ, cố gắng nghe tiếng động của Lưu Trưng ở đằng sau bình phong.

Nửa đêm sau khi các nàng trở về, Lưu Trưng hướng nàng quăng lại một câu: “Người ngủ trên giường.” Tiếp theo, liền vô cùng tự giác đi thụy thất ở bên kia vách ngăn nghỉ tạm.

Tình hình này giống như khi ở Thanh Thủy trấn.

Chính là lúc này, tâm tình của Nam Cung Nhã hoàn toàn bất đồng. Nàng chà sát quần áo thật lâu, mọi cần muốn xước, cuối cùng vẫn là một người rầu rĩ cởi áo khoác, một mình ngủ ở trên giường lớn vừa lớn lại vừa thoải mái.

Cũng may mắn, nàng tồn tâm sự, ngủ không an ổn.

Đến lúc nửa đêm. Hàn độc trong người Lưu Trưng chưa được giả hết lại phát tác.

Nam Cung Nhã mơ mơ màng màng nghe được từ bên kia vách ngăn truyền đến tiếng rên rỉ thống khổ, giật mình một cái liền thanh tỉnh lại. Nàng theo tiếng kêu đi sang bên kia vách, chỉ thấy Lưu Trưng sắc mặt xanh trắng, đôi mi thanh tú nhú chặt, mặt mũi đầy vẻ thống khổ, toàn bộ thân thể đều lạnh run. Nhưng không biết là do tính tình của Lưu Trưng trời sinh là ẩn nhẫn cho nên cố ý kìm nén, vẫn là do nàng ngủ quá sâu không phát hiện. Lưu Trưng chỉ theo bản năng ôm chặt góc chăn, không phát ra quá lớn tiếng kêu.

Nam Cung Nhã vừa lo vừa sợ. Lúc này không có Xích hỏa đan, càng không có Liêu Uy ở đây...

Mà Lưu Trưng lại càng ngày càng thống khổ.

Nam Cung Nhã tâm cứng lại, theo bản năng liền vươn tay chạm lên mặt của Lưu Trưng. Nàng vừa chạm vào đã bị kinh hoàng không nhỏ. Nam Cung Nhã bị lạnh đến mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Nhưng lúc này tay lại cực lực chống đỡ, vô luận như thế nào cũng không có buông ra.

Nguyên bản Lưu Trưng cũng đang khó chịu, tựa hồ cảm giác được chút ấm áp. Nàng chậm rãi vươn tay ra chạm vào mảnh ấm áp kia, đầu mày nhú chặt tựa hồ cũng dần ra một ít.

Nam Cung Nhã âm thầm thở nhẹ ra, dứt khoát đem hơn nửa người tiến lại gần.

Thân thể ấm áp mềm mại, kề bên hàn ý lạnh đến tột độ.

Nàng lạnh run nhưng vẫn cắn răng kiên trì.

Dù sao chỉ là dư độc chưa sạch, không lợi hai bằng lúc trước. Không biết qua bao lâu, Lưu Trưng rốt cuộc dần thả lỏng, lôi kéo mảnh ấm áp lại gần mình một chút——

Gối lên cánh tay của Nam Cung Nhã, ngủ thật say.

Lưu Trưng như vậy, cùng ngày thường thật không giống nhau.

Nghĩ lại thì từ lúc các nàng tới đây, luôn là Lưu Trưng bảo vệ Nam Cung Nhã chiếm đa số, có gì nguy nan, hung hiểm là lúc nàng sẽ chủ động xông ra, che trở trước người Nam Cung Nhã.

Vẫn đều như vậy....

Nàng bảo hộ nàng.

Khi đó thật sự sẽ làm cho người ta tựa hồ quên mất, nàng cùng Nam Cung Nhã đều là nữ tử giống nhau. Cho nên Nam Cung Nhã chưa bao giờ nghĩ tới Lưu Trưng có thể cũng sẽ sợ, cũng sẽ có yếu đuối bất lực đến nông nổi này. Lúc này, Nam Cung Nhã mơ hồ có một ý niệm kỳ quái trong đầu. Nàng cũng muốn có thể bảo vệ Lưu Trưng, muốn biến thành người Lưu Trưng có thể dựa vào.

Cho dù không đủ sức mạnh, nhưng nếu có thể cho nàng chút ấm áp cũng tốt.

Chẳng qua là khi Nam Cung Nhã tỉnh lại, lại phát hiện mình đã trở về trên giường ngủ, đầu vầng mắt hoa, cả người vô lực.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời sáng ngời, không biết là giờ nào.

Mặc dù là ngày mùa hè, nhưng gió đêm ở Dạ Đàm thành hơi lạnh. Nàng nửa đêm không có mặc áo khoác liền đi chân trần sáng cách vách, lúc sau lại ôm một khối ‘băng’ lớn ngủ trên tháp. Nam Cung Nhã không có một chút nội công hộ thể tự nhiên là có chút cảm lạnh.

Nhưng trong phòng trống rỗng, cũng không thấy tung tích của Lưu Trưng.

Nam Cung Nhã sờ soạn đứng dậy rửa mặt chải đầu, rất nhanh còn có tiểu nhị tới đưa cơm canh.

“Diệp công tử phân phó nói cho phu nhân hảo hảo nghỉ ngơi. Hắn mấy ngày nay có việc, ăn cơm khốn cần đợi hắn.”

“Đã biết.”

Tứ chi của Nam Cung Nhã, đầu đau như muốn nứt ra, thế nhưng vô lực sinh khí.

Cũng may, tiểu Nhị vô cùng chu đáo, thế nhưng tìm thầy thuốc bắt mạch cho nàng, còn thuê một bà tử ở y quán tới chiếu cố nàng, giúp nàng sắc thuốc bưng được. Nam Cung Nhã mờ mịt ngủ một ngày, đến giữa ngày thì vã ra mồ hôi, thế nhưng cảm thấy tốt hơn được phân nửa.

Lúc Lưu Trưng trở về, sắc trời đã tối, thân sắc tựa hồ rất là mệt mỏi.

Theo tin tức nàng hỏi thăm được, ra khỏi Dạ Đàm thành đi về phía đông, liền có thể tới Linh Tắc sơn. Lưu Trưng cùng Nam Cung Nhã từ Thanh Thủy trấn tính toán 'đi xem Cẩm Quỷ sơn trang, mà nó thì ở ngay trên Linh Tắc sơn. Qua đêm Thất Tịch, chỉ còn có vài ngày là đến đại hội võ lâm ở Cẩm Quỷ sơn trang theo nư lời đại lão bản của Kim Ngọc đồ phượng, nếu không vội, liền ở tạm trong Dạ Đàm thành.

Trong mấy ngày này, Lưu Trưng luôn đi sớm về trễ, về mặt lúc nào cũng mệt mỏi.

Mà bệnh của Nam Cung Nhã tới nhanh đi cũng nhanh. Khởi bệnh xong nàng đương nhiên không muốn tiếp tục nằm ở trong khách điểm, nghĩ tới nghĩ lui, đi tìm hai cô nương trẻ tuổi mà mình mới quen ở lễ Thất Tịch cùng đi dạo. Đương nhiên, đi dạo như vậy, lại mua không ít quần áo trang sức, các loại đồ linh tinh gì đó. Sắp xếp lại, thế nhưng so với hành lý ở Linh Tà thôn còn nhiều hơn.

Đợi đến ngày thứ mười, vào sáng sớm, lúc Lưu Trưng thu thập hành lý....

———đau đầu.

Nam Cung Nhã đứng ở một bên, tâm trạng rất tốt kêu lên: “Còn có dạ đàm hoa đăng...”

“Đăng (chiếc đèn)?” Lưu Trưng nhíu mày: “Không mang theo.”

“Chính là...”

“Chiếc đèn này có ích lợi gì?” Lưu Trưng thở dài, thế nhưng thu xếp thành hai túi đồ... Bất quá bằng tầm y cùng Lăng Vân kiếm được buộc chặt ở trên lưng. Nàng nhìn lại, Nam Cung Nhã vẻ mặt vẫn còn ủy khuất nhìn nàng, bướng bỉnh cầm trong tay dạ đàm hoa đăng tội nghiệp.

“Chiếc đèn này...”

“Àn?” Lưu Trưng nhíu mi lại.

“Là người tặng cho ta đấy.”

Nam Cung Nhã nói ra một câu này, thế nhưng cảm thấy rộng mở trong sáng. Đúng vậy, bất luận Lưu Trưng tặng nàng dạ đàm đăng là có ngụ ý gì, nàng chỉ cần biết đây là của Lưu Trưng tặng liền luyện tiếu vứt bỏ.

Huống chi, nàng tựa hồ còn đang chờ ngụ ý của Lưu Trưng khi tặng hoa đăng cho mình.

Nghĩ đến đây, Nam Cung Nhã bị chính mình dọa cho sợ ngây người.

Nguyên lai là như vậy.

Chính mình khổ sở suy nghĩ không lý giải được vấn đề... Thật sự không phải nàng không lý giải được, mà là nàng căn bản không muốn, theo bản năng tránh đi đáp án được giấu dưới đáy lòng.

Dạ đàm hoa đăng, tặng cho hữu tâm nhân.

Đúng nàng thế nhưng âm thầm chờ đợi gặp được ‘Hữu tâm nhân’, mà người nọ, không phải Thượng Quan Sách Vân, cũng không phải bất cứ nam tử nào trên thế gian, mà là——

Người đang ở trước mặt.

Nàng hy vọng nàng hiểu ý này, hy vọng nàng biết tâm ý. Nàng biết nàng là nữ tử lại vẫn như cũ sinh ra tâm tư khác.

Vì cái gì... lại như vậy đâu...

Lưu Trưng đương nhiên không biết Nam Cung Nhã suy nghĩ cái gì, nàng chỉ nhìn thấy Nam Cung Nhã ngây ngốc đứng ngẩn người, liền đưa tay cầm lấy dạ đàm đằng, lại chậm rãi đi đến bên cửa sổ, tìm chỗ thỏa đáng đem chiếc đèn treo lên.

“Đi thôi.”

Nam Cung Nhã vẫn còn ngây người, mà Lưu Trưng lại một tay dắt nàng, một tay mang theo hành lý đi ra ngoài.

Ai ngờ vừa mới ra khỏi cửa, bên ngoài liền có hai nam tử mặc áo xanh đeo bội đao đứng chờ ở bên ngoài.

Lưu Trưng hơi ngẩn ra, theo bản năng kéo Nam Cung Nhã ra phía sau, lạnh giọng hỏi một câu: “Người là ai?” Ai ngờ hai người kia không để ý tới, ngược lại cung kính hướng phía sau nàng thi lễ, cùng kêu lên: “Gặp qua tiểu thư.”

Tiểu thư?

Lưu Trưng chuyển mắt nhìn liếc qua Nam Cung Nhã một cái.

Mặt Nam Cung Nhã không chút thay đổi, cũng không biết suy nghĩ gì, vừa không động dẩy, vừa không lên tiếng.

Ngoài cửa, hai người kia lại nói: “Đại công tử cùng nhị công tử sáng sớm nay đã đến Dạ Đàm thành, nghe nói tiểu thư ở chỗ này, phải riêng hai chúng ta qua đón tiểu thư.”

Lưu Trưng có chút hiểu được, là người nhà của Nam Cung Nhã tìm tới.

“Tiểu thư? Chúng ta... Liền đi thôi?”

Nam Cung Nhã khẽ động mi, đột nhiên như là vừa mới từ trong giấc mơ tỉnh lại, gật đầu nói: “Hảo.”

Dứt lời, nàng thả cánh tay đang nắm chặt lấy mình của Lưu Trưng, thế nhưng bước ra ngoài.

Lưu Trưng có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn kịp phản ứng. Một lần nữa quay lại trong phòng đem đồ vật trong hai bao vứt đi, lấy ra hai bộ quần áo để mình thay đổi, về phần chiếc váy màu thanh thủy, váy hoa cùng mấy bộ nam trang Nam Cung Nhã mua cho nàng, nàng một bộ cũng chưa đụng. Lại một lần nữa gói kyc tất cả lại, đưa cho hai người hầu áo lam.

Hai người sắc mặt có chút cổ quái, đều liếc mắt nhìn Lưu Trưng một cái mới khom người cáo lui.

Lưu Trưng thở dài, nhưng vẫn theo bản năng nhìn lại dạ đàm đằng cô linh treo bên cửa sổ. Cuối cùng vẫn đóng cửa lại đi xuống dưới lầu.

Dạ Đàm thành mấy ngày hôm nay không giống với mấy hôm trước.

Lúc nàng cùng Nam Cung Nhã mới tới Dạ Đàm thành nơi này tràn ngập hơi thở tự nhiên cùng an lành của một tòa thành hoa. Mà hiện giờ, bên trong thành nơi nơi đều thấy người đeo bội kiếm, mang lại cho nơi này vài phần sơ xác tiêu điều.

Lưu Trưng đi một đoạn, lại ngừng trong chốc lát.

Chẳng biết tại sao, nàng tổng cảm thấy trong lòng vắng vẻ, có loại cảm giác không ổn, giống như đã đánh mất một thứ gì đó mà quên không lấy. Nhưng cẩn thận ngẫm lại, băng tằm y, Lăng Vân kiếm, quần áo, ngân lượng... Rõ ràng đều mang.

Nếu nói là thiếu cái gì...

Lưu Trưng nhìn lại bàn tay trống không của mình, cẩn thận suy nghĩ một lần. Đại khái là thiếu hai túi to hành trang? Nàng mạnh mẽ kìm nén cảm giác không được tự nhiên, bước nhanh ra khỏi thành.

Ra khỏi Dạ Đàm thành từ Tây môn (cửa phía tây), đi không quá mấy dặm liền thấy một ngọn núi.

Lưu Trưng hỏi người qua đường xác nhận đây thật sự là Linh Tắc sơn. Tuy nhiên nàng vẫn không vội vã lên núi, ngược lại đi quanh dưới chân núi tìm một quán trà nhỏ ngồi xuống nghỉ tạm.

Đội ước chừng khoảng một nén nhang, người nàng muốn chờ đã đến.

Mấy ngày không gặp, sắc mặt Liêu Uy thoát nhìn không tốt lắm, má trái còn có thêm một vết sẹo dài nhỏ, không biết do cái gì làm bị thương nhưng may mắn chính là, hắn còn sống.

“Những người khác thế nào?”

“Chết không ít.” Liêu Uy rút cho mình chén trà nhỏ, thở dài nói: “Nhưng tiêu sư trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm cơ hồ đều... Ai, bất quá hoàn hảo, cuối cùng không có chết hết.”

Lưu Trưng cũng không khuyên, chính là đem băng tằm y ở trên lưng cởi xuống đưa qua.

“Còn may mà Diệp huynh đệ đưa ra biện pháp như thế, nếu không toàn bộ tiêu cục chúng ta chỉ sợ đều xong đời.” Chắc là do vừa trải qua một hồi chiến đấu thảm thiết, trong thần sắc của Liêu Uy tổng mang theo một chút nản lòng. Bất quá cũng do vừa trải qua một hồi sinh tử, ngữ khí của Liêu Uy cùng Lưu Trưng có vẻ thân cận hơn. Tuy rằng tuổi của bọn họ cách xa nhau, nhưng là vẫn cực kỳ thân thiết xưng hô một câu ‘Diệp huynh đệ’.

“Người không phải đã nói, bình thủy tương phù cũng là duyên phận?”

Những lời này là Liêu Uy nói sau khi giúp Lưu Trưng thanh lọc hàn độc. Hán nói với Nam Cung Nhã, sau đó Nam Cung Nhã lại chiếu nguyên lời nói lại cho Lưu Trưng nghe.

Liêu Uy vốn là người có lòng dạ rộng rãi, nghe xong câu như vậy, tự nhiên cảm thấy vui mừng, liền rất nhanh gật đầu nói: Lời này không tuy nói không sai, nhưng ân tình lần này cũng không so sánh được. Ngày sau nếu các người có cần đến Long Hưng tiêu cục chúng ta. Ta, Liêu Uy nhất định vượt qua núi sông biển lửa, muôn chết cũng không chối từ.”

24. Chương 24: Sơn Trang

Nghe Liêu Uy nói ‘Vượt núi đao biển lửa, muôn chết không chối từ’ như vậy, Lưu Trưng cảm thấy có chút nghiêm trọng. Ở trong mắt nàng, chính mình xem như bước một chân vào trong giang hồ, nhưng bên trong lại cảm thấy cuộc sống của mình vẫn thực an nhàn, tùy tiện đi dạo quanh thôn, vẫn là cô nương thôn dã của mười năm trước.

Cho nên rất nhanh lắc đầu nói: Không có thời điểm như vậy.”

“Diệp huynh đệ lời nói ấy sai rồi. Đi hành tẩu giang hồ chung quy sẽ có lúc cần giúp đỡ, đến lúc đó... Ôi chao? Nam Cung cô nương như thế nào lại không đi cùng người?” Liêu Uy nhìn trái nhìn phải, xem ra Lưu Trưng thật sự lẻ loi một mình.

“Nàng...” Lưu Trưng dừng một chút mới nói: “Người nhà nàng đến đón nàng đi rồi.”

“A?” Liêu Uy nghe xong những lời này thế nhưng chấn động: “Người của Nam... Nam Cung gia? Các người... Các người bị phát hiện? Nhưng mà...”

“Phát hiện cái gì?” Lưu Trưng khó hiểu.

“Ai, Diệp công tử, nếu đã là huynh đệ đồng sinh cộng tử, ta đây cũng có mấy lời muốn nói thẳng.” Liêu Uy nhìn thoáng qua thần sắc của Lưu Trưng, thấy nàng vẫn không hiện ra biểu tình xấu hổ hay phẫn nộ, lúc này mới nói: “Người cùng Nam Cung cô nương tình đầu ý hợp, đây vốn là một chuyện tốt, nhưng ruộng bỏ hôn ước một mình trốn đi dù sao... Dù sao cũng là danh bất chính ngôn bất thuận. Cho dù Nam Cung cô nương không để ý, người cũng cần phải vì thanh danh của Nam Cung gia suy nghĩ một chút. Bất quá bỏ qua chuyện này mà nói, giang hồ nữ nhân xưa nay không câu nệ tiểu tiết, thái độ làm người khi cần thẳng thắn hào phóng cũng là có. Nếu người tính toán cướp người rồi bỏ trốn thật xa, chờ ta giao hàng xong, nhất định đi giúp người. Cũng may ta nghe lần này Nam Cung Vô Nhai không có đến, chỉ phái hai con trai đến Cẩm Quỷ sơn trang. Nói không chừng... Còn có cơ hội...”

Liêu Uy nói thao thao bất tuyệt khiến Lưu Trưng cảm thấy hồ đồ.

“Cướp người?”

Nhưng Liêu Uy lại hiểu lầm ý của nàng, nghĩ đến nàng khinh thường làm như vậy, thế nhưng liên tục gật đầu khen: “Ta, Liêu Uy quả nhiên không nhìn nhầm người! Bất quá, nếu Diệp huynh đệ không muốn cướp người, vậy phải vượt qua một cửa của Nam Cung gia, hơn nữa Thượng Quan gia...Ai, chỉ sợ thiên nan vạn nan (nghìn vạn khó khăn).

“A, người chẳng lẽ... Người chẳng lẽ không phải là thích Nam Cung cô nương, chẳng lẽ không muốn cùng nàng qua một đời?” Liêu Uy cả kinh nói: “Người... Người không phải nói nàng là trách nhiệm của người? Đã là trách nhiệm, thì phải đối với nàng phụ trách a!”

Không sai, nàng sao đã quên.

Lúc ở Kim Ngọc đồ phường ký hôn thư, Lưu Trưng thật sự nghĩ sẽ phụ trách nhiệm, bất quá khi đó chỉ nghĩ có trách nhiệm đến khi từ Cẩm Quỳnh sơn trang đem Nam Cung Nhã đưa về Nam Cung thế gia ở Hoài Diệp thành, sau đó giải thích rõ thân phận nữ tử của mình lấy cho nàng một cái thanh danh trong sạch. Không nghĩ tới còn chưa tới Cẩm Quỳnh sơn trang Nam Cung Nhã đã bị người của Nam Cung thế gia đón đi, hơn nữa cũng không có ý tứ khó xử Lưu Trưng.

Tình huống này so với kế hoạch ban đầu của Lưu Trưng tốt hơn nhiều.

Trước tiên có thể tiến bước Nam Cung Nhã, không cần đi về Diệp Hoài thành, ngay cả giải thích cũng có thể bỏ qua,

Hết thấy trối buộc, phiền toái... Đều giải quyết.

Nhưng vì sao nàng không thấy có chút nào thoải mái?

Liêu Uy thấy nàng không nói lời nào, nghĩ rằng nàng lo lắng, liền lại khuyên nhủ: “Người cũng không cần quá mức sầu lo, người luôn nghĩ ra được biện pháp. Các người đã có duyên lại có tunh, liền không dễ dàng cắt đứt dễ như vậy.”

Cắt đứt...

Đúng, các nàng từ biệt, chỉ sợ cuộc đời này cũng sẽ không có cơ hội tái kiến.

Nguyên bản hai nàng vốn là người không liên quan đến nhau.

Liêu Uy gặp sắc mặt Lưu Trưng không tốt, lại nói: “Nam Cung gia lần này tới Cẩm Quỳnh sơn trang là để chúc thọ Đoàn lão thái gia, nói không chừng các người còn có thể trong sơn trang gặp được nhau.

Lưu Trưng đối với chuyện tình trong giang hồ một mực không hiểu: “Không phải là võ lâm đại hội sao?”

“Hắc, đương nhiên đối bên ngoài đối thành cách nói khác. Năm nay Đoàn lão thái gia vừa vặn tám mươi tuổi, chính là có thể lấy cơ này.” Liêu Uy thấy nàng không hiểu, liền giải thích thêm vài câu: “Kỳ thật ta nghe nói, lúc này triệu tập võ lâm các môn phái đến, chính là để thương lượng việc đối phó với U Minh phủ.”

Lưu Trưng âm thầm suy nghĩ, lại hỏi: “Người có biện pháp vào trong sơn trang?”

Nàng sớm nghe được, nếu muốn vào Cẩm Quỳnh sơn trang phải có danh thiếp của sơn trang phát ra mới có thể vào.

Liêu Uy gật đầu nói: “Đúng lẽ chúc thọ là vào ngày mốt. Buổi sáng hôm nay chỉ mở tiệc chiêu đãi một ít đại môn phái hay lui tới Cẩm Quỳnh sơn trang, đến buổi chiều mới bắt đầu tiếp đãi các phái khác, cho nên ta tính toán vào trong thành ăn một bữa cơm, buổi chiều mới vào trang. Diệp huynh đệ nếu cũng muốn đi, không bằng đi cùng với ta, chỉ là phải giả làm người trong tiêu cục. Như thế nào?”

“Hảo.”

Hai người lại từ Tây môn vào thành, lúc này đã qua buổi trưa.

Lưu Trưng không biết tại sao đi một vòng lớn sau lại không tự chủ quay trở lại khách điểm mấy ngày hôm trước nàng cùng Nam Cung Nhã ở. Đứng ở lầu dưới nhìn lên, dạ đàm hoa đang treo trên cửa sổ phòng thế nhưng đã không thấy.

Có lẽ tiểu nhị thu thập phòng nhìn thấy dễ ném đi, có lẽ là bị gió thổi đi.

Nàng đột nhiên có chút mất mát.

Hoa đang kia vốn không có tác dụng gì, bất quá là một món quà tặng dùng dịp lễ mà thôi. Mà khi các nàng rời đi, Nam Cung Nhã còn cố ý muốn mang theo, còn cường điệu nói ‘Là người tặng cho ta’.

Lưu Trưng hơi động trong lòng.

Liêu Uy thấy nàng không đi, ngạc nhiên nói: “Như thế nào? Nhà này đồ ăn không ngon?”

“Ân.”

Nàng thế nhưng gạt đầu.

Ăn cơm xong, bọn họ lại theo đường cũ đi trở về.

Đợi cho đến hết ngày là lúc Lưu Trưng cuối cùng gặp được Cẩm Quỳnh sơn trang chân diện mục.

Dọc đường lên Linh Tắc sơn đều là rừng rậm mênh mông, nhưng đi tới sườn núi lại nhìn thấy một ruộng hoa cẩm quỳ, ngàn hoa đua sắc, mê say mắt người. Cẩm Quỳnh sơn trang lấy hoa đặt tên, liền xây ở trong một mảnh rừng hoa.

Liêu Uy mang theo người của Long Hưng tiêu cục lên núi, cộng thêm Lưu Trưng có tất cả bảy người. Trong đó có một người mà Lưu Trưng rất quen thuộc, chính là người nói cho Lưu Trưng biết đường dưới vách núi ở ngoài Linh Tà thôn dẫn đến Dạ Đàm thành, Chương Thừa Hiên. Mấy người kết bạn lên núi, giao danh thiệp, liền được người hầu trong sơn trang dẫn đường, bố trí tới Lăng Ba uyển ở hướng Tây Bắc.

Lúc này lai khách đều ở tại trong sơn, yên tĩnh chờ hai ngày sau thọ yến.

Lưu Trưng nghe Liêu Uy giới thiệu, đối với Cẩm Quỳnh sơn trang cũng coi như có chút hiểu biết. Chủ của Cẩm Quỳnh sơn trang họ Đoàn, gia chủ đương nhiệm tên Đoàn Mộc Thiên, là một cao thủ dùng kiếm, lấy hiệp nghĩa nổi tiếng. Mặc dù nhiều năm trước ẩn cư nơi đây, nhưng thanh danh uy vọng vẫn còn, ngay cả người trong tứ đại thế gia cũng phải cấp vài phần mặt mũi. Tháng trước có người phát hiện tà phái U Minh phủ tác loạn, cho nên Đoàn Mộc Thiên phát thiệp mời, mời các lộ anh hùng hảo hán đến Cẩm Quỳnh sơn trang thương nghị đối sách.

Việc này Lưu Trưng không quá quan tâm, tuy nói tà quỷ hại người rất nặng, nhưng đã biết chút thân thủ vẫn là ngoan ngoan trốn đi bảo vệ tính mạng vẫn là thích hợp hơn.

Nàng chọn một phòng ở xa xôi nhất để ở, tiếp đến đem các nơi có thể cho khách nhân đi dạo đều đi một vòng, đem toàn bộ mọi nơi nhớ lại.

Hai ngày kế tiếp, Liêu Uy bận rộn xã giao, tất nhiên là mặc kệ nàng. Mà nàng phần lớn thời gian đều một mình một người đi đến Yên Vũ đình. Yên Vũ đình xây để ngắm nước, tầm nhìn rộng lớn, phong cảnh rất tốt. Cẩm Quỳnh sơn trang xây ra nơi này đặc biệt để khách nhân có thể nhàn nhã uống trà.

Nơi nhiều người, lời nói tự nhiên nhiều.

Nhất là người trong giang hồ, một khi gặp mặt không tránh khỏi muốn nói vài câu tỏ vẻ hiểu biết, chuyện trong giang hồ nghe được nhiều có thể chậm rãi sờ đến một chút điểm mấu chốt, tổng kết ra một ít tin tức.

Lưu Trưng ngồi hai ngày, tin tức nghe được về Diệp Lâm Phong lại vẫn là vài tin tức nghe đi nghe lại.

“... Kiếm thần Diệp Lâm Phong mất tích.”

“Nghe nói có người hỏi thăm tung tích của Lăng Vân kiếm...”

Còn lại là một ít thông tin phán đoán lung tung.

Có người nói Diệp Lâm Phong bị người đồ kị, bị mấy đại cao thủ ngầm sát hại, cũng có người nói hắn gặp được cao thủ của U Minh phủ bị bắt đi rồi, còn có những lời càng kỳ quái hơn, thế nhưng nói hắn vì đột phá cảnh giới cao bị tẩu hỏa nhập ma...

Lúc này cách thời điểm nàng xuất môn đã hơn nửa tháng, vẫn không tìm được chút manh mối để lại. Nhưng nếu đã lâu như vậy vẫn không hề có tin tức, trong lòng Lưu Trưng dần dần lạnh nhạt xuống.

Nàng chỉ có thể khẳng định, cha mẹ nàng vẫn chưa về nhà. Nếu thật sự trở về, theo tính cách của cha mẹ nàng, khẳng định sẽ lập tức tìm tới chính mình.

Lúc này không có tin tức xác thực, thường thường đại biểu cho vẫn còn có nhiều khả năng khác.

Nàng đang âm thầm suy tư, lại đột nhiên nghe thấy người bên cạnh bàn tán thưởng một tiếng: “A, hai đại tiểu thư của đại thế gia! Đây chính là hai vị mỹ nhân nổi tiếng trong chốn giang hồ!”

Lưu Trưng chỉ nghe lọt được hai từ ‘Thế gia’ cùng ‘Mỹ nhân’, theo bản năng liền ngẩng đầu lên.

Sóng nước nhẹ nhàng khai, hồng đình tiểu các trên thuyền lắc lư đi tới trước hành lang gấp khúc.

Trên một góc thuyền, một hồng y mỹ nhân cùng một lam y mỹ nhân đứng cùng nhau. Tinh tế nhìn, hồng y mỹ nhân có một đôi hoa đào mắt, đôi mắt đẹp đảo một cái, kiều diễm động lòng người. Lam y mỹ nhân cũng là mày liễu mắt hạnh, tươi đẹp rực rỡ như tia nắng ban mai mới hé, mới nhìn đã thấy thân thiết.

Trên hành lang uốn lượn, mọi người đều mở mắt ngóng nhìn, cũng có người nhẹ giọng tán thưởng, nghị luận.

Mà thuyền kia lập tức hướng phía Lưu Trưng tới gần.

Nét mặt của Lưu Trưng không chút gợn sóng, đầu tiên là nhìn áo lam y mỹ nhân, nhưng thuyền tới càng gần, nàng lại đem ánh mắt dừng ở trên người hồng y mỹ nhân.

Lam y mỹ nhân hơi hơi có chút mất mát, mặt mày đang tươi đẹp rạng rỡ đột nhiên ảm đạm xuống.

Mà hồng y mỹ nhân không coi ai ra gì vẫn nở nụ cười, lấy tay áo che miệng, bộ dáng quyến rũ đến cực điểm, mà giọng nói lại cố tình làm cho đại đa số người trên hành lang đều nghe thấy được.

“Tiểu Nhã nhi, người nói... chính là người này a...”

Lam y mỹ nhân hiển nhiên không có ở trong trạng thái, nhẹ nhàng ngó một câu.

“Nam Cung Nhã! Ta đang nói với người đấy!”

Lưu Trưng đương nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra lam y mỹ nhân chính là Nam Cung Nhã, nhưng ánh mắt chính là nhẹ nhàng xẹt qua, cuối cùng dừng ở trên trên người hồng y mỹ nhân, nhìn chăm chăm không rời.

Nam Cung Nhã bị thanh âm này làm cho hoảng sợ, nhất thời xấu hổ, mặt liền nóng lên.

“Tiểu Nhã nhi, người nói nha, có phải nàng hay không?”

“Àn...” Thanh âm của Nam Cung Nhã yếu ớt như ruồi, tại sau một tiếng kia, chẳng biết tại sao cổ lấy dừng khí, ngẩng đầu lên nhìn Lưu Trưng.

Mà Lưu Trưng rốt cuộc đem ánh mắt thu hồi trở về, lẳng lặng nhìn nàng một cái

“Lưu...”

“Nàng là ai?”

Lưu Trưng thế nhưng hỏi một câu như vậy.

Tâm của Nam Cung Nhã đột nhiên quặn đau.

Các nàng nhận thức lâu như vậy, nàng còn chưa từng thấy Lưu Trưng đối với người nào có hứng thú như vậy. Đương nhiên người đứng ở bên cạnh nàng cũng không phải một người bình thường loạn thất bát tao, đây mới là... chân chính mỹ nhân.

Nam Cung Nhã cắn môi, vẫn là đáp: “Nàng... là Công Nghi Ngưng.”

Hồng y mỹ nhân Công nghi Ngưng lại cười một trận, thần sắc lúc đó rất có vẻ đắc ý. Gặp ánh mắt của Lưu Trưng lại dừng ở trên người nàng. Nàng lại thoải mái đưa một cái mị nhãn qua.

“Vị công tử này thật không hiểu biết, nếu muốn biết tên của Ngưng nhi nên trực tiếp hỏi Ngưng nhi. Nhưng lại cố tình nhắc đến ta làm cho tiểu Nhã muội muội thương tâm. Thật là không hiểu thương hương tiếc ngọc chút nào cả.”

25. Chương 25: Chủ Ý

Lưu Trưng sau khi nhìn thấy Công Nghi Ngưng, trong đầu chỉ có một ý niệm.

Nguyên lai đại lão bản của Kim Ngọc đồ phương tên là Công Nghi Ngưng, mà Công Nghi Ngưng thế nhưng cũng là đại tiểu thư của một trong tứ đại thế gia.

Về phần khác, Lưu Trưng cũng không để trong lòng.

Việc trước mắt chính là như vậy, nhưng Nam Cung Nhã đầu óc có chút bồn (ngốc) đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả. Bởi vì lúc Công Nghi Ngưng nhìn phía Lưu Trưng, trộm hướng nàng trừng mắt, ý tứ của nó không cần nói cũng biết.

——”Ngàn vạn lần đừng có vạch trần thân phận của ta nha.”

Ý tưởng của Công Nghi Ngưng thật dễ hiểu biết, nhưng tâm tư của Nam Cung Nhã đang đứng bên Công Nghi Ngưng thì...

Lưu Trưng lại không biết rõ.

Nàng còn nhớ rõ ngày đó, khi còn ở Dạ Đàm thành, Nam Cung Nhã vừa thấy người của Nam Cung gia, liền không quay đầu lại, thậm chí một câu cáo biệt cũng không để lại cho nàng. Hiện giờ tái kiến, nàng còn không có thể nào, Nam Cung Nhã thế nhưng lại lộ ra ngoài bộ dáng vừa ai oán lại vừa ủy khuất, trong mắt dường như ngân lệ, lã chã - chực khóc.

Bộ dáng của Công Nghi Ngưng vẫn là tựa tiểu phi tiểu: “A... Người nọ là cái đầu gỗ.”

Nam Cung Nhã cúi đầu không nói.

Lưu Trưng có chút khó hiểu, đành phải hỏi Công Nghi Ngưng: “Các người...”

“Chúng ta nha, chính là nhàn rồi không có việc gì đi chung quanh gaio du.” Công Nghi Ngưng cười nói thản nhiên, cướp lấy lời: “Người xem, đi dạo đến Yên Vũ đình, liền nhìn thấy không ít việc mới mẻ, người thú vị...”

Lời này hình như có ý chỉ, y tứ trào phúng rất đậm, người xung quanh đều nghe ra, nhưng cố tình chỉ có Lưu Trưng thần sắc vãn thản nhiên, gạt đầu tỏ vẻ nghe xong.

Công Nghi Ngưng lại cúi đầu cười một tiếng: “Ngốc... Đầu gỗ.”

Nói xong, Công Nghi Ngưng lại xoay người đi xuống đuôi thuyền cao giọng phân phó người hầu một câu. Thuyền rất nhanh liền rời chỗ hành lang, chậm rãi đi ra chỗ khác.

Người được chú ý trên hồng đình các trên thuyền ngừng bên Yên Vũ đình một lát, hai vị mỹ nhân trên thuyền lại đều tranh nhau cùng đáp lời Lưu Trưng, một người không biết lai lịch. Người ngồi trong đình đã sớm có chút nghị luận.

Chờ thuyền vừa đi khuất, liền có người không kiên nhẫn, bước đi thông thả thẳng về hướng Lưu Trưng.

“Vị này chính là... Diệp Lưu Trưng, Diệp công tử?”

Lưu Trưng vừa rồi đoán không ra tại sao Nam Cung Nhã đột nhiên lại lộ vẻ mặt ủy khuất, cũng không biết thuyền kia vừa ly Yên Vũ đình, Nam Cung Nhã rất nhanh đem đầu cúi đã nửa ngày nâng lên.

Kỳ thật mấy ngày hôm trước, khi ở Dạ Đàm thành, Nam Cung Nhã đột nhiên cùng người hầu rời đi, là bởi vì lúc ấy nàng vẫn không hiểu được rõ ràng, cũng còn có chút không dám đối mặt, cho nên thân thể theo bản năng làm ra phản ứng tránh né. Bất luận như thế nào, rời đi Lưu Trưng trước. Chính mình một mình đem mọi chuyện suy nghĩ cẩn thận rồi nói sau.

Về sau...

Nàng rất nhanh đã nghĩ rõ ràng.

Nam tử như thế nào, nữ tử lại như thế nào?

Người họ... Là Lưu Trưng, mà không phải là bất kỳ ai khác.

Nam Cung Nhã non nửa nhân sinh đều sống trong chú ý của mọi người, mặc dù quan tâm, cũng bắt quá là tiêu loạn bạc, hoặc phát chút tính tình của đại tiểu thư. Lần này rời nhà, thật sự làm cho tầm mắt cùng tâm tình của nàng khác hẳn khi ở nhà. Tinh tế nghĩ đến, nàng yêu cầu, bắt quá là một người thuận tâm toại ý, mong chờ, bắt quá là một người khiến mình vui vẻ khoái hoạt. Nàng chưa từng đả thương người, cũng sẽ không hại người. Sống mười sáu năm, cho tới bây giờ vẫn đều cẩn thận, thậm chí chưa bao giờ gây trở ngại cho ai.

Hiện tại nàng thích một người, đây chính là chuyện của một mình nàng, như vậy liền theo lòng của nàng mà làm. Người bên ngoài nghĩ thế nào nàng không để ý được, nếu thật sự để ý, nàng chỉ lo lắng Lưu Trưng sẽ nghĩ như thế nào...

Nam Cung Nhã đắm chìm trong suy nghĩ của mình, một lúc lâu cũng không động đậy.

Nhưng Công Nghi Ngưng vừa đến chỗ không người, liền ôm bụng cười phá lên.

“Trời ạ, cười chết người mất. Như thế nào... lại có người như vậy...”

“Công Nghi Ngưng!”

“Ai, không đúng không đúng, tiểu Nhã nhi ta có thể so với người lớn hơn nửa tuổi. Người có thể gọi ta Công Nghi tỷ tỷ hoặc là nương nòn một chút... Gọi ta là Ngưng nhi tỷ tỷ linh tinh gì đó, ta cũng sẽ không để ý...” Công Nghi Ngưng là người có tính cách vừa sáng sủa vừa hoạt bát, lại thích nhất xem nào nhiệt, càng yêu trêu chọc người khác. Nhìn thấy bộ dạng của Nam Cung Nhã vừa thẹn vừa giận, liền cười càng nhiều hơn: “Đừng... Đừng nóng giận, Công Nghi tỷ tỷ tất nhiên vì người làm chủ.”

Nam Cung Nhã rất cảm giận, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Công Nghi Ngưng cười trong chốc lát, cuối cùng ngừng lại, vừa cẩn thận đánh giá thần sắc của Nam Cung Nhã, thấy hai tròng mắt của nàng thần thái động lòng người, hai gò má tươi đẹp như sắc hoa đào, liền biết nàng thật sự động tâm.

Nhưng suy xét cẩn thận, việc này...

Hình như có chút không ổn.

“Tiểu Nhã nhi, người nhưng... là thật tâm thích thượng Diệp Lưu Trưng?”

Nam Cung Nhã hơi ngẩn người, gật đầu nói: “Đúng vậy!”

“Chính là nàng... Nàng...” Công Nghi Ngưng thoáng chút xấu hổ ho khan một tiếng, mới nói tiếp: “Nàng trừ bỏ có khuôn mặt cùng bộ dạng bên ngoài không tồi, chính là cái gì cũng không có nha, Không có bối cảnh gia thế không nói, ngay cả lại lịch căn bản cũng không rõ ràng lắm, hơn nữa vừa không có bản lĩnh vừa không có tiền. Người tại sao lại hồ đồ như vậy...”

“Người nói những thứ đó...” Nam Cung Nhã thề nhưng thở dài: “Cũng không tính là cái gì. Ta chỉ biết ta đối với nàng có tâm. Những thứ khác không quan hệ đến việc ta thích nàng. Nếu bàn về gia thế bối cảnh, xuất thân lại lịch, bản lĩnh hoặc tiền bạc, từng cái so sánh xuống, có tìm được người tốt như thế nào, tổng sẽ có người con tốt hơn.”

Công Nghi Ngưng thề nhưng không khuyên nữa.

Công Nghi Ngưng thế nhưng không khuyen nữa, ngược lại gật đầu, hình như đồng ý, lại có vẻ như ngộ ra điều gì. Nhưng biểu tình nghiêm túc chỉ duy trì không đến một khắc. Ngay sau đó Công Nghi Ngưng lại khôi phục bộ dáng hi hi ha ha, cười nói: “Người ngày xưa thích quần áo trang sức xinh đẹp thì thôi, không nghĩ tới bản thân cũng chọn một... mỹ nhân xinh đẹp như vậy, chắc chắn.”

Nam Cung Nhã liếc nhìn nàng một cái: “Đó là tự nhiên.”

Công Nghi Ngưng nháy mắt một cái, đột nhiên đưa ra một vấn đề khác: Kỳ quái, nghĩ ra thì ta, Công Nghi Ngưng cũng coi là mỹ nhân xinh đẹp, sao không thấy người thích ta đâu?”

“Người?” Nam Cung Nhã ra vẻ ghét bỏ: “So ra kém nàng một đốt ngón tay!”

“Phi! Người tiểu nhân, gặp sắc khinh nghĩa!”

“Hừ! Đại yêu tinh dỏm đáng tự cho là đúng!”

“...”

Nam Cung Nhã cùng Công Nghi Ngưng đều là tiểu thư của tứ đại thế gia. Từ nhỏ liền rất quen thuộc, tuy rằng không lớn lên cùng một chỗ, nhưng cũng là đi lại với nhau nhiều, hơn nữa tính nết các nàng có nét tương đồng, cảm tình tự nhiên không tồi. Hai người ngồi trên thuyền đùa giỡn trong chốc lát, rồi cuộc gặp mỗi, lại nằm ở trong khoang thuyền nói xấu nhau.

“Vậy Thượng Quan Sách Vân làm sao bây giờ?”

“Lúc trước hẳn đem ta thua cho Lưu Trưng, chúng ta tự nhiên không còn quan hệ nữa.”

“Àn, ta nhìn hẳn cũng không vừa mắt, nhưng mà Nhị thúc người cùng Thượng Quan gia chỉ sợ sẽ không đáp ứng. Thượng Quan Sách Vân chính là vị phu quân năm đó cha người tự mình định ra...”

“Hiện tại nói những thứ này cũng còn quá sớm.”

“Cái gì?”

“Ta còn...”

“Cái gì nha?”

“Ta còn... Không biết Lưu Trưng nghĩ như thế nào nữa...”

“Ai nha, người tên ngu ngốc này! Thế nhưng là nhất sương tình nguyện!” Công Nghi Ngưng đã quên chính mình vẫn đang nằm trong khoang thuyền, thế nhưng nhảy dựng lên đụng phải đầu của mình. Đau đến nàng kêu to ra ngoài. Nam Cung Nhã có chút tức giận Công Nghi Ngưng mắng nàng: “Ngu ngốc”, lập tức mượn cơ hội này phản kích lại. Ai ngờ Công Nghi Ngưng lại không thềm để ý, ngược lại thần sắc đoan chính, hơi có chút thần bí nói: “Ta có một ý kiến hay, có thể giúp người thử xem nàng có thích người hay không.”

Lúc này đã là hoàng hôn, ngoài thuyền chim tước quay về tổ, lướt qua mặt nước tạo thành từng mảnh gợn sóng.

Trong thuyền hai cái đầu chụm lại một chỗ, thì thầm nhỏ nhẹ với nhau.

Sắc trời ngày càng muộn, mấy đám mây đỏ phía cuối chân trời cũng dần dần phai nhạt, tối sầm lại. Sau khi qua bữa cơm, đêm cuối cùng cũng buông xuống. Buổi đêm trên núi thật đẹp, chỉ thấy trắng sáng lên cao, khe khàng phủ xuống một tầng sáng an tĩnh, mà gió núi hơi lạnh, thổi đến không khí tươi mát của cỏ cây trên núi khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Nam Cung Nhã được Công Nghi Ngưng chỉ điểm, dọc đường đi hỏi thăm, cuối cùng lên lút tìm được Lăng Ba uyển ở tây bắc Cẩm Quỳnh sơn trang, nơi Lưu Trưng đang ở tạm.

Lưu Trưng trời sinh tính tình lạnh lùng, chọn chỗ ở cũng ở nơi hẻo lánh như vậy, là một phòng ở gần rừng trúc trong hậu viên.

Nam Cung Nhã đứng trước cửa phòng do dự thật lâu, quay đi quay lại đem mặt cỏ san bằng. Đợi đến khi nàng cố gắng lấy dũng khí đi gõ cửa——

Cánh cửa thế nhưng kết một tiếng, tự mình mở ra.

Trong phòng trống rỗng, tối như mực. Không có ai.

Nam Cung Nhã hơi thất vọng, lại nhẹ nhàng thở ra. Lưu Trưng lúc này thế nhưng không ở trong phòng, có thể đi đến chỗ nào đâu? Nghĩ như vậy, nàng không đi ngay lập tức, lại đi dọc theo đường đá nhỏ đi lên vài bước. Càng đi càng tối chỗ lạnh lùng hẻo lánh ở trong hậu viên.

Hậu viên tối như mực, tựa hồ có chút ánh lửa phút chốc chợt lóe.

Nam Cung Nhã bị hoảng sợ, ngừng bước chân, tập trung nín thở, thế nhưng ầm ầm nghe thấy phía sâu bên trong rừng trúc có tiếng gió thét gào. Mà ánh lửa hình như là một chiếc đèn lồng bị treo trên ngọn cây, đang bị gió thổi qua lắc đi lắc lại. Nam Cung Nhã cảm thấy tò mò, đánh bạo nhẹ nhàng, chậm rãi đi về hướng ngọn đèn dầu.

Càng đến gần, có thể mơ hồ nhìn xuyên qua rừng trúc một bóng trắng đang gây ra tiếng gió thét gào.

Tốc độ của bóng trắng rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đứng ở mấy chỗ khác nhau, rất nhanh đã hướng mình chạy tới.

“Người nào?”

“A——”

Nam Cung Nhã bắt ngờ không kịp đề phòng, chỉ kịp kêu, toàn bộ đã quên trả lời.

Mà bóng trắng nghe tiếng kêu to lại đột nhiên dừng lại, khó khăn lắm mới dừng trước người của nàng.

Lúc này đây, dựa vào ánh trắng, nương theo ngọn đèn dầu, Nam Cung Nhã cuối cùng cũng thấy rõ ràng.

“Lưu... Trưng?”

“Sao ngươi lại tới đây?”

Bóng trắng kia chính xác là Lưu Trưng, tay nàng cầm theo Lăng Vân kiếm đứng ở trước mặt Nam Cung Nhã. Ở trong ban đêm tối đen như mực, sắc mặt nàng đen tối không rõ, chỉ có đôi mắt rạng rỡ sinh quang.

Nam Cung Nhã vừa sợ lại vừa kỳ, không trả lời nàng, nhưng lại hỏi trước: “Ngươi như thế nào lại... Ngươi không phải không biết võ công sao? Chiều vừa rồi thật lợi hại, chợt lóe chợt lóe, nhanh đến mức ta bị hoa mắt luôn!” Lưu Trưng vừa mới luyện qua chiêu kiếm vừa rồi một lần, lúc này vẫn còn có chút thở hổn hển không đều. Thấy Nam Cung Nhã hỏi nàng, gật đầu trước, thuận thực đem Lăng Vân kiếm cất kỹ, lại đem đèn dầu trên cây xuống, mới nói: “Đi, qua bên kia ngồi nói sau.”

Rừng trúc trong này tuy ít người tới, nhưng ở sâu bên trong có xây một cái chòi nghỉ mát nho nhỏ.

Lưu Trưng để đèn ở trên bàn xuống, mới chậm nói: “Trước kia thật sự không biết, nhưng sau khi rời Linh Tà thôn, ta nghĩ hẳn là nên luyện thử một chút thứ đơn giản.”

“Là sợ.. Gặp được kẻ xấu?” Nam Cung Nhã hỏi nàng.

“Xem như vậy đi.”

Kỳ thật cẩn thận ngẫm nghĩ lại, Lưu Trưng chân chính quyết định luyện tập kiếm pháp mà mình học thuộc được là bởi vì khi đó hai người vẫn kết bạn mà đi. Nhưng hai người đều không biết võ công, mà Lý lão đầu ở trong Linh Tà thôn một mực muốn bắt Lưu Trưng. Điều này ít nhiều làm cho Lưu Trưng để ý.

Cho nên từ khi bắt đầu vào Dạ Đàm thành, nàng liền tìm chỗ cả ngày cả đêm luyện tập công phu.

Lăng Vân kiếm pháp là không thể sử dụng được. Kiếm pháp kia chú ý chính là nhẹ nhàng phiêu dật, không có nội công trụ cột căn bản là không có uy lực. Mà công phu của Diệp Lâm Phong, cha nàng, cũng chủ yếu dựa vào nội công, chiêu số chỉ là phụ. Kết quả là suy nghĩ một lượt, Lưu Trưng chỉ có thể buông tha cho tuyệt kỹ thành danh của cha nàng, ngược lại bắt đầu suy ngẫm công phu của mẹ nàng lưu lại.

Cuối cùng chọn hai cái.

Một cái tên là Huyền ảnh tùy hành bộ pháp. Chính là luyện bộ pháp dựa theo cơ sở biến hóa của các vì sao. Lưu Trưng từ nhỏ trí nhớ siêu quần, đối với biến đổi của hai mươi tám vì tinh tú đều nhớ rất chắc, cho nên bộ pháp này đối nàng mà nói cũng không khó khăn lắm. Bộ công phu này cũng không cần nội công, lúc rèn luyện xong tốc độ trở nên cực nhanh, biến hóa đa dạng. Xem như là một bộ công phu thích hợp né tránh cùng chạy trốn.

Bộ công phu thứ hai chính là bộ kiếm pháp mẹ Lưu Trưng tự sáng tạo ra. Uy lực của kiếm chiêu không cường đại, trọng điểm là đánh bất ngờ khi người ta không đề phòng. Kiếm chiêu quả thật đa dạng, động tác xinh đẹp, mà tuyệt nhất chính là lúc ra chiêu xong chẳng những có thể mê hoặc đối thủ, còn vô cùng lợi hại, khiến người ta nhìn không thấu nơi kiếm hạ xuống.

Bản thân hai môn công phu này không khó, khó chính là người tu luyện phải rất nhanh, đủ nhẹ, thân thể phối hợp phải nhanh ngang với tốc độ đầu óc hoạt động. Nhưng thật ra rất phù hợp với Lưu Trưng.

26. Chương 26: Điểm Thần

Lưu Trưng giải thích một phen, nhưng thật ra làm cho Nam Cung Nhã nhớ tới chuyện khác.

“Hàn độc trên người người như thế nào? Có thể có cái gì... ảnh hưởng hay không?”

“Không có gì trở ngại.”

Nghe Lưu Trưng nói như vậy, tâm trạng căng thẳng của Nam Cung Nhã cuối cùng buông xuống.

Nam Cung Nhã còn nhớ rõ đêm đó ở Dạ Đàm thành là lúc Lưu Trưng bị hàn độc phát tác. Khi đó cả người Lưu Trưng lạnh như băng, quả thực giống như mộ đại khối ‘Băng’, đem nàng cũng đông lạnh theo.

Bất quá Nam Cung Nhã biết Lưu Trưng là cùng Liêu Uy lên núi, nàng liền có chút an lòng. Lần đầu tiên lúc Lưu Trưng bị hàn độc phát tác, chính Liêu Uy đã cho nàng ăn Xích Hỏa đan của Long Hưng tiêu cực dùng để hỗ trợ luyện công, sau đó lại dùng nội lực cương mãnh hóa giải hàn độc. Nếu lúc này Lưu Trưng không có gì trở ngại, chắc là sau khi lên Cẩm Quỷ sơn trang, Liêu Uy lại tiếp tục vì nàng chữa thương, hàn độc đã muốn trừ khử hết.

Sau khi nói vài câu, nhất thời không tiếp tục nói chuyện nữa, xung quanh yên tĩnh trở lại.

Tuy rằng bóng đêm sâu thẳm, nhưng gió núi thanh lạnh, ngược lại đem suy nghĩ của con người trở nên rõ ràng, trong sáng hơn.

Nam Cung Nhã lúc này đột nhiên nhớ tới, chính mình tối nay tới tìm Lưu Trưng là có lý do. Mà lý do.. Nam Cung Nhã không tự chủ được nhìn thoán qua người bên cạnh. Chỉ thấy Lưu Trưng thần sắc thần nhiên, ánh mắt không biết đang nhìn nơi đâu, mờ ảo vô định, tuy rằng người đang ngồi bên Nam Cung Nhã, nhưng tinh thần lại không biết đi nơi nào.

Nam Cung Nhã không lên tiếng, thẳng thắn nhìn xem không hề cố kỵ.

Lưu Trưng mới luyện kiếm xong, trên trán còn một tầng mỏng mồ hôi, tóc mai cũng hơi ướt, dính trên sườn mặt, nhưng trong bóng đêm lại khiến khuôn mặt hơi dịu dàng.

Nam Cung Nhã cảm thấy hơi rung động, nhẹ giọng nói: “Này. người... lại đây.”

“Àn?”

Lưu Trưng nghe tiếng quay đầu, tuy rằng mặt lộ vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn theo lời Nam Cung Nhã hướng lại gần sát một chút.

“Đến...”

Tiếng của Lưu Trưng nhẹ nhàng trầm thấp, trong bóng đêm như có sức mạnh mê hoặc lòng người.

Nhìn Lưu Trưng vẫn có chút giật mình ngây ngốc, Nam Cung Nhã không biết từ đâu lấy ra khăn giấy, thế nhưng đưa tay giữ chặt áo của nàng, kéo lại gần chính mình một chút.

Hai người dựa vào quá gần, gần tới mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Trong đêm gió lạnh, mùi thơm của da thịt, có chút mùi mồ hôi, cùng với mùi lục trúc tươi mát hợp lòng người, đủ loại hơi thở quanh quần chóp mũi, khiến lòng người mê say.

“Ta...”

Tim của Nam Cung Nhã đập rất mạnh, cuối cùng lại rất nhanh lấy ra khăn tay.

“... Lau mồ hôi cho người.”

Nàng lúc nói chuyện hơi thở hỗn loạn, hơi thở nóng rực cùng ẩm ướt đập vào mặt. Lưu Trưng ngây người một chút, liền thật sự không nhúc nhích để nàng vì mình lau mồ hôi,

Khăn tay mềm nhẹ lau qua trán, hai bên tóc mai, dừng ở trên sườn mặt.

Tiếp theo trước mắt Lưu Trưng tối sầm lại, một mùi hương thanh nhiên ép lại gần, vội vàng có pha chút sợ hãi bao phủ lên.

Hương thơm nhẹ nhàng, mang theo hơi chút cảm giác mát, điểm ở trên môi của nàng.

Nhẹ nhàng ấn xuống——

Dừng lại.

Người luôn luôn lạnh lùng bình tĩnh như Lưu Trưng bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn.

Mà người đầu sỏ gây nên đầu óc đang trống rỗng, bị ánh mắt nhìn đến nóng bừng cả mặt, theo bản năng ngượng ngùng cúi đầu, cuối cùng bốp một tiếng——

Cái trán đụng cái mũi.

Cái trán của Nam Cung Nhã đụng phải mũi của Lưu Trưng.

Lần này từ xấu hổ e lệ biến thành càng thêm xấu hổ e lệ.

Nam Cung Nhã xấu hổ và giận dữ muốn chết, không dám ngẩng đầu lên nhìn, cúi đầu nắm chặt chiếc khăn tay. Cơ hồ muốn xé chiếc khăn kia thành vãi vụn. Trong lòng nàng lúc này thầm nghĩ: Đều tại Công Nghi Ngưng ra chủ ý xấu!

Ban ngày Nam Cung Nhã không biết căn cứ đáp lời hết, ma xui quỷ khiến thế nhưng nói ra bản thân thích Lưu Trưng, lại không biết tâm ý của nàng. Công Nghi Ngưng lắng nghe xong, còn rất nghiêm túc vì nàng chỉ dạy. Dạy nàng thừa dịp không khí tốt đẹp thử đi thăm dò tâm ý của Lưu Trưng, tiếp theo liền tiến gần nói thầm vào tai Nam Cung Nhã một tràng.

Nhưng Nam Cung Nhã lại đột nhiên mở to hai mắt: “Cái...Cái gì? Người bảo ta... Dừng miệng...”

“Miệng cái gì! Là môi... Môi! Tiến lại gần, chạm một chút, cọ cọ một chút, liếm liếm một chút, nhẹ nhàng cắn một cái... Ta cũng không tin nàng sẽ không động tâm!”

“Cái... gì? Nam Cung Nhã hồ đồ: “Chạm cái gì nha? Liếm cắn? Ta cũng không phải tiểu cầu...”

“Ngủ ngốc!” Công Nghi Ngưng trợn trắng mắt: “Quên đi! Quá phức tạp người cũng không học được. Người nha, liền trực tiếp ôm lấy đầu của nàng hung hăng hôn nàng một cái là được!”

“Ta... Ta không làm được!” Mặt Nam Cung Nhã nóng lên, ngượng ngùng đến cực điểm.

“Vậy... Dùng môi của người chạm chạm một chút lên môi của nàng! Đơn giản như vậy sẽ biết đi?”

“Ta...”

“Cái này gọi là gì? Gọi là điểm giáng thần, hi hi...”

“Điểm giáng thần? Không phải là lấy tay thoa...”

“Thoa cái đầu của người! Cái này gọi là tình thú!”

....

Nam Cung Nhã cúi đầu cười khổ.

Tình... Nàng thật ra có, thú... Nàng lại tuyệt không thấy.

Trải qua chuyện vừa nãy, chỉ sợ Lưu Trưng... chỉ sợ cho rằng nàng là một kẻ biến thái, làn một... Quái vật... Nói muốn thử tâm ý của Lưu Trưng lại biến thành tình huống loạn thất bát tao như vậy. Cuối cùng còn... Còn đụng phải mũi của Lưu Trưng!”

Nam Cung Nhã càng nghĩ càng ủy khuất, nước mắt cứ thế trào ra. Tách một tiếng, rơi trên tay Lưu Trưng.

Không gian xung quanh yên tĩnh không một tiếng động, người đối diện không có chút phản ứng nào.

Nam Cung Nhã rút cuộc không chịu đựng nổi, chậm rãi lui lại từng bước. Tiếp theo quay đầu muốn chạy trốn. Nàng cảm thấy động tác của mình đã rất nhanh, nhưng vừa mới bước vài bước, cánh tay đã bị nắm lấy.

Trong lòng Nam Cung Nhã cảm thấy kinh hoảng.

“Khóc cái gì?”

Nam Cung Nhã nhanh tay quệt nước mắt.

“...Không khóc.”

Lưu Trưng ở sau lưng nàng lại thở dài: “Ta đi cùng với người.”

Nam Cung Nhã không dám quay đầu lại, chỉ nghe thấy vài tiếng động. Tựa hồ là Lưu Trưng đem Lăng Vân kiếm đeo lại trên lưng, tiếp theo là nhắc đèn trên bàn, đi lên vài bước——

Nắm lấy tay nàng.

Thật giống như nhiều lần trước đây, chậm rãi lôi kéo nàng đi về phía trước, đi trên một con đường thật dài.

Nam Cung Nhã cảm thấy được thả lỏng, nhẹn không được gương mặt nhìn trộm.

Lưu Trưng chiếu sáng con đường ở phía trước, ngay cả mắt cũng không chuyển nhưng lại giống như biết đang bị nàng nhìn, khẽ hừ một tiếng: “Rất đau.”

Nam Cung Nhã hoảng lên một chút: “Ta... Ta ta ta không phải là cố ý!”

Lưu Trưng hơi nhíu mày: “Thật sự không phải là cố ý?”

“Thật... Thật sự không phải là cố ý.”

Thanh âm càng ngày càng thấp hơn.

“Nga.”

Lưu Trưng thế nhưng còn thật sự gật đầu đáp trả.

Chỉ trong chớp lát các nàng đã đi ra rừng trúc, đi dọc theo co đường đá nhỏ có thể thấy căn phòng Lưu Trưng đang ở. Đi cả một đoạn đường dài như vậy, vẫn không thấy Lưu Trưng tỏ ra gì khác lạ. Nam Cung Nhã cuối cùng dần dần buông lỏng. Trong lòng nàng nghĩ, nếu đã đến chỗ của Lưu Trưng, mình không phải là nên thức thối cáo từ?

Nhưng Lưu Trưng cũng không cho nàng cơ hội mở miệng. Ngay tại lúc Nam Cung Nhã chân trệt, Lưu Trưng thế nhưng trực tiếp leo nàng lại gian phòng của mình.

Nam Cung Nhã nhẹn không được miên man suy nghĩ.

Đây là cố ý muốn lưu nàng ở lại sao? Nhưng... Nhưng như vậy sao được?

Kỳ thật cẩn thận ngấm lại, các nàng từ lúc ra đi tới nay thường xuyên ở chung một chỗ, vốn là không có gì cả. Nhưng cố tình Nam Cung Nhã vừa mới đối Lưu Trưng làm ra chuyện tình “tang đức bại hành”, đây lòng khó tránh khỏi nảy ra một ít cảm giác khác thường.

“Người ngồi ở đây trước đi.”

Lưu Trưng đem đèn dầu đặt lên trên bàn, chỉ hướng bên cạnh.

Trong lòng Nam Cung Nhã tuy có kỳ quái nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống,

Trong phòng vốn tối đen như mực, mặc dù Lưu Trưng đem đèn đi vào, nhưng ngọn đèn dầu cũng chỉ chiếu sáng một góc. Lưu Trưng lại đi tìm ngọn đèn để thắp sáng, trong phòng lúc này mới trở nên sáng sủa. Nam Cung Nhã tò mò nhìn quanh đánh giá một phen. Căn phòng bày biện giản dị, lại có một loại thú vị. Giường bàn tủ quần áo đều làm từ trúc, hoa văn trang trí chủ yếu cũng là hình thanh trúc, có vẻ cực kỳ tinh xảo tự nhiên. Ngày mưa hè ở trong căn phòng như thế này, thật sự là làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Lưu Trưng lấy ra khay trà, rót cho Nam Cung Nhã một chén.

“Vừa rồi bị gió thổi lạnh, uống một ngụm trà nóng.”

Nam Cung Nhã ừ một tiếng, nhận trà ôm ở trong tay, không vội vã uống ngay, mà chớp mắt nhìn Lưu Trưng ở trong phòng đi tới đi lui.

Chỉ thấy nàng lấy kiếm buông xuống, cởi áo khoác, thay một chiếc áo dài mỏng rộng thùng thình, ngừng bước một chút, đột nhiên lại xoay người đi vào phòng trong. Lần này, cách một tầng bình phong mỏng, Nam Cung Nhã chỉ mơ hồ thấy bóng dáng mà thôi.

Nhưng thanh âm thì vẫn nghe thấy.

Bên trong phòng có tiếng động, tựa hồ là mở hòm ra. Chờ đến khi Lưu Trưng quay trở lại, trong tay đang cầm vật gì đó.

Sau đó, nàng ngồi xuống đối diện Nam Cung Nhã, đem đồ vật trong tay đưa lại.

Nam Cung Nhã có chút giật mình, theo bản năng đưa tay nhận lấy.

Nương theo ánh sáng nhảy nhót từ ngọn đèn dầu, Nam Cung Nhã cúi đầu nhìn lại thứ trong tay—

Dĩ nhiên là một cây trâm.

Ngân trâm màu bạc, đầu trâm mảnh và nhỏ uốn thành, cũng không có hoa văn gì cả, phong cách thật là đơn giản cùng cổ xưa. Nhưng phía dưới lại dính một sợi hoa lụa hình dạng thuần khiết trong sáng phẳng phất giống như dạ quỳnh hoa. Hoa tuy rằng rất nhỏ nhưng lại vô cùng tinh xảo. Tầng tầng lớp lớp cánh hoa nhìn thật sự giống như hoa thật. nhị hoa được là từ dây tua vàng nhạt, đài hoa ở phía dưới vô cùng hợp với màu trắng của hoa cùng với màu xanh bạc cầu dây dài.

Toàn bộ cây trâm hoa chỉ dùng nguyên liệu bình thường, kỹ thuật cũng cực kỳ đơn giản, nhưng...

Nam Cung Nhã mặc dù luôn để mắt cao hơn đầu, cũng không thể không thừa nhận, cây trâm này thiếp kể tử mĩ, phối màu sắc hài hòa, chỉ liếc mắt nhìn qua một cái liền làm người ta yêu thích không buông tay.

Huống chi cây trâm này đối với Nam Cung Nhã mà nói, còn có một ý nghĩa đặc biệt khác

Bởi vì...

Hình dạng của cây trâm này cùng dạ đàm đăng ở ngày lễ Thất Tịch giống nhau như đúc.

Lúc này Nam Cung Nhã đem nó cầm thật cẩn thận ở trong tay, thật giống như tiếp nhận dạ đàm đăng tặng cho ‘Hữu tâm nhân’ từ tay Lưu Trưng.

Nam Cung Nhã vuốt ve nó vài cái, cúi đầu nói: “Thật... đẹp.”

Lưu Trưng hừ nhẹ một tiếng, mặc dù sắc mặt không đổi, trong ánh mắt lại như có ý cười.

“Tặng cho ta?”

“Ân.”

Nam Cung Nhã hơi có chút kinh ngạc, theo bản năng thốt lên hỏi: “Tại sao...”

Lưu Trưng nhú mồm lại, có vẻ như không nghĩ đến nàng sẽ hỏi ra vấn đề này, nhưng cũng chỉ trầm ngâm trong chốc lát, lại trả lời nàng: “Hoa đăng kia...”

“Cái gì?”

“Đã đánh mất.”

Qua đêm Thất Tịch, trong thành không bán dạ đèn đăng nữa. Nói sau, dù sao hoa đăng kia thật sự không có tiện mang theo. Cho nên Lưu Trưng liền dựa theo hình dạng của dạ đèn đăng chế tạo ra trầm cài.

Nam Cung Nhã cảm thấy tâm như vừa nảy lên một chút, vội vàng cầm chặt trầm cài thu vào trong ngực, lắp bắp nói một câu: “Vậy... kia... Hiện tại trời đã tối rồi, ta liền... ta vẫn là đi về trước.”

“Chờ...”

Lưu Trưng vừa mới há mồm nói một chữ, Nam Cung Nhã đã nhanh chóng đứng bật dậy chạy ra ngoài, quả thực giống như sau lưng có ác quỷ đuổi theo. Chạy trốn tâm hoảng ý loạn, hơi có chút có tật giật mình.

Lưu Trưng có chút không hiểu, nàng vốn chỉ muốn đưa Nam Cung Nhã trở về mà thôi.

Đường đi quá tối, thứ nhất Nam Cung Nhã không có tùy tùng, thứ hai không mang theo đèn.

Lưu Trưng thở dài, một lần nữa đem theo đèn dầu ra cửa. Nhưng mà vừa mới đi được vài bước, liền phát hiện ra có chút không đúng. Nàng ngưng bước chân, xoay người nhìn ra mảnh cây cối phía sau.

“Thật có chút nhìn không ra, người dụ dỗ nữ hài tử thật có vài phần thủ đoạn, chắc chắn.” Một tiếng cười từ chỗ tối truyền đến, thanh âm rất quen thuộc, nghe qua thật như là... Người cùng nàng nói chuyện ở Yên Vũ đình.

“Nam Cung Tụng?”

“Không sai, là ta.”

Tiếng bước chân càng gần, nương theo ngọn đèn dầu, đầu tiên nhìn thấy là chiếc cầm gậy, tiếp theo là đôi môi mỏng đang nhếch lên cười.

27. Chương 27: Yên Hội

Mười hai tháng bảy, bên trong Cẩm Quỳnh sơn trang bố trí yến hội. Giang hồ hào kiệt tới vì Đoàn lão thái gia chúc thọ.

Nam Cung Nhã sáng sớm đã rời giường, thu thập thỏa đáng xong liền kích động đi ra ngoài, kết quả cùng Công Nghi Ngưng ở ngoài cửa cũng đang định đi vào đụng thành một đồng.

“Ôi! Sáng sớm người cứ như vậy vội vàng đi nơi nào?” Công Nghi Ngưng xoa đầu, cau mày.

“Ta...”

“Từ từ, không nói cái này trước?” Công Nghi Ngưng là một người nôn nóng, hỏi xong chuyện lại nhớ đến mục đích chính tìm đến nơi này, vội vàng chuyển nhanh đề tài: “Người nói cho ta biết trước, tối hôm qua rốt cuộc... Thế nào? Nàng có cái gì... Phản ứng không? Sẽ không phải là các người...”

“Không có!” Trên mặt Nam Cung Nhã đỏ ửng lên, nói đến đây liền có vài phần tức giận: “Đều... Trách người...”

Làm hại nàng xấu hổ đến cực điểm, quả thực xấu hổ và giận dữ muốn chết.

“A? Nàng thế nhưng đối với người không có phản ứng sao? Cái này... trách ta làm cái gì?” Công Nghi Ngưng rất là xem thường: “Đó là do người ngốc! Nếu đổi lại là ta, nàng tất nhiên sẽ ngoan ngoãn theo ta.” Nam Cung Nhã có chút bất đắc dĩ lại có chút buồn cười. Nhưng chuyện phát sinh đêm qua thật nhiều lại có chút phức tạp, nhất thời cũng không thể tỉ mỉ nói hết. cho nên Nam Cung Nhã chỉ có lệ phụ họa vài câu. là ta ngốc, ta phải đi rồi, đừng cản đường ta!”

“Cái gì?” Công Nghi Ngưng mở trừng hai mắt: “Ngươi cứ như vậy bỏ qua?”

“Đúng... A... Bỏ qua...”

“Không được!” Công Nghi Ngưng hai tay chống nạnh, khí thế mưng mủn: “Ta còn muốn tiếp tục nghĩ biện pháp!”

Nam Cung Nhã không nói chuyện, trong lòng nghĩ thầm: Toàn ý nghĩ... xấu. Nàng theo bản năng lắc đầu, nhưng vừa lắc một cái, dạ quỳnh hoa trăm cài ở trên đầu nàng lộ ra, hai dây một xanh một trắng lúc lắc, trông rất đẹp mắt.

“A, cây trăm này không tồi!”

“Đương nhiên.”

Nam Cung Nhã rất chi là đắc ý.

Công Nghi Ngưng đưa tay chụp tới, nhưng lại ngẫu nhiên lại đem cây trăm lấy trên tay mình: “Hi hi, cho ta mượn đeo vài ngày!”

“Không... Không được!”

“Có cái gì không được chứ, nhìn qua cũng là hàng rẻ tiền, có gì quý hiếm chứ! Nếu không... liền đem tặng cho ta, coi như là thù lao trả cho ta vì đã lo lắng suy nghĩ biện pháp!”

“Công Nghi Ngưng!”

Công Nghi Ngưng chạy trốn so với thỏ còn nhanh hơn.

Nam Cung Nhã vừa tức vừa vội, lại không biết làm thế nào. Sớm biết đã không lấy trăm ra cài... Đúng vậy, bảo bối như vậy, nên cất kỹ đi mới đúng. Tại sao lại có thể mang ra ngoài để cho người khác nhớ thương chứ. Nàng một đường vừa tức giận vừa hối hận, bất tri bất giác đã đến Lăng Ba uyển.

Ở cửa Lăng Ba uyển, đoàn người của Liêu Uy cùng Lưu Trưng đang tính toán đi đến chính đường của Cẩm Quỳnh sơn trang.

Vừa thấy được Nam Cung Nhã, tất cả mọi người đều thức thời, đều lấy có có việc đi trước. Liêu Uy Trước khi đi thậm chí có chút ý vị thâm trường nhìn nàng một cái. Nam Cung Nhã thoáng chút xấu hổ, yên lặng nhìn thoáng qua Lưu Trưng sắc mặt vẫn thản nhiên.

“Tìm ta có việc?”

“Không...” Nam Cung Nhã liếc mắt nhìn về chỗ khác: “Ta chỉ muốn, đại khái người đối Cẩm Quỳnh sơn trang quen, cũng không biết người nào, cho nên ta...” Lời còn chưa dứt, Nam Cung Nhã liền ý thức được lấy có này rất sơ hở. Đối với chuyện trên giang hồ, Lưu Trưng xác định không hiểu, nhưng Liêu Uy là tiền bối đã hành tẩu trên giang hồ mấy chục năm, hẳn chính là hiểu biết nhiều lắm. Nếu là có Liêu Uy chỉ điểm, rõ ràng tốt hơn nhiều so với một nha đầu gà mờ luôn ở trong nhà không rành thế sự.

Nhưng Lưu Trưng vẫn không phản bác, thế nhưng còn gật gật đầu.

“Ân, đi thôi.”

Nam Cung Nhã lại lập tức vui vẻ lên.

Nguyên lai đêm qua... Nàng làm chuyện ngu xuẩn như vậy... Lưu Trưng cũng không có để ở trong lòng. Đại khái là thật sự nghĩ lầm là nàng không cần thận dụng phải. Nghĩ như vậy, Nam Cung Nhã có chút thấy may mắn, lại có một chút ít mất mát.

Khó trách lúc ấy Lưu Trưng còn hỏi một lần...

“Thật không phải là cố ý?”

“Thật... Thật sự không phải là cố ý.”

...

Nam Cung Nhã hận không thể đập đầu chết ngay tại chỗ.

Trên đường đi nàng vẫn thất thần, may mắn Lưu Trưng còn nhớ rõ đường, ở những lúc mấu chốt lại kéo lại một chút, cuối cùng cũng đến được trước cửa chính đường của Cẩm Quỳnh sơn trang.

Buổi thọ yến này không hề nhỏ, từ nhà chính đến trung đình ở bên trong đều tràn đầy người.

Người như Lưu Trưng không chút địa vị gì ở trong giang hồ, tự nhiên chỉ thể ngồi ở bên ngoài. Nàng nhìn xung quanh, thấy Liêu Uy cùng người trong Long Hưng tiêu cục đều ngồi cùng một bàn tựa cạnh hành lang, liền đi qua bên đấy. Lấy xuất thân của Nam Cung Nhã, nàng vốn có thể ngồi ở ghế trên bên trong nội đường, nhưng nàng lại cúi đầu, đi theo sau Lưu Trưng qua đó.

Người trong tiêu cục sớm nhìn quen hai người như hình với bóng, cũng không có gì kỳ lạ. Mà người khác ở cùng bàn căn bản không biết Nam Cung Nhã đại tiểu thư nên cũng không kỳ quái.

Cẩm Quỳnh sơn trang trong chốn giang hồ coi như là rất có danh vọng, bữa tiệc này lại là mừng đại thọ tám mươi tuổi của Đoàn lão thái gia, rất phô trương, đồ ăn ngon miệng, một bữa cơm khiến tân khách rất là thỏa mãn.

Chờ dùng xong cơm, có người hầu lên dọn bàn, bày lên khay trà, rót trà đãi khách.

Lần này những người nổi danh trên giang hồ ngồi trong nội đường cũng đi ra.

Ở đằng trước chính là gia chủ của Cẩm Quỳnh sơn trang Đoàn Mộc Thiên. Đoàn Mộc Thiên là một trung niên nam tử vô cùng uy nghiêm, đi lên đón tiếp và vào thẳng chủ đề, đem những hành vi làm loạn của U Minh phủ trong vòng mấy tháng nay nói từng việc rõ ràng. Nói U Minh phủ quỹ dị khó lương, làm các hành vi độc ác, còn làm hại dân thường thống khổ, thê thảm ra sao, khiến cho mọi người ngồi ở dưới cảm xúc trào dâng. Những hậu bối ngồi phía dưới tuổi trẻ khí thịnh bật dậy hô to những câu như “Sát tẩn (giết sạch) tà ma” hoặc là “Thay trời hành đạo”.

Nam Cung Nhã dựa vào bên người Lưu Trưng, đem những người ngồi bên cạnh Đoàn Mộc Thiên giới thiệu cho nàng.

Lần này có rất nhiều người của tứ đại thế gia.

Công Nghi gia phái tới một hậu bối trẻ tuổi, luận bối phận thì chính là đường huynh của Công Nghi Ngưng, thoát nhìn là người khôn khéo giỏi giang. Văn Nhân gia phái tới là một trung niên nữ tử, nghe nói là thân muội muội của gia chủ đương nhiệm, cũng là một cao thủ hết sức lợi hại.

Thượng Quan gia hết sức coi trọng đại hội võ lâm lần này, gia chủ Thượng Quan Minh thế nhưng đích thân tới, đương nhiên Thượng Quan Sách Văn cũng đi bên cạnh, chính là sắc mặt có chút không tốt. Nghĩ đến chắc là do bị U Minh phủ đả thương lúc ở bên ngoài Linh Tà thôn.

Nhà Nam Cung Nhã tới chính là hai con trai của Nam Cung Vô Nhai, đương nhiệm gia chủ. Đại nhi tử Nam Cung Phong bất quá mới hơn hai mươi, mặc một thân màu xám cẩm bào, thần sắc nghiêm túc, bất cầu ngôn tiểu (không nói cười tùy tiện), có một loại cảm giác trầm ổn hơn tuổi của mình. Tiểu nhi tử Nam Cung Tụng một thân áo trắng, nhưng bộ dạng lại không giống ca ca cùng tỷ tỷ lắm. Hắn mặt mày thiên dài, mũi cao môi mỏng, hàm dưới đầy, nhưng lại sinh ra một thư hùng nan biệt (sống mái khó phân biệt) tuyệt mỹ dung nhan.

“... Cái người thoát nhìn thật tàn ác đáng sợ chính là đại ca ca ta, Nam Cung Phong. Trong nhà ta ngoại trừ nhị thúc, mọi người còn lại đều sợ hắn.” Nam Cung Nhã thấp giọng giải thích, nói rất hưng trí: “Người bên cạnh hắn lớn lên giống như hồ ly chính là đệ đệ cùng tuổi với ta, Nam Cung Tụng. Hắn... Thực giáo hoạt, giống như Công Nghi Ngưng... xấu xa!”

Lưu Trưng khẽ nhú mi, lại không nói gì cả.

Lúc này Đoàn Mộc Thiên cũng nói không sai biệt lắm, lại đột nhiên nói chuyển sang chuyện khác: “... Tuy rằng người của U Minh phủ lợi hại nhưng võ lâm hào kiệt Trung Nguyên chúng ta cũng không phải ngồi không. Mấy ngày hôm trước Công tử của Thượng Quan gia vừa bắt sống một nanh vuốt của U Minh phủ!”

Lời vừa nói xong, ‘hào kiệt’ ngồi dưới liền cao giọng hô to, thanh thế rất lớn.

Thượng Quan Sách Vân trên mặt thoáng hiện vẻ đắc ý, một mực nói “Không dám nhận”, phất tay một cái kêu hạ nhân mang “Nanh vuốt” kia đi lên.

Mà tù binh vừa dẫn lên, Lưu Trưng cùng Nam Cung Nhã đều cả kinh.

Cứ việc người nọ đều bị trói rất chặt, tóc tai rối bù, mặt mày tái nhợt, nhưng các nàng vẫn rất nhanh nhận ra, cái người gọi là “Nanh vuốt của U Minh phủ” dĩ nhiên là Nhị Nha ở Linh Tà thôn!

Thượng Quan Sách Vân vẫn đang đắc ý dào dạt khoe ra: “Ngày trước tại hạ đi ngang qua một thôn rất cổ quái, tình cờ gặp được quái vật này của U Minh phủ, dưới cơ duyên xảo hợp, thế nhưng khiến cho ta bắt được nữ nhân này...”

Tình trạng của Nhị Nha lúc này thoát nhìn rất là không tốt, hai tròng mắt vô thần, ánh mắt tan rã.

Lưu Trưng khẽ nhíu mày, thế nhưng rất nhanh liền đi tới.

“Người này không phải nanh vuốt của U Minh phủ.”

Thượng Quan Sách Vân đột nhiên đi người ngắt lời, rất là khó chịu, nghe tiếng thế nhưng là người quen, nhin không được cả giận nói: “Diệp Lưu Trưng? Tại sao lại là người!”

Nhưng Thượng Quan Minh cũng là người sáng suốt, thấy tình cảnh này, nhưng vẫn rất hòa khí hướng Lưu Trưng cười: “Xem ra vị công tử này có ý kiến khác? Khuyển tử mấy ngày trước bị người của U Minh phủ gây thương tích, lại gặp được cô gái này mang một đám đạo tặc, lúc cùng nhau giao thủ có hàn khí phát ra ngoài. Lại không biết người chứng minh cô gái này không phải nanh vuốt của U Minh phủ như thế nào?”

Lưu Trưng chỉ nói: “Ta từng cùng nàng liên thủ đối phó với người của U Minh phủ.”

Một câu nói ra, mọi người đều sửng sốt, rất nhiều người đều ha ha phá lên cười. Mà ngay cả Thượng Quan Minh cũng không nhịn được có chút buồn cười: “Người là nói... Người từng đối phó với người của U Minh phủ?” Câu hỏi rất nhiều, Thượng Quan Minh cao thấp đánh giá, ý tứ kia không cần nói cũng biết.

——Chỉ bằng người?

Nhưng Lưu Trưng bất vi bất động, gật đầu nói: “Không sai.”

“Này...”

“Thượng Quan bá bá, ta cũng có thể làm chứng! Cô gái này thật sự cùng Lưu Trưng đối phó với lão quái vật của U Minh phủ, ngay tại Linh Tà thôn. Chúng ta thiếu chút nữa đã bị giết!” Nam Cung Nhã ngồi ở một bên rốt cuộc không kiềm chế nổi, trực tiếp đứng lên.

Nhưng mà vừa đứng lên, cũng khiến cho mọi người ở trong sân chú ý đến.

Nam Cung Phong chau mày, liếc mắt nhìn qua Nam Cung Nhã. mà Nam Cung Tụng tựa tiểu phi tiểu, tròng mắt đảo quanh không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nam Cung Nhã vừa đứng lên, liền đơn giản bước ra ngoài, bước vài bước tiến lên trước mặt Nhị Nha.

“Nhị Nha người có còn nhớ ta hay không?”

Đôi mắt của Nhị Nha nặng nề, bị gọi một cái, hình như có chút phát giác, nhìn chằm chằm Nam Cung Nhã hồi lâu.

“Nam... Nhã...”

“Đúng đúng!” Nam Cung Nhã cười gật đầu, lại quay qua Thượng Quan Minh nói: “Về phần hàn khí toát ra như lời Thượng Quan bá bá nói, đại khái là bởi vì khi đối phó lão quái vật, Nhị Nha bị hàn độc gây thương tích. Sau đó... Ta cũng không biết... Nhưng ta đoán nhất định là như vậy!”

Lời này nói ra thật khôn minh bạch, nhưng mà Thượng Quan Minh có thể không để ý đến Lưu Trưng không rõ lại lịch, lại không có cách xem nhẹ Nam Cung Nhã ở bên cạnh.

“Nếu Nam Cung đại tiểu thư nói như thế, như vậy chắc là khuyến tử đã có hiểu nhầm.” Thượng Quan Minh vẫn không đổi sắc mặt, vẫn cười ảm áp như mộc xuân phong: “Một khi đã như vậy, lão phu nhất định sẽ cứu chữa bảo vệ tốt vị cô nương này. Một phần xem như vì bồi thường lại sai lầm của khuyến tử. Còn một phần nữa, chính là chỉ cần cùng vô lâm chúng ta cùng chung mối thù đối với tà ma ngoại đạo, liền cùng chúng ta là bằng hữu!” Thượng Quan Minh nói một phen không chút sơ hở. Mọi người đương nhiên cũng rất hiểu biết đem chuyện này bỏ qua, lại bắt đầu la hét khẩu hiệu quyết tâm.

Rất nhanh người hầu áo xanh của Thượng Quan gia đi lên, cởi dây thừng cho Nhị Nha, giúp đỡ nàng đi xuống.

Nam Cung Nhã nếu đã đứng dậy liền ngượng ngùng không dám quay trở lại bên người Lưu Trưng, đành phải đau khổ chậm rãi đi về, nàng không dám đứng bên cạnh Nam Cung Phong, đành phải chen chúc đứng ở bên cạnh Nam Cung Tụng.

Lưu Trưng nhú mắt nhìn thoáng qua hướng Nhị Nha vừa bị dẫn đi.

Thấy không có người chú ý, nàng lui lại mấy bước, chậm rãi đi theo.

28. Chương 28: Nữ Tử

Lưu Trưng nhìn thấy người hầu áo xanh đi về phía trước rất nhanh, liền vội vàng đi theo. Ai ngờ vừa vòng qua một gốc cây, người phía trước đã không thấy bóng dáng. Lưu Trưng có chút do dự, nhưng vẫn ngừng chân.

“Thà rằng quan tâm một nha đầu quê mùa, nhưng lại không quan tâm đến tiểu Nhã nhi thâm tình nhà ta. Chậc chậc, Thật sự là khó hiểu phong tình.” Sau lưng truyền đến một tiếng nói mềm mại đáng yêu, không cần quay đầu cũng biết là Công Nghi Ngưng.

Công Nghi Ngưng nhìn Lưu Trưng vẫn bất động, lại thở dài.

“Yên tâm đi, Thượng Quan lão đầu thích nhất trang mô tác dạng (làm bộ làm tịch) nếu nói cứu nàng liền nhất định sẽ không để cho người khác nói gì. Nha đầu quê mùa kia đi vào được Thượng Quan gia, mới xem như mệnh hảo, nếu là bị người cứu mới coi như xong... Bị chết mau!”

Nghe được Công Nghi Ngưng nói như thế, Lưu Trưng mới chậm rãi xoay người, nhìn nàng một cái.

Công Nghi Ngưng lúc này không có mặc hồng y, lại mặc một thân bích thủy màu tươi mát lịch sự, phối hợp với tư thái quyền rũ của nàng, thể nhưng tạo nên một phen bất đồng phong tình.

Nhưng Lưu Trưng chỉ liếc mắt một cái liền đem ánh mắt dừng ở trên cây trâm đang cài trên mái tóc của nàng.

“Cây trâm này...”

“Rất xứng với ta có phải hay không?” Công Nghi Ngưng cười cười thuận tay chỉnh lại cây trâm: “Có thể thấy cách ăn mặc của ta đây cũng rất xinh đẹp, không thể so kém tiểu Nhã nhi của ngươi. Bằng không ngươi cũng sẽ không nhìn đến mức ánh mắt cũng không chớp.”

Công Nghi Ngưng nhất thời nói: “Tiểu Nhã nhi... nhà ta”, nhất thời còn nói “Tiểu Nhã nhi của ngươi”, miệng đầy ý trêu đùa, nhưng Lưu Trưng hiển nhiên không để ý tới, chính là lạnh lùng hỏi một câu.

“Như thế nào có được?”

Vừa hỏi xong câu này, Công Nghi Ngưng lập tức đã hiểu.

Nàng tính tình tuy thông minh cổ quái, nhưng hiểu rõ nhất vẫn là quan sát ngôn sắc. Nhìn qua Lưu Trưng sắc mặt không tốt, Trong lòng liền đoán được vài phần. Dứt khoát ngắt đầu, rất là có khí phách nói: “Làm sao vậy? Chỉ người mới được phép mua trâm còn ta không được mua? Trâm này của ta... Đương nhiên là mua tới? Chẳng có lẽ nào lại đi trộm đi cướp?”

“Từ nơi nào mua được?” Lưu Trưng nhưng cũng không cho mình bị đánh lạc hướng.

Nhưng Công Nghi Ngưng lại ác hơn, trợn mắt nói dối: “Người mua ở chỗ nào, ta liền mua ở đó.”

Nhưng mà Lưu Trưng nghe xong, sắc mặt lại càng ủ dột.

“Công Nghi Ngưng... Người đến tốt cùng là ai?”

“Ta?” Công Nghi Ngưng có chút buồn cười: “Ta là nữ nhân của Công Nghi gia, một trong tứ đại thế gia! Là hảo tỷ muội của NamCung Nhã, là...”

“Hảo tỷ muội?” Lưu Trưng cười lạnh, ngắt lời của nàng.

“Đúng rồi, chúng ta từ nhỏ liền chơi cùng nhau, tình cảm thật sự rất tốt. Thân tỷ muội cũng không hơn gì thế này. Công Nghi Ngưng nói một đồng, nói xong liền hiểu ý tứ nụ cười lạnh của Lưu Trưng.

Là... Việc ở Kim Ngọc đồ phương.

“Ta còn chưa từng thấy qua...” Ánh mắt của Lưu Trưng sâu xa: “ ‘Hảo tỷ muội’... chuyên môn hại hảo tỷ muội của chính mình...”

“Ta... Ta nào có...”

“Đại lão bản đã quên?”

Tuy rằng đã qua nửa tháng, nhưng Lưu Trưng lại vẫn còn nhớ rõ ràng khi đó Công Nghi Ngưng ngồi ở sau rèm che, bất tri bất giác liền nói rất nhiều.

...

“Thật sự là người định không bằng trời định! Vốn để cho Hắc Ứng tìm đến một kẻ nghèo hèn, càng bản thủ càng tốt. Không nghĩ đến hần bị mù, thế nhưng tìm đến một khối ngọc thô. Quả thực tiện nghi Nam Cung Nhã!”

...

“Người chán ghét nàng?”

“Đúng nàng trừ bỏ có bộ mặt còn chấp nhận được, còn chỗ nào ra hồn? Bất học vô thuật (Không học vấn không nghề nghiệp), một chút võ công cũng không biết coi như thôi, còn mỗi ngày chỉ biết tiêu tiền cho trang điểm ăm ăm, không hề nội hàm! Hừ... Dựa vào cái gì lại được bọn người mù truy phủng, nói thành đệ nhất mỹ nhân, phi!”

.....

“Đúng, người nói đúng vậy. Nàng hiện tại đã gả cho người. Ta lại vẫn còn cơ hội! Tương lai, ta nhất định sẽ có một nam tử tốt gấp trăm lần so với nàng. Như vậy liền thắng nàng!”

...

Nhưng mà giờ khắc này Công Nghi Ngưng vẫn như trước cười hì hì, mặc dù trên mặt tựa hồ có chút thần sắc xấu hổ.

“Người hiểu lầm, ta đó là... Đó chẳng qua là đùa vui thôi.”

Sắc mặt của Lưu Trưng lại lạnh hơn.

“Không không không... Không phải như người nghĩ.” Công Nghi Ngưng có chút vội vã giải thích: “Con người ta.. chính là... Bình thường tích trù đùa người khác... Vốn... Ai, quên đi, ta nói hết cho người biết là được rồi. Ta chán ghét Thượng Quan Sách Vân! Ai ngờ khi đó nghe được tin nói, tiểu Nhã nhi muốn cùng hần

bỏ trốn! Nhưng làm ta tức chết. Ta nghĩ ra biện pháp, thả ra tin đồn nói ta biết tung tích của Lăng Vân kiếm, đem Thượng Quan tiểu bạch kiếm lừa vào...”

Lúc ấy Công Nghi Ngưng hỏi thăm lộ tuyến của bọn họ, vô cùng lo lắng chạy từ kinh thành đến Thanh Thủy trấn tự mình trấn thủ.

Bất quá Công Nghi Ngưng tuy miệng nói là cứu hảo tử muội của mình ra khỏi nước sôi lửa bỏng, nhưng nàng dù sao cũng là không đổi được tính tình ưa hồ nháo. Một mực suy nghĩ làm thế nào để tức chết Thượng Quan Sách Vân. Cuối cùng quyết định phái người tìm một kẻ khát cái vừa xấu vừa bẩn để thắng ván bài.

Đương nhiên lúc này...

Nàng thật sự đem đáng thương tử muội, Nam Cung Nhã quên đi mất.

Cũng may thủ hạ của nàng, hắc ưng có vài phần thương hương tiếc ngọc. Ở ngoài cửa tìm nửa ngày, thật vất vả mới tìm ra được một kẻ phù hợp “Yêu cầu” của đại lão bản, lại không tính quá kém cỏi.

Công Nghi Ngưng tâm tư cổ quái tránh ở bên trong bức rèm bắt đầu đánh giá.

“Tên khát cái” thoát nhìn vừa nghèo vừa bẩn, luôn có bộ mặt không nói chuyện, nhưng thật ra chơi rất được.

Vì thế lúc Lưu Trưng đưa ra yêu cầu nhìn thấy đại lão bản, Công Nghi Ngưng lại nghĩ ra một trò diễn khác, đem mình diễn thành một nữ nhân ghen tỵ đồng thời tâm tư oán độc rất sống động.

Chờ Lưu Trưng ký xong hôn thư một lúc lâu, Công Nghi Ngưng dĩ nhiên cười ra nước mắt.

“... Về phần... Sau lại thôi. Dù sao... Cũng đã... Ký hôn thư, ta muốn nhìn xem... Rốt cuộc sẽ như thế nào...” Công Nghi Ngưng có vẻ không nhịn được cười, nhưng vẫn cố chịu đựng: “Ta Công Nghi Ngưng là ai? Vừa có tiền có thế, có thủ đoạn có biện pháp! Kỳ thật một đường các ngươi đi, ta đều phái người liên tục truyền đến tin tức! Ngươi nếu dám khi dễ nàng, ta liền đã sớm... Khụ khụ..”

Trong ánh mắt của Lưu Trưng vẫn chứa hoài nghi.

“Ta thề! Ta nói đều là sự thật!” Về mặt Công Nghi Ngưng có vẻ rất chân thành. Ánh mắt có chút sợ hãi nhìn Lưu Trưng: “Ta về sau... Cũng không dám... nữa!”

Lưu Trưng vẫn lạnh lùng như trước.

“Ai nha, hiện tại xem ra, ta rõ ràng liền... Làm một chuyện tốt thôi. Các ngươi hiện giờ tâm đầu ý hợp, ân ái phi thường. Đây chính là công lao của ta!” Công Nghi Ngưng rất nhanh tìm lại tự tin.

“Tâm đầu ý hợp?” Lưu Trưng lại hừ lạnh một tiếng: “Hôn thư kia không có giá trị, ta cùng nàng giống nhau, đều là nữ tử.”

“Ta đương nhiên biết ngươi là nữ!” Công Nghi Ngưng cũng xem thường trở lại: “Người khác không biết là mất bọn hần bị mù! Ta chính là đem hôn thư của ngươi đưa lên quan phủ, chỉ cần điều tra một chút liền biết thân phận ngươi là nữ tử. Bất quá ngươi yên tâm, ta đã phái người sửa lại hộ tịch của ngươi!”

Công Nghi Ngưng rất chi là đắc ý, nhưng Lưu Trưng trong khoảnh khắc thay đổi sắc mặt.

“Ngươi nói cái gì!”

“A... Ngươi... Ngươi đừng kích động như vậy...” Công Nghi Ngưng lui từng bước, lại lui thêm mấy bước nữa: “Tiểu Nhã nhi thích ngươi. Ngươi cũng thích tiểu Nhã nhi. Vậy... Không phải ta đang giúp các ngươi sao?”

“Thích cái gì? Nàng chính là đem ta nhận thành nam tử.” Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Lưu Trưng càng thêm khó coi.

“Không có khả năng!” Công Nghi Ngưng cất cao thanh âm, còn rất nghiêm túc nói: “Mấy ngày hôm trước ta còn hỏi nàng ‘Ta ngày thương cũng đẹp, ngươi vì sao không thích ta’. Nàng mặt không đổi sắc, cũng không lấy lý do vô dụng như là ‘Bởi vì ngươi là nữ nhân’ để phản bác ta! Bởi vậy có thể thấy được, nàng rõ ràng biết được rằng... Ngươi cùng nàng giống nhau, cùng ta giống nhau. Bất quá... Là một nữ tử thôi!”

Lời này từ trong miệng Công Nghi Ngưng nói ra vô cùng tự nhiên, giống như một đạo lý thuận lý thành chương vậy.

Lưu Trưng hơi hơi ngẩn người.

“Nữ tử...”

“Nữ tử thì làm sao? Nữ tử liền không thể thích nữ tử? Người khác ta không biết, bắt quá ta cùng tiểu Nhã nhi đều suy nghĩ đơn giản. Nhân sinh trên đời ngắn ngủi chỉ có mấy chục năm, để ý làm gì những gì người ta nói về thiên đạo luân thường, nghe đều thối lảm! Chỉ có tâm ý là quan trọng nhất, người nói có đúng không?” Công Nghi Ngưng rất là vô tội chớp mắt: “hơn nữa, theo ta thấy, người đối với nàng bất đồng... Nói đi, người có thích nàng phải không?”

Nghe đến đó, Lưu Trưng thể nhưng phát hiện....

Đầu óc của nàng thật loạn, trong khoảng thời gian ngắn thể nhưng không thể tiếp thu được những điều Công Nghi Ngưng nói, cũng căn bản không biết trả lời vấn đề này như thế nào.

“Nói đi chứ.”

“Không biết.”

Lưu Trưng theo bản năng muốn lảng tránh. Vừa ngẩng đầu lên thể nhưng đập vào mắt lại là cây trâm kia. Nàng cau mày, duỗi tay rút cây trâm ra, xoay người bước đi.

“Này! Người...”

Công Nghi Ngưng tức giận đến giậm chân.

Cái gì gọi là “Không biết”? Thật là một... kẻ đầu gỗ!

“Diệp Lưu Trưng! Người phải... Đối xử tốt với tiểu Nhã nhi cho ta! Bằng không! Ta giết người!”

Lưu Trưng đi rất nhanh, đã sớm vòng qua đám cây không thấy thân ảnh.

Đi tới tiền viện mới phát hiện, các nhân sĩ thương nghị chuyện đại sự của giang hồ ở chính đường đã sớm tan, Nam Cung Nhã cũng không thấy bóng dáng. Lưu Trưng hơi suy nghĩ một chút, trước tiên liền đi về Lăng Ba uyển nơi mình đang ở.

Sau lại...

Nàng ở trong phòng chờ cho tới giờ Ngọ. (Buổi trưa)

Ngồi cho tới tận giờ phải thắp đèn, lúc này trời đã tối sầm lại.

Lưu Trưng rốt cuộc lấy lại tinh thần, lúc này mới phát hiện cửa phòng mở rộng, gió đêm thổi vào người có chút rét lạnh. Mà chính mình cũng ngồi lâu lắm, thân thể cũng có chút cứng ngắc. Nàng lại suy tư một chút, phát hiện phòng mình tối đem một mảnh. Hẳn là đi thắp đèn trước.

“Lưu Trưng——” Ngoài phòng tựa hồ có người đang gọi nàng.

Nhưng Lưu Trưng vừa nghe đến thanh âm kia, lại dừng chân một chút.

“Ôi chao? Lại không có...” Đại khái là nhìn thấy phòng tối đen như mực, lại không có tiếng động nào. Thanh âm kia nhỏ giọng nói thầm có chút mất mát.

Khóe môi của Lưu Trưng không khỏi cong lên, thân thể vốn đang căng thẳng cũng dần thả lỏng ra.

“Nam Cung Nhã.”

“A?” Nam Cung Nhã ở ngoài cửa đang định đi đến rừng trúc xem lại nghe thấy được thanh âm, có chút kinh ngạc quay đầu lại: “Người ở trong phòng? Tại sao không thắp đèn?”

“Vào đi?”

Nam Cung Nhã cắn môi, rất nghe lời đi vào trong.

Phòng trúc tối đen một mảnh, Nam Cung Nhã ở bên ngoài có chút ánh sáng, đi vào bên trong nhất thời cảm thấy mình như thành người mù. Nàng sờ soạng đi về phía trước vài bước, lại thiếu chút nữa bị vấp vào ghế. Cũng may Lưu Trưng đưa tay ra kéo lại, Nam Cung Nhã mới không bị ngã sấp xuống đất, mà là bị kéo tới trước người của nàng.

Nam Cung Nhã cuối cùng thích nghi được với bóng tối ở trong phòng.

Lại thêm Lưu Trưng lôi kéo nàng đến trước cửa sổ. Lúc này gần đến mười lăm, ánh trăng rất sáng, trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu xuống dưới, qua cửa sổ nhỏ chiếu vào phòng trúc.

Khuôn mặt của Lưu Trưng tại lúc này một nửa tối đen một nửa ở bên trong ánh sáng trong trẻo, tựa hồ cùng ngày thường không quá giống nhau.

Giống như...

Không hề lạnh lùng nữa, cũng không hề làm cho người ta có cảm giác khó có thể thân cận.

Trái tim của Nam Cung Nhã lúc này cũng mềm mại xuống.

29. Chương 29: Hàm Hương

Nam Cung Nhã thật hưởng thụ giờ phút yên tĩnh cùng an bình này. Lưu Trưng không nói lời nào, nàng cũng không lên tiếng, chính là chỉ đứng đó nhìn chăm chăm vào Lưu Trưng, dù sao...

Ở chỗ tối như thế này, phỏng chừng Lưu Trưng cũng không nhìn thấy.

Gió đêm hơi lạnh, mọi thanh âm yên tĩnh, giống như trên thiên địa chỉ có hai người bọn họ.

Nhưng Lưu Trưng lại đánh vỡ phần yên tĩnh này.

Nàng đưa tay cầm lấy tay của Nam Cung Nhã, cảm thấy có chút lạnh, liền nhẹ giọng hỏi: “Người từ nơi nào trở về?”

Sau yến hội, Lưu Trưng liền không gặp Nam Cung Nhã. Lúc này thấy tóc mai của nàng có chút tán loạn, mu bàn tay lại có chút lạnh, bộ dạng phong trần mệt mỏi, không giống như ở một mình trong phòng đến giờ Ngọ.

Nam Cung Nhã lấy lại tinh thần, đôi mắt âm đạm.

“Ta đi Dạ Đàm thành một chuyến.”

“Dạ Đàm thành?” Lưu Trưng có chút kinh ngạc, nhưng lại rất nhanh đoán rằng: “Đi dạo phố?”

“Không phải.” Nam Cung Nhã có chút suy sụp: “Coi như vậy.”

“Àn?”

“Lưu Trưng...” Nam Cung Nhã nhớ lại mục đích chính mình tìm tới chỗ này tìm Lưu Trưng, còn chưa mở miệng nói chuyện, nhưng lại dụi mũi, hai con mắt long lanh, có vẻ như chứa rất nhiều ủy khuất. Nàng ngẩng đầu nhìn Lưu Trưng, lại có chút sợ hãi giờ tay nắm lấy ống tay áo của Lưu Trưng, mới cẩn thận mở miệng nói: “Cây trầm hoa người mới tặng ta... đã...”

Kỳ thật lúc Lưu Trưng rời đi yến hội, Nam Cung Nhã đã phát hiện ra. Chính là lúc ấy nàng bị xấu đệ đệ, Nam Cung Tụng dính lấy không cho đi, nói chuyện đến hết nửa ngày mới cho nàng đi.

Chờ Nam Cung Nhã thật vất vả thoát khỏi đến khi đuổi theo đã không tìm được Lưu Trưng, nhưng lại gặp được Công Nghi Ngưng.

Nam Cung Nhã vừa thấy được Công Nghi Ngưng liền vội vàng.

“Mau đem trầm hoa của ta trả lại cho ta!”

Công Nghi Ngưng nhưng cũng rất kiêu ngạo, ngoảnh đầu liền hừ một tiếng: “Không trả.”

“Người...” Nam Cung Nhã vừa bực mình vừa bất đắc dĩ: “Công Nghi tỷ tỷ, hảo tỷ tỷ, trả lại cho ta đi. Nếu không, ta dùng cái khác đổi lại được không?”

Công Nghi Ngưng đảo mắt một cái, hỏi nàng: “Dùng cái gì để đổi với ta?”

“Người muốn cái gì?”

“Vây...” Công Nghi Ngưng chớp mắt: “:Tìm một cây trầm so với cây trầm này càng đẹp mắt đến đổi lại! Tìm không được người mơ tưởng gặp lại cây trầm này!”

“Ai... Hảo..”

Nam Cung Nhã tội nghiệp rất là ủy khuất gật đầu.

Sau Nam Cung Nhã lại nghĩ, lấy hình dạng của cây trầm giống như hình dạng của dạ quỳnh hoa, vậy tất nhiên là Lưu Trưng mua ở đó rồi. Lại nói Dạ Đàm thành là hoa thành, muốn tìm “Một cây trầm hoa so với cây trầm kia càng đẹp mắt”, chỉ sợ vẫn phía mua ở Dạ Đàm thành. Cho nê sau khi suy nghĩ cẩn thận, nàng liền đi tìm Nam Cung Tụng, để cho hần cưới ngựa mang nàng đi Dạ Đàm thành.

Hai người ở trong thành tìm suốt một buổi chiều.

Dạ Đàm thành cũng không lớn, tổng cộng bắt quá cũng chỉ có hai cửa tiệm bạc, ba cửa tiệm trang sức. Nam Cung Nhã cùng Nam Cung Tụng mỗi nhà đều đến một lần, lại không thể tìm được trầm hoa giống với dạ quỳnh hoa. Hơn nữa mấy lão bản đều bày tỏ, Dạ Đàm thành rất ít bán trầm hoa. Nguyên nhân chính là vì Dạ Đàm thành là một tòa thành hoa, mỗi nhà đều có hoa tươi, cho nên nữ tử bên trong thành đều trực tiếp cài hoa tươi, căn bản khinh thường hoa giả làm từ lụa.

Đầu óc Nam Cung Nhạc có điểm phản ứng không kịp, trong lòng nói thầm: chẳng lẽ mình bỏ sót cửa hàng nào đó không biết? Hoặc là cây trầm đó căn bản không mua ở Dạ Đàm thành?

Nam Cung Tụng so với nàng thông minh hơn, cau mày suy nghĩ trong chốc lát, đem hai sự phụ lớn tuổi nhất ở hai cửa hàng bạc hỏi tỉ mỉ một lần.

“Xem ra cây trầm hoa kia căn bản không phải là mua.”

“Là có.... ý gì?”

Biểu tình của Nam Cung Tụng có chút kỳ quái, làm như có vấn đề gì không rõ ràng, nhưng vẫn là thành thật trả lời: “Ta hỏi qua mấy người... Sự phụ lớn tuổi. Trong đó nói trùng hợp hai ngày trước có một công tử áo trắng cho hần không ít bạc, hướng hần hỏi một chút về phương pháp chế tạo trầm, nào là đốt mép, nào là uốn bẻ...”

Tạo.... Tạo trầm?

Nam Cung Nhã hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Cuối cùng vẫn băn khoăn mua trầm hao tặng cho Công Nghi Ngưng biến thành Nam Cung Tụng. Hần tuy là nam tử thế nhưng so với Nam Cung Nhã còn chăm chú hơn. Lại vòng vo tại mấy cửa hàng một lần nữa, trải qua cẩn thận so sánh cùng với chọn lựa. Cuối cùng hần chọn được một cây trầm vàng có mấy chục viên bảo thạch đỏ sẫm ghép thành hình bông hoa.

“Cây trầm này được không?”

Dọc đường đi Nam Cung Nhã vẫn thất thần, hoàn toàn không ở trong trạng thái. Nghe được Nam Cung Tụng hỏi, nàng quay đầu lại nhìn, cây trầm rực rỡ ánh vàng đỏ, vừa đẹp dễ vừa quý giá, thật ra lại rất phù hợp với khí chất của Công Nghi Ngưng.

“Ân, rất tốt!”

Nam Cung Tụng cũng hết sức hài lòng, cuối cùng gật đầu nói: “Chúng ta trở về đi.”

Nam Cung Nhã vẫn sớm chờ câu nói kia, một lòng muốn sớm quay về Cẩm Quỳnh sơn trang. Chỉ là bọn họ ở Dạ Đàm thành trì hoãn lâu như vậy, mặc dù trên đường nàng vẫn không ngừng thúc dục, nhưng chờ tới khi quay lại Cẩm Quỳnh sơn trang, trời cũng đã tối đen.

Nam Cung Nhã xuống ngựa, nhưng cũng không đi tìm Công Nghi Ngưng để đòi lại cây trâm dạ quỳnh hoa, mà chạy thẳng đến Lăng Ba uyển.

Một đường này, tim của nàng đập rất nhanh.

Một đường này, nàng nín thở, muốn thẳng thắn hỏi Lưu Trưng tất cả!

——“Vì cái gì muốn tặng cho ta dạ quỳnh đăng?”

——“Vì cái gì muốn tự tay làm dạ quỳnh hao trâm tặng cho ta?”

——“Người có biết tặng dạ quỳnh đăng vào đêm Thất Tịch là có ý gì không? Mà người tặng ta đăng lại tặng ta trâm là có ý gì?”

——“Người rốt cuộc có biết tâm ý của ta hay không? Trong lòng lại suy nghĩ như thế nào?”

....

Trong lòng Nam Cung Nhã suy nghĩ một ngàn một vạn vấn đề, trái tim như đang bị đặt trên đồng lửa. Một nửa như bị thiêu cháy bỏng rất, một nửa như đang bị nghiền nát. Nàng chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên, cả người giống như bị vỡ toạc ra.

Lúc này đây...

Vô luận như thế nào nàng đều phải hỏi cho rõ ràng để hiểu được!

Nhưng căn phòng trúc nhỏ ở Lăng Ba uyển lại hoàn toàn tương phản với nội tâm lúc này của nàng.

Nơi này thanh u, yên tĩnh, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của hai người.

Cho dù Lưu Trưng rốt cuộc mở miệng cùng nàng nói chuyện, thanh âm kia vẫn thật trầm thấp, mặc dù trầm thấp nhưng vẫn có loại mị lực làm lay động lòng người.

Nam Cung Nhã lập tức quên hết những điều định nói.

Nàng ấp úng nói ra khỏi miệng, biến thành một câu hỏi khó xác định: “Cây trâm hoa người tặng.... Là.... Là người làm... ư?”

“Àn.”

Lưu Trưng gật đầu.

Nam Cung Nhã lại bắt đầu căng thẳng: “Vì... Cái gì?”

“Àn?” Lưu Trưng có chút không hiểu, nhưng nàng vẫn không truy cứu, lại nhìn lướt qua một bên tóc trống rỗng, hỏi một câu khác: “Người không thích?”

“Không, ta... Ta... Tự nhiên là thích.” Nàng nói đến chữ ‘thích’ lại cảm thấy khuôn mặt bỗng nóng lên, nhưng vừa nghĩ đến cây trâm hoa, Nam Cung Nhã lại có chút uyuỵ khuất, cắn môi nói: “Cây trâm hoa kia.... Sáng nay ta muốn đeo lên để cho người xem, nhưng lại bị... Bị Công Nghi Ngưng lấy đi... Thật sự! Ta rất thích! Đối với người...”

——Những câu sau bị Nam Cung Nhã nghẹn trong cổ họng.

Nương theo ánh trăng, nàng nhìn thấy trong tay Lưu Trưng thế nhưng đang cầm dạ quỳnh hoa trâm!

Ngay tại lúc Nam Cung Nhã giật mình ngăn người là lúc Lưu Trưng cũng tiến lại gần. Nàng muốn vì Nam Cung Nhã một lần nữa đem trâm cài lên, nhưng vừa tiến lại gần thế nhưng động tác lại chậm lại.

Ngoài cửa sổ tuyết không một đám mây, ánh trăng trong như nước.

Trong phòng đang có một mỹ nhân đứng đối diện dưới ánh trăng, đôi mắt trong suốt, đôi môi mê người. Đúng là bộ dạng khiến cho người ta muốn hái lấy.

Lưu Trưng khê động, chẳng biết tại sao lại nhớ lại đêm hôm trước lúc ở trong lương đình (chòi nghỉ mát) phía sau phòng trúc. Tựa hồ giống như lúc đó, hai người các nàng cũng rất gần, khi đó Nam Cung Nhã lại gần vì nàng lau mồ hôi, tiếp theo...

Lưu Trưng nhớ lại, ánh mắt xoay chuyển rồi ngừng lại.

Nàng duỗi tay đem dạ quỳnh hoa trâm cài lên một bên tóc của Nam Cung Nhã, một tay kia thuận thể đem nàng kéo vào trong ngực. Tiếp theo cúi người, nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi anh đào.

Nam Cung Nhã hơi hơi chấn động, trong đầu ầm ầm một tiếng, cả người đều tê dại.

Lưu Trưng toàn bộ chỉ theo bản năng. Chỉ cảm thấy dưới môi của mình mềm mại thơm ngát. Tư vị tuyệt luân làm người ta không ngừng muốn liếm cùng hút lấy. Nàng nhất thời động tình, mở miệng thăm dò. Bên trong thế nhưng thơm mềm, vừa ngọt vừa dính, càng khiến cho người ta lao vào.

Nam Cung Nhã rốt cuộc chống đỡ không nổi, khê ngậm một tiếng. Dưới chân đã có chút đứng không vững, cả người xụi lơ, hơn phân nửa người đều ngã dựa vào Lưu Trưng.

Hơi thở của hai người nặng nề, không biết ai là người mệt mỏi lui bước lại đụng phải mép bàn.

Động tĩnh này đem các nàng hoàn toàn giật mình tỉnh lại.

Nam Cung Nhã xấu hổ và giận dữ không chịu nổi. Đầu óc vừa tỉnh lại, theo bản năng lại đem Lưu Trưng đẩy ra. Bất ngờ không kịp đề phòng, Lưu Trưng không kịp phản ứng bị đẩy lùi mấy bước, thiếu chút nữa bị chiếc ghế đầu làm cho vấp ngã.

Nam Cung Nhã muốn đi kéo nàng, duỗi tay ra rồi lại nghĩ đến cái hôn kia, xấu hổ đến đỏ mặt, lại rút tay trở về.

“Ta...”

“Làm sao vậy?”

Lưu Trưng thế nhưng lại nghiêm túc hỏi một câu.

Nam Cung Nhã thở ra một hơi dài: “Không... Không có gì.”

Lưu Trưng cũng có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, xoay người đi thắp đèn.

Ngọn đèn dầu vừa thắp lên. Căn phòng nguyên bản tối như mực lập tức trở lên sáng sủa. Mà xấu hổ giữa hai người lại vẫn chưa tiêu tán, làm tay chân Nam Cung Nhã lại càng thêm luống cuống. Một tay vịn góc áo, thiếu chút nữa đem quần áo vịn thành dây thừng.

“Lại đây.”

Lưu Trưng ở bên kia gọi nàng.

Nàng khẩn trương đến cực điểm, mở miệng đã nói: “Không... Không cần!”

Lưu Trưng nhú mày, nhẹ nói: “Ta không chạm vào người.”

Mặt Nam Cung Nhã lại càng đỏ hơn nữa, ngập ngừng nói: “Ta không phải...”

“Không cái gì?”

Trong lòng Nam Cung Nhã bách chuyển thiên hồi. Nhưng một câu “Ta không phải không muốn người chạm vào ta” lại vô luận như thế nào cũng không nói lên lời. Những lời này quả thực rất xấu hổ, càng giống như là đang nói cho Lưu Trưng, nàng hi vọng nàng chạm vào mình... Nam Cung Nhã cắn môi không thể trả lời, đành phải ngậm miệng chậm rãi đi lại gần, tay theo bản năng vuốt ve dạ quỳnh hoa trâm. Cây trâm này——

Là Lưu Trưng vì nàng tự tay cài lên.

Nghĩ như vậy, trên mặt Nam Cung Nhã không khỏi mang theo vài phần ý cười. Lúc này nàng mới động tình, hai gò má ửng đỏ. Ở dưới ngọn đèn dầu xinh đẹp không thể phương vật.

Lưu Trưng nhìn trong chốc lát, không khỏi đưa tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt của nàng.

Nam Cung Nhã ngửa đầu nhìn Lưu Trưng, đã thấy ánh mắt của nàng như nước, đúng là vẻ ôn nhu lưu luyến chưa bao giờ có. Nàng cảm thấy khẽ động, những việc muốn hỏi lúc trước lập tức đều nhớ lại. Cứ việc... các nàng vừa rồi có hành động thân mật như vậy, nhưng Nam Cung Nhã lại là người trời sinh tính tình cố chấp. Đáp án nàng muốn biết, nhất định không nghe chính mồm Lưu Trưng trả lời không được.

Chẳng qua là Nam Cung Nhã còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy tiếng đập cửa.

“Diệp Lưu Trưng, người có ở trong phòng không?”

Thanh âm cực kỳ quen tai, làm cho Nam Cung Nhã vốn có chút mê loạn tâm thần tỉnh táo lại.

30. Chương 30: Tỷ Tỷ

Nam Cung Nhã một chút đã nghe ra. Người đang đập cửa ở bên ngoài không phải ai khác mà đúng là đệ đệ thích hồ nháo của nàng, Nam Cung Tụng. Mà hắn vừa mở miệng liền lập tức gọi tên Lưu Trưng, khẩu khí nghe thấy cũng rất là quen thuộc. Điều này làm cho Nam Cung Nhã vô cùng nghi ngờ, nàng nhìn không được liếc mắt nhìn Lưu Trưng một cái, nhưng Lưu Trưng lại nhú mày, xoay người đi mở cửa.

“Chuyện gì?”

“Còn có thể có chuyện gì?” Nam Cung Tụng tựa tiểu phi tiểu nhìn thoáng qua trong phòng: “Quả nhiên chuyển đi của ta đến đây là đúng. Tiểu Nhã Nhã nhà ta lại bị người giấu ở trong phòng.” Kỳ thật hắn chính là vừa mới tặng cây trầm bảo thạch cho Công Nghi Ngưng, nhưng Công Nghi Ngưng lại nói ra lý do tại sao Nam Cung Nhã lại đột nhiên muốn tặng nàng cây trầm dĩ nhiên là vì đổi lại cây trầm hoa mà Lưu Trưng tặng. Lần này Nam Cung Tụng bình tĩnh không nổi, vội vã quyết định chạy tới để hỏi cho bằng được.

Lưu Trưng không phản bác, chính ra tránh đường để cho Nam Cung Tụng vào phòng.

“Cái gì mà tiểu Nhã Nhã... Ta là tỷ tỷ của người!” Nam Cung Nhã nghe được câu kia lại mất hứng: “Nam Cung Tụng! Ta so với người lớn hơn mấy tháng đấy!”

“Nga...” Nam Cung Tụng chớp chớp hai mắt, chỉ làm như không nghe không gặp.

Nam Cung Nhã tức giận hỏi: “Người tới đây làm gì?”

“Ghét ta như vậy? Vẫn là ta quấy rầy...” Nam Cung Tụng cau mày, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Lưu Trưng dò hỏi: “... Chuyện tốt của các người?”

“Người nói hươu nói vượn! Cái gì... Cái gì chuyện tốt!”

Nam Cung Nhã nói chưa hết lời, vừa nói ra, người khác còn không có thể nào, nàng lại đỏ mặt trước.

Lần này làm cho Nam Cung Tụng thay đổi sắc mặt, hắn nhướn mày hỏi: “Vẫn là các người thực.. Thực có chuyện gì?”

“Chúng ta... Có thể có chuyện gì?”

Về mặt Nam Cung Nhã có vẻ chột dạ.

“Vậy người đỏ mặt cái gì? Diệp Lưu Trưng rốt cuộc làm cái gì?” Nam Cung Tụng thấy bộ dáng Nam Cung Nhã giống như thiếu nữ hoài xuân, càng thêm nghi ngờ, phản ứng đầu tiên chính là quay đầu thét hỏi: “Diệp Lưu Trưng! Người có còn nhớ ngày hôm qua người là nói như thế nào sao? Người nói cùng nàng không liên quan, hiện giờ lại là chuyện gì xảy ra?”

Tuy rằng “Cùng nàng không liên quan” câu này làm cho Nam Cung Nhã có chút buồn bực. Nhưng nghe khẩu khí của Nam Cung Tụng, tựa hồ hắn cùng Lưu Trưng có cái gì trao đổi cùng nói chuyện mà nàng

không biết. Nam Cung Nhã nhất thời quên mất việc không vui, có chút không hiểu nhìn theo Lưu Trưng, muốn từ Lưu Trưng nhận được lời giải thích.

Lưu Trưng cũng chuyển mắt nhìn sang Nam Cung Nhã.

Nếu là mấy ngày trước Lưu Trưng đương nhiên chưa từng nghĩ đến chính mình sẽ làm ra chuyện như vậy. Nhưng nếu đã xảy ra, nàng cũng không tính toán lãng tránh.

Kỳ thật nàng cùng Nam Cung Tụng cũng chỉ nói chuyện với nhau hai lần.

Một lần là ở Yên Vũ đình, khi Nam Cung Tụng gặp chiếc thuyền nhỏ trực tiếp đổ ở trước mặt Lưu Trưng, Nam Cung Nhã cùng Công Nghi Ngưng lại đều cùng Lưu Trưng nói chuyện, liền để tâm đi lên nói chuyện, hỏi thân phận cùng lại lịch của nàng. Laand thứ hai chính là đêm khuya hôm qua Nam Cung đi đến tìm nàng, Nam Cung Tụng đi theo, thấy Nam Cung Nhã cầm trâm hoa rời đi mới xuất hiện lên hỏi. Bất quá khi đó, Lưu Trưng trả lời vô cùng rõ ràng, nàng cùng Nam Cung Nhã chính là bình thủy tương phù, cũng không liên quan.

Nhưng hôm nay...

Trước khác, nay khác.

Tâm tư của Lưu Trưng đơn giản, cho tới bây giờ đều là một khi đã quyết định, liền sẽ không sửa đổi. Tình cảnh lúc này, đương nhiên cũng giống nhau.

“Ta nhất định sẽ đổi nàng phụ trách.”

Phụ...

Lại là phụ trách.

Đáy lòng Nam Cung Nhã vừa cảm thấy buồn cười lại ẩn ẩn có chút ngọt ngào, này... Lưu Trưng... Như thế nào nào lại cứ thích nói “Phụ trách”? Nàng cũng không phải là trách nhiệm hay phiền toái! Nàng chính là... Đại khái chỉ muốn cả đời có thể cùng Lưu Trưng ở cùng một chỗ, sống thật vui vẻ. Bất quá từ khi các nàng ở chung đến này, Nam Cung Nhã cũng cơ bản hiểu được cách thức diễn đạt của Lưu Trưng. Nếu nàng còn thật sự nói phải “Phụ trách”, vậy liền coi như một loại thừa nhận quan hệ giữa hai người các nàng, thậm chí tính là... Hứa hẹn nữa.

Ai ngờ một câu kia vừa nói ra, sắc mặt Nam Cung Tụng lại càng khó coi.

Từ góc độ của một người nam nhân đến nhìn, nói ra “Nhất định phụ trách” như thế——

Tựa hồ chỉ có một loại khả năng.

Đó chính là tiểu tử tỷ tỷ ngốc nghếch của hắn đã bị tên xú (xấu) tiểu tử ra vẻ đạo mạo này lừa bịp! Nói không chừng... Còn... Thật sự làm cái gì đó?! Nam Cung Tụng trời sinh tính tình nóng nảy, không kiềm chế được. Tuy rằng từ nhỏ thích lấy trêu đùa Nam Cung Nhã làm vui, nhưng ở trong lòng hắn, hắn khi dễ Nam Cung Nhã thì thôi, đó là cách biểu đạt tình cảm của Nam Cung gia, nhưng nếu người không có quan hệ cũng dám...

Kia quả thực là vô liêm sỉ, tội ác tày trời!

Sắc mặt Nam Cung Tụng xanh mét, không hề nhiều lời, rút tay lại lấy ra cây sáo làm từ trúc tím đeo ở bên hông, hướng Lưu Trưng tung ra một kích!

Lần công kích này vừa nhanh vừa dữ, mang theo một cỗ kinh phong, thanh thế kinh người. Mặc dù vũ khí trong tay hắn chỉ là một ống sáo, nhưng so với đao kiếm sắc bén còn nguy hiểm hơn. Bất quá Lưu Trưng phản ứng cũng không kém. Mắt thấy cây sáo sắp giáp mặt mà đến, nàng liền lui vài bước. Nhưng trong căn phòng nhỏ bé lại có bản trà, tử áo, khó khăn lắm mới có thể tránh được chiêu này.

Một chiêu này của Nam Cung Tụng chưa đủ, dưới tay lại liên tiếp ra mấy chiêu sắc bén đánh về hướng Lưu Trưng.

Sau một lúc, Lưu Trưng cũng từ từ nhìn ra, tuy rằng hắn sử dụng một cây sáo bé nhỏ, nhưng chiêu pháp thực tế sử dụng lại là đao pháp mạnh mẽ, phóng khoáng.

Đây thật không đơn giản.

Thế nhân thường nói cử trọng nhược khinh, hoặc là cậy mạnh, hoặc là xảo kinh, mà công phu cùng chiêu thức của Nam Cung Tụng lại là ‘Cử khinh nhược trọng’, chỉ dùng một cây sáo nhỏ nhỏ, lại phẳng phất có thể biến ra một trận đao quang kiếm ảnh không chút kẽ hở.

Lưu Trưng không dám đánh bừa, cũng thật sự không muốn cùng Nam Cung Tụng đánh bừa.

Nàng chính là lui bước về sau, tránh trái tránh phải.

Cũng may, Lưu Trưng luyện bộ Huyền Ảnh đã một thời gian. Ngày trước chỉ có luyện tập mà không có cơ hội lâm trận đối địch, phen này thật sự vừa lúc đem bộ pháp vận dụng vào thực tế một lần. Nghi như vậy, nàng cũng liền không sốt ruột, chính là càng thêm cẩn thận ứng đối, dưới chân không ngừng, đem toàn bộ cảm giác cùng khả năng của cơ thể đều huy động lên. Thân hình nàng biến hóa cực nhanh, nhìn như dễ dàng tránh né hết thủy, nhưng kỳ thực đều là hung hiểm vạn phần.

Nam Cung Nhã ở một bên đã sớm sợ ngây người, biến hóa này căn bản nàng không đối phó kịp.

Trước mắt hai người này đang nói chuyện êm đẹp, nhưng Nam Cung Tụng không biết tại sao, lại bắt đầu nổi điên lên, lại còn dùng chiêu thức độc ác như vậy để đối phó Lưu Trưng!

“Dừng tay!”

“Dừng tay!”

Nam Cung Tụng dường như không nghe thấy, không ngừng hạ thủ.

“Nam Cung Tụng!”

Chiêu thức của Nam Cung Tụng dần chậm lại, nhưng cũng không phải vì hắn thật sự tính toán buông tha Lưu Trưng, mà là đột nhiên phản thủ biến chiêu, cây sáo biến nhẹ dần, hóa thành một mảnh lưới, nhiều lần đâm vào mấy chỗ yếu hại của Lưu Trưng.

Lưu Trưng không có nội lực, đánh nhau sống chết hồi lâu. Đến giờ phút này thật sự không hề còn sức lực, động tác cũng trở nên trì trệ, chậm chạp dần. Mắt thấy mấy lần không tránh được, nàng chỉ có thể đưa tay rút ra Lăng Vân kiếm. Nhưng còn chưa đụng được tới Lăng Vân kiếm, đã có người nhảy đến chắn trước mắt nàng.

Trong phòng này không có người thứ tư, đương nhiên người nhảy vào chính là Nam Cung Nhã.

Khí thế của Nam Cung Tụng đang thịnh, mắt thấy sắp đắc thủ, lúc này phát hiện Nam Cung Nhã không hề có võ công vọt lên phía trước liền cả kinh không nhỏ. Hắn vội vàng triệt lực, liên tục lui nhanh vài bước mới có thể đứng vững được thân mình.

Dừng lại bước chân, Nam Cung Tụng liền nổi giận nói: “Diệp Lưu Trưng! Ngươi có xấu hổ hay không thế nhưng để cho nữ nhân chắn ở phía trước!”

Lưu Trưng vẫn còn có chút thổ hổ hển, nhưng cũng rất ngạo khí đem Nam Cung Nhã đang che ở trước mặt kéo lại phía sau mình, mới nói: “Ta cũng không rõ, ngươi vì sao phải giết ta.”

Nam Cung Nhã lại càng trực tiếp, nói thẳng một câu: “Nam Cung Tụng! Ngươi có phải điên rồi phải điên rồi phải không?”

Nam Cung Tụng đương nhiên vô cùng tức giận: “Ngươi... Ngươi như thế nào... Còn giúp hắn!”

“Ta đương nhiên giúp nàng, ta cùng với nàng...”

“Ngừng! Ta cũng không muốn nghe... chuyện của các ngươi!” Diệp Lưu Trưng, ngươi nếu thật tình thích nàng, liền càng không nên bôi nhọ nàng như vậy.” Nam Cung Tụng nghiêng răng nghiêng lợi. Trong lòng âm thầm oán hận nghĩ, đây là lời thường nhân vẫn nói, sinh nữ hướng ngoại? (

“Ngươi muốn ta như thế nào?” Lưu Trưng trầm giọng hỏi.

Các ngươi... Các ngươi như vậy...” Nam Cung Tụng có chút không biết nói tiếp như thế nào. Kỳ thật hắn ngày thường thích nhất trêu đùa thể nhân vẫn vâng theo nhân nghĩa lễ pháp, nhưng nói bình thường như

vậy là một chuyện. Hiện giờ phát sinh ở trên người thân của mình lại chuyện khác. Nghĩ như vậy, hắn không khỏi có chút cười khổ nói: “Ta cũng không phải người ngoan cố không chịu thay đổi, nhưng các người không minh bạch như vậy... Thật sự là kỳ cục.”

“Chúng ta làm sao không minh bạch!” Nói tới đây Nam Cung Nhã lại đứng thẳng eo: “Chúng ta chính là có hôn thư đấy! Triều đình đã chứng thực, người bên ngoài càng không thể nói gì!”

Lúc này Nam Cung Tụng cũng chấn động.

Lúc trước Nam Cung Nhã bỏ trốn cùng Thượng Quan Sách Vân khiến chuyện huyền náo rất lớn, nhưng vì mặt mũi, Nam Cung gia đành đem chuyện này che xuống dưới, chỉ nói đối với bên ngoài Nam Cung Nhã sinh bệnh cấp tính, không thể thấy khách lạ. Một bên lại phái người đi tìm, nghĩ muốn đem Nam Cung Nhã trở về trước khi phát sinh chuyện gì. Đến lúc đó lại tức khắc đem việc đính hôn của nàng cùng Thượng Quan Sách Vân thực hiện.

Không lâu sau, đại chương quỹ của Long Hưng tiêu cực đột nhiên truyền tin tức đến, nói ở Thanh Thủy trấn gặp qua Nam Cung Nhã, nhưng lại không nhắc tới Thượng Quan Sách Vân. Nam Cung Nhã vừa tức vừa vội, tự mình dẫn người tới, cho nên vô lâm đại hội chỉ phái hai nhĩ tử đến.

Nam Cung Tụng nguyên tưởng rằng Nam Cung Nhã là hướng về Thượng Quan Sách Vân, nếu không như thế nào lại cùng hắn bỏ trốn? Như vậy hắn liền đoán rằng, nhất định là Diệp Lưu Trưng biết được thân phận của Nam Cung Nhã, liền quyết định sử dụng thủ đoạn dê hèn để lừa nàng.

Nhưng hiện tại, xem ra...

Giống như mọi chuyện đều không phải như vậy?

Nam Cung Nhã thấy Nam Cung Tụng rốt cuộc bình tĩnh lại, liền đem chuyện phát sinh dọc đường nói tất cả cho hắn một lần. Đương nhiên, trọng điểm là miêu tả Thượng Quan Sách Vân có bao nhiêu xấu xa, Lưu Trưng cỡ nào tốt đẹp.

Nam Cung Tụng vừa nghe đến tiền đặt cược cho ván bài, sắc mặt lập tức xanh mét, chỉ kém không lập tức phóng đi tìm Thượng Quan Sách Vân liều mạng.

Nam Cung Nhã cũng thấy kỳ quái, bình thường Nam Cung Tụng luôn một bộ dạng lạnh lùng xuất trần, tựa hồ cái gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến tim của hắn, nhưng hôm nay mới nói hai ba câu liền một bộ muốn nổi điên đâu?

Thật là một người tính tình nóng nảy.

Nghe kể xong mọi chuyện, sắc mặt Nam Cung Tụng càng lạnh hơn, ánh mắt nhìn về phía Lưu Trưng cũng không hiền lành đi chút nào: “Ta mặc kệ người là thắng được vẫn là cướp được, cũng không quản các người có... hôn thư hay không. Người nếu là thật tâm, liền nhất định phải qua một cửa của Nam Cung gia. Chúng ta Nam Cung thế gia cao thấp mấy trăm người, nhất định phải cho bọn họ mỗi người đều phải chấp nhận người, người mới có tư cách cùng tiểu tỷ tỷ ta ở cùng một chỗ. Đến lúc đó còn phải tam môi lục sính nghênh nàng xuất giá, nếu không... Đừng nói là Nam Cung thế gia chúng ta, cho dù chỉ một mình ta Nam Cung Tụng một người cũng không tha cho người!”

“Ân.”

Lưu Trưng chỉ trả lời một chữ, nhưng một chữ này lại vô cùng chân thành.

Nam Cung Tụng lại nghĩ nghĩ, mới nói: “Bất quá, nếu tiểu tỷ tỷ ta thích người, ta cũng cho người một cơ hội.”

“Nam Cung Nhã nghe đến đó, lại dâng lên một chút hưng trí, cướp lời hỏi: “Cơ hội gì?”

“Ngày mai bên trong Cẩm Quỳnh sơn trang thiếp lập lời đài, cấp hậu bối một cơ hội luận bàn trao đổi. Đến lúc đó người đi khiêu chiến Thượng Quan Sách Vân, nếu người có thể thắng hắn, tương lai Nam Cung thế gia có làm khó người, ta ít nhiều sẽ giúp người một chút, nhưng nếu người thua...” Bên môi Nam Cung Tụng nhếch một nụ cười: “Tôi chẳng những sẽ không giúp người, còn có thể tìm mọi cách cản trở... Đến khi chia rẽ được các người mới thôi.”

“Nam Cung Tụng cũng không quan tâm nhiều như vậy, bắt quá lúc tới cửa hắt lại ngưng một chút.

“Nhớ rõ ngày mai đánh nhiều hắt mấy quyền, nếu... Đánh chết hắt, ta làm chỗ dựa cho ngươi.”

31. Chương 31: Lôi Đài

Bất luận ở bất kỳ đại hội võ lâm nào, lôi đài luận võ luôn là phần khiến cho mọi người chú ý nhất. Người trẻ tuổi hy vọng có thể ở nơi này bộc lộ tài năng. Mà lớp người lớn tuổi sẽ lưu tâm chú ý, cẩn thận quan sát để so sánh trình độ của mình với các môn phái khác, đồng thời cũng sẽ xem xét môn hạ, đệ tử của mình, thậm chí có thể dự bị lựa chọn ra một ít người để làm người kế thừa.

Tổng thể mà nói, người đi lên luận võ mặt mày đều rạng rỡ, mà người phía dưới xem đều là vì nghe ngóng.

Đương nhiên Lưu Trưng là ngoại lệ.

Chiều theo ý tứ của Nam Cung Tụng, Lưu Trưng phải đi luận võ. Thứ nhất chính là để đạt được Nam Cung gia tán thành, thứ hai chính là... Chính là vì tìm một cơ hội đánh Thượng Quan Sách Vân.

Chẳng qua...

Lấy trình độ hiện giờ của Lưu Trưng, muốn đánh cho Thượng Quan Sách một trận là không có khả năng, bị Thượng Quan Sách Vân đánh mới chính là vấn đề đáng buồn.

Bởi vì chính miệng Lưu Trưng đã đáp ứng, hơn nữa còn quyết tâm đi khiêu chiến Thượng Quan Sách Vân.

Sáng sớm, Nam Cung Nhã mang theo một rổ đồ ăn đi tới Lăng Ba uyển, cùng Lưu Trưng ngồi xuống ăn điểm tâm, nhưng hai người vẫn tuân thủ quy củ “Ăn không nói chuyện”, vẫn không có ai chịu lên tiếng. Bản thân Lưu Trưng vốn rất ít nói chuyện, như vậy xem ra cũng là bình thường, mà Nam Cung Nhã là bởi vì...

Quá mức sầu lo.

Toàn bộ buổi sáng, nàng chỉ uống mấy hớp cháo.

Lưu Trưng khẽ nhíu mày, gấp một cái bánh bao phỉ thúy bỏ vào trong đĩa trước mặt Nam Cung Nhã, đang muốn mở miệng khuyên nhủ mấy câu, lại đột nhiên phát hiện phía trước có một mảnh “Hồng vân” lấy tốc độ cực nhanh bay hướng lại bên này.

“Ai ai ai! Tiểu Nhã nhi, người quả nhiên ở trong này!”

Thanh âm của mảnh “Hồng vân” nghe như tiếng chim hoàng yến, cách thật xa đã nghe thấy tiếng gọi. Vừa nghe tiếng này, hai người bọn họ đều có thể đoán ra là Công Nghi Ngưng.

Công Nghi Ngưng bị kích động chạy tới, duỗi tay rất là tự nhiên đem chiếc bánh bao trước mặt Nam Cung Nhã cầm lấy, há miệng cắn một miếng.

“Ân, hương vị coi như tạm được.”

Lưu Trưng chau mày: “Ngươi tới làm gì?”

“Ta...” Công Nghi Ngưng lại ăn thêm một miếng bánh bao, cẩn thận đem bánh bao nuốt xuống mới nói: “Ta là tới nói cho các ngươi một chuyện mới mẻ! Các ngươi có biết ai là người thuê Long Hưng tiêu cục áp giải băng tằm y không? Ai nha, dĩ nhiên là Thượng Quan Minh! Cũng không biết hắt suy nghĩ gì, chính mình võ công cao cường, lại muốn để Long Hưng tiêu cục thay hắt áp tải đồ.”

Hai mắt của Công Nghi Ngưng xoay chuyển, thấy Lưu Trưng vẫn nhíu mày nhìn nàng, nàng liền lập tức cười hi hi nói: “Người nhất định muốn hỏi ta như thế nào lại biết? Nguyên bản hôm nay mọi người bắt đầu tặng Đoàn lão thái gia thọ lễ, ai cũng không biết ai tặng quà gì. Nhưng cổ tình hôm nay không biết là ai cổ tình thả ra tin tức, nói Đoàn lão thái gia nhận được một chiếc hòm bằng gỗ đàn hương đỏ, bên trong

là bằng tâm ý! Ai nha, kết quả có người lỗ miệng nói người tặng chiếc hòm bằng gỗ đàn hương chính là Thượng Quan Minh thôi...”

Công Nghi Ngưng quay đầu nhìn thoáng qua Nam Cung Nhã, hy vọng thu được chút phản ứng. Nam Cung Nhã kịp phản ứng, cũng thực nể tình gật gật đầu nói: “Nga.”

Công Nghi Ngưng hết sức bất mãn, hừ lạnh một tiếng lại lòi đầu ra một tin tức thứ hai.

“Quên đi, cái này các người không có hứng thú, nhưng một chuyện khác là về các người đấy! Sáng sớm hôm nay, cũng không biết là ai thả ra tin tức, nói Thượng Quan tiểu bạch kiếm đem người làm tiền đặt cược bị thua cho Diệp Lưu Trưng. Chậc chậc... Bất quá tin tức kia chỉ nói hắc đem người thua cho người khác, lại không đề cập tới chuyện người bỏ trốn. Hay là, là các người trộm truyền ra ngoài tin tức này?”

“Nga.”

Nam Cung Nhã vẫn là cái bộ dạng sống chết không phản ứng.

Công Nghi Ngưng cả giận nói: “Nam Cung Nhã! Người sao lại thế này?”

“Không có gì.” Nam Cung Nhã thở dài, đem chiếc đuă đang cầm trong tay buông xuống: “Ta ăn no.”

Công Nghi Ngưng đành phải quay đầu chuyển hướng qua Lưu Trưng: “Người tới nói, nàng rốt cuộc làm sao vậy?”

Lưu Trưng cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng, chỉ nói một câu: “Người có biết khi nào lòi đài luận võ bắt đầu?”

Công Nghi Ngưng hơi kinh ngạc, nhất thời quên mất nghi hoặc vừa rồi của mình, lại rất nghiêm túc trả lời: “Chỉ sợ lúc này đã bắt đầu rồi, như thế nào? Người...”

“Nàng... muốn đi khiêu chiến Thượng Quan Sách Vân.”

“A?”

Lần này Công Nghi Ngưng hoàn toàn quên hai đại tin tức sáng sớm vừa mới nghe được.

Lòi đài xác thực đã muốn khai mạc, đầu tiên là vài đệ tử cầu các môn phái nhỏ đi lên làm nóng người, đánh mấy bộ quyền pháp, diễn luyện mấy chiêu thức. Người dưới đài đã bắt đầu nóng lòng muốn thử, chuẩn bị lên sân khấu khiêu chiến. Bình thường người lên võ đài đầu tiên võ công sẽ không quá thấp hoặc quá cao. Chờ qua mấy vòng, mới có thể có những cao thủ lên đài.

Lưu Trưng cùng Nam Cung Nhã, Công Nghi Ngưng mấy người cùng một lão đạo cầm kiếm gỗ ngồi chung một chỗ cùng xem mấy lượt đấu.

Thẳng đến khi có một nam tử trẻ tuổi liên tiếp đả bại ba người, Thượng Quan Sách Vân cuối cùng xuất hiện.

Trong chốn giang hồ, tứ đại thế gia có công pháp hàng trăm năm được truyền thừa lại, lợi hại hạng nhất. Thượng Quan gia là kiếm pháp, Nam Cung gia là đao pháp, Công Nghi gia là cơ quan thuật số, còn lại Văn Nhân gia là y thuật thế gia. Nguyên bản kiếm pháp Thượng Quan gia là công phu lợi hại nhất trên chốn giang hồ, địa vị vững chắc trên giang hồ đã ở mấy chục năm, lại bị một người phá vỡ. Người nọ công pháp siêu tuyệt, tính tình cổ quái, hạ chiến thư khiêu chiến Thượng Quan Minh, nhưng mà kết quả lại không một người biết. Thẳng về sau, Thượng Quan Minh tự mình nói ra, khen ngợi kiếm pháp của người nọ, cũng nói kết quả trận chiến giữa hai người là hòa.

Người nọ đương nhiên chính là cha của Lưu Trưng, Diệp Lâm Phong.

Bất quá trong chốn giang hồ có một tin tức khác truyền lưu. Nói kiếm pháp của Diệp Lâm Phong so với Thượng Quan Minh lợi hại hơn. Một hồi đầu kiếm kia, nói là thế hòa, mà trên thực tế cũng là Diệp Lâm Phong thắng. Tóm lại mãi cho đến nhiều năm sau, Diệp Lâm Phong cũng không có ra mặt làm sáng tỏ sự kiện này. Cho nên truyền đến truyền đi, hắc cùng Lăng Vân kiếm biến thành một truyền thuyết, mà hắc cũng bị người giang hồ xưng là “Kiếm thần.”

Đây là một chuyện từ xưa, mà ngày nay, Lưu Trưng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình thế nhưng lại muốn khiêu chiến con trai của Thượng Quan Minh.

Sau khi Thượng Quan Sách Vân lên đài, chỉ dùng không tới mười chiêu đã đả bại thiếu niên dùng kiếm vừa này.

Công Nghi Ngưng có chút căm giận, quay đầu đối Lưu Trưng nói: Diệp đầu gỗ, chúng ta trước tiên nói hảo. Người nếu đánh thắng tiểu bạch kiếm này, ta sẽ tặng cho người một bảo bối!” Công Nghi Ngưng nguyên tưởng rằng luôn luôn ngạo kiều như Lưu Trưng khẳng định sẽ không nhìn nàng, ai ngờ Lưu Trưng thế nhưng rất nghiêm túc gật đầu nói: “Hảo.”

Nói xong một câu này, Lưu Trưng đã muốn đứng dậy, cũng không biết nàng cùng lão đạo cầm mộc kiếm nói cái gì. Lão đạo kia chỉ thoáng do dự, liền đem mộc kiếm của mình đưa cho nàng.

Thượng Quan công tử hảo kiếm pháp, làm cho tại hạ đến lĩnh giáo một chút.”

Thượng Quan Sách Vân bản thân mang tâm tình tùy tiện vui đùa một chút lên lời đài, ở hắn xem ra, tuổi trẻ hậu bối có thể sánh được với hắn chỉ sợ còn chưa sinh ra. Nhưng lúc này vừa nghe tiếng thấy là Lưu Trưng, thế nhưng có chút cao hứng. Hắn đang lo không tìm thấy cơ hội giáo huấn người này, không nghĩ tới người này thế nhưng tự mình đưa tới!

Không nghĩ là sau một buổi sáng lời đồn đại đã truyền bá rất rộng, người dưới đài vừa thấy Lưu Trưng lên đài, liền đã lập tức nghị luận.

“...Chính là người nọ.”

“Ôi chào? tiểu thư của Nam Cung gia...”

“Thượng Quan thiếu chủ thật đúng là...”

Thượng Quan Sách Vân ngẫu nhiên nghe được hai câu, cảm thấy nhất thời giận dữ. Một câu vô nghĩa cũng lười nói, bất luận kiếm pháp nào cũng lười dùng, trực tiếp giơ lên lợi kiếm, lập tức hướng ngực Lưu Trưng đâm tới.

Lần này uy thế mười phần, chính là muốn liều mạng.

Nam Cung Nhã ở dưới đài khấn trương đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, mà Công Nghi Ngưng rõ ràng trực tiếp kêu la: “Thượng Quan tiểu bạch kiếm điên rồi!”

Lưu Trưng ngăn không được, chỉ có thể liên tục lui ra phía sau, bày ra bộ pháp muốn tránh né. Nhưng mà nàng vẫn đánh giá thấp thực lực của Thượng Quan Sách Vân. Một đêm trước, nàng có thể xử dụng một bộ pháp đơn giản tránh đi mấy chiêu của Nam Cung Tụng, thứ nhất là do bộ pháp này của nàng thật sự tinh diệu. Thứ hai thôi, kỳ thật là vì Nam Cung Tụng cũng để lại vài phần, tâm tư chủ yếu vẫn là muốn thử, cũng không thật sự muốn giết nàng.

Nhưng lúc này Thượng Quan Sách Vân không giống bình thường, hắn bị lửa giận công tâm, không để ý chút nào đến quy củ, trực tiếp dùng chiêu thức tàn nhẫn.

Lưu Trưng thay đổi bộ pháp vài lần, cuối cùng nghiêng người tránh được chỗ yếu hại, nhưng mà thân kiếm sắc nhọn vẫn sát qua tay của nàng, vạch ra một vết thương, rất nhanh liền có máu tươi trào ra.

Hơi thở của Lưu Trưng chưa ổn định, ngực đã chảy mồ hôi.

Thượng Quan Sách Vân từ tức giận đã dần tỉnh táo lại. Hắn nhìn ra Lưu Trưng không phải là đối thủ của hắn, liền nảy ra ý định chậm rãi tra tấn, làm cho nàng xấu mặt. Chỉ thấy hắn cười lạnh một tiếng, vận khởi nội công, đem kiếm khí ngưng tụ vào mũi kiếm, lại phi thân lên.

Lúc này thoát nhìn không có khí thế lớn như chiêu thứ nhất, kỳ thật uy lực còn lớn hơn nữa. Người dưới đài có thể không nhất định nhìn ra cái gì, nhưng mà Lưu Trưng có thể cảm giác được không khí trên đài bị kiếm khí phá vỡ, cảm giác áp bách khiến nàng không thể động đậy, bộ pháp chiêu số gì cũng không thể triển khai.

Từ lúc lên đài tới hiện tại, nàng ngay cả kiếm cũng chưa thể cầm lên, tình trạng ngay trước mắt xem ra nàng căn bản không có lực chống đỡ, chỉ có thể——

Chờ chết.

Nhưng dù biết điểm này, Lưu Trưng vẫn tính toán thử một lần.

Tâm tư nàng xoay chuyển. Nếu đối diện địch không được, vậy dùng phương pháp trái ngược. Dứt khoát thả lỏng toàn bộ thân thể, điều động toàn bộ cảm giác theo dao động của kiếm khí đối diện mang lại. Lần này thật sự hung hiểm, vì nương theo kiếm khí, đạo kiếm khí kia liền vào thẳng trong cơ thể nàng. Nàng chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí lạnh như băng đâm vào nội phủ, ầm ầm có khí huyết dâng lên, thiếu chút nữa liền phun ra máu. Nhưng dù sao nàng vẫn cường ngạnh ngăn lại, thừa cơ hội này, đào thoát ra khỏi cỗ áp lực, dần dần tìm về động tác, dưới chân lại không ngừng bộ pháp, lại tránh được một chiêu này.

Kiểm thứ nhất, bị thương ở cánh tay, thấy máu.

Kiểm thứ hai thương ở trong nội phủ, không thấy máu lại thương nặng.

Đến lần thứ ba, Lưu Trưng căn bản không hề tạm dừng, lấy ra mộc kiếm, bước lên mấy bước nhỏ. Kiếm trận dĩ nhiên mở ra. Một đường kiếm pháp được thi triển khiến người ta hoa mắt, không kịp nhìn.

Công Nghi Ngưng ở dưới đài bỗng nhiên “A” một tiếng, giống như nhận ra cái gì.

Mà Nam Cung Nhã vẫn khấn trương nhìn, căn bản không chú ý đến phản ứng của nàng.

Thượng Quan Sách Vân cũng bị bộ kiếm pháp này làm cho choáng váng. Kỳ thật kiếm chiêu của Lưu Trưng cho dù lợi hại, nhưng nàng chỉ có chiêu số mà không hề có nội công, Thượng Quan Sách Vân căn bản không cần xem chiêu thức của nàng như thế nào, chỉ cần vận nội công, cho dù là đánh bừa, Lưu Trưng cũng chỉ có chịu thiệt.

Nhưng Thượng Quan Sách Vân là người tu luyện kiếm pháp. Nhìn thấy kiếm pháp tinh diệu như thế, liền đem bản thân bị mê hoặc. Ở trong thời gian ngắn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, một bên né tránh. Một bên lại sử dụng Thanh Phong kiếm pháp.

Lưu Trưng như nổ mạnh hết đà, hoàn toàn dựa vào một hơi mà chống đỡ.

Nhưng lúc này nàng chột nghe một tiếng xé gió rất nhỏ.

Vù.

Vù.

Hai tiếng.

Lưu Trưng cảm thấy một tay cùng một chân của mình đau xót, tiếp theo, kiếm trong tay thế nhưng không chịu điều khiển của mình, đột nhiên vọt lên thẳng hướng Thượng Quan Sách Vân.

32. Chương 32: Bảo Bối

Lưu Trưng không hiểu sao bị đánh trúng hai cái, tiếp theo đó toàn bộ thân thể giống như bị khổng chế lao thẳng về phía trước mặt đánh lên.

Cú đánh này thanh thể có chút kinh người.

Nhưng chỉ có trong lòng Lưu Trưng mới có thể hiểu được. Một kích kia tuy hung mãnh kỳ thực vô cùng yếu đuối. Kiếm gỗ trong tay khi đến trước mặt Thượng Quan Sách Vân, khí lực đã sắp hết. Tựa hồ vọt tới cuối chỉ cách một bước chân, nhưng kỳ quái chính là phẳng phất có một đôi tay phụ giúp thân thể của nàng đi về phía trước. Trong lòng nàng vừa loạn vừa sợ, mà mũi kiếm đã phá vỡ Thanh Phong kiếm pháp của Thượng Quan Sách Vân——

Lao thẳng đến chỗ yếu hại trên cổ họng hắn.

Thượng Quan Sách Vân hoàn toàn sợ choáng váng.

Hắn từ lúc bốn tuổi đã bắt đầu tập luyện kiếm pháp. Luyện hơn mười năm, lại chưa từng thấy qua chiêu số nào quỷ dị như vậy. Hắn vừa hoảng vừa sợ, ngay cả ngăn chặn đều đã quên, chính là không ngừng liều mạng lui về phía sau.

Thượng Quan Sách Vân lui thật sự mau, nhưng mộc kiếm giống như lại đuổi theo nhanh hơn. Hắn rút cuộc nhịn không được, kêu to một tiếng nhảy mạnh lên, lui về phía sau một bước dài.

“A——”

Thượng Quan Sách Vân cuối cùng bị ngã xuống dưới đài.

Mà Lưu Trưng lúc này đã tới sát mép lôi đài, rốt cục kiệt sức, ngã xuống đất.

Lôi đài luận võ có quy tắc là nếu có một người ngã xuống đài liền tính là thua. Cho nên đến lúc này, Thượng Quan Sách Vân bị ngã xuống dưới đài, trận luận võ này đến đây coi như là kết thúc.

Nhưng trận đấu này..... Thật sự có chút kỳ quái.

Ai dưới đài cũng nhìn ra được, võ công của Lưu Trưng rõ ràng kém hơn so với Thượng Quan Sách Vân, nhưng cuối cùng người ngã xuống đài, thua luận võ lại là Thượng Quan Sách Vân.

Hơn nữa thua có chút khó coi.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Thượng Quan Sách Vân đang thở hổn hển, sắc mặt khó coi ở dưới lôi đài.

Lưu Trưng nhìn quanh đài một lần, cuối cùng thấy ở một góc sáng sửa cách nàng không xa có hai viên ngọc nhỏ. Nàng chậm rãi lại gần, thừa dịp chưa ai phát hiện, đem hai viên ngọc thu vào trong người. Làm xong, nàng nhẹ nhàng thở ra, đem cơ thể mệt mỏi căng thẳng bình tĩnh trở lại, nhất thời cảm thấy đau xót ở trên người đồng loạt phát tác.

Vết thương trên cánh tay nàng tuy sâu, nhưng không ở chỗ nguy hiểm. Chân chính khiến nàng ứa mồ hôi lạnh là kiếm khí của Thượng Quan Sách Vân khiến nàng bị thương nội phủ. Lúc này phát tác thậm chí có chút giống hàn độc của lão quái vật ở Linh Tà thôn.

Lục phủ ngũ tạng như đảo lộn, lạnh như bị đâm đến tim.

“Lưu Trưng! Lưu Trưng, ngươi như thế nào...”

Nam Cung Nhã trực tiếp xông lên đài, ôm lấy cổ của Lưu Trưng, ánh mắt vô cùng lo lắng, không ngừng xem xét các nơi trên người nàng. Nhìn thấy vết thương dài trên tay Lưu Trưng còn đang chảy máu, nước mắt rơi như mưa.

Công Nghi Ngưng đi lên theo có vẻ bình tĩnh hơn, nhìn thoáng qua, nhân tiện nói: “Vết thương kia không ngại, quan trọng là không biết nàng có chịu nội thương hay không.”

Lưu Trưng giờ phút này khó chịu đến cực điểm, há miệng thở dốc, thế nhưng một chữ cũng không nói nổi.

Nhưng lúc này đột nhiên có người phi thân nhảy lên đài.

“Vị Diệp công tử này nếu thắng, vậy trận tiếp theo hãy để cho tại hạ lĩnh giáo một chút cao chiêu của Diệp công tử!”

Lưu Trưng cố sức mở mắt, lại thấy hình ảnh trước mắt chông chênh ngổn ngang, không nhìn rõ bộ mặt của đối phương.

“Hỗn đản! (Khốn nạn), Ngươi có phải đầu óc bị bệnh không! Ngươi...”

Trước khi mất đi tri giác, Lưu Trưng tựa hồ còn nghe thấy Công Nghi Ngưng đang ở đối diện chửi ầm lên.

...

Lưu Trưng nằm mơ một giấc mơ.

Trong mơ thể nhưng trở lại hơn mười năm trước. Khi đó, nàng vẫn là một tiểu cô nương năm tuổi nhưng tính tình đã có chút lạnh lùng quái gở.

Diệp gia ở trong tiểu sơn thôn cũng không phải không có tiểu hài tử cùng tuổi, nhưng cố tình Lưu Trưng lại không cùng bọn chúng có giao tập. Trong lòng Lưu Trưng hiểu được, đây là bởi vì cha mẹ nàng cùng cha mẹ của bọn họ không giống nhau. Diệp gia ở trong thôn này cùng các gia đình khác ở trong sơn thôn này hoàn toàn khác nhau. Mặc dù đại thẩm, đại thúc ngày thường vẫn cùng bọn họ nói chuyện rất thân thiện, vừa ý nhưng là vẫn đưa bọn họ đến một chỗ khác...

Chỗ này không phải nam canh nữ chúc (Đàn ông cày ruộng, phụ nữ dệt vải), không phải mặt trời mọc thì đi làm, mặt trời lặn thì nghỉ. Cũng không biết nơi này là nơi nào, cũng không biết tại sao lại ở trong này.

Chính là vào một ngày, nàng đột nhiên muốn đi ra khỏi thôn này ra bên ngoài nhìn một cái. Nhưng nàng đi thật lâu, đi đến mệt chết đi, lại phát hiện mình vẫn đi quanh quẩn một chỗ.

....

“Lưu Trưng...”

Tựa hồ có tiếng nước nổ ở bên tai của nàng.

Thân thể...

Rất đau, rất lạnh.

Tri giác chậm rãi khôi phục, đầu óc cũng dần dần tỉnh táo.

Lưu Trưng giật giật mí mắt, cố sức mở mắt.

Nhớ ra rồi, đây không phải là lúc mình bốn, năm tuổi, cũng không phải ở tiểu viện trong thôn. Nàng ở trong Cẩm Quỳnh sơn trang, vì Nam Cung Nhã, hoặc là nói vì mình, lên lời đòi cùng Thượng Quan Sách Văn tiến hành một trận luận võ.

Thiếu chút nữa liền...

Đã chết.

Lưu Trưng hơi ngoảnh đầu, chỉ thấy một quả cầu lông xù đang vùi đầu vào chiếc chăn, ở bên cạnh nàng khóc có chút thê lương.

“Khóc... Cái gì. Ta... không chết.”

Quả cầu khóc có chút run rẩy, đột nhiên dừng lại, tiếp theo ngẩng đầu lên. Trừ bỏ Nam Cung Nhã, tự nhiên không thể có khả năng là người nào khác. Hai con mắt của nàng tràn ngập nước mắt, chu miệng như một tiểu thư danh giá, nhưng thật ra lại giống một con thỏ con bị ủy khuất.

“Lưu Trưng, người tốt cục... tỉnh.”

Vừa nói chuyện còn vừa khóc nước mắt.

Thật là cho người ta thương yêu.

“Ân.” Lưu Trưng hừ một tiếng, chậm rãi hoạt động thân thể, tựa hồ vẫn rất đau, hàn khí bên trong nội phủ vẫn còn tán loạn, nhưng so với lúc trước vẫn là tốt hơn nhiều. Nàng nghĩ nghĩ lại hỏi: “Ta nằm đã bao lâu?”

“Một ngày một đêm.” Nam Cung Nhã trả lời xong, lập tức đứng bật dậy: “Đúng rồi ta còn phải nói cho Liêu bá bá!”

“Từ từ...”

“Làm sao vậy?” Nam Cung Nhã ngừng chân quay đầu lại, không đợi Lưu Trưng mở miệng lại tự mình nói lên: “Đúng rồi! Người nằm lâu như vậy nhất định là khát, để ta đi lấy nước cho người uống.”

Lưu Trưng có chút buồn cười, nhưng vẫn không ngăn cản, nhìn Nam Cung Nhã chạy tới chạy lui, trong lòng thế nhưng ần ần có chút vui mừng.

Đợi cho đến khi Nam Cung Nhã cho nàng uống nước xong, Lưu Trưng mới hỏi: “Người vừa rồi vì sao phải tìm Liêu tổng tiêu đầu?”

“A đúng!”

Nam Cung Nhã vừa nghe lời này, quay đầu lại muốn chạy ra ngoài. Hoàn hảo Lưu Trưng mau tay nhanh mắt, kéo lại Nam Cung Nhã.

“Nói trước cho ta biết tại sao lại vậy.”

Nam Cung Nhã chớp chớp mắt, tức giận lên. Cuối cùng mới giải thích.

Tuy rằng mọi người lúc ấy không rõ trên lời dài đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Nhưng lúc ấy Lưu Trưng bị hôn mê bất tỉnh. Nam Cung Nhã cùng Công Nghi Ngưng tất nhiên nhanh chóng tìm người đưa nàng trở về phòng trúc. Nhưng Nam Cung Nhã đột nhiên phát hiện, tình trạng của Lưu Trưng rất giống với lúc khi bị hàn độc tái phát. Vừa lúc Liêu Uy biết Lưu Trưng bị thương, cũng đi tới thăm hỏi tình hình, nghe Nam Cung Nhã miêu tả, liền tiến vào thay nàng bắt mạch, tinh tế dò xét một phen.

“... Thật sự là hàn độc, hơn nữa lúc này bị thương so với lúc ở Linh Tà thôn quá nặng.” Nam Cung Nhã nói: “Liêu bá bá cũng thấy hết sức kỳ quái. Hàn độc lúc trước rõ ràng đã giải không sai biệt lắm, cũng không biết sau khi bị Thượng Quan Sách Vân có dẫn đến phát sinh cái gì. Tóm lại... Mặc danh kỳ diệu.”

Lưu Trưng nghe đến đó, cũng có chút kỳ quái, hàn độc? Như thế nào lại là hàn độc...

“Hoàn hảo, Liêu bá bá đối với xử lý chuyện này có kinh nghiệm, cho người uống thuốc, lại tự mình hóa độc chữa thương cho người.” Nam Cung Nhã nói tới đây dừng lại, có chút chần chừ nói: “Kỳ thật... Ta thấy hẳn lúc bắt mạch cho người có chút rất lo lắng. Ta nghe nói có một số cao nhân lợi hại có thể từ mạch phát hiện ra nam hay nữ... Bất quá nhìn thần sắc của Liêu bá bá như thường, chắc là không nhìn ra điều gì.”

Lưu Trưng gật đầu, nhưng thật ra không lo lắng điều này.

Liêu Uy cùng các nàng tuy tương giao không lâu, nhưng cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, vô cùng đáng tin cậy. Bọn họ trải qua sinh tử, tình cảm không thể so với người bên ngoài. Lúc trước Liêu Uy có dũng khí đem tính mạng của mọi người cùng với bằng tâm y giao phó cho Lưu Trưng, như vậy, cho dù biết được Lưu Trưng là nữ tử, cũng không có gì.

Tâm tư của nàng giờ phút này ngược lại, hoàn toàn bị “Hàn độc” theo như lời của Nam Cung Nhã vây khốn.

Lưu Trưng lúc này vừa tỉnh lại, mọi người rất nhanh đã nghe được tin tức.

Vài người quen biết đã liên tiếp đến phòng trúc thăm hỏi,

Liêu Uy vẫn thay nàng bắt mạch, còn dong dài công đạo (dặn dò) một đồng thứ. Nghe nói nàng đang luyện võ, thế nhưng vô cùng khăng khải dạy nàng một bộ nội công pháp môn cơ bản, để cho nàng thử xem. Đây thật ra cũng không thể làm cho nàng tự trị được hàn độc, chính là xem có thể hay không thông qua điều tức giảm đi một ít đau đớn.

Nam Cung Tụng thế nhưng cũng rất nhanh chạy đến. Tuy rằng vẫn trưng ra một bộ khó xem, thậm chí còn hừ lạnh một tiếng: “Người vô dụng như vậy. Tương lai làm sao bảo hộ được tiểu Nhã nhi nhà ta?”

Bất quá, sau khi hẳn đi, Nam Cung Nhã nói trộm cho Lưu Trưng biết tin tức Thượng Quan Sách Vân đem Nam Cung Nhã làm tiền đặt cược còn thua trận, chính là do Nam Cung Tụng cố ý truyền ra. Sau Lưu Trưng lại hôn mê, có người của Thượng Quan gia lên khiêu chiến Lưu Trưng, Công Nghi Ngưng mắng người nọ. Một lúc sau, Nam Cung Tụng thế nhưng cũng nhảy lên, chỉ cây dâu mắc cây hộc vừa chằm chọc vừa thông suốt. Cuối cùng, còn tự mình động thủ giáo huấn người nọ.

Như vậy, xem ra Nam Cung Tụng...

Coi như là đứng về phía các nàng đi.

“... Bất quá, sau ta lại nhìn đại ca của ta ở bên dưới. Sắc mặt của hắn thật khó coi, ta... Ta phỏng chừng, hai chúng ta về sau trở lại cũng không có quả gì ngon để ăn...”

Lúc trước Lưu Trưng hôn mê bất tỉnh, Nam Cung Nhã trông coi một ngày một đêm, lo lắng hãi hùng, thấp thỏm lo âu.

Lúc này rốt cuộc thấy nàng tỉnh lại, Nam Cung Nhã liền thao thao bất tuyệt không ngừng. Thẳng đến khi nhớ ra bếp lò trong phòng bếp vẫn còn đang đun thuốc bổ, nàng mới kêu lên vội vàng chạy ra ngoài.

Lưu Trưng lẳng lặng nằm ở trên giường, thể nhưng cảm thấy cuộc sống như thế...

Cũng thật không tồi chút nào.

Lại qua hai ngày, Liêu Uy giúp nàng giải hàn độc thêm một lần nữa. Hai ngày này Lưu Trưng vẫn không ngừng bị Nam Cung Nhã nhồi thuốc bổ, nàng cảm thấy chính mình không sai biệt lắm cũng tốt được hơn phân nửa.

Thừa dịp trong phòng không có người, Lưu Trưng tự mình đứng lên, đi lại ở xung quanh phòng.

Ân khôi phục xem như không tồi.

Lưu Trưng dùng thanh tre chống cửa sổ lên, đã thấy Công Nghi Ngưng kích động chạy về phía này. Nàng chạy rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã vào trong phòng.

“A, xem ra người khôi phục không tồi. Vừa lúc dùng được nó...” Công Nghi Ngưng cười hì hì: “Ta chờ hai ngày, vẫn luôn thúc giục cuối cùng cũng cho người ta đem được bảo bối nơi này.” Nàng vừa nói, một bên đưa đến trước mặt Lưu Trưng một cái hộp gỗ nhỏ, sơn màu đỏ đang cầm ở trên tay mình, vừa cười vừa nói: “Đây, Cái này chính là... Bảo bối! Nhìn Lưu Trưng có chút khó hiểu, nàng nhướn mày khẽ nhắc nhở: “Người không nhớ rõ? Ta đã nói rồi, nếu người thắng Thượng Quan Sách Vân. Ta sẽ tặng cho người một bảo bối.”

“A.”

Lưu Trưng gạt đầu, nhớ ra rồi.

Chiếc hộp nhỏ sơn màu đỏ rất bình thường, thật không nhìn ra bên trong có thể chứa vật gì. Lưu Trưng suy nghĩ, Công Nghi Ngưng mở Kim Ngọc đồ phùng, phỏng chừng phải là người có rất nhiều tiền bạc. Nói đến “Bảo bối”, đại khái chắc là trang sức châu báu linh tinh gì đó,

Lưu Trưng đưa tay muốn mở hòm.

Công Nghi Ngưng khoa trương kêu lên một tiếng: “Chờ... Từ từ! Trước không cần mở ra! Thứ này sao có thể tùy tiện mở ra! Người phải chờ ta đi rồi, sau đó một mình xem trộm là được rồi.”

Nghe nàng nói như thế, Lưu Trưng cũng cảm thấy có chút không đúng.

“Cái gì vậy?”

Công Nghi Ngưng ra vẻ cao thâm, ho khan hai tiếng. Cuối cùng lại vỗ vỗ bả vai Lưu Trưng, cười đến ý vị thâm trường: “Ta đây, chỉ có thể giúp người như vậy. Tiểu Nhã nhi nhà ta là một đứa nhỏ đơn thuần... A không không, rõ ràng là ngu ngốc. Cho nên các người ngày sau...”

...Hắc hắc, chỉ có thể toàn bộ dựa vào người tới lĩnh ngộ.”

Trong lòng Lưu Trưng lại càng nghi ngờ, nhưng mà Công Nghi Ngưng giáo hoạt cực kỳ, nói một đồng thứ như vậy liền chạy mất.

Chỉ chừa lại Lưu Trưng một mình ngồi đối mặt với chiếc hộp đỏ.

Lưu Trưng suy nghĩ, Công Nghi Ngưng người này tuy rằng cổ quái lại hồ nháo, nhưng bản chất không phải là xấu. Hắn là không phải thứ gì hại người, cho nên nàng cũng không tiếp tục do dự, đưa tay cầm lấy chiếc hòm. Cạch một tiếng mở ra.

Bên trong...

Dĩ nhiên là một tập tranh nhỏ.

Bên ngoài bìa vẽ một đình viện, trong đình viện có một tháp trúc, trên tháp trúc có hai nữ tử dựa vào nhau mà ngủ. Thần thái của hai người vô cùng thân thiết tự nhiên, còn... Có chút rất cổ quái.

Trực giác của Lưu Trưng nói cho nàng biết, tập tranh này hẳn không phải thứ gì tốt. Nhưng nhìn đến bức họa như vậy, lại khiến nàng nhin không được muốn mở ra xem nội dung bên trong nó.

Hai nữ tử? Chẳng phải giống như nàng cùng Nam Cung Nhã...

Chỉ khi mở ra, Lưu Trưng mới hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Trong mỗi trang của tập tranh này đều có hai nữ tử. Nữ tử hoặc mặc tiết y (áo lót), hoặc chỉ khoác một tầng lụa mỏng như ẩn như hiện, thậm chí rõ ràng là xích/ thân/ lỏa/ thể. Mỗi một bức hình không có giống nhau, đều lấy các loại tư thế kỳ quái khiến cho người ta thấy xấu hổ quần quanh ở chung một chỗ.

Mà mỗi một bức hình, còn viết chú thích, đánh dấu, đặt tên.

Cái gì...

Ma kính, hàm châu, tham nhị...

Ma kính là chỉ quan hệ nữ nữ giống đoạn tự ấy. Còn hai cái hàm châu, tham nhị thì do tác giả tự bịa ra thôi. Minh cũng không biết dịch thế nào, các bạn tự hiểu nhé.

33. Chương 33: Sưởi Ấm

Lưu Trưng cũng hiểu được chính mình giờ phút này chính mình không ổn.

Trong tay rõ ràng đang cầm một quyển không hề có lẽ nghĩa liên sỉ. Thậm chí, có thể nói là thứ tang đức bại hành (đồi trụy) gì đó, nhưng nàng vẫn không nhin được tò mò, lật một tờ lại muốn biết bức tranh kế tiếp vẽ cái gì.

Mà tập tranh này cũng không khiến nàng thất vọng.

Mỗi một trang đều là những hình vẽ nàng không tưởng tượng nổi, cũng căn bản là không thể hiểu nổi. Bất quá, chỉ là một tập tranh nhỏ, hai ba lần lật đã bị nàng xem hết rồi. Bất quá thẳng đến khi xem hết, Lưu Trưng vẫn là có chút...

Không phục hồi lại tinh thần.

“Lưu Trưng——”

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu của Nam Cung Nhã, tiếp theo liền nghe tiếng bước chân dần dần tiến lại gần.

Lưu Trưng bị giật mình, vội vàng gập lại tập tranh, nhét vào trong chiếc hộp đỏ kia, mới xoay người lại.

Chẳng qua, động tác của nàng mặc dù nhanh nhưng vẫn là bị Nam Cung Nhã nhìn thấy.

“Người... Đang nhìn gì vậy?” Nam Cung Nhã có chút kỳ quái, gương mặt nhìn thế nhưng thấy luôn lạnh nhạt như Lưu Trưng, trên mặt dường như có biểu tình như đang chột dạ. Nàng nhất thời có chút ngạc nhiên: “Cất nhanh như vậy... Là cái gì thế?”

“Không có gì.” Lưu Trưng cầm lấy hộp giấu ra phía sau.

“Rốt cuộc là cái gì vậy? Cho ta xem đi...”

Nam Cung Nhã vốn cũng không định hỏi cái gì, nhưng lại thấy Lưu Trưng lộ ra bộ dạng giống như đang làm chuyện xấu bị người phát hiện, trong lòng không khỏi nghi ngờ: Là cái gì đâu? Nàng đương nhiên không thể nghĩ đó chính là bảo bối của hảo tỷ muội Công Nghi Ngưng đưa đến, chỉ nghĩ rằng Lưu Trưng đang giấu

cái gì đó thú vị, Hơn nữa nhìn thân thể Lưu Trưng đã khá hơn, tâm tình Nam Cung Nhã cũng tốt, có tâm chơi đùa, liền tiến lại đưa tay tới muốn cướp lấy xem.

Lưu Trưng luống cuống, thứ này vô luận thế nào cũng không thể cho Nam Cung Nhã nhìn thấy.

Nếu nàng thấy được...

Sẽ nghĩ như thế nào?

Lưu Trưng không dám nghĩ tiếp, cho nên nhấc tay, đem chiếc hộp nhỏ giơ lên cao quá đỉnh đầu Nam Cung Nhã. Nàng vốn cao hơn so với Nam Cung Nhã một đoạn, lại duỗi tay lên cao. Nam Cung Nhã liền chỉ có thể ở dưới nhảy lên với tay a.

Chính là với không tới.

Nam Cung Nhã bĩu môi, dứt khoát nhào cả người vào trong lòng Lưu Trưng. Một tay bám lấy hông của nàng, một tay kia lại liều mạng đi kéo cái tay đang giơ lên cao của Lưu Trưng, có vẻ không kéo xuống được sẽ không buông.

Nhưng nàng nhào vào như vậy, lại đem gần như cả người đều dán lấy thân thể của Lưu Trưng. Nam Cung Nhã một lòng muốn cướp đồ, đương nhiên không để ý gì. Mà Lưu Trưng lại có thể cảm giác được một thân thể ôn nhu mềm mại đang cọ cọ ở trên người mình, còn tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng như đang dụ dỗ người ta vậy.

Cả người Lưu Trưng cứng ngắc, nhưng có chút tâm viên ý mã (thỏa mãn).

“Cho ta xem đi mà!” Nam Cung Nhã hướng nàng chớp mắt, thủ thủ: “... Liền nhìn liếc mắt một cái.”

Lưu Trưng bị đôi mắt trong suốt như mặt nước của Nam Cung Nhã nhìn, có chút hoảng hốt, cũng không biết là sao, giơ tay lên đem anh mắt kia bịt kín. Nàng hít một hơi thật sâu, nhìn một vòng. Thấy bên tường cách không xa Nam Cung Nhã có một cái giá sách.

“Người... Người buông...”

Nam Cung Nhã bắt đầu với tay muốn cạy tay đang bịt mắt của nàng.

Lưu Trưng dứt khoát đẩy tay, đem Nam Cung Nhã đẩy dựa vào bên cạnh giá sách. Thừa cơ hội này, vội vàng đem cái hộp trong tay nhẹ nhàng dấu lên trên nóc giá sách.

Lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Chính là bàn tay vẫn bưng kín mắt của Nam Cung Nhã lại quên bỏ ra, mà Nam Cung Nhã bị nàng che mắt lại bị đẩy, đầu óc đã sớm có chút choáng váng. Chỉ cso thể tội nghiệp, cầm tay áo của nàng mở miệng cầu xin: “Lưu Trưng... Ta... Ta không xem nữa, thả ta đi...”

Lưu Trưng cúi đầu, lại nhìn thấy Nam Cung Nhã bị mình bịt mắt, chỉ lộ ra đôi môi kiều diễm ướm át. Hơn nữa lúc này, Nam Cung Nhã có chút mơ hồ, chóng mặt, thân mình mềm nhũn tựa vào trên cửa, nhưng lại hiện ra tư thái điềm đạm đáng yêu.

Nàng tâm động thần trì, cúi người liền hôn lên

“Lưu... Ngô...”

Tựa hồ cùng hai lần trước không giống nhau.

Lần đầu tiên, là Nam Cung Nhã ngốc nghếch muốn thử, cẩn thận chạm vào. Hoặc là nói, cái đó căn bản không tính là một nụ hôn.

Lần thứ hai, là Lưu Trưng suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cẩn thận hiểu rõ tâm tư, rốt cục nghĩ thông suốt cái gì là “Hữu tâm nhân”. Lần đầu động tình, thử muốn đáp lại, là vội vàng lại trúc trắc.

Mà lúc này đây, nụ hôn Lưu Trưng đặt xuống vừa ôn nhu lại vừa nóng bỏng. Ở bên môi Nam Cung Nhã tinh tế vuốt ve, chậm chạp khẽ liếm, thừa dịp chưa chuẩn bị liền cạy mở, xâm nhập vào bên trong. Chỉ biết triển miên dai dẳng, liên tục kéo dài đi xuống. Nam Cung Nhã bị biến thành thất điên bát đảo. Thân thể hơi chút run rẩy, chỉ biết theo bản năng ôm lấy người ở trước mặt, giữa đầu đáp lại nụ hôn của đối phương.

Lưu Trưng chậm rãi buông tay đang che mắt Nam Cung Nhã, từ trên mặt của nàng vuốt xuống, mơn trớn hai vai của nàng, dừng lại ở bên hông mảnh khảnh. Cảm giác hô hấp của nàng càng ngày càng nặng, Lưu Trưng hơi hơi lui người lại, lại cúi người xuống, nhẹ nhàng ngậm cắn chiếc cằm tinh xảo của nàng, cắn cổ của nàng.

Dưới chân Nam Cung Nhã như nhũn ra, chỉ cảm thấy chỗ Lưu Trưng hôn xuống như bị tê dại, khiến nàng không nhận được khe ngấm ra tiếng.

“Người người.... Không cần...”

Lưu Trưng đang dán ở bên tai Nam Cung Nhã, cảm giác được cổ nàng đang run rẩy, thế nhưng thanh tỉnh lại.

Đã biết là....

Nam Cung Nhã thấy Lưu Trưng dừng lại, ánh mắt cũng dần dần khôi phục một chút thanh tỉnh. Nhớ tới vừa rồi hai người dính chặt với nhau. Toàn bộ mặt đều đỏ bừng, dưới e lệ, oán hận liền đẩy Lưu Trưng một cái: “Người... Người thật là xấu cực kỳ...”

Lưu Trưng lùi lại từng bước, cúi đầu lên tiếng: “Ân, là ta không tốt.”

Thừa nhận trắng ra như vậy, lại càng làm cho Nam Cung Nhã xấu hổ thêm. Nàng cắn môi, cuối cùng chỉ cúi đầu nói ra một câu “Bại hoại”, che mặt chạy ra ngoài.

Lưu Trưng thở ra một hơi thật dài, ngồi xuống rót một ly trà lạnh, uống ngay lập tức.

Nàng dần dần bình tĩnh, nhận không được nhìn thoáng qua chiếc hộp gỗ sơn đỏ bị nàng nhét lên nóc giá sách. Thật không hiểu là trách Công Nghi Ngưng hại người, hay trách nàng định lực không đủ, thế nhưng bị mấy bức tranh bát nháo làm đảo loạn tâm thần.

Bất quá nghĩ như vậy, Lưu Trưng lại lạnh nhạt như cũ.

Xem ra thật sự là bởi vì tập tranh nhỏ kia, mới làm cho tâm thần nàng bị hỗn loạn. Vì thế nàng ngồi trở lại bên giường, điều tức tĩnh tâm theo nội công tâm pháp Liêu Uy dạy nàng. Chậm rãi đem chuyện vừa phát sinh lúc trước phai nhạt đi.

Trải qua chuyện vừa rồi, trong lòng Lưu Trưng nghĩ, vô luận như thế nào, cuối cùng cũng đem tập tranh kia vứt đi. Qua tới nay chỉ sợ Nam Cung Nhã nhớ không nổi chuyện này.

Nhưng nàng không nghĩ rằng, đến buổi tối thế nhưng còn có biến cố.

Khi đó bóng đêm đã sâu. Lưu Trưng sớm cởi áo khoác chuẩn bị đi ngủ. Nhưng nàng vừa mới ngồi vào bên trong chăn. Cửa phòng lại bị người mở cách một tiếng.

Lưu Trưng hoảng sợ, xoay người lại thấy, phá cửa mà vào dĩ nhiên là——

Một cái chân, cùng một cái gối.

Lảo đảo, ngã trái ngã phải. Nhìn xuống một chút nữa là một chiếc váy thêu, một đôi giày thêu màu vàng, nghiêng ngã lảo đảo xông thẳng về hướng nàng.

Lưu Trưng vội vàng đưa tay ra đón, ôm lấy chân cùng gối.

Một cái đầu xù từ phía sau dò xét nhô ra. Đúng là Nam Cung Nhã đầu tóc rối loạn mang theo chăn cùng gối lại đây. Chỉ thấy nàng giống như không có việc gì bình thường, lộ ra một nụ cười sáng lạn nói: “Lưu Trưng, đêm nay ta ngủ cùng với người.”

Lưu Trưng kinh ngạc nhảy dựng lên, thiếu chút nữa đem chăn cùng gối ném xuống.

“Vì cái gì?”

“Cái gì mà vì cái gì? Trước kia cũng không phải chưa ngủ chung.” Nam Cung Nhã đã sớm quên chuyện xấu hổ vào buổi sáng, một bên ngọt ngào nói chuyện, một bên đi xuống đóng kỹ cửa sổ. Xoay người lại thấy Lưu Trưng có chút ngây ngẫn, nàng vừa cười nói: “Liêu bá bá nói thương thể lần này của người không nhẹ,

sợ có phản phệ. Để cho ta đêm nay tìm người tới chiếu khán người. So với tìm người chiếu khán, còn không bằng để ta một mình tới ngủ cùng người. Người nói có đúng không?”

“Không.... Không cần. Ta không có việc gì.” Lưu Trưng dừng một chút, quyết định đứng dậy: “Ta đưa người trở về.”

“Ta không quay về!” Nam Cung Nhã dùng sức lắc đầu: “Cả ngày hôm nay đi lamg ta mệt chết. Người còn muốn ta trở về...” Nói xong đã cởi ra áo khoác cùng váy, thừa dịp Lưu Trưng không để ý, trực tiếp nhào lên giường, lăn vào trong góc giường, ôm chặt lấy chân không chịu buông tay: “Ta sẽ khờn trở về!”

“Người...”

“Mau ngủ đi, đã trễ thế này.” Nam Cung Nhã chớp chớp mắt.

Lưu Trưng nhìn Nam Cung Nhã nằm ở trên giường một bộ mặc người xâm lược, cảm thấy cả buổi chiều mình ám thị cùng vận công điều tức đều là uổng phí. Nàng nhận mệnh thở dài. Trước lên giường thay Nam Cung Nhã kéo lại chăn, lại đem gối để dưới đầu nàng, mới bắt đầu nằm xuống.

Ánh nến u ám, cũng không thối tắt hết.

Chính là...

Lưu Trưng hết sức cùng Nam Cung Nhã giữ một khoảng cách. Nhưng Nam Cung Nhã lại càng ngày lại càng cọ lại gần, thậm chí còn rất kiêu ngạo đem một cánh tay khoát lên bụng Lưu Trưng, còn tựa đầu dán lên bả vai nàng, lại chậm rãi đem nửa người nằm úp sấp đi lên. Nam Cung Nhã thiên tính đơn thuần, nghĩ rằng hai người yêu nhau, nhiều nhất là hơn một chút, ôm một cái đã là cực hạn, căn bản không có nghĩ đến chuyện khác. Lưu Trưng nguyên bản cũng không có ý tưởng gì, nhưng cố tình ban ngày mới nhìn qua tập tranh kia...

Giờ phút này ngay cả tâm diệt Công Nghi Ngưng nàng cũng có.

Trong bóng đêm, làm người ta cực kỳ mẫn cảm. Cho nên cách mỏng manh tấm y (Áo ngủ), Lưu Trưng thậm chí có thể rõ ràng cảm thấy thân thể mềm mại của Nam Cung Nhã.

Nàng có khổ không nói, đành phải cố gắng giãy dụa lui ra bên ngoài.

“Lưu Trưng, người còn động nữa sẽ rơi xuống giường.”

“...”

“Lưu Trưng, có phải hay không... người...”

“Ân?”

“....Không thích ta?”

Vấn đề này hỏi ra, càng làm Lưu Trưng sửng sốt.

Không thích nàng?

Đây là vấn đề gì?

Lưu Trưng dở khóc dở cười. Nàng nếu thật sự không thích Nam Cung Nhã, nàng lúc này sẽ không thống khổ như vậy. Nàng bất đắc dĩ thở dài nói: “Không nên suy nghĩ bậy bạ,”

“Vậy... Người vì cái gì lại tránh né ta?”

“...”

Vấn đề này nếu thực sự giải thích, thật sự có chút không nói rõ ràng. Lưu Trưng nghĩ nghĩ, hỏi ngược lại: “Người vì sao vẫn muốn gần ta như vậy?” Lời vừa nói ra khỏi miệng, Lưu Trưng liền hối hận. Lời này ý tứ mặc dù đúng, nhưng cách nàng hỏi lại rất lạnh lùng, thực dễ dàng làm cho người khác hiểu lầm.

Tinh tế nghĩ lại, hỏi đáp như vậy không chỉ trong tình huống trước mắt này mà còn ở trong các loại tình huống lúc trước nữa.

Hồi lâu Nam Cung Nhã vẫn không nói gì, vẫn không nhúc nhích. Không biết là đang tự hỏi, hay là đang tức giận, khổ sở.

Lưu Trưng có chút hoảng.

“Nam Cung Nhã...”

“Đúng, ta từ sớm đã thích kẻ cận người, nhịn không được muốn ở gần người hơn một chút.” Nam Cung Nhã đột nhiên mở miệng, như là vừa nghĩ thông suốt một vấn đề gì, thở dài chậm rãi nói: “Lúc trước ta chưa bao giờ nghĩ sâu xuống, chỉ cho là mình một mình rời nhà, trong lòng sợ hãi, cho nên mới thích dính lấy người. Hơn nữa... Sau lại có chuyện của Thượng Quan Sách Vân, trong lòng ta luôn sợ hãi... Sợ hãi chính mình lại một lần lại một lần nữa bị người ta mặc danh kỳ diệu vứt bỏ.”

Lưu Trưng nghe đến mấy cái này, tâm tình đã không phải như lúc xưa, trong lòng thậm chí có chút chua xót. Chuyện tình trong nhà Nam Cung Nhã, nàng kỳ thật biết được không nhiều, nhưng nghe khẩu khí của nàng hiện giờ, coi như có nỗi đau không thể nói.

“...Nhưng sau này ta lại cảm thấy, cũng không phải hoàn toàn là do những thứ đó.” Nam Cung Nhã cười cười, lại đem đầu gối sát vào một ít ghé vào bên tai Lưu Trưng: “Bây giờ nghĩ lại, có lẽ bởi vì... Ở trong mắt ta, cảm thấy người cùng ta kỳ thật giống nhau... Là người thực cô đơn đi. Tuy rằng bình người thường luôn lạnh lùng thản nhiên, bộ dạng luôn là cái gì cũng không cần. Nhưng đối với người, ta lại nhịn không được cảm giác, có lẽ người chính là... Ân, sợ cho dù đối với người ngoài nhiệt tình, cũng không chiếm được đáp lại? Cho nên mới làm bộ dáng lãnh đạm như vậy, đôi việc gì cũng không thêm để ý, đúng không?”

Lưu Trưng hơi cảm thấy sợ, có chút sợ hãi tiếp tục nghe tiếp.

“Từ trước ta cũng... như vậy. Cho nên liền nhịn không được muốn ở gần người một chút, tuy rằng... Chính mình cũng không tốt đến chỗ nào. Nhưng lòng bàn tay ta là ấm áp, nghĩ muốn... Phân một nửa cho người.”

Trong lòng bàn tay Nam Cung Nhã...

Kỳ thật thật ấm, cũng thật mềm.

Bàn tay kia phủ ở trên người Lưu Trưng, đem áp áp mà nàng thiếu truyền đến cho nàng.

“Hiện tại ngẫm lại, nói không chừng ngay cả chuyện người bị trúng hàn độc cũng là một chuyện tốt bên trong chuyện xấu. Có một cơ hội như vậy, mới để cho ta... có thể ở gần người như vậy.”

Thân thể Lưu Trưng rốt cuộc thả lỏng xuống, nàng hơi hơi nghiêng người, không hề tránh né, ngược lại đưa tay ôm lấy người đáng quý ở bên cạnh. Cái ôm này không có ham muốn lại cũng đủ làm người ta an tâm, làm người ta sinh ra rất nhiều tình cảm lưu luyến, quyến luyến.

Nàng nghĩ rằng——

Hàn độc sẽ không phát tác nữa.

34. Chương 34: Hoa Châu

Nam Cung Nhã không phí chút thời gian nào để tìm Công Nghi Ngưng, chẳng qua nàng chần chờ thật lâu mới bước vào.

Tâm trạng của Công Nghi Ngưng thoát nhìn rất tốt, chính là đang cầm bình ở trong sân tưới hoa, miệng còn đang ngâm nga giai điệu gì đấy. Nhìn thấy Nam Cung Nhã tiến vào, nàng cố tình trên gheo nói: “Yêu, không ở bên dính lấy Diệp Lưu Trưng của nhà người, nghĩ như thế nào lại chạy đến chỗ ta thế này?”

Mặt của Nam Cung Nhã đỏ bừng, nghĩ đến mục đích của mình khi đến đây, càng có chút muốn quay đầu bỏ đi.

Cũng may Công Nghi Ngưng cũng chỉ cười như vậy một chút, liền thân mật kéo tay nàng đi vào bên trong: “Hi hi, ta nói đùa. Đi thôi, Đoàn phu nhân vừa mới đưa tới đây một ít hoa cao. Người nếm thử, chua chua ngọt ngọt, ăn rất được.”

Hai người cùng nhau đi vào phòng, ngồi xuống uống trà nói chuyện.

Nhưng chờ Nam Cung Nhã thật sự nhét khô hao cao cho vào trong miệng nhắm nháp, Công Nghi Ngưng lại dùng một ánh mắt rất là kỳ quái đánh giá Nam Cung Nhã từ trên xuống dưới một lần. Hơn nữa còn dừng ở chỗ cổ nhìn hồi lâu, cuối cùng....

Đương nhiên, cái gì cũng không phát hiện thấy.

“Thế nhưng... Không có a.” Công Nghi Ngưng vô cùng thất vọng thở dài.

Nam Cung Nhã, mặc danh kỳ diệu bị nhìn, cả người không được tự nhiên, hỏi câu: “Không có cái gì?”

“Àn... Không có gì.”

Công Nghi Ngưng chớp chớp hai mắt, giả vờ vô tội.

Nhưng Nam Cung Nhã lại hiểu lầm ý của nàng, cau mày hừ lạnh: “Không phải ta đã đền cho người một cây trầm khác rồi sao? Người như thế nào còn băn khoăn trầm hoa của ta?”

“Thích.” Công Nghi Ngưng rất là khinh thường: “Cây trầm hoa kia thật sự hiếm lạ sao?”

“Đương nhiên hiếm lạ!” Nam Cung Nhã kiên định gật đầu, nghĩ nghĩ lại nói: “Hơn nữa... Ta còn có cái càng hiếm lạ hơn!”

“Cái gì?”

Nam Cung Nhã liếc mắt, nghiêm mặt nói: “Đầu tiên phải nói trước, không cho phép người lại cướp của ta.”

“Được rồi, đã biết.”

Công Nghi Ngưng không nói gì, kỳ thật lúc trước nàng lấy cây trầm kia, một phần thật ra vì trêu đùa Nam Cung Nhã rất vui. Nàng, Công Nghi Ngưng chính là đại lão bản của Kim Ngọc đồ phùng, có bảo bối quý hiếm nào chưa thấy qua, như thế nào lại mơ ước đến mấy thứ của Nam Cung Nhã? Bất quá lời này không thể nói với nàng, cho nên Công Nghi Ngưng chỉ có thể ở trong bụng oán vài câu.

Mà khi Nam Cung Nhã đem hai viên ngọc Lưu Ly lấy ra. Sắc mặt Nam Cung Nhã có chút ngưng trọng.

Đây....

Thật đúng là thứ “quý hiếm”.

Công Nghi Ngưng cầm lấy ngọc lưu ly cẩn thận đánh giá, xác nhận là mình từng ở nơi nào đó gặp qua thứ này, khẩu khí cũng trở nên nghiêm túc hơn: “Viên ngọc này người tìm thấy ở đâu?”

“Lưu Trưng tặng cho ta.”

Nam Cung Nhã cười ngây ngô... Thần tình đều là hạnh phúc ngọt ngào.

Công Nghi Ngưng ở trong lòng suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng cười trở về, cùng Nam Cung Nhã tiếp tục nói chuyện. Trong chốc lát khen viên ngọc lưu ly đẹp, trong chốc lát lại hỏi nàng định dùng nó làm gì. Nói chuyện linh tinh một lúc lâu, Công Nghi Ngưng mới làm bộ như lơ đãng nói ra một câu: “Đúng rồi, người có biết lại lịch của Diệp Lưu Trưng là gì không?”

Một câu hỏi này thật sự làm cho Nam Cung Nhã sửng sốt.

“Không.... Không biết.” Nam Cung Nhã cẩn thận nhìn thoáng qua Công Nghi Ngưng: “Lại lịch gì cơ?”

“Người không biết làm sao ta biết được a?” Công Nghi Ngưng quả thực cũng bị tức giận mà cười: “Tiểu Nhã nhi! Nếu không như thế này bảo sao ta suốt ngày nói người xuẩn đâu! Người xem người, ngay cả nàng có xuất thân lại lịch như thế nào cũng không rõ ràng, người liền cùng nàng... Ai... Khó trách bị Thượng Quan tiểu bạch kiểm tùy tiện bán đi...”

Thật sự là Nam Cung Nhã không có nghĩ đến vấn đề này.

Xuất thân lại lịch... Rất quan trọng sao?

Đương nhiên, điểm này đối với Nam Cung gia hay là Công Nghi gia mà nói đều thật sự rất quan trọng. Tứ đại thế gia tuy là người trong võ lâm, nhưng dù sao kể tục trăm năm, danh gia vọng môn cùng vân vân đều rất xem trọng. Sợ có điều gì sẽ đem toàn bộ vinh quang bọn họ tân tân khổ khổ duy trì sẽ bị phá hủy.

Nhưng đối với Nam Cung Nhã mà nói, cái này thật sự không có giá trị gì.

Thượng Quan Sách Vân thật ra là có thân phận lại lịch, nhưng vậy thì tính sao? Còn không phải đem nàng bỏ đi như bỏ một chiếc giày cũ?

Nam Cung Nhã nghĩ như vậy, liền thật sự nhẹ nhàng nói tiếp: “Ta chỉ cần biết nàng là Diệp Lưu Trưng. Ta chỉ cần hiểu tâm ý của ta, tâm ý của nàng... Còn lại có cái gì quan hệ đâu?”

Công Nghi Ngưng biết Nam Cung Nhã lại bắt đầu ngớ ngẩn.

Nàng thật thông minh không có phản bác lời của Nam Cung Nhã, mà là lựa lời mà nói: “Nói cũng không sai, chẳng qua là nếu tiểu Nhã nhi yêu thích nàng, liền càng phải so với bất cứ kẻ nào đều phải hiểu biết nàng, đúng hay không?” Lời này dùng để lừa thiếu nữ mới rơi vào vòng tình là rất hữu dụng. Không phải là nói tránh đi một chút sao, đây chính là chiêu Công Nghi Ngưng am hiểu nhất.

Nguyên bản Công Nghi Ngưng đối với Lưu Trưng cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Nàng thật sự nghĩ Lưu Trưng chỉ là một cô nương nhà quê gốc gác, cho dù lúc trước đi điều tra hộ tịch cũng không thấy có xảy ra vấn đề gì. Nếu như lai lịch của Lưu Trưng là trong sạch, cho dù thực sự cùng hảo tử muội của nàng Nam Cung Nhã mền nhau cũng không phải không thể được. Công Nghi Ngưng trời sinh tính thích làm loạn, làm trái luân thường là việc bất quá nàng xem như một bữa ăn sáng. Nhưng cố tình Lưu Trưng ở trên đài xuất chiêu kỳ quái, tiếp theo lại xuất hiện hai viên ngọc lưu ly... Xem ra tựa hồ có lai lịch lớn. Công Nghi Ngưng còn ẩn ẩn cảm thấy được, manh mối này tựa hồ cùng một nhân vật nửa chính nửa tà trên giang hồ có quan hệ với nhau.

Nam Cung Nhã thiên tính đơn thuần, quả thực xem như không hiểu thế sự. Bị Thượng Quan Sách Vân hãm hại một lần còn chưa tính, nhưng nếu lần này lại bị Diệp Lưu Trưng lừa một lần nữa...

Vậy thật đúng là...

Nguy!

Công Nghi Ngưng bị chính suy nghĩ của mình dọa ra một thân mồ hôi lạnh. Lúc này mới thật sự cảm thấy mình quả thực hồ nháo. Bình thường làm ra chút điểm vui đùa cũng không có gì, nhưng lúc này đây, nàng lại vô tình ảnh hưởng đến nửa đời sau của Nam Cung Nhã, khiến nó chệch đi... Có chút xa.

Cũng không thể nhất thốt tức thành thiên cổ hận (Một lần sai hận cả đời).

Lúc này trong mắt Nam Cung Nhã, Lưu Trưng người này coi như tốt lắm. Nghĩ như vậy, Công Nghi Ngưng liền cố tình không thể nói xấu nàng được.

“Theo ta thấy, Diệp Lưu Trưng kia... A! Nàng... Nàng không có đem người làm gì đi?”

Đang bị Công Nghi Ngưng nhiều lần phỏng đoán cộng thêm có ác ý bôi đen, Lưu Trưng lúc này đang ở một chỗ khác trong Cẩm Quỳ sơn trang.

Nàng suy nghĩ thật lâu. Cuối cùng vẫn quyết định tới gặp Nam Cung Tụng trước. Thứ nhất là để cùng hân cáo biệt, thứ hai cũng là thuận tiện hỏi thăm một ít gia sự của Nam Cung gia.

Nhưng Lưu Trưng ở ngoài cửa đợi một lúc lâu, thế nhưng bước ra ngoài lại là Nam Cung Phong đang lãnh nghiêm mặt.

“Đến tìm Nam Cung Tụng?”

“Ân?”

“Hắn đang có việc, không rảnh gặp người.” Nam Cung Phong hừ lạnh một tiếng, bỏ lại câu nói kia liền xoay người đi vào. Âm một tiếng đem cửa đóng lại.

Thái độ này quả thực là ác liệt đến cực điểm.

Lưu Trưng thở dài đành phải quên đi, ngược lại đi tìm Công Nghi Ngưng.

Bất quá, cũng bởi vì Lưu Trưng đi tìm Nam Cung Tụng một chuyến, thế nên liền vừa vặn không gặp được Nam Cung Nhã vừa mới bị Công Nghi Ngưng tẩy não.

“... Nàng đi rồi?”

“Đúng rồi.” Công Nghi Ngưng tựa tiểu phi tiểu, híp mắt nhìn bộ dạng của Lưu Trưng... Không giống như đang xem, càng giống như đang dò xét cùng phán đoán. Lưu Trưng hơi có chút cảm giác, hơi hơi nhú mi. Mà Công Nghi Ngưng cũng rất mau cười, lại nói: “Tiểu Nhã nhi cầm hai viên ngọc giống như cầm được bảo bối vậy. Chắc chắn, nói là... Người tặng cho nàng?”

“Không sai.”

Lưu Trưng hơi hơi cảm nhận được những lời này của Công Nghi Ngưng tựa hồ có chứa thâm ý.

Công Nghi Ngưng lắng nghe câu trả lời của nàng, quả thực rất nhanh truy hỏi: “Hai viên ngọc kia... Người lấy từ chỗ nào?”

Mặt Lưu Trưng không đổi sắc, nhẹ nói: “Nhặt được ở dưới đất.”

Lời này thật sự là nói thật, chẳng qua không nói hết.

Công Nghi Ngưng đương nhiên không tin, một chút liền nở nụ cười: “Người cho ta là tiểu Nhã nhi đơn thuần dễ lừa gạt? Nhặt được ở dưới đất... Hắc hắc, người thật ra là đem ta từ dưới đất nhặt lên à. Diệp Lưu Trưng, ta cũng lừa cùng với người nhiều lời. Nói thật đi, rốt cuộc người là ai?”

Trong lòng Lưu Trưng kỳ thật có chút kinh ngạc.

Nàng không nghĩ tới thế nhưng vẫn có người nhận ra ly hoa châu, nhưng nàng rất nhanh liền nghĩ lại, tuyệt đối là không thể. Công Nghi Ngưng bất quá là có chút hiểu biết, đụng được đến một chút, thật ra không có khả năng biết được đến cái gì.

Nghĩ lại thì, Công Nghi Ngưng chính xác là có chút tiểu thông minh, nhưng lại luôn bị thông minh lầm.

Lần đầu tiên gặp mặt là lúc Lưu Trưng nói cho Công Nghi Ngưng, mình đang đeo Lăng Vân kiếm trên người, nàng không tin. Lần này, Lưu Trưng nói nhặt được ly hoa châu ở dưới đất nàng cũng không tin.

Lưu Trưng khẽ cong khóe môi, mang theo vài phần ý cười,

“Ta là người như thế nào? Người không phải là rõ ràng nhất sao?”

Lời này không cần nói cũng biết.

Hồi tưởng lại, lúc trước kéo nàng vài Kim Ngọc đồ phùng chính là Công Nghi Ngưng, ép nàng ký hạ hôn thư cũng là Công Nghi Ngưng, tra sửa hộ tịch của nàng cũng là Công Nghi Ngưng.

“Diệp Lưu Trưng! Ta cảnh cáo người. Người nếu rắp tâm hại người, muốn lợi dụng tiểu Nhã nhi hoặc lừa gạt nàng, hại nàng. Ta, Công Nghi Ngưng tuyệt không tha cho người!” Công Nghi Ngưng có chút thẹn quá thành giận.

Nhưng mà Lưu Trưng lại càng lạnh nhạt: “Rắp tâm hại người, lợi dụng nàng, lừa nàng, hại nàng là người... Vẫn là ta?”

—— Là nàng, Công Nghi Ngưng đi?

“Người...”

“Ta cùng với nàng...” Lưu Trưng lừa cùng với Công Nghi Ngưng vô nghĩa, đơn giản xoay người tính toán đi: “... Là chuyện của ta cùng với nàng.”

—— cùng với thiên hạ hay bất luận kẻ nào khác... Đều không liên quan gì.

Nhưng Lưu Trưng mới đi được hai bước, liền quay trở về. Nàng từ lấy ra từ trong lòng một chiếc hộp gỗ nhỏ sơn màu đỏ, đặt ở trước mặt Công Nghi Ngưng.

“Trả lại người.”

Công Nghi Ngưng vừa nhìn thấy thứ này, trong lòng vừa xấu hổ vừa giận dữ, tức mà không có phát ra. Chính mình thế nhưng hồ đồ đi tặng một vật như vậy ra ngoài... Trời a!

“Cái này... ở đâu ra?”

Khó có được Lưu Trưng bày ra vẻ tò mò, thế nhưng còn hỏi thêm một câu.

“Còn có thể lấy từ đâu!” Công Nghi Ngưng lúc này có chút bực mình, ác thanh cả giận nói: “Ta ra giá cao mua đó! Làm cho người ta ngàn dặm xa xôi đưa tới!”

“Nga.” Lưu Trưng tỏ vẻ hiểu rõ, dừng một chút lại nói: “Hi vọng người sớm ngày dùng tới, để tránh không công mất bạc.”

Nàng dùng...

Dùng cái quỷ a!

Công Nghi Ngưng bị tức giận không nhẹ, thật sự là xem thường Diệp Lưu Trưng! Không nghĩ tới cuối cùng ngược lại bị như vậy... bị Diệp Lưu Trưng làm khó rồi! Nàng quả nhiên nghĩ nhầm rồi, Diệp Lưu Trưng làm sao giống đầu gỗ, rõ ràng chính là phúc hắc, phần heo ăn lão hổ!

Lưu Trưng không cần Công Nghi Ngưng nghĩ như thế nào, nàng dứt khoát đi rồi.

Nam Cung Nhã quả nhiên ở trong phòng trúc.

Từ lúc nàng bị thương, Nam Cung Nhã thường ý vào việc này để ở lại tong phòng. Một chút cũng không cố kỵ người bên ngoài nhàn ngôn toái ngữ hoặc là ánh mắt khác thường. Lưu Trưng nghĩ một chút, lại cảm thấy trong lòng thật ảm áp. Còn nghĩ đến bộ dạng hổ hển vừa rồi của Công Nghi Ngưng vừa muốn chất vấn nàng tội lại tự mình đuối lý....

Thật sự buồn cười.

Kỳ thật bản thân Công Nghi Ngưng không tính là xấu, cho nên Lưu Trưng liền cố ý chọc giận nàng vài câu, còn chưa tính.

Chân chính tính ra, đích xác là phải cảm ơn Công Nghi Ngưng cái tai họa này. Bằng không, nàng như thế nào có thể gặp Nam Cung Nhã? Mặc dù có thể gặp, lại như thế nào có thể có mối ràng buộc sâu giống như vậy?

Nam Cung Nhã cảm thấy có chút kỳ quái, Lưu Trưng sau khi trở về liền vẫn đứng ở trước mặt nàng, xem nàng chăm chăm, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

“Lưu Trưng? Làm sao vậy?”

Khó được Lưu Trưng hướng nàng cười, từ trong túi lấy ra một hà bao được thêu tinh xảo đưa qua: “Của người.”

Nam Cung Nhã vừa mở hà bao ra đã thấy dĩ nhiên là một túi tràn đầy các viên ngọc lưu ly với đủ loại màu sắc. Nàng kinh hãi đến cực điểm, đơn giản sợ hãi than, lại hỏi: “Nhiều như vậy... Làm sao có được?”

“Nhặt được ở dưới đất.”

Lưu Trưng vẫn trả lời như vậy, bởi vì nàng thật sự là nhặt được ở dưới đất.

Nhưng Nam Cung Nhã không phải là Công Nghi Ngưng, nàng nghe xong đầu tiên là hơi ngẩn người, tiếp theo liền rất nhanh nở nụ cười. Nàng cười đến mặt mày cong cong, hai bên má hiện lên nhàn nhạt hai lè xoáy (má lúm đồng tiền)——

Thật sự chọc người triu mến.

“... Ta thật thích.”

Dứt lời Nam Cung Nhã thế nhưng tiến về phía trước hai bước, kiễng mũi chân lên ôm lấy cổ Lưu Trưng, ở gần môi của nàng hôn một cái. Nụ hôn này vừa mau vừa bá đạo, tuyệt không để cho Lưu Trưng phản kháng... Hoặc là nói, phản ứng.

Ngay lúc nàng còn đang giật mình ngây ngốc, cũng đã kết thúc.

Lưu Trưng rốt cục có chút hiểu được, chính mình tại sao lại mặc danh kỳ diệu đối với Nam Cung Nhã lại sinh ra cảm giác khác lạ như vậy, càng hiểu được vì sao phi nàng bất khả (không phải nàng không được). Từ trước Lưu Trưng cũng không xác định, hoặc là không có suy nghĩ đến. Lúc này, giờ khắc này, nàng bỗng nhiên hiểu rõ được.

—— Nam Cung Nhã, nàng là người so với bất kỳ ánh sáng hay ngọn đèn nào cũng phải rực rỡ ấm áp hơn.

Tâm tình của Lưu Trưng rất thoải mái, đưa tay nheo nhéo khuôn mặt mềm mại ấm áp của Nam Cung Nhã.

“Chúng ta chuẩn bị khởi hành đi.”

“Đi chỗ nào?”

“Hoài Diệp Thành.”

Chính là nghe đến được ba chữ kia, sắc mặt Nam Cung Nhã liền thay đổi.

35. Chương 35: Phản Phệ

Thăng đến ngày hôm sau lên xe ngựa Nam Cung Nhã vẫn còn thoáng thấy chút xấu hổ.

Đơn giản là một ngày trước, nàng vừa nghe Lưu Trưng nói muốn khởi hành đi Hoài Diệp thành, nhất thời liền bị dọa trắng mặt. Ở Nam Cung Nhã xem ra, đi Hoài Diệp thành chính là có ý tứ——

Lưu Trưng ngại phiền toái, muốn đem nàng đưa về nhà.

Nangf thiếu chút nữa khóc ngay tại chỗ, nước mắt rưng rưng. Nhưng mà đợi đến khi nghe Lưu Trưng giải thích xong, nàng lại lau nước mắt, ngậm ngùi mà cười.

Sau ngẫm lại... Thật sự là rất dọa người!

Cho nên Nam Cung Nhã đành phải cúi đầu ở trong xe ngựa, cả một ngày cũng không lên tiếng.

Lúc đó nàng tuy rằng mới tới độ tuổi nên lập gia đình, nhưng lần này dù sao cũng là mối tình đầu, vẫn còn mang tâm hồn của một thiếu nữ, trở nên rất mẫn cảm yếu đuối; cũng chỉ có thể vì một chút việc nhỏ liền có thể thoải mái cười, cho mình là người hạnh phúc nhất thế gian; cũng có thể vì một chút việc nhỏ lại thương tâm khổ sở, nản lòng thoái chí, giống như sắp đến ngày tận thế vậy.

Hơn nữa Nam Cung Nhã phát hiện mình còn đặc biệt dính người.

Nàng ước gì mỗi thời khắc đều có thể ở cùng Lưu Trưng. Mọi vật trên thế gian, nàng chỉ thấy được một mình Lưu Trưng, đương nhiên, trong mắt Lưu Trưng cũng chỉ có thể nhìn một mình nàng.

Giống như...

Chính mình đang chậm rãi trở nên tùy hứng, điều ngoa, bá đạo, lòng dạ hẹp hòi, còn rất vô lý.

Nam Cung Nhã trên đường đi đều nghĩ như vậy, thế nhưng lại phát hiện mình trở thành người thực hồng bét.

Suy nghĩ một lúc sau, Nam Cung Nhã vẫn không thể đành chỉ, đem màn xe vén lên, ngó đầu ra ngoài cùng Lưu Trưng nói chuyện: “Ta... Ta có một vấn đề rất quan trọng muốn hỏi người.”

“Cái gì?” Lưu Trưng lạnh nhạt.

“Nếu...” Nam Cung Nhã cắn cắn môi, ở trong lòng nghiền ngẫm thật lâu, mới cẩn thận hỏi: “Ta là nói nếu như! Nếu lúc trước ở trong Thanh Thủy trấn, người ở Kim Ngọc đồ phường thắng không phải là ta, mà là... Mà là một nữ tử khác. Người có thể hay không...”

Phần sau vô luận như thế nào cũng không thể nói nên lời.

Nhưng mà Lưu Trưng lại giống như biết nàng đang nghĩ gì, thần nhiên trả lời hai chữ.

“Có lẽ.”

Ngực Nam Cung Nhã như đóng băng, vừa ủy khuất vừa khổ sở. Nhưng nàng liều mạng nhẫn nhịn, đem cảm xúc trong lòng đè xuống, lại hỏi tiếp: “Vậy... Vậy nếu... Nếu sau này, người gặp được một nữ tử so với ta xinh đẹp, ôn nhu, so với ta thông minh, hiểu chuyện, lại biết cưỡi ngựa, biết võ công, còn có thể... Tóm lại cái gì cũng biết, người...”

“Có lẽ.”

Nam Cung Nhã không thể kìm được, oán hận nói: “Hừ cố tình không có nếu! Cũng... Cũng không có có lẽ!”

Ai ngờ Lưu Trưng nghe xong câu này, thế nhưng rất đồng tình gật đầu.

“Không sai, không có nếu, cũng liền không có có lẽ.”

Câu trả lời đơn giản đến cực điểm, nhưng cũng đủ thâm ý. Kỳ thật Nam Cung Nhã vẫn đề Nam Cung Nhã hỏi lại do chính nàng trả lời. Bất luận như thế nào, chỉ cần không có cái gọi là “Nếu”, liền chỉ có thể đoán rằng “Có lẽ”.

Tâm tư của Nam Cung Nhã thông suốt, nguyên bản cũng chỉ nhất thời vì chuyện này mê hoặc. Lúc nghe Lưu Trưng trả lời xong, một chút liền đã hiểu.

Những giả thiết này nghiền ngẫm đến cùng chính là lo sợ không đâu.

Chờ Nam Cung Nhã suy nghĩ cẩn thận, xe ngựa cũng dừng.

Lúc này trời đã có chút tối, Nam Cung Nhã mới phát giác, xe ngựa dừng ở một nơi rừng núi hoang vắng. Xung quanh đều là cây hòe rất lớn, xa xa có thể thấy một miếu, nằm âm u ở trong một bãi cỏ hoang. Nhìn có vài phần quỷ khí, rất làm cho người ta sợ hãi.

Nhớ tới chuyện gặp phải khi ở Linh Tà thôn, Nam Cung Nhã sợ tới mức rung mình một cái.

Lưu Trưng xoay người nhảy xuống xe ngựa. Sau khi xuống đất, liền đưa tay ra đỡ nàng. Chính là không biết có phải Nam Cung Nhã nhìn nhầm hay không, trên mặt Lưu Trưng tựa hồ mang theo ý cười.

“Nha đầu ngốc.”

Ngốc... Ngốc cái gì?

Nam Cung Nhã đột nhiên mở to hai mắt nhìn, vênh hai tai, hận không thể nghe lại một lần nữa. Nhưng nụ cười của Lưu Trưng cũng rất nhanh đã thu hồi, lại khôi phục lại bộ dạng đứng đắn nghiêm túc.

“Mau xuống dưới.”

Nam Cung Nhã lại liếc mắt tò mò có chút tối tăm đáng sợ. Nhìn Lưu Trưng ý tứ, các nàng đêm nay không có biện pháp chạy đến thành trấn kế tiếp, cho nên chỉ có thể tại rừng núi hoang vắng tìm một chỗ chấp nhận qua đêm.

“Không cần sợ hãi.” Lưu Trưng tựa hồ nhìn ra lòng của nàng, đưa tay cầm lấy tay của Nam Cung Nhã, dùng một chút lại nói thêm một câu: “... Có ta ở đây.”

Trong lòng Nam Cung Nhã ấm áp, giống như không còn sợ hãi nữa.

Dựa vào Lưu Trưng đỡ, Nam Cung Nhã vén váy thuận thế cũng nhảy xuống dưới.

Lưu Trưng tuy rằng không chân chính có kinh nghiệm ăn ngủ bên ngoài, nhưng lúc trước cùng người trong Long Hưng tiêu cực lai vãng, lại từ Chương Thừa Hiên tiêu sư nghe được không ít chuyện người xuất hành phải chú ý. Nàng để cho Nam Cung Nhã chờ ở một bên, tìm một bụi cây kín đáo đem xe ngựa buộc lại, che dấu tốt, lại đem hai con ngựa kéo vào sân buộc ở bụi cỏ bên cạnh.

Chờ dần xếp xong hết thấy, Lưu Trưng cầm hộp quạt tiến vào trong ngôi miếu đổ nát, đốt chút tơ nhện, thoáng dọn dẹp một chút, lúc này mới gọi Nam Cung Nhã bước vào.

Ngôi miếu đổ nát xem ra đã lâu năm, trái phải có mấy tượng phật bằng gỗ đã bị bong hết sơn. Hương án, bàn thờ cũng không được đầy đủ trọn vẹn, vài thứ nằm lán lóc trên mặt đất. Ở chính giữa, có một tượng phật lớn ngã ở một bên, lộ ra sau lưng một cái động lớn, không biết là có người cố ý tu bổ, ở ngoài động còn có một tấm màn che tối như mực.

Hai người thu dọn một chỗ sạch sẽ, lại tìm củi để nhóm lửa, vây quanh đồng lửa ngồi ăn lương khô.

Bên ngoài trời đã tối đen. Tựa hồ còn có thể nghe thấy xa xa có tiếng dã thú đang tru truyền đến. Nam Cung Nhã chưa bao giờ ở nơi như thế này qua đêm, trong lòng thật sự sợ hãi, lui người liều mạng chen về phía Lưu Trưng, còn không quên tìm cho mình một cái lý do: Ban đêm ở trong núi lạnh, chen chúc cùng một chỗ mới ấm áp.

Nhưng Nam Cung Nhã rất nhanh liền phát hiện có chút không đúng——

Tuyệt không ấm áp thậm chí.... Còn giống như có hàn khí xâm nhập thân thể của nàng, lạnh đến khiến nàng phát run.

Trong lòng Nam Cung Nhã căng thẳng, quay đầu lại phát hiện ra sắc mặt Lưu Trưng trắng đến đáng sợ! Nàng tựa hồ còn có chút ý thức, chau mày, trên trán đầy mồ hôi lạnh, toàn bộ thân thể đều đang phát run. Nhưng biến hóa kỳ lạ nhất là, trên mặt, trên tay của nàng tựa hồ như có dòng sức mạnh đang không ngừng chuyển động tán loạn ở bên dưới da thịt của nàng.

Đây là... Hàn độc... Phản phê?!

Không có khả năng!

Đầu óc của Nam Cung Nhã như muốn nổ tung.

“Lưu... Lưu Trưng...”

Khi ở Cẩm Quỳnh sơn trang, sau khi lên lời đả luận vô với Thượng Quan Sách Vân, hàn độc liền không hiệu tại sao phát tác. Từ đó, Liêu Uy ở Long Hưng tiêu cực đã nhiều ngày vì nàng đẩy hàn độc, tận tình chăm sóc. Mà trang chủ của Cẩm Quỳnh sơn trang, Đoàn Mộc Thiên cùng cha của Thượng Quan Sách Vân, Thượng Quan Minh cũng tặng không ít dược phẩm để tẩm bổ. Không biết là do nỗ lực của Lưu Trưng gia hay vẫn là giả bộ.

Lúc ấy Liêu Uy cũng nói rằng bệnh trạng của Lưu Trưng thoát nhìn so với lần trước nghiêm trọng hơn nhiều lắm, rất có thể điều trị không hết sẽ dẫn tới tình huống phản phê, cho nên một thời gian ngắn, Nam Cung Nhã đều trông chừng Lưu Trưng, hận không thể đem từng sợi tóc của nàng cũng trông coi, sợ nàng có vấn đề gì.

Chờ về sau, Liêu Uy xem qua, xác nhận tình huống đã ổn định, không có trở ngại, hẳn lại để lại xích hỏa đan cùng công phu điều tức, trừ độc mới vội vã xuống núi, rời Cẩm Quỳnh sơn trang, trở về lo liệu chuyện của mình.

Cho nên...

Theo lý mà nói, căn bản không có khả năng...

Không có khả năng lâu như vậy mới đột nhiên bị hàn độc phản phê!

Nam Cung Nhã cuống đến phát khóc, nàng hết đường xoay sở, chỉ có thể ôm Lưu Trưng lại gần đồng lửa ở trước mặt. Lại không ngừng giúp Lưu Trưng áp mặt, chà sát tay, liều mạng muốn làm cho thân thể của nàng ấm áp lên.

Nhưng vô luận nàng làm như thế nào, đều vẫn chậm rãi cảm thấy người trong lòng ngực mình càng ngày càng lạnh....

Vô ích....

“Lưu Trưng...”

Tình huống lúc này của Lưu Trưng nguy hiểm hơn nhiều so với điều mà Nam Cung Nhã nghĩ. Nam Cung Nhã suy nghĩ không sai, Lưu Trưng lúc này căn bản không có khả năng đột nhiên bị hàn độc phản phệ. Tạo thành tình thế nguy hiểm lúc này của Lưu Trưng là do một loại sức mạnh không rõ từ đâu. Sức mạnh kia chia làm ba luồng, một từ khủy tay, một từ đùi phải và cuối cùng là từ ngực. Ba đại huyết này không ngừng tiết ra sức mạnh lập tức độ cực kỳ quỷ dị tán loạn cao thấp ở trong cơ thể nàng. Giống như đứa bé bú sữa không chịu không chế, ở xung quanh hồ nháo, không chịu bài bố.

Sức mạnh này không những quỷ dị khó dò, không hiểu như thế nào còn tìm được hàn độc còn sót lại trong nội phủ của Lưu Trưng, lại ở trong đó tàn sát bữa bãi, đem hàn độc lôi ra, cuối cùng gia nhập vào trong đó, phản phệ thân thể của nàng.

Lưu Trưng có thể cảm giác được biến hóa rất nhỏ trong đó, lại bởi vì cả người băng hàn đau nhức mà nói không nên lời.

Nam Cung Nhã đã muốn ôm Lưu Trưng mà khóc thành lệ nhân (người khóc lóc).

Mà Lưu Trưng ở một bên cố nén đau nhức, một bên liều mạng dùng đầu óc suy nghĩ. Hà độc của lão quái vật, hỏa môn độc thủ pháp của Liêu Uy... Kiếm khí của Thượng Quan Sách Vân, hàn độc đột nhiên phát tác kịch liệt... Điều tức pháp môn.... Không đúng! Lưu Trưng đột nhiên có một ý niệm trong đầu chợt lóe lên.

Cánh tay, chân, ngực...

Ba chỗ này, tựa hồ đều gặp qua cùng một chuyện, đó là... đều từng bị ly hoa châu đánh vào một lần!

...

Chỉ bằng bộ dáng hiện tại của ngươi? Muốn dựa vào mấy chiêu thức ngày xưa ta đùa giỡn sáng chế ra?”

....

“Thứ loạn thất bát tao này học có ích lợi gì? Ngươi đã quên ngươi là họ Diệp, kiếm pháp ở ngay trong đầu ngươi, trên lưng ngươi đeo chính là Lăng Vân kiếm!”

....

“Cho ngươi thời gian một tháng...”

....

Hai mắt của Lưu Trưng hơi ngừng lại, đột nhiên hiểu được.

“Nam...A... “ Nàng thật vất vả cố sức mở miệng, lại biến thành một tiếng thở dốc: “Chai...”

“Lưu Trưng? Ngươi... Ngươi nói cái gì?” Nam Cung Nhã cuois cùng cảm giác được động tĩnh của nàng, vội vàng túm lấy cánh tay hỏi: “Ngươi... Ngươi có phải có biện pháp phải không?”

“Cái chai...?”

“Cái chai?” Nam Cung Nhã có chút không hiểu nổi, rồi lại rất nhanh hiểu ra: “Ngươi là nói... Cái chai? Cái chai nào? Cái chai đang ở đâu?”

Nhưng Lưu Trưng đã đau tới mức căn môi đến chảy máu, nhưng lại không thể trả lời nàng.

Nam Cung Nhã trực tiếp lúc ở trên người Lưu Trưng, từ cổ tay áo đến hà bao, túi áo... Sờ soạn một lúc, cuối cùng tìm ra một bình sứ men xanh. Nàng bỏ nút chai, đem bình đổ ra. Là một viên thuốc màu đen. Lúc này Nam Cung Nhã cũng không nghĩ nhiều, căn rằng lấy một viên thuốc nhét vào trong miệng Lưu Trưng.

Kỳ thật Lưu Trưng đột nhiên nghĩ đến cái chai, cũng là chỉ đoán mà thôi.

Lúc ấy mẹ nàng để lại một bình thuốc, Lưu Trưng vốn tưởng rằng đây là thuốc tẩm bổ thân thể. Chẳng qua nàng vẫn bị Nam Cung Nhã ép uống không ít thuốc bổ, lo lắng sẽ có xung khắc, nên chỉ cầm lấy mà chưa uống. Nhưng nghĩ lại lúc này, viên thuốc kia lại vô cùng có khả năng liên qua đến ba luồng sức mạnh do bị ly hoa châu đánh vào.

Viên thuốc kia đắng chất, nhai nuốt xuống liền biến thành một cỗ nhiệt lưu, chậm rãi chui vào trong đan điền.

Mà ba đạo sức mạnh này gặp được nhiệt lưu, thể nhưng tốc độ liền chậm lại, dần dần an phận xuống dưới. Cảm giác đau đớn cũng chậm rãi giảm bớt.

“Lưu Trưng, người... Người có đỡ chút nào không?”

“Tốt hơn chút... Ta chỉ sợ là...”

Lưu Trưng lúc này cảm thụ được chân khí trong cơ thể, mà trong đầu nàng cũng rất nhanh nhớ lại một bộ tâm pháp khẩu quyết.

Đó đều không phải là nội công pháp môn cơ bản mà Liêu Uy chỉ dạy, mà là nội công của Lăng Vân kiếm pháp nàng đọc được trước khi rời nhà.

——-Khi nhân bất thức lăng vân mộ, trực đãi lăng vân thủy đạo cao.

36. Chương 36: Tu Luyện

Lúc này, Lưu Trưng có thể nghĩ đến nội công tâm pháp cùng khẩu quyết của Lăng Vân kiếm pháp hoàn toàn là bởi vì ba cỗ chân khí quấy phá. Lúc này mới kéo lại suy nghĩ của nàng——

Tình huống như vậy rất giống lúc tu tập nội công tâm pháp.

Lăng Vân kiếm pháp coi trọng chính là ba bí quyết, một là nhẹ, hai là mau, ba là ngoan (Ác) ứng với ba bộ phận là chân, tay, cùng ngực. Bởi vậy tu luyện ra ba cảnh giới, chính là “Lăng không”, “Lăng Phong”, cuối cùng là “Lăng Vân”. “Lăng không” chính là hình dung kiếm thể nhẹ nhàng phiêu dật (Phóng khoáng). Luyện thành tầng thứ nhất chính là cử trọng như cẩu khinh, mơ hồ không chừng, đối địch là lúc làm người ta đoán không ra; “Lăng phong” nói đúng ra là tốc độ ra chiêu thức. Luyện đến tầng thứ hai, kiếm chiêu phóng ra như một cơn lốc mạnh mẽ, khiến cao thủ bình thường không kịp phản ứng; “Lăng vân” là hình ảnh hình dung ra cảnh giới cuối cùng, tu luyện tới bước này, liền cao như đám mây, có sức mạnh bề nghe thiên hạ.

Theo lý mà nói, tu luyện Lăng Vân kiếm pháp, xác nhận phải luyện từ cơ bản nhất “Lăng không, tiếp theo mới đến tầng thứ hai, cuối cùng mới có thể luyện thành tầng thứ ba.

Nhưng cha của Lưu Trưng, Diệp Lâm Phong lúc luyện thành bộ kiếm pháp kia, lại nghiên cứu ra một cách cổ quái khác để luyện. Đó là đem ba tầng công phu phân liệt thành ba cỗ chân khí bất đồng, lấy trận pháp tương liên, thể nhưng có thể lấy ba đại chiêu số biến ảo tổ hợp thành uy lực càng lớn, trùng trùng điệp điệp.

Diệp Lâm Phong lúc nghiên cứu Lăng Vân kiếm pháp có đơn giản ghi chép lại.

Mà giờ phút này Lưu Trưng cảm thấy tình huống của mình cùng Diệp Lâm Phong hoàn toàn tương phản.

Giả sử trong cơ thể nàng thật sự là ba cỗ chân khí “Lăng không”, “Lăng phong”, cùng “Lăng vân”, nhưng thật hiển nhiên ba cỗ chân khí này không chịu nàng không chế, ngược lại không ngừng ở trong cơ thể nàng quấy rối. Như vậy, nếu nàng muốn đem chân khí để sử dụng, nhất định phải đem ba đạo chân khí này tập hợp làm một. Ngược lại, nếu là bỏ mặc, rất có thể dưới tình huống phản phệ tán loạn, nổ tan xác mà chết.

——-Đây là kết luận rút ra sau khi Lưu Trưng phỏng đoán.

Nhưng dù sao nàng cũng không bao giờ tu luyện qua pháp môn, đối chuyện này hiểu biết không nhiều lắm. Không biết bên trong quá trình sẽ phát sinh biến hóa gì. Hơn nữa giờ phút này bản thân lại đang ở trong miếu hoang đổ nát, bên người còn có Nam Cung Nhã đang cần bảo vệ.

Lưu Trưng như thế nào cũng không thể an tâm.

Bất quá Nam Cung Nhã tuy rằng thiên tính đơn thuần, nhưng trí tuệ lạnh lợi, giỏi quan sát ngôn sắc, lại thêm nàng một lòng yêu say đắm Lưu Trưng, lúc nào cũng đều khắc khắc lưu tâm ánh mắt, hành động của nàng. Sớm đem tính nết, tâm tính của Lưu Trưng hiểu đến căn kẽ. Lúc này thấy sắc mặt của Lưu Trưng hơi chần chừ, vẻ mặt khác thường, liền biết việc phản phệ vẫn chưa giải quyết xong.

Huống chi, Lưu Trưng theo bản năng nói ra nửa câu.

“Ta chỉ sợ là...”

Nam Cung Nhã mơ hồ đoán, liền mở miệng nói: “Có phải có hay không... Còn có chỗ nào khó xử?”

Lưu Trưng thoáng do dự, thoáng gật đầu.

Lúc này trong cơ thể nàng mặc dù vẫn còn vài cỗ chân khí tán loạn, nhưng có lẽ vừa uống thuốc xong, các luồng chân khí được áp chế, khiến nàng tạm thời không đáng ngại, chính là cả người mệt mỏi, vẫn có chút chưa khôi phục lại.

Nam Cung Nhã vốn bởi vì ăn ngủ ở ngoài hoang dã trong miếu đổ nát mà còn sợ hãi khẩn trương, nhưng lúc này gặp biến cố, lại làm cho nàng không biết từ đâu sinh ra dũng khí, vội vàng nói: “Còn cần thuốc hay cái gì vậy, chúng ta cùng nghĩ biện pháp là được. Nếu... Nếu người không thể làm, để cho ta làm đi thôi!”

Lưu Trưng nao nao, lại hỏi nàng: “Người không sợ hãi?”

“Nếu là người bỏ lại ta một mình, ta tự nhiên là sợ hãi.” Nam Cung Nhã dừng một chút, lại nhìn Lưu Trưng liếc mắt một cái mới nói: “Nhưng nếu là vì người, nghĩ đến người ở nơi này chờ ta. Ta vô luận như thế nào cũng sẽ không sợ hãi, cũng không nên sợ hãi! Bất quá, người yên tâm, ta tuy rằng có thể vì người liều mạng, nhưng cũng sẽ vì người bảo vệ bản thân, cho nên ta...”

“Ta không cần người phải mạo hiểm, cũng không cần phải liều mạng.” Lưu Trưng cắt đứt lời của Nam Cung Nhã, lắc lắc đầu nói: “Ta chỉ cần người ở chỗ này coi chừng ta, không ly khai nửa bước, nhưng...”

“Cái gì?” Nam Cung Nhã có chút sốt ruột.

“Nhưng ta không biết khi nào mình mới có thể tỉnh lại.” Lưu Trưng dè dặt câu nói kia không nói, chỉ nói lại: “Ta cũng không biết chính mình có thể tỉnh lại hay không.” Trong lòng nàng hiểu được, tại tình huống nguy cấp như thế này, các luồng chân khí tán loạn, mạnh mẽ tu luyện nội công, ít nhiều đều có thể thất bại. Cho nên nàng do dự thật lâu, không biết rốt cuộc vẫn phải đánh cược một phen, vẫn là nên mặc kệ nội thương, suốt đêm đưa Nam Cung Nhã đến trong thị trấn gần đây. Dù sao trong rừng núi hoang vắng, nguy hiểm không lường trước được nhiều lắm. Nàng thật sự không yên tâm để Nam Cung Nhã một mình đối mặt.

Lưu Trưng đang do dự đều bị Nam Cung Nhã để ở trong mắt, cho nên không chờ nàng nghĩ nhiều nữa. Nam Cung Nhã đã muốn ôm lấy tay nàng, rất là xúc động nói: “Không cần chỉ vì ta mà nghĩ, nếu người... Có gì bất trắc, ta cũng không sống nổi.”

Lưu Trưng nhìn Nam Cung Nhã.

Lúc này Lưu Trưng phát hiện, chính mình cũng có chút không nở chết.

Nàng muốn hảo hảo còn sống, để người này ở bên nàng cả đời.

Chỉ cần vừa nghĩ đến Nam Cung Nhã một người cô độc, sợ hãi, Lòng Lưu Trưng tràn ngập kiên định cùng dũng khí chưa bao giờ có.

———Nàng nhất định có thể luyện thành công, luyện được Lăng Vân kiếm pháp.

Lưu Trưng nghĩ nghĩ, đơn giản gật đầu đem tình huống của mình nói cho Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã rất nhanh gật đầu: “Hảo, ta coi chừng dùm ngươi. Ngươi nếu không tỉnh, ta tuyệt đối sẽ không rời đi.”

Hai người thương nghị đã xong, liền đem trong miếu thu dọn một chút. Ý tưởng của Lưu Trưng là muốn tìm một nơi không bị quấy nhiễu để tu luyện. Ở trong miếu đồ nát đi dạo một vòng, phát hiện bên trong đều là những thứ cũ nát, nhất thời không dọn hết được. Nam Cung Nhã cẩn thận tìm xung quanh, ánh mắt dừng ở trong cái hốc ở sau lưng tượng phật.

“Nơi đó... Cái hốc phía sau màn che... Cũng không biết là cái gì.”

Lưu Trưng gật gật đầu, cầm cây đuốc, đi lên nhìn một chút.

Bên trong cái hốc lớn kia thế nhưng có một gian phòng.

Chắc là một gian mật thất được làm sau tượng phật trước khi cái miếu bị bỏ hoang, nhưng mật thất đến tột cùng để làm gì, đã không thể đoán được. Bởi vì bên trong gian phòng nhỏ này là một khoảng không trống rỗng, cái gì cũng không lưu lại. Nam Cung Nhã cũng tiến lên, hỗ trợ đem căn phòng này quét tước lại một chút, lại ở gần cái hốc trải ra một tấm thảm mỏng mới giúp đỡ Lưu Trưng ngồi xuống.

“Ta ở bên ngoài chờ ngươi.”

“Ân.”

“Ngươi...” Nam Cung Nhã có chút không tha, nhưng vẫn cắn chặt răng, đưa tay rút ra: “Phải sớm một chút... Sớm một chút tỉnh lại.”

“Ân.”

Nam Cung Nhã gặp Lưu Trưng có vẻ mặt kiên định, cũng thoáng thả tâm, đi ra.

Bất quá chỉ trong giây lát, bên cạnh cái miếu đồ nát cạnh đồng lửa chỉ còn một mình Nam Cung Nhã một người. Nhưng nàng lúc này cho dù đứng cảm hơn lúc trước nhiều lắm. Lúc trước có Lưu Trưng để dựa vào, mà lúc này...

Cũng là Lưu Trưng dựa vào nàng.

Nhưng mà bên trong phòng kia vẫn không có chút động tĩnh nào, quả thực giống như bên trong không có ai.

Nam Cung Nhã ngồi đến không chịu nổi, đang nghĩ ngợi có nên đứng dậy vào liếc mắt một cái, lại nghe thấy bên ngoài cửa miếu truyền đến một những tiếng bước chân.

Có người tới đây?

“La Thanh nhìn phía sau... Có người đuổi theo hay không...”

“Thiếu chủ, chúng ta chạy xa như vậy, chắc là... Chắc là không có việc gì.”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của hai người, nói có chút thở không xong, nhưng nghe vào trong tai Nam Cung Nhã lại cảm thấy rất quen. Nàng đột nhiên nhớ tới, tựa hồ là...

Thượng Quan Sách Vân?

Cửa miếu đồ nát kết một tiếng bị mở ra.

Người đi đầu là Thượng Quan Sách Vân,, mà đi theo phía sau hắn là người hầu áo xanh lúc nào cũng canh giữ ở bên người hắn. La Thanh.

Hai bên thấy nhau, đều cả kinh.

“Nhã muội muội... Ngươi như thế nào lại ở chỗ này?” Thượng Quan Sách Vân hết sức kinh ngạc, nhưng rất nhanh nhớ tới cái gì đó, nhìn xung quanh một vòng, mới nói: “Ngươi không phải... Diệt Lưu Trưng ở đâu?”

“Ngươi... Ngươi như thế nào lại tới nơi này?” Nam Cung Nhã căn bản không trả lời vấn đề của hắn, hỏi ngược lại.

Thượng Quan Sách Vân cũng không để ý, đi về phía trước, thoáng thở phào một cái, mới giải thích: “Cầm Quỷ sơn trang đã xảy ra chuyện, chúng ta chạy đến đây.”

Nguyên lai sau khi đại hộ võ lâm ở Cầm Quỷ sơn trang kết thúc, các danh sĩ võ lâm cũng không có lập tức rời đi, mà phần lớn đều được Đoàn trang chủ giữ lại ngủ mấy ngày. Lúc ấy Lưu Trưng trúng hàn độc, Nam Cung Nhã cũng đi đến trúc ốc để chiếu cố nàng. Hai người lúc ấy đối với bên ngoài không có hiểu biết. Mấy ngày sau, Lưu Trưng cùng Nam Cung Nhã mới xuống núi, Thượng Quan Sách Vân theo sau phát hiện, vì thế cũng đi theo xuống núi, tính toán đi tìm. Ai ngờ hán mới vừa đi ra cửa trang, liền phát hiện không đúng.

“... Nhìn như người của U Minh phủ, không biết suy nghĩ biện pháp gì, thế nhưng chỉ trong vài ngày đã lên vào trong trang, ám toán mấy cao thủ lợi hại. Đến ngày đó cũng là lúc phát động, trong ngoài phối hợp, vọng tưởng đem toàn bộ mọi người trong sơn trang tiêu diệt!”

Nam Cung Nhã nghe thấy kinh hồn táng đảm, vội vàng hỏi: “Vậy sau lại thế nào? Đại ca của ta, Nam Cung Tung, còn có Công Nghi Ngưng... Bọn họ... Bọn họ thế nào? Người lại như thế nào? Người như thế nào lại trốn được?”

Nàng hỏi một hơi rất nhiều vấn đề, nhưng Thượng Quan Sách Vân vừa nghe xong, lúc này trên mặt hiện ra thần sắc xấu hổ.

“Nơi chuyện với người a!”

“Ta...Ta cũng không biết.” Thượng Quan Sách Vân ngượng ngùng nói: “Ta cảm giác không đúng, liền chạy nhanh tìm chỗ phòng thủ kén phá vây mà ra... Chạy... Chạy xuống núi. Không bao lâu sau, liền thấy Cầm Quỷ sơn trang bị cháy lớn: cháy tới tận trời, đem bầu trời đều đốt đỏ...”

Nam Cung Nhã lộ vẻ mặt khinh thường: “Người... Một mình người trốn ra?”

“Ta...Ta cũng...”

Thượng Quan Sách Vân nói không ra lời.

Nhưng người hầu của Thượng Quan Sách Vân, La Thanh lại phần nộ nói: “Quái vật này thân pháp quỷ dị, võ công cao cường. Thiếu chủ cùng thuộc hạ hai người có thể phá vây mà ra đã là khó rồi. Nếu thật sự ở lại bên trong sơn trang cũng không hề có biện pháp, bất quá là chịu chết!”

“Đúng vậy... Cha ta... Hắn cũng còn tại trong sơn trang...” Thượng Quan Sách Vân tựa hồ là từ lý của La Thanh tìm được một ít khí lực, lại nói: “Ta đây trở về nhà triệu tập cao thủ...”

“Khi đó có tác dụng gì!”

Nam Cung Nhã nắm tay lại, cảm giận nói.

Nguyên bản đang bị lửa giận thiêu đốt, khơi dậy như một đóa hỏa hoa, đâm rồi vang lên. Mà ba người bên trong ngôi miếu đổ nát lại yên tĩnh không một tiếng động, không ai nói chuyện.

Nam Cung Nhã thở thật dài, trong lòng càng sầu lo.

Cầm Quỷ sơn trang đột nhiên gặp chuyện không may. Người nahf mình, hảo tỷ muội cũng không biết ở đâu, mà Lưu Trưng lúc này đang trong thời kỳ tu luyện nội công nguy hiểm, hơi vô ý sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Mà chính nàng...

Trừ bỏ ngoài việc ở ngoài lo lắng cho bọn họ, thế nhưng chẳng làm được gì.

Cổ tình lúc này nàng còn phải đối phó với Thượng Quan Sách Vân người căn bản ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn, lại không thể để cho hắn phát hiện Lưu Trưng đang ở trong hốc tường phía sau tấm màn che.

Nam Cung Nhã rút cuộc cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, suy sụp ngã xuống đất.

Lưu Trưng...

“Người nhất định phải mau tỉnh lại.”

Nàng thầm nghĩ ở trong lòng.

37. Chương 37: Phân Đạo

“Diệp Lưu Trưng, hửn.... Rốt cuộc đi nơi nào?”

Ngày đã hừng sáng, Thượng Quan Sách Vân nhìn thoáng qua Nam Cung Nhã đang ngồi cạnh đồng lửa, nửa tỉnh nửa mê, lại hỏi một lần.

Nam Cung Nhã cả một đêm lo lắng, sắc mặt tự nhiên không tốt. Thượng Quan Sách Vân muốn hỏi nhưng nhìn sắc mặt của nàng liền im lặng nhìn xuống. Thẳng đến trời sáng hửn, Thượng Quan Sách Vân vội vã muốn đi, cuối cùng mới hỏi ra miệng.

Nhưng Nam Cung Nhã nghe xong lời này sắc mặt càng kém.

“Người muốn chạy trốn thì tự mình chạy đi, còn trông nom đến ta làm cái gì.”

Thượng Quan Sách Vân vốn có hảo ý quan tâm, nhưng nghe nói như thế lại làm cho hửn bộc phát tính tình. Nhất là nghe được chữ “Trốn”, lại càng làm cho hửn thẹn quá thành giận, thiếu chút nữa sẽ vẩy tay áo mà đi. Nhưng hửn lại thấy Nam Cung Nhã ngồi co ro bên đồng lửa đã tắt, sắc mặt tái nhợt, đầy mặt u sầu. Bộ dáng thật là chọc người triu mến, làm cho hửn như thế nào cũng không thể nhẫn tâm xuống dưới.

Hửn hơi dừng một chút, chỉ cho là Nam Cung Nhã vẫn là tiểu hài tử tính tình (Tính tình trẻ con), liền cũng không để ý, chỉ nói: “Nhã muội muội ta biết người đối với ta có hiểu lầm. Nhưng lúc này không phải là lúc bốc đồng. Quái vật kia không biết khi nào sẽ đuổi tới. Chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây sẽ tốt hơn.”

Nam Cung Nhã thờ ơ.

“...Mặc kệ Diệp Lưu Trưng đi nơi nào. Lâu như vậy cũng không xuất hiện, chỉ sợ là sợ chết đem người bỏ lại, bằng không vì sao vẫn chưa trở về? Nhã muội muội, người đừng đợi nữa, đi theo cùng chúng ta thôi.”

Thượng Quan Sách Vân tận tình khuyên bảo vài câu, thanh âm đầy sự ôn nhu: “Chuyện tình trước đây ta có sai, người cũng... người cũng hồ nháo. Chúng ta hôm nay đem mọi chuyện nói rõ ràng, chuyện cũ xóa bỏ, coi như chưa từng phát sinh quá. Về sau ta nhất định thành tâm đối đãi người được không?”

Nam Cung Nhã nhìn hửn một cái, chỉ nói một câu.

“Nàng sẽ không bỏ lại ta.”

Thượng Quan Sách Vân chính là đệ tử (con cháu) thế gia, từ nhỏ chính là chúng tinh cùng nguyệt (được mọi người tung hô), được mọi người truy phủng, chưa bao giờ ăn nói khấp nép như vậy. Hửn cho dù có tính nhẫn nại nhưng cũng bị dùng hết.

“Người là có ý gì? Ta lúc trước bất quá là có chuyện gấp phải làm. vì hỏi thăm tung tích của Lăng Vân kiếm mới bất đắc dĩ đem người làm tiền đặt cược. Sau lại nghĩ mọi biện pháp tìm người trở về, nhưng cho tới hôm nay, người một chữ cũng không nghe vào! Lúc này ngáy cả bóng dáng của Diệp Lưu Trưng cũng không thấy, người lại bày ra bộ dáng thế này!”

Nam Cung Nhã vốn là mặc kệ, nhưng lại nghe thấy ba chữ “Lăng Vân kiếm”, nàng lại sửng sốt.

Nàng từ nhỏ liền chỉ an tâm làm thế gia tiểu thư, đối chuyện trong chốn võ lâm giang hồ không để ý nhiều lắm. Tuy rằng từng nghe qua tên tuổi của Lăng Vân kiếm, nhưng hiểu biết về nó chỉ giới hạn ở “Tựa như nó là cái gì đó kiếm thần“. Thẳng đến khi gặp được Lưu Trưng, sau trận chiến tại Linh Tà thôn, Lưu Trưng chính mồm nói trên người nàng đang đeo Lăng Vân kiếm. Nam Cung Nhã tuy hơi hơi có chút kinh ngạc, nhưng nguyên nhân chính là vì nàng biết rất ít cho nên cũng không có suy nghĩ gì nhiều lắm.

Về sau, Lưu Trưng lại bắt đầu luyện võ, bộ pháp, kiếm pháp gì cũng nói cho nàng, lại không nói công phu là từ đâu tới. Lúc sau Công Nghi Ngưng tuy rằng nhắc nhở, nhưng Nam Cung Nhã thật sự là thiếu nữ đang yêu, chỉ cảm thấy Lưu Trưng đối nàng tốt, nàng liền cảm thấy mỹ mãn, vẫn không có hứng thú tìm hiểu nghiên cứu cái gì. Dù sao, nếu Lưu Trưng muốn nói, tự nhiên sẽ nói cho nàng.

Một ngày trước khi Lưu Trưng bị hàn độc phát tác. Nhắc đến ba cỗ chân khí, đem nguyên lý luyện công đều nói rõ, nhưng tại sao có ba luồng chân khí, muốn luyện loại công phu gì thế nhưng không được Lưu Trưng đề cập tới.

Những thứ này Nam Cung Nhã không thèm để ý, cũng lười hao tâm tổn sức suy nghĩ. Nàng chỉ quan tâm tới chuyện Lưu Trưng có thể laoij bỏ hết hàn độc hay không, có thể tỉnh lại để cùng nàng ra ngoài hay không.

Nhưng mà lúc này, Thượng Quan Sách Vân thế nhưng cũng nhắc tới “Lăng Vân kiếm”.

————— Lăng Vân kiếm là của Lưu Trưng.

Trong lòng Nam Cung Nhã nhận định, liền không nhịn được hỏi lại một câu: “Người vì cái gì muốn biết tung tích của Lăng Vân kiếm?”

Thượng Quan Sách Vân lúc này mới phát hiện mình lỡ lời, sắc mặt liền trở nên xấu hổ.

“Lăng Vân kiếm quan trọng nư vậy sao?” Nam Cung Nhã quan sát ngôn sắc, cố ý nói: “Thượng Quan gia không phải thế gia có trăm năm kiếm thuật hay sao? Có bảo bối hiếm có nào không có, cố tình còn thiếu thanh kiếm này?”

“Người... Người sẽ không hiểu.” Thượng Quan Sách Vân tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng rồi lại nhịn được.

“Người không nói, ta như thế nào sẽ minh bạch?” Nam Cung Nhã ngoảnh mặt ra chỗ khác.

“Đây... Kỳ thật...” Thượng Quan Sách Vân ha miệng thở dốc, lại quay sang nhìn thoáng qua người hầu La Thanh, La Thanh rất hiểu ý, liền quay đầu lại coi chừng dùm. Thượng Quan Sách Vân lúc này mới nói: Nói cho người nghe kỳ thật cũng không có gì. Kỳ thật ba ta muốn đem về Lăng Vân kiếm. Về phần thanh kiếm kia để làm gì, hắn cũng không có nói. Ta đoán, hắn nghe chừng là thần kiếm mất tích, muốn giúp bạn cũ đem vũ khí tùy thân trở về.”

Thượng Quan Minh như thế nào có hảo tâm như vậy? Hơn nữa Thần kiếm cùng Thượng Quan Minh là sao đạt đến cái gọi là “Bạn cũ.”? Nam Cung Nhã nhịn không được oán thầm ở trong lòng, chỉ sợ hắn muốn nhân cơ hội này đoạt lấy bảo kiếm cho chính mình.

“... Cha ta đối với việc này rất coi trọng. Cho nên sau khi chúng ta đi vòng qua Thanh Thủy trấn, ta vừa nghe nó đại lão bản của Kim Ngọc đồ phưởng biết tung tích của Lăng Vân kiếm, liền quyết định đi xem. Vốn muốn vì cha ta mà phân ưu, ai ngờ...”

Nam Cung Nhã có chút buồn cười: “Chỉ vì một thanh kiếm? Cho nên sẽ đem ta...”

“Không thanh kiếm này không phải vật phạm! Nghe nói Diệp Lâm Phong chính là bởi vì có thanh bảo kiếm này mới có thể trở thành thần kiếm!” Thượng Quan Sách Vân con muốn đem Lăng Vân kiếm khen ngợi một phen, lại thấy sắc mặt Nam Cung Nhã hiện lên một chút không kiên nhẫn. Hắn rất nhanh ý thức được lời nói của mình không được đúng vì vậy vội nói: “Nói sau, ta lúc ấy cũng cân nhắc ở trong lòng một phen, cảm thấy mặc dù thua ván cược... Ta cũng có tin tưởng có thể đoạt lại người...”

“Nga...”

Nam Cung Nhã gật đầu như có điều suy nghĩ.

Thượng Quan Sách Vân nóng nảy: “Nhã muội muội, canh giờ đã muộn không còn sớm. Chúng ta thu thập một chút rồi lên đường đi.”

Nam Cung Nhã cũng rất sảng khoái gật đầu: “Ăn chuyện cũ nghe xong rồi, các người có thể đi.”

“Người... Người muốn chờ hắn?”

“Đúng.”

“Mặc dù... Mặc dù người của U Minh phủ đến người cũng không đi?”

“Đúng vậy.”

Ánh mắt của Nam Cung Nhã rất kiên định, cười tươi như hoa.

Nhưng mà nụ cười này là vì một người khác...

Thượng Quan Sách Vân cảm thấy đau đớn, lại vẫn cố chấp nói: “Không được, ta nhất định phải mang người rời đi nơi này. Mặc dù người vẫn đối với ta chứa nhiều oán hận. Ta cũng thể để mặc người ở nơi này không quan tâm đến.”

Nam Cung Nhã bất đắc dĩ nói: “Không cần, ta đối với người sớm không có gì oán hận. Sinh tử của ta cũng đều do ta lựa chọn, cùng người không quan hệ.”

“Ta đã bỏ lại người một lần, lần này, ta vô luận như thế nào cũng không thể lại làm cho mình hối hận.” Thượng Quan Sách Vân khó có được thể hiện ra thái độ cường ngạnh của mình: “Nếu người không đi, ta điểm huyết của người cũng được, trói người lại kéo đi cũng thể. Tóm lại...”

“Người... Người dám!” Nam Cung Nhã có điểm nóng nảy.

“Nếu là có chỗ mạo phạm, hủy danh dự của người, ta ngay lập tức đem người về Thượng Quan gia thành thân.” Thượng Quan Sách Vân nói rất có khí phách.

“Thượng Quan Sách Vân, người là ngụy quân tử! Tiểu nhân vô sỉ! Cầm thú không bằng... Người...” Nam Cung Nhã mở miệng nói ra, rõ ràng là nghĩ được cái gì mắng cái ấy.

Thượng Quan Sách Vân nhưng không để ý tới, cao giọng phân phó La Thanh đi dắt ngựa.

Nam Cung Nhã vừa hoảng lại vừa vội, lại không thể hướng Thượng Quan Sách Vân giả thích. Vô thức liền hướng con mắt nhìn về phía cái hốc lớn phía sau tượng phật. Nàng lúc này chỉ có thể hi vọng Lưu Trưng có thể lập tức tỉnh lại, từ nơi đó đi ra, đứng ở bên cạnh nàng.

Nhưng mà bên trong cái hốc đó vẫn không hề có động tĩnh gì.

Nam Cung Nhã liếc nhìn khiến cho Thượng Quan Sách Vân chú ý.

Nguyên bản Thượng Quan Sách Vân nghi ngờ hướng đi của Lưu Trưng, lúc này phát hiện Nam Cung Nhã mặt đầy lo lắng lại nhìn chăm chăm vào chỗ kỳ quái kia, cảm thấy có điểm khả nghi, liền đi lên vài bước, muốn tiến vào điều tra một phen.

Nhưng tình hình lúc này khẩn trương, Nam Cung Nhã đột nhiên bừng tỉnh, lớn tiếng hô một câu: “Thượng Quan Sách Vân!”

Thượng Quan Sách Vân bị dọa hoảng sợ, ngừng chân quay đầu lại.

Nam Cung Nhã thể nhưng hướng hấn tươi cười.

Tuy nụ cười này có chút tái nhợt cùng mệt mỏi, nhưng ít ra là đối với hấn nở nụ cười.

Thượng Quan Sách Vân cảm thấy vui vẻ, vội hỏi: “Nhã muội muội, người suy nghĩ cẩn thận?”

“Ân.” Nam Cung Nhã gật đầu: “Ta đi theo người. Bất quá... Người đi ra ngoài trước chờ ta. Y phục trên người ta có chút ô uế, ta muốn thay một bộ y phục khác rồi mới lên đường.”

Thượng Quan Sách Vân lập tức gật đầu: “Hảo, hảo. Ta đi ra ngoài chờ người, người mau một chút.”

Khó trách nàng nhìn chăm chăm cái hốc kia, chắc là muốn tìm chỗ thay y phục. Thượng Quan Sách Vân người này kỳ thực không có nhiều tâm nhãn. Thấy Nam Cung Nhã thay đổi, liền tự mình tìm lý do cho hành động kỳ quái của nàng, vui vẻ đi ra ngoài.

Nam Cung Nhã chờ hấn đi ra ngoài, vội vàng bước lên đài hương, chui vào trong hốc.

Lưu Trưng vẫn ở trong.

Nàng khoanh chân ngồi trên tấm thảm mỏng, nhắm mắt liễm thần, vẫn không nhúc nhích, giống như đang nhập định.

Trong lòng Nam Cung Nhã sợ hãi, thật cẩn thận dò xét hơi thở, tựa hồ giống như không. Lại nhẹ nhàng đưa tay lên trước ngực Lưu Trưng để cảm nhận, tim vẫn đang đập.

Nàng cuối cùng nhẹ nhõm thở ra.

Nhưng nàng cũng không thể ở trong căn miếu đổ nát này để chờ nàng.

Nam Cung Nhã ôm chút hy vọng xa vời, trong chốc lát hy vọng Lưu Trưng có thể đột nhiên tỉnh lại. Nhưng đợi thật lâu, nghe thấy Thượng Quan Sách Vân cao giọng ở bên ngoài thúc giục, Lưu Trưng vẫn không phản ứng chút nào.

Nam Cung Nhã rốt cuộc hết hy vọng.

“Lưu Trưng... Người... Người nhất định phải đến tìm ta.”

Nàng nhỏ giọng nói thầm một câu, nước mắt liền trào ra.

“Ta cũng sẽ nghĩ biện pháp trốn ra, tìm về chỗ của người...”

Nàng nghĩ đến đi ra ngoài cũng là đem Lưu Trưng một người bỏ lại, còn không biết có thể gặp đến biến cố gì hay không, trong lòng lại đau đớn vạn phần. Nam Cung Nhã chỉ có thể ở trong lòng âm thầm khẩn cầu. Hy vọng trên trời có thể thương tiếc các nàng, lại cho các nàng cơ hội đoàn tụ.

“Lưu Trưng, chúng ta đã nói rồi, mặc kệ ta đi ra ngoài rất xa... Tóm lại, con đường này, chúng ta mỗi người đi một nửa, rất nhanh là có thể tái kiến, đúng không?”

Lưu Trưng vẫn không phản ứng chút nào.

Nam Cung Nhã rốt cuộc hạ quyết tâm, chui ra ngoài hốc tường, đi ra bên ngoài miếu.

“Nhã... muội muội... Người...”

“Tìm không thấy quần áo, liền lười thay.”

“Vậy hành lý của người đâu?”

“Bỏ đi! Người mua mơi cho ta đi!”

“... Hảo.”

Mặc dù đã là hạ mật tiết (cuối hạ), nhưng lúc này mặt trời lên cao, ánh sáng chiếu xuống, rất nhanh liền trở nên khô nóng. Nam Cung Nhã kiên trì một mình một ngựa. Thượng Quan Sách Vân tuy trong lòng lo lắng, nhưng cũng không tốt miễn cưỡng, đành phải cho La Thanh dắt ngựa cho nàng, chính mình cưỡi một con. Cổ tình Nam Cung Nhã nói mình sợ hãi, phân phó La Thanh đi chậm một chút. Thượng Quan Sách Vân tuy rằng nôn nóng, nhưng đành phải đi một đoạn, chờ một đoạn.

Nguyên bản tòa thành cách đó không xa, nhưng đi con đường này suốt một buổi sáng, đến buổi trưa mới vào trong thành.

Tòa thành này tên là Cẩm Vân, nhưng không phải bởi vì hoa cẩm vân mà đặt tên, mà là vì nơi này sản xuất ra vải Lăng La, thậm chí còn nổi danh thiên hạ vì thêu hoa văn cẩm tú.

Nam Cung Nhã vừa vào thành liền không chịu đi rồi, đầu tiên là nói vừa nóng lại vừa mệt. Sau khi ăn uống một chút cùng nghỉ tạm lại bắt đầu có hứng trí đi mua sắm y phục, dạo phường thêu. Thượng Quan Sách Vân không dám để nàng một mình đi loạn, đành phải đem La Thanh đi cùng. Nào biết Nam Cung Nhã mới đầu không khỏe lắm, nhưng khi đi dạo phố lại tinh lực tràn đầy. Dem hai đại nam nhân mệt đến ngất ngư.

Trì hoàn như vậy, sắc trời đã muộn.

Thượng Quan Sách Vân đành phải ở trọ trọng khách điểm lớn nhất trong Cẩm Vân thành một đêm, ngày hôm sau lại dậy sớm khởi hành.

Nam Cung Nhã ôm một đồng lớn “Chiến lợi phẩm” trở về phòng, chẳng biết tại sao lại đột nhiên nghĩ tới chuyện tình khi ở Dạ Đàm thành. Khi đó nàng cũng mua đồ lung tung, đến lúc thu dọn hành trang thành hai bao đại.

Sắc mặt Lưu Trưng khi ấy...

Nam Cung Nhã nghĩ đến, một hồi liền không nhận được nở nụ cười.

Nhưng khi cười xong, lại là vô tận khổ sở lo lắng. Ban ngày phải cùng Thượng Quan Sách Vân chu toàn, còn phải giả bộ vui vẻ. Lúc này, buổi tối, một mình đứng ở trong phòng, cảm giác khổ sở dâng lên khiến cho nàng suy sụp.

Nước mắt tách một cái, liền rơi xuống dưới.

“Một hồi khóc, một hồi cười, đây là điên hay là choáng váng?”

Ngoài cửa sổ đột nhiên truyền tới một tiếng cười khê của một nữ tử.

38. Chương 38: Hoa Cô

Nam Cung Nhã âm thầm thương tâm, đột nhiên nghe được ngoài cửa sổ có tiếng cười, nhất thời kinh hách.

“Là ai... Ai ở bên ngoài?”

Trả lời nàng là một tiếng cách nhỏ, tiếp theo cửa sổ mở ra, từ bên ngoài tiến vào một người.

Phải biết rằng lần này Nam Cung Nhã ở trên tận lầu ba của khách điểm. Các lầu bên trong Vân Cẩm thành xây so với những nơi khác cao hơn một chút. Tầng ba ở nơi này tương đương với tầng bốn tầng năm ở địa phương khác. Mà khách điểm này ở ngã tư đường naod nhiệt, người này thế nhưng có thể xông vào, con không có người phát hiện.

Thật có chút đáng sợ.

Nam Cung Nhã tinh tế đánh giá.

Vừa thấy người này, nàng liền ngậy người.

Nam Cung Nhã xuất thân thế gia, không biết gặp qua bao nhiêu mỹ nhân, kiến thức coi như bất phàm, nhưng đột nhiên nhìn thấy cô gái này hiện ra trước mắt, vẫn là bị vẻ xinh đẹp hấp dẫn ánh mắt.

Nàng mặc một thân yếm hồng (đỏ son) váy dài, nhưng không giống Công nghi Ngưng đem màu đỏ ăn mặc xinh đẹp, bất giác khiến người ta cảm thấy diêm lệ hoặc mỉa mai. Người khác mặc đồ đỏ, đều là lấy đỏ tôn người, mà nữ tử này mặc đồ đỏ lại giống như lấy khí chất cái biến màu đỏ kia, khiến mặc ra một loại cảm giác kỳ dị, vốn không nên có ở trên màu đỏ...

Vẻ đẹp phiêu dật (phóng khoáng), nhẹ nhàng.

Về phần tuổi của nữ tử này, Nam Cung Nhã có điểm đoán không ra, nhưng nhìn kiểu tóc của nàng, khí chất... Còn có ánh mắt, như thế nào cũng chắc chắn là người đã hơn ba mươi.

Nghĩ như vậy, Nam Cung Nhã lại bị dọa rồi.

Nữ tử trước mắt nếu thật sự là hơn ba mươi tuổi, như vậy, nàng cũng đem dung mạo cùng dáng người bảo dưỡng thật quá tốt. Chỉ nhìn vẻ bề ngoài, cũng nữ tử hai mươi không khác gì nhau.

Nhưng kỳ quái nhất chính là, nữ tử này tuy cả người tràn ngập yêu dị, nhưng cố tình Nam Cung Nhã lại đối nàng sinh ra một cảm giác quen thuộc cùng thân cận.

Nam Cung Nhã còn đang ở bên kinh nghi bất định, còn nữ tử kia lại nở nụ cười. “Trên mặt ta có gì sao? Nhìn lâu như vậy.”

“Người... Người rốt cuộc là ai?” Nam Cung Nhã cẩn thận hỏi han.

“Ta?” Nữ tử nhướn mày lên nói: “Ta chính là người qua đường, ân... Ta cũng không có tên, tất cả mọi người đều gọi ta Hoa cô, người tạm thời cũng gọi như vậy đi.”

“Hoa cô?” Nam Cung Nhã nghĩ lại, thật sự đối với tên này không có ấn tượng.

“Đúng vậy nha.”

Hoa cô lai cười, dưới chân đột nhiên hướng về phía trước dạo từng bước. Nam Cung Nhã còn chưa kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy bóng người trước mắt nhoáng lên một cái. Đến khi kịp phản ứng lại thấy cổ tay của mình bị nắm, cả người mất hết khí lực, choáng váng.

“A? kỳ quái.”

Hoa cô thì thầm một tiếng.

Nam Cung Nhã mơ mơ màng màng, theo bản năng kêu một câu: “Thả... Buông...”

“Ai nha, buông ra thì buông ra.”

Tiếng nói vừa dứt, tay của Nam Cung Nhã liền bị buông lỏng. Nàng chậm rãi khôi phục thần trí, khí lực mất đi cũng dần dần về trong thân thể. Giương mắt lên thấy Hoa cô vẫn đứng ở phía trước, tựa hồ như chưa từng chuyển động. Nhưng trong lòng Nam Cung Nhã hiểu được, Hoa cô thân mang kỳ công, trong nháy mắt có thể thay đổi vị trí, càng có khả năng ở trong khoảnh khắc lấy mạng người ta.

Lúc này Hoa cô nhíu mày lại, tựa hồ đang suy nghĩ vấn đề gì.

Trong lòng Nam Cung Nhã thế nhưng cũng không rất sợ hãi. Nàng mơ hồ cảm thấy Hoa cô tuy rằng quái dị, nhưng tựa hồ cũng sẽ không hại nàng. Cho nên nàng vội la: “Vậy người... Là tối làm cái gì?”

Nghe xong vấn đề của nàng, hoa cô giãn mày ra, cười nói: “Không làm cái gì, chính là đến xem.”

Nhìn xem?

Nam Cung Nhã biết nàng không có ý nói ra, liền cũng ngoan ngoãn ngậm miệng, đơn giản lười hỏi lại.

Ai ngờ, Hoa cô lúc này lại hỏi đến nàng: “Nam Cung nha đầu người thật là có điểm kỳ quái, vẫn là... Người một chút võ công cũng không biết sao?” Nam Cung Nhã nghe xong lại cả kinh, Hoa cô thế nhưng biết nàng là người của Nam Cung gia? Bất quá nghĩ lại thì nếu đã tiến vào trong phòng của nàng, liền nhất định biết nàng là ai. Nam Cung Nhã cũng không nghĩ nhiều, thoải mái gật đầu nói: “Àn, ta không biết võ công.”

“A?” Hoa cô thế nhưng cực kỳ thất vọng thở dài: “Thật sự không ổn, quả thực cực kì không ổn.”

“Có... Cái gì không ổn?” Nam Cung Nhã có chút chần chừ hỏi.

“Người vì cái gì cái gì không học võ đâu? Đạo pháp của Nam Cung gia tuy không thích hợp nữ hài tử, nhưng Luyện phòng thân cũng được thôi.” Hoa cô tựa hồ thật chấp nhất với đề tài “Luyện võ” này. Nhưng nguyên nhân Nam Cung Nhã không luyện võ có chút phức tạp, càng liên quan đến gia sự của Nam Cung thế gia, cho nên Nam Cung Nhã chính là lắc đầu, cũng không trả lời.

Cũng may Hoa cô không hỏi tiếp, ngược lại cười hỏi: “Nếu không ta dạy cho người chút công phu? Có học không?”

Nam Cung Nhã lần này giật mình rất nhiều.

Nếu đổi lại là trước kia, nàng đương nhiên sẽ không học, chỉ vì bản thân nàng đối với võ học không có hứng thú. Nhưng từ lúc nàng rời nhà đi, trên đường nàng gặp được rất nhiều chuyện. Nàng không những chẳng giúp được gì, còn làm lag cản trở... Nhất là lúc nàng bị Thuận Quan Sách Văn buộc rời đi Lưu Trưng đang bị thương, toàn bộ cũng bởi vì nàng tay trói gà không chặt. Vừa nghe đến Hoa cô, không hiểu từ đâu xuất hiện nói muốn dạy nàng võ công, Nam Cung Nhã thậm chí có chút vui mừng.

“Ta... sẽ học được sao? Học xong về sau... sẽ rất lợi hại phải không?”

“Thử xem sao.” Hoa cô hướng nàng chớp mắt: “Ta dạy cho người ba buổi tối, người nếu học xong, kêu ta là sự phụ. Nếu không học được, người gọi vẫn gọi ta là Hoa cô. Thế nào?”

“Ba buổi tối?” Ba buổi tối có thể học được gì... Nam Cung Nhã nghĩ, nếu Hoa cô thật sự nguyện ý giúp nàng, chẳng bằng giúp nàng đi tìm Lưu Trưng. Nghĩ như vậy, Nam Cung Nhã cẩn thận mở miệng hỏi: “Hoa cô, người có thể hay không...”

“Không thể, chỉ dạy công phu, cái khác không được.” Hoa cô trực tiếp ngắt lời nàng: “Ta chỉ có thời gian là ba buổi tối, nếu người trong ba buổi tối còn học không được, như vậy cả đời cũng không học được. Có học hay không?”

Nam Cung Nhã căn rằng một cái, gật đầu nói: “Học!”

....

“Đây là bộ pháp thứ nhất.”

“Ảo ảnh hành?”

“Cái gì? Đây mới không phải là ảo ảnh hành đâu!”

Ản? Giống ảo ảnh hành Lưu Trưng đang luyện tập, nhưng lại không quá giống nhau.

....

“Dem ly hoa châu của người lấy ra nữa, ta dạy người công phu ở trên tay.”

“Làm sao người biết ta có ly hoa châu?”

“Cái này đã là gì, ta còn biết người là Nam Cung Nhã đâu.”

Đây... Cũng phải.

...

Ba buổi tối này, Nam Cung Nhã một lòng nghĩ luyện công, chuyện của Lưu Trưng thật ra bị nàng để ở một bên. Tâm tư của nàng đơn giản, cóc cao nhân dạy nàng võ công, nàng liền hẳn là chuyên tập hảo hảo hảo học tập. Chờ học thành, mặc kệ là trốn khỏi Thượng Quan Sách Vân vẫn là đi tìm Lưu Trưng, đều không thành vấn đề.

Về phần ban ngày, Nam Cung Nhã nghĩ mọi biện pháp trì hoãn không đi. Trong chốc lát nàng nói buồn ngủ, trong chốc lát lại nói bị bệnh. Dù sao buổi tối nàng đều nghiêm chỉnh luyện công đến tối muộn. Đến ngày hôm sau thật sự là mệt mỏi, đóng cửa lại liền ngủ say sưa, trực tiếp giở trò, Thượng Quan Sách Vân cũng không hề có biện pháp.

Ba buổi tối, thế nhưng có chút thành tựu.

Nam Cung Nhã học được hưng trí khá cao, đối với võ công dần dần cảm thấy hứng thú. Hoa cô đối với “Đồ đệ” Nam Cung Nhã rất vừa lòng. Hai người cách nhau đến hơn mười tuổi, mỗi ngày cười nói. Ở chung với nhau thế nhưng rất tự nhiên.

Đợi đến buổi tối cuối cùng, Hoa cô dạy xong võ công, nói cho Nam Cung Nhã về sau luyện tập chăm chỉ, liền nói phải đi.

Nam Cung Nhã rất là không tha, không ngừng hỏi: “Sư phụ, người vội đi như vậy sao? Khi nào thì... Khi nào thì lại đến thăm con? Nếu con muốn tìm người thì làm sao tìm được?”

Hoa cô cũng có chút luyến tiếc, bất quá nàng chớp chớp mắt rất nhanh lại cao hứng trở lại: “Tam thời là không gặp được. Bất quá... Cũng không quan hệ, về sau tổng có cơ hội tái kiến. Chẳng qua... Đến lúc đó nếu thực sự gặp được, có thể người vừa không thể gọi ta là sư phụ vừa không thể gọi ta là Hoa cô.”

“Kia... Gọi là gì?”

“Cái này nha, người đoán xem?” Hoa cô thừa nước đục thả câu.

Nam Cung Nhã làm nũng hừ một câu, lại không nói tiếp. Tuy rằng các nàng chỉ ở chung với nhau có ba ngày ngắn ngủi, nhưng tính tình của sư phụ nàng vẫn thực hiểu biết, nếu Hoa cô để cho nàng đoán, chính là thật sự để cho nàng “Đoán”. Cho dù nàng có bám riết truy hỏi, Hoa cô đều sẽ tuyệt không nói.

Bất quá hỏi không được cái này, Nam Cung Nhã vẫn có vấn đề muốn hỏi.

“Sư phụ, người vì cái gì chưa bao giờ dùng tay phải?”

Từ lúc gặp mặt tới nay, bất luận là dạy võ công, uống trà, ăn điểm tâm, cho tới bây giờ đều là dùng tay trái. Tay phải luôn thả ở một bên, cho tới bây giờ cũng không thấy cầm nắm cái gì. Nam Cung Nhã lúc trước còn tưởng rằng tay phải của Hoa cô có tật, nhưng sau lại thấy bên tay phải dấu trong tay áo của nàng có chuyển động một lần. Tựa hồ tay phải cũng có thể hoạt động được.

Hoa cô hơi sửng sốt, mới cười nói: “Tay phải của ta... Một tháng trước dùng để bắt kiếm, bắt quá, sau lại bị người khác phế đi, chỉ có thể bưng được bát, cho nên liền lười dùng.”

Nam Cung Nhã nghe những lời này bị hoảng sợ.

Trong lòng nàng, Hoa cô võ lâm rất cao, chỉ sợ cùng nhị thúc của nàng, Nam Cung Vô Nhai cũng có thể đấu một trận. Nhưng trên đời này lại có người có thể phế đi một tay của Hoa cô, vậy người kia là người lợi hại tới mức nào? Nghĩ lại, sư phụ của nàng thế nhưng bị người phế đi một tay, mà chính mình bản lĩnh thấp kém, không có một chút lực đối kháng. Nam Cung Nhã lại cảm thấy có chút khổ sở.

Nam Cung Nhã trời sinh tính tình đơn thuần, nghĩ đến cái gì cũng lộ ra ở trên mặt.

Hoa cô liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư của nàng, lại cười cười: “Không cần nghĩ nhiều, điều này cũng không có quan hệ gì, nói không chừng, tương lai, tay trái của ta có thể luyện còn lợi hại hơn so với tay trái nữa. Chẳng qua, chuyện này chỉ có phụ quân của ta biết, là một bí mật rất lớn. Tiểu Nhã Nhã, người ngàn vạn lần không thể nói cho người khác biết.”

“Ân, hảo. Con nhất định sẽ không nói.”

Nam Cung Nhã nghĩ rằng Hoa cô khổ sở trong lòng, không muốn bị người khác coi thường, cho nên lập tức gạt đầu cam đoan.

“Còn có chuyện ta dạy võ cho người... Người khác nếu hỏi sư phụ của người là ai, người cũng không được nói.”

“Hảo...” Nam Cung Nhã thoáng chần chờ, nếu Lưu Trưng hỏi thì sao?

“Người nào cũng không thể nói nha.” Hoa cô tựa hồ nhìn ra ý tưởng của nàng, lại nói: “Cho dù người trong lòng cũng không thể nói.”

“Ân.” Nam Cung Nhã có chút đỏ mặt, nhưng vẫn là đáp ứng.

“Trời sắp sáng, ta thật sự phải đi rồi.”

Hoa cô xoắn cửa sổ lên tính toán nhảy ra bên ngoài.

Nhưng Nam Cung Nhã lại nghĩ đến một vấn đề khác. “Khoan đã, sư phụ sư phụ, con còn muốn hỏi...”

“Cái gì?”

“Sư phụ, người... Rốt cuộc bao nhiêu tuổi a?” Vấn đề này Nam Cung Nhã đã sớm muốn hỏi. Lúc này thấy trong ngữ khí của Hoa cô tỏ ra rất khó có thể tái kiến, nàng liền mở miệng lên hỏi. Tuy rằng chỉ ở chung ba buổi tối, nhưng trong lòng Nam Cung Nhã cũng đem Hoa cô trở thành bậc trưởng bối để tôn kính, tự nhiên nghĩ muốn làm rõ ràng tuổi cùng bối phận của nàng.

“Ta mười chín có đứa nhỏ. Hiện giờ đứa nhỏ đã mười bảy tuổi, người nói ta đã bao nhiêu?”

Nam Cung Nhã yên lặng ở trong lòng nhắm tính một lần, mười chín cộng mười bảy, ba... Ba mươi sau? Chờ nàng ngẩng đầu lên, lại chỉ nghe thấy tiếng cửa sổ vang lên, trong phòng đã chỉ còn có một mình nàng một người.

Học xong võ công, sư phụ cũng đã rời đi.

Tiếp theo, hẳn là trở về tìm Lưu Trưng.

Nam Cung Nhã sau khi đến Vân Cẩm thành mua rất nhiều thứ vẫn để ở trong phòng, nhưng lần này một thứ nàng cũng không có mang theo. Nàng thoáng rửa mặt chải đầu, cố gắng để phần chân hơn, đem cửa sổ chống lên, cũng học bộ dáng của Hoa cô, thả người nhảy ra ngoài. Chính là nàng cũng không có nội công, tự nhiên không giống như Hoa cô, chỉ nhảy vài cái liền bay xa. nàng chỉ có thể...

Từng bước một từ trên cửa sổ chạy đến bên cạnh nóc nhà khác. Lại từ nóc nhà này nhảy sang một nóc nhà khác, cứ thế tìm đến một chỗ không có người. Lại từ đó dùng bộ pháp học được đập xuống dưới.

Lưu Trưng...

Không biết Lưu Trưng thế nào.

Mấy luồng chân khí trong cơ thể Lưu Trưng tán loạn. Toàn thân kinh mạch như chiến trường, không ngừng va chạm đấu tranh, hàn độc trong cơ thể lại từ trong phế phủ phát ra. Bất luận cao thủ nào gặp được tình huống như vậy, chỉ sợ đều luống cuống tay chân. Nhưng cố tình Lưu Trưng trời sinh tính tình lạnh lùng. Từ nhỏ liền giữ cho tâm của mình yên tĩnh đậm đặc, gặp được hung hiểm, thể nhưng có thể vô cùng bình tĩnh tu luyện nội công của Lăng Vân kiếm pháp, chậm rãi hóa giải tình hình.

Nàng từ trước không có võ công căn cơ, cũng chưa bao giờ học qua nội công, cho nên tốc độ tiến triển phi thường chậm.

Mỗi lần vận hành một ngày, cơ hồ chỉ có thể hóa giải một ít chân khí trong cơ thể.

Nhưng Lưu Trưng cố tình vẫn rất kiên nhẫn, từng chút, từng chút đem chân khí tán loạn trong cơ thể rhu gom lại, đem nó biến thành sức mạnh của mình. Quá trình này dĩ thường gian khổ, cần đem toàn bộ tinh thần cùng chú ý, đều tập trung vào đó, cho nên nàng đóng lại cảm giác, đối với các sự việc phát sinh bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả.

Chờ rồi cuộc đem tia chân khí cuối cùng hóa giải hết, nàng rốt cục mở mắt.

Lần này, giống như một lần nữa bước vào thế giới, toàn bộ cảm giác đều trở lại với thân thể.

Tuy rằng thân thể của nàng có chút bủn rủn mệt mỏi, nhưng vì chân khí cùng với thân thể của nàng hoàn toàn kết hợp. làm dịu đi kinh mạch cùng tạng phủ của nàng, cho nên cũng không thấy đói bụng, ngược lại rất có tinh thần.

Nhưng Lưu Trưng suy nghĩ nửa ngày mới kịp phản ứng, đây là như thế nào? Nàng ở chỗ này đã bao lâu?

Nàng thoáng nghĩ ngợi.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, nàng rất nhanh nghĩ đến Nam Cung Nhã đang ở nơi nào? Nàng chờ đã bao lâu, nhất định là đang lo lắng.

Lưu Trưng đứng dậy rất nhanh, chui ra khỏi hốc tường.

Nhưng...

Bên trong căn miếu đồ nát không có một bóng người.

“Nam Cung Nhã...”

Hành lý, ngựa, xe vẫn còn, nhưng cố tình Nam Cung Nhã lại không có. Lưu Trưng đi xung quanh tìm một vòng, cuối cùng ở bụi cây ngoài căn miếu phát hiện một thứ.

..... Một viên ly hoa châu nằm đơn độc.

39. Chương 39: Tái Kiến

Lưu Trưng thu dọn đồ đạc, dứt khoát bỏ lại ngựa, cưỡi ngựa chậm rãi đi về phía trước để tìm kiếm. Nhưng cưỡi ngựa đi được hai bước, nàng căn bản lại thấy không rõ lắm dưới mặt đất, cứ việc trong lòng vẫn còn lo lắng, nhưng vẫn là nhảy xuống ngựa cúi đầu nhìn xem.

Nàng rất nhanh tìm thấy ở bụi cỏ một viên ly hoa châu khác.

Lại đi về phía trước mấy bước, thấy bên rìa một tảng đá, viên thứ ba...

....

Càng đi về phía trước, khoảng cách giữa những viên ly hoa châu lại càng xa.

Lưu Trưng suy nghĩ, ước chừng đến cuối cùng, Nam Cung Nhã luyện tiếc ném hết? Bất qua nếu nàng còn có biện pháp ở trên đường rải hạt châu, ít nhất là người vẫn thanh tỉnh, không có gì đáng ngại. Nhưng dù vậy, nội tâm của Lưu Trưng vẫn lo lắng cùng sốt ruột không giảm chút nào. Nàng không biết mình vận công chữa thương mất bao nhiêu thời gian. Nếu thực sự qua vài ngày, thật không thể xác định đến lúc này, Nam Cung Nhã đến tột cùng như thế nào.

Về sau...

Tuyệt đối không thể cho Nam Cung Nhã rời đi khỏi mình nửa bước.

Lưu Trưng oán hận nghĩ như vậy.

Cũng may cả một đường đi đều là núi hoang, trên cơ bản là không có người. Ly hoa châu tuy rằng lăn vào các góc, nhưng dù sao cũng không bị người nhặt, coi như là có dấu vết để theo. Lưu Trưng đi được nửa ngày, lại đi về phía trước xem, cách đó không xa, mơ hồ có thể thấy một tòa thành.

Trên mặt đất không có ly hoa châu.

Lưu Trưng ở xung quanh tìm tòi một lần, xác định không có bỏ sót, liền quyết định đứng dậy lên ngựa vào thành đi tìm. Nhưng nàng vừa đặt chân lên yên, lại cảm giác có chút không đúng.

Nàng thu chân, nhìn về chỗ cửa thành.

Ở phía cuối con đường dài và nhỏ xuất hiện một nữ tử nghiêng ngả lão đảo. Nàng đi vừa vội vừa mau, lại cố tình không đi vững, đi từng bước xiêu vẹo, giống như cực kỳ mệt mỏi không còn chút khí lực, nhưng tâm thần lại có vẻ không yên, cho nên căn bản không để ý dưới chân.

Lưu Trưng dừng lại, lặng lẽ nhìn nàng.

Nhưng nữ tử kia lại không ngẩng đầu lên nhìn nàng, chỉ lo cúi đầu, cũng khôn biết tìm kiếm gì ở dưới mặt đất.

Càng lúc càng gần.

Lưu Trưng càng nhìn càng rõ ràng.

Nữ tử kia mặc một chiếc váy màu lục tùng (Màu xanh của cây tùng), vốn là màu sắc tươi mát, nhưng nàng lại không biết chạy từ nơi nào đến, chiếc váy dính đầy bụi đất, có nơi còn còn mắc tơ, còn có nhiều chỗ bị nhàu nát, có vẻ vô cùng chật vật.

Mắt thấy người trước mặt đang đi tới gần.

Nhưng nàng hoàn toàn đem Lưu Trưng cùng với con ngựa bỏ qua. Vẻ mặt lộ vẻ lo lắng, tiếp tục cúi đầu đi về phía trước. Nội tâm của Lưu Trưng vừa tức giận lại vừa buồn cười, đưa tay ra đem người còn đang ngần ngừ kéo vào trong lòng mình.

“A... Ngô, Lưu..”

“Là ta.”

“Lưu... Lưu Trưng...”

Trên khuôn mặt của nữ tử còn có chút bẩn, búi tóc xõa lung tung, lộn xộn như một nắm cỏ, chỉ có đôi mắt là vẫn toát ra vẻ linh động. Bên trong còn ẩn ẩn hàm chứa lo lắng, kinh hãi, còn có chút không dám tin.

“Nam Cung Nhã, là ta.”

Lưu Trưng gọi lại một lần nữa tên của nàng, cố ý nhấn mạnh lần nữa.

Nước mắt của nàng lại trào ra rất nhanh.

Nam Cung Nhã không hiểu vì sao mình lại trở nên yếu đuối như vậy. Thương tâm khổ sở sẽ khóc, cao hứng vui sướng cũng sẽ khóc. Lúc này nàng cùng Lưu Trưng đã cách biệt suốt ba ngày, nàng vốn luôn cố gắng kiên cường nhưng giờ phút này rốt cuộc hỏng mất. Nội tâm tràn ngập chua xót, cùng ủy khuất đến cực điểm, ôm lấy Lưu Trưng liền khóc lên thật lớn.

“Ngoan, đừng khóc...”

Lưu Trưng không biết dỗ người, chỉ biết nói mỗi một chữ “Ngoan”. Nam Cung Nhã cũng không ngại, chính là ôm nàng khóc trong chốc lát, lại rầm rì làm nũng, dụi dụi mấy cái, nhất thời không muốn buông tay.

“Người đi đâu vậy? Vì cái gì lại rời đi ngòi miếu?”

Lưu Trưng thấy nàng ngừng khóc, lại nghĩ đến chuyện khác.

Nhưng vấn đề này lại thật sự làm cho Nam Cung Nhã ấp úng. Tình hình ngay lúc đó chỉ dùng vài ba câu thật sự không giả thích được rõ ràng lắm, cũng không thể trực tiếp nói nói là “Đi theo Thượng Quan Sách Vân” rồi. Nhưng Nam Cung Nhã còn đang chưa nghĩ ngợi tốt, lại đột nhiên cảm thấy thân thể của Lưu Trưng cứng đờ.

“Diệp Lưu Trưng buông nàng ra! Người còn có lá gan xuất hiện? Nhã muội muội đã muốn theo ta rồi!”

Một tiếng quát lớn từ phía sau Nam Cung Nhã truyền đến, giống như là sét đánh, trực tiếp là cho Nam Cung Nhã bị choáng váng.

Thượng Quan Sách Vân? Hắn... Hắn như thế nào đã tới nhanh như vậy!

Nam Cung Nhã cuống quýt ngẩng đầu, lại phát hiện thấy sắc mặt Lưu Trưng lập tức liền thay đổi.

“Người nói cái gì?”

Nam Cung Nhã cuống không chịu được, cầm lấy cánh tay của Lưu Trưng, vội vàng giải thích: “Không phải! Không phải như ngươi nghĩ đâu!” Lưu Trưng nghe vậy, nhíu mày thật chặt, đôi mắt khê chuyển: “Không như ta nghĩ như vậy? Vậy đó là thế nào?”

“Là... Là bởi vì...”

“Đương nhiên là bởi vì ngươi bỏ mặc Nhã muội muội! Nàng một mình ở rừng núi hoang vắng, sợ hãi muốn chết, may mắn ta đi ngang qua nơi đó mới đem nàng rời đi! Nàng cũng đã nguyện ý đi cùng ta rồi, ngươi như thế nào lại đối với nàng dây dưa không rõ!” Sắc mặt của Thượng Quan Sách Vân cũng rất kém cỏi, nhất là thấy cả người của Nam Cung Nhã đều nhào vào trên người Lưu Trưng, trong lòng lại càng tức giận: “Người, đừng đồ tử không biết xấu hổ! Rõ như ban ngày lại dám thông đồng nữ tử!”

Nam Cung Nhã sắp bị Thượng Quan Sách Vân làm cho giận điên lên, hắn có thể cầm miệng lại hay không a!

Mà Lưu Trưng...

Thế nhưng buông lỏng tay ra, đem Nam Cung Nhã kéo ra một bên.

“Lưu... Lưu Trưng...”

Sắc mặt của Lưu Trưng xanh mét, lạnh lùng hỏi một câu: “Người muốn đi theo Thượng Quan Sách Vân đi?”

“Không phải!”

Nam Cung Nhã trả lời rất có khí phách, sắc mặt Lưu Trưng cũng chưa đổi, chính là quay đầu lại nhìn thoáng qua Thượng Quan Sách Vân.

“Người nghe chưa?”

Thượng Quan Sách Vân kêu một tiếng liền rút bội kiếm bay thẳng đến chỗ Lưu Trưng. Lần này hắn còn tồn một phần lý trí, không đâm loạn, nhưng mà vừa tiến đến đã dùng tàn nhẫn sát chiêu. Nhưng Lưu Trưng lại không phải kẻ gà mờ chỉ biết dùng một chút bộ pháp như lúc trước, nàng thử vận nội công, chỉ dùng vài bước đã nhẹ nhàng tránh được một chiêu này.

Nam Cung Nhã đứng ở một bên thấy Thượng Quan Sách Vân muốn giết Lưu Trưng, cả kinh đem tâm tư lưu chuyển, nhớ tới chiêu mình vừa mới học “Phi hoa trích diệp”, cầm lấy ly hoa châu phi về hướng Thượng Quan Sách Vân.

Lưu Trưng dù sao cũng có nội công, di chuyển vài bước tốc độ tự nhiên là vừa nhanh vừa nhẹ, tự nhiên có thể tránh được một kiếm kia.

Nhưng Nam Cung Nhã lại chỉ có chiêu thức, nguyên bản Hoa cô đã dặn dò nàng, chiêu thức của nàng nếu không có nội công chống đỡ, liền chỉ có thể đánh khi người ta không đề phòng, cho nên nhất định phải luyện tập nhiều hơn, chính là về tốc độ và sự chính xác. Cố tình Nam Cung Nhã mới luyện được ba buổi tối, mới nhớ kỹ được phương pháp, tốc độ cùng chính xác đều không đủ. Cú đánh này đánh ra ngoài bị trượt, keng một tiếng bị thân kiếm của Thượng Quan Sách Vân bắn ngược trở lại.

Nam Cung Nhã hoảng hốt co đầu lại.

Lưu Trưng vừa sợ vừa tức, rút kiếm xông lên, lấy kiếm ra đỡ, đem ly hoa châu đánh bay xuống mặt đất.

Thượng Quan Sách Vân thấy chiêu này không trúng, hùng hổ trách mắng: “Lại đến! Chúng ta lại đánh lần nữa. Lần này ai thắng Nhã muội muội liền thuộc về người đấy!”

Ai ngờ câu này vừa nói ra, Lưu Trưng liền ngừng tay.

Thượng Quan Sách Vân cảm giận nói: “Như thế nào? Không dám đánh?”

Lưu Trưng khẽ nhú mày nói: “Đổi cái khác.”

Lúc ở Thanh Thủy trấn, Thượng Quan Sách Vân liền đem Nam Cung Nhã trở thành tiền đặt cược, mà lần này đánh nhau, hẳn thế nhưng cũng lấy Nam Cung Nhã ra làm phần thưởng.

Lưu Trưng cảm thấy không hài lòng, tự nhiên không thể đáp ứng.

“Đổi cái gì?” Thực hiển nhiên, Thượng Quan Sách Vân không thể hiểu được.

Lưu Trưng nghĩ ngợi, đột nhiên nhớ tới lúc trước Thượng Quan Sách Vân đem Nam Cung Nhã làm tiền đặt cược là vì muốn hỏi Công Nghi ngưng, đại lão bản của Kim Ngọc đồ phòng hỏi thăm tung tích của Lăng Vân kiếm...

Nàng đem Lăng Vân kiếm trong tay đưa về phía trước, chỉ chỉ.

“Đổi cái này. Lăng Vân kiếm.”

“Cái... Cái gì?”

“Người nếu thắng ta, Lăng Vân kiếm thuộc về người.”

Lưu Trưng nói rất nghiêm túc, làm hai người còn lại kinh ngạc. Thượng Quan Sách Vân chính là nghĩ, Thanh kiếm Trong tay tiểu tử Diệp Lưu Trưng này dĩ nhiên là Lăng Vân kiếm? Sẽ không phải là lừa hấn đi? Mà Nam Cung Nhã lại sợ gây người, Lưu Trưng... Lưu Trưng nàng có phải điên rồi hay không, thế nhưng đem Lăng Vân kiếm lộ ra ngoài! Thượng Quan gia đã lâu đối với thanh kiếm này như hổ rình mồi!

Thượng Quan Sách Vân chính là hơi suy nghĩ một chút, liền nghĩ rõ ràng.

Mặc kệ nó có phải Lăng Vân kiếm hay không.

Chỉ cần thắng, cho dù không giết Diệp Lưu Trưng, cũng phải giáo huấn làm cho hấn không dám xuất hiện nữa. Đến lúc đó mặc kệ là kiếm cũng tốt, Nam Cung Nhã cũng tốt, còn không phải đều là của hấn.

“Hảo để cho Nhã muội muội là chứng!”

“Ân.”

Lưu Trưng biết Thượng Quan Sách Vân lợi hại, tự nhiên không dám lình địch, dù sao nàng chỉ tốn vài ngày điều trị nội thương, có chút nội lực, nhưng chân chính sử dụng Lăng Vân kiếm pháp lại chưa từng luyện qua. Cho nên nàng không ra chiêu, chính là dụng tâm, đem kiếm phổ ở trong đầu nhớ lại một lần.

Thượng Quan Sách Vân thấy nàng bất động, cảm thấy cũng nên cẩn thận, vẫn sử dụng Thanh Phong kiếm pháp, kiếm chiêu như gió mát thổi qua kéo dài không dứt, che kín không hề có kẽ hở, không có một chút sơ hở nào.

Cổ tay của Lưu Trưng khẽ động, nghiêng đón kiếm kia.

Tầng thứ nhất là Lăng Không, tư thế khởi kiếm, nhẹ nhàng mờ ảo không thể đuổi theo.

Tầng thứ hai Lăng Phong, tốc độ ra chiêu, mặc vân phá phong (mây trôi qua gió) khí thế một kiếm phá cả sương trước mắt.

Thượng Quan Sách Vân khòen dám cứng rắn kháng cự, lui liền mấy bước.

Lưu Trưng chiếm lấy tiên cơ, chiêu thức trên tay không ngừng, vận công đến tầng thứ ba, tiện tay xuất ra tuyệt kỹ thành danh của Lăng Vân kiếm pháp——

Nhất điệp tri thu.

Một chiêu này khi vô tình chiến đấu với Lão quái vật ở Linh Tà thôn đã dùng tới, nhưng lần đấy lại không hề có nội lực, lại không có võ công, chỉ co thể bày ra động tác đẹp mắt mà không có uy lực. Nhưng giờ phút này, nàng thân mang kỳ công, đối với Lăng Vân kiếm pháp lại càng lĩnh hội thêm được một tầng, mặc dù chiêu này so với kiếm thần Diệp Lâm Phong mà nói vẫn còn kém xa, nhưng cũng tương đối có uy lực.

Tóc gáy trên người Thượng Quan Sách Vân dựng đứng, cả người đều cảm nhận được một cỗ hàn ý lạnh đến tận xương.

Hắn cố gắng vận công ngăn cản, cũng đã sinh ra sinh ra vài phần kinh hãi.

Bại thế đã hiện.

Lưu Trưng cùng Thượng Quan Sách Vân không có cái gì thâm cừ đại hận, đương nhiên không tính toán lấy tính mệnh của hắn. Bức đến bước này đủ hù dọa Thượng Quan Sách Vân. Lưu Trưng liền tính toán triệt lực liền định cứ như vậy bỏ quan. Nào ngờ, chân khí trong cơ thể nàng đột ngột bị mất không chế, toát thẳng về phía trước, hoàn toàn không thể thu về.

Nhưng quỷ dị nhất là, chân khí bắn ra nhưng còn mang theo một cỗ hàn ý rất nặng.

Không khí lưu chuyển, từ mũi kiếm mà ra, đánh thẳng hướng Thượng Quan Sách Vân!

Thượng Quan Sách Vân ngăn không được, cảm thấy hàn khí vừa đau vừa lạnh chui vào trong lồng ngực của mình.

Cảm giác quen thuộc làm cho người ta sợ hãi chán ghét.

Thượng Quan Sách Vân quá sợ hãi, thê thảm kêu lên: “Người... Người là.... U Minh phủ! Người cũng là yêu nghiệt!”

Tình huống của Lưu Trưng cũng không tốt hơn so với hắn. Chân khí trong cơ thể nàng thoát ra hết, cả người lập tức liền mệt mỏi, lui lại vài bước, cố gắng mới có thể đứng vững.

Nghe thấy “U Minh phủ” Lưu Trưng cũng cảm thấy hoảng sợ.

Không sai, nnagf cũng cảm nhận được, cỗ chân khí kia mang theo hàn khí, giống như chiêu thức tối am hiểu của U MINH phủ, giống nhau như đúc...

Thượng Quan Sách Vân kinh sợ, nửa đi nửa chạy lui lại mấy bước, thấy Lưu Trưng không có ý đứng lại, cắn răng liều mạng chạy.

Lưu Trưng kinh ngạc nhìn tay của mình.

Nam Cung Nhã chần chừ nhìn nàng một cái, cẩn thận hỏi lại: “Hắn... Nói cái gì?”

Lưu Trưng lạnh đạm nói: “Hắn nói ta là quái vật U MINH phủ.”

“Hắn... Nói hươu nói vượn!”

Lưu Trưng từ chối cho ý kiến.

Nam Cung Nhã đứng ở ngoài nhìn không ra, nhưng nàng cùng Thượng Quan Sách Vân là người trong cuộc đều có cảm giác. Lưu Trưng thử vận công, lại phát hiện trong cơ thể không có bóng dáng của hàn độc.

Cũng không phải hàn độc phát tác.

Cẩn thận ngẫm lại, liền chỉ có thể có một khả năng, nàng tuy rằng hóa giải ba luồng chân khí, nhưng ba luồng chân khí không có đem hàn độc trong cơ thể trừ hết, ngược lại là....

Đem hàn khí sáp nhập vào trong chân khí.

Cho nên khi nàng còn không có khống chế chân khí tốt, mà một khi vận công sẽ mang ra hàn độc chứa trong đó.

——— Chính là không biết đây là may vẫn là không may.

Lưu Trưng vừa mới trải qua một trận chiến, lại gặp phải vấn đề hoang mang như vậy, sắc mặt càng thêm khó nhìn.

Nàng thu kiếm, đem Nam Cung Nhã phù lên ngựa, chính mình cũng xoay người mà lên, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng của Nam Cung Nhã, mang theo dây cương khẽ kêu một tiếng, chạy về phía cửa thành mà đi.

Tâm sự của Lưu Trưng nặng nề, nhưng ở trong mắt của Nam Cung Nhã lại là một chuyện khác.

Trong lòng nàng miên man suy nghĩ thật nhiều điều.

Vốn dĩ, đáp ứng Thượng Quan Sách Vân là các nàng có thể gặp lại, phải là chuyện đáng giá để cao hứng mới đúng. Cho dù lúc bị đánh bại, Thượng Quan Sách Vân có nói hươu nói vượn, cũng không đáng giá để ở trong lòng.

Như vậy, Lưu Trưng rốt cuộc vì cái gì vẫn mất hứng?

Nên sẽ không...

Àn...

Nhất định là còn đang giận nàng.

40. Chương 40: Tình Mê

Nam Cung Nhã lần nữa quay lại Vân Cẩm thành. Chẳng qua lúc này nàng là về cùng Lưu Trưng.

Lưu Trưng dọc đường đi vẫn không nói một câu, sắc mặt cũng không tốt lắm. Lúc vào thành tìm khách điểm, liền phân phó cho người ta múc nước đi lên rửa mặt chải đầu. Lưu Trưng ở trong căn miếu hoang đã ba ngày, chiếu theo tính thích sạch sẽ của nàng, cau mày đi tắm rửa cũng không có gì là kỳ quái.

Nhưng tới bây giờ Nam Cung Nhã cũng chưa thấy Lưu Trưng có biểu hiện ủ dột như bây giờ.

Lúc trước, lúc hai người ở chung, tuy rằng đại đa số thời điểm, vẻ mặt của Lưu Trưng đều không chút thay đổi, thậm chí còn thập phần lãnh đạm, nhưng ngẫu nhiên cũng nhìn ra trong ánh mắt của nàng một chút cảm xúc khác. Cho nên Nam Cung Nhã thực thích nhìn ánh mắt của Lưu Trưng, hoặc là nói chính xác hơn chính là, thực thích tìm kiếm sự ôn nhu hoặc là lưu luyến trong ánh mắt của nàng.

Chính là giờ phút này, tại bên trong đôi mắt kia, cái gì nàng cũng không thấy.

Lưu Trưng bỏ ra áo khoác, hơi có vẻ mệt mỏi thở dài, liền đi ra phía sau bình phong.

Nam Cung Nhã ngồi ở một bên, mơ hồ có thể nhìn xuyên qua bình phong thấy được một bóng dáng mơ mơ hồ hồ. Nhìn bóng dáng kia tháo thắt lưng cởi áo. Lại nhìn bóng dáng kia bước vào trong bồn tắm...

Rất nhanh nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, Ổ trong căn phòng tĩnh lặng lại có chút áp lực này có vẻ đặc biệt rõ ràng.

Tâm của Nam Cung Nhã cũng theo tiếng nước lúc lên lúc xuống.

Rốt cuộc...

Nàng có phải vẫn còn đang tức giận không?

Chính mình rõ ràng đã nói không có lý khai nàng nửa bước, nhưng cuối cùng chẳng những vẫn rời đi, lại vẫn là đi cùng Thượng Quan Sách Vân. Nam Cung Nhã nghĩ ngợi, nếu mình là Lưu Trưng, vậy không tức giận không được. Suy bụng ta ra bụng người, tựa hồ,... nàng tức giận cũng là phải làm. Mà loại tình huống này, căn bản là nàng không có lựa chọn khác a!

Nam Cung Nhã nhất thời áy náy, nhất thời ủy khuất, cân nhắc một lúc lâu, thế nhưng vẫn không biết làm như thế nào.

Mà tiếng nước sau bình phong cũng đã ngừng lại.

Nam Cung Nhã khẩn trương liền đứng bật dậy.

Dứt khoát...

Hoặc là không làm, đã làm phải làm cho đến cùng. Trực tiếp đi tìm Lưu Trưng giải thích rõ ràng. Mặc kệ Lưu Trưng là muốn mắng, muốn đánh nàng. Nàng đều chấp nhận! Chỉ cần Lưu Trưng không giận nữa, không còn coi nàng như không tồn tại là được rồi....

Nam Cung Nhã quyết định tốt, liền trực tiếp chạy tới sau bình phong.

“Lưu Trưng...”

Nhưng Nam Cung Nhã như thế nào cũng không dự đoán được, vừa vọt vào đập vào mắt chính là ——

Toàn thân trắng nõn, tóc ướt còn đang chảy nước xuống.

Oánh nhuận sinh quang (Trắng bóng như phát sáng), đẹp không sao tả xiết...

Nam Cung Nhã choáng váng.

Rầm một tiếng, cảnh xuân kiều diễm đã bị quần áo trắng che đậy lại.

“Làm sao vậy?”

Nam Cung Nhã chớp chớp ánh mắt, thật vất vả đem suy nghĩ tán loạn kéo trở về. Giương mắt lên thấy Lưu Trưng đang nhứ chặt mi, sắc mặt nặng nề, quanh thân đều lộ ra một cỗ hàn khí.. đáng sợ.

Nam Cung Nhã nuốt nước bọt, lui lại từng bước.

“Không,... Không có gì.”

“Ta đi ra ngoài một chuyến.” Lưu Trưng rút một chiếc áo khoác người sạch sẽ phủ ra ngoài, cầm theo Lăng Vân kiếm đi ra ngoài. Đi tới cửa lại thoảng dừng bước: “Người rửa mặt chải đầu xong ở ngay trong phòng nghỉ tạm đi.”

“Nga...”

Cánh cửa mở cách một tiếng, lại cách một tiếng đã bị khép lại.

Nam Cung Nhã đứng ngẩn người nhìn thoảng qua chiếc gương đồng được bày ở đối diện. Bên trong gương là một nữ tử đầu tóc rối bù, quần áo đầy nếp nhăn, trông bẩn thỉu, còn ủ rũ, không có chỗ nào đáng yêu.

Khó trách Lưu Trưng sinh ghét, chính nàng cũng.. nhìn không được.

Nhưng tới lúc này, trong lòng Nam Cung Nhã cũng lại sinh ra chút phản nghịch. Có gì đặc biệt hơn người đây! Ai muốn ngoan ngoãn rửa mặt chải đầu rồi ở trong phòng nghỉ tạm! Nàng liền muốn lộn xộn như vậy đi ra ngoài thì làm sao, dù sao...

Dù sao cũng không ai nhìn nàng. Nàng cũng không thèm để cho người khác xem!

Nàng nghĩ như vậy, liền cầm chút bạc vụn, đẩy cửa phòng, vui vẻ chạy ra ngoài.

Nam Cung Nhã lớn như vậy, nhưng chưa từng lồi thối chột vệt, không hề có hình tượng chạy trên phố. Lúc này thấy người qua đường lộ ra vẻ kinh nghi hoặc là chán ghét đối với nàng, Nam Cung Nhã cảm thấy thật thú vị, cũng mới mẻ. Nhưng dù sao Vân Cẩm thành không lớn, mấy hôm trước nàng cơ hồ đã đi dạo hết toàn bộ. Đi bất quá được nửa canh giờ, Nam Cung Nhã đã cảm thấy có chút nhàm chán.

Cũng không biết Lưu Trưng, nàng....

Nam Cung Nhã thở dài, rốt cuộc ý thức được mình nổi điên cũng được, làm bộ vui vẻ cũng được, đều không có biện pháp bỏ đi tích tụ ở trong lòng.

Vẫn là không nhìn được đầy mắt u sầu, than thở...

“Ai nha, đây là tiểu nương tử nhà ai, mau tránh đường một chút!”

Phía sau có người cao giọng hô to.

Nam Cung Nhã quay đầu trở lại, phát hiện phía sau là một hoa điểm (cửa hàng bán hoa), mà chính mình đang đứng ở giữa cửa hàng nhà người ta. Người nói chính là lão bản nương đang đứng ở bên ngoài cửa. Nàng liền tục nói: “Thật có lỗi.” rồi nhanh chóng tránh ra.

Lão bản nương của hoa điểm hơn ba mươi tuổi, diện mạo tuy rằng bình thường, nhưng dáng người rất hảo, ăn mặc lại thật sự tit mĩ xinh đẹp, thật sự lộ ra vài phần phong tư. Mới vừa rồi lão bản nương đang bày hoa, không chú ý nhìn Nam Cung Nhã, chờ nàng ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy đã bị hoảng sợ: “Vị tiểu nương tử này, người đây là... Đây là làm sao vậy? Chính là gặp phải chuyện khó khăn gì? Không phải là cướp chứ?”

Một ngày hôm nay, Nam Cung Nhã bị đè nén, lúc này bị người quan tâm, trong lòng lại càng thêm ủy khuất. Chưa mở miệng, nước mắt đã chảy ra.

“Ai nha, đừng khóc đừng khóc. Nói đi có chuyện gì vậy, thím nghĩ biện pháp cho người a...”

Lão bản nương của hoa điểm nhưng là một người nhiệt tình, vừa nói, vừa lấy khăn tay đưa cho Nam Cung Nhã lau nước mắt.

Nam Cung Nhã thút tha thút thít một lâu mới suy nghĩ rõ ràng, ở trong đầu tìm tòi, mới nói: “Ta...Tướng công của ta... Giận ta, không để ý đến ta...”

“A?” Lão bản nương của hoa điểm thoát nhìn rất là giật mình, ngăn người, một lúc sau mới cười rộ lên: “Thím còn tưởng là chuyện gì đâu, nguyên lai là vì chuyện này.”

“Vậy... Vậy còn không...” Nam Cung Nhã tỏ vẻ bất mãn.

“Ai, đứa nhỏ này... Hắc hắc, cho là ta nhiều chuyện vậy.” Lão bản nương cười càng to hơn: “Phu thê mà, nhà ai chẳng đầu giường cãi nhau, cuối giường hòa? Có thể có thù gì không bỏ qua được a? Nếu người thật sự làm sai cái gì, người tìm tướng công của người nói rõ ràng, tặng quà xin lỗi không phải là được sao?”

Nói tới đây, Nam Cung Nhã càng cảm thấy ủy khuất: “Nàng căn bản không cho ta cơ hội nói chuyện... Hơn nữa... Hơn nữa bộ dáng khi nàng tức giận.... Có chút đáng sợ.”

“Rốt cuộc là vì chuyện gì a?” Lão bản nương nhìn không được tò mò.

“Bởi vì... Bởi vì...” Nam Cung Nhã nghĩ ngợi, cái này thật sự có điểm phức tạp, trực tiếp đơn giản hóa nói: “Bởi vì ta không có nghe lời của nàng.”

“Nga...” Lão bản nương thể nhưng lộ ra vẻ mặt hiểu rõ tình hình, vừa cười nói: “Cái này nha, cũng không có gì.”

“Không có gì?”

“Không có gì.” Lão bản nương vô cùng chắc chắn gật đầu, vẻ mặt bí hiểm nhìn Nam Cung Nhã nhỏ giọng nói: “Nơi này của ta có hai bồn hoa, người mua về đặt ở trong phòng. Chờ tướng công của người trở về.... Hắc hắc, liền tự nhiên... Ngọt ngào như mật, như keo như sơn. Mặc kệ có cái gì tức giận đều quên hết...”

Lão bản nương mang hai bồn hoa ra như hiến vật quý.

Một chậu hoa trắng, một chậu hoa lam.

Nghe nói hoa trắng tên là Cẩm Vân, cùng tên với Cẩm Vân thành. Hoa lam gọi là Lan Đằng. Từng chùm hoa nhỏ mọc chen chúc ở trên cành, tỏa ra mùi hương nồng đậm. Theoi như lão bản nương giới thiệu, hai chậu hoa này đều là hai loại cực hiếm, chẳng những xinh đẹp còn có thể làm thuốc.

“Hai loại hoa này đặt ở cùng một chỗ...” Lão bản nương đem giọng của mình nói nhỏ hơn nữa: “Có tác dụng trợ tình.”

“Trợ... Tình?” Nam Cung Nhã rất là khó hiểu: “Trợ tình là có ý gì?”

Lão bản nương sững sốt, tiểu tức phụ thể nhưng không hiểu ý tứ của “Trợ tình”. Nàng đành phải dùng ánh mắt có thâm ý liếc nhìn sau đó lại nói: “Trợ tình còn có thể có ý gì khác? Đương nhiên là để trợ giúp cảm tình a!”

Trợ giúp tình cảm?

Nam Cung Nhã cái hiểu cái không gật đầu: “Nga, hiểu được.”

Hai chậu hoa này được lão bản nương thổi phồng lên là trên trời có dưới đất không (ý nói là quý hiếm), đương nhiên là giá cả cũng không rẻ đi đâu. Nam Cung Nhã đem hết bạc vụn trên người bỏ ra, mới vừa đủ mua hai chậu hoa này.

Vừa lúc, đi ra lâu như vậy, cũng cần phải trở về.

Không biết có phải hai chậu hoa kia có tác dụng hay không, Nam Cung Nhã lúc trở về phòng cũng không còn bức mình như vậy, tâm tình cũng trở nên tốt hơn, phân phó người múc nước mang lên cho nàng rửa mặt chải đầu. Nàng ngồi ở trước mặt bàn, nhìn chăm chăm hai chậu hoa.

Một chậu có mùi hương mát lạnh, một chậu mùi hương lại nồng đậm, trộn chung một chỗ tạo thành mùi hương ngọt ngào tinh tế rất mê người.

Nam Cung Nhã để sát mũi vào, lại dùng sức ngửi.

Kỳ quái, ngửi trong chốc lát thể nhưng cảm thấy cả người đều mềm nhũn, ấm áp cùng vui vẻ.

Nam Cung Nhã nhất thời hứng khởi, thấy nước dùng để tắm đã mang lên, liền chốt cửa, tiện tay lấy cây kéo cắt một ít hoa xuống dưới, thả vào trong bồn tắm.

Mùi hương ngửi thơm như vậy, lại là được hoa, đại khái dùng để tắm cũng thích hợp.

Tâm tình của Nam Cung Nhã vui vẻ, chải lại mái tóc lộn xộn, cởi xuống quần áo, bước vào trong bồn tắm thả đầy hoa, đem cả người đều chìm xuống dưới.

Thơm quá...

Thất ấm...

Đáy lòng Nam Cung Nhã dần dần sinh ra một loại cảm giác kỳ dị. Cảm giác đó vừa tê dại vừa có chút giống như có người đang ở trong lòng nàng gãi ngứa. Nàng ở tổng nước trượt xuống, toàn bộ thân thể đều nhanh bị nước hòa tan. Đầu óc choáng váng, trước mắt mờ hồ một mảnh, dưới chân như nhũn ra.

Nàng đưa tay muốn đi bám lấy thành bồn, lại không cẩn thận sát tới thân thể của mình. Điều này làm cho thân thể của nàng run rẩy. Cảm giác vừa rồi hơi khó chịu rồi cũng lại không đáng ghét.

Suy nghĩ của Nam Cung Nhã có chút mơ hồ.

Nàng liếm liếm môi, phát giác trong lòng của mình trống rỗng.

Lưu Trưng...

Lưu Trưng như thế nào vẫn chưa trở lại vậy?

Nàng nhớ nàng quá, muốn gặp nàng, muốn chạm vào nàng, muốn nàng ôm chính mình, hôn môi của mình... Nam Cung Nhã tưởng tượng, không biết làm sao lại nghĩ tới cuốn sách nhỏ xem từ lúc trước.

Bị Lưu Trưng giấu ở trên nóc giá sách, bên trong chiếc hộp gỗ sơn đỏ, bên trong đó là một tập tranh...

Trên bức tranh vẽ đủ các hình ảnh nữ tử quần quanh một chỗ, đuôi lông mày đều hàm chứa trong đó nụ cười kỳ quái.

Chậm rãi...

Hai nữ tử trong đầu dần dần biến ảo....

Một người là Lưu Trưng...

Một người khác là nàng...

Nam Cung Nhã chậm rãi tưởng tượng, cảm giác thấy có một cỗ nhiệt lưu từ trong bụng tuôn ra, khiến cho toàn thân nàng có chút xụi lơ...

....

Kỳ thật một đường này sắc mặt của Lưu Trưng đều không tốt chỉ bởi vì nàng còn chưa ngộ ra nguyên nhân hàn khí lại xâm nhập được vào trong nội lực của cơ thể. Nàng đại khái đoán rằng, trong quá trình luyện hóa chân khí đã tiện thể đem hàn khí cũng hấp thu luôn. Nhưng cứ như vậy, chân khí trong cơ thể nàng có thể sử dụng một cách tự nhiên không? Hàn khí có thể lại đảo loạn không? Nàng một chút cũng không nắm chắc.

Lưu Trưng ở trên đường trầm tư suy nghĩ, sau khi rửa mặt chải đầu, thay quần áo, đầu tiên liền nghĩ muốn tìm một nơi yên tĩnh để thử một lần.

Lăng Vân kiếm pháp có bảy hai chiêu thức, bởi vậy tính toán ra thành hơn hai trăm biến chiêu.

Lưu Trưng vận khí đem toàn bộ kiếm pháp luyện một lần hoàn chỉnh, sau đó suy tư một lát lại thay đổi đến đạo chân khí thứ hai luyện lại lần nữa...

Chờ nàng thử hết toàn bộ, cuối cùng mới xác định tuy rằng hàn khí có chút không khống chế được, nhưng về cơ bản không ảnh hưởng gì đến uy lực của Lăng Vân kiếm pháp. Về phần thân thể của nàng, Lưu Trưng cũng thử nghiệm, hàn khí đã không còn ở trong tạng phủ, hẳn là không có gì đáng ngại.

Lưu Trưng luyện hồi lâu, rốt cuộc mệt mỏi. Nghĩ đến nàng cùng Nam Cung Nhã cả ngày nay còn chưa ăn uống chút gì, liền vội vàng chạy về khách điểm.

Nhưng...

Cửa phòng đóng chặt, không hề có động tĩnh gì.

Lưu Trưng đẩy cửa, cánh cửa bên trong bị cài chốt. Nàng lại ở bên ngoài gọi mấy tiếng, nhưng mà Nam Cung Nhã ở bên trong lại vô thanh vô tức (Không một tiếng động), không đáp lại một tiếng.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Lưu Trưng cảm thấy lo lắng.

Nàng nhìn trái nhìn phải phát hiện cửa sổ ở bên cạnh vẫn còn mở.

Lưu Trưng đi đến trước cửa sổ đánh giá một chút khoảng cách giữa phòng này cùng vị trí phòng của nàng, nhẹ nhàng nhảy ra ngoài cửa sổ, đạp lên một góc mái hiên lại nhảy một cái. Vừa lúc hiện ra ở trước cửa sổ phòng mình..

Hoàn hảo, cửa sổ đẩy một cái liền mở.

Lưu Trưng nắm chặt Lăng Vân kiếm trong tay, hít vào một hơi, từ ngoài cửa sổ nhảy vào.

Nhưng tình huống trong phòng hoàn toàn bất đồng với suy nghĩ của nàng.

Căn bản cũng không có kẻ địch, thoát nhìn căn phòng cũng không có gì ngoài ý muốn. Trong phòng im ắng, nhưng chẳng biết tại sao toàn bộ trong phòng lại tràn ngập một mùi hương lạ lẫm, ngọt dính khiến cho người ta có chút choáng váng. Lưu Trưng nhìn quanh toàn bộ căn phòng, phát hiện tựa hồ sau bình phong có động tĩnh cực nhỏ, kèm theo tiếng nước chảy.

“Nam Cung Nhã?”

“Ân...”

Đằng sau bình phong truyền đến tiếng nỉ non trầm thấp, thanh âm kia vừa mị vừa mềm, mềm yếu đến có chút dính, nhẹ nhàng trên trọc lòng người.

41. Chương 41: Động Tĩnh

Lưu Trưng cảm thấy được thật không thích hợp, cảm thấy càng nghi ngờ. Tiếng trả lời của Nam Cung Nhã mềm mại vô lực giống như không dùng được chút sức lực nào, hoàn toàn bất đồng với giọng nói thường ngày của nàng.

Nàng càng thêm hoảng hốt, vội vã đi mấy bước dài về phía sau bình phong. Nhưng càng đến gần nàng lại càng ngửi thấy mùi hương ướt át, ngọt dính. Trong đầu Lưu Trưng xuất hiện qua bảy tám ý niệm, chẳng lẽ là độc khí nguy hiểm gì đó? Vẫn là có quái vật? Hoặc là... Dứt khoát là Nam Cung Nhã rất xuẩn đã làm đổ hộp sơn phấn...

Ân, trương hợp này có khả năng cao hơn một chút.

Nhưng chờ nàng chân chính bước vào lại bị sưng sốt.

Quang cảnh sau bình phong so với lúc nàng rời đi không có gì khác biệt lắm, vẫn là một bồn tắm lớn ở phía sau bình phong, trên mặt đất cũng có nước bị văng ra. Điều duy nhất khác biệt chính là đây, bên trong bồn tắm có một cái đầu ướt sũng tựa vào thành bồn, một mối cúi đầu, hai mắt nhắm lại, hai gò má đỏ bừng, giống như nửa tỉnh nửa mê, mà bên cạnh là cánh tay trắng mềm như ngọc. Bộ dáng hiện ra có vẻ bần rùn một mối.

Đây là có chuyện gì?

Lưu Trưng tiến lên trước, sờ sờ hai gò má ửng đỏ có chút không bình thường của Nam Cung Nhã.

—— Thế nhưng nóng như lửa đốt.

Nàng từ phòng ngoài tiến vào, so với phòng trong nóng ảm mà nói, trên người có mang theo chút khí lạnh. Mà Nam Cung Nhã ở trong bồn tắm nóng đến không thở nổi, bị tay nàng sờ vào, thoải mái đến mức lập tức thân ngâm (rên rỉ) ra tiếng.

“Lưu Trưng...”

“Ân?”

“Lưu Trưng...”

Tiếng gọi liên tiếp mềm mại đáng yêu đến tận xương, mà khuôn mặt nóng rực của Nam Cung Nhã cũng dán lên mu bàn tay của Lưu Trưng. Một bên dán lên, một bên như là sợ nàng sẽ chạy đi mất, khẩn trương đem tay kéo lấy. Bộ dáng của Nam Cung Nhã giống như tinh thần không tỉnh táo, nhưng khí lực thể nhưng không nhỏ, một chút đã kéo Lưu Trưng lại bên mép bồn, lại còn giống như không biết đủ, đưa tay xuyên qua ống tay áo rộng thùng thình của nàng, từ trên cánh tay của nàng sờ lên lên trên.

Lưu Trưng nhú chặt mi, nhìn không được trách mắng: “Nam Cung Nhã!”

Nam Cung Nhã căn bản không phản ứng.

Nàng còn đang chuyên tâm làm chuyện của mình, một bàn tay còn chưa đủ. Tay kia cũng buông lỏng thành bồn, sờ hươu bên này. Nhưng Nam Cung Nhã hoàn toàn quên dưới chân của mình là nước, cảm bản không nghĩ sẽ không đứng lên được. Tay vừa mới buông lỏng chỗ dựa, dưới chân liền bị trượt, cả người đều sắp bị ngã xuống.

Lưu Trưng bị dọa sợ, vội vàng đưa tay đi đỡ thân thể của nàng. Điều này khó tránh khỏi sẽ chạm đến thân thể trắng trơn của Nam Cung Nhã. Một tay chạm đến làn da trơn mềm trượt xuống...

Tim của Lưu Trưng nhảy loạn, tay kia cầm Lăng Vân kiếm cũng không thể cầm được.

——— Keng một tiếng rơi trên mặt đất, tiếng rơi làm cho hai người đều bị dọa.

Lưu Trưng kịp phản ứng trước, giúp Nam Cung Nhã đứng vững, lúc sau cũng không dám liếc mắt nhiều một chút, xoay người đi tìm quần áo. Mà Nam Cung Nhã chỉ ngây ngốc đứng dựa vào thành bồn đứng trong chốc lát, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lưu Trưng lấy ra quần áo sạch sẽ đặt ở trên ghế đầu, lại cầm một chiếc khăn mặt sạch sẽ thả lên, dùng một chút hít một hơi thật sâu, khôi phục lại bộ dáng lãnh đạm như ngày thường, mới xoay người lại nói: “Mau ra đây thay quần áo, nước đều lạnh rồi, ta đi ra ngoài trước.”

“Lưu Trưng...” Tiếng kêu này vẫn mang một mối, tựa hồ còn bao hàm trong đó một chút khẩn cầu.

“Làm sao vậy?” Lưu Trưng chỉ ngừng bước chân, không quay đầu lại.

“Người.... không thích ta sao...”

Lời nói vừa chua xót vừa ủy khuất, thế nhưng khiến người ta không thể tiếp tục nhẫn tâm.

Lưu Trưng không biết Nam Cung Nhã rốt cuộc làm sao vậy, nhưng cũng mơ hồ cảm giác nàng có chút không đúng, đành phải nhẹ giọng trấn an nói: “Như thế nào lại vậy? Người cầm quần áo mặc vào trước đi, chúng ta đi ra nói chuyện sau.”

“Không mặc... Mới không cần mặc... Ta nóng quá.... Mệt mỏi quá, nóng quá...A!”

Nam Cung Nhã tựa hồ đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng, tiếp theo đó là ào một tiếng nước chảy.

Lại ngã xuống?

Lưu Trưng cuống quýt quay lại, vài bước đã qua đó.

Nhưng lần này Nam Cung Nhã không thật sự ngã vào trong nước, chính là vừa mới nhấc chân nghĩ muốn ra bồn tắm, lại không nghĩ rằng nàng ngâm ở trong nước quá lâu, cả người kiệt sức, vừa mới cử động liền trượt một chút. Chẳng qua lần này một tay của nàng bám được thành bồn, rất nhanh đã đứng dậy. Thấy Lưu Trưng chạy lại, Nam Cung Nhã liền đứng thẳng dậy, lấy tay bắt lấy cánh tay của nàng.

Lần này...

Cảnh tượng trước ngực của Nam Cung Nhã bị lộ ra không sót chút gì.

Lưu Trưng hít mạnh một hơi.

Nàng rất khó không đem ánh mắt dừng ở phía trên bạch tuyết ngọc phong (bầu ngực), đã thế ở trên còn có hai quả hồng nhạt, ở tâm là hai hai đỉnh lập (đứng thẳng) tiểu hồng quả, dụ người háo hứng.

Lưu Trưng dùng bước chân, miệng khô lưỡi khô, nhưng không thể nhúc nhích nửa phần.

Nam Cung Nhã lại càng khó chịu, nàng ngâm mình trong bồn lâu lắm, mà mùi hương của Cẩm Vân cùng Lan Đẳng lại càng nồng hơn. Cả người nàng bị xông khô nóng. Da thịt trắng nõn nổi lên màu đỏ ửng. Khắp người đều cảm thấy trống vắng, mong mỏi có người vỗ về thương tiếc. Lúc này thấy Lưu Trưng đi đến trước mặt, tinh thần của nàng bị mất hơn phân nửa, chỉ dựa vào bản năng liền nhanh chóng nắm lấy tay của Lưu Trưng, dán lên vị trí nóng nhất trước ngực mình.

Lưu Trưng nôn nao.

Dưới tay là một mảnh mềm mại nóng bỏng, mà trong đó còn có một viên tiểu hạch quả đang ở trong lòng bàn tay nàng bị vuốt ve làm cho rung động.

Nam Cung Nhã lúc này mặt nhăn như tơ, kiều duyên (thở dốc), thật sự mê người.

Mà Lưu Trưng cũng dần cảm thấy cả người nóng lên, thậm chí có chút luyến tiếc buông tay. Tâm niệm của nàng bị hấp dẫn, bị bách bước về phía trước hai bước. Nào biết Nam Cung Nhã lại đang chờ, đưa tay quàng lấy cổ của nàng, hơi hé miệng, lấy tư thái cầu xin thương xót hôn lên.

Lưu Trưng còn tồn ba phần lý trí, tuy rằng cũng cúi đầu cắn lấy cánh môi Nam Cung Nhã đưa lên, nhưng cũng thận trọng đem bàn tay có chút không chịu khống chế rút về.

Nam Cung Nhã ưm một tiếng, khẽ nhú mày, tựa hồ có chút bất mãn.

Hai tay của Lưu Trưng lại ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, nhân cơ hội bế nàng từ trong nước đi ra.

Cả người Nam Cung Nhã vô lực, chỉ biết dùng lưỡi nóng bỏng tìm kiếm sự đáp lại của Lưu Trưng, đem toàn bộ thân thể đều dán chặt lấy trên người Lưu Trưng, càng không nhận được cọ xát dây dưa, giống như cây điều la(*) quấn lấy gốc “Đại thụ” là Lưu Trưng, như thế nào cũng không chịu buông ra nửa phần. Lưu Trưng mật thật lớn khí lực mới đem nàng ra khỏi bồn nước, ôm tới trên giường. Ai ngờ mới thả Nam Cung Nhã trên giường, lại bị nàng dùng lực kéo xuống. Lưu Trưng lúc này không hề đề phòng, nàng nề đè lên thân thể xích lửa của Nam Cung Nhã.

(*) Một thứ cây mọc từng bụi. Kinh thư có câu điều cùng nữ la thí ư tòng bách. Cây điều cùng cây nữ la bám vào cây tòng cây bách.

“Lưu Trưng...”

Hơi thở của Nam Cung Nhã đầy nhiệt khí, còn tản ra một loại hương khí ngọt dính say lòng người, hồn xiêu phách lạc, thật là yêu mị.

Lưu Trưng nhìn bộ dáng liêu nhân Nam Cung Nhã, bất đồng với thường ngày được thấy, cùng với ngây thơ khả ái hoàn toàn bất đồng, nhất thời bị mê hoặc tâm trí. Sau khi ngơ ngác nhìn một lúc lâu, chờ nàng đem ánh mắt rời đi, lại thấy Nam Cung Nhã hơi nghiêng đầu, lộ ra hoàn toàn cái lỗ tai nho nhỏ. Tai của nàng bị động tình khiến cho đỏ tươi ửng ửng, nói không nên lời mê người.

Lưu Trưng nhận không được muốn nếm thử hương vị kia một chút, liền ngậm vào liếm láp.

Ai ngờ Nam Cung Nhã bị hành động này kích thích lại càng thêm động tình, thân thể không tự giác vặn vẹo, trong miệng thâm ngậm càng lớn, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Lưu Trưng cảm thấy nàng bị khó chịu, lại cũng không muốn buông ra, liền từ lỗ tai xuống dưới cổ. Mỗi một chỗ cũng không có bỏ được buông ra, một đường nhắm nháp. Hai người bọn họ hàng ngày thân thiết, nhiều lắm cũng chỉ là ôm hôn. Lưu Trưng chỉ biết là thân thể của Nam Cung Nhã mềm mại. Lúc này thấy được thân thể xích lửa của nàng mới biết đáng người nàng cân xứng, không nhiều một phần, cũng không thiếu một phần, da thịt lại càng nhẵn nhụi, làm người ta lưu luyến quên về, yêu thích không buông tay.

Lưu Trưng khẽ lấy tay vuốt ve, lấy miệng lưỡi cùng yêu. Đợi cho đến khi đến trước ngực, nàng vui đầu khẽ cắn, ngậm lấy điểm dính lập.

Nam Cung Nhã không ngừng thân ngậm, kiều duyên.

Không biết khi nào, nàng lung tung cầm lấy bàn tay của Lưu Trưng đang vuốt ve thân thể của nàng, đẩy xuống dưới hạ thân của mình.

Tay của Lưu Trưng vừa chạm đến, chỗ kia thế nhưng đã sớm lan tràn mở ra, nước dính ướt sũng bàn tay. Hai chân của Nam Cung Nhã khẽ mở, theo bản năng hơi động người. Lưu Trưng cũng đã hiểu, dựa theo trực giác ở tại nơi non mềm dần dần cử động.

Nam Cung Nhã lại cúi đầu mềm mại vô lực kêu lên.

“Lưu Trưng...”

Lưu Trưng cúi đầu hôn hôn đôi môi có chút sưng đỏ của Nam Cung Nhã.

Thần trí của Nam Cung Nhã giờ phút này đã hoàn toàn mất hết, ánh mắt có chút tan rã.

Ngoài cửa sổ có tiếng vang nhỏ, tựa hồ có trận gió mát thổi tới, hòa tan không khí lả lướt trong căn phòng, cũng làm cho Lưu Trưng đang ý loạn tình mê thanh tỉnh vài phần. Nàng cảm thấy dưới tay đang có một lực hấp dẫn không ngừng nắm lấy ngón tay của nàng, tựa hồ mời nàng tiến vào. Lưu Trưng nhìn Nam Cung Nhã đang ở dưới thân trần trọc khó nhìn, ngược lại rút ngón tay ra.

Cái khác thì thôi, nhưng nếu là...

Thật sự muốn vào thân thể Nam Cung Nhã, Lưu Trưng có chút không đành lòng.

Nàng từ trước không rành thể sự, nhưng từ khi nhìn những hình ảnh cùng với một ít văn tự trong tập tranh nhỏ Công Nghi Ngưng đưa cho nàng, đương nhiên nàng biết chỗ đó ở thân thể của nữ tử đại biểu cho ý nghĩa gì.

Tuy rằng nàng cùng Nam Cung Nhã lưỡng tình tương duyệt, nàng cũng nhất định đối Nam Cung Nhã phụ trách cả đời.

Nhưng...

Tựa hồ không phải lúc này.

Nhất là dưới tình huống như thế này. Nhìn như thế nào đều thấy vô cùng không ổn.

Cẩn thận nghĩ lại, Nam Cung Nhã tuy ngày thương hoạt bát lớn mật, tính tình sáng sủa, nhưng.... Nếu là các nàng có chút hành động vô cùng thân thiết, hoặc là lúc đàm luận có ngôn ngữ nhắc đến tình sự, Nam Cung Nhã liền ngượng ngùng đến đỏ bừng mặt, chỉ biết trốn ở trong lòng nàng, ngay cả ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không chịu. nàng cảm thấy Nam Cung Nhã thuần khiết thật khả ái, cũng chưa bao giờ bức bách về mặt anyf.

Nhưng lúc này rất không bình thường.

Nam Cung Nhã chẳng những lớn mật chủ động, càng coi như là cực kỳ phóng đãng, làm một ít chuyện nàng căn bản sẽ không hiểu. chỉ sợ là bị cái gì mê hoặc tâm trí.

“Nam Cung Nhã...”

“Ân?” Nam Cung Nhã hơi ứng một câu, bên trong đôi mắt không khiến nàng rất nhanh bắt lại tay của Lưu Trưng.

Lưu Trưng khẽ nhíu mày, giây xra một chút, lại đụng đến bên đùi bóng loáng, căng mịn. Lại nhìn hai gò má ửng hồng, ánh mắt mê mông giống như muốn tan ra, mang theo cầu xin, lại giống như cực kỳ khó chịu.

Trong nháy mắt, Lưu Trưng nhớ đến một bức họa.

————— Đúng là ở trong tập tranh nho nhỏ đấy.

Lưu Trưng ngồi dậy, lấy tay tách ra hai chân của Nam Cung Nhã. Lần này toàn bộ của Nam Cung Nhã đều rơi vào trong mắt anngf. Lưu Trưng nguyên bản cảm thấy, nếu đều là nữ tử, thân thể cũng không sai biệt lắm, không có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng lúc này, cúi đầu liếc mắt một cái, lại chẳng biết tại sao khiến cho nội tâm của nàng xao động vô cùng.

Chỗ kia phần nộn (trắng nộn) xinh đẹp, dính theo trong suốt mật nước.

Hô hấp của Lưu Trưng như bị ngừng trệ, cúi đầu hôn xuống, ngậm hút lấy.

Cả người Nam Cung Nhã sợ run, ngay cae tiếng gọi cũng có chút khàn khàn.

“Lưu... Trưng...”

“Ân...”

“Lưu Trưng...”

....

Ngoài cửa sổ sắc trời tối dần, hoàng hôn mờ mờ. Bên trong phòng là cảnh xuân kiều diễm, ấm áp cùng vui vẻ.

42. Chương 42: Tình Ý

Nam Cung Nhã là bị đối tỉnh.

Lúc sau tỉnh lại, cảm thấy có chút không đúng, nàng theo bản năng giật giật thân thể, lại cảm giác như cả người mệt mỏi, buồn rầu, đau đớn. Nàng tròn tròn mắt, mơ mơ màng màng suy nghĩ trong chốc lát, giống như..

Bạch hoa, lam hoa...

Rắc ở trong bồn tắm...

Giường hồ điệp...

Còn có ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm nàng, hai tay ôn nhu khiêu khích thân thể của nàng.

Hôm qua...

Nam Cung Nhã lập tức nhớ lại toàn bộ! Nàng vốn là đang tắm, sau lại không biết bị cái gì mê tâm trí, thế nhưng... Nam Cung Nhã thất kinh, theo bản năng sờ sờ trên người, lại phát hiện trên người vẫn êm đẹp mặc y phục. Lòng nàng nhất thời tồn tại may mắn, vừa định thở phào, lại không cẩn thận va chạm vào chỗ xấu hổ trên người. Thế nhưng nó lại truyền đến một cảm giác sưng đau, khiến nàng thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Cổ tình cửa phòng vào lúc này lại vang lên.

Nam Cung Nhã giật dử và xấu hổ muốn chết. Quay đầu lôi kéo chăn, đem cả người cuộn vào trong, lăn hai ba vòng vào trong góc giường, nắm chặt lấy góc chăn không chịu nhúc nhích. Rồi lại không chịu được, nín thở lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài chăn.

“Đứng dậy.”

Bên ngoài chăn vẫn vang lên thanh âm lạnh lùng không khác gì ngày xưa, nhưng Nam Cung Nhã nghe vào trong tai lại không thể nào bình thản đối mặt. Một nàng còn tự cho mình là đại tiểu thư thế gia, lại không hề có liêm sỉ, phóng dăng cực điểm như vậy... Trong xương nàng dĩ nhiên là loại người như vậy? Nam Cung Nhã càng nghĩ càng thương tâm khổ sở, chỉ hận không thể buồn bực mà chết ở trong chăn.

Lưu Trưng đứng ở bên chờ giây lát, nhưng mà bên trong chăn lại một chút cũng không động. Nàng đơn giản ngồi xuống, đưa tay kéo chăn xuống.

Bên trong lại dùng lực lớn hơn nữa, hung hăng kéo trở về..

Trong lúc kéo qua kéo lại, thế nhưng lại đem chỉ thêu trên chăn kéo đứt mấy cái.

“Nam Cung Nhã!”

Lưu Trưng nhìn không được nhú mày, thấp giọng trách mắng.

Bên trong chăn rốt cuộc không động đây, bày ra bộ dáng mặc người xâm phạm.

Lưu Trưng không chút khách khí kéo chăn ra, lại ngăn cả người.

Trên giường chăn đem tán loạn, lộ ra thành một đống, khiến người bị bọc trong chăn càng thêm thêm đậm dục yêu. Sắc mặt nàng tái nhợt, trong mắt ngấn lệ, giống như cố gắng kìm nén không cho nó rơi ra, tàn nhẫn cắn môi dường như không biết đau vậy.

Tâm của Lưu Trưng liền mềm nhũn, quan tâm đưa tay ra.

Nam Cung Nhã muốn né tránh...

Không né tránh.

Lưu Trưng nâng cằm nàng lên, dùng sức tách đôi môi đang bị cắn chảy máu ra, lại sờ sờ mặt của nàng. Cúi người xuống hôn môi của nàng.

“Hôm qua là ta ép buộc người.” Bộ mặt của Lưu Trưng vẫn là không chút thay đổi, nhưng đáy mắt ôn nhu giống như muốn trào ra: “Người nếu muốn phát giận, muốn đánh muốn giết, liền hướng đến ta đi.”

Lách tách.

Nước mắt của Nam Cung Nhã rốt cuộc không thể nào kiềm chế được, từ khóe mắt rơi xuống trên đầu gối.

“... Đừng tra tấn chính mình, nếu còn có khí lực tìm đến ta để làm phiền.”

Bên trong trí nhớ, tựa hồ Lưu Trưng chưa bao giờ ôn nhu nói chuyện với nàng nhiều như vậy.

Tuy rằng đáy lòng Nam Cung Nhã rất rõ ràng, đương nhiên Lưu Trưng là người đối với nàng tốt nhất trên đời này. Nhưng ngày thường nếu Lưu Trưng nói chuyện mà nàng không nghe. Hoặc là Lưu Trưng sẽ lạnh lùng nghiêm mặt, làm cho nàng ngao ngao đi vào khuôn khổ, hoặc là mặc kệ nàng đùa giỡn, Lưu Trưng cũng liền thờ dãi bỏ qua.

Đây là lần đầu tiên.

Vì làm cho nàng hết giận, liền ôn nhu kiên nhẫn như vậy, ôm hết “Sai lầm” để trên người của mình.

Nam Cung Nhã tự nhiên cảm động, nhưng chẳng biết tại sao, bị Lưu Trưng ôn nhu khuyên giải như vậy, troang lòng nàng lại càng ủy khuất hơn. Đơn giản không kìm nén nữa, nước mắt ào ào chảy xuống.

“Không được khóc.” Lưu Trưng lại nhíu mày, nhưng mà chỉ một lúc. Một lúc sau, hình như là cảm thấy ngữ khí của mình quá nghiêm khắc, lại đưa tay ra lau nước mắt thay Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã càng khóc mạnh lên.

Lưu Trưng càng nhíu mày.

“Người khóc trông rất xấu.”

“...”

Lần này Nam Cung Nhã ngược lại thật sự dừng khóc. Nàng oán hận trừng mắt nhìn Lưu Trưng, vẫn còn chưa hết giận, nàng nổi dậy dùng sức đánh Lưu Trưng một quyền. Chỉ tiếc nắm đấm thu hồi có chút chậm, bị người kia bắt được, đem nàng kéo lại, đem cả người Nam Cung Nhã đều ôm vào trong ngực.

Cái ôm này thật dịu dàng, thật ấm áp.

Nam Cung Nhã cảm thấy trên trán mình vừa bị in một cái hôn.

“Chờ chúng ta gặp xong Nhị thúc của người, chúng ta liền thành thân đi.”

“Thành... Thành thân?”

Cả người Nam Cung Nhã ngây ngốc. Nàng trăm triệu không thể ngờ, Lưu Trưng lại đột nhiên đưa ra một chuyện như vậy. Các nàng.... Cũng có thể thành thân sao? Ý của thành thân không phải là về sau, mỗi ngày đều được ở cùng một chỗ. Tuy rằng hiện tại, các nàng cơ hồ đều là mỗi ngày ở chung một chỗ, nhưng ở trong lòng Nam Cung Nhã lại cảm thấy thành thân hay không thành thân vẫn là khác nhau. Về phần khác nhau chỗ nào, nàng lại không nói lên được.

“Ân, người đã quên? Chúng ta nguyên bản đã là phu thê.”

Nghe Lưu Trưng vừa nói như vậy, Nam Cung Nhã lại nhớ đến, lúc các nàng ở Thanh thủy trấn, cũng đã ký qua hôn thư, lập văn khế, có danh nghĩa phu thê. Nghĩ như vậy, các nàng đã là “Phu thê”, như vậy chuyện hôm qua...

Có phải là chuyện tự nhiên mà vậy, là chuyện thuận lý thành chương?

Nam Cung Nhã nghĩ đến đây, cuối cùng đem tích tụ trong nội tâm của mình giải quyết một ít, tuy rằng vẫn đối với tư thái phóng đảng hôm qua của mình có chút canh cánh trong lòng, nhưng việc đã đến nước này, nàng cũng phải liều mạng làm cho chính mình quên mất chuyện này, không suy nghĩ thêm nữa.

Cũng may, thần sắc của Lưu Trưng vẫn như thường, cũng làm cho nàng chậm rãi có chút thả lỏng.

Nam Cung Nhã suy nghĩ cẩn thận, liền cũng quyết định rời giường. Nàng từ hôm qua đã không ăn qua chút gì, đã sớm đói bụng đến tê tâm liệt phế.

“Ta đói bụng.”

Nam Cung Nhã rì rầm một tiếng, giấy khỏi ôm ấp của Lưu Trưng định đứng dậy, ai ngờ lần này lại không cẩn thận sát tới trước ngực. Hơi hơi đau đớn khiến nàng nhăn mặt, cúi đầu kêu một tiếng.

Lưu Trưng hơi lo: “Làm sao vậy?”

Nam Cung Nhã vừa thẹn lại vừa phẫn, cổ tình chỗ đau lại khò khè nói ra miệng, đành phải hung tợn trừng mắt nhìn Lưu Trưng một cái, lại lấy tay đẩy ra, tức giận xuống giường mặc quần áo.

Lưu Trưng đỡ thật lâu, thật vất vả mới làm cho Nam Cung Nhã tiêu khí, lòng nghĩ đã vô sự, nhưng lúc này thấy nàng lại trừng mắt, giống như lại nóng giận. Thật sự có chút không đoán được.

Nam Cung Nhã lần này phát tác tính tình tới tận lúc ăn.

Nàng một bên nhét đồ ăn vào miệng, một bên liều mạng phụng phịu, vô luận như thế nào cũng không nhìn Lưu Trưng liếc mắt lấy một cái, cũng không nói một chữ. Lưu Trưng đùa nàng trong chốc lát, thế nhưng lại cảm thấy bộ dạng này của Nam Cung Nhã rất là đáng yêu. Trong lòng âm thầm cảm thấy buồn cười nhưng trên mặt không dám lộ ra nửa phần, đành không thêm nhắc lại, từ từ lại bắt đầu ăn.

Nam Cung Nhã cầm một miếng bánh xốp (tô bính) ngàn tầng đặc sản ở Vân Cẩm thành, lại không nghĩ rằng miếng bánh vừa ta lại xốp. Một hơi khò bao hết, còn chưa cắn liền đã gãy một nửa. Lúc này, một tay nàng vừa cầm lên bánh bao, một tay kia cầm đũa, hoang mang rối loạn không tìm thấy tay để đỡ, nhưng lại có người so với nàng nhanh hơn, trực tiếp nhào lên cắn một nửa khối bánh còn lại, rõ ràng thuận thế cạo xát ở trên môi nàng một phen mới lui về, đem tô bính tinh tế thưởng thức, thế nhưng còn cảm thán một câu: “Rất thơm.”

Đó cũng không phải lần đầu tiên các nàng hôn môi.

Nhưng mặt của Nam Cung Nhã vẫn ngoài ý muốn đỏ bừng lên.

Xấu hổ trong chốc lát, nàng lại nghĩ, Lưu Trưng vốn là người đứng đắn đến cỡ nào, lại không nghĩ rằng hiện tại, thế nhưng trở nên... vô lại như vậy!

Tuy rằng như vậy, nhưng nàng cũng nhân nghĩ như vậy mà rất nhanh xóa đi tâm tư, đã quên lúc trước, chính mình vì sao phải tức giận.

Lưu Trưng thấy sắc mặt nàng dần trở lại bình thường, cuối cùng tìm được cơ hội, làm bộ như lơ đãng hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Đúng rồi, hai chậu hoa ở trên bàn... là ở chỗ nào tới?” Nàng vẫn nghĩ đến chuyện Nam Cung Nhã đột nhiên trở nên kỳ quái. Sáng sớm đã dậy điều tra, rất nhanh đã tra ra ngọn nguồn.

Một chậu Cẩm Vân, một chậu Lan Đằng.

Hỏi người trong khách điểm mới biết, dĩ nhiên là thứ trợ tình.

Nam Cung Nhã vẫn không nghĩ nhiều, thoải mái thừa nhận: “Là ta mua về.”

“Người... Mua?” Lưu Trưng cơ hồ bị thức ăn trong miệng làm cho nghẹn, dừng một chút lại cẩn thận mở miệng hỏi: “Vậy người cũng biết loại hoa này là gì?”

“Trắng gọi là Cẩm Vân, lam gọi là Lan Đằng.” Nam Cung Nhã chớp chớp ánh mắt, cố gắng nhớ lại một chút: “Àch... Lã bản nương hình như nói là có tác dụng trợ cái gì... tình gì đó. Ta liền mua trở về.” Nói đến hai chữ “trợ tình”, trong lòng Nam Cung Nhã có chút chột dạ, cũng không phải là nàng hiểu biết chính xác

trợ tình là có ý gì, mà là nghĩ đến lý do nàng mua hoa này, là vì giúp cho nàng cùng Lưu Trưng hòa hảo. “Trợ” dĩ nhiên ra loại tương y tương luyện thành “tình”. Lúc này thế nhưng toàn bộ không thể nói ra khỏi miệng, làm cho nàng không khỏi có chút xấu hổ.

Lưu Trưng lần này lại không nói nổi ra một chữ.

Nam Cung Nhã đợi trong chốc lát, thấy nàng chính là sững sờ, cũng không hỏi lại, liền lại chột dạ cúi đầu, bắt đầu uống cháo.

Lưu Trưng ở trong lòng âm thầm thở dài.

Nàng rốt cuộc thật sự không hiểu, vẫn là...

Được rồi.

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của nàng, chắc thật sự không hiểu.

“Hai chậu hoa kia vừa xấu, lại khó ngủ.” Lưu Trưng tùy tiện tìm lý do: “Ta đã vứt đi rồi.”

“Cái gì?! Người... Người vứt nó?”

“Ân.”

Người vứt đồ ngược lại rất là có lý lẽ.

Nàng đương nhiên sẽ không nói cho Nam Cung Nhã, kỳ thật hai chậu hoa kia là đưa cho lão bản của khách điểm. Nàng lo lắng Nam Cung Nhã nghe xong sẽ nhảy dựng lên đòi đem hai chậu hoa kia về. Đến lúc đó tranh luận lên, hỏi nguyên cớ, Lưu Trưng thật sự không hiểu nên giải thích như thế nào với Nam Cung Nhã.

Đợi đến lúc các nàng thu dọn xong ra khách điểm, lại lần nữa mua xe ngựa.

Lưu Trưng vẫn ở ngoài đánh xe, mà Nam Cung Nhã lại ngồi ở trong xe tức giận.

Nàng tức giận Lưu Trưng, thế nhưng không hỏi nàng một tiếng đã ném hai chậu hoa đi. Sau lại bởi vì đương lúc ra khỏi thành không dễ đi, tắc đến mức cả người nàng đều đau, hơn nữa... chỗ có chút khó chạm lại vô cùng khó chịu. Nguyên do này không thể mở miệng phát tác, càng làm cho nàng buồn bực đến cực điểm.

Được rồi, một đương này, thật có hơn phân nửa thời gian nàng đều ở trong ầm ức.

Đêm đó các nàng ở một nhà nông.

Nam Cung Nhã duy trì cấu kính lâu như vậy, rốt cuộc làm cho nàng phát lang (sói) tính, thấy Lưu Trưng bưng thức ăn đi vào, nàng liền nhìn chằm chằm cánh tay của Lưu Trưng trong chốc lát.

Cuối cùng...

Kéo lại một phen, cắn đi xuống.

Lần này cắn thật sự ác, nhưng mà Lưu Trưng bị cắn lại vẫn không nhúc nhích, không rên một tiếng, tùy ý Nam Cung Nhã làm càn phát tiết. Chờ Nam Cung Nhã muốn nhả miệng, nguyên bản da thịt trắng nõn, nhẵn nhụi có thêm hai dấu răng dính máu đến ghê người.

“Lưu... Trưng...”

Lưu Trưng kéo tay áo xuống, chỉ làm như không tồn tại.

“Còn tức giận sao?”

Nam Cung Nhã há miệng thở dốc, cuối cùng đành phải lắc đầu.

Lưu Trưng cũng không nói nhiều, ngồi xuống thay nàng xới cơm, gấp thức ăn, lại đem bát đưa đến trước mặt nàng. Trong lòng Nam Cung Nhã cảm thấy thật ảm, tuy rằng còn kèm theo chút không rõ chưa xót.

Nàng đột nhiên hỏi ra vấn đề muốn hỏi.

“Lưu Trưng, người có phải là... thích ta hay không?”

“Ân.”

“VẬY... Vì cái gì... sẽ thích ta?” Nam Cung Nhã vừa hỏi ra liền trở nên khẩn trương. Lưu Trưng sẽ trả lời như thế nào? Đáp án kia có thể khiến nàng thất vọng hay không?

Nhưng mà Lưu Trưng chính là gương mặt nhìn nàng một cái, càn thật sự nghĩ ngợi, nói: “Không biết.”

Thế nhưng... Không biết.

Nhưng Nam Cung Nhã cẩn thận nghĩ lại, đáp án này so với đáp án nào cùng đều phải tốt. Nếu Lưu Trưng thật sự nói ra nguyên nhân gì đó, nàng ngược lại chỉ sợ lại lo lắng, sẽ trần trọc đi suy tư. Lưu Trưng đối nàng tốt như vậy... Nếu nàng bởi vì nguyên do gì đó mới thích nàng. Như vậy, ngày sau có thể hay không bởi vì nguyên do khác lại chán ghét nàng?

Cũng may, Lưu Trưng nói rất đúng “Không biết”.

Nàng không biết chính mình vì sao lại thích nàng, lại vẫn đang thích nàng.

Tại sao?

... Cũng thế.

Nàng cũng không hiểu vì sao đối với nàng sinh ra tình ý. Từ này về sau khó có thể dứt bỏ.

Các nàng ngồi đối diện nhau, đang dùng bữa chiều.

Trời đã tối đen, ngọn đèn trong phòng thấp lên mờ mờ. Trong lòng Nam Cung Nhã nhớ tới vết thương trên tay Lưu Trưng bị nàng cắn, nhưng nàng còn chưa mở miệng hỏi, Lưu Trưng lại lên tiếng trước.

“Cởi quần áo ra.”

“...”

Lưu Trưng tựa hồ cũng cảm thấy cách nói của mình có chút không ổn, dừng lại một chút bổ xung thêm một câu: “Đau ở chỗ nào? Để cho ta xem một chút.”

Nguyên lại nàng đã nhìn ra.

“Không... Không cần! Ta chỗ nào cũng không đau!”

Lưu Trưng nhăn mày, sắc mặt trầm xuống.

Nam Cung Nhã lại chỉ muốn phá cửa mà chạy!

43. Chương 43: Gia Môn

Lưu Trưng cảm thấy rằng, nàng cùng Nam Cung Nhã hai người sớm tuy hai mà một, hướng chi... Bộ dáng xích lửa của Nam Cung Nhã nàng cũng chưa phải chưa thấy qua. Cho nên, nàng muốn xem chỗ đau của Nam Cung Nhã, cũng không thấy có nửa điểm không ổn.

Nam Cung Nhã lại không nghĩ như vậy.

Cho dù xem cũng xem qua, thậm chí sờ cũng sờ qua....

Cũng vẫn là không được!

Không, phải nói là, chính vì mấy ngày trước đã thấy hết, thậm chí làm cho Nam Cung Nhã lại càng không chịu. Vừa nghĩ tới phải cởi bỏ y phục để cho Lưu Trưng nhìn kỹ kiểm tra, nàng liền đỏ mặt tới tận cổ rồi.

Nhưng Nam Cung Nhã cũng nhìn ra sắc mặt của Lưu Trưng không thích hợp.

“Ta.. Ta chỉ có chút không thoải mái, cũng không có gì. Quá hai ngày là tốt rồi. Người... Có cái gì hay để nhìn, một lúc là tốt rồi...”

Lưu Trưng nghe xong, thể nhưng cảm thấy có chút đạo lý, nghĩ nghĩ lại nói: “Nhưng nếu không thoải mái liền...” Nàng lại dừng một chút, đúng là vẫn còn khó có thể tiêu tan, nghĩ đến Nam Cung Nhã nguyên một ngày đều buồn bực không vui, liền đề nghị: “Ta đi hỏi chủ nhà xem có thuốc hay không.”

Nam Cung Nhã vừa nghe liền sốt ruột.

“Hỏi... Hỏi cái gì nha! Người...”

Lưu Trưng đã muốn đi ra ngoài.

“Diệp Lưu Trưng! Người người người người đứng lại cho ta!”

“Như thế nào?”

Nam Cung Nhã mau khóc: “Người đi hỏi... Người muốn hỏi như thế nào a?”

Lưu Trưng ngẩn người: “Thì nói..”

Nói cái gì?

Lưu Trưng khẽ chuyển đôi mắt, tựa hồ có chút hiểu được. Cho nên nàng lại quay trở về. Chốt lại cửa phòng, vô cùng nghiêm, tức nói một lần: “VẬY... Đem y phục cởi ra, cho ta xem.”

Lưu Trưng kiên trì như thế, Nam Cung Nhã tự biết chạy không thoát, cắn răng một cái, nhắm mắt lại, ngồi ở bên giường biểu tình giống như chịu hình. Lưu Trưng cũng không khách khí, hai ba cái đã cởi ra y phục của nàng, tinh tế kiểm tra, thấy nơi đó đỏ sẫm, hơi có chút sưng, nhưng xem ra đích xác như lời Nam Cung Nhã nói, quá hai ngày sẽ tốt lắm.

Chính là lúc này Nam Cung Nhã nhắm mắt, nghiêng đầu, y phục cởi hết, lộ ra tư thái mặc người xâm lược. Thật sự làm cho Lưu Trưng sinh ra vài phần tâm tư, muốn đem nàng chà đạp một phen.

Bất quá... cũng chỉ là ngẫm lại.

Lưu Trưng lại rất nhanh thay nàng cột lại tiết y, khép lại áo ngoài.

Nam Cung Nhã cuối cùng cũng mở mắt, lại bủ môi, thần tình đều là mất hứng. Lưu Trưng liếc nhìn nàng một cái, thể nhưng cảm thấy có chút buồn cười. Nam Cung Nhã ngày thường đa số đều là hồ nháo, khó được lộ ra bộ dáng thuận theo rồi lại nhìn không được ủy khuất. Mặt Lưu Trưng không đổi sắc, rồi lại cúi người hôn một cái trán an, mới đi ra ngoài múc nước, chuẩn bị cho hai người sơ tẩy.

Đợi đến lúc đi ngủ, Nam Cung Nhã vẫn còn có chút căm giận.

Nàng nhìn Lưu Trưng cởi áo ngoài, không biết từ đâu chui ra ý tưởng kỳ quái, tức giận nói: “Ta đều chưa thấy qua bộ dáng lúc người cởi hết xiêm y.”

Lưu Trưng ngẩn người, thể nhưng cười gật đầu: “Àn.”

Nàng đổi chuyện này không thềm để ý, cho nên liền nghe lời cởi ra cả tấm y, lộ ra chiếc cổ trơn bóng, cánh tay thon dài trắng nõn, trên người chỉ còn lại tiết y màu thanh thủy, trước ngực... cũng hơi nở ra. Chân chính tính ra, đây cũng không phải lần đầu tiên Nam Cung Nhã nhìn thấy Lưu Trưng chỉ mặc mỗi tiết y, nhưng Nam Cung Nhã gương mặt lên nhìn, rốt cuộc không rời được ánh mắt. Nhìn xem mà mặt đỏ tai hồng, tim đập như nổi trống.

Lưu Trưng thấy nàng nhìn không rời, liền đưa tay muốn cởi dây lưng của tiết y.

Nam Cung Nhã bị hoảng sợ, đưa tay bắt lấy tay nàng, lắp bắp nói: “Không... Không cần cởi.”

Lưu Trưng nhú mày.

Có mỹ nhân nóng bỏng nhào vào như thế, nàng tự nhiên không chịu bỏ qua. Một phen ôm nàng vào trong ngực, cười nói: “Ngủ đi. Ngày mai người lại không chịu dậy.”

Nam Cung Nhã ngã vào trong lòng Lưu Trưng. Bên tai cùng gò má đều dán lên da thịt nhả nhụi ở bên ngoài, nghe nàng ở trên đầu nói chuyện, cảm giác được lồng ngực của nàng rung động, thể nhưng cảm thấy vô cùng tuyệt vời, một chút cùng luyện tiết ly khai.

Tư vị kỳ diệu như thế vẫn kéo dài đến tận lúc hai người nằm ở trên giường.

Lưu Trưng cởi chỉ còn có tiết y, nằm xuống trước, mà Nam Cung Nhã chần chừ thật lâu, cuối cùng cũng cấn rằng cởi tẩm y ra, đi lên trên giường. Ngày thường các nàng đồng giường cộng chằm, cho tới bây giờ đều là Nam Cung Nhã nằm ở trong mà Lưu Trưng nằm ở ngoài. Lần này Lưu Trưng vào ngư trước, Nam Cung Nhã liền dùng cả tay chân, muốn đi qua người của Lưu Trưng.

Lúc này đã là hạ mật tiết, buổi chiều ở vùng sơn dã có chút mát mẻ. Lưu Trưng nửa đắp chăn mỏng, lộ ra tiết y màu thanh thủy, xương quai xanh xinh đẹp, giường mặt vừa đậm mạc lại tinh xảo.

Nam Cung Nhã chưa bao giờ lấy góc độ này nhìn qua Lưu Trưng.

Nàng ở phía trên, Lưu Trưng ở phía dưới.

Nhìn xuống như vậy, thể nhưng giống như đem về lạnh lùng cùng đậm mạc giảm đi vài phần. Tinh tế thường thức, càng cảm thấy Lưu Trưng là một mỹ nhân khó gặp.

Lại thêm hơi thở thản nhiên, như có như không mùi u lan, hương thơm nồng nàn.

Thật sự là...

Tuyệt diệu.

Mỹ nhân đẹp như vậy, thể nhưng thuộc về nàng.

Nam Cung Nhã nhất thời động tình, sắc tâm nổi lên, cúi người, vui đầu vào nơi xương quai xanh xinh đẹp, hung hăng hôn một ngụm. Lúc hôn xong, Nam Cung Nhã lại sinh ra tâm lý độc chiếm, tuyên cáo rằng: “Lưu Trưng, người là của ta, toàn bộ... đều là của ta.”

“Ân.”

Mỹ nhân dưới thân nửa ý kháng cự cũng không có.

Nam Cung Nhã hết sức hài lòng, lại cúi xuống hôn khước miệng của mỹ nhân.

Hơi lạnh nhưng mùi vị không tệ.

Lưu Trưng rốt cuộc có động tĩnh, nhìn nàng một cái. Trong ánh mắt như có ánh sao trong suốt, tựa hồ như có cái cấn lăm. Lần này mới đem “lão hổ giấy” Nam Cung Nhã dọa cho sợ, vội vàng xoay người nằm vào bên trong, đem chần chùm lấy, rụt lui vào.

Lưu Trưng nhẹ nhàng cười một tiếng, nghiêng người qua, đưa tay thò vào trong chần, ôm lấy nàng.

“Ngủ đi.”

“Tay... Có còn đau không? Ta cấn rất mạnh có phải không?”

“Không đau.”

Cảm giác được tay của nàng đang ở bên hông môn trớn, Nam Cung Nhã có chút mềm yếu, không cấn thận khê kêu ra tiếng. Vừa ý thức được liền vội vàng cấn môi. Nghĩ nghĩ lại xoay người lại, đưa tay đi sờ Lưu Trưng. Lưu Trưng lúc này chỉ mặc tiết y, có một chút da thịt lộ ra bên ngoài, chỉ một chút liền chạm đến da thịt trơn mịn của nàng.

Ngô, sờ thật thích.

Nam Cung Nhã cảm thấy mỹ mãn, dựa vào bả vai của mỹ nhân, vuốt ve cảm nhận thất lưng của mỹ nhân, rất nhanh liền chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Về sau, hai người liền có ăn ý.

Buổi tối đi nghỉ, đều cởi chỉ còn tiết y, ở cùng một chỗ ôm nhau ngủ.

Mà ban ngày ở chung, thần sắc của Lưu Trưng tuy vẫn lạnh lùng như trước, nhưng đối với Nam Cung Nhã lại ôn nhu, cấn thận. Nam Cung Nhã ngược lại, trở nên càng thích phát chút tính tình, ngẫu nhiên tùy hứng

hồ nháo, nghĩ ra các biện pháp xảo quyết để khó xử Lưu Trưng. Cũng không phải bản tính Nam Cung Nhã xấu, mà là nàng liền thích nhìn bộ dáng của Lưu Trưng khi bị khó xử.

Lưu Trưng về sau lại cũng nghĩ ra biện pháp ứng phó.

Một khi không nói được, Lưu Trưng liền trực tiếp tiến lên mà hôn, hôn đến khi Nam Cung Nhã ý loạn tình mê. Bởi vậy, Nam Cung Nhã rất nhanh liền không phát giận.

Nhưng số lần nhiều, Nam Cung Nhã liền cũng rất tỉnh táo, một khi thấy Lưu Trưng tiến sát vào, liền đẩy ra trốn mất.

Hai người đều đùa không biết mệt.

Một đường đi hết năm sáu ngày, rốt cuộc tới Hoài Diệp thành.

Xe ngựa vừa mới vào thành đã có người tới đón. Vẫn là có hai nam tử đeo đao, đứng chờ ở ven đường. Nhìn thấy xe ngựa của các nàng, thoáng cái đã tiến lên cản lại, cũng không biết tại sao họ biết được. Trước tiên, họ đứng ở bên ngoài xe, cung kính hướng Nam Cung Nhã đang ở trong xe thi lễ, tiếp theo liền ở đằng trước dẫn đường.

Nam Cung thế gia lấy đạo pháp nổi tiếng trong giang hồ, nghe nói Nam Cung Vô Nhai, đương nhiệm gia chủ chính là cao thủ số một về dùng đao. Thái độ làm người của hắn nghiêm túc, quản giáo gia đình rất nghiêm. Nhưng Nam Cung gia không thanh nhã, u tĩnh giống Cẩm Quỳnh sơn trang, ngược lại xây dựng ở một cuối một con phố phồn hoa nhất trong thành. Xe ngựa đứng ở cửa, Lưu Trưng cẩn thận qua sát qua, chỉ thấy nhà cao cửa rộng giống như một phú hộ, cũng không có nửa phần giống giang hồ. Lại thấy xung quanh bốn phía thông suốt, đi không bao nhiêu bước là trung tâm đường phố xầm uất. Lưu Trưng chỉ sinh ra một ý tưởng kỳ quái: Ở nơi như thế này, thật ra rất tiện cho Nam Cung Nhã đi dạo.

Nam Cung Nhã cầm tay Lưu Trưng, xuống dưới xe ngựa, cười hì hì cùng nàng nói chuyện: “Lưu Trưng, Trong Hoài Diệp thành có nhiều thứ ăn ngon cùng thú vị, đợi lát nữa ta mang người đi xem một chút...”

Lưu Trưng thấy mấy người hầu áo xanh đứng kế bên khẽ nhíu mày, liền nghĩ rằng người Nam Cung gia cũng không dễ dàng đối phó như vậy, lập tức không đáp trả.

Một người hầu áo xanh cao hơn trong đó rốt cuộc nhịn không được đi ra mấy bước, nói với Nam Cung Nhã: “Tiểu thư một đường vất vả. Trước tiến phủ đã, phu nhân đã sớm chờ.”

“Nga...” Nam Cung Nhã gật gật đầu, tóm lấy Lưu Trưng: “Đi mau, chúng ta gặp nhị thẩm thẩm trước.”

Người hầu áo xanh còn lại cũng đi ra, giống như vô tình dừng lại một chút.

“Tiểu thư đi gặp phu nhân là được rồi, về phần Diệp công tử...”

“Làm sao vậy? Lưu Trưng là ta... Là khách quý ta mời đến! Ta muốn mang nàng đi vào, các người còn dám ngăn cản ư?” Nam Cung Nhã lấy tư thái như gà mái hộ con đứng ở trước người Lưu Trưng, hung tợn trừng mắt nhìn hai người hầu.

“Thuộc hạ không dám.” Người hầu áo lam vừa khó xử vừa lo lắng, lui lại mấy bước mới nói: “Nhưng Diệp công tử dù sao cũng là nam khách, không tiện vào phủ. Với lại...”

Nam Cung Nhã mới nghe một nửa đã mắt đầu nhướn mày: “Nàng mới...”

Lưu Trưng kéo lại nàng/

Nam Cung Nhã vội vàng thu hồi lời nói, lại thay đổi bằng một câu khác, khí thế yếu đi nhiều: “Nàng cũng không phải ngoại nhân. Nàng cùng ta cho tới bây giờ đều ở một chỗ, có cái gì không tiện chứ...”

Lưu Trưng bắt đắc dĩ thở dài.

“Người vào trước đi.”

“Vì cái gì?” Nam Cung Nhã không vui.

“Người đi gặp nhị thẩm người trước đi.” Lưu Trưng lãnh đạm nói: “Ta ở ngoài cửa chờ người.”

Người hầu áo lam rất có tâm nhãn, rất nhanh liền cười tiếp lời: “Sao có thể để cho khách quý chờ ở ngoài cửa? Diệp công tử mời đi theo chúng ta tới thính đường ngồi chờ trong chốc lát, uống ngụm trà nghỉ tạm một chút.”

Nam Cung Nhã chỉ có thể thỏa hiệp: “Được rồi.” Nàng lưu luyến thả lỏng tay ra, nhưng không đi được hai bước lại ngừng lại, hướng người hầu áo lam dẫn Lưu Trưng đi hung hăng nói: “Không được chậm trễ khách quý!”

“Đó là tự nhiên, tiểu thư xin yên tâm.” Người hầu áo lam biểu hiện cực kỳ thuận theo.

Nam Cung gia tự nhiên không chậm trễ nàng.

Nói là mang đi uống trà nghỉ tạm, nhưng mà trong phòng sớm có hai người chờ nàng.. Gia chủ Nam Cung Vô Nhai, thân phân quý giá, đương nhiên sẽ không tự mình tới gặp, nhưng việc của Nam Cung Nhã ở Cẩm Quỳnh Sơn trang huyền ảo khắp nơi, người trong giang hồ ít nhiều cũng biết một phần, tự nhiên cũng không thể tùy tiện phái người tới gặp.

Cho nên Lưu Trưng đại khái đoán là...

“Không nghĩ tới...”

Là một nam tử thần sắc nghiêm túc, bất cầu ngôn tiểu, ngay cả cảm bào màu trà trên người cũng mang một loại cảm giác trầm tĩnh.

Lưu Trưng đương nhiên nhớ rõ người này.

Lúc trước rời đi Cẩm Quỳnh sơn trang, Lưu Trưng từng đi tìm Nam Cung Tụng cáo biệt, không nghĩ tới lại gặp người này, lạnh lùng nói ra một câu “Hắn đang rất bận, không rảnh để gặp người.”, rồi ngay lập tức đóng cửa lại.

Đây là ca ca của Nam Cung Nhã, Nam Cung Phong, là trực hệ của Nam Cung gia, theo thứ tự là con trai cả.

Lúc trước trên đường đi, Lưu Trưng từng nghe Nam Cung Nhã nói chuyện, sau khi các nàng rời khỏi Cẩm Quỳnh sơn trang đã xảy ra chuyện, tung tích người ở lại sơn trang đều không rõ. Lúc này thấy bộ dáng Nam Cung Phong vẫn như cũ, Lưu Trưng liền có thể đại khái đoán được. Xem ra Nam Cung gia ở trong ngày tai họa đó, tưởng đương là không có hao tổn gì.

“... Lá gan người thật lớn, thế nhưng còn dám tìm tới cửa.”

Nam Cung Phong liếc nàng một cái, thần nhiên nói.

44. Chương 44: Biến Hóa

Cách mấy tháng mới về đến trong nhà, trong lòng Nam Cung Nhã có vài phần cảm giác “Cảnh còn người mất.”

Nghe người hầu nói Nam Cung gia trên dưới mạnh khỏe, Nam Cung Nhã liền an tâm đi tới khuê phòng mình ở trước kia. Nha hoàn bên người nàng từ nhỏ hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, thay y phục. Cuối cùng, Nam Cung Nhã đứng ở trước gương đồng tỉ mỉ đánh giá bộ dạng của mình một vòng. Bộ dáng vẫn là nguyên lai bộ dáng, trang điểm cũng giống như ban đầu đã từng, mà ngay cả khí chất quanh người, động tác gợn tay nhắc chân cũng giống với ngày xưa, độc nhất vô nhị.

Nhưng...

Vẫn có chút gì không quá giống nhau.

Mà ngay cả nha hoàn đứng ở hai bên cũng nhìn nàng chằm chằm hồi lâu.

Nam Cung Nhã liếc các nàng một cái: “Có cái gì không đúng sao?”

“Không...” Nha đầu tính cách tương đối hoạt bát cướp lời, mở miệng trước: “Chính là cảm thấy tiểu thư so với trước đây càng đẹp mắt. Đây cũng không phải nói êm tai để khiến tiểu thư vui vẻ, đây chính là lời nói thật!”

“Đúng đúng, cũng không nói ra được cụ thể là đẹp chỗ nào, chính là cảm thấy.... chỗ nào cũng đẹp.”

Nam Cung Nhã cười, trừng mắt liếc nhìn các nàng một cái: “chỉ biết nói bừa!”

Có thể nói nàng thay đổi cũng không chỉ có nha hoàn mà thôi.

Chờ đến khi sửa soạn chỉnh tề đi đến gặp nhị thẩm của nàng, Nam Cung phu nhân cũng gặp được tình trạng không sai biệt lắm. Nam Cung phu nhân ngồi ở chính đường uống trà, thấy nàng tiến vào thỉnh an, nhìn kỹ nàng, gật đầu nói: “Trở mã rất hảo. Thoạt nhìn người một chuyến xuất môn này, tựa hồ có biến hóa không nhỏ.”

Nam Cung Nhã hi hi ha ha bước qua: “Có chỗ nào biến hóa đâu, chất nữ không phải vẫn như cũ! Nhị thẩm thẩm, chất nữ nói với thẩm thẩm, chất nữ nhận thức một người đối đãi với mình đặc biệt tốt, nàng...”

Nam Cung phu nhân ho nhẹ hai tiếng, nhưng cắt đứt chuyện Nam Cung Nhã vừa nói dở, sắc mặt cũng không hòa hoãn như lúc trước.

“Nếu đã trở lại, có chút chuyện ta không thể không nói. Ngày xưa ta còn hay nói nhị thức người quản giáo quá nghiêm. Y như tính tình của người, cho dù người cso hồ nháo tùy hứng như thế nào, chỉ cần người không làm ra sai lầm gì lớn, ta đều thay người che lấp. Nhưng người lần này cũng thật sự quá kỳ cục! Một khuê các chi nữ chưa gả thế nhưng cùng người trốn ra ngoài! Người... “ Nam Cung phu nhân hơi dừng một chút, sắc mặt càng thêm nghiêm túc: “Người có biết hay không, mấy ngày người rời nhà, tam thức, tứ thức, ngũ thức của người cùng người bên ngoài nói thế nào hay không? Lời đồn đại có bao nhiêu khó nghe...”

Trực hệ dòng chính của Nam Cung thế gia chỉ cso hai người. Một là cha của Nam Cung Nhã, một người khác là nhị thức của Nam Cung Nhã, Nam Cung Vô Nhai. Những người khác đều các chi thứ có huyết thống gần, còn có tam thức, tứ thức, ngũ thức cùng vai nhánh khác. Nguyên bản Cha Nam Cung Nhã chính là con cả, thuận lý thành chương sẽ là người kế tục địa vị gia chủ, chỉ tiếc hần thể yếu nhiều bệnh, không lâu thì qua đời. Về sau, nhị thức của nàng, Nam Cung Vô Nhai liền thuận theo thừa kế gia nghiệp.

Chính là đến đời này huyết mạch trực hệ của Nam Cung thế gia loãng, chi thứ phát triển lớn mạnh, cơ hồ không chế hơn nửa gia sự trong tộc. Mấy người... tam thức, tứ thức, ngũ thức linh tinh vẫn là người cực không an phận, vẫn mong ước địa vị gia chủ như hổ rình mồi.

Từ sớm bọn họ liền ngầm thả ra lời đồn trong gia tộc, châm ngòi thổi gió, vừa nói Nam Cung Vô Nhai là người bình thường, vô năng, chỉ sợ sẽ rất nhanh đem Nam Cung thế gia làm hỏng. Còn nói cha của Nam Cung Nhã bị chết kỳ quái, không cẩn thận đó là do Nam Cung Vô Nhai ngầm hạ độc thủ, để chính mình lên làm gia chủ. Sau lại đợi đến khi Nam Cung Nhã lớn dần lên, bọn họ còn nói Nam Cung Vô Nhai tâm tư kín đáo, vì bảo vệ địa vị gia chủ của mình không tiếc lợi dụng đám hủi của chất nữ cùng Thượng Quan thế gia, cấu kết ngoại nhân, mưu đồ gây rối.

Những năm gần đây, Nam Cung Vô Nhai một mặt sự lý chuyện bên ngoài, mặt khác lai âm thầm cùng nội bộ đối kháng, thật sự vất vả.

Nam Cung Nhã tự nhiên biết điều này từ nhỏ. Cho nên nàng mới giả ngu, dẫn độ sống, chỉ mong không gây thêm phiền toái cho nhị thức đang bận sức đầu mề trán của nàng.

Lúc này nghe nhị thẩm của nàng nói như thế, không cần nghĩ cũng biết những lời này nọ có bao nhiêu khó nghe.

Chẳng qua lúc Nam Cung Nhã bây giờ không thể so với hò trước. Nàng đổi chuyện này không hề có cảm giác nhiều lắm, ngược lại về mặt không sao cả nói: “Bọn họ thích nói gì để cho bọn họ nói tốt lắm, dù sao sống chính là chất nữ, được hay không chỉ có chính mình biết. nhị thẩm thẩm nếu là nói đến thanh danh của nữ tử, ta thật sự không để ý, chính là... Nếu chất nữ thật sự phá hủy nề nếp gia phong của Nam Cung

thế gia, liền cầu Nhị thúc đem chất nữ trực xuất khỏi gia môn. Từ nay về sau ta nếu có chuyện gì, bọn họ cũng không còn xả lên người nhị thúc nữa.

“Nói hươu nói vượn!”

Nam Cung phu nhân cau mày khiển trách một câu.

Nhưng trong lòng nàng hơi hơi kinh ngạc. Những lời nàng nói lúc trước, vốn là còn có chút do dự. Nam Cung Nhã từ nhỏ trí tuệ, cũng bởi vì “còn nhỏ trí tuệ”, cho nên thực dễ dàng miên man suy nghĩ, một mình ngẫm thương tâm khổ sở. Chính là lúc này không phải lúc nhỏ, Nam Cung Nhã luôn luôn nhu thuận nghe lời lại là ra việc “Bỏ trốn”. Nam Cung phu nhân thấy phải hảo hảo mà “Giáo huấn” mới được. Lúc này mới nhấn tâm nói ra những lời đó.

Nguyên bản nha đầu bên ngoài thì sáng sủa hoạt bát nhưng bên trong nội tâm lại cẩn thận dè dặt, tổng sống ở trong hỏa sợ sầu lo, giống như đã thật sự thay đổi.

Nam Cung phu nhân quản lý gia vụ nhiều năm, là một người lợi hại như thế nào, chỉ trong nháy mắt liền đoán ra. Nhìn kỹ vẻ mặt mày của Nam Cung Nhã thật sự là bất đồng với ngày xưa. Còn nghĩ đến Nam Cung Nhã vừa vào cửa đã nói cái gì là “Nhân thức một người đối xử với mình đặc biệt tốt”, xem ra tin đồn bên ngoài hơn phân nửa là thật.

Nghĩ đến đây Nam Cung phu nhân hạ quyết tâm, quyết ý trước tiên đi tìm Nam Cung Tụng, người ngay thương thân cận cùng Nam Cung Nhã để hỏi rõ ràng, liền thu liễm thần sắc, nói với Nam Cung Nhã: “Người mấy ngày nay bôn ba, nếu đã trở lại, trước hết mấy ngày nay nghỉ ngơi cho tốt. Chuyện khác nói sau.”

Nam Cung Nhã có chút không nghe theo, bĩu môi là nũng, nói: “Thấm thẫm, người còn chưa nghe chất nữ nói hết đâu...”

“Chuyện của nam nhân tự nhiên có nam nhân đi quyết.” Nam Cung phu nhân không khách khí cắt lời của nàng: “Nữ tử chúng ta vẫn là ít đi can thiệp cho thỏa đáng.” Nói xong cũng không chờ Nam Cung Nhã phản bác, quay đầu chỉ một cái nha đầu: “Đưa tiểu thư về phòng nghỉ tạm.”

“Vâng.”

Nam Cung Nhã có một bụng chuyện muốn nói, kết quả một chữ cũng không nói ra được.

Quên đi!

Trực tiếp đi tìm Lưu Trưng, đem đến trước mặt nhị thẩm. Xem nàng còn có thể nào đẩy ra cửa đi, Nam Cung Nhã nghĩ như vậy, cũng không chờ nha đầu đưa đến, chính mình liền nhấc váy chạy ra ngoài.

Nam Cung phu nhân nhìn theo sau lưng nàng nhịn không được thở dài.

Tâm là đã trở nên phóng khoáng, nhưng tính tình nóng na nóng nẩy nhưng vẫn một chút cũng không đổi.

Nhưng Nam Cung Nhã lại không thể tìm được người.

Trong phòng đích xác có người, nhưng cũng không phải là Lưu Trưng, mà là đại ca bất cẩu ngôn tiểu, Nam Cung Phong. Theo lý thuyết thì canh giờ này hẳn hẳn là ở võ trường luyện võ, chỉ điểm cho hậu bối. Hôm nay như thế nào lại nhàn nhã ở trong sảnh uống trà đầu?

Bình thường Nam Cung Nhã rất là sợ đại ca hưng thần ác sát của mình, nhưng hôm nay sự tình liên quan đến Lưu Trưng, nàng do dự thật lâu, vẫn là cố lấy dũng khí hỏi một câu: “Đại ca ca, Lưu Trưng, nàng... Nàng đi nơi nào?”

Nam Cung Phong khẽ nhích mi, nhìn nà một cái: “Khoảng nửa canh giờ trước đã đi.”

“Đi...?” Nam Cung Nhã mở to mắt: “Người... Người đem nàng đuổi đi? Người...” Nam Cung Nhã “Người” nửa ngày, trong lòng tức giận đến cực điểm, nhưng lại không dám phát tác, đành phải oán hận, quay người định chạy ra bên ngoài.

“Đứng lại!” Nam Cung Phong đem chén trà đặt mạnh xuống: “Trở lại cho ta!”

Nam Cung Nhã thật sự “Đứng lại”, nhưng nàng lại chết cũng không muốn “Trở về”, cảm giận nhỏ giọng nói: “Người rõ ràng cũng tính toán đem ta đuổi đi...”

Nam Cung Phong nhú mào thành bánh quai chèo.

Hắn rốt cuộc có chút hiểu được, vì sao lúc trước Nam Cung Tụng cột nhà nói với hắn rằng cái gì “Nữ đại bất trưng lưu”.

Nam Cung Phong hừ lạnh một tiếng, đi vài bước tới bên cạnh Nam Cung Nhã.

“Ta không có đuổi hắn, chính là bây giờ hắn không có tư cách ở Nam Cung gia nói chuyện với ta.”

Nam Cung Nhã nửa hiểu nửa không, nhìn Nam Cung Phong: “Cái... Có ý tứ gì?” Nam Cung Phong lại vòng vo không đáp, hỏi ngược lại: “Người cũng biết bên trong Hoài Diệp thành, Nam Cung gia chúng ta có bao nhiêu ngoại môn cùng ám cộc?”

Nam Cung Nhã nghi nghĩ, nói: “Đại khái..., Hơn hai mươi chỗ đi.”

“Nếu hắn có thể thắng thủ vệ ở những chỗ này, liền tự nhiên có thể trở về nói chuyện.” Nam Cung Phong thần nhiên nói.

Nam Cung Nhã nghe xong những lời này, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo liền muốn chạy ra bên ngoài.

Chẳng qua lần này Nam Cung Phong chỉ đứng cách nàng một khoảng tay, vì thế Nam Cung Phong đuổi tay ra đã đem nàng kéo lại.

Nam Cung Nhã liều mạng dựa dựa nhưng...

Vô ích.

Nam Cung Phong cũng không giận, chính là nhẹ nhàng nói ra một câu: “Mấy ngày nay, người nếu dám bước một bước ra khỏi nhà, nàng liền tính thua. Cả đời cũng đừng nghĩ muốn bước vào Nam Cung gia.”

Nam Cung Nhã sắp bị tức đến phát khóc!

Sao có thể có quy định không giảng đạo lý như vậy! Đại ca ca của nàng đúng là ác ma ăn tươi nuốt sống!

Nhưng là sau khi tỉnh táo lại, Nam Cung Nhã lại không nhận được nghĩ rằng nếu để cho Lưu TRưng đi khiêu chiến thủ vệ, có phải đại biểu cho Nhị thúc nguyện ý cho Lưu Trưng một cơ hội? Lúc trước nàng vô nghĩa phản cổ trốn đi cùng Thượng Quan Sách Vân, chính là sợ Nhị thúc nàng nghĩ ra biện pháp ngạc nhiên cổ quái để gây sức ép. Chính là không nghĩ rằng, cuối cùng bị gây sức ép giống như biến thành Lưu Trưng...

Ở bên trong Hoài Diệp thành bố trí ngoại môn cùng ám cộc của Nam Cung gia. nàng cũng chỉ là nghe được nhị thúc cùng nhị thẩm vô tình đề cập đến trong vài lần. Về phần địa phương đó như thế nào, thủ vệ có bao nhiêu lợi hại, nàng một chút cũng không biết.

Lưu Trưng... Cũng không biết rốt cuộc có thể thắng hay không...

Nam Cung Nhã cố gắng chấn định, lại hỏi một câu: “Vậy... Đại ca ca, người cho nàng thời gian bao lâu?”

Nghe xong vấn đề này, sắc mặt Nam Cung Phong có chút cổ quái lên. Hắn hơi dừng một chút mới nói: “Vốn cho hắn thời gian là một tháng, bất quá...”

“Bất quá cái gì?”

“Hắn nói mười ngày.”

Mười ngày....

Thì phải nói rằng Lưu Trưng thật sự nắm chắc? Nam Cung Nhã đột nhiên có nửa hỉ nửa ưu.

Nam Cung Phong hình như nhìn ra lòng của nàng, lại bồi thêm một câu: “Nàng không phải có tin tưởng có thể đánh bại những người kia, mà là... Nàng nói không thể trì hoãn lâu lắm.”

Nam Cung Nhã choáng váng.

Đây là có ý gì?

Nhưng thật hiển nhiên, Nam Cung Phong cũng không tốt tính giống như Nam Cung phu nhân, trực tiếp kêu hai người hầu tới đây, đem Nam Cung Nhã áp tải về khuê phòng của nàng, hơn nữa hai người kia còn canh giữ ở ngoài cửa viện. Bày ra bộ dáng “Sinh ra chó gần”.

Nam Cung Nhã lo âu lại bất an. Trước ở trong phòng đi tới đi lui, đem buồn bực táo bạo tính tình truyền cho mỗi người trong viện. Bọn nha hoàn cũng kinh hồn táng đảm, lại không một người dám mở miệng khuyên giải an ủi.

Đi tới đi lui, Nam Cung Nhã bất tri bất giác đi khắp cả sân, cuối cùng cũng về tới mái hiên, không hề có hình tượng đặt móng ngồi ở cửa thềm đá.

Nha hoàn tùy thân hầu hạ thấy nàng rớt cuộc không đi, nghĩ đến cảm xúc của nàng cuối cùng đã bót, liền tiến lên nói chuyện cùng nàng.

“Tiểu thư, nghe nói người lần này ra ngoài đi rất nhiều nơi, chúng ta đều hâm mộ vô cùng.”

“...”

“Lần trước Tôn Thành bọ họ có đưa đến mấy bao đồ, nói là của tiểu thư người mua ở trong thành gì đó, bảo chúng ta hảo hảo thu dọn. Tiểu thư, có muốn bây giờ đi xem, kiểm tra một chút?”

“...”

“Đúng rồi, trong mấy thứ đó còn có một cái hoa đăng rất xinh đẹp! Hôm qua Yến nhi tỷ tỷ nghe nói tiểu thư sắp về, đã đem hoa đăng treo lên trên! Tiểu thư mau ngẩng đầu lên nhìn xem, liền treo ở ngay mái hiên đâu...”

Hoa đăng...

Nam Cung Nhã đột nhiên giống như hoàn hồn, vọt một cái đứng lên, nhưng thật ra đem nha hoàn ở bên cạnh hoảng sợ.

“Đăng kia... Ở nơi nào?”

“Liền... Ngay ở bên trên. Tiểu thư... vừa ngẩng đầu là có thể thấy rồi.”

Nam Cung Nhã nghe vậy ngẩng đầu, quả thực nhìn thấy dưới mái hiên lộ ra chiếc đèn.

Đúng là chiếc đèn lúc nàng cùng Lưu Trưng đi qua Dạ Đàm thành, Lưu Trưng đã tự tay tặng cho nàng

Dạ Quỳnh hoa đăng.

Người ở Dạ Đàm thành nói rất đúng.... Dạ Quỳnh hoa đăng, tặng cho hữu tâm nhân.

Dưới hành lang lúc này có gió nhẹ thổi, thổi qua khiến chiếc đèn hơi lung lay. Thật ra có vẻ càng giống như hoa thật.

Nam Cung Nhã nhìn xem hứng khởi, lại nghĩ tới rất nhiều chuyện về chiếc đèn này, Khi đó các nàng phải rời khách điểm, nói cái gì Lưu Trưng cũng không chịu mang theo chiếc đèn này. Nàng nhất thời tức giận, liền đi theo người hầu của Nam Cung gia. Nhưng mà đi ra ngoài được vài bước, nàng lại hối hận, không quay về lấy lại chiếc đèn này không thể.

Dạ Quỳnh hoa đăng tặng cho hữu tâm nhân....

Là của Lưu Trưng tặng cho nàng.

Sao có thể khiến cho nó theo gió mà đi?

Chẳng qua, chuyện này nàng vẫn không có nói cho Lưu Trưng. Bởi vì Lưu Trưng về sau lại vì chuyện này mà lòng mang áy náy, tự tay làm một cây dạ Quỳnh hoa trầm tặng cho nàng để bồi thường

Khi đó nàng rất sợ nếu nói ra việc này... Lưu Trưng sẽ đòi lại cây trầm hoa trở về.

Hiện tại ngẫm lại, thấy thật buồn cười.

“Chiếc đèn cù nát này thực quý hiếm sao? Nhìn nó không rời mắt như vậy, chắc chắn.”

Phía sau truyền đến một tiếng cười cắt đứt suy nghĩ của Nam Cung Nhã.

45. Chương 45: Tư Hội

Từ nhỏ, trong nhận thức của Nam Cung Nhã, người thích dội nước lã vào lúc nàng có tâm tình tốt, nếu không phải Công Nghi Ngưng, vậy nhất định là Nam Cung Tụng.

Lúc này nghe thấy tiếng nói kia, căn bản không cần phải quay đầu lại cũng biết là ai.

Cho nên Nam Cung Nhã lười phản ứng.

Nhưng người phía sau lại vẫn cười hì hì tiến tới: “Tiểu Nhã Nhã, người trở về đã nửa ngày, cũng không hỏi tới ta nữa câu, quả thật đã quên tình lang liên quên đệ đệ. Người cũng biết, chuyện ở Cẩm Quỳnh sơn trang cực kỳ nguy hiểm! Ta thiếu chút nữa liền không về được!”

Nam Cung Nhã vốn là quyết định cố ý không để ý tới hắn, nhưng nghe đến đó, vẫn là không nhịn được quay đầu lại. Bất quá nàng vẫn phụng phịu giáo huấn trước một hồi: “Nam Cung Tụng! Người đã tự xưng ‘đệ đệ’, nên nhớ rõ gọi ta một tiếng tỷ tỷ!”

Nam Cung Tụng lộ khuôn mặt tươi cười, bất đắc dĩ nhún vai: Được rồi, tiểu... tỷ tỷ.”

Nam Cung Nhã liếc trắng, cẩn thận đoan trang, lại thấy Nam Cung Tụng so với mười ngày trước quả thực tiêu tụy hơn một chút, nghĩ đến chuyện ở Cẩm Quỳnh sơn trang nhất định là rất mạo hiểm, liền cũng nản lòng, chỉ hỏi hắn: “Cẩm Quỳnh sơn trang rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người có bị thương không? Công Nghi Ngưng thế nào?”

Nam Cung Nhã cẩn thận hỏi, Nam Cung Tụng cũng khó được trở nên đứng đắn.

“Cũng không có gì, chính là bị một đám quái vật vây công... Ta cùng đại ca cùng vai người quen biết khác kết bạn xuống núi, nhưng thật ra không gặp chuyện gì. Chẳng qua, sau ta lại nghe nói Cẩm Quỳnh sơn trang bị người diệt môn, Đoàn trang chủ cũng bị người giết, Ai... Giống như đám quái vật kia vẫn còn trong sơn trang lục lọi tìm kiếm, cũng không biết là đang tìm cái gì.” Nói tới đây, Nam Cung Tụng lại dừng một chút, mới mất tự nhiên nói: “Về phần nàng...”

“Nàng?” Nam Cung Nhã nhướn mày.

“Nàng cho dù ngày thường có chút lợi hại, nhưng vẫn là nữ tử. Ta đi được nửa đường, nghĩ đến nàng lần này không mang người nào đi theo, lại nhanh chóng trở về tìm kiếm. Lúc sau... Ta cùng nàng một đường xuống núi, đều bị vài vết thương nhẹ. Cuối cùng hữu kinh vô hiểm.” Nam Cung Tụng làm bộ không thấy ý đùa cợt trong mắt của Nam Cung Nhã, nói tiếp: “Sau khi xuống núi, nàng vô luận như thế nào cũng không chịu đi cùng đường với ta. Ta ở dưới chân núi cùng nàng đợi mấy ngày...”

“Người đem nàng bỏ lại một mình?” Nam Cung Nhã mở trừng to mắt.

“Đương nhiên không có! Ta là loại người này sao?” Nam Cung Tụng vô cùng không khách khí liếc nàng một cái: “Sau khi đợi người của nàng đến đón, ta còn không quá yên tâm, nhưng nàng lại không cho ta tiễn. Ta chỉ có thể lén đi theo phía sau vài ngày. Xác định không gặp biến cố nào, mới trở về.”

“Nga...” Nam Cung Nhã lại lộ ra một biểu tình hoang mang: “Người nói cả nửa ngày ‘nàng’, nhưng cái ‘nàng’ này rốt cuộc là ai nha?”

Thần sắc của Nam Cung Tụng trở nên mất tự nhiên.

“Ai a, ai a?” Nam Cung Nhã cười đẩy hắn: “Nói mau!”

Nam Cung Tụng quay đầu đi, ngạo khí nói: “Người nếu không biết là ai, vậy không có gì hay để nói.”

Nam Cung Nhã càng cười to hơn.

Về nhà được nửa ngày, nàng trong chốc lát lo lắng, trong chốc lát sốt ruột, tới khi gặp được Nam Cung Tụng mới tính thoải mái trong chốc lát. Nhìn thấy Nam Cung Tụng trốn tránh không đáp, nàng nhin không được vạch trần hẳn: “Đừng cho là ta không biết! Người từ nhỏ liền không chịu gọi ta là tỷ tỷ, hơn phân nửa nguyên nhân cũng bởi vì nàng. Người cho người không gọi hai chúng ta tỷ tỷ, chúng ta liền không coi người là đệ đệ?”

“Người...”

“Ai nha, tiểu Tụng Tụng, ta biết người từ nhỏ liền thích Công Nghi Ngưng. Chẳng qua ta không rõ, người vì sao chưa bao giờ nói cho nàng?” Nam Cung Nhã mở to hai mắt, trực tiếp nêu ra tên của ‘nàng’, quả nhiên thấy khuôn mặt cà lơ cà phất của Nam Cung Tụng có chút ửng đỏ. Trong lòng Nam Cung Nhã cảm thấy thú vị.

Nam Cung Tụng ngạo kiều hừ một tiếng: “Ta.. Ta nói thích nàng bao giờ?”

“Nga...” Về mặt Nam Cung Nhã đau khổ, hiểu rõ nói: “Nguyên lai ta hiểu lầm, người không thích nàng nha. Ta đây liền nhanh chóng viết phong thư cho nàng, kêu nàng lập gia đình sớm một chút.”

“Người...”

Nam Cung Tụng nói không nên lời.

Khó gặp được nhị công tử hay hồ nháo, kinh ngạc như thế. Ngay cả nha hoàn đứng ở hành lang cũng không chịu được cúi đầu liếc mắt nhin cười.

Nam Cung Tụng nghiêng răng nghiêng lợi, thay đổi bộ dáng thành vui sướng khi người gặp họa để đâm chọc Nam Cung Nhã: “Người... Quần ta làm cái gì! Tình lang của mình bị cái kẻ mặt than, ác quỷ lòng dạ hiểm độc gây sức ép. Người ngồi chờ chết còn không tính, lại cứ nhiên có thể nhàn hạ, ngồi ở chỗ này ngắm hoa đăng?”

Trong thiên hạ này, dám ở sau lưng đạica mình là “Mặt than, ác quỷ lòng dạ hiểm độc”, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Nam Cung Tụng.

Nhưng lúc này ở trước mặt Nam Cung Nhã nhắc tới Lưu Trưng, quả thực chính là phát rồ!

Toàn bộ nha hoàn sợ ngây người, nghĩ thật vất vả mới dụ dỗ tốt tâm tình của Nam Cung Nhã, lúc này Nam Cung Tụng lại muốn chọc vào nàng, thật sự là lo chết người! Nhưng không nghĩ rằng đương sự, Nam Cung Nhã nghe xong những lời này, chính là chỉ hơi ngời ngác, thần sắc rất nhanh lại như thường, lại còn hướng Nam Cung Tụng gật đầu nói: “Người nói đúng, Ta cũng phải sớm chuẩn bị một chút.”

Chuẩn bị...

Chuẩn bị cái gì? Nam Cung Tụng không hiểu.

Nhưng Nam Cung Nhã đã không hề phản ứng hẳn, lập tức đi vào trong phòng, đóng rầm cửa một cái.

“Ở bên ngoài trông coi, ai cũng không được tiến vào.”

Mọi người mặc danh kỳ diệu. Nhưng Nam Cung Nhã ở trong phòng lại có ý tưởng rất đơn giản.

Lưu Trưng rốt cuộc có thể ở trong mười ngày thắng được hơn hai mươi người thủ vệ, nàng một chút cũng không nắm chắc. Nhưng nếu Lưu Trưng nguyện vì nàng cố gắng, nàng cũng không thể ngồi không chờ đợi. Nếu nếu thắng thì không sao, nếu không thắng được, nang flieenf...

Trốn!

Chính là Nam Cung thế gia gác cổng sâm nghiêm, muốn chạy thật đúng không phải là chuyện dễ dàng.

Lần trước, nàng cùng Thượng Quan Sách Vân chạy trốn thành công, thứ nhất bởi vì Nam Cung gia nhân không hề phòng bị, bị nàng nhắm vào chỗ sơ hở. Thứ hai là bởi vì công phu của Thượng Quan Sách Vân không tồi. Từ một nơi bí mật ở gần đó giúp nàng xử lý vài người hộ vệ đang tuần tra.

Lần này, Nam Cung Nhã lại chỉ làm dựa vào quyết định của chính mình.

Nàng ở Vân Cẩm thành từng có một đoạn kỳ ngộ, một người võ lâm cao thủ tên là Hoa cô dạy nàng công phu ở hai tay. Chính là công phu Nam Cung Nhã đã học hết chiêu thức, vận dụng ra cũng thuần tay. Dù sao tiếp theo nàng phải chờ Lưu Trưng ở nhà mười ngày, không bằng hảo hảo đem hai bộ công phu kia học cho thật sự giỏi. Đến lúc đó mặc kệ là trốn khỏi Nam Cung gia cũng được, cùng Lưu Trưng trên đường trốn tránh cũng tốt, nói không chừng đều có thể suwvr dụng được.

Nghĩ như vậy, Nam Cung Nhã xưa nay chỉ thích chơi đùa liền thật sự nghiêm túc bắt đầu học võ.

Ban ngày, thật dễ dàng vượt qua.

Trừ bỏ ba bữa một ngày, Nam Cung Nhã để cho hai nha hoàn bài trí đồ vật vào trong góc. Thu dọn được một khoảng trống lớn ở trong phòng, lại đóng cửa lại, chính mình luyện tập một mình. Thời gian tự nhiên trôi qua rất nhanh.

Nhưng buổi tối đối với Nam Cung Nhã mà nói...

Bây giờ thật khó khăn.

Nàng đã sớm có thói quen có Lưu Trưng ở bên người làm bạn. Ban Ngày bận rộn học võ công không suy nghĩ nhiều. Một khi đến tối, bốn phía yên tĩnh không một tiếng động, ngay cả chiếc giường đã ngủ hơn mười năm cũng trở nên trống vắng. Ở trên giường lăn qua lộn lại nửa thật lâu, luôn không nhận được đưa tay sờ qua...

Tất nhiên là chạm vào khoảng không.

Nam Cung Nhã cảm thấy mình quả thật giống như một phụ nhân tịch mịch cô đơn ở trong khuê phòng.

Buổi tối, tình huống mỗi ngày của nàng đều không khác nhau lắm. Đầu tiên là đi ngủ, lại rất sớm đã dậy, ở trong phòng đi một vòng, bực mình mở cửa sổ. Nếu mở cửa sổ sẽ nhìn dạ quỳnh hoa đăng. Vì thế đến cuối cùng, nàng lại dựa vào bên cửa sổ nhìn chằm chằm vào chiếc đèn, cảm giác nóng lòng mới dần dần tiêu tán, chậm rãi ngủ qua.

Cũng may, làm như vậy được một hai lần, nha hoàn cũng nắm đúng giờ. Sớm chuẩn bị thảm dây phủ thêm cho nàng, bằng không tiếp tục thêm vài buổi tối, Nam Cung Nhã không thể không bị gió thu ban đêm thổi sinh ra bệnh.

Nam Cung Nhã ngày lại ngày chịu đựng.

Tinh thần hồ phục lại, tính toán thì đã qua được một nửa thời gian.

Ngày thứ năm, nàng căn bản không động đến giường, trực tiếp đưa tay chống mặt, ngồi dựa bên cửa sổ. Hoa đăng dưới mái hiên, nhưng người Nam Cung Nhã tưởng niệm, lại không biết phương nào.

“Nguyên lai chiếc đèn này là người trộm.”

Cái gì? Trộm?

Hình như có người nói chuyện.

Nam Cung Nhã phút chốc quay đầu lại, đã thấy trên hành lang gấp khúc không biết từ khi nào đã thêm một người. Người nọ mặc một chiếc áo dài màu xanh nhạt, trong tay còn cầm kiếm, nửa dựa ở trên hành lang, thần tình mệt mỏi, nhưng ánh mắt nhìn về phía nàng lại ôn nhu như nước.

“Ai... Ai trộm!” Nam Cung Nhã cơ hồ không thể tin vào hai mắt của mình, quả thực đem mình đang nằm mơ. Ngay cả nói cũng có chút run rẩy: “Dạ quỳnh hoa đăng... Vốn... Vốn là của ta mà...” Thốt ra lời này, Nam Cung Nhã rốt cuộc không kìm nén được, nhẹ nhàng nhảy ra từ chính cửa sổ đĩa ngoài nhào thẳng vào người kia.

“Lưu Trưng...”

Người nọ dưới ánh trăng lại bỗng đứng lùi bước, tránh ra.

“Lưu Trưng?” Nam Cung Nhã vô cùng sợ hãi, mặt lộ ra vẻ bi thương.

“Trên người ta bắn.” Lưu Trưng nhẹ nhàng nói: “... Nói với người mấy câu rồi đi.”

“Bắn?” Nam Cung Nhã đánh giá từ trên xuống dưới, xem bộ dạng Lưu Trưng chính xác có chút chật vật, nhưng là không đến nông nổi “Bắn”. Nàng có chút không thoải mái, liền rầu rĩ không vui nói: “Có bao nhiêu bắn?”

“Năm ngày nay chưa tắm, còn cùng với rất nhiều động thủ...” Lưu Trưng liếc nhìn nàng một cái: “Đương nhiên bắn.”

Nam Cung Nhã biết Lưu Trưng yêu sạch sẽ, liền vội hỏi: “Vậy người vào phòng của ta. Ta sai người múc nước lại đây. Người tắm rửa một chút được không?”

Lưu Trưng lộ vẻ mặt hơi chần chừ, dừng lại một chút vẫn là nói: “Không cần.”

“Cái gì không cần!” Nam Cung Nhã rất là kiên trì: “Dù sao người có chuyện muốn nói với ta. Ta cũng có rất nhiều lời phải nói cho người. Không bằng người vào phòng của ta tắm rửa một cái. Người vừa tắm vừa nói chuyện được không? Người nếu không chịu, ta liền... Ta liền mặc kệ, ta càng muốn ôm người...”

Lưu Trưng dở khóc dở cười. Cuối cùng không lay chuyển được nàng, đành phải nói: “Được rồi.”

Hơn nửa đêm, lại dần vật một lần.

Đương nhiên người dẫn dắt chính là Nam Cung Nhã, bị dẫn dắt chính là nha hoàn hầu hạ phòng của nàng. Nam Cung tiểu thư đột nhiên nảy ra ý nghĩ kỳ quái, nói mình muốn tắm rửa, phân phó nha hoàn lập tức chuẩn bị nước, chuẩn bị y phục, đặc biệt công đạo phải là y phục của nam tử. Đại nha hoàn trong phòng Nam Cung Nhã tựa hồ nghe được chút động tĩnh, lại nghe được kỳ quái mệnh lệnh, trong lòng càng thêm nghi ngờ.

Đây chính là đại sự khó lường.

Tiểu thư còn là thiếu nữ chưa gả...

Nam Cung Nhã trực tiếp liếc mắt sắc như dao đi qua: “Người nếu dám lảm miệng, ta liền... Ta liền đem người bán cho Công Nghi Ngưng!”

Đại nha hoàn rung mình một cái, lập tức bịt miệng.

Công Nghi Ngưng tiểu thư chính là tiểu thư thế gia thích dẫn dắt người khác nhất, là nhân vật các nha hoàn nhìn thấy liền đau đầu. Có điều so sánh ra, Nam Cung Nhã quả thật không thể tốt hơn được nữa.

Nam Cung Nhã nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một câu: “Ai nha, yên tâm đi, ta biết đúng mực, không xảy ra đại sự gì đâu.”

Lưu Trưng trốn ở sau bình phong nghe được, thật cảm thấy có chút buồn cười. Nàng còn chưa từng thấy qua bộ dáng lúc Nam Cung Nhã ở nhà làm tiểu thư thế gia. Vốn tưởng rằng làm tiểu thư đều là người ương ngạnh lại kiêu ngạo, không nghĩ tới Nam Cung Nhã...

Vẫn là Nam Cung Nhã.

Chờ mọi thứ chuẩn bị tốt, Nam Cung Nhã lại vung tay đuổi nha hoàn ra ngoài, lại đem cửa sổ đều đóng kỹ, mới nói: “Tốt lắm, mau tắm đi.”

Phòng ngủ của nàng cũng không lớn lắm, Bồn tắm để ở giữa nhà, không hề che đậy.

Nhưng Lưu Trưng tuyệt không ngượng ngùng hay xấu hổ, bỏ kiếm trong tay, liền bắt đầu cởi y phục. Lúc cởi đến còn tiết y, nàng còn không có thể nào, Nam Cung Nhã đã xấu hổ đỏ mặt trước, nhanh chóng quay người.

“Ta... Không nhìn người.”

Lưu Trưng nhú mày nhện không được buồn cười.

Nếu là nhìn thì lại làm sao?

Nam Cung Nhã dựa ở bên cạnh, nghe được tiếng nước chảy ở đằng sau, nàng mới dần dần thả lỏng hô hấp, chính là nghĩ tới một vấn đề khác: “Người là... Vào bằng cách nào? Người làm sao biết ta ở nơi này?”

Sân của nàng chính là nơi ở sau nhất trong Nam Cung gia, hơn nữa mấy ngày trước đây, Nam Cung Phong phái hai người hầu đứng ở ngoài cửa ngày đêm không ngừng coi chừng, giống như hai môn thần vậy.

Lưu Trưng chìm ở trong bồn tắm, trước tiên lấy nước rửa sạch mặt mới nói: “Trèo tường vào. Nguuyeen bản không biết, đi lung tung, thấy được đèn.” Lúc ấy nàng đang có chút mê mang, Nam Cung gia không nhỏ, phòng ốc nhiều, thật đúng là khó tìm. Nàng ẩn núp một lúc, trùng hợp nghe được vài nha hoàn nói chuyện, tìm trái tìm phải, cơ hồ sẽ lạc đường. Đang nghĩ ngợi có cần bắt một nha đầu đến đề hỏi chuyện, lại không nghĩ tới vừa nhấc mắt đã thấy dạ quỳnh hoa đăng sáng ngời.

Giống như đang chỉ dẫn cái gì...

Mà dưới hoa đăng kia, đúng là “Hữu tâm nhân” của nàng.

Nam Cung Nhã nghe vào tai lại là một tư vị khác.

—— Nửa đêm trèo tường, đến hoa viên tiểu thư khêu các tư hội (hẹn hò).

Kiểu đoạn như vậy, rõ ràng là bức họa trong chuyện xưa về công tử giai nhân. Lúc này thế nhưng lại thật sự phát sinh ở trên người mình. Mà chuyện tình trên người mình, lại hoàn toàn bất đồng với tranh mình họa.

Hai người các nàng đều là nữ tử, lại mến nhau hiểu nhau.

Cá nhân nàng thầm nghĩ, cũng không cần hứa nguyện đời đời kiếp kiếp, chỉ cần cả đời này cả đời này...

Không hề chia lìa.

Nàng liền thỏa mãn.

46. Chương 46: Đồng Miên (ngủ)

“Đang suy nghĩ gì?”

Lưu Trưng chà lau một hồi, thấy Nam Cung Nhã vẫn đưa lưng về phía nàng không nhúc nhích, đứng ngăn người liền hỏi một câu.

Nam Cung Nhã lúc này mới lấy lại tinh thần, xoay người lại.

Nhưng nàng quay người lại, liền ngậy ngăn cả người.

Vừa rồi để tiện làm việc, bọn nha hoàn thấp vài chiếc đèn lớn. Trong phòng lúc này sáng trưng, giống như ban ngày vậy. Cứ việc vì bày một bồn tắm lớn trong phòng mà hơi nước tràn ngập, nhưng không gây trở ngại cho người nhìn toàn bộ phòng một cách rõ ràng.

Da thịt trắng mịn, nước trong suốt chảy, mái tóc đen tuyền buông xuống...

Hoàn hảo, xuống chút nữa là gội nước, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy ngọc tuyết, còn lại cái gì cũng không nhìn rõ.

Nam Cung Nhã có chút xấu hổ thu hồi ánh mắt, nhìn nhìn thần sắc của Lưu Trưng.

Trên mặt của Lưu Trưng không có bất kỳ dao động nào, chính là mặc có vẻ mệt mỏi. Nàng có vẻ tái nhợt, bất quá ngăn ngừa mấy ngày không thấy, giống như lại gầy nhiều. Cái cảm nguyên bản đầy giờ lại nhợt hơn, hơn nữa nàng lúc này không có xiêm y, tóc dài buông thả, thiếu vài phần đậm mặc cùng lãnh tình. Thật ra hiện lộ vẻ nhĩ nhược của nữ tử, thật là chọc người thương tiếc.

Nam Cung Nhã nhìn xem tâm thần nhợt nhạt, sắc mặt ửng đỏ.

Lưu Trưng tự nhiên chú ý tới bộ dáng thẹn thùng động tình của Nam Cung Nhã, cảm thấy vừa thương vừa yêu, liền hô một tiếng: “Lại đây.”

Thấy Nam Cung Nhã ngoan ngoãn đi tới bên bồn tắm, Lưu Trưng rốt cuộc không nhịn được, duỗi tay ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, đem nàng đè ép, ngẩng đầu cắn môi của nàng.

Bất quá ngăn ngắn có mấy ngày không thấy, Lưu Trưng lại phát hiện mình nhớ Nam Cung Nhã... Nhớ đến phát điên.

Cảm giác được hơi thở quen thuộc của nàng, hương vị lúc đang gần bó, đều phẳng phất có một hương thơm mê hoặc lòng người. Giờ khắc này, Lưu Trưng cơ hồ nghĩ đến chuyện bồn tắm bị thả hoa trợ tình.

Phen tắm rửa này biến thành loạn thất bát tao.

Trên mặt đất, trên người đều là nước. Thân mình Lưu Trưng ở trong nước không làm sao, nhưng Nam Cung Nhã đang êm đẹp lại bị biến thành quần áo ướt đầm. Buổi tối vốn mặc mỏng manh, lại thêm “Người ướt”, quần áo đều dính sát trên người, đem dáng người lả lướt của nàng lộ ra rõ ràng rành mạch. Ở nơi nào đó còn có thể nhìn xuyên qua, tiết lộ ra cảnh xuân.

Ánh mắt Lưu Trưng nóng rực. Sáng như sao nhìn chằm chằm nàng, giống như muốn ăn thịt người vậy.

Nam Cung Nhã vừa thẹn vừa sợ, liếc Lưu Trưng một cái, bỏ chạy vài bước ra phía sau bình phong thay quần áo.

Chờ nàng thay xong y phục đi ra, Lưu Trưng cũng đã mặc xong xiêm y, đang ngồi ở trước gương chải đầu. Lúc này, Lưu Trưng khó được không mặc quần áo chỉnh tề, mà chỉ mặc tấm y màu trắng, tùy tiện buộc dây lưng cho xong việc, vạt áo nửa mở, mơ hồ có thể thấy tiết y.

Nam Cung Nhã đứng nhìn trong chốc lát, chỉ cảm thấy thấy trên mặt nàng thần nhiên lộ ra sự lười biếng, nhưng lại mơ hồ có vài phần mỉa mai hoặc, vô cùng câu nhân. Mái tóc đen dài càng làm nổi bật màu trắng tinh tể. Cũng không biết có phải do nàng thật sự rất mệt hay không, tuy rằng cầm cây lược gỗ trên tay, lại chỉ lười biếng chải hai cái đã bỏ qua.

“Ta tới giúp ngươi chải đầu đi.”

Nam Cung Nhã lóng lòng muốn thử.

Lưu Trưng liếc nàng một cái, đưa lược trong tay mình qua đó.

Tóc của Lưu Trưng ướt mềm, cầm ở trong tay có chút mát, Nam Cung Nhã nắm trong tay thưởng thức thật lâu, lại cảm thấy hết sức thoải mái, có chút không nỡ buông tay.

Lưu Trưng thần nhiên nhìn trong gương một cái, nhưng cũng không thúc giục nàng.

Nam Cung Nhã phát giác, liền cầm lược gỗ chải hai cái, lại nói lên hưng trí chải đầu. Mới vừa long kể, lại đổi mái chéo, nghịch tóc của Lưu Trưng thật lâu.

Lưu Trưng chậm rãi gật một cái.

“Ngươi mệt rồi?”

Nam Cung Nhã thu tay về.

“Àn.”

Lưu Trưng thấy nàng bất động, liền đứng lên xoay người ôm nàng vào ngực mình.

Thân thể mềm thơm hương. Trong trí nhớ cảm thấy độc nhất vô nhị,... Thậm chí... Rất hảo.

“Ngủ cùng ta trong chốc lát.”

“Hảo...”

Mà khi các nàng đều nằm xuống, đầu óc Nam Cung Nhã mới dần trở nên bình thường, nghĩ tới một vấn đề.

“Ngươi mấy ngày nay đều khiêu chiến với thủ vệ trong thành?”

“Àn...”

“Hôm nay là ngày thứ năm, đánh thắng mấy người?”

“Đến mười người...”

“A! Lưu Trưng, người thật là lợi hại! Vậy còn lại có phải hay không cũng... Ôi chao? Người năm ngày này sẽ không phải là chưa bao giờ ngủ đủ giấc, cũng không có nghỉ ngơi chút nào chứ?”

“Àn...”

“Cái gì?!”

“... Cũng nghỉ tạm một chút.”

“Người... Người không cần vất vả như thế. Nếu thật sự đánh không lại, ta với người cùng nhau chạy trốn có được không?” Nam Cung Nhã nói tới đây, có phần đặc ý: “Ta cho người biết một bí mật, ta cũng biết võ công. Ta sẽ... Nếu không, ta hiện tại đứng lên luyện cho người xem được không?”

Lưu Trưng bị mấy câu nói lảm bảm không có đề tài quá nhiều, nhin không được thở dài trong lòng.

Loại thời điểm này, tốt nhất là lấy hôn phong thần (bịt miệng).

Lưu Trưng dùng hành động nói cho Nam Cung Nhã, miệng trừ bỏ để nói chuyện còn có thể dùng làm cái khác.

Nam Cung Nhã bị hôn đến kêu ư ư, rồi lại không giãy ra được, đành phải bị động thừa nhận, đáp lại. Nhưng nàng rất nhanh liền phát hiện, nụ hôn ở trên giường cùng với trên mặt đất tựa hồ không quá giống nhau. Bởi vì Lưu Trưng chẳng những đem thân mình đều đè ép lên, tay cũng không thành thật bắt đầu sờ loạn khắp. Một tay cởi ra vạt áo của nàng, một tay cũng thăm dò trước ngực nàng. Từ bàn tay sờ soạng, thân thể của nàng tựa hồ cũng bị châm lên một đám lửa nhỏ, cháy nóng hằm hập.

“Lưu... Trưng...”

Cả người Nam Cung Nhã xụi lơ, cơ hồ là từ đầu lưỡi run rẩy phát ra một tiếng cầu xin, than nhẹ.

Nhưng Lưu Trưng căn bản không có để ý tới nàng, đem khắp nơi trên người nàng đều tỉ mỉ dò xét một lần, lại đem môi lưỡi, hai gò má, lỗ tai, cổ đều cắn một lần.

Nam Cung Nhã thiếu chút nữa ngay cả “Cứu mạng” cũng hô lên miệng, Lưu Trưng mới ngừng tay.

Cuối cùng Lưu Trưng chuồn chuồn lướt nước (hời hợt) hôn lên khóe miệng của nàng, mới nói: “Ngủ.”

Nam Cung Nhã đã sớm không có khí lực để động, cũng không dám tiếp tục nói chuyện, thành thật nhắm mắt lại.

Trong lòng Lưu Trưng buồn cười.

Kỳ thật, nàng hẳn là xem như “Lực bất tòng tâm“. Trong mấy ngày nay, nàng mỗi ngày đều không ngừng cùng người so đấu, mệt muốn chết. Lúc này Lưu Trưng thăm nghĩ hảo hảo mà ôm Nam Cung Nhã, vừa ngủ vừa cảm giác. Nhưng cố tình Nam Cung Nhã không nói không được, dẫn vật nàng không cho ngủ. Cho nên, đành phải đổi chiến lược “Khiến trách” một phen.

Xa cách nhiều ngày đến nay, Nam Cung Nhã cũng ngủ không ngon, cho nên một khi trầm tĩnh lại, liền cũng rất nhanh chìm vào trong mộng đẹp.

Vừa chớp mắt, trở mình một cái, đưa tay đi sờ người bên cạnh.

Àn?

Cái gì cũng không có.

Nam Cung Nhã thoáng cái bừng tỉnh, ngồi bật dậy. Bên cạnh nàng thật sự trống không, cũng không phải ảo giác. Nhìn xung quanh bốn phía, tong phòng cũng trống rỗng, một người cũng không có.

Cảm giác mất mát cùng uể oải liền dâng lên trong lòng.

Nam Cung Nhã cơ hồ cho là đêm qua do mình tưởng niệm Lưu Trưng quá mức, cho nên sinh ra ảo giác, hoặc là rõ ràng chỉ là một giấc mơ.

Nàng kinh ngạc ôm chần ngồi trong chốc lát, ủy khuất muốn khóc.

Ngoài cửa đột nhiên có tiểu nha hoàn đến gõ cửa.

“Tiểu thư, tiểu thư... Người đã dậy chưa? Bọn nô tỳ có phương tiện vào không?”

Nam Cung Nhã phục hồi lại tinh thần, có chút mặc danh kỳ diệu, cái gì gọi là “Phương tiện vào không”? Vẫn là cuộc gặp gỡ hôm qua cũng không phải là nàng nằm mơ, mà Lưu Trưng thật sự đã tới? Nàng lập tức liền xuống giường, ngay cả giày cũng không kịp xỏ, trực tiếp đi qua mở cửa phòng.

“Ai nha, tiểu thư như thế nào lại đi trần dã...”

“Ta tối hôm qua...” Nam Cung Nhã cân nhắc ở trong lòng một lúc, mới nói: “Khi nào thì đi ngủ?”

“Cái này... Nô tỳ cũng không rõ ràng lắm.”

Trong lòng Nam Cung Nhã nảy lên, rõ ràng trực tiếp hỏi ra: “Vậy... Tối hôm qua, trong phòng ta có phải có người nào không?”

“A?”

Tiểu nha hoàn liền mở trở mắt.

“Ai, quên đi, quên đi.” Nam Cung Nhã phát phát tay, xoay người lại thấy bồn tắm ở trong phòng, liền chỉ vào nói: “Mau đem cái bồn này đem ra ngoài.”

“Vâng.”

Tiểu nha hoàn hô vài nha hoàn lực lưỡng tiến vào chuyển đồ ra, chính mình lại ở trong phòng dọn dẹp. Thu dọn, nàng đột nhiên phát hiện trên ghế đầu thả một bộ quần áo tắm, mơ hồ có thể thấy đó là một bộ y phục nam tử màu xanh nhạt. Tiểu nha hoàn hoảng sợ, đành phải lắp bắp hỏi: “Tiểu thư, bộ.. Bộ quần áo này...”

Nam Cung Nhã liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là quần áo của Lưu Trưng.

Nói như vậy, Lưu Trưng đêm hôm qua thật sự đã đến đây. Đây cũng không phải ảo giác của nàng, mà là sự thật!

Tiểu nha hoàn thấy sắc mặt cổ quái của Nam Cung Nhã, nhất thời không càng không chắc, lại hỏi: “Tiểu thư... Nô tỳ đem quần áo tắm đem ra giặt vậy?” Nói xong liền đưa tay muốn đi nhắc đồng quần áo lộn xộn.

“Không được động vào! Liền... Để ở đằng kia.”

Nam Cung Nhã phục hồi lại tinh thần, lập tức cao giọng ngăn lại. Nàng đã thấy được đốm y phục xanh nhạt lộ ra một ít màu thanh thủy. Cái đó chính là tiết y trên người Lưu Trưng! Tại sao có thể tùy tiện để cho ai đó cầm chú! Nam Cung Nhã nghĩ nghĩ nói: “Người đem nước vào đây, bộ quần áo này... Để ta giặt.”

“A? Cái này... Như vậy sao được?”

“Ta là tiểu thư, ta nói được là được!”

Nam Cung Nhã không khách khí trừng mắt nhìn tiểu nha hoàn một cái.

Chính là nói đến giặt quần áo, Nam Cung Nhã thật đúng là chưa từng giặt qua. Tiểu nha hoàn kiên nhẫn dạy nàng hơn phân nửa, nhưng Nam Cung Nhã vẫn giặt loạn hết cả lên. Cuối cùng miễn cưỡng giặt xong hết, treo ở tại sân sau. Việc này lãng phí rất nhiều thời gian, còn khiến xương sống thất lưng của Nam Cung Nhã đau.

Trải qua việc này, Nam Cung Nhã phát hiện mình thật sự là một tiểu thư. Nàng tính toán ở trong lòng, chính mình thế nhưng ngay cả giặt quần áo cũng không biết, tương lai sau này sẽ cùng Lưu Trưng sống như thế nào?

Còn có...

Nàng không biết nấu cơm, cũng không biết thu dọn phòng ở lại càng không biết xử lý gia sự, còn... Thích tiêu tiền lung tung. Chân chính tính ra, trừ bỏ đeo danh hiệu “Thê gia tiểu thư”, nàng quả thực không có

gì. Nhưng trong lòng càng hiểu được, thân phận “Thế gia tiểu thư” này, Lưu Trưng căn bản không cần cũng không thích thú, trái lại, chính vì thân phận “Thế gia tiểu thư”, Lưu Trưng còn phải vì nàng vô duyên vô cớ ăn càng nhiều đau khổ.

Nàng không khỏi có chút nản lòng thoái chí.

Chính bản thân Lưu Trưng cũng nói qua “Không biết” tại sao lại thích nàng.

Như vậy, tương lai nếu các nàng thật sống với nhau, Lưu Trưng phát hiện nàng cái này không biết, cái kia cũng không biết, còn chỉ biết thêm phiền toái, liên lụy người khác. Khi đó, Lưu Trưng có thể sẽ chậm rãi ghét bỏ nàng, phiền chán nàng hay không?

Nam Cung Nhã đắm chìm ở trong suy nghĩ, chợt vui chợt buồn, miên man suy nghĩ, quả thực không có giới hạn. Cho nên nàng tự nhiên không có phát hiện ra, ở sau lưng không xa, có người đã nhìn chằm chằm nàng thật lâu.

“Phu nhân?”

“Không cần gọi nàng.”

Nam Cung Phu Nhân đã tới hồi lâu, vừa lúc nhìn những cảm xúc, động tác của Nam Cung Nhã đều thu vào mắt. Bởi vậy nàng cảm thấy giật mình. Nam Cung phu nhân chính mình cùng từ nữ tử trẻ tuổi rồi trưởng thành. Đối với tâm tư của nữ hài tử cũng hiểu không ít. Như thế xem ra, Diệp Lưu Trưng...

Thật đúng là không thể khinh thường.

Nam Cung phu nhân nghĩ nghĩ, quyết định chờ hấn đánh xong hơn hai mươi thủ vệ, tìm cơ hội gặp mặt một lần. Nàng đối với người tên là Diệp Lưu Trưng tràn ngập tò mò.

47. Chương 47: Trở Về

Kỳ thật chuyện Lưu Trưng hơn phân nửa đêm trèo tường vào khuê phòng Nam Cung Nhã, từ cao đến thấp kỳ thật cũng đều biết, về phần không nên biết đến...

Nam Cung phu nhân đã đề ép xuống dưới, nghiêm lệnh không cho phép lọt vào trong tai của gia chủ Nam Cung Vô Nhai.

Đối với điểm này, Nam Cung Phong cùng Nam Cung Tụng đều hết sức bất mãn. Chiều theo ý tứ của bọn họ, cho dù việc nửa đêm tư hội đã thành sự thật, ít nhất cũng phải đem tên Diệp Lưu Trưng đánh một trận, nói ra ác ngôn mới có thể bỏ qua.

Nam Cung phu nhân cuối cùng chỉ miễn cưỡng thả dài.

“Nếu thực có cái gì, bọn hấn làm bạn mấy tháng, sớm đã có rồi. Nhã nhi cũng không phải tiểu hài tử, ta tin tưởng nàng hiểu được chính mình đang làm gì. Các người tự trông nom bản thân mình thôi, đừng đi nhiều chuyện.”

Nam Cung phu nhân nói ra nhẹ nhàng, không thể thuyết phục được Nam Cung Phong cùng Nam Cung Tụng dù chỉ một chút.

Kỳ thật, trong lòng nàng còn có ý tưởng khác không nói ra.

Diệp Lưu Trưng người này, Nam Cung phu nhân sớm có điểm.

Kỳ thật hấn đã có được chân tâm của Nam Cung Nhã, nếu thật có tâm lừa gạt, đừng nói là thân mình của Nam Cung Nhã, chỉ sợ bảo Nam Cung Nhã làm cái gì, Nam Cung Nhã sẽ làm cái đó. Thật sự tính ra thì, hấn cũng căn bản không thiết yếu mang theo Nam Cung Nhã trở về Hoài Diệp thành, còn cần thiên tân vạn khổ đạt được thừa nhận của Nam Cung gia. Dù sao Nam Cung Vô Nhai cùng Nam Cung phu nhân

cũng không phải cao đường phụ mẫu, nếu Nam Cung Nhã cố ý muốn cho mình làm chủ, bọn họ cũng không trông nom được.

Nghĩ như thế Nam Cung phu nhân thật nghĩ thông suốt.

Nói không chừng chất nữ số khổ tiểu Nhã nhi, thật sự kiếm được một người tri tâm, hiểu ý, đáng tin cậy.

Về phần Thượng Quan Sách Vân, Nam Cung phu nhân ngược lại không có gì ẩn tượng. Tuy nói bộ dạng cùng gia thế không sai, nhưng dù sao cũng dựa vào bậc cha chú che chở, không coi là có bản lĩnh thật sự. Còn nữa, lúc trước còn làm ra loại gièm pha “bỏ trốn”, lại làm cho ẩn tượng trong lòng Nam Cung phu nhân càng giảm.

Còn có mấy người trong gia tộc... khác chỉ đang nhìn chằm chằm.

Nam Cung Nhã thực sự đến Thượng Quan gia chưa chắc đã là chuyện tốt. Trái lại giống như Diệp Lưu Trưng không có gì, thật ra nói không chừng... Cũng không tệ lắm.

Nam Cung phu nhân ở nơi này không những cân nhắc, phán đoán, nhưng đương sự lại nửa điểm cũng không phát hiện.

Nàng một lòng một dạ, buồn ở trong vườn, đang suy nghĩ mình rốt cuộc có nên cùng nha hoàn học cái gì đó như nữ hồng (may vá), trù nghệ (nấu ăn) vân vân.. Hiện tại học càn kịp sao?

Nam Cung Nhã còn chưa quyết định, đã có người tới tìm nàng.

Rõ ràng không thấy người, lại nghe thấy bên ngoài sân có tiếng cười âm ỉ, rất là náo nhiệt. Nam Cung Nhã bước vài bước chạy tới cửa, đầu hướng ra bên ngoài hô một tiếng: “Công Nghi Ngưng!”

“Tiểu Nhã Nhã! Nên gọi ta Công Nghi tỷ tỷ!”

Ngoài cửa quả thực lộ ra đầu của Công Nghi Ngưng.

Nam Cung Nhã trực tiếp xem thường Công Nghi Ngưng nói một câu, cười hì hì kéo cánh tay của nàng: “Mau vào! Ta một mình buồn không thể chịu được, lại không thể ra ngoài.. cửa.”

“A? Không thể ra ngoài cửa? Vì sao?” Công Nghi Ngưng có chút khó hiểu.

“Đây...”

Nam Cung Nhã chần chờ một chút, nhưng vẫn đem chuyện Nam Cung Phong khảo nghiệm Lưu Trưng nói ra. Công Nghi Ngưng lắng nghe, lúc sau kinh ngạc thật lâu, chớp mắt mới nói: “Xem ra Diệp Lưu Trưng cũng không tệ lắm đâu...”

“Đó là đương nhiên!” Nam Cung Nhã vô cùng tự hào.

“Ai nha, ta đây trở về cũng là muốn nói cho người chuyện của nàng.” Công Nghi ngưng đi mọi nơi nhìn nhìn, liếc nhìn hai cái nha đầu đang đứng coi chừng cửa viện, liền lôi kéo Nam Cung Nhã về trong phòng: “Đi vào nói, ta sắp chết khát. Người là chủ nhà là làm như vậy sao? Để cho ta đứng ở giữa trời...”

Miệng nói khát nước, thật ra cũng chính là để vào trong phòng, Nam Cung Nhã cũng rót trà cho nàng, Công Nghi Ngưng cũng không thèm xem liếc mắt cái chén một cái, ngược lại thay đổi biểu tình cực kỳ nghiêm trọng nói: “Tiểu Nhã Nhã, ta nhưng biết... Lưu Trưng nhà người là ai.”

“A?” Nam Cung Nhã không nghĩ tới Công Nghi Ngưng còn nghĩ tới chuyện này, nhân tiện hỏi: “Người nào a?”

Công Nghi Ngưng giống như biết được một bí mật lớn, giả bộ hỏi trước một câu: “Người đoán trước, Thanh kiếm nàng vẫn mang theo người là thanh kiếm nào?”

Nam Cung Nhã còn tưởng rằng có bí mật gì, nghe đến đó nhin không được quay người xem thường: “Đương nhiên biết, là Lăng Vân kiếm thôi.”

Lần này đến lượt Công Nghi Ngưng chấn động.

“Cái gì?! Người... Người làm sao biết được?”

Nam Cung Nhã có chút buồn cười: “Đương nhiên là nàng nói cho ta biết.”

“Người...” Công Nghi Ngưng vừa tức vừa buồn cười: “Vậy người còn nói không biết nàng là ai! Nàng mang theo Lăng Vân kiếm, lại họ Diệp, còn có thể là ai! Nhất định là... truyền nhân của Thần kiếm? Hoặc là tính toán tuổi, nghĩ không sai có thể chính là nữ nhi của thần kiếm Diệp Lâm Phong.”

Nam Cung Nhã sững sốt.

Theo như lời Công Nghi Ngưng nói... Có vẻ như có chút đạo lý.

Nàng đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó. Đường như... Lúc nàng cùng Lưu Trưng đi ngang qua Linh Tà thôn, lão nhân rất lợi hại kia đã nói một câu tương tự.

....

“....Người cũng họ Diệp...”

“... Lại có Lăng Vân kiếm, xem ra cùng Diệp Lâm Phong có chút xa. Vậy người liền càng không nên quản sống chết của nhà đầu kia.”

....

“Ta nghe nói Diệp Lâm Phong mất tích. Hửn... Cùng tứ đại thế gia có nhiều hiềm khích, lúc này không rõ tung tích, chỉ sợ sẽ là tứ đại thế gia ở sau lưng hạ độc thủ! Người ngẫm lại, thiên hạ này có bao nhiêu người có thể gây khó khăn cho thần kiếm Diệp Lâm Phong?”

...

Trong lòng Nam Cung Nhã lộp bộp một chút.

Khi đó bụng nàng đầy tâm sự, chỉ nghĩ đến bản thân không muốn bị người bỏ lại, trong nháy mắt, liền đem mọi chuyện quên sạch sẽ. Đại khái là bởi vì nàng từ nhỏ liền đối với đao kiếm bảo khí, ân oán gian hồ.. Điều không có hứng thú, cho nên, mặc dù sau này nghe Lưu Trưng nói đến “Lăng Vân kiếm”, nàng cũng không có cảm giác gì, càng không nghĩ đến chuyện này. Lúc này nghe Công Nghi Ngưng nhắc tới, điều đầu tiên Nam Cung Nhã nghĩ đến đó là: Sẽ không phải Nam Cung gia cùng Diệp gia có ân oán tình cừu gì đi?

Công Nghi Ngưng thấy sắc mặt nàng biến hóa, hơi mặc danh kì diệu: “Làm sao vậy? Người bị sợ choáng váng? Người thật không biết à?”

“Không biết.”

Công nghi Ngưng hưng trí dạt dào nói tiếp: “ Hắc hắc, nguyên bản ta cũng không biết, còn tưởng rằng nàng là một người nào đó... Không nghĩ tới lại là hậu nhân của kiếm thần. Chắc chắn, tiểu Nhã Nhã, người xem như kiếm được, nhất định phải đem nàng nắm chặt ở trong tay mới được!”

“Kiếm được?” Nam Cung Nhã có chút không hiểu được: “Kiếm được cái gì?”

“Kiếm thần chính là cao thủ số một! Ta suy nghĩ, cha nàng hẳn là so với Thượng Quan Minh mạnh hơn nhiều... Lại là kiếm thần, nói không chừng trong nhà cũng rất có tiền. Còn có, Lưu Trưng đối với người tốt như vậy, còn vì theo đuổi người mà liều mạng. Oa, quả thực là có lời!”

Công nghi gia nổi tiếng vì cơ quan thuật số, Công nghi Ngưng thuở nhỏ liền thích tính toán. Thái độ làm người, xử sự đều thích so đo tính toán ở trong lòng. Ở trong mắt nàng, mọi việc đều có hai mặt, nhưng không phải trắng không phải đen, mà là lời cùng lỗ. Nàng lúc trước cảm thấy Diệp Lưu Trưng trừ bỏ khuôn mặt còn có thể thông qua, những thứ khác không tốt giống như vậy. Về sau Nam Cung Nhã coi như lỗ. Nhưng lúc này nàng biết Diệp Lưu Trưng còn có bối cảnh như vậy, tính toán một phen, lúc sau lại cảm thấy Nam Cung Nhã buôn bán lời.

Công Nghi Ngưng cảm thấy thật không tồi.

Nhưng Nam Cung Nhã đối với cái này không có nhiều hưng phấn lắm, nhưng lại nghĩ đến vấn đề khác.

“Người Làm sao biết... Lăng Vân kiếm vậy?”

“A!” Nhắc tới cái này, Công Nghi Ngưng lại nhớ tới: “Đúng rồi, đây chính là nguyên nhân thứ hai ta đến nhà người. Là ta chặn được bồ câu đưa tin về Thượng Quan gia, rồi xem được đây!”

“Cái gì?!”

“Thượng Quan Sách Vân khi ra khỏi nhà không mang theo đầu óc a... Phái người thả chim bồ câu cũng mang theo vẻ mặt ngưng trọng, vừa nhìn đã biết có bí mật rồi.” Công Nghi Ngưng nói tiếp: “Ta nhất thời... Tò mò liền.. Hi hi, tìm người giúp ta hạ chim bồ câu xuống dưới.”

“A...” Nam Cung Nhã không biết nên khóc hay nên cười: “Vậy người...”

“... Ở trên nói Lăng Vân kiếm ở trong tay Diệp Lưu Trưng, còn nói nàng học được yêu pháp kỳ quái, hết thấy chờ hần về nhà rồi nói rõ.” Nói tới đây Công Nghi Ngưng lại không nhịn được cười nhạo Thượng Quan Sách Vân: “Người nói hần có ngu không? Điều tính toán về nhà nói rõ, còn thả thêm bồ câu ra ngoài. Đây không phải là tiện nghi ta sao?”

Nam Cung Nhã lại không có tâm tư cùng Công Nghi Ngưng nói đùa.

Nàng biết Thượng Quan Minh muốn được đến Lăng Vân kiếm, lần này để cho Thượng Quan Sách Vân biết tung tích của Lăng Vân kiếm, chỉ sợ sau này sẽ có không ít phiền toái. Công Nghi Ngưng thấy sắc mặt nàng không tốt, liền truy hỏi hai câu, nghe xong lo lắng của nàng, vẻ mặt bất cần, ngược lại khuyên nhủ: “Sợ cái gì? Cho dù Thượng Quan lão đầu lợi hại, nhưng ở Nam Cung gia có nhị thúc của người. Bên ngoài lại có kiếm thần phụ thân của Diệp Lưu Trưng, ai dám động tới các người!”

“Chỉ hy vọng như thế.”

Nam Cung Nhã thở dài.

Nhân Công Nghi Ngưng đến đây, Nam Cung Nhã có người giúp đỡ, không thể không lôi kéo nàng ở lại Nam Cung gia vài ngày.

Trong mấy ngày nay, Nam Cung Nhã cũng nghĩ đến chuyện của Nam Cung Tụng, liền nói bóng nói gió hỏ vài câu. Ai ngờ Công Nghi Ngưng trực tiếp làm rõ, nói: “Chỉ coi hần là đệ đệ.” Nam Cung Nhã thật có chút không vui, nói: “Hần cũng chỉ so với người nhỏ hơn một tuổi mà thôi...”

Công Nghi Ngưng liếc nhìn nàng một cái, còn nói: “Một hay hai tuổi không có gì quan trọng.”

“VẬY...”

“Vấn đề là, ta không thích hần nha.” Công Nghi ngưng nói rất thẳng thắn: “Loại sự tình này, người bên ngoài thấy thế nào cũng vô dụng, chỉ có trong lòng đương sự là rõ ràng nhất ý nghĩ của mình. Thật giống như người, có thể xác định mình thích Diệp Lưu trưng, không thích người nào khác. Ta đây.. Tuy rằng tạm thời không thể xác định chính mình tương lai sẽ thích người nào, nhưng bây giờ có thể xác định một chuyện, ta sẽ không thích Nam Cung Tụng.”

Nam Cung Nhã bị nhiều, có chút choáng.

Nhưng chuyện tình cảm, vốn là nên hai bên tình nguyện. Nếu Công Nghi Ngưng cũng không thích Nam Cung Tụng, Nam Cung Nhã cũng không tính toán hỏi thêm nữa.

Mặc dù có Công Nghi Ngưng bên cạnh, nhưng Nam Cung Nhã cũng không đem hai bộ công phu kia quên.

Công Nghi Ngưng cùng nàng bắt đầu, thuở nhỏ đã học võ, chẳng qua học nghệ không tinh, chỉ một môn khinh công là nắm rõ. Lúc này thấy Nam Cung Nhã đã luyện công phu, liền nhin không được tham gia chỉ điểm một hai. Hai người cùng nhau hỗ trợ, thể nhưng cũng đều tự có thu hoạch. Vài ngày rất nhanh đã qua.

Đợi đến ngày thứ mười một, Nam Cung Nhã liền tỉnh từ sáng sớm, vội vã rửa mặt chải đầu, thay quần áo, mang theo váy lại chạy ra ngoài. Nam Cung Nhã vừa chạy vừa nghĩ: Về sau vô luận gặp chuyện gì, đều không bao giờ... cùng với Lưu Trưng tách xa nhau như vậy nữa.

———— Cho dù đem nàng trục xuất ra khỏi gia môn, đánh nàng nửa sống nửa chết. Nàng cũng phải tóm chặt lấy tay Lưu Trưng không buông ra!

Mười ngày này, nàng đều liều mạng tìm chuyện để cho mình làm, tìm chuyện để nói. Nhưng kỳ thật, lòng của nàng như bị châm lửa đốt vậy.

Thăng đến khi nhìn thấy nàng.

Ngay tại hành lang gấp khúc, trong ngọn gió mát lành.

Trong lòng Nam Cung Nhã tràn đầy vui sướng, bay thăng đến bên người kia.

Đột nhiên có người ho khan một tiếng.

Nam Cung Nhã trong phút chốc dừng bước, quay đầu lại nhìn, dĩ nhiên là Nhị thúc Nam Cung Vô Nhai cùng nhị thẩm của nàng.

“Nhị thúc, nhị thẩm...”

Người đi về trước chúng ta có chuyện muốn nói cùng Diệp công tử.”

48. Chương 48: Đoán

Lưu Trưng bị mời đến thư phòng của Nam Vô Nhai uống trà.

Đến Hoài Diệp thành lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Nam Cung Vô Nhai.

Phụ mẫu của Nam Cung Nhã đều mất khi nàng còn nhỏ, nàng là do nhị thúc Nam Cung Vô Nhai nuôi nấng lên, chỉ luận công nuôi dưỡng, người bên ngoài không thể so với được. Cho nên Lưu Trưng lúc chưa nhìn thấy ông đã ở trong lòng có vài phần tôn kính. Lúc này vừa thấy, chỉ cảm thấy mặt mày của Nam Cung Vô Nhai rất sắc bén, liếc mắt một cái liền nhận ra là người có nhiều kinh nghiệm trên giang hồ. Lại thêm ông là gia chủ của một trong tứ đại thế gia, bên trong hành động cũng mơ hồ có một loại khí thế áp bách người khác.

Nói về bộ dạng...

Mặt mày Nam Cung Nhã thế nhưng cùng ông có một hai phần tương tự, chính là trên người Nam Cung Nhã, mặt mày trở nên nhu hòa tươi đẹp, mà ở trên người Nam Cung Vô Nhai lại là sắc bén bức người. Về phần hai nhĩ tử của ông thật ra giống đến bảy tám phần. Nam Cung Tụng còn giống Nam Cung phu nhân nhiều hơn một ít.

Lưu Trưng đang nhìn Nam Cung Vô Nhai cùng Nam Cung phu nhân, mà hai người bọn họ cùng từ trong tối đang nhìn Lưu Trưng.

Hai phe hiểu lòng không hết, bên ngoài lại khách khách khí khí, hàn huyên một trận.

Đợi cho đến khi có thể ngồi xuống, Nam Cung Vô Nhai không nhắc tới Nam Cung Nhã, ngược lại nhắc đến một chuyện khác.

“Diệp công tử từ Cẩm Quỳnh sơn trang mà đến, vậy có biết chuyện của Cẩm Quỳnh sơn trang?”

Lưu Trưng đoán rằng, theo như lời Nam Cung Vô Nhai, cho là nàng cùng Nam Cung Nhã xuống núi sau khi Cẩm Quỳnh sơn trang gặp được biến cố. Chuyện này nàng vẫn là nghe Nam Cung Nhã nói, mà Nam Cung Nhã lại nghe Thượng Quan Sách Văn miêu tả. Tình huống cụ thể như thế nào, các nàng cũng không rõ ràng lắm. Chỉ biết là Cẩm Quỳnh sơn trang bị người của U Minh phủ vây công, cuối cùng bị hỏa thiêu. Lưu Trưng liền cẩn thận trả lời một câu: “Chỉ có thể tính là biết một phần?”

Nam Cung Vô Nhai nghe xong đáp án này, hơi hơi nhíu mày. Cũng không biết hẳn bất mãn về câu trả lời của Lưu Trưng, hay là bởi vì nhớ đến việc ở Cẩm Quỳnh sơn trang mà cảm thấy không vui. Nam Cung Vô Nhai uống ngụm trà, mới hỏi lại: “Như vậy, Diệp công tử có thể nhìn thấu cái gì không?”

Câu hỏi này khiến Lưu Trưng có chút mặc danh kỳ diệu.

Nhưng nội tâm Lưu Trưng cũng là cả kinh.

Kỳ thật từ trước đó, lúc nàng còn cùng Nam Cung Nhã đồng hành, nàng ở trong lòng đã đoán được một ít.

Lưu Trưng đều không phải lần đầu tiên gặp được U Minh phủ. Lần thứ nhất là vì người của U Minh phủ muốn bắt cóc Nam Cung Nhã, lần thứ hai là vì muốn cướp hàn tuyến ở một thôn nhỏ, lần thứ ba là lần vây công Long Hưng tiêu cục, lần thứ tư, đó là đốt giết Cẩm Quỳnh sơn trang. Tuy rằng ban đầu, Lưu Trưng đoán rằng, lần ở Cẩm Quỳnh sơn trang là do U Minh phủ muốn đối phó với Trung Nguyên chính đạo. Phải biết rằng, võ lâm đại hội ở Cẩm Quỳnh sơn trang, chính là vì thương nghị việc làm hại của U Minh phủ.

Nhưng về sau Lưu Trưng lại nghĩ đến một sự kiện khác.

Lúc nàng còn ở Cẩm Quỳnh sơn trang, Công Nghi Ngưng từng nói qua một sự kiện.

Là về băng tằm y mà Long Hưng tiêu cục áp giải, lại có nhiều liên lụy dọc đường đi của Lưu Trưng cùng Nam Cung Nhã.

....

“... Các người có biết ai là người thuê Long Hưng tiêu cục áp giải băng tằm y không? Ai nha, dĩ nhiên là Thượng Quan Minh!”

“Đoàn lão thái gia nhận được một hòm gỗ mộc đàn đỏ, bên trong là băng tằm y! Ai nha, kết qur có người nói lỗ miệng...”

.....”

Liên hộ đến mấy chuyện phát sinh trước đó để xem xét, phàm là bảo bối đối với việc tu luyện hàn khí mà có ích, đều là đối tượng bị U Minh phủ cướp đoạt. cho nên U Minh phủ đột nhiên phát tác, chỉ sợ cùng băng tằm y không thoát được can hệ.

Nghĩ như vậy, Lưu Trưng lại nghĩ đến một người khác.

Thì phải là, Thượng Quan Minh, kẻ thoát nhìn đa mưu túc trí.

Ngay cả nàng cũng đoán được một chút, như vậy Thượng Quan gia đối với U Minh phủ hiểu biết nhiều như vậy nhất định biết càng nhiều. Kết nối với chuyện Thượng Quan Sách vân chỉ bằng một miếng hàn ngọc có thể nhận ra dấu hiệu của U Minh phủ, chỉ biết Thượng Quan minh đối với U Minh phủ hiểu biết lại càng sâu rộng toàn diện. Cho nên, động cơ Thượng Quan Minh tặng băng tằm y, cùng với tin tức Đoàn gia như thế nào lại được tiết lộ... Đều trở nên có chút hàm xúc.

Chính là những cái này chung quy cũng chỉ là đoán, nếu không có chứng cứ rõ ràng, nói là ngược lại càng thêm phiến toái.

Lưu Trưng chỉ trong nháy mắt đã nghĩ ra tốt lý do thoái thác, toàn bộ manh mối đều quy kết ở một chỗ, cho nên nàng chỉ đáp lại ba chữ: “Băng tằm y.”

Nam Cung Vô Nhai nghe được ba chữ kia, thể nhưng lại sững sốt một chút.

Nhưng rất nhanh, ông đã liền cười ha hả.

“Diệp công tử chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủn, có thể phá hơn hai mươi ngoại môn cùng ám cộc của Nam Cung gia... Hiện giờ nghĩ lại, xác thực đó chỉ là chuyện thuận lý thành chương.” Bất quá vừa mới hàn huyền mấy câu ngắn ngủn, bất qua chỉ thời gian chỉ qua một chén trà nhỏ, ánh mắt Nam Cung Vô Nhai nhìn Lưu Trưng đã bất đồng. Vừa mới gặp mặt là lúc vẫn có ý xem xét, là tư thái võ lâm tiền bối tiếp kiến hậu bối, mà lúc này, sắc mặt ông dần hòa hoãn, càng giống như là trưởng bối chiêu đãi tiểu bối.

“Nam Cung tiền bối quá khen.”

Tính tình lưu Trưng trời sinh lạnh nhạt, lúc này không hiển lộ ra chút biểu tình nào. Nhưng mà trong mắt của Nam Cung Vô Nhai cùng Nam Cung phu nhân, lại càng cảm thấy tính cách của người này rất trầm ổn, không quan tâm hơn thua.

Thái độ làm người xưa nay của Nam Cung Vô Nhai vốn nghiêm cẩn, nhưng vốn đã hành tẩu giang hồ nhiều năm, tính cách bên trong ít nhiều cũng có chút khí phách.

Lúc ban đầu khi biết Diệp Lưu Trưng, trong lòng ông ít nhiều tồn chút ít khinh thị, thậm chí cũng có chút đoán rằng, hẳn có phải là...vì bối cảnh thân phận của Nam Cung Nhã mới cố ý tiếp cận hay không. Nhưng lúc này vừa thấy, tuy rằng chỉ có vài lời ít ỏi, cũng hiểu biết Lưu Trưng so với người bên ngoài miêu tả rõ ràng hơn rất nhiều.

Huống chi Nam Cung Vô Nhai cũng đối với thân phận của Lưu Trưng có chút phỏng đoán.

Lúc này, ông thành tâm thành ý khen ngợi nói: “Hậu nhân Diệp gia chính xác thật không tồi.”

Lưu Trưng nghe xong câu này cũng sửng sốt. Nghe Nam Cung Vô Nhai ý tứ, tựa hồ là đã biết xuất thân lai lịch của nàng. Tự nhiên tên kiếm thần đối với Nam Cung Vô Nhai xem ra cũng là đủ phân lượng. Chính là, Lưu Trưng tuy là hậu nhân của Diệp gia, nhưng không phải là một “Công tử”, mà là một nữ nhân. Nếu Nam Cung Vô Nhai biết điểm này lại không biết sẽ như thế nào?

Lưu Trưng không lên tiếng, vừa không thừa nhận vừa không phủ nhận.

Nam Cung Vô Nhai thấy thế cũng không hỏa nói tiếp, đành phải nháy mắt cho Nam Cung phu nhân vẫn đang ngồi ở bên không lên tiếng. Nam Cung phu nhân là người để ý đến nội sự, nói chuyện tự nhiên so với Nam Cung Vô Nhai, người chuyên xử lý ngoại sự tốt hơn một ít.

“Thời gian trước, Nhã nhi nhà ta tùy hứng hồ nháo, chuồn êm ra ngoài thiếu chút nữa gây ra đại họa, may mắn gặp được Diệp Công tử, một đường có nhiều chiếu cố, lúc này mới có thể thuận lợi từ bên ngoài trở về.” Nam Cung phu nhân cười nói: “Chúng ta còn phải hướng Diệp công tử nói nhiều lời cảm tạ hơn mới đúng.”

Nếu đề tài đề cập tới bản thân Nam Cung Nhã, Lưu Trưng liền không thể giả ngu.

Nàng nguyên bản từng hứa hẹn với Nam Cung Nhã, nói muốn cùng nàng thành thân. Lời nói kia thực sự phát ra từ nội tâm, là thực lòng. Nhưng lúc này đối diện với người nhà Nam Cung Nhã, Lưu Trưng có chút luống cuống, không biết phải mở miệng như thế nào mới có vẻ không mất lễ.

“Việc này... Vốn là bản thân ta nên chịu trách nhiệm.”

Lưu Trưng đành phải nói như vậy

Nam Cung Vô Nhai cùng Nam Cung phu nhân nghe xong, trong lòng đều nhảy dựng. Điều Nam Cung Vô Nhai nghĩ chính là, xú tiểu tử này đã muốn chiếm Nam Cung Nhã tiện nghi?! Mà Nam Cung phu nhân chính là tuy đã có chút phán đoán, một đường này Lưu Trưng cùng với Nam Cung Nhã làm bạn, chỉ sợ đã sớm có da thịt chi thân. Nhưng lúc này nghe thấy chính miệng Lưu Trưng nói ra, vẫn là cảm thấy có chút...

Không, quả thực cự kỳ không ổn.

Trên mặt Nam Cung phu nhân đã có chút không thể nhận được, đợn giã không vòng vo nữa, dứt khoát trực tiếp hỏi một câu: “Diệp công tử chính là có ý với Nhã nhi nhà ta?”

Vấn đề này thật ra dễ trả lời.

Lưu Trưng gật đầu rất nhanh: “Đúng vậy, ta muốn cùng nàng thành thân.”

Nam Cung phu nhân nhẹ nhàng thở ra, dao sắc chặt dây rỗi nói: “Việc này không thể khinh suất, còn phải thỉnh Diệp đại hiệp đến một chuyến...” Nam Cung phu nhân nói đến phân thượng này, lại thấy mặt Lưu Trưng vẫn có nghi hoặc, nàng đành phải cẩn thận nói rõ ràng: “Tuy nói người trong võ lâm chúng ta không nói nhiều đến lễ nghi phiền phức, nhưng theo lý phải tự mình Diệp đại hiệp tới cửa cầu thân mới được.”

Lưu Trưng cuối cùng hiểu được, nhưng vừa nghĩ tới người cha có cũng như không của nàng...

Nàng ở trong lòng âm thầm thở dài.

“Hảo.”

Nam Cung Vô Nhai có chút bức mình, nhưng Nam Cung phu nhân âm thầm kéo cánh tay ông. Nam Cung Vô Nhai suy nghĩ một lúc liền nhận xuống.

Việc này...

Cũng không dự tính liền cứ như vậy định ra.

Chỉ cần thần kiếm Diệp Lâm phong kia tới cửa cầu hôn, chi tiết mặt khác hết thảy đều có thể chậm rãi thương nghị. Hai phu thê Nam Cung Vô Nhai yên tâm, nhưng Lưu Trưng lại nghĩ tới một sự kiện khác.

“Còn có một việc, phải phó thác hai vị tiền bối.”

....

Mặc dù ở trong mắt từ trên xuống dưới trong Nam Cung gia, Lưu Trưng cùng Nam Cung Nhã đã sớm có điểm gì đó, nhưng về mặt mũi vẫn lại là một chuyện khác. Tuyệt đối không thể để cho Nam Cung Nhã cùng Lưu Trưng ở chung. Nhưng cũng may Nam Cung phu nhân không phải người cổ hủ, suy nghĩ một chút coi như là thương tiếc hai người trẻ tuổi, lại đang là lúc tình nùng, liền sai người đem Lưu Trưng an bài ở một chỗ sương phòng cách sân của Nam Cung Nhã không xa. Về phần các nàng có vào nửa đêm tư hội hay không, Nam Cung phu nhân đành mở một mắt nhắm một mắt, cũng không xen vào.

Nam Cung Nhã lúc này chính là đang ngồi dựa vào tường viện bên cạnh, đôi mắt mong ngóng, không hề có một chút khí chất rình ở bên ngoài.

Công Nghi Ngưng cười đến sắp không thở nổi.

“Tiểu Nhã Nhã, bộ dáng này của ngươi... Ôi... Thật đúng là bộ dáng minh họa cho “Khuê phòng oán phụ” a!”

Nam Cung Nhã một lòng chờ nha hoàn truyền đến tin tức, căn bản là lười để ý Công Nghi Ngưng.

Công Nghi Ngưng đứng ở một bên nhìn hồi lâu, nở nụ cười thật lâu. Thấy bộ dáng này của Nam Cung Nhã, trong lòng lại run một chút, thế nhưng lại nghĩ đến một việc khác quan trọng hơn. Nàng là một người tính nôn nóng, cho tới bây giờ đều là nghĩ cái gì liền lập tức nói cái ấy. Vì thế tiến lại gần Nam Cung Nhã, đem nàng kéo lại, cẩn thận quan sát một phen.

“Ngươi làm cái gì thế? Nam Cung Nhã mặc danh kỳ diệp.”

Công Nghi Ngưng tuy rằng nhiều ngày đối mặt Nam Cung Nhã, lại không thật sự nghiêm túc đánh giá qua như vậy. Lúc này vừa nhìn, đã thấy thần vận bên trong nàng chính xác có thêm vài phần quyền rũ trước đây chưa từng có. Bên mặt mày lại càng mơ hồ có một loại phong tình chỉ phụ nhân mới có.

“Tiểu Nhã Nhã, ngươi... Ngươi có phải hay không cùng Diệp Lưu Trưng...”

“Cùng nàng cái gì cơ?”

“Cái kia...?”

“Cái kia?” Nam Cung Nhã hoàn toàn không hiểu được: “Là cái gì?”

“Thì chính là... Không cái kia?” Công Nghi Ngưng cũng không xác định được, nàng nhìn trái nhìn phải, thấy bốn bề vắng lặng, đành phải hỏi trắng ra: “Ta là hỏi các ngươi có hay không... Ngủ qua?”

Nam Cung Nhã càng hồ đồ: “Ngủ? Dọc đường đi, chúng ta đều ngủ cùng một chỗ a.”

Công Nghi Ngưng quả thực muốn đi luôn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta là nói! Nàng có muốn người hay không! Có đem người cưới hết, hôn khắp, sau đó ăn sạch sờ hết!”

Mặt của Nam Cung Nhã mới một chút đã đỏ bừng lên, đưa tay bịt miệng Công Nghi Ngưng.

“Ngươi... Ngươi ngươi ngươi... Nhỏ giọng chút a! Nào có như vậy...”

Công Nghi Ngưng không khách khí gấp phăng tay của Nam Cung Nhã, thần sắc tự nhiên nói: “Có cái gì ngượng ngùng đâu, đây là nhân chi thường tình, nhân gốc rễ tính, nhân chi.. Tóm lại chính là việc tất yếu không thể không làm!” Nói xong câu này, nàng lại có chút nghi hoặc: “Các ngươi thật không có a? Ta cũng không phải đều cho nàng.. Ách, có phải tại ngươi không chịu hay không nha?”

Nam Cung Nhã mặt đỏ tới cổ, trừng mắt không nói lời nào.

Công Nghi Ngưng đảo tròn mắt, hết sức nghiêm túc nói: “Tiểu Nhã Nhã, đây là người không đúng rồi. Vạn nhất nhện hồng luôn thì làm sao bây giờ. Tuy rằng các người đều là nữ tử, tựa hồ cũng không tồn tại cái gì nhện hay không nhện, nhưng... Diệp Lưu Trưng, nàng nhất định rất muốn người đi... Chắc chắn, hiện giờ nàng đều vì người mà liều mạng, người lại đối với nàng lãnh huyết vô tình... Ai...”

“Người.. Người nói hươu nói vượn...” Nam Cung Nhã rất là yếu đuối phản bác lại.

“Cái gì gọi là ta nói Hươu nói vượn a?” Công Nghi Ngưng mở to hai mắt nhìn: “Ta cũng không tin... Nàng không có đối với người 'Kìm lòng không được'!”

Nam Cung Nhã cực kỳ xấu hổ, đưa tay đem Công Nghi Ngưng hung hăng đẩy ra ngoài.

“Người... Người đi ra ngoài cho ta! Ta chán ghét người!”

“Này, tiểu Nhã Nhã...”

“Người đi mau! Quay về Công Nghi gia của người đi!”

“Ô ô ô, tiểu Nhã Nhã, người như thế nào lại đối với ta vô tình vô nghĩa như vậy! Đùa bốn nhân gia xong lại đem nhân gia vứt bỏ!”

“Công Nghi Ngưng!”

Thẳng đến khi Công Nghi Ngưng thật sự đi rồi, Nam Cung Nhã cũng không thể nào bình tĩnh lại được.

Hai gò má của nàng nóng bỏng, tim cũng đập càng ngày càng nhanh, làm cho nàng có chút không thở nổi.

Công Nghi Ngưng nói ra những lời xấu hổ như vậy, tuy rằng khiến nàng không muốn đối mặt, nhưng cố tình lại đều chui vào trong lỗ tai, đuổi cũng đuổi không được, làm hại nàng tâm cũng rối loạn, trong đầu cũng hỗn loạn.

Lưu Trưng... Nàng... Nàng thật sự...

Không... Không có khả năng! Nhất định là Công Nghi Ngưng nói hươu nói vượn!

Nam Cung Nhã kiên định ý tưởng, thử lấy hai tay úp lên mặt mình để giảm nhiệt độ. Nhưng lúc này, nàng lại nghe thấy ở sau cửa ngoài hậu viện truyền đến tiếng bước chân.

“Nam Cung Nhã, người có ở trong nhà không?”

Cửa viện bị người nhẹ nhàng gõ vài tiếng?

49. Chương 49: Đạ Thâm (đêm Dài)

Nam Cung Nhã một chút đã nghe ra là Lưu Trưng ở ngoài cửa gọi nàng. Nhưng nàng lúc này chính là đang xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, thế nhưng che mặt không thể nói ra lời. Công Nghi Ngưng nói ra những lời như vậy, khiến cho nàng nhớ tới chuyện làm cho nàng nan kham đến mức không muốn nhớ lại.

Đúng...

Chuyện mà ngay cả Công Nghi Ngưng, người cùng nhau lớn lên thân như tỷ muội cũng không nói nên lời.

Khi đó nàng cùng Lưu Trưng ở bên trong Vân Cẩm thành. Lưu Trưng bỏ lại nàng không biết đi nơi nào, mà nàng lại ngốc nghếch chạy ra ngoài đi dạo một vòng, lúc sau bắt đầu đi tắm rửa. Ai ngờ sau lại liền...

Nam Cung Nhã nhắm mắt lại, liều mạng muốn đuổi đi trí nhớ ở trong đầu.

“Nam Cung Nhã.”

Lưu Trưng ở ngoài cửa lại gọi một tiếng.

Các nàng đã nhiều ngày không thấy, Nam Cung Nhã thật sự muốn lập tức mở cửa, lao ra, nhào vào trong ngực cậu Lưu Trưng để giải nỗi buồn xa cách, nỗi khổ tương tư, nhưng...

Cố tình hiện tại, nàng thế nào cũng... không làm được.

Nam Cung Nhã cắn môi nín thở tập trung, không có lên tiếng.

Chắc là bởi vì nha hoàn, hạ nhân cũng không có, toàn bộ viện đều vô cùng im lặng, tuy cách một lớp cửa, nhưng kỳ dị chính là, Nam Cung Nhã có thể nghe thấy tiếng Lưu Trưng thở dài.

Lúc sau, Lưu Trưng lại đợi trong chốc lát, rốt cuộc xoay người bước đi.

Nam Cung Nhã nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa dần đi xa, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, tim đập giống như sắp rụng ra ngoài. lại sờ lên mặt, vẫn là nóng đến tay. Nam Cung Nhã chạy vài bước trở về phòng, đem cửa đóng lại thật mạnh, lúc sau mới thở từng ngụm từng ngụm.

Một cơ hội gặp mặt tốt như vậy, thế nhưng bị chính nàng làm...

Không, đều là... Đều là lỗi của Công Nghi Ngưng!

Nam Cung Nhã cảm giận suy nghĩ.

Ngày hôm đó, Nam Cung Nhã đều trốn ở trong phòng không dám ra ngoài. Vừa sợ bị Công Nghi Ngưng hỏi vấn đề kỳ quái, lại có chút gặp Lưu Trưng khiến nàng mất tự nhiên. Nàng ở trong phòng đi tới đi lui, ngay cả đồ ăn cũng phân phó nha hoàn lặng lẽ đưa vào. Nàng vừa trốn tránh, lại vừa luôn mong chờ, chờ Lưu Trưng đến tìm nàng, nhưng đồng thời nàng lại có chút khẩn trương, vạn nhất Lưu Trưng đến đây hỏi vì sao nàng trốn ở trong phòng không lên tiếng...

Nàng nên nói như thế nào đây?

Nhưng Nam Cung Nhã đợi suốt một ngày, cũng không thấy Lưu Trưng lại đến.

Nha hoàn phái ra ngoài hỏi thăm tin tức trở về rất nhanh, nói Lưu Trưng dùng chút cơm đã đi ngủ, vẫn chưa dậy. Trong lòng Nam Cung Nhã lại càng thêm áy náy, Lưu Trưng vì nàng liều mạng bốn ba mươi ngày, chỉ sợ là mệt mỏi cực điểm, nhưng mà vẫn muốn đến gặp mình. Nhưng chính mình đâu? Thế nhưng đem Lưu Trưng từ chối ngoài cửa?

Nam Cung Nhã nhất thời ảo não, nhất thời buồn rầu, cuối cùng rốt cuộc có chút hối hận.

Sau đó, bầu trời lại tối đen.

Đám nha hoàn rất tinh mắt đi ra ngoài thấp sáng dạ quỳnh hoa đăng dưới hành lang, dọn dẹp xong liền yên lặng lui xuống. Chỉ chừa lại Nam Cung Nhã một mình dựa bên cửa sổ, trông lên chiếc đèn kia.

—— Lưu Trưng có còn tới nữa hay không?

Có thể hay không

Lại cùng nàng đồng giường cộng chẩm, cùng nàng...

....

“ Nhưng... Diệp Lưu Trưng, nàng nhất định rất muốn mình đi...”

....

Lời Công Nghi Ngưng nói cùng với nàng, thế nhưng lại mặc danh kỳ diệu từ trong đầu óc nàng chui ra.

A a a! Nam Cung Nhã ôm lấy đầu bứt rứt đến cực điểm.

Các nàng lúc trước rõ ràng cũng đã muốn... Lưu Trưng còn có thể nghĩ muốn... nữa sao? Nam Cung Nhã lại căn cứ môi, nghĩ đến mấy buổi tối hôm trước, Lưu Trưng treo tường tiến vào, sau đó... Ánh mắt trở lên sáng trong suốt, sau đó lại... Hôn môi của nàng, bàn tay vuốt ve nàng nóng đến đáng sợ... Nam Cung Nhã không dám nghĩ tiếp, đành phải liếm đôi môi khô khốc, bắt buộc chính mình suy nghĩ đến chuyện khác.

Nhưng mà lúc này, dưới hành lang lại đột nhiên truyền đến một tiếng rơi nhẹ nhàng.

Nam Cung Nhã hoảng sợ, nhìn về phía tiếng động, lại thấy một người bạch sam đi về phía bên này.

Là Lưu Trưng!

Nhưng phản ứng đầu tiên của Nam Cung Nhã cũng không phải là nghênh đón, ngược lại là lui về sau mấy bước, chui vào trong phòng.

Lưu Trưng ở ngoài phòng thấy bộ dáng hoảng sợ chui vào trong phòng của nàng.

Lưu Trưng nhú mày lại, thật sự có chút không rõ, Nam Cung Nhã đang làm cái quỷ gì? Nhưng lúc này đêm khuya nhân tĩnh, để tránh quấy nhiễu đến người xung quanh, Lưu Trưng vẫn là chưa lên tiếng, chính là đi đến chỗ cửa sổ đang mở rộng, một người nhảy vào, tiếp theo đem cửa sổ đóng kỹ, lúc này mới xoay người lại.

Nam Cung Nhã lúc này ngơ ngác đứng ở trong phòng, trên mặt còn mang một ít đỏ ửng mất tự nhiên, hai con mắt sáng trong suốt, đứng ở dưới đèn, tươi đẹp không thể phương vật.

Lưu Trưng cảm thấy rung động, muốn tiến lên, bước lên từng bước, lúc sau ngừng lại cúi đầu cởi áo khoác ra.

“Lưu... Lưu Trưng...” Nam Cung Nhã thấy thế, lại khẩn trương lấp bắp mở miệng nói: “Người... người làm sao lại... cởi... cởi áo?” Lưu Trưng nhìn nàng một cái, chỉ cảm thấy Nam Cung Nhã đêm nay hết sức kỳ quái, nhưng vẫn là trả lời: “Mới vừa rồi cọ vào tường bị bẩn một chỗ.”

Nam Cung Nhã nghe vậy, tỉ mỉ đánh giá, quả thực nhìn thấy áo khoác màu trắng của nàng có một vết bẩn không lộ rõ lắm.

Lưu Trưng cởi áo khoác, lại đi đến góc có chậu đồng rửa sạch tay, lúc này mới đi về phía Nam Cung Nhã. Nhưng Nam Cung Nhã lại trốn tránh, lui lại, vẫn..

Lui đến bên giường.

Phịch một tiếng, đập vào chân.

Lưu Trưng nhú mày: “Người làm gì vậy?”

“Lưu.. Trưng.” Nam Cung Nhã cổ nuốt nước miếng, hỏi: “Người đem nay... cũng ngủ ở đây sao?”

“Àn.”

Về mặt Lưu Trưng đương nhiên như vaaayj.

“Vậy... Chúng ta đi ngủ sớm thôi.”

Lưu Trưng ngơ ngác, hiện tại? Nàng nguyên bản còn có rất nhiều điều muốn hỏi Nam Cung Nhã. Đang trong lúc nàng ngần người, Nam Cung Nhã hai ba lượt đã đem áo khoác, váy, giày của mình cởi hết, vội vàng lên giường, lại nhanh chóng đem chăn bọc mình lại.

Lưu Trưng lại là sửng sốt, trong lòng mơ hồ, thật là có chút hiểu được.

Phản ứng này, là... Sợ nàng đi?

Kỳ thật Lưu Trưng căn bản không định đối Nam Cung Nhã làm cái gì, chính là đột nhiên thấy Nam Cung Nhã mâu thuẫn như vậy, không khỏi có chút mất mát. Lưu Trưng thở dài, đơn giản cũng tính toán ngủ, bất quá lần này lo lắng đến tình hình của Nam Cung Nhã, vẫn là mặ tấm y lên giường. Chỉ là thấy Nam Cung Nhã vẫn đưa lưng về phía nàng không nhúc nhích, Lưu Trưng không khỏi nghĩ rằng. Như vậy xem ra Nam Cung Nhã cũng không thích cùng nàng gần gũi? Từ trước nàng còn cảm thấy Nam Cung Nhã chính là dễ dàng then thùng, nhưng lúc này...

Lưu Trưng cảm thấy bất đắc dĩ, lẳng lặng nằm xuống, cũng không có lên tiếng nữa. Ban ngày, nàng cơ hồ ngủ suốt, lúc này căn bản không hề buồn ngủ, liền nhắm mắt lại, đem hàng ngàn vấn đề ở trong đầu lúc trước lại lấy ra suy nghĩ cẩn thận.

Nam Cung Nhã ở trong chăn giật giạt.

Nam Cung Nhã tuy rằng đưa lưng về phía ngoài, nhưng vẫn ở trong bóng tối nghe lén động tĩnh. Nàng một mặt đoán thần thái, động tác của Lưu Trưng, một mặt lại nhin không được suy nghĩ bước tiếp theo của Lưu Trưng có phải hay không sẽ tiến lại gần ôm lấy nàng... Hôn nàng...

Nhưng đợi thật lâu, lại cũng không có cái gì.

Lưu Trưng... Hình như ngủ?

Nam Cung Nhã rút cuộc nhin không được lộ ra, nhẹ nhàng xoay người lại.

Lưu Trưng vẫn chưa ngủ, tự nhiên cảm giác được động tĩnh, nhưng nàng lại lo lắng mình đột nhiên mở to mắt ngược lại sẽ dọa đến Nam Cung Nhã, liền thành thật giả bộ ngủ, vẫn đang nhắm mắt lại không nhúc nhích.

Nam Cung Nhã xoay người liền thấy...

Lưu Trưng thật sự “Đang ngủ”.

Trong lòng Nam Cung Nhã không hiểu sao có chút thất vọng, nhưng rút cuộc vì sao thất vọng, nàng lại có chút không thể nói rõ. Nàng nghĩ nghĩ, cố ý trở mình thật mạnh. Nhưng mà Lưu Trưng vẫn không nhúc nhích. Nam Cung Nhã lại duỗi tay đi chạm vào cánh tay của Lưu Trưng... Sờ soạng mặt của nàng... chọc... chọc...

Môi của nàng.

Đôi mắt kia mềm mại ôn nhu, cảm xúc tốt đến thần kỳ.

Nam Cung Nhã đột nhiên cảm thấy, tình cảnh lúc này cùng một thời điểm ở trong trí nhớ phát sinh rất là giống nhau. Nàng cẩn thận nhớ lại, thật lâu trước kia, buổi tối ở Linh Tà thôn. Khi đó nàng cùng Lưu Trưng còn không có thân mật như bây giờ. nàng muốn thay áo cho Lưu Trưng vì nàng vừa mới khâu hàn độc xong, kết quả thiếu chút nữa đem y phục của Lưu Trưng xé rách...

Nam Cung Nhã nghĩ đến đây liền theo bản năng nhìn thoáng qua Lưu Trưng đang nằm bên cạnh, mặc kín như bưng.

Rõ ràng... Lúc trước đều không mặc tằm y.

Nam Cung Nhã có chút bất mãn.

Lúc này thần sắc của Lưu Trưng lạnh nhạt, giống như đang chìm trong mộng đẹp, nhưng ở trong mắt của Nam Cung Nhã, cũng là bộ dạng mặc người xâm phạm. Nam Cung Nhã thấy nàng thật lâu không tỉnh, lá gan lớn hơn, một tay chón ở bên sườn của Lưu Trưng, một tay kia vén chăn của nàng lên, cởi vạt áo của nàng, sau đó...

Kéo một cái...

Nguyên bản tằm y rộng thùng thình đều bị kéo ra, lộ ra nguyệt sắc tiết y. Tiết y có thêu nhạt hoa văn chìm bó sát trên người, đem bộ ngực hơi nhô lên của nàng bao ở bên trong.

Đầu óc của Nam Cung Nhã đột nhiên trống rỗng, có chút quên chính mình vì cái gì lại kéo xiêm y của Lưu Trưng. Ánh mắt của nàng lưu luyến từ khuôn mặt của Lưu Trưng đến cổ, xương quai xanh, lại lên đến ngực, dừng ở hai điểm hơi hơi nổi lên. Nam Cung Nhã cảm thấy miệng khô lưỡi khô cả người nóng lên, thế nhưng nhin không được đưa tay, nhẹ nhàng sờ lên đó.

Có chút cứng, nhưng đè xuống lại cảm thấy mềm mại. Ngoài ý muốn khiến nàng yêu thích không buông tay.

—— người dưới thân nguyên bản “Ngủ say” đột nhiên cúi đầu thở dốc.

Nam Cung Nhã còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy trước mắt tối sầm. Lưu Trưng nguyên bản ở dưới thân nàng đã nghiêng người, mãnh liệt đem nàng áp dưới thân.

“Lưu... Lưu Trưng.”

Hơi thở của Lưu Trưng có chút bất ổn, nhất là nhìn thấy đôi mắt sáng như mặt nước trong vắt, tựa hồ toát ra một loại cảm giác vừa khẩn trương vừa có chút chờ mong.

Nàng hơi trưng phát, vùi đầu cắn cắn vành tai của Nam Cung Nhã.

“Nam Cung Nhã.”

“... Ân... Ân?”

“Ta...” Hơi thở của Lưu Trưng phun ở bên cạnh tai Nam Cung Nhã: “Muốn người.”

Nam Cung Nhã bị áp không thể động đậy, nguyên bản đang kịch liệt giãy dụa, nhưng bên tai lại đột nhiên nghe thấy một câu giọng như tê dại vậy, làm cho nàng mất hết khí lực, cả người mềm nhũn, ngay cả đầu óc cũng giống như ngừng hoạt động. Nam Cung Nhã hơi hơi ngửa đầu, nhìn ánh mắt nóng rực của Lưu Trưng đang đặt trên người nàng, chẳng biết tại sao...

“Ta...Ân...”

Thế nhưng nói ra hai chữ không rõ ý tứ hàm xúc.

Nhưng Lưu Trưng lại đã hiểu, cúi người hôn lên đôi môi khê mở của Nam Cung Nhã. Tay nàng đối với thân thể của Nam Cung Nhã đã rất quen thuộc, kéo vài lần nới lỏng chiếc áo mỏng, tiếp theo lại đem thân thể mềm nhũn của Nam Cung Nhã kéo lên, để phương tiện cởi dây lưng tiết y của nàng.

Nam Cung Nhã nghiêng người dựa vào trong khuỷu tay của Lưu Trưng, chỉ thoáng nhìn tấm y trên người Lưu Trưng bị nàng cởi ra một nửa, buông xuống hai vai. Nam Cung Nhã nhìn thấy mất hứng, liền đưa tay đi kéo, muốn đem tấm y sớm đã cảm thấy vướng mắt kéo xuống. Lưu Trưng nhận ra ý đồ của nàng, nhưng thật ra lại cực kỳ phối hợp đối tay phương tiện cho nàng cởi. Ai ngờ Nam Cung Nhã cởi một chiếc càn chưa đủ, dứt khoát đem hai cánh tay mềm mại khoát lên cổ Lưu Trưng, nhân cơ hội kéo dây tiết y sau cổ cùng sau lưng.

Nam Cung Nhã hoàn toàn không phát hiện, y phục trên người mình sớm chẳng biết đi đâu.

Lưu Trưng cũng không ngại bị Nam Cung Nhã cởi quần áo.

Bởi vì nàng đã đem Nam Cung Nhã nhìn rành mạch trước.

Tuy rằng không phải là lần đầu tiên thấy nhưng Lưu Trưng vẫn là cảm thấy được phong cảnh trước mắt đẹp không sao tả xiết. Hai điểm đỏ sẫm hơi hơi đứng thẳng, giống như hồng mai rơi trên tuyết, theo động tác của Nam Cung Nhã mà hơi rung động, tiên diễm ướt át, câu nhân tâm phách. Lưu Trưng cúi đầu liếm nhấm nháp, rất nhanh nghe thấy Nam Cung Nhã thâm ngâm ra tiếng.

Nam Cung Nhã tuân theo bản năng nhưng vẫn không buông tha hai vật áo trong tay.

Không biết rồi rầm lồi kéo bao lâu, rốt cuộc đem đem tiết ý bị nàng lồi kéo hong rơi xuống. Nhưng mà lúc này nàng gần như phát hiện mình đã sớm xích thân, chiếc quần vốn mặc trên người không biết đã đi nơi nào.

“Người...”

Nam Cung Nhã vừa thẹn vừa giận theo bản năng co chân lại, cố sức muốn đưa tay đi che, hoàn toàn quên mất nhìn bộ dạng bị cởi sạch của Lưu Trưng như thế nào. Lưu Trưng cũng không để nàng lộn xộn, vô cùng cường ngạnh, đem bắt lấy hai tay nàng, dùng một tay đè xuống.

“... Đừng nhúc nhích.”

Lưu Trưng lại đè ép xuống dưới.

Lấy thân nữ tử trườn lên thân nữ tử.

Nam Cung Nhã cảm thấy thân thể nóng như lửa dao động ở trên người mình, vuốt ve. Cảm xúc kia vừa mềm lại trơn ở trên người nàng khơi dậy một trận khoái cảm làm người ta vừa thẹn lại không nhịn được sợ run. Nam Cung Nhã liều mạng cắn môi, nhưng vẫn không ngăn được tiếng thân ngâm cùng thở gấp từ trong miệng tràn ra ngoài.

50. Chương 50: Giao Hòa

Nam Cung Nhã tuyệt đối không ngờ được, thân thể của mình lại kỳ diệu nhạy cảm như vậy.

Có lẽ là bởi vì, Lưu Trưng lúc này đang trêu chọc nàng, vuốt ve nàng, hôn môi nàng. Cảm giác của nàng càng trở nên nhạy cảm, thậm chí những nơi Lưu Trưng chạm vào rất nhẹ cũng có phản ứng, đều có thể cảm nhận thấy rất rõ ràng. Điều này làm cho nàng vừa cảm thấy thẹn, lại tựa như không nhận được, bên trong nội tâm khát vọng được nhiều hơn.

Nam Cung Nhã không biết lúc này sắc mặt ửng hồng của mình ở trong mắt Lưu Trưng có bao nhiêu kiểu diễm, đôi mắt trong suốt như hồ nước có bao nhiêu câu nhân. Lưu Trưng chỉ cảm thấy Nam Cung Nhã giống như một đóa hoa không chịu nổi đứt gãy, làm cho người ta muốn thương tiếc, lại cũng muốn đem đùa bỡn chà đạp, nhìn xem có phải sau khi “tàn phá” sẽ trở nên đẹp hơn không.

Lưu Trưng hoàn toàn quên ý nghĩ ban đầu của mình “Chỉ là muốn ôm nàng ngủ một giấc”.

Trong mắt của nàng chỉ có thân thể trắng mịn mà đỏ ửng của nàng, trong tai cũng chỉ nghe thấy thanh âm động tình của nàng. Thân thể của Nam Cung Nhã dưới sự vỗ về chơi đùa của nàng khiến cho nó giống như hóa thành một hồ nước ôn nhu, lay động tâm thần, lại làm cho người ta trầm luân.

Đầu ngón tay của Lưu Trưng đã chạm đến nơi dính ướt của nàng.

Nhưng Nam Cung Nhã còn dư lại nửa phần tâm trí, e lệ đẩy ra, đi ngăn cản, chỉ là sự dầy dụa ở trong mắt Lưu Trưng xem ra lại giống như dục cự còn ghênh.

Lưu Trưng thu tay, nhẹ vuốt da thịt mềm mại bên hông của Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã không chịu nổi tê dại đau, ngứa, mất hết khí lực, rốt cuộc không thể động đậy, chỉ có thể tội nghiệp mở to mắt nhìn Lưu Trưng, hy vọng nàng có thể mềm lòng buông tha chính mình. Ai ngờ Lưu Trưng nhìn thấy lại càng luyện tiếu buông tay, cúi người hôn xuống ánh mắt của nàng, chớp mũi, lưu luyện ở trên môi, ở nơi bí ẩn, lấy đầu gối xâm nhập, mở ra hai chân đang có ý kháng cự của Nam Cung Nhã.

“Lưu... Trưng... Thả... Thả ta...”

Nam Cung Nhã kêu lên đáng thương.

Lưu Trưng đưa tay dò xét xuống dưới.

Sờ về hướng về phía hờ ra, lấy ngón tay từ bụng trượt xuống, chạm vào nơi nơi hai mảnh mềm mại, Nam Cung Nhã liền khó nhận kêu to ra tiếng. Lưu Trưng liền dừng lại, tại chỗ kia chậm rãi nhu niệp, nghe thân thể Nam Cung Nhã theo điều khiển của nàng càng trở nên mềm mại. Hai chân nguyên bản bị nàng tách ra đột nhiên buộc chặt, mũi chân bắt tri bắt giác leo lên cẳng chân nàng, không ngừng bám lấy vuốt ve, tiếng thân ngâm cũng phập phồng không ngừng, nhưng lại khiến lòng của nàng thỏa mãn đến cực điểm.

Ánh mắt Nam Cung Nhã đầy mê loạn, đôi môi khẽ mở càng trở nên đỏ tươi, giống như thoa son vậy. Làn da nguyên bản trắng nõn giờ nhiễm một sắc đỏ. Xem xuống chút nữa, Lưu Trưng phát hiện một chỗ khác bị nhàng nhu lộng thật lâu cũng trở nên đỏ ửng, dưới này ướt mềm trơn dính, đã sớm vỡ dề, thất bại thảm hại. Nàng lấy một ngón tay thử thử ở huyết khẩu, cùng lần trước không khác nhau lắm, chỉ cảm thấy mơ hồ như có lúc hút, giống như muốn nuốt lấy ngón tay của nàng.

Chắc là do nàng ngừng động tác, Nam Cung Nhã tuy rằng sớm thở dốc, cả người xụi lơ, nhưng lần này vẫn là cảm thấy hưng không, cần môi, lấy hai bên đùi cọ cọ cánh tay của nàng.

“Lưu... Trưng.”

“Àn?” Lưu Trưng nhìn nàng trong mắt có chứa ý cười.

Nam Cung Nhã nói không nên lời để cho Lưu Trưng tiếp tục, rồi lại bất mãn bộ dáng của nàng khi chờ mình mắc câu. Trong lòng lại cảm thấy ủy khuất, xấu hổ, giận dữ, chợt nghĩ tới một chủ ý. Mở mắt đi tìm, thế nhưng...

———— lần này thật sự là ý thức được, chính mình nhìn thấy “Bộ dạng đem xiêm y cởi hết” của Lưu Trưng.

Từ trước Nam Cung Nhã chỉ biết Lưu Trưng thực gầy, nhưng lúc này nhìn lại, lại phát hiện nàng tuy rằng gầy, nhưng không nhỏ bé và yếu ớt. Nhất là thấy trước ngực nàng...

Khuôn mặt của Nam Cung Nhã vốn đang phát sốt, giờ lại càng nóng thêm.

Thờ icip Lưu Trưng vô ý, Nam Cung Nhã đưa tay sờ lên, hướng tới nơi ưỡn ra của Lưu Trưng. ý tưởng của nàng thật ra cực kỳ đơn giản, lúc trước nguyên nhân khiến Lưu Trưng đột nhiên xoay người áp chế, chỉ sợ là do không cẩn thận huých vào... chỗ kia, cho nên nếu lúc này lại là như vậy, Lưu Trưng có phải sẽ tiếp tục hay không? Nhưng nàng ở phía dưới, cảm thụ lại bất đồng. Nơi mềm mại kia rõ ràng mỗi nữ tử đều có, chính mình cũng có, nhưng chẳng biết tại sao, Nam Cung Nhã nắm trong tay lại cảm thấy xúc cảm rất tốt, không ngừng muốn đi vuốt ve, sớm quên ước nguyện ban đầu của mình.

Lưu Trưng bị nàng khiến cho có chút hoảng hốt, dưới tay đã quên mất nặng nhẹ, thân mình ép xuống, hai ngón tay liên tiếp từ huyết khẩu xâm nhập vào.

Lần này vừa nhanh vừa vội, Nam Cung Nhã hoàn toàn không có phòng bị, chỉ cảm thấy có vật khác thường xông vào, có chút khó chịu, đến khi kịp phản ứng, đã thấy một trận đau chua xót như bị xé rách.

“A...”

Nam Cung Nhã hít một hơi lạnh, bụng dưới căng thẳng, hai chân không tự giác khép lại.

Lưu Trưng bị dọa không nhẹ, cảm thấy ngón tay thăm dò ở bên trong dừng đạo vừa chặt vừa nóng, lại thấy Nam Cung Nhã hoa dung thất sắc, đau đến sắc mặt cũng thay đổi, lại càng không dám lộn xộn.

“Nam Cung Nhã?”

“Đau... Đau...”

Nam Cung Nhã vừa sợ vừa hoảng, chỉ biết không ngừng kêu đau, trên trán đã xuất hiện một tầng mồ hôi.

Lưu Trưng tuy rằng không có kinh nghiệm, nhưng cũng cảm giác được nàng đang sợ hãi, đành phải một bên ôm lấy nàng, một bên cúi người hôn môi an ủi. Ngón tay ở trong thân thể nàng cũng không dám động.

Nam Cung Nhã ôm lấy Lưu Trưng, cũng hiểu được lúc này là do mình rất kích động, tâm liền chăm rãi yên ổn xuống, nơi đó đau cũng dần dần trở nên có thể chịu được.

“Người...”

“Ân?”

“... Đi ra ngoài.”

Lưu Trưng lại nhẹ nhàng hôn khóe môi của nàng, thấy sắc mặt nàng hơi hoãn lại, liền cẩn thận để ý phản ứng của nàng, cẩn thận rút ngón tay ra. Nhưng cố tình lúc rút ra lại va chạm vào nơi sưng đỏ giữa hai cánh hoa, khiến cho Nam Cung Nhã lại không tự giác sợ run cũng ngâm khê.

Lưu Trưng cúi người ôm lấy Nam Cung Nhã, hôn hôn hai gò má của nàng.

“Ôn hơn nhiều không?”

“Ân...”

Tiếng trả lời này của Nam Cung Nhã nghe như thế nào cũng như là thân ngâm.

Lưu Trưng áp chế trái tim muốn nảy lên của mình, tính toán lau rửa thu thập sạch sẽ một chút, để cho Nam Cung Nhã sớm nghỉ một chút. Nhưng nàng còn chưa nói ra, Nam Cung Nhã lại đột nhiên nhỏ tiếng nói một câu gì đó.

Lưu Trưng nghĩ rằng nàng vẫn còn đau, liền cúi đầu hỏi: “Như thế nào? Chỗ nào không thoải mái?”

Mặt Nam Cung Nhã đột nhiên càng đỏ hơn.

“Nói mau.”

“Muốn hay không...” Tiếng của Nam Cung Nhã nhỏ như ruồi.

“Ân?” Lưu Trưng không hiểu.

“Lại... Thử lại một lần?”

Nam Cung Nhã sắp cắn nát môi của mình.

Lưu Trưng hơi hơi sững sốt, Nam Cung Nhã xấu hổ đến mức đem mặt chôn ở trước ngực của nàng, đến khi Nam Cung Nhã kịp phản ứng thấy chính mình đụng phải nơi nào, thế nhưng cũng chỉ dừng lại một chút, tiếp theo liền đánh bạo găm cắn lấy nó. Dù sao mình tránh mặt ở góc Lưu Trưng không nhìn thấy, phóng đảng thì phóng đảng đi, Nam Cung Nhã liền đem bình đánh vỡ.

Miệng của Nam Cung Nhã không biết nặng nhẹ, nhưng Lưu Trưng tuy bị nàng biến thành vừa đau lại vừa không thoải mái, nhưng trong lòng lại có nhiều ngọt ngào. Mỹ nhân trong ngực chủ động như vậy, Lưu Trưng tự nhiên không chút khách khí. Nàng lại một lần nữa điều chỉnh tư thế, để cho Nam Cung Nhã nửa dựa vào trong ngực nàng, lại chậm rãi cùng kiên định bắt đầu lại từ đầu. Vì sợ Nam Cung Nhã lại khấn trượng sợ hãi, Lưu Trưng lại nghiêm túc hôn môi vỗ về chơi đùa, chờ nghe thấy hơi thở của nàng dần hỗn loạn, thân ngâm dần nổi lên. Lưu Trưng đưa một ngón tay thử chậm rãi xâm nhập.

Lúc này tựa hồ thuận lợi hơn.

Nam Cung Nhã tuy rằng không tự giác cau mày, cảm giác được dưới thân vẫn có một trận khó chịu, nhưng tốt xấu nàng miễn cưỡng có thể nhẫn nhịn được. Lưu Trưng thử một hồi, thấy nàng vô sự liền chậm rãi ở trong đó giật giật.

Không biết chạm đến nơi nào, trong lòng Nam Cung Nhã trào ra một loại cảm giác kỳ dị.

“Lưu Trưng...”

Ngay cả thanh âm của nàng cũng bị biến đổi.

Lưu Trưng hoảng sợ, nghĩ rằng lại làm đau nàng, liền ngừng tay không cử động nữa, chỉ hỏi: “Đau sao?”

“Không... Không phải... Người...”

Nam Cung Nhã nhú mày nhìn Lưu Trưng thật lâu, thấy nàng vẫn là khó hiểu, liền tự mình xê dịch vị trí, theo cảm thụ lúc này tự mình cử động thân, giật giật. Chính là tự mình cử động, cảm giác... giống như không phải như vậy.

Lưu Trưng cuối cùng có chút hiểu được, liền giật giật ngón tay.

Thanh âm của Nam Cung Nhã đã có chút khàn khàn.

“... Lưu... Trưng.”

“Ân...”

Lưu Trưng nhân phản ứng của nàng dẫn tới một trận động tình, lại đem thân mình đè ép xuống.

Vừa nhanh vừa chậm, vừa sâu vừa cạn, làm cho thân thể nhẹ nhàng rung động, làm cho nhiệt độ bên trong trường không ngừng ấm lên, ngay cả lời nói thì thậm chí trở thành thứ là người ta mê say.

Lưu Trưng không nhớ nổi khi nào mình dừng tay.

Nàng chỉ nhớ rõ cuối cùng Nam Cung Nhã cúi đầu khóc hướng nàng cầu xin tha thứ, nàng mới dần dần tỉnh táo lại. Hoàn hảo, nàng tu luyện nội công, lại nghỉ ngơi một ngày, đến bây giờ cánh tay có chút tê dại nhưng vẫn có thể thức dậy nhắc người. Lưu Trưng đem giường dọn dẹp một phen, lại giúp Nam Cung Nhã lau người thay y phục, mới lại lần nữa nằm xuống.

Mà Nam Cung Nhã đã sớm mệt, ngủ được thật say.

Ngày hôm sau, tinh thần Lưu Trưng vẫn ổn, nhưng Nam Cung Nhã như thế nào cũng không chịu rời giường.

Thấy nàng vẫn còn cực kỳ mệt, Lưu Trưng cũng không kiên nhẫn gì, mặc quần áo tử tế xong, mở cửa gọi nha hoàn của Nam Cung Nhã đi vào dọn dẹp. Những cái khác cũng không có gì, chỉ là lúc thay trải giường...

Mặt trên vẫn còn một vết đỏ sẫm.

Ngay cả người luôn lạnh lùng như Lưu Trưng cũng cảm thấy hết sức khó xử.

Nhưng nha hoàn ở Nam Cung gia không phải ai cũng có thể tùy tiện làm được, tuy rằng chính là đối mặt với “Chứng cứ phạm tội” không hề có liêm sỉ để nói, thế nhưng mặt cũng không đổi sắc, tiếp tục thu dọn xong rồi đi xuống.

Lưu Trưng âm thầm nhẹ nhàng thở ra một hơi, liền sau đó nha hoàn đưa tới một bồn nước để rửa mặt chải đầu.

Lại đến bên giường một lúc, bộ dáng của Nam Cung Nhã còn thoáng chút tiều tụy, nhưng nhìn cũng chỉ là do ngủ không đủ nên bây giờ vẫn còn buồn ngủ. Lưu Trưng thay nàng lau mặt, đánh thức nàng uống hai bát cháo, lại thả nàng tiếp tục ngủ.

Ai ngờ Nam Cung Nhã vừa ngủ lại không hề có ý định thức dậy.

Lưu Trưng ban ngày đợi ở trong phòng, thật sự là nhàm chán, đành phải cầm Lăng Vân kiếm ra phía sau viện luyện tập mấy lần.

Cũng không biết là nha hoàn trải giường trong lòng biết rõ chuyện xảy ra đã nói ra ngoài cái gì, toàn bộ buổi sáng cũng không có người đến viện quấy rầy các nàng. Đến giữa trưa lúc dùng cơm, nha hoàn lại bưng đồ ăn tiến vào rồi luim xuống, Nam Cung Nhã vẫn không chịu rời giường.

Lưu Trưng nhẹ nhàng thử qua, cũng chỉ phụng phịu nói vài câu.

Nhưng Nam Cung Nhã chính là dùng bộ dạng tội nghiệp trả lời nàng: “Ta... Không có khí lực, mệt mỏi quá. Cả người đều đau.... Để cho ta ngủ thêm một chút...”

Lưu Trưng ngẫm lại đêm qua đích xác là có một chút quá, cũng không rất nhấ tâm, đành phải dứt cho nàng vài hộp cháo, chính mình thì ăn cơm.

Bất quá Lưu Trưng nghĩ, đến buổi trưa vô luận như thế nào cũng phải đem Nam Cung Nhã kéo dậy, bằng không cứ như vậy cả ngày, đến tối sao có thể ngủ được nữa?

Mặt khác trong lòng nàng lại nhớ tới chuyện khác, nàng có một chút chuyện phải làm rõ, tiếp theo, chỉ sợ hai người lại phải xa cách.

Tuy rằng trong lòng không tha, nhưng ngẫm lại việc mà chính mình phía làm tiếp thật sự không thích hợp mang theo Nam Cung Nhã. Thứ nhất là do Nam Cung Nhã không có năng lực tự bảo vệ mình, thiên tính lại đơn thuần khờ dại. Thứ hai thật sự là bởi vì bản thân mình còn không có năng lực cũng như không có tin tưởng có thể bảo vệ nàng. Như vậy, đối với nàng mà nói, lúc này Nam Cung Nhã ở lại Nam Cung thế gia mới là an toàn nhất để cho người ta có thể thả tâm.

Lưu Trưng tính toán chờ mọi chuyện trong tay đều giải quyết, về sau lại đến đón Nam Cung Nhã.

Nói không chừng đến lúc đó cũng là lúc hai nhà thương nghị việc hôn nhân.

51. Chương 51: Thái Độ

Có nha hoàn tiến đến, ánh mắt trốn tránh nói với Lưu Trưng ngoài cửa viện có người tìm nàng. Lưu Trưng cảm thấy sinh nghi, hỏi thêm một câu: “Người nào?”, Nha hoàn do dự trong chốc lát, cuối cùng cũng không dám nói ra miệng, chỉ nói là: “Diệp công tử ra xem sẽ biết.”

Sân của Nam Cung Nhã có vị trí rất sâu, nếu nói là canh giờ này có người đến đây tìm nàng, lại cho nha hoàn có thần tình khó xử...

Lưu Trưng trong lòng ít nhiều có thể đoán được.

Chờ đi ra ngoài cửa viện, quả thực thấy hai người ở bên trong.

Nam Cung Phong cùng Nam Cung Tụng.

Sắc mặt của Nam Cung Phong đối với Lưu Trưng cho tới bây giờ vẫn chưa dễ chịu đi đâu, chính là... Lúc này kém tới cực điểm. Về phần Nam Cung Tụng vừa thấy Lưu Trưng xuất hiện, một câu cũng không kịp nói, lấy ra binh khí trước tiên.

Lần này cũng không phải cây sáo bằng trúc giống như khi ở Cẩm Quỳnh sơn trang, mà là một cây đao.

Nam Cung thế gia nổi tiếng về đao pháp, một bộ phá Nguyệt đao làm kinh sợ võ lâm. Nam Cung Tụng là người có huyết mạch trực hệ, công phu tự nhiên không kém đi đâu, hướng chỉ cây đao trong tay hắn vừa nhìn đã biết là một thân binh lợi khí.

Lưu Trưng phản ứng nhanh chóng, liên tiếp lui lại mấy bước, tránh né.

Nam Cung Tụng là không thể kiềm chế được tính tình, thấy nàng như thế, liền quát lớn: “Lại không phải là nữ nhân, liền chỉ biết trốn tránh? Đem Lăng Vân kiếm lấy ra đi. Chúng ta hảo hảo so một hồi!”

Thái độ này hiển nhiên là tới tìm phiền toái.

Lưu Trưng tự nhận là không có đặc tới đến Nam Cung Tụng hay mặt than Nam Cung Phong. Mà bọn họ lớn tiếng đến đây không hề cố kỵ tìm tới cửa, Nam Cung Vô Nhai cùng Nam Cung phu nhân không có khả năng không biết.

Như vậy xem ra, thái độ của Nam Cung gia là cam chịu.

Lưu Trưng suy nghĩ một chút, rốt cuộc hiểu được, tựa hồ... Là việc đêm qua hơi quá đáng.

Lần trước Nam Cung Tụng nổi điên một hồi là vì vị “tiểu tỷ tỷ” Nam Cung Nhã của hắn.

Lần này... Lưu Trưng nguyên bản thật sự cũng biết chính mình có cái gì không đúng. Đơn giản là tâm tính của nàng đơn thuần, xem xét sự tình cũng đơn giản. Trong lòng nàng hiểu được chính mình sẽ cả đời bất ly bất khí Nam Cung Nhã, cũng biết Nam Cung Nhã đối nàng một mảnh chân thành thiệt tình. Như vậy, nàng suy nghĩ giống như câu nói nàng trước kia từng nói với Công Nghi Ngưng——

“Ta cùng với nàng..... là chuyện của ta cùng nàng.” Hơn nữa Lưu Trưng cùng với cha mình tình cam đậm mật, cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc của nữ nhi cũng liên lụy đến việc của phụ mẫu, gia tộc. Lúc này suy nghĩ, Nam Cung thế gia dầu gì cũng là tứ đại thế gia, nhà cao cửa rộng....

Tuyệt đối không thể có chuyện của Nam Cung Nhã chính là chuyện của nàng.

Chính mình tựa hồ cũng làm không được ổn.

Nhưng Lưu Trưng cũng không hối hận.

Nàng xoay người về sân, lấy ra Lăng Vân kiếm.

“Hảo.” Nam Cung Tụng cười nhếch miệng, mặc dù có vài phần tà mị, nhưng khí thế cũng không nhỏ: “Để cho ta, nam Cung Tụng lãnh giáo một chút Lăng Vân kiếm pháp của ngươi!” Tiếng nói vừa dứt, Nam Cung Tụng gơ đao mà đến, mang theo một trận đao phong, tư thế kia quả thực là muốn cùng Lưu Trưng liều mạng. Nhưng Lưu Trưng chính là thản nhiên nhìn liếc một cái, thế nhưng vẫn không ra chiêu ngược lại vẫn đang trấn định đứng ở chỗ cũ, Bộ dáng coi sinh tử không là gì.

Mắt thấy đao phong sẽ dừng lại trên đỉnh đầu của Lưu Trưng, Nam Cung Tụng cắn răng một cái, chỉ đành phải dùng mãnh lực đem trường đao trong tay triệt lui lại về phía sau. Lần này lực đẩy khiến cho hắn phải lùi lại vài bước nhanh mới dừng lại được.

“Điệp Lưu Trưng! Người rốt cuộc có ý gì!”

Nam Cung Tụng thở hỗn hển.

Mặt Nam Cung Phong vẫn âm trầm, cũng không ra tiếng.

Lưu Trưng cũng không nói, chỉ mang theo kiếm nhìn Nam Cung Tụng. Nàng nghĩ rất đơn giản, nếu biết Nam Cung gia nghen không nói được, vậy để cho bọn họ xả giận cũng không có gì.

Nam Cung Tụng bị tức, nghĩ nếu Lưu Trưng không phản kháng cũng lười khách khí, lấy sống dao hướng về Lưu Trưng ra một kích. Lần này mười thành lực đạo đều đánh lên lưng Lưu Trưng. Nam Chỉ cảm thấy trong cơ thể khí huyết quay cuồng, tiếp theo chân khí trong cơ thể dâng lên, vì bảo vệ cơ thể mà nhanh chóng ở trong cơ thể lưu chuyển.

Lưu Trưng lấy khí hộ thể, cường chế khí huyết bị dâng lên do nội phủ bị thương, không tự giác đã đem chân khí tiết ra ngoài, thế nhưng đem hàn khí cất chứa ở trong chân khí cũng tiết ra theo. Kỳ thật hàn khí tròn cơ thể Lưu Trưng không có là gì, nhưng bởi vì bị chân khí của nàng luyện hóa vào trong, vì thế theo nội công càng tiến bộ thì hàn khí cũng liền cường đại hơn.

Lần này đột nhiên phát tác, nhưng lại rất nhanh ngưng kết một tầng băng lên sống dao của Nam Cung Tụng. Nam Cung Tụng quá sợ hãi, giật mình ngăn người nhìn nàng một cái. Lưu Trưng không phát hiện ra dị thường, chính là thở mạnh một hơi: “Còn tiếp tục sao?”

Nam Cung Tụng chỉ cho là lúc trước Lưu Trưng muốn trêu chọc hắn, lần này đột nhiên giận dữ, nhảy vút một cái tung trường dao trong tay, đem băng tuyết đóng trên dao văng ra đập nát, lại bị mang theo một trận dao phong sắc bén xông thẳng hướng của Lưu Trưng.

“Nam Cung Tụng! Người điên rồi a!”

Giữa không trung đột nhiên bay ra một tiếng quát nhẹ, sau đó một mảnh “Hồng vân” bay ra cực nhanh, trực tiếp chặn trước người Lưu Trưng. Nam Cung Tụng đối với “Hồng vân” quá quen thuộc, sợ tới mức vội vàng triệt lực, lại một lần nữa ngừng lại.

“Người... Người...”

“Hồng vân” tự nhiên là Công Nghi Ngưng, người thích mặc đồ đỏ nhất.

Công Nghi Ngưng xa xa nhìn thấy Nam Cung Tụng một bộ muốn liều mạng xông về hướng Lưu Trưng, khinh hách, trọng giây lát nghĩ đến Nam Cung Tụng không giám thương tổn nàng, vì thế Công Nghi Ngưng liền lớn gan trực tiếp nhảy ra chắn trước mặt Lưu Trưng.

“Ta cái gì a, sao người lại thế này?” Công Nghi Ngưng không chút khách khí trừng mắt nhìn hướng Nam Cung Tụng: “Người nếu dám thương Lưu Trưng, ta với người hai bên đối lập!”

“Người... Người che chở hắn làm gì...” Nam Cung Tụng thấy Công Nghi Ngưng, khí thế không tự giác liền nhỏ đi rất nhiều.

Công Nghi Ngưng lạnh lùng nhìn thoáng qua Nam Cung Phong vẫn đang ở một bên xem cuộc vui, lại lớn tiếng nói: “Người đây không phải là vô nghĩa sao! Nàng chính là tương lai muội phụ của ta, lại là tỷ phụ tương lai của người! Người đây quả thực chính là... Chính là... kẻ phạm thượng tác loạn, đại nghịch bất đạo!” Nam Cung Tụng biết rõ nàng đang nói hươu nói vượn chụp mũ lung tung, nhưng cố tình nguyên nhân hắn ra tay giáo huấn Lưu Trưng vô luận như thế nào cũng không nói nên lời, hắn đành phải cười khổ nói: “Ta cùng hắn chỉ là bàn luận một chút...”

Cách biện minh này không hề có sức nặng, trong lòng Nam Cung Tụng cũng biết, hắn giận ở trong lòng mà không dám nói gì, đành phải trừng mắt Lưu Trưng đang đứng ở sau lưng nữ nhân.

Lưu Trưng thật ra lại tự giác đi ra từ sau lưng Công Nghi Ngưng.

Bất quá, nàng lại trực tiếp đi tới trước mặt Nam Cung Phong.

Sau đó...

Đem Lăng Vân kiếm trong tay đưa qua.

“Hai ngày sau ta phải rời khỏi Hoài Diệp thành, kiếm này...” Lưu Trưng dừng một chút mới nói: “Cùng Nam Cung Nhã, đều giao cho Nam Cung gia các người bảo vệ. Đợi mọi chuyện xong sẽ tới lấy.” Lưu Trưng suy nghĩ thật lâu, Nam Cung thế gia bày ra thái độ như vậy đích xác tình có thể hiểu. Nàng mới chiếm Nam

Cung Nhã tiện nghi, còn nói muốn đi, Nam Cung thế gia như thế nào có thể yên tâm? Ngẫm lại chính mình từ trên xuống dưới chỉ có thanh kiếm này coi như có phân lượng.

Công Nghi Ngưng mở to hai mắt nhìn, đây... Đang là xảy ra chuyện gì?

Nam Cung Phong giật mí mắt, không nói chuyện, lại đem Lăng Vân kiếm nhận lấy.

Lần chuyển giao này, tuy không khí có chút lạnh đậm, nhưng tổng thể mà nói coi như hài hòa.

Nam Cung Tụng lại coi như còn bất mãn, nhú mày còn muốn phát tác. Nhưng Công Nghi Ngưng mắc tật lạnh mồm lạnh miệng, ngay lúc hấn há mồm đã vọt lên, thân thiết nhiệt tình kéo cánh tay Lưu Trưng, cười hì hì nói: “Tốt lắm không có việc gì đi. Đi chúng ta vào trong đi thôi. Ta chạy tới chính là tìm người có việc rất trọng yếu.

Nam Cung Tụng trừng mắt, nhìn chăm chăm vào bàn tay của Công Nghi Ngưng đang nắm cánh tay cậu Lưu Trưng.

Lưu Trưng nhú mày muốn kéo cánh tay lại.

Nhưng Công Nghi Ngưng khí lực lại rất lớn, không khỏi phân trần kéo Lưu Trưng vào sân, sau đó rầm một tiếng đem cánh cửa viện đóng sầm lại. Một ánh mắt cũng không lưu lại cho Nam Cung Tụng.

Nam Cung Tụng phần hận cực điểm, ngay cả tâm đánh nát cánh cửa cũng có.

Nam Cung Phong thần nhiên buông một câu: “Đi thôi.”

....

Vào trong cửa viên, Lưu Trưng đã đem Công Nghi Ngưng bỏ qua.

“Nói đi, chuyện gì?”

“Ta tìm người có thể có chuyện gì? Đó chẳng qua là lấy cớ để đuổi hai bọn họ đi thôi.” Về mặt Công Nghi Ngưng khinh thường: “Ta là tới tìm tiểu Nhã.” Nói xong liền hướng bên trong mà đi, nhưng Lưu Trưng lại bước lên trước nàng, đứng chắn ở cửa.

“Người... Làm cái gì vậy?” Công Nghi Ngưng nhú mày.

“Nàng vẫn chưa thức dậy?” Lưu Trưng lạnh nhạt nói.

“Vẫn... Chưa thức dậy?! Đã giờ nào rồi!” Công Nghi Ngưng vừa nói xong câu này, rồi lại đột nhiên rất nhanh nghĩ đến một trường hợp khác, trừng to mắt nhìn thoáng qua Lưu Trưng: “Sẽ không phải là bị người... A... Người rất cuộc... A! Khó trách hai huynh đệ bọn hấn mặt đen như đáy nồi! Diệt Lưu Trưng người quá lợi hại! Thế nhưng ở dưới mắt Nam Cung gia... Ở trong khuê phòng của tiểu Nhã nhĩ đem nàng làm...” Nói tới đây, Công Nghi Ngưng thế nhưng cảm thấy vô cùng thú vị, chính mình cười phá lên.

Lưu Trưng bị trận cười lớn của nàng đã sớm không kiên nhẫn, cau mày hỏi một lần: “Người rất cuộc coc chuyện gì?”

Công Nghi Ngưng còn đáng đấm chìm ở trong vui sướng khi đột nhiên biết được “Bí mật”, cười hì hì trả lời nàng: Cũng không có đại sự gì, chính là nói cho nàng một tiếng, ta phải trở lại kinh thành.”

“Trở lại kinh thành?”

Công Nghi Ngưng phát hiện mình nói lỡ miệng, vội vàng nghiêm mặt nói: “Không đúng là về nhà. Công Nghi gia ở Hàm Chương thành.”

Lưu Trưng một chút liền đã hiểu: “Quay về hang ổ của người?”

“Uy, cái gì mà hang ổ! Nói khó nghe như vậy!” Mặt Công Nghi Ngưng mang bất mãn: “Người đừng quên, nếu không phải ta, người hiện tại sao có thể ôm được tiểu Nhã nhĩ mỹ nhân đây!”

Mới nhắc đến chuyện này, Công Nghi Ngưng liền hối hận.

Sắc mặt Lưu Trưng quả nhiên trở nên khó nhìn, chỉ nói: “Đúng vậy, nàng còn không biết người làm “chuyện tốt” này.”

Công Nghi Ngưng không thanh minh được đành phải làm xấu: “Ai nha, Diệp công tử, Diệp tiểu mỹ nhân, Diệp đại hiệp, người hãy bỏ qua cho ta một lần được không? Về sau ta cũng không dám... nữa rồi..... Người không cần nói cho tiểu Nhã nhi nha. Nàng đơn thuần, ngây thơ như vậy, vạn nhất đã biết không thể không thương tâm khổ sở đến chết. Người cũng không muốn nàng không vui đi? Đúng hay không?”

Lưu Trưng hừ lạnh một tiếng không đáp lời.

“Đúng rồi đúng rồi, người là như thế nào qua được cửa a? Nam Cung gia cũng chỉ cho người đã bại thủ vệ là đã được rồi sao? Dù sao nhân rồi không có việc gì, không bằng nói cho ta nghe. Vừa nghe vừa đi.” Công Nghi Ngưng ở trong sân đánh giá một vòng: Chúng ta đi qua bên kia đình nói chuyện đi.”

“Người không phải muốn trở về kinh thành sao?”

Công Nghi Ngưng cau mày: “Không không đúng,là về nhà! Bất quá ta cũng không vội, nghe người nói chuyện xong đã.”

Kỳ thật nan đề Nam Cung thế gia đưa cho Lưu Trưng phải là hai cửa.

Đầu tiên là võ đấu, đã bại hơn hai mươi thủ vệ ở trong thành. Hai là thi khảo văn, hỏi nàng chuyện ở Cẩm Quỳnh sơn trang, quan sát ngôn sắc, xem câu trả lời cùng phản ứng của nàng. Nói tóm lại, miễn cưỡng tính coi như qua cửa.

Lưu Trưng trước tiên nói về đấu võ, Công Nghi Ngưng hứng thú rất lớn, chỉ hỏi: “Xem võ công của người bình thường không bàn, không nghĩ tới nhanh như vậy liền một lượt phá hết nhiều thủ vệ lợi hại như vậy.”

“Đấy coi như là tiểu xảo.”

“Tiểu xảo?” Công Nghi Ngưng không rõ.

“Những người đó phụng mệnh kiểm tra ta, cũng không phải là tính toán sinh tử, tự nhiên sẽ chừa đường sống.” Lưu Trưng cũng không giấu diếm, giả thích: “Ta vừa lên đã cùng với bọn họ liều mạng, bọn họ tự nhiên nguyện ý tha ta một mạng.”

Lời này nói ra thoải mái, Công Nghi Ngưng lại bị hoảng sợ.

Chiếu theo ý tứ của Lưu Trưng, nàng mỗi lần khiêu chiến đều bày ra thái độ liều mạng, cho nên những người đó liền thả nàng? Nói như vậy cũng đúng. Thủ vệ có trách nhiệm thủ vệ Hoài Diệp thành, lần khảo nghiệm này chẳng qua là kiêm chức, làm không sai là được rồi, ai cũng không muốn bởi vì loại chuyện này mà bị thương bỏ mình. Nói sau, có thể được Nam Cung gia khảo nghiệm, tự nhiên không phải hạ người vô danh, cho dù thủ vệ không biết Lưu Trưng là vị hôn phu tương lai của Nam Cung Nhã, iots nhất cũng biết ngay sau nhất định không phải tiểu nhân vật, Như vậy...

Thả nàng, làm quan hệ tốt cũng là một lựa chọn sáng suốt.

“... Cũng có mấy người khó đối phó.” Lưu Trưng nói tiếp: “Ta liền ngày đêm đánh lấy, công khai không được liền đánh lén. Bọn họ không chịu nổi phiền nhiễu, đành phải thông qua.”

Đây là....

Quả thực là vô lại!

Công Nghi Ngưng trầm nghĩ trong lòng, về sau thật sự không thể đắc tội Lưu Trưng, bằng không không biết nàng sẽ làm ra được những chuyện gì.

Tiếp theo liền nói đến khảo văn.

Việc ở Cẩm Quỳnh sơn trang Công Nghi Ngưng cũng biết không ít, tuy rằng Nam Cung Nhã từ chỗ Nam Cung Tụng nghe được một ít, nhưng nàng vẫn không có cơ hội nói cho Lưu Trưng, mà Thượng Quan gia đối với Lăng Vân kiểm chấp nhất cũng không có nói cho Lưu Trưng biết. Công Nghi Ngưng lắng nghe đến Cẩm Quỳnh sơn trang liền đem chuyện mình biết đều nói một lần, chính là chuyện Thượng Quan Sách Vân từng truyền tin tức cho Thượng Quan Minh. Nàng trời sinh tính liêu to mò, trong tay lại có Kim Ngọc đồ phương nơi hỏi thăm tin tức tốt nhất,liền cũng luôn luôn lên điều tra. Hai người đều đem ý tưởng trao đổi với nhau một phen, thế nhưng phát hiện không ít vấn đề.

Thương thảo với nhau đến tận lúc chiều tà.

Trong lòng Lưu Trưng đã mơ hồ có đáp án, Công Nghi Ngưng cũng hiểu được không ít điểm mấu chốt lúc trước chưa giải được.

Hàn huyền lâu như vậy, Công Nghi ngưng đột nhiên có loại cảm giác thân thiết, hào khí móc ra một khối kim bài nam ngọc đưa cho Lưu Trưng: “Đây là lệnh bài của... Hang ổ Kim Ngọc đồ phượng của ta, gấp lệnh bài như gấp ta. Mười ba đồ phượng trong các hành tỉnh đều có thể điều động. Tạm thời cho người mượn dùng.”

“Không cần.” Lưu Trưng không có hứng thú gì.

Công Nghi Ngưng thấy bảo bối của mình bị ghét bỏ, lập tức liên tục mao (Nổi giận): “Này, người rút cuộc không biết nhìn hàng ư! Cầm lệnh bài này, mặc kệ là muốn tiền hay là muốn người, mặc kệ là hỏi thăm tin tức truyền lại, hay muốn truyền tin tức ra ngoài, đều thật sự phượng tiên! Ta đây là nể mặt tiểu Nhã nhi mới...”

Lưu Trưng chuyển mắt suy nghĩ, lại đem Kim Ngọc lệnh bài cầm lấy, đút vào trong túi.

“Đa tạ.”

Như vậy còn tạm được.

Công Nghi Ngưng vừa lòng gật gật đầu: “Ta thật sự phải đi rồi, nếu sau khi ta quay về... Hang ổ có tin tức gì sẽ liên lạc với người. Người... Cũng phải như vậy. Ta cũng không tin, bằng hai người chúng ta còn không điều tra ra được chuyện gì.”

“Ân.”

Các nàng ở bên ngoài nói chuyện hồi lâu, lại không biết Nam Cung Nhã ở trong phòng đã dậy rồi.

Nàng là bị đói tỉnh.

Kỳ thật nàng làm nũng nằm ở trên giường nửa ngày, một phần là do thực sự mệt. Thứ hai là có chút ít làm nũng cùng e lệ ở trong đó, hy vọng Lưu Trưng có thể dỗ dành nàng nhiều hơn. Nàng còn nhớ rõ khi ở Vân Cẩm thành, Lưu Trưng đối với nàng có bao nhiêu ôn nhu. Chính là tới buổi chiều, nàng tỉnh lại nhiều lần, lại cố tình không phát hiện thấy bóng dáng của Lưu Trưng.

52. Chương 52: Tâm Niệm

Nam Cung Nhã không thấy Lưu Trưng đành phải gọi một nha hoàn tiến vào.

Nhưng nha hoàn vừa vào, vấn đề đầu tiên được hỏi đó là: “Tiểu thư cảm thấy trên người có ớn không“. Thấy nàng không đáp lời liền nói tiếp: Tiểu thư có muốn tắm rửa hay không, Yên nhi tỷ tỷ chuẩn bị một ít dược thảo đã được sao, nói là ngâm mình ở bên trong bồn nước có thể giảm mệt mỏi, bớt đau ngằm. Tiểu thư thử xem đi.”

Nam Cung Nhã có điểm chưa hoàn hồn.

Cái gì...

Mệt mỏi, đau ngằm...

Thật, thật sự là có, đau ngằm... Nhưng là vì sao bọn nha hoàn cũng biết. Mặt của nàng đã liền đỏ bừng lên, vội vàng xoay người kéo chăn, giả bộ còn chưa tỉnh ngủ.

“Tiểu thư.”

“Người... Đi ra ngoài.”

“Vậy có cần chuẩn bị đồ vật để tắm rửa không?”

“Không... Không cần!”

Trong lòng Nam Cung Nhã đau khổ, thanh âm có chút run rẩy.

Tiểu nha hoàn nghe ra có chút không đúng, nơm nớp lo sợ cáo lui. Trong lòng cũng không miễn cưỡng suy nghĩ, chẳng lẽ là bởi vì thân mình của tiểu thư không thoải mái nên mới mất hứng như vậy? Tiểu nha hoàn không dám khuyên nhiều, lại lo lắng Nam Cung Nhã phát giận vẫn không chịu rời giường, liền đành đem về mặt đau khổ đi đến viện tìm vị Diệp công tử.

Lưu Trưng vừa tiến bước Công Nghi Ngưng, xoay người đi tới nghe nha hoàn bẩm báo. Trong lòng có chút hiểu được, tất nhiên là Nam Cung Nhã lại cáu kỉnh. Còn nhớ lần ở Vân Cẩm thành, Nam Cung Nhã cơ hồ náo loạn suốt một ngày, đến tối mới dần tốt hơn. Lưu Trưng thở dài, bước nhanh về trong phòng.

Trên giường chiếc chăn bị kéo lên che cái đầu, làm thành một cái bao lớn.

Lưu Trưng nghĩ nghĩ, trước hết đem cửa sổ đóng lại hết, mới đi đến bên giường.

“Nam Cung Nhã...”

Ai ngờ, lúc này không cần Lưu Trưng lật chăn lên, Nam Cung Nhã đã tự mình kêu một tiếng đem chăn kéo lại. Nhưng lần này động tác có chút mạnh, xả đến chỗ đau của nàng, khiến cho Nam Cung Nhã không tự giác nhíu mày, miệng kêu một tiếng.

Lưu Trưng liền đi lên phía trước một bước giúp nàng một phen, ôn nhu hỏi nàng: “Đau thế nào?”

Nghe thấy một câu như thế, Nam Cung Nhã lại tức giận, hai con mắt trừng nàng: “Người vừa rồi đi đâu vậy?”

“Ta...” Lưu Trưng dừng một chút, vẫn là ăn ngay nói thật: “Ta cùng với Công Nghi Ngưng ở trong sân nói chuyện, đã quên cả canh giờ.”

Nam Cung Nhã nghe xong lại tức tiếp, liều mạng giãy khỏi cánh tay nàng: “Người cùng Công Nghi Ngưng... có cái gì để nói mà còn có thể nói lâu như vậy, còn... Nói đến mức đem ta quên? Người khí nào thì cùng nàng quen thuộc như vậy... Người... Người còn nói cho nha hoàn chúng ta... chuyện của chúng ta. Ta.. chán ghét người!”

Sắc mặt của Lưu Trưng không chút gợn sóng, chờ nàng phát giận xong rồi, chỉ là hỏi nàng: “Thật sự?”

“...”

Nam Cung Nhã hung tợn trừng mắt nhìn Lưu Trưng.

Một tay của Lưu Trưng lại ôm nàng, một tay còn lại đi vuốt lại mấy sợi tóc rối bên mai của nàng, rồi trực tiếp đem toàn bộ chỉ trích cùng oán giận của Nam Cung Nhã chuyển sang đề tài khác: “Làm sao vẫn đau, để cho ta xem xem?”

Mặt Nam Cung Nhã đỏ tới tận cổ.

“Ân? Là ở trên vãi là.. ở dưới?”

“...”

Lưu Trưng nhìn thấy Nam Cung Nhã lộ ra bộ dạng xấu hổ và giận dữ, lại càng cảm thấy nàng chọc người triu mến, đơn giản đưa tay kéo lấy chăn, chạm đến vòng eo mềm mại của nàng: “Không nói? Ta đây liền tự mình cởi ra xem...”

“Người...”

Nam Cung Nhã cảm thấy tay của Lưu Trưng vuốt từ hông lên đến vòng eo của nàng, rất nhanh đã vô cùng quen thuộc đụng đến vật áo của nàng. Nam Cung Nhã giãy dụa không được, trên người đau cùng với không vui và ủy khuất ở trong lòng liền trào ra, nước mắt lưng tròng nhìn nàng: “Người... Người chỉ biết khi dễ (bắt nạt) ta...”

Nhưng bàn tay kia cũng không có cởi bỏ vạt áo của nàng, ngược lại ở bên hông, còng eo của nàng xoa bóp, vài lượt đã đụng đến chỗ đau nhức của Nam Cung Nhã. Nàng nhin không được nhú mày lại.

Lưu Trưng dò xét trong chốc lát, dứt khoát cởi giày, leo lên giường ngồi.

“Người... Làm gì vậy...” Nam Cung Nhã hoảng sợ.

Về mặt Lưu Trưng hơi động, ôm lấy Nam Cung Nhã đang muốn chạy trốn, vô cùng đứng đắn thì thầm bên tai nàng: “Người nếu ngoan ngoãn nghe lời không động đây, ta liền không cởi xiêm y của người. Nếu người cử động một chút, ta liền..” Nàng nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm: “... Ta không ngại lại muốn người một lần nữa.”

Vừa mới rồi sắc mặt Nam Cung Nhã còn có chút ít tức giận, nhưng cũng chỉ là “Hổ giấy” mà thôi.

Lúc này nghi Lưu Trưng “uy hiếp” trắng trợn như vậy liền thật sự sợ tới mức không dám cử động nữa. Chính là đôi mắt lộ ra mệnh môn nước mắt, hàm chứa hàng vạn ủy khuất.

Trong lòng Lưu Trưng buồn cười, trước tiên cúi người hôn hôn đôi môi hơi chu ra của nàng, mới bắt đầu thả nàng xuống giường.

Thấy nàng bất động, Lưu Trưng liền thật sự không có cởi xiêm y của nàng ra, chính là tự tay tỉ mỉ thay nàng xoa bóp những chỗ đau nhức trên người nàng. Lúc xoa bóp, Lưu Trưng căn cứ vào phản ứng nhú mày của Nam Cung Nhã để chậm rãi điều chỉnh độ mạnh yếu cùng thủ pháp. Thẳng đến khi cảm nhận thấy da thịt cứng ngắc ở dưới hai đầu ngón tay trở nên từ từ thả lỏng, lại thấy sắc mặt Nam cung Nhã vô cùng hưởng thụ. Nàng hít thở, sắc mặt hồng nhuận, môi khê mở, chỉ kém không có thoải mái mà thân ngâm ra tiếng.

Bộ dạng này, không khỏi là cho Lưu Trưng đang nằm ở trên người nàng có chút động tâm.

Lưu Trưng ngừng tay, đi phủ lên hai gò má của Nam Cung Nhã, nhìn đôi mắt đang khép của nàng chậm rãi mở.

Bốn mắt chạm nhau, lẫn nhau đều có chút ý động tình mê.

Nam Cung Nhã đối với ánh mắt của Lưu Trưng rất là hiểu rõ, cảm thấy được mùi vị liền khẩn trương. Mặt hơi một chút đã đỏ, nghĩ muốn giãy dụa đứng dậy, đột nhiên lại nghĩ tới lời của Lưu Trưng nói “Nếu người cử động một chút... Ta liền không ngại lại muốn người một lần nữa”, lại không dám động đây.

Lưu Trưng ở phía trên đem động tác của nàng đều thu hết vào trong đáy mắt, không nhin được cười, néo mặt của nàng, đứng dậy xuống giường trước.

“Mau rời giường, ta đi gọi người đem nước cho người tắm rửa.”

Cuối cùng, Nam Cung Nhã vẫn là hưởng thụ “Dược dục” (thuốc tắm) theo như lời nha hoàn nói.

Mùi cỏ thảo dược cũng không khó ngửi, hương khí thanh khiết còn mang theo thanh nhiên mùi cỏ xanh, cũng không biết trong đó bỏ thêm những thứ gì, Nam Cung Nhã ngâm trong chốc lát thể nhưng lúc sau thật sự cảm thấy được thân mình vốn vừa cứng vừa đau trở nên nhẹ nhàng không ít.

Lưu Trưng lúc này không có trong phòng, Nam Cung Nhã cũng liền phóng khoáng thả tâm chậm rãi ngâm mình.

Nghĩ đến việc trải qua đêm qua, thậm chí có chút cảm giác không chân thật...

Các nàng thể nhưng...

Việc đó liền tự nhiên như vậy đã xảy ra.

Nam cung Nhã không hề chuẩn bị, sau khi nghĩ đến rồi lại cảm thấy đó là việc thuận lý thành chương.

Hai người bọn họ tâm đầu ý hợp, đó là sự thật không cần nói gì nữa cả, Nam Cung Nhã cũng không có hối hận. Nhưng vừa nghĩ lại, lại cảm thấy hai người bọn họ làm trái luân thường, lại còn không có danh nghĩa “Phu thê” chính thức, đây quả thực không khác gì “Tư thông“. Thật sự có chút.. Không ổn. Thật là rất không ổn!

A —————

Hơn nữa ngay cả nha hoàn cũng biết! Đây chẳng phải là từ trên xuống dưới tất cả mọi người ở Nam cung gia đều...

Nam Cung Nhã lại xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Lúc trước nàng có cùng Thương Quan Sách Vân bỏ trốn. Hiện tại mình lại công khai mang một “Tình lang” khác trở về, còn ở ngay tại chính khuê phòng của mình triển miên hoan hảo.

Nam Cung Nhã rốt cuộc không chịu nổi, từ trong bồn tắm leo ra, lau khô người, thay y phục, rồi lại đem cả người vùi đầu vào trong chăn.

Lưu Trưng đi được một lúc trở về, thấy nha hoàn bưng đồ ăn vào phòng, nhưng người trong phòng...

Lại ở trên giường rồi.

Lưu Trưng thở dài, để cho nha hoàn đi xuống trước, tự mình đi gọi Nam Cung Nhã dùng bữa.

Lúc này đây Nam Cung Nhã lại chui ở trong chăn run rẩy, còn phát ra nho nhỏ tiếng nức nở. Lưu Trưng hoảng sợ, vội vàng kéo chăn ra, đem Nam Cung Nhã đang khóc cự kỳ đáng thương kéo vào trong lòng ngực.

“Làm sao vậy?”

“Ta...”

“Àn?” Lưu Trưng từ khi gặp Nam Cung Nhã, lại phát hiện ra sự kiên nhẫn của mình càng ngày càng tốt. Nếu là đặt ở lúc trước, nàng chỉ sợ đã sớm nóng nảy, phải tay mặt kệ.

Nam Cung Nhã lau nước mắt, nhưng chớp mũi vẫn đỏ.

“Ta vẫn là... Để cho Nhị thúc đem ta... Trục xuất khỏi gia môn... thôi.”

Lưu Trưng nghe xong một câu không đầu không đuôi, lại trở nên mặc danh kỳ diệu. Nhưng cũng may nàng cũng biết cảm xúc của Nam Cung Nhã lúc này không tốt, chính là không ngừng nhẹ giọng an ủi, lại đem một ít đồ ăn dễ tiêu hóa bưng lại, đơn giản đem Nam Cung Nhã trở thành người bệnh, chân tay không tiện, dứt cho nàng ăn từng miếng một.

Nam Cung Nhã ăn được hai miếng cũng thấy có chút xấu hổ.

“Để tự ta làm...”

Chờ Nam Cung Nhã ăn xong rồi, lại nhịn không được suy nghĩ về chuyện vẫn treo ở trong lòng. Nàng có thể bất kể cái thanh danh hư vô này, nhưng lại không thể không để ý gia môn của Nam Cung thế gia.

“Lưu Trưng...”

Lưu Trưng liếc nhìn nàng một cái, chỉ nghĩ rằng nàng còn ở trong suy sụp không giải thoát được, liền ngồi trở lại bên giường, đem tay áo kéo lên, đưa ra cánh tay trắng như tuyết của mình.

“Làm gì vậy?” Nam Cung Nhã khó hiểu.

“Nếu là vẫn không thoải mái, liền cắn một miếng.” Ánh mắt Lưu Trưng đầy ôn nhu giống như có thể tràn ra ngoài vậy.

Trong lòng Nam Cung Nhã nhất thời chua xót, nhất thời ấm áp cùng vui vẻ. Trên mặt lại vô cùng khinh thường đẩy cánh tay kia ra: “Ai... Ai muốn cắn a! Ta cũng không phải tiểu cầu!” Thốt ra lời này, chính mình lại không nhịn được nở nụ cười. Giống chú chó nhỏ bình thường hay phát giận cắn người không phải chính là bản thân nàng ư?

Bất quá Lưu Trưng làm như vậy, nhưng thật ra lại làm cho Nam Cung Nhã dần dần tiêu tan.

Giống như vô luận gặp phải chuyện gì, đều có Lưu Trưng ở bên người nàng, nguyện ý dỗ nàng vui vẻ, còn có thể thật sự nhớ kỹ tính nết của mình, nhớ cảm thụ của chính nàng, thậm chí...

Lấy cái đầu cầu mình chỉ để đổi lấy một nụ cười trong chớp mắt của nàng.

Nam Cung Nhã đột nhiên nghĩ thông suốt một chuyện.

Kỳ thật đối với các nàng mà nói, thành thân cũng không cũng không quan trọng như vậy. Ngay cả nam tử thú thê (cưới vợ) cũng có thể hưu thê (bỏ vợ), huống chi nói đến các nàng hai người nữ tử, nếu thật sự thành thân thì thế nào? Bất quá là mượn danh, không coi là đường đường chính chính. Trong thâm tâm Nam Cung Nhã càng để ý đến chính là suy nghĩ ở trong lòng, cũng không cần phải cần đến tất cả người trong thiên hạ nhân thức cùng cho phép. Bất quá là Lưu Trưng có nguyện ý hay không... Có thể hay không...

———— cùng nàng cả đời trân trọng lẫn nhau, lâu dài làm bạn, sinh tử đồng tâm.

Hiện tại, nàng tựa hồ có được đáp án.

Nam Cung Nhã cười doanh nhiên, hai tay ôm lấy Lưu Trưng, tựa đầu vào trong ngực của nàng. Tâm tình vốn có chút ầm ức cũng đã dần lắng đọng xuống.

“Lưu Trưng chúng ta đi thôi.”

Lưu Trưng nghe xong những lời này, đầu tiên là ngẩn người, sau mới hiểu được Nam Cung Nhã là nói rời Hoài Diệp thành.

“Không phải ‘chúng ta’, là ‘ta’.”

Nam Cung Nhã cảm thấy chợt lạnh. Lưu Trưng mới cùng nàng... liền... Muốn bỏ nàng lại, đi một mình?

Lưu Trưng cảm thấy nàng bất an, liền lại gần hôn hôn cái trán của nàng: “Ta có một chuyện quan trọng hơn phải đi lo liệu. Ta đã phó thác cho nhị thúc nhị thẩm của ngươi, để cho bọn họ chiếu cố ngươi một thời gian, chờ chuyện của ta xong liền tới đón ngươi.”

“Việc gì quan trọng hơn? Vì cái gì không thể mang ta đi?” Nam Cung Nhã trở nên sốt ruột.

“Ta lo lắng...” Lưu Trưng nhíu mày lại: “Không bảo vệ được ngươi.”

Nam Cung Nhã vẫn chấp nhất truy hỏi: “Vậy còn ngươi? Một mình ngươi... Sẽ không có việc gì?”

“Có lẽ.”

Nam Cung Nhã nghe xong lại tức giận: “Vậy nếu ngươi có chuyện gì, ta lại làm sao bây giờ? Ngươi bỏ lại ta... liền không còn có người sẽ chiếu cố ta, sẽ rất tốt với ta! Ngươi nhẫn tâm để cho ta một mình... Một người tại đây... ở nơi này sao?”

Nói đến chỗ này, nàng cũng trở nên kích động. Mấy ngày này cảm xúc của Nam Cung Nhã nhất thời buồn rầu nóng nảy, nhất thời an ổn lại nhất thời tức giận xúc động phần nộ. Đến bây giờ đã sớm có chút hồng mắt. Hoặc là không làm, đã làm thì làm đến cùng, đem tâm sự nàng đặt ở trong đáy lòng hồi lâu về nội sự phức tạp trong Nam Cung thế gia nói ra hết toàn bộ.

“... Ta biết, ta muốn đi cùng ngươi làm việc quan trọng hơn là phiên toái, liên lụy ngươi. Nhưng nếu lưu lại cũng là phiên toái liên lụy đến nhị thúc, nhị thẩm. Ta đi tới chỗ nào cũng đều là phiên toái liên lụy... Thế gian này đều không có chỗ dung thân của ta... Ta... Ta sớm nên biết.”

Nam Cung Nhã cười buồn bã, lòng tràn đầy là khổ sở.

“Nam Cung Nhã!”

Nam Cung Nhã chính là thả lỏng tay: “Ngươi hiện tại... Có phải hay không lại cảm thấy ta đáng thương, nguyện ý dẫn ta đi?”

“Không phải.” Lưu Trưng lắc đầu nói: “Nhưng cũng đúng.”

“Có... Ý tứ gì?”

“Lúc trước là ta nghĩ sai lầm rồi.” Lưu Trưng đột nhiên nói: Ta xác thực hẳn là nên mang ngươi đi cùng. Chẳng qua...” Lưu Trưng nhìn liếc qua Nam Cung Nhã ở trước mặt một cái, thấy khóe mắt nàng trong suốt,

tựa hồ còn có nhàn nhật vệt nước mắt. Nàng đưa tay đi lau vệt nước mắt, còn rất nghiêm túc nói: “Nếu thực sự tới ngày gần chết, ta chỉ sợ sẽ giết ngươi trước. Ngươi có còn dám đi theo ta hay không?”

Bởi vì ——

Nàng không muốn để cho nàng...

Giống như lúc này vậy, một mình nàng ở một chỗ không ai thấy, thương tâm khóc.

“Vì sao không dám!” Nam Cung Nhã đáp thật sự mau.

53. Chương 53: Rời Nhà

Nam Cung Nhã ở lại trong nhà nghỉ ngơi hai ngày.

Hai ngày này, đại đa số thời gian Lưu Trưng đều không cùng ở với nàng, mà là ở trong viện lúc trước Nam Cung phu nhân thu dọn cho nàng ở. Sân viện thật sự rộng lớn, luyện tập Lăng Vân kiếm pháp thật sự thích hợp. Tuy rằng không có Lăng Vân kiếm, nhưng Lưu Trưng cũng không thèm để ý, nàng chọn ra một thanh trúc dài từ cây trúc ở phía sau viện, thế nhưng dùng cũng rất tiện tay.

Chờ đến khi Nam Cung Nhã nghỉ ngơi đủ, lại đi về phía Nam Cung phu phụ bẩm báo phải rời đi. Tiếp theo liền thu dọn bao hành lý, chuẩn bị xe ngựa chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, Nam Cung Vô Nhai cuối cùng nhớ tới chuyện Lăng Vân kiếm.

“... Thanh Lăng Vân kiếm xem như là tín vật đính hôn, tạm thời giữ ở đây. Nhưng các ngươi đã muốn rời đi, liền không thể thiếu được phải mang theo vũ khí phòng thân.” Nói đến đây, Nam Cung Vô Nhai sai người cầm ba thanh kiếm mang lên: “Nam Cung gia tuy lấy đao pháp nổi danh, nhưng dù sao cũng là trăm năm thế gia, trong kho binh khí vẫn là cất chứa không ít. Tuy rằng so ra kém Lăng Vân kiếm, thần binh lợi khí, nhưng ít nhiều vẫn có thể ứng phó...”

Kỳ thật Nam Cung Vô Nhai nói lời này xem như khiêm tốn. Ba thanh kiếm đưa lên cũng không thể so ra kém Lăng Vân kiếm cái gì. Nam Cung Vô Nhai tự giữ thân phận, tuy rằng nhận Lăng Vân kiếm, lại không chịu để cho người xem thường uy danh của Nam Cung thế gia.

Lưu Trưng không khách khí, chính là nhìn trong chốc lát, một thanh cũng không muốn.

Mấy thanh kiếm trước mặt hoặc là quang hoa lưu chuyển, trên chuôi kiếm khảm châu báu đẹp đẽ quý giá phi thường, hoặc là có sắc thái cổ xưa, nặng nề, vừa thấy đã biết là bảo khí lưu truyền từ thời viễn cổ.

Lưu Trưng cân nhắc một phen, thật sự cảm thấy không thích hợp chính mình.

Nam Cung Vô Nhai thấy nàng không hài lòng, đành phải cho Nam Cung Phong mang nàng đi kho binh khí để tự mình chọn. Nam Cung Phong đen mặt, ánh mắt nhìn Lưu Trưng cũng có chút quái dị. Đại khái là ngại nàng không biết nhìn hàng.

Cuối cùng Lưu Trưng chọn kiếm cũng chính xác để cho người ta cảm thấy nàng không biết nhìn hàng.

Nàng liếc mắt một cái, không thèm nhìn bảo kiếm bảo kiếm được treo trong kho, hoặc là bảo kiếm được đặt trên giá, mà trực tiếp lấy một thanh kiếm mỏng không có cả vỏ kiếm ở trong cái sọt lớn ở ngoài cửa kho binh khí.

“Ta muốn lấy cái này.”

“...”

Ngoài cửa một tham đầu tham não áo lam người hầu nhin không được chạy ra ngoài.

“Công tử, đây... Thanh kiếm này là bản thân ta chế tác ra cho vui, không có tác dụng gì...”

“Liền nó.”

Lưu Trưng rất là kiên định

Nam Cung Phong mở to mắt nhìn thoảng qua, nhưng thật ra cũng không ngăn trở.

“Tùy tiên người.”

Lưu Trưng chọn nó không có ý gì khác, chỉ bởi vì đây là một thanh nhuyễn kiếm, chế tạo so với Lăng Vân kiếm còn muồn nhẹ nhàng hơn, lúc không cần có thể quán quanh bên hông, phương tiện hành tẩu, cũng dễ dàng cho che dấu.

Về phần khác...

Đao kiếm vũ khí ở trong mắt Lưu Trưng đều không khác biệt lắm. Cho dù là Lăng Vân kiếm, cũng phải có người lợi hại sử dụng, mới có thể dùng đến được sự lợi hại của nó. Từ trước nàng mang theo Lăng Vân kiếm, dọc đường đi trên cơ bản là tàn phá của trời, còn phải thời khắc căng thẳng, lo lắng người bên ngoài mơ ước. Thanh kiếm giờ phút này ở trong tay không giống như vậy, đã đánh mất cũng không đáng tiếc, phá hủy cũng không đau lòng...

Vô cùng tốt.

Lưu Trưng cầm kiếm, còn chưa kịp đi ra cửa kho binh khí, đã thấy Nam Cung Tụng vội vã chạy tới.

“Người... Người...” Nam Cung Tụng nhìn thấy Lưu Trưng có chút thở hổn hển: “Người cùng tiểu tỷ tỷ đi nhanh lên. Ngay lập tức! Từ sau cửa sau đi ra ngoài, sau đó đi ra Tâu môn Hoài Diệp thành, bên đó bố trí người của Nam Cung gia, sẽ đưa các người đi một đoạn.”

Lưu Trưng có chút không hiểu: “Gấp gấp như vậy?”

“Đương nhiên gấp!” Nam Cung Tụng liếc nàng một cái: “Người không phát hiện ra là ta chạy tới hay sao?”

Nam Cung Phong chau mày: “Xảy ra chuyện gì?”

“Thượng Quan Minh cùng...” Nam Cung Tụng nhìn thoảng qua Lưu Trưng mới nói tiếp: “Thượng Quan Sách Vân đến đây. Hơn nữa, thoát nhìn giống như là tới để phiền toái.”

Lưu Trưng vội vã chạy về tiểu viện của Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã sớm nghe được tin tức, đem mọi thứ đều thu thập xong tùy lúc chuẩn bị cho chạy trốn, chỉ thấy Lưu Trưng thật lâu cũng chưa trở về, đã muồn chờ đến lòng nóng như lửa đốt.

Chờ thấy Lưu Trưng, nàng cơ hồ là trực tiếp nhào lên.

“Lưu Trưng, chúng ta đi mau!”

Trong lòng Lưu Trưng cũng không hoảng. Nàng đại khái có thể đoán được một chút mục đích mà Thượng Quan Minh cùng Thượng Quan Sách Vân đến đây, chính là không nghĩ tới bọn họ thế nhưng quang minh chính đại đến Nam Cung thế gia muồn người. Nhìn lại, phát iện Nam Cung Nhã bộ dạng tâm thần không yên, thiếu chút nữa đem chính mình vấp ngã. Lưu Trưng vội vàng đỡ nàng một phen, nhẹ giọng nói: “Làm sao vậy?”

“Ta... Ta sợ.”

“Sợ cái gì?”

Nam Cung Nhã cắn môi: “Hôn sự của ta cùng Thượng Quan Sách Vân dù sao cũng là cha ta năm đó là chủ định ra. hiện tại... hần... Cha hần thế nhưng mang theo hần tìm đến cửa. Vậy... Vạn nhất nếu nhị thúc ta bị tình thế bức bách thỏa hiệp, lại gả ta cho Thượng Quan Sách Vân, nên làm sao bây giờ a?”

Lưu Trưng không nghĩ tới Nam Cung Nhã dĩ nhiên là lo lắng chuyện này. Thấy bộ dáng nàng lo lắng khẩn trương, trong lòng Lưu Trưng vừa có chút buồn cười lại cảm thấy có chút vui vẻ.

“Không cần sợ.”

“Vì cái gì?”

“Nếu nhị thúc ngươi thật sự muốn đổi ý, chúng ta...” Lưu Trưng tâm tình không tồi, liền vui đùa một câu: “Liền bỏ trốn.”

Nam Cung Nhã tưởng thật, ngần ngừ bị Lưu Trưng kéo ra cửa sau, đẩy lên xe ngựa.

Lại...

Lại bỏ trốn a?

Lưu Trưng nín thở nghe động tĩnh phía trước, tựa hồ Thượng Quan gia dẫn theo không ít người đến, ở ngay tại đại môn của Nam Cung thế gia nói chuyện. Nhưng cụ thể nói những cái gì, cách quá xa, một câu cũng không nghe rõ. Lưu Trưng đối mặt với Thượng Quan Minh không ít, lại một chút cũng không suy nghĩ cẩn thận quá. Lúc này gặp được Thượng Quan Minh tới cửa... Nàng nếu cứ đi như vậy, ít nhiều có điểm tiếc nuối.

Nam Cung Nhã cũng từ trong xe ngựa nhô đầu ra ngoài.

“Lưu Trưng, có thể hay không Thượng Quan bá bá đến vì chuyện khác a?”

“Có lẽ.”

“Không biết... Là chuyện gì.” Nam Cung Nhã nhỏ giọng nói thầm một câu, thử đưa cổ hướng về phía cánh cửa, lại cái gì cũng không nhìn rõ lắm.

Lưu Trưng liếc nhìn nàng một cái, rất nhanh liền hạ quyết định.

“Ngươi đợi ta một lát, ta đi xem sao.”

“A?”

“Rất nhanh sẽ quay lại.”

Lưu Trưng đem xe ngựa kéo vào một bóng cây, lại từ cửa sau quay vào trong.

Ở Nam Cung gia mấy ngày nay, Lưu Trưng sớm đem Nam Cung thế gia từ trên xuống dưới đi mấy lần, đi tắt qua một hành lang, rất nhanh liền tìm được hướng đại môn. Nàng lách mình tránh ở sau cánh cửa, nín thở tập trung nghe phía trước nói chuyện.

Lúc này Thượng Quan Minh đang nói chuyện.

“... Không nghĩ đến Nam Cung sư đệ xưa nay chính trực thế nhưng cũng bao che cho kẻ nghịch tặc.”

“Lời của Thượng Quan thế bá sai rồi.” Người của Nam Cung thế gia rất nhanh đã đáp lời, tựa hồ là Nam Cung Tụng: “Tuy nói Thượng Quan thế bá ở trên giang hồ rất có danh vọng, hẳn là sẽ không nói hươu nói vượn, nhưng... vẫn bối nhớ mang máng, lần trước ở Cẩm Quỳnh sơn trang là lúc Thượng Quan thế bá cũng từng nhận lầm một tiểu cô nương là yêu nhân của U Minh phủ. Có phải hay không? Cho nên đây, không khỏi tránh khỏi hiểu lầm, vẫn là phải đem sự tình đều nói rõ ràng. Tốt nhất là trình ra chút căn cứ chính xác cụ thể mới tốt.”

“Làm càn!” Một tiếng quát lớn này là của Nam Cung Vô Nhai. Quát lớn xong liền hướng Thượng Quan Minh nói: “Tiểu nhi tử của ta bị mẹ của hãn nương chiều sinh hư. Nếu có chút vô lễ, xin Thượng Quan sư huynh bao dung...”

“Được rồi!” Thượng Quan Minh căn bản không để cho mình bị đẩy vòng vòng: “Không cần vô nghĩa. Lão phu đi một chuyến đến đây cũng không phải tìm Nam Cung gia để phiền toái, mà là muốn tìm Diệp Lưu Trưng, yêu nhân của U MINH phủ! Các người nếu giao hãn ra, ngày khác lão phu nhất định tự mình dâng môn (đến cửa) tạ tội, nếu là không chịu giao, chỉ sợ...”

“Thượng Quan thế bá tuệ nhãn như đuốc, luôn có thể thần không biết quỷ không hay liền phát hiện ‘yêu nhân’... Chậc chậc, thật sự là cực kỳ lợi hại. Xem ra vẫn bối hẳn là hướng Thượng Quan thế bá nhiều học tập mới đúng.”

Nam Cung Tụng lại xông vào ngắt lời, Nam Cung Vô Nhai chính là ho nhẹ một tiếng.

Thái độ của Nam Cung gia thật rõ ràng.

Có thể trốn từ một nơi bí ẩn gần đó, Lưu Trưng âm thầm lấp bắp kinh hãi.

Nàng vốn tưởng rằng Thượng Quan Minh là tới đoạt Lăng Vân kiếm, không nghĩ tới... Hắn thế nhưng có thể tìm ra một lý do như vậy để đoạt lấy Lăng Vân kiếm. Lưu Trưng tự nhiên hiểu được, lúc này nàng tuyệt đối không thể ra mặt, vì thế liền vẫn không nhúc nhích, tiếp tục nghe bọn hắn nói chuyện.

Hoài Diệp thành chính là địa bàn của Nam Cung thế gia, Thượng Quan Minh tự nhiên không dám cứng rắn. Hắn thấy gặp mặt nói nửa ngày không có kết quả, lại thở dài nói: “Nam Cung sư đệ, chúng ta tứ đại thế gia mấy trăm năm qua đồng khí liên chi, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, chẳng lẽ ta đây làm sư huynh có thể nào còn hại người? Mặc dù hậu bối có chút hiểu lầm, đó cũng là việc trong nhà của chúng ta, tuyệt đối không ảnh hưởng đến hai nhà quan hệ. Diệp Lưu Trưng là kẻ không rõ lai lịch, tuy rằng võ công thấp kém, lại biết yêu pháp, vài ba lần thương Sách Vân nhà ta! Mặc dù tới hiện tại trên người Sách Vân vẫn có hàn độc do Diệp Lưu Trưng lấy U Minh phủ nhất mạch làm nội thương. Các người đại để có thể điều tra xem. Như thế còn muốn nói Diệp Lưu Trưng không phải yêu nhân, chỉ sợ nói cũng không qua đi!”

Nghe nói xong, Nam Cung Tụng thế nhưng đi theo “A” một câu.

Thượng Quan Minh tự nhiên lưu ý tới, lại hỏi: “Như thế nào? Thế chất có ý kiến gì không?”

Nam Cung Tụng thoáng chần chờ một chút lại nói: “Nhưng Diệp Lưu Trưng không phải hậu nhân của kiếm thần sao? Hắn còn có cái kia...”

“Lăng Vân kiếm?” Thượng Quan Minh tiếp lời.

Nam Cung Tụng lập tức ngậm miệng.

Thượng Quan Minh lại cười nói: “Cho dù hắn là hậu nhân của Diệp Lâm Phong lại làm sao? Diệp Lâm Phong liền là người tốt sao? Hắn còn không phải cũng giống nhau không rõ lai lịch, chính ta không phân biệt? Huống chi hắn mất tích lâu như vậy, nói không chừng đã sớm cùng yêu nhân U Minh phủ cầu kết cùng nhau. Nói không chừng việc U Minh phủ liên tiếp tác loạn đều cùng hắn có liên quan!”

Lưu Trưng nghe đến đó, nhưng trong lòng cũng không có gì oán giận. Cha mẹ của nàng nếu là ở trong này chỉ sợ ý tưởng cũng giống nàng. Bọn họ đều là người chỉ cầu sống được thuận theo tâm ý của chính mình, không để ý người khác nghị luận cùng suy đoán. Như vậy xem ra, người Diệp gia không theo khuôn phép cũ, vốn suy nghĩ lại càng khác hẳn thường nhân. Thực sự có chỗ yêu dị.

Chẳng qua sau khi nghe xong, đáy lòng Lưu Trưng lại bội phục Thượng Quan Minh.

——— Đích xác tâm cơ thâm hậu, thủ đoạn lợi hại.

Lưu Trưng còn muốn nghe tiếp, lại nghe thấy Nam Cung Tụng đột nhiên không đầu không đuôi vui cười một câu: “Đúng rồi, ta đột nhiên nhớ tới, ta vừa mới bắt một con thỏ, phải bắt nó đi vào lồng sắt trước, bằng không chạy loạn khắp nơi chỉ sợ đã làm mất. Thương Quan thế bá, văn bối cáo lui trước a...” Thốt ra xong lời này, cũng không chờ Thượng Quan Minh trả lời, hắn liền xông vào bên trong cánh cửa đến trước mặt Lưu Trưng.

Hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Nam Cung Tụng tế mi lộng nhãn (nháy mắt), lại hướng ra chỗ hành lang gấp khúc nháy mắt ra dấu, chính mình nhảy vài bước qua trước.

Lưu Trưng thở dài, đành phải yên lặng đuổi theo.

“Người như thế nào còn không đi!”

“Bây giờ liền đi.”

Nghe xong một lúc, cũng hiểu được không sai biệt lắm.

Nam cung Tụng tức giận: “Này, người sẽ không... Thật sự là cái gì yêu nhân đi? Ta hình như nhớ rõ, tựa hồ mấy ngày trước đây lúc ta so đấu với người... Giống như...”

Khi đó Nam Cung Tụng một đao bức tới, hàn độc trong cơ thể Lưu Trưng theo chân khí tràn ra, ở trên sống đao của Nam cung Tụng ngưng tụ thành một tầng băng.

Lưu Trưng cảm thấy vấn đề này để giải thích có chút phiền phức.

Nàng liền đành phải đơn giản nói một câu: “Ta chỉ là bị hai lần trúng hàn độc, sau không biết là sao lại...”

Không đúng!

Trong lòng Lưu Trưng đột nhiên dâng lên một cảm giác kỳ quái, vừa rồi nàng nói câu kia tựa hồ bắt được một điểm mấu chốt, chính là ý niệm trong đầu trôi qua quá nhanh, đợi đến khi nàng bắt được thì chỉ tóm được một chút đuôi...

“Quên đi quên đi, người đi nhanh đi.” Nam Cung Tụng cũng không hỏi nhiều: “Chẳng qua... Ta cảnh cáo người, người nếu dám khi dễ tiểu tử...”

“Ta sẽ đối đãi nàng tốt lắm.” Lưu Trưng không đợi hắn nói nốt câu uy hiếp nàng, đã nói trước rồi.

Nam Cung Tụng nhăn mày, cũng không biết là hài lòng vẫn là không hài lòng: “Đi mau.”

Trong xe ngựa, Nam Cung Nhã vẫn vén màn nhìn đầu ra ngoài, không ngừng nhìn về phía cánh cửa đang hé mở.

Đợi đến khi thấy được Lưu Trưng từ trong xuất hiện, nàng cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Một đường đi rất thuận lợi.

Thậm chí so với trong tưởng tượng còn phải thuận lợi hơn.

Hai người một đường đến Tây môn Hoài Diệp thành, được người tiếp ứng đưa ra khỏi thành, tiếp theo lại từ đường lớn ngoài thành đi đến đường nhỏ, đã cách Hoài Diệp thành một khoảng xa.

Tâm trạng Nam Cung Nhã cũng theo đó an ổn.

Đi thêm được mấy dặm nữa, Lưu Trưng ngừng xe ngựa, nói phía trước cách đó không xa có một quán trà, có thể ăn chút gì cùng nghỉ tạm trong chốc lát. Nam Cung Nhã một đường đều ở trong lo lắng hãi hùng, lúc này đích xác mới cảm thấy được vừa đói vừa khát, liền đáp ứng, vén rèm lên, đưa tay vịn lấy tau của Lưu Trưng để xuống xe.

Nhưng nàng vừa mới xuống liền phát hiện cách phía trước không xa một nữ tử xinh đẹp mặc tử y, chính là đang nhìn các nàng. Nàng kia rất là xinh đẹp, hơn nữa có một mắt to đen lúng liếng, nhìn xem khiến cho người ta có chút hoảng sợ.

“Hồi lâu không thấy, ta chính là... rất nhớ đấy.”

Tử y nữ tử tươi cười như hoa, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lưu Trưng, hoàn toàn xem Nam Cung Nhã ở bên cạnh như không tồn tại.

54. Chương 54: Cổ Nhân

Nam Cung Nhã nhìn chằm chằm tử y nữ tử trước mặt hồi lâu, lại cảm thấy người trước mặt càng nhìn càng thấy quen thuộc, nhất là cặp mắt to kia, nhất định đã gặp qua ở nơi nào đó.

Tử y nữ tử giống như mới nhìn ra Nam Cung Nhã, hơi ngửa cằm gật đầu xem như chào hỏi.

Lưu Trưng ngăn ra, rất nhanh lại hỏi: “Tại sao người lại ở chỗ này?”

Nếu nói ra như vậy tử y nữ tử chắc chắn là người quen.

Trong lòng Nam Cung Nhã không hiểu sao có chút không thoải mái, lại đem tử y nữ tử trước mắt cẩn thận đánh giá qua một lần. Xiêm y, trang sức cài tóc, ngay cả thanh trường kiếm đang đeo trên người nàng cũng không buông tha... Tất cả lướt qua trong đầu một lần. Cuối cùng, Nam Cung Nhã rốt cuộc tin tưởng, những

thứ trên nàng chưa từng thấy qua. Nàng ngày xưa nhớ mọi người phần lớn đều dựa trên cách ăn mặc y phục, lần này trầm tư suy nghĩ cũng không nhớ ra được, liền chỉ có một khả năng...

Lúc trước nhìn thấy cô gái này, nàng không phải ăn mặc như vậy.

Nam Cung Nhã suy nghĩ cẩn thận, liền cẩn thận nhìn khuôn mặt của nàng kia, nhất là cặp mắt kia làm cho nàng cảm giác rất là quen thuộc.

“Nam Nhã cô nương, người còn không có nhân ra ta ư?”

Tử y nữ tử khẽ cười nói.

Nam... Nhã?

Nam Cung Nhã chỉ tại một chỗ tự xưng qua như vậy.

“Nhị Nha?!”

Tử y nữ tử chính xác là Nhị Nha ở trong Linh Tà thôn, từng giả bộ làm thôn cô, kỳ thực lại là lão đại của đám đạo phỉ trên núi. Chẳng qua nàng từ trước đến giờ đều là váy thô, mặt xám mày tro, mà lúc này thể nưng bộ dáng đại biến, không hề có khí chất thô phỉ, khí chất cách ăn mặc càng giống một thể gia tiểu thư.

Nghe thấy Nam Cung Nhã kêu nàng “Nhị Nha”, nàng nhú mày nói: “Không phải Nhị Nha, là Thượng Quan Hâm.”

Hai người bên này nghe xong, trong lòng đều cả kinh.

Cũng không phải ngạc nhiên nàng đổi tên, mà là hai chữ “Thượng Quan” kia.

Sắc mặt Lưu Trưng trầm xuống: “Thượng Quan Hâm?”

“Không sai.” Thượng Quan Hâm tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng: “Ta hiện tại cũng không phải là Lý Nhị Nha ở Linh Tà thôn, mà là đệ tử chính thực được Thượng Quan thế gia thu làm môn hạ. Gia chủ còn ban cho ta ‘Hâm’ tự vì danh. Các người nên biết ta tới là để làm cái gì đi?”

Lý Nhị Nha cùng các nàng hai người từng có tình nghĩa khi cùng nhau đối kháng với lão quái vật khi ở Linh Tà thôn. Sau nàng bị trúng hàn độc, không khéo bị Thượng Quan Sách Vân bắt giữ, bị hiếp làm thành yêu nhân U Minh phủ. Sau lại bị Thượng Quan Minh ở võ lâm đại hội tại Cẩm Quỷ sơn trang đem ra để thuyết pháp, lại không nghĩ rằng bị Lưu Trưng cùng Nam Cung Nhã phủ định. Lúc sau, Thượng Quan Minh cảm thấy trên mặt mũi không qua được, liền đề xuất muốn đem Lý Nhị Nha về Thượng Quan gia trị liệu, chiếu cố.

Đạo mắt đã hơn một tháng, không nghĩ đến Lý Nhị Nha, một đạo phỉ chỉ hiểu chút thuật suất giao Tây Bắc thể nhưng biến thành một thể gia đệ tử có thân phận đứng đắn. Vốn là cùng nhau ngăn địch, hiện giờ lại vì hai chữ “Thượng Quan” lại thành hai bên đối địch.

Lưu Trưng một tay kéo Nam Cung Nhã lại phía sau, tay đã chạm lên nhuyễn kiếm ở bên hông.

Thượng Quan Hâm thấy, vẫn không có động tác gì, ngược lại cười nói: “Thượng Quan Minh đích xác để cho ta canh giữ ở trên đoạn đường này, chờ các người chui đầu vô lưới. Bất quá...”

Nam Cung Nhã nghe xong câu này, rất nhanh liền từ phía sau lưng Lưu Trưng nhớ ra nửa người.

“Nhị... A, Thượng Quan Hâm.” Nam Cung Nhã tổng cảm thấy cái tên này rất khó đọc, tuyệt không giống như “Nhị Nha” dễ nhớ, nhưng lại nghĩ đến, bộ dáng cùng thân phận của nàng hiện tại cũng quả thật chỉ có phối với cái tên “Thượng Quan Hâm” mới thích hợp. Vì thế Nam Cung Nhã nói tiếp: “... Từ Linh Tà thôn bắt đầu, chúng ta liền cùng với người có duyên phận. Nói sau, ngày đó ở Cẩm Quỷ sơn trang, nếu không phải Lưu Trưng ra mặt vì người nói chuyện, người có thể đã bị mấy người đó đem trở thành yêu nhân để xử trí, người... Người liền trộm thả chúng ta một lần được không?”

Thượng Quan Hâm không nhìn nàng, ánh mắt chính là có chút giống như vô tình nhìn lướt trên mặt Lưu Trưng.

Lưu Trưng nhú mày lại, nói tiếp câu nói Thượng Quan Hâm lúc đầu nói dở: “Bất quá như thế nào?”

Nghe xong câu này, Thượng Quan Hâm giơng như một đứa nhỏ chờ thật lâu mới được ăn kẹo, cười đến cực kỳ vui vẻ: “Bất quá ta còn là luyện tiệp người chết, cho nên ta chẳng những trộm thả người, còn muốn đi cùng người một đoạn đường, để cho người khác không bắt được người. Người nói, ta đối với người có tốt không?”

Nam Cung Nhã cảm thấy lời nói của Thượng Quan Hâm khiến nàng không được thoải mái.

Cái loại khẩu khí nghe có vẻ vô vùng thân thiết, làm cho trong lòng Nam Cung Nhã chua xót. Nàng nhìn trộm qua Lưu Trưng, thấy sắc mặt Nàng không gọn sáng, liền giành nói: “Chúng ta... Chúng ta không cần người đi cùng.” Nam Cung Nhã dừng một chút, thấy Lưu Trưng vẫn không phản ứng, liền cường điệu nói: “Tự chúng ta đi là được rồi.”

“Tự mình đi?” Thượng Quan Hâm lần này không tiếp tục không nhìn Nam Cung Nhã, mà là cười nói: “Vậy các người liền thử xem có thể đi ra được ngọn núi này hay không.”

Trong lòng Nam Cung Nhã tức giận dâng trào.

Thượng Quan Hâm nói là muốn giúp các nàng... Được rồi, nói đúng ra “Nàng” là thâm nghĩ giúp Lưu Trưng, nhưng kỳ thật cũng là đang uy hiếp. Nghe ý tứ của Thượng Quan Hâm, nếu các nàng nguyện ý đồng hành, liền sẽ vô sự, nếu các nàng không chịu, vậy cũng chỉ có thể chờ chết.

Còn phải nghĩ đến ngữ điệu vừa mới rồi của Thượng Quan Hâm... Căn bản là không đem Nam Cung Nhã để ở trong mắt!

Có thể nhẫn nhưng không thể nhịn!

Nam Cung Nhã đã muốn đưa tay, bắt đầu sờ ly hoa châu ở trong túi, cùng lắm thì liền đánh một trận! Thượng Quan Hâm nhiều nhất cũng chỉ ở Thượng Quan gia học được một tháng kiếm pháp thôi, cũng không tin nàng có thể có bao nhiêu lợi hại!

Lưu Trưng đột nhiên cầm lấy tay nàng.

“...”

“Đi đến quán trà ngồi xuống rồi nói chuyện.” Lưu Trưng nói với Thượng Quan Hâm một câu như vậy, lúc sau lại đem Nam Cung Nhã kéo đến bên cạnh mình: “Nàng mệt mỏi, phải nghỉ ngơi một lát.”

“Nàng”, tự nhiên là nói Nam Cung Nhã.

“Được rồi.” Thượng Quan Hâm cũng không phản đối, chính là ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Lưu Trưng đang nắm chặt tay Nam Cung Nhã, thuận tiện đi trước.

Nam Cung Nhã nguyên bản thân thể có chút căng thẳng, cuối cùng cũng thả lỏng xuống dưới.

“Mới vừa rồi đang lấy cái gì?” Lưu Trưng thấp giọng hỏi một câu.

“Ly... hoa châu.”

Lưu Trưng khó hiểu nói: “Để làm cái gì?”

Nam Cung Nhã lúc này mới nhớ ra, nàng vẫn không nói cho Lưu Trưng chuyện chính mình biết võ công. Vì thế nàng lập tức nhỏ giọng dùng ngữ điệu hưng phấn giải thích: “Chúng ta không cùng nàng đi được không? Ta cũng biếp công phu! Ta sẽ dùng ly hoa châu điểm huyết, còn có thể dùng bộ pháp! So với bộ Huyền ảnh tùy hành còn lợi hại hơn!”

Lưu Trưng nghe xong đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo biểu tình liền có chút cổ quái.

Nam Cung Nhã chợt dạ nhìn nàng một cái, lại nói: “Mặc dù... Tuy rằng ta học không lâu, cũng không phải rất lợi hại, nhưng... Nhưng nói không chừng ta cũng có thể... vì người giúp đỡ đâu.”

“Ai dạy người?”

“...”

“Nói.”

Nam Cung Nhã lại kiên quyết lắc đầu: “Không được, sự phụ không cho ta nói... Dù sao chính là một vị cao nhân!”

Lưu Trưng vuốt trán thở dài.

“Công phu kia...”

“Ân?”

“...Không được dùng.”

“Vì cái gì?!” Nam Cung Nhã kích động liền kêu to lên, làm cho Thượng Quan Hâm ở đằng trước cũng hoảng sợ. Thượng Quan Hâm quay đầu lại nhìn hai người các nàng hơi có chút ý tứ hàm xúc.

Nam Cung Nhã tự biết mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng lại.

Nhưng Lưu Trưng tựa hồ không phát hiện, ngược lại tiếp tục nói: “Bởi vì không cần phải dùng.”

“Không... dùng?” Có ý tứ gì?

“Ân, ta sẽ bảo vệ người.”

Lưu Trưng nói xong câu này, liền đã muốn đi tới quán trà. Trước tìm một chỗ râm mát để ngồi, tiếp theo liền phân phó tiểu nhị dâng trà cùng mang điểm tâm lên.

Mà để lại một bên hai người đều đều dừng bước chân.

Một người chỉ ngây ngốc đứng, trong lòng vừa ngọt ngào vừa mềm mại. Mà người kia, đôi mắt thâm trầm không biết đang suy nghĩ gì.

Trong lúc tạm nghỉ ngơi, lại không ai nói gì cả.

Chờ uống xong trà cùng ăn xong điểm tâm, vẫn không đem vấn đề Thượng Quan Hâm muốn một đường đồng hành bày ra trước mắt.

Nam Cung Nhã gặp Lưu Trưng vẫn trấn định tự nhiên, lòng tràn đầy nghĩ rằng nàng có ý kiến hay gì có thể giải quyết “Vấn đề” Thượng Quan Hâm. Ai ngờ Lưu Trưng nói lại là...

“Một đường cùng đi thôi.”

Mặt Thượng Quan Hâm lộ vẻ đắc ý, nhìn thoáng qua Nam Cung Nhã.

Mà Nam Cung Nhã...

Thất vọng.

Lưu Trưng cũng không có nhìn nàng, mà là hỏi Thượng Quan Hâm: “Người người mang đến đang ở chỗ nào?”

“Yên tâm. Ta đã sớm đưa bọn họ ra xa nơi này.” Thượng Quan Hâm cười cười, lại bồi thêm một câu: “Bất quá, ta có biện pháp chuyên môn dùng để đưa tin của Thượng Quan gia, chỉ cần ta phát hiệu lệnh, bọn họ có thể từ ‘xa xa’ địa phương tới rất nhanh.”

Lưu Trưng gật đầu, tựa hồ tuyệt đối không có để ý đến ngụ ý trong lời nói của nàng, chỉ nói: “Lên xe.”

Thượng Quan Hâm vẫn chưa cười ngựa, nàng vốn muốn cùng Lưu Trưng đánh xe, nhưng Lưu Trưng không chút khách khí, chỉ nói: “Người đã đánh xe, vậy ta liền ngồi ở bên trong.”

Trên mắt Thượng Quan Hâm hơi có chút không vui, nhưng do dự trong chốc lát vẫn là không cam lòng vào trong xe ngựa.

Nam Cung nhã thì lại đứng hồi lâu không nhúc nhích.

Nửa ngày này, nàng vừa vui sướng lại vừa bức mình, thật vất vả thoải mái, lại bị Lưu Trưng đáp ứng chuyện đồng hành biến thành ử rừ. Gặp Thượng Quan Hâm muốn ngồi cùng Lưu Trưng, lại khẩn trương lo lắng, lại thấy Lưu Trưng không khách khí cự tuyệt, nàng lại âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Nhưng nói tóm lại, chỉ

cần vừa nghĩ tới Thượng Quan Hâm kia muốn cùng các nàng cùng đường, Nam Cung Nhã cũng sắp bị chọc giận, buồn bã muốn chết.

Lưu Trưng nhảy lên chỗ đánh ngựa, lại đưa tay ra trước mặt Nam Cung Nhã.

“Đi lên.”

Nam Cung Nhã mở to hai mắt ra nhìn.

“Không muốn ngồi ở bên cạnh ta ư?”

Nam Cung Nhã thấy trong ánh mắt của Lưu Trưng nhìn về phía mình như có nụ cười thần nhiên. Nàng không hề do dự, đưa tay lên, nhảy lên vị trí đánh xe ngựa, nhanh chóng ngồi bên cạnh Lưu Trưng, thậm chí có thể nghĩ thấy khí tức quen thuộc trên người nàng.

“Ôm chặt, đừng bị ngã xuống.”

“Ân!”

“Nếu lát nữa ngồi mệt mỏi, liền vào bên trong đi.”

“Không... Không cần.”

Lưu Trưng nhìn thoáng qua Nam Cung Nhã đang chu miệng phụng phịu, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, không kìm lòng được tiên lên hôn trộm lên hai gò má trắng hồng kia. Mặt Nam Cung Nhã nhất thời đỏ lên toàn bộ.

“Người...”

“Như thế nào?”

“Ban ngày rõ ràng như vậy... Đường... Trên đường có có người đâu!”

“Vậy chờ buổi tối lúc không có ai...”

“Diệp Lưu Trưng!”

Bên ngoài xe là tiếng cười giòn vui đùa, mà sắc mặt Thượng Quan Hâm ở bên trong xe thoát nhìn càng thêm khó xem.

Không biết là Thượng Quan Hâm thật sự đem thủ hạ điều đi xa rồi hay là bởi vì có Thượng Quan Hâm “Bùa hộ mệnh”, mà ba người các nàng một đường đi đều thông suốt. Đến khi bầu trời sắp tối đen cuối cùng chạy đến một trấn nhỏ tên là Lăng Hà.

Lăng Hà trấn là nơi thuộc về phía bắc của Trưng Nguyên, lúc vào trấn, khắp nơi có thể cảm nhận được phong thổ đặc biệt của phương bắc. Tuy rằng Lăng Hà trấn không tính lớn nhưng ở ngã tư đường người đến người đi rất là náo nhiệt.

Lưu Trưng đem xe ngựa đứng ở một cửa khách điểm, chính mình nhảy xuống trước, tiếp theo liền trở lại đón Nam Cung Nhã.

Một đường đi Nam Cung Nhã vẫn ngồi ở ngoài xe chỗ đánh ngựa, ban ngày xóc nảy, cả người cùng xương cốt đều sắp rời ra từng mảnh. Vừa nhảy xuống xe, chỉ cảm thấy cả người đau nhức, nhất là đùi cùng hông...

Lưu Trưng thấy nàng nhe răng trợn mắt, tròn lòng biết nàng ăn không ít khổ cực, vội vàng đưa tay ra đỡ.

Thượng Quan Hâm lúc từ trong xe ngựa đi ra. trên mặt đã muốn khôi phục thần sắc lạnh nhạt, ngay cả thấy Lưu Trưng cùng Nam Cung Nhã đứng ở cửa khách điểm dây dưa, sắc mặt nàng cũng không động.

Đến lúc đặt phòng, Nam Cung Nhã lại cướp lời nói trước: “Lấy hai gian phòng. Một gian lớn một gian nhỏ!”

Sau khi nói xong dường như lại sợ Thượng Quan Hâm không hiểu, nghiêng đầu sang chỗ khác hướng nàng giải thích: “Ta cùng với Lưu Trưng xưa nay đều ở chung một gian, ngủ cùng một giường. Nếu không, hai người chúng ta đều không ngủ được.”

Nàng nói lời này có vài phần ý tứ khiêu khích.

Thượng Quan Hâm lại bất vi sở động (Không làm gì).

Chính là các nàng đang ở phương bắc, chính là dân phong không thông thoáng, ngay cả nữ tử trên đường cũng rất ít. Nam Cung Nhã ăn mặc là chưa xuất giá lại công khai lôi kéo “Nam nhân” đứng ở cửa khách điểm nói ra vài câu “Hào ngôn tráng ngữ”.

Người qua đường trong Lăng Hà trấn đều sợ ngậy người.

Lưu Trưng chưa bao giờ để ý ánh mắt người qua đường, ngược lại nghe thấy có chút vui trong lòng, đơn giản đem Nam Cung Nhã kéo đến bên người, nắm tay nàng cùng đi lên lầu.

Hai người bọn họ chỉ vô tư tự nhiên thân thiết, trong mắt lẫn nhau chỉ có một người.

Giống như...

Căn bản không có người có thể quấy nhiễu vào trong đó.

Nhưng Thượng Quan Hâm không những không phiền não, ngược lại lẳng lặng đứng nhìn trong chốc lát.

55. Chương 55: Châm Ngòi

Từ khi xuất hiện Thượng Quan hâm, Nam Cung Nhã trở nên phá lệ khấn trương, vô luận Lưu Trưng đi đến nơi nào nàng đều nhìn theo chăm chăm, giống như sợ trong nháy mắt sẽ không thấy Lưu Trưng.

Lưu Trưng cảm thấy, cứ như vậy có chút không ổn.

Tương lai các nàng sống cùng nhau, bên người chung quy sẽ có đủ loại người xuất hiện. Đến lúc đó, Nam Cung Nhã cũng muốn dán lấy coi chừng sao. Tâm lý Lưu Trưng vẫn là hy vọng cuộc sống sau này của Nam Cung Nhã có thể trải qua thư thái khoái hoạt, mà không phải lại giống như ở Nam Cung thế gia, trải qua không yên ổn, cẩn thận như vậy.

Nhưng những lời này, mặc dù nói cho Nam Cung Nhã nghe, nàng nghe xong cũng chưa chắc đã có thể an tâm.

Từ trước, có thúc ba ở Nam Cung thế gia khiến nàng căng thẳng, lại có Thượng Quan Sách Vân khiến chi nội tâm nàng sinh sợ hãi. Đợi đến khi nàng cùng Lưu Trưng ở cùng một chỗ, nàng lại trở nên dễ dàng lo được lo mất.

Đó cũng không phải thói quen nhất thời có thể thay đổi.

Lưu Trưng có thể làm được cũng chỉ là đối với nàng càng thêm ôn nhu, săn sóc. Hy vọng lấy điều này hóa giải bất an của nàng.

Lăng Hà trấn vào ban đêm rất xinh đẹp, mở cửa sổ ra liền có thể thấy bầu trời đêm mênh mông, không khí tươi mát yên tĩnh. Nam Cung Nhã sau khi tắm xong, dựa bên cửa sổ, một bên vừa thưởng thức bóng đêm, một bên lười biếng nói chuyện với Lưu Trưng.

Tóc nàng còn có chút ướt, chỉ khoác một chiếc áo mỏng, hai tròng mắt tỏa sáng, gương mặt ửng đỏ, nói cựa kỳ hưng phấn.

Lưu Trưng nhìn trong chốc lát, cảm thấy bức họa trước mặt thật sự rất đẹp, thế nhưng không dám đưa tay nhiều loạn phần im lặng xinh đẹp này.

“... Chúng ta phải đi Kim Ô thành?”

Đây là trước lúc rời nhà Lưu Trưng nói ra.

“Ân.”

“VẬY... ĐI KIM Ô THÀNH LÀM CÁI GÌ?”

Lưu Trưng nghĩ nghĩ, mới nói: “GẶP CHA MẸ TA.”

“A!”

Nam Cung Nhã nguyên bản đang im lặng dựa bên cửa sổ lập tức nhảy dựng lên, đem “Bức họa” yên tĩnh xinh đẹp lập tức đánh vỡ. Lưu Trưng hơi hơi nhú mi, hơi có bất mãn, sớm biết đã không nói cho nàng.

“LƯU... LƯU... TRƯNG.... SAO NGƯỜI LẠI KHÔNG NÓI SỚM!”

“NÓI SỚM? LẠI LÀM THẾ NÀO?”

“TA.. CHÍNH LÀ TA... TA CÒN CHƯA CHUẨN BỊ SẴN SÀNG ĐÂU...”

Nam Cung Nhã đột nhiên biết được chuyến đi này là gặp cha mẹ Lưu Trưng. đầu tiên là hoảng sợ, tiếp theo liền nảy sinh cảm giác phức tạp hơn. Vừa cảm thấy vui sướng vì Lưu Trưng nguyện ý dẫn nàng đi gặp cha mẹ, lại càng nhiều là khẩn trương cùng sợ hãi, cond pha lo lắng cùng sốt ruột.

Nam Cung Nhã dù sao cùng xuất thân thế gia, từ nhỏ được thụ nhân hiếu chi đạo.

Ở trong mắt nàng, cha mẹ trưởng bối là cực kỳ quan trọng. Lúc trước nàng một lòng tính toán gả cho Thượng Quan Sách Vân, cũng có hơn nữa là bởi vì việc chung thân này là cha nàng quyết định. Lúc sau nàng cùng Lưu Trưng ở cùng một chỗ, khi rảnh rỗi sẽ lại áy náy, cảm thấy chính mình làm trái nguyện vọng của cha mẹ.

Nhưng Lưu Trưng cũng không giống như vậy, nàng từ nhỏ đối với quan niệm đấng cha mẹ rất đậm nhạt. Lúc này nghe xong chính là ngạc nhiên nói: “CÓ CÁI GÌ CẦN CHUẨN BỊ?”

“Đương nhiên phải chuẩn bị!” Nam Cung Nhã có chút sốt ruột, thấy thần sắc Lưu Trưng lạnh nhạt, liền có chút không chắc chắn, thật cẩn thận hỏi lại: “Đi gặp cha mẹ người là vì.... Có phải hay không vì...”

“Àn.” Lưu Trưng hiểu được nàng muốn nói cái gì, rất nhanh liền gật đầu nói: “Một nửa là vì việc chung thân.”

“VẬY MỘT NỬA CÒN LẠI ĐÂU?”

“MỘT NỬA CÒN LẠI.. LÀ ƯỚC ĐỊNH.”

Lúc trước mẹ của Lưu Trưng từng đến Cẩm Quỳnh sơn trang, ngấm dùng ly hoa châu giúp nàng đã bại Thượng Quan Sách Vân, Lúc sau lại đánh vào ngực nàng một kích dẫn đến chân khí kỳ quái ở trong cơ thể nàng. Biết nàng tính toán đi Nam Cung thế gia, lúc sau liền nói muốn Lưu Trưng sau một tháng tới dưới chân Thiên Tiêu Phong ở Kim Ô thành, về phần đi chỗ đó làm gì, mẹ nàng cũng không nói, nàng cũng không có hỏi..

Nhưng là ngấm lại, Lưu Trưng cảm thấy không đúng.

Thái độ làm người của cha mẹ nàng, nàng rõ nhất. Bất quá hai người đều là loại thối tính tình, thà rằng “Đánh rớt răng nanh cùng phải nuốt máu” cũng tuyệt không lên tiếng cầu người. Từ trước khi bọn họ xuất môn, mặc kệ gặp chuyện gì nguy hiểm cũng không có đề cập đến trước mặt Lưu Trưng, liền đơn giản là vì Lưu Trưng khi còn bé nói qua một câu “Thích được giống người bình thường“. Bọn họ liền thật sự cho nàng làm một “Người bình thường“.

Nhưng lúc này đây...

Biết nàng ngộ nhập giang hồ, ngược lại muốn nàng trợ lực một phen, còn muốn nàng luyện tốt Lăng Vân kiếm pháp đi đến chân núi Thiên Tiêu Phong gặp mặt.

Nếu nói là một khảo nghiệm, vậy Lăng Vân kiếm đột nhiên hiện ra trước cửa nhà nàng giả thích như thế nào? Chẳng lẽ là vì lừa nàng đi vào giang hồ?

Lưu Trưng không quá tin tưởng.

Khả năng lớn hơn nữa có thể xảy ra là bọn họ gặp phiền toái.

Hơn nữa, cond là một phiền toái không nhỏ.

Làm phiền khiến bọn hần ngay cả mặt mũi cũng từ bỏ, thậm chí ngay cả nàng, gà mờ chỉ hiểu chút da lông cũng muốn giúp đỡ.

Nghĩ đến đây, Lưu Trưng đột nhiên có chút hối hận đã đem Lăng Vân kiếm gửi lại Nam Cung thế gia.

“... Mẹ người hẹn người gặp mặt ở dưới chân núi, nhưng... Khi đó còn không biết ta sẽ cùng với người đi gặp nàng, lại không cùng nàng nói qua... Người liên mang ta đi như vậy, có thể hay không.. Có thể hay không không tốt lắm đâu?” Nam Cung Nhã còn đang lo lắng chuyện gặp “Công công bà bà” (cha mẹ chồng) tương lai: “Vạn nhất cha mẹ người không thích ta, không đồng ý chúng ta cùng một chỗ...”

Lưu Trưng nhìn Nam Cung Nhã liếc mắt một cái, há mồm lại nói ra đề nghị lúc trước: “Vậy bỏ trốn.”

“Bỏ trốn?” Mặt Nam Cung Nhã hiện vẻ bất mãn: “Ai... Ai muốn bỏ trốn a...” Nàng lời này nói ra rất là vô lực, bởi vì chính nàng chính xác đã có tiền lệ “Bỏ trốn” ở phía trước.

Nhưng xem bộ dáng này của nàng Lưu Trưng bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận một vấn đề khó.

Phải hoàn toàn giải quyết bất an trong lòng Nam Cung Nhã, trừ bỏ bên ngoài đối xử rất tốt với nàng, còn phải có biện pháp lâu dài thì là phải làm cho quan hệ của các nàng trở thành quan hệ được mọi người thừa nhận. Lúc trước nàng muốn cùng Nam Cung Nhã thành thân, một phần là vì “trách nhiệm”, hiện tại nàng lại nghĩ muốn thành thân là muốn cho toàn bộ người trong thiên hạ cũng biết các nàng muốn dắt tay làm bạn cả đời.

Như vậy, Nam Cung Nhã nhất định sẽ hiểu được.

Nàng Diệp Lưu Trưng là người thuộc về một mình Nam Cung Nhã, bất luận kẻ nào cũng không cướp đoạt đi được.

Lưu Trưng suy nghĩ hồi lâu, thấy Nam Cung Nhã còn đang dùng sức cau mày tự hỏi, giống như không nghĩ ra cái gì hay ho để thuyết phục cha mẹ Lưu Trưng. Trong lòng Lưu âm áp, duỗi tay đem nàng kéo vào trong lòng, cúi người hôn xuống.

Các nàng sau một lần kia, liền không có thân mật nữa.

Thứ nhất là do Lưu Trưng thương tiếc Nam Cung Nhã, nghĩ nàng mới kinh nhân sự, cần hảo hảo nghỉ ngơi một phen. Thứ hai là... Lo lắng Nam Cung Nhã bị chính mình dọa...

Kỳ thật về tâm lý nàng là rất muốn cùng Nam Cung Nhã triển miên thân mật.

Ý tưởng của Lưu Trưng rất đơn giản: Nếu không dùng một loại phương thức như vậy để gần gũi, vậy làm sao có thể chứng minh các nàng là thuộc về lẫn nhau đâu? Nói thêm, nàng thích xen bộ dáng của Nam Cung Nhã lúc ở dưới thân nàng uyển chuyển hầu hạ.

—— giống như hoa nở trong đêm, làm cho người ta trầm luân ở trong, không thể tự kiềm chế.

Nam Cung Nhã bị hôn đến ý loạn tình mê, lại cảm thấy tay Lưu Trưng đã muốn sờ đến vạt áo của nàng. Trong lòng ần ần hiểu được ý tứ của Lưu trưng. Trong lòng nàng do dự, nghĩ muốn cự tuyệt, lại lo lắng Lưu Trưng mất hứng. Đang do dự lại có cảm giác một bàn tay đã thâm nhập vào trong áo của nàng.

“Lưu Trưng...”

“Ân?”

Nam Cung Nhã đưa tay đẩy một phen.

Lưu Trưng nhú mày lại, đang muốn nói chuyện lại nghe thấy có tiếng đập cửa.

Trong lúc ngẩn người, Nam Cung Nhã đã muốn giãy ra, hoang mang rối loạn bắt đầu sửa sang lại quần áo.

Trong lòng Lưu Trưng không thoải mái, trầm giọng hỏi một câu: “Ai?”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Thượng Quan Hâm.

“Lưu Trưng, người đã ngủ rồi sao?”

Không biết bắt đầu từ khi nào, Thượng Quan Hâm thế nhưng cũng học bộ dáng Nam Cung Nhã, thoải mái gọi “Lưu Trưng”, điều này làm cho Nam Cung Nhã đang chỉnh y phục rất là khó chịu, có thể thấy được Lưu Trưng không có gì dị nghị, nàng cũng không tiện mở miệng nói cái gì, bằng không sẽ tỏ ra là mình keo kiệt.

Lưu Trưng liếc nhìn Nam Cung Nhã một cái, thản nhiên trả lời: “Ngủ.”

“Nha, vậy phải làm sao bây giờ?” Ngữ khí của Thượng Quan Hâm ở bên ngoài có vẻ lo lắng cùng bất an: “Cũng không biết là xảy ra chuyện gì, ta rõ ràng không đưa tin cho những người ta đi theo, nhưng vừa rồi ở ngoài cửa khách điểm lại thấy...”

Trong lòng Lưu Trưng cả kinh, không hề nghĩ nhiều, liền đi qua mở cửa.

“Bao nhiêu người đến đây?”

Thượng Quan Hâm ở ngoài cửa nở nụ cười.

Nàng cười rộ lên rất ngọt, mặt mày cong cong, hai má lúm nhàn nhạt, không hề kém so với những nữ tử xinh đẹp trước đây Lưu Trưng gặp qua. Nhưng Lưu Trưng vẫn không bị đả động, ngược lại sau khi thấy nụ cười này liền hiểu được chính mình bị lừa.

Thượng Quan Hâm nhú mày, không khách khí chut nào đi vào trong phòng.

Nàng liếc mắt một cái liền thấy Nam Cung Nhã ngẩn ngơ đứng ở bên cạnh.

Chính là...

Nam Cung Nhã đầy mắt hàm xuân, trên mặt còn có chút ửng đỏ chứa lui, bộ dáng vừa kiêu lại mị, rất khó không cho người ta đi đoán vừa rồi ở trong trong này vừa phát sinh chuyện gì.

Thượng Quan Hâm ngồi xuống.

“Lưu Trưng, người bên ngoài không biết, ta cũng là biết. Người rõ ràng là một nữ tử lại muốn cùng Nam Cung Nhã làm ra chuyện trái luân thường, tang đức bại hành sao? Người sẽ không sợ ta đem thân phận nữ tử của người cho báo cho thiên hạ biết sao?”

Nam Cung Nhã nhìn thấy Thượng Quan Hâm vốn là có chút tức giận, nhưng lúc này nghe một câu như thế lại có chút ngại ngùng cả người.

Thượng Quan Hâm thế nhưng... Thế nhưng cũng biết Lưu Trưng là nữ tử?

Lưu Trưng cẩn thận nhớ lại một chút tựa hồ lúc trước ở Linh Tà thôn, khi Thượng Quan Hâm từng cố ý ở trước mặt nàng xiêm y, muốn gả cho nàng. Khi đó nàng từng trực tiếp thông báo cho Thượng Quan Hâm biết chính mình cũng là nữ tử.

Không nghĩ tới, lúc này sẽ bị Thượng Quan Hâm lấy ra áp chế.

Bất quá Lưu Trưng đối với chuyện này cũng không rất để ý, chỉ nói: “Báo cho thiên hạ lại làm sao?”

Thượng Quan Hâm hơi sững sốt.

Nàng gặp Lưu Trưng luôn một thân nam tử giả dạng, còn tưởng rằng nàng sẽ đổi thân phận rất là để ý.

“Người sẽ không sợ bị người trong thiên hạ nhạo báng?”

“Bọn họ nhạo báng là việc của bọn họ, cùng ta không quan hệ.”

Thượng Quan Hâm nở nụ cười: “Vậy vị Nam Cung đại tiểu thư đây thì sao? Cũng không quan hệ sao?” Ánh mắt nàng liếc về phía Nam Cung Nhã, lại nói: “Lúc này, ta lại nghĩ đến một chuyện khác, chỉ sợ người còn chưa nói với vị Nam Cung đại tiểu thư đi.”

Lưu Trưng trong phút chốc cả kinh, lập tức có chút đoán được.

Thượng Quan Hâm thấy thần sắc nàng khẽ động, lại có chút đắc ý.

“Người thân đã là nữ tử cũng có thể lấy nữ tử, vậy cũng mang ta cưới đi. Xuất thân của Nam Cung đại tiểu thư ta đương nhiên so ra kém, cũng không cần làm chính thê, làm thiếp thất của người cũng có thể đi?”

Thượng Quan Hâm tựa tiểu phi tiểu nhìn Nam Cung Nhã liếc mắt một cái: “Xuất thân của ta tuy rằng không tốt, nhưng cũng là thân mình trong sạch, chẳng lẽ... Bị xem qua có như hết sao?”

Đầu của Nam Cung Nhã ơng một tiếng, cả người có điểm không yên.

Nàng khẩn cầu nhìn về phía Lưu Trưng, muốn biết Thượng Quan Hâm có nói hươu nói vượn không, muốn nghe Lưu Trưng lập tức xông ra phản bác. Nhưng cố tình Lưu Trưng chính là lại nhìn nàng, một chữ cũng không có nói.

Thượng Quan Hâm lại còn dường như không đủ ngại ngùng, tiếp tục châm ngòi.

“Người đừng tìm cớ gì để qua loa tắc trách ta. Lúc ấy chỉ có ta và người ở trong phòng, trên người ta chỉ buộc một cái yếm, hạ thân chỉ có một cái tiết khổ mỏng manh. Người nếu muốn nói người cái gì cũng không thấy ai có thể tin đâu?”

56. Chương 56: Điểm Tâm

Lộ trình kế tiếp, Nam Cung Nhã ước chừng có ba ngày không có cùng Lưu Trưng nói một câu.

Ban ngày là lúc nàng không ngồi ở bên cạnh Lưu Trưng nữa, ngược lại thà rằng ngồi cùng Thượng Quan Hâm trong lại xe ngựa. Buổi tối mặc dù vẫn ngủ cùng một chỗ, nàng cũng là nghiêng người nằm quay vào trong, nếu Lưu Trưng xoay người đi ôm nàng. Nàng sẽ cứng người bất động. Nếu Lưu Trưng dám hôn nàng, nàng cũng không lên tiếng, chỉ là rơi từng giọt nước mắt xuống đất.

Lưu Trưng không dám làm ầu nữa, đành phải đem chuyện ở Linh Tà thôn giải thích một lần cho nàng nghe.

Nam Cung Nhã thật sự đều nghe hiểu.

Chính là....

Trong lòng vẫn không thể thoải mái.

Lưu Trưng hận ghê gớm, thiếu chút nữa sẽ cầm kiếm đi giết Thượng Quan Hâm, kể cớ ý châm ngòi lý gián. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nhịn được.

Ba ngày sau, các nàng đi tới vùng cực bắc.

Ở bên phà nghỉ ngơi một bên, ngày thứ hai ngồi thuyền qua sông, liền có thể tới Kim Ô thành. Lưu Trưng xử sự xưa nay thận trọng, thấy đến bên phà gặp thời tiết lạnh đến mức không bình thường, tìm chỗ nghỉ ngơi liền ra ngoài hỏi thăm tình hình ở Thiên Tiêu Phong, Kim Ô thành. Nghe người bán dao thường xuyên lui tới hai bên bờ sông nói, nơi này địa thế kỳ lạ, lấy một con sông để ngăn cách. Bờ bên này miễn cưỡng có thể xem như mùa thu, mà bờ bên kia rét lạnh đến cực điểm, hơn nữa trên Thiên Tiêu Phong tuyết trắng xóa, quanh năm không tan chảy.

Lưu Trưng nghe xong chỉ bảo, mua quần áo lông cùng mũ, còn mua giày để phương tiện hành tẩu trên núi tuyết. Cuối cùng nghỉ ngơi lại đi một chuyến tới hiệu thuốc bắc. Nếu phải vào núi rừng, tổng không tránh được sẽ gặp rắn độc hoặc dã thú, hoặc là vạn nhất gặp thương tổn đều có thể dùng được.

Chờ Lưu Trưng làm xong hết trở lại khách điểm, lại phát hiện Nam Cung Nhã sớm quay về phòng, chỉ có Thượng Quan Hâm một mình ngồi dưới lầu chờ nàng ăn cơm.

Nàng ngồi xuống đối diện Thượng Quan Hâm, câu đầu tiên đã hỏi: “Nàng đã nếm qua chưa?”

Thượng Quan Hâm nhướn mày: “Ta đói bụng ngồi chỗ này chờ người ăn cơm, người đầu tiên đã hỏi nàng. nàng liền đáng giá để người nhớ thương như vậy sao? Ta coi nàng mấy ngày nay đối với người lạnh như băng, người còn muốn liều mạng dùng nhiệt mật dính lên làm nàng ghét, có mệt hay không nha?”

Lưu Trưng lười phản ứng Thượng Quan Hâm, mặc nàng nói vô nghĩa.

Kỳ thật trên thực tế, nàng chính xác đang nói vô nghĩa. Lưu Trưng nếu trong lòng nhận định Nam Cung Nhã, trong mắt liền chỉ có mình nàng, những người khác chết sống nàng cũng không quan tâm.

Thượng Quan Hâm thấy nàng không nói lời nào, lại nói: “Người đối với ta lãnh đạm như vậy, sẽ không sợ ta gọi người đến bắt các người?”

“Người nếu muốn bắt chúng ta, sớm đã ra tay.”

Lưu Trưng nhìn thức ăn trên bàn, canh nắm gà, sườn nướng, thịt kho tương... Phần lớn là món ăn mặn đặc biệt của phương bắc, nàng ăn cảm thấy hoàn hảo. Chính là không biết Nam Cung Nhã ăn có quen hay không.

Thượng Quan Hâm đợi trong chốc lát, rõ ràng không có nghe thấy Lưu Trưng nhắc đến Nam Cung Nhã, nhưng cố tình nàng lại cảm thấy ngay lúc này Lưu Trưng đang nghĩ đến Nam Cung Nhã. Lưu Trưng không tiếp lời của nàng, nàng một mình nói cũng không có ý nghĩa, bực mình nói: “Đừng nghĩ nữa, nàng nếm qua rồi.”

Lưu Trưng nhíu mày lại: “Ăn cái gì?”

Thượng Quan Hâm tức trong bụng đều muốn nổ, nhưng vẫn là chịu đựng nói: “Không ăn cái gì, chỉ hai cái bánh bột ngô, uống chút cháo.”

“Nga.”

Bữa cơm này Thượng Quan Hâm không boa giờ... muốn mở miệng nói chuyện nữa.

Không có ý nghĩa.

Lưu Trưng ước gì nàng không nói lời nào, im lặng từ từ ăn cơm. Đợi cho tới khi ăn xong bữa, tiểu nhị trong điểm lại đem lên hai đĩa điểm tâm. Thật sự không phải cái gì hiếm thấy, một cái giống như bánh ngọt là mút táo, một cái giống như bánh ngàn tầng. Lưu Trưng nhìn không biết tại sao đột nhiên nhớ đến chuyện nàng cùng Nam Cung Nhã ăn bánh xốp ở Vân Cẩm thành.

Khi đó Nam Cung Nhã cũng là cau kinh với Lưu Trưng, lúc ăn bánh xốp rớt một nửa, Lưu Trưng liền tiến gần dùng miệng đón lấy, còn thuận tiện chiếm tiện nghi.

Lúc này nghĩ đến thế nhưng cảm thấy đó là một đoạn ký ức độc nhất vô nhị đủ để trân quý.

Còn nghĩ đến hiện tại...

Không biết đến khi nào Nam Cung Nhã mới có thể hết giận.

Lưu Trưng thở dài đem bánh ngọt mút táo, cùng bánh nhiều tầng đều lấy lên một ít, chuẩn bị mang cho Nam Cung Nhã ăn. Thượng Quan Hâm dứt khoát làm bộ mình không phát hiện gì, chính mình bẻ một miếng ăn, tinh tế nhắm nháp.

Nhưng Lưu Trưng đi được vài bước, lại đột nhiên dường như nhớ tới cái gì, ngừng bước chân.

“Muộn một chút, ta đi tìm người.”

“Ta?” Thượng Quan Hâm không dám tin.

“Àn.”

Lưu Trưng không đợi nàng nói nữa, liền bưng điểm tâm lên lầu.

Nam Cung Nhã đã muốn đi ngủ, vẫn là quay mặt nằm ở bên trong, cũng không biết đã ngủ hay chưa. Lưu Trưng kêu nàng hai tiếng, nàng không phản ứng chút nào. Thời tiết nơi này lạnh, vào ban đêm lại càng lạnh hơn. Lưu Trưng nghe thấy ngoài cửa sổ một trận gió thổi vù vù, lại lo lắng Nam Cung Nhã ngủ không đủ ấm áp, đem chiếc chăn mới mua, phủ lên người của nàng.

Nam Cung Nhã giật giật.

Không ngủ?

Lưu Trưng nghĩ nghĩ, đem tấm khăn trải bàn trải ở trên giường, đem điểm tâm bưng tới.

“Có ăn điểm tâm hay không?”

“...”

“Có bánh mít táo vừa ngọt vừa mềm, còn có... Bánh xếp nhiều tầng rất thơm.”

Không biết là do nghe được “Bánh xếp nhiều tầng rất thơm”, Nam Cung Nhã lại giật giật thân mình.

Lưu Trưng cầm một miếng bánh mít táo cắn một miếng, đối với nàng mà nói hương vị này có chút quá mức ngọt. Nhưng Nam Cung Nhã yêu thích đồ ngọt, phải nói là thật thích. Nghĩ như vậy nàng lại cúi người lại gần xem, chỉ thấy Nam Cung Nhã nhắm chặt mắt, lông mi vẫn còn hơi rung động rõ ràng là vẫn tỉnh. Trong lòng Lưu Trưng buồn cười, đưa tay đi nhéo cằm Nam Cung Nhã. Cái miệng nguyên bản đang ngậm chặt thế nhưng bị nàng kéo ra.

Nếu Nam Cung Nhã đã mở miệng, vậy...

Lưu Trưng cúi người xuống, tham lưỡi tiến vào, chậm rãi hôn xuống.

Nam Cung Nhã lúc đầu còn chịu đựng, nhưng sau khi thử được hương vị ngọt ngào của bánh mít táo... Nàng rốt cuộc không thể nhịn được nữa, mở to mắt, đưa tay đẩy người ở trên mình.

“Ồ...ô..”

Lưu Trưng thấy nàng trừng to ánh mắt, lo lắng nàng lại khóc, đành phải rút về, nhưng cúi đầu lại thấy Nam Cung Nhã giống như trở về chỗ cũ, đường như nhếch miệng. Nàng cong cong khóe môi.

“Ăn ngon sao?”

“...”

Mặt Nam Cung Nhã hơi chút đã đỏ.

Lưu Trưng đưa tay lấy từ trên bàn một miếng bánh, quơ quơ ở trước mặt Nam Cung Nhã: “Còn muốn ăn nữa không?”

“Không... Ngô.”

Lưu Trưng mau tay nhanh mắt thừa dịp Nam Cung Nhã há mồm nói chuyện, đem bánh mít táo trong tay nhét vào. Nam Cung Nhã bị bánh mít táo chặn trong miệng, nói không ra lời, đành phải dùng ánh mắt đi trừng Lưu Trưng.

Nhưng...

Thật sự là ăn rất ngon.

Miệng Nam Cung Nhã ngậm một miếng điểm tâm, đem hai má phình ra. Lúc ăn lại rung lên, rất là đáng yêu. Lưu Trưng rõ ràng an vị ở trước mặt nàng, không nháy mắt nhìn xem nàng ăn.

Ăn xong một miếng bánh mít táo, Lưu Trưng duỗi tay đi lấy bánh nhiều tầng.

Nam Cung Nhã sợ Lưu Trưng lại dùng miệng để cho nàng “Thử hương vị”, vội vàng ngồi dậy nói: “Ta... Tự mình ăn!”

Lưu Trưng nhin cười, đem bánh nhiều tầng đưa qua đó.

Bánh nhiều tầng vừa xốp vừa giòn, cắn một cái rơi xuống đầy vụn bánh lên người. Nam Cung Nhã vừa ăn, vừa đưa tay phủi vụn bánh rơi ở trên giường cùng quần áo. Đến cuối cùng không kiên nhẫn nữa đứng lên, đi trên giường, tựa ở bên ngoài để ăn tiếp. Nhưng nàng lại không lưu ý, ngay tại lúc nàng lôi kéo áo mỏng phủi vụn bánh, không cẩn thận đem đai lưng kéo lỏng, y quan nửa mở, lộ ra một góc tiết y có màu hồng đào, càng nổi bật lên da thịt trắng mịn như ngọc, vô cùng mê người.

Lưu Trưng muốn ôm nàng, rồi lại nghĩ chỉ sợ Nam Cung Nhã còn tức giận, đưa tay ra một hồi lại thu trở về.

Nam Cung Nhã ăn xong bánh nhiều tầng trong tay lại thoáng nhìn qua cái đĩa trên bàn. Hai con mắt đều sáng long lanh.

Lưu Trưng xuống giường, đem cái bàn thấp chuyển đi.

“...”

“Ngày mai lại ăn.”

“...”

“Đứng lên xúc miệng, ta dọn dẹp trên giường một chút.”

Nam Cung Nhã đành phải bẹp miệng buông tha cho.

Ai ngờ Lưu Trưng làm việc rất nhanh, nàng mới đi xúc miệng rửa mặt một lúc, Lưu Trưng chẳng những đã đem giường đều sửa sang lại một lần, thế nhưng còn rửa mặt xong cởi xiêm y ra nằm ở trên giường. Hơn nữa... Hơn nữa... cởi chỉ còn một chiếc tiết y màu xanh nhạt.

Thân mình của Lưu Trưng hơi nghiêng, nửa dựa ở mép ngoài. Nam Cung Nhã muốn lên giường đi ngủ, liền tất nhiên phải trèo qua người nàng.

Nam Cung Nhã do dự trong chốc lát, muốn cho Lưu Trưng nhường một chút. lại nghĩ chính mình còn đang tức giận, thật sự không muốn chủ động mở miệng. Cuối cùng nàng nhìn thăm dò, thấy Lưu Trưng nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích, trong lòng thoán yên tâm chút. Trèo lên giường ngủ, nhẹ nhàng bước qua người Lưu Trưng vào trong.

Toàn bộ quá trình này nàng đều thật cẩn thận, đề phòng Lưu Trưng đột nhiên di chuyển hoặc là đột nhiên mở to mắt.

Nhưng...

Cái gì cũng không có.

Lo lắng của nàng hoàn toàn là dư thừa.

Nam Cung Nhã đi vào bên trong giường, nhẹ nhàng thở ra, cũng có chút thần nhiên mất mát. Có phải nàng hơi quá đáng hay không, cho nên Lưu Trưng cũng mặc kệ nàng? Cẩn thận ngẫm lại, giống như mấy ngày qua, nàng vẫn đối Lưu Trưng lạnh mặt, vô luận Lưu Trưng dỗ nàng như thế nào, giải thích như thế nào nàng cũng bất tiết nhất cố.

Nếu đổi mình là Lưu Trưng, chỉ sợ sớm đã không kiên nhẫn.

Trong lòng Nam Cung Nhã chưa xót, thất hồn lạc phách nằm xuống. Nào biết nàng vừa chui vào chăn đã bị người bên cạnh ôm vào trong lòng ngực.

“Lưu... Trưng...”

“Ân...”

Lưu Trưng tựa đầu vùi vào phía sau cổ của nàng, cẩn thận ngửi hương vị trên người nàng. Trong lòng không khỏi lại nghĩ đến bộ dáng mỉa mai của nhân lúc vừa mới rồi ăn bánh. Nghĩ nghĩ liền với tay, duỗi vào bên trong chiếc áo mỏng manh sớm đã bung ra, chạm vào vòng eo mềm mại, thuận thế hướng lên trên.

Thân thể Nam Cung Nhã đột nhiên cứng đờ.

Trong lòng Lưu Trưng thở dài, lại đưa tay thu về.

“Sớm ngủ đi, ngày mai còn phải đi.”

“Ân.”

Nam Cung Nhã nho nhỏ đáp ứng. Trong lòng nàng kỳ thật hiểu được Lưu Trưng nghĩ muốn cái gì, nhưng... Nàng còn không có suy nghĩ cẩn thận. Nàng biết Lưu Trưng đối nàng tốt, cũng sẽ thật sự tuân thủ hứa hẹn chịu trách nhiệm cả đời. Nhưng hiểu được là một chuyện, vừa nghĩ tới Thượng Quan Hâm...

Lại là một chuyện khác.

Lưu Trưng, nàng... Nàng thế nhưng nhìn qua thân thể của nữ tử khác...

Nam Cung Nhã chỉ cần nghĩ đến chuyện này, liền buồn rầu khó chịu đến muốn giết người.

Không sai, nàng xác thực keo kiệt, keo kiệt đến nỗi hận không thể làm cho đời này Lưu Trưng không thể nhìn liếc mắt bất luận kẻ nào một cái, cũng không nói cùng bất cứ kẻ nào một câu. Nàng muốn trong mắt, trong lòng Lưu Trưng đều chỉ có một mình nàng.

Nhưng...

Thật sự có thể như thế sao?

Nam Cung Nhã càng nghĩ càng hồ đồ, nửa tỉnh nửa mê hồi lâu cũng chưa đi vào giấc ngủ. Không biết qua bao lâu, trong lúc mơ màng cảm nhận được cánh tay của Lưu Trưng vốn đang ôm nàng giật giật, tiếp theo liền nghe đến một tiếng động, hình như là nhẹ nhàng đứng dậy.

Nam Cung Nhã một chút đã thanh tỉnh lại.

Nàng tuy rằng vẫn nhắm mắt không nhúc nhích, nhưng có thể căn cứ vào tiếng động rất nhỏ Lưu Trưng phát ra đoán ra động tác. Nghe Lưu Trưng khoác áo, lại ở trong túi tìm kiếm cái gì, sau đó lấy đèn, lại nhẹ nhàng ra cửa.

Trong phòng nhất thời trở nên tối đen một mảnh.

Nam Cung Nhã mở mắt, thật lâu cũng không kịp phản ứng.

Đã trễ thế này, Lưu Trưng ra ngoài làm gì? Nơi này đối với các nàng mà nói không có người quen, nàng có thể đi tìm ai? Nam Cung Nhã không dám nghĩ đến, nhưng như thế nào cũng không thuyết phục được chính mình.

Thượng Quan Hâm...

Nhân vì mình cự tuyệt, cho nên Lưu Trưng nhìn không được đi tìm Thượng Quan Hâm...

Là như vậy sao?

57. Chương 57: Nguyên Do

Vừa đi vào phòng của Thượng Quan Hâm, Lưu Trưng phát hiện ra chút không đúng.

Tuy rằng trong phòng có thắp đèn, nhưng có loại cảm giác mờ mịt đen tối, tiếp theo lại nghe thấy một mùi hương lạ lẫm. Lưu Trưng lúc này mới phát hiện, nguyên lai trong phòng đốt mùi hương rất nồng, hun đến mức sương khói lơ lửng.

Thượng Quan Hâm dẫn Lưu Trưng vào, nàng chỉ mặc một chiếc áo mỏng có thể nhìn xuyên thấu đứng ở bên cạnh đèn, cười khanh khách nhìn Lưu Trưng.

“Như thế nào đột nhiên muốn tìm ta.” Ánh mắt Thượng Quan Hâm rất đẹp, ở trong bóng tối bị hương khói bay quanh rạng rỡ sinh quang: “Chính là... Suy nghĩ cẩn thận.”

Lưu Trưng vẫn chưa trả lời, đôi mắt khẽ chuyển, đem toàn bộ gian phòng nhìn hết một lần.

“Nam Cung Nhã đâu? Ngủ?” Mấy ngày hôm nay, Thượng Quan Hâm đã muốn quen bộ dáng lạnh như băng của Lưu Trưng. Lưu Trưng không đáp lời, nàng cũng không thèm để ý, nhưng thật ra lại tự mình nói một mình: “Ta đã biết. Người trẻ như thế này mới tìm ta, nhất định là đem nàng dỗ dành xong, lúc này mới lên ra ngoài... Là không muốn để cho nàng biết phải không?”

Lưu Trưng thản nhiên nhìn nàng một cái, vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Thượng Quan Hâm đột nhiên nở nụ cười.

“Người vừa muốn gặp ta, lại không nói lời nào, đây nhưng là có ý gì?”

Lưu Trưng hừ lạnh một tiếng.

“Người là đang giận ta?” Thượng Quan Hâm lại nói: “Kỳ thật ta ở trước mặt nàng cố ý nói những lời đó, kia chỉ là muốn thử xem xem phần cảm tình các người không để ý thiên đạo luân thường rồi cuộc có chống lại được người bên ngoài châm ngòi hay không đâu?” Nói đến đây, Thượng Quan Hâm không khỏi nghĩ đến phản ứng mấy ngày hôm nay của Nam Cung Nhã. Đây thật sự làm cho nàng có chút đắc ý, bởi vì Nam Cung Nhã càng là để ý, đối với chuyện nàng muốn làm lại càng có lợi.

Lưu Trưng vẫn không nói được một lời, chính là lạnh lùng nhìn Thượng Quan Hâm.

Tuy rằng khoảng cách giữa Thượng Quan Hâm cùng Lưu Trưng cũng không xa, nhưng bởi vì có làn khói khiến cho bộ mặt của Lưu Trưng có chút ảo mộng. Thượng Quan Hâm nương là khói che, thật ra tỉ mỉ đem Lưu Trưng đánh giá một phen.

Lưu Trưng kỳ thật là một mỹ nhân.

Nếu bỏ ra bộ nam trang, đổi thành nữ trang, thật không hiểu phải mê đảo bao nhiêu người.

Nhìn nhìn, Thượng Quan Hâm nghĩ, tựa hồ vẻ đẹp trên người Lưu Trưng... Dung mạo đáng người vẫn là các thứ khác chân chính là cho người ta động tâm chính là thứ lãnh ý trên người nàng. Lúc nàng nhìn người khác, thế nhưng ngay cả một chút tình cảm cũng không có, quả thực giống như đang nhìn một bức tường, một cây cột, hoặc là... Căn bản cái gì cũng không nhìn.

Tư thái như vậy thật sự là rất câu nhân.

Nhưng là...

Không đúng, Thượng Quan Hâm rất nhanh nhớ ra, bằng sơn mỹ nhân ở giờ khác này nhưng lúc đối mặt với Nam Cung Nhã lại không phải như thế. Trong ánh mắt nàng cũng có nhu tình, sẽ có ý cười, thậm chí còn có thể làm phức tạp, sẽ phiền não, sẽ ưu sầu. Lập tức từ một kẻ đầu gối tựa hồ vô tâm, biến thành một kẻ chân chính sống động.

Nam Cung Nhã tại sao lại cùng với người khác bất đồng đâu?

Đáy lòng Thượng Quan Hâm không khỏi có chút phần hận. Nam Cung Nhã có cái gì? Không phải là xuất thân tốt. Úc, đúng rồi còn có bộ dạng xinh đẹp. Nhưng trên đời này nữ tử có bộ dạng xinh đẹp sao chỉ có một mình nàng? Nói đến cùng, vẫn là đầu thai tốt, sinh thành tiểu thư thế gia. Còn lại thật sự không nghĩ ra một nửa ưu điểm.

Bất quá trong giây lát đó, trong lòng Thượng Quan Hâm đã chuyển qua hàng ngàn ý miện ở trong đầu.

Nàng đột nhiên đi về phía trước hai bước, lại đem thân thể của mình lại sát Lưu Trưng, tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm bộ mặt của Lưu Trưng. Nhưng mà nàng lại thất vọng rồi, Lưu Trưng vẫn không nhúc nhích, lại không tránh ra, cũng không có phản ứng gì. Thượng Quan Hâm dứt khoát đem một tay quàng qua cổ Lưu Trưng, một tay kia chậm rãi sờ soạng về phía hông của nàng. Khoảng cách giữa hai người càng gần, có thể nghe được cả tiếng hít thở.

“Ta vốn... Chỉ là muốn Nam Cung Nhã tức giận, nhưng hiên tại, ta thay đổi chủ ý...”

Thượng Quan Hâm ôm thắt lưng Lưu Trưng, trên tay lưu luyến vuốt ve, có vài phần ý tứ trêu chọc.

“Người đã thích nữ tử, cần gì phải thích Nam Cung Nhã? Ta cũng là nữ tử, không bằng thử thích nữ tử như ta, được không?”

Lưu Trưng rút cuộc giật giật.

Nàng ôm lấy cánh tay đang sờ đến thắt lưng của nàng, hung hăng quăng ra, đem nữ tử cơ hồ đang dựa cả người vào nàng đẩy xuống mặt đất.

Lần này bất ngờ không kịp đề phòng, Thượng Quan Hâm bị đẩy ngã trên mặt đất chỉ kịp hét lên một tiếng.

Lưu Trưng không nhìn nàng, đi vài bước đến bên lư huân hương đặt ở giữa phòng, kéo lên nắp lư, rót một ly trà đổ vào trong. Hương bên trong lư chưa đốt hết đã bị xối dập tắt. Nàng lại đi mở cửa sổ, đem toàn

bộ cánh cửa sổ lớn đều mở ra. Ngoài cửa sổ là ven sông, lại là cuối mùa thu, gió đêm rất lạnh, rất nhanh đã đem toàn bộ hương khí trong phòng thổi tan.

Lúc này Lưu Trưng giật giật miệng, đem thứ đang ngậm trong miệng cắn nát rồi nuốt xuống.

“Hôn này lúc ở tiệm thuốc, có lão đại phu hảo tâm nhắc nhở ta, uyên sơn độ khẩu ngư long hôn tạp...” Nói đến chỗ này, Lưu Trưng thoáng nhìn qua Thượng Quan Hâm đang nằm trên mặt đất: “Cẩn thận tổng sẽ không sai, vì thế ta liền nghe lời hẩn khuyên bảo, mua chút dược thảo nâng cao tinh thần để tỉnh táo.”

Thượng Quan Hâm lúc này nhướn mày, nằm sấp trên mặt đất thế nhưng cũng không đứng dậy.

Huân hương kia xác thực có vấn đề, chính là trăm triệu không dự đoán được, Lưu Trưng từ sáng sớm đã làm chuẩn bị.

“...Không nghĩ tới thực có tác dụng.”

“Ta... Ta chỉ muốn...”

“Bất quá hơn một tháng không thấy, người nhưng thật ra cả người thay đổi.” Lưu Trưng đột nhiên nói một câu như vậy.

Lúc còn ở Linh Tà thôn, Thượng Quan Hâm còn tên là ‘Nhị Nha’ vẫn là một đạo phỉ, có chút giả dối, nhưng cuối cùng cùng các nàng liên thủ nghênh chiến lão quái vật U Minh phủ, kết hạ một phần tình nghĩa. Lưu Trưng còn nhớ rõ bộ dáng lúc sắp chia tay của Nhị Nha, rõ ràng là một người tính cách ngay thẳng nhiệt tình.

Nhưng hiện tại...

Thượng Quan Hâm không khỏi có chút cười khổ: “Ta gặp người hai lần, lừa người hai lần, lại không nghĩ rằng hai lần đều bị người chọc thủng. Nhưng hiện tại nếu người biết là ta dẫn người mắc câu, người vì sao lại mắc câu đâu?”

“Chúng quy ta muốn biết mục đích của người.”

Thượng Quan Hâm đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên chuyển đổi thân phận, trong lòng Lưu Trưng sinh nghi, trên mặt lại không biểu hiện chút nào. Nàng nguyên ý để cho Thượng Quan Hâm đồng hành, đầu tiên là nghĩ muốn thăm dò Thượng Quan gia còn có chiêu nào đằng sau không, chờ một đường đi đến uyên sơn độ khẩu, cách Kim Ô thành không xa, nàng cũng nên cùng Thượng Quan Hâm làm kết thúc.

“Người vừa mới rồi...”

Ánh mắt Lưu Trưng lạnh lùng nhìn về phía Thượng Quan Hâm đang nằm trên mặt đất.

Mà Thượng Quan Hâm nằm ở trên mặt đất, long liền chột lạnh. nàng chung quy cảm thấy rằng ở dưới ánh mắt này tựa hồ âm mưu quỷ kế gì cũng không giấu được. Hình như... Lưu Trưng liếc mắt một cái liền có nhìn thấu toàn bộ tâm tư cùng ý nghĩ trong đầu nàng.

“... Là muốn Lăng Vân kiếm?”

Tâm Thượng Quan Hâm lập tức trầm xuống.

Đôi mắt của Lưu Trưng khẽ chuyển, làm như đang trầm tư, hoặc là đang chờ câu trả lời của nàng.

“Người... Người đều đoán được... Còn hỏi cái gì?” Thượng Quan Hâm mở miệng có chút gian nan.

“Thượng Quan Minh đáp ứng người có chỗ tốt gì?” Lời này vừa nói ra, Lưu Trưng lại tự mình phủ định: “Không, hẩn không biết người có bao nhiêu bốn sự. Chỉ sợ... là người tự tiến cử đi?”

Thượng Quan Hâm đột nhiên phát hiện, toàn bộ hiểu biết của mình về Lưu Trưng lúc trước tựa hồ quá ít, rất đơn bạc.

Người trước mặt thoát nhìn lãnh đạm hờ hững, tựa hồ toàn bộ chuyện tình trên đời này đều không có chút hứng thú. Nhưng trên thực tế, nàng chính là ‘không có hứng thú’, mà đều không phải là ‘Không biết’.

Nàng...

Là một người thật đáng sợ.

Nhưng mà Thượng Quan Hâm chỉ là căn môi, rơi nước mắt.

“Kỳ thật...”

“Cái gì?”

“Ta cũng không nghĩ muốn như vậy! Nhưng... Nhưng là... Người có nhớ thủ hạ đi theo ta ở Linh tà thôn? Ta có thể đứng ở Thượng Quan gia tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng bọn họ... Ta không thể nhìn bọn họ bị người của Thượng Quan gia áp chế!” Tuy rằng đại đa số thời điểm Thượng Quan Hâm đều là một bộ dáng kiêu ngạo, nhưng lúc này rơi lệ thậm chí có mấy phần ý tứ mềm dẽo đáng yêu: “Ta đối với Thượng Quan Minh nói, nếu ta có thể lấy được Lăng Vân kiếm, thì hẳn phải thả bọn họ...”

Lần này nói được rõ ràng lại êm tai.

Nhưng Lưu Trưng chính là “Nga” một tiếng.

“Người không tin?”

“Àn.”

“Vì... Vì cái gì...”

Lưu Trưng không trả lời nghi vấn của Thượng Quan Hâm, bởi vì trong lúc nàng vô ý liếc mắt đến cạnh cửa lại phát hiện cánh cửa kia mở một nửa. Bên ngoài tối đen, thật sự là cái gì cũng không thấy rõ. Nhưng cổ tình trong lòng Lưu Trưng lại có loại cảm giác kỳ dị, cảm thấy giống như Nam Cung Nhã đứng ở trong bóng tối, đang lẳng lặng nhìn nàng.

Lưu Trưng vẫn không do dự, cầm đèn đi về phía cửa.

“Người còn không có nói cho ta biết...”

Lưu Trưng lúc này mới nhớ trong phòng còn có Thượng Quan Hâm, vì thế nàng dừng một chút hướng Thượng Quan Hâm nói hai câu.

Câu đầu tiên ——

“Ta xác thực thích nữ tử, nhưng nàng sẽ chỉ là Nam Cung Nhã.”

Câu thứ hai ——

“Bên hông ta cũng không phải Lăng Vân kiếm.”

Câu thứ ba ——

“Thượng Quan Hâm, bất quá còn là một Nhị Nha.”

Nói xong ba câu này, nàng không do dự nữa, vội vã liền đẩy cửa, tay lấy đèn chiếu sáng.

Thế nhưng cái gì cũng không có.

Lối đi ngoài cửa trống rỗng, bốn phía tiếng gió thổi vù vù, cũng không có thân ảnh Nam Cung Nhã. Lưu Trưng thở dài, chậm rãi đi về phía phòng của nàng cùng Nam Cung Nhã.

Kỳ thật muốn đoán được mục đích của Thượng Quan Hâm không khó, nàng cơ hồ từ lúc nghe được ba chữ “Thượng Quan Hâm” liền mơ hồ đoán được một ít.

Chỉ sợ là vì Lăng Vân kiếm mà đến.

Nhưng nàng còn có chút không xác định, hơn nữa khí đo vừa mới ly khai Hoài Diệp thành không xa, cho nên nàng vẫn không hành động thiếu suy nghĩ, ngược lại đáp ứng Thượng Quan Hâm cùng đồng hành, trên đường chậm rãi điều tra.

Về phần tại sao nàng nhận định tất cả đều là Thượng Quan Hâm nói dối, nguyên nhân thật ra cực kỳ đơn giản.

Thượng Quan Hâm xuất thân chính là trộm cướp, tuổi còn trẻ đã ngồi lên vị trí lão đại nếu nói là nàng không có vài phần tâm cơ mưu tính là không có khả năng, thức nhân biện nhân thuật lại càng không thể khinh thường. Tuy rằng các nàng chỉ gặp mặt ở Linh Tà thôn một lần, nhưng các nàng là hạng người gì Thượng Quan Hâm không có khả năng không biết, hơn nữa, nàng sau đã biết thân phận của Nam Cung Nhã...

Nếu Thượng Quan Hâm thật sự có nỗi khổ riêng, căn bản không cần phiền toái như vậy.

Chỉ cần hướng Lưu Trưng hoặc Nam Cung Nhã thẳng thắn nói ra, coi tính tình của bọn họ, hơn nữa thế lực của Nam Cung thế gia muốn cứu nàng hoặc cứu mấy người thủ hạ cũng không tính là khó.

Nhưng Thượng Quan Hâm ngược lại cuối cùng lựa chọn một thân phận khác tới gần các nàng, lừa gạt các nàng.

Thì phải nói là, thứ nàng muốn có được là thứ các nàng khờ chi được.

Về phần thứ không cho được là cái gì, Thượng Quan Hâm cũng tự mình nói cho Lưu Trưng.

Nàng nếu thật sự lấy thân phận “Nhị Nha” tiến đến, Lưu Trưng có lẽ đã không bị lừa rồi, cố tình Thượng Quan Hâm cực kỳ coi trọng thân phận mới này của nàng, dương dương tự đắc muốn cho các nàng nhìn với cặp mắt khác xưa.

Cũng bởi vì như thế, Lưu Trưng đoán được vì sao nàng lại lựa chọn như thế.

Nàng không muốn tiếp tục làm Nhị Nha quê mùa hèn mọn ở Linh Tà thôn nữa, nàng muốn dùng phương thức nhanh nhất đứng ở vị trí rất cao để được mọi người chú ý. Nàng nghĩ muốn trở thành “Thượng Quan Hâm”, người nổi tiếng xinh đẹp trong tưởng tượng của nàng.

Nhưng Lưu Trưng vô tình lại cho nàng một kích.

“Thượng Quan Hâm bắt quả còn là một Nhị Nha.”

Ấn tượng về một người được giữ trong mắt người khác, thật đúng không phải là dùng ăn mặc thân phận địa vị là có thể dễ dàng thay đổi được. Những thứ thuộc về bản chất như thế nào cũng che lấp không được, diệt cũng không đi.

Nhị Nha không có hiểu được đạo lý này.

Thượng Quan Hâm lại càng không rõ.

Lưu Trưng đi trở về phòng, phát hiện trong phòng giống như lúc nàng đi, tối đen một mảnh, tĩnh lặng không một tiếng động.

Nam Cung Nhã đại khái đã muốn ngủ say, không có nửa điểm động tĩnh.

Lưu Trưng cài cửa lại, muốn lên giường ngủ, đột nhiên nhớ tới chuyện vừa mới rồi bị Thượng Quan Hâm nửa ôm nửa kéo.

Nàng từ nhỏ liền không thích vị người đụng vào, mới vừa rồi xem như nhẫn nại đến cực hạn. Lúc này nghĩ lại, chỉ cảm thấy cả người không thoải mái. Nàng đứng ở bên giường trong chốc lát, đem quần áo mới vừa rồi bị chạm qua đều cởi ra. Nghĩ nghĩ lại đi lau cổ cùng lau mặt lần nữa, lúc này mới lên giường.

Nam Cung Nhã đưa lưng về phía nàng, hô hấp lâu dài mà thông thả.

Nhưng...

Đáy lòng Lưu Trưng đột nhiên dâng lên một ý tưởng kỳ quái.

Nam Cung Nhã là đang thức.

Hơn nữa vừa mới rồi lúc nàng đi gặp Thượng Quan Hâm, có lẽ Nam Cung Nhã liền đứng ở bên ngoài cửa nhìn, nghe.

Nàng thực để ý nàng.

Nàng cũng thực để ý nàng.

Lưu Trưng duỗi tay đem Nam Cung Nhã kéo vào trong lòng ngực, ngửi hương vị quen thuộc trên người nàng, rồi cuộc duyên tiếc buồn ra.

58. Chương 58: Lại Giường (kiểu Ngủ Nướng Ý)

Ngày thứ hai, Nam Cung Nhã lại giường thật lâu không chịu đứng dậy.

“Ta nhớ rõ, hôm qua ngươi ngủ thật sự sớm.”

Lưu Trưng đứng ở bên giường, rất lạnh lùng nhắc nhở một câu. Ngụ ý rất rõ ràng, nếu Nam Cung Nhã ngủ từ sớm như thế nào lại không dậy được, thật sự có vấn đề.

Nam Cung Nhã rõ ràng giả chết, buồn bực nằm ở trong chăn vẫn không nhúc nhích.

Lưu Trưng thậm chí có loại cảm giác bất đắc dĩ.

Lúc này nếu xuất hiện Thượng Quan Sách Vân muốn cùng nàng đánh một trận, hoặc là lại có một Thượng Quan Hâm đến đùa giỡn tâm nhân cùng nàng, Lưu Trưng cũng không lo không sợ, nhưng đối mặt với Nam Cung Nhã vừa tùy hứng lại lẩn tránh như vậy, nàng lại chỉ biết thở dài.

Nam Cung Nhã đích thực là buồn ngủ.

Đều do Lưu Trưng, hảo hảo không muốn nửa đêm lại muốn chạy đến gặp Thượng Quan Hâm.

Đêm hôm trước nàng, hoang mang rối loạn, tùy tiện cầm một chiếc áo khoác ở trên người liền đi theo sau Lưu Trưng ra ngoài. Ngay cả hài cũng không xỏ chặt, một đường lê theo, thiếu chút nữa liền phát ra động tĩnh. Sau nàng lại trốn ở ngoài cửa, thật cẩn thận đẩy ra một khe hở, vểnh tai lên để nghe trộm.

Nhìn thấy Lưu Trưng không nói một lời, nàng nghi hoặc, nhìn Thượng Quan Hâm thế nhưng tiến lên ôm lấy cổ Lưu Trưng, ôm lấy eo Lưu Trưng, nàng vừa giận vừa sợ, tâm thần vỡ nát. Về sau, Lưu Trưng lại đem Thượng Quan Hâm đẩy ra, chậm rãi giải thích nguyên do, nàng mới minh bạch sự thật chân tướng.

Nhưng nàng trăm triệu không nghĩ tới, Lưu Trưng thế nhưng giống như phát hiện cái gì đó, nhìn chăm chăm ngoài cửa xem.

Nam Cung Nhã hoảng sợ, không dám nhìn cũng không dám nghe hết phía sau, đem hài cởi ra cầm ở tay, đi chân trần vội vàng chạy trở về.

Kỳ thật...

Cho dù bị Lưu Trưng phát hiện cũng không có gì, nhưng trong lòng Nam Cung Nhã lại không được tự nhiên.

Không vì cái gì khác, đơn giản là Lưu Trưng cũng không từng làm chuyện gì thực có lỗi với nàng, đối mặt với câu dẫn như vậy đều có thể bình tĩnh tự giữ, có thể thấy được nàng đối với mình là thật sự chân thành. Trái lại chính mình đã vài ngày chiến lãn chiến, Nam Cung Nhã không khỏi vừa xấu hổ lại hối hận.

Vô luận như thế nào cũng không thể cho Lưu Trưng biết trong lòng nàng hoài nghi cùng phỏng đoán.

Bằng không, nàng sẽ nghĩ mình như thế nào đâu?

Cho nên, Nam Cung Nhã giả chết.

Giả vờ như vậy thế nhưng liền thật sự ngủ say, không biết canh giờ.

Lưu Trưng không nói cho Nam Cung Nhã phỏng đoán của mình về tình trạng hiện tại của cha mẹ. Nàng tuy rằng sốt ruột, nhưng nghĩ đến nếu mẹ nàng còn có lòng thanh thản đến dạy Nam Cung Nhã công phu, nghĩ đến tạm thời là không ngại. Cái này ngược lại làm cho Lưu Trưng hoang mang hơn, bọn họ rốt cuộc ở Thiên Tiêu Phong, Kim Ô thành gặp phải chuyện gì? Dù sao một tháng chỉ kỳ chưa tới, cách ước định còn sớm, Lưu Trưng gặp Nam Cung Nhã thật sự buồn ngủ, cũng liền dứt khoát lười trông nom, đơn giản để cho nàng ngủ tiếp nửa ngày.

Nhưng Nam Cung Nhã thất vật và có thể lại giường thể nhưng lại gặp ác mộng.

Nàng mơ ở uyên sơn độ khẩu, Lưu Trưng cùng Thượng Quan Hâm đỡ nhau, gắn bó đi lên thuyền. Chiếc thuyền kia càng lúc càng xa, không bao lâu liền biến thành một chấm nhỏ, mà chính mình đâu... Thế nhưng vẫn thư thư phục phục nằm ngủ ngon ở khách điểm, hoàn toàn không biết gì cả. Nam Cung Nhã gấp đến mức sắp khóc, nàng muốn từ bên trong giấc ngủ tỉnh lại, nhưng cố gắng đến đâu toát đầy mồ hôi cũng không mở được mí mắt nặng trĩu.

Cảnh trong mơ quá mức chân thật, Nam Cung Nhã ở trong mộng thương tâm tuyệt vọng, lại cuối cùng giật mình tỉnh lại ở trong mơ. Nàng mờ mịt nhìn bốn phía, trong phòng trống rỗng, Lưu Trưng cũng không ở.

Nàng chậm rãi lại có chút mơ hồ.

Kia...

Rốt cuộc là Lưu Trưng cự tuyệt Thượng Quan Hâm vẫn là Lưu Trưng cùng Thượng Quan Hâm cùng đi rồi?

Rốt cuộc đâu mới là mộng, đâu mới là thật?

Nam Cung Nhã u mê, thế nhưng nhất thời khó phân biệt thật giả.

Nàng vội vàng đứng dậy mặc quần áo, tóc cũng không chải, liền mở cửa xông ra ngoài. Chờ đứng ở ngoài cửa đi ra hành lang, nàng lại dần dần có chút ấn tượng mơ hồ, giống như đêm hôm qua, chính mình thật sự chạy qua đây. Ở trên hành lang vắng vẻ vừa tối vừa lạnh đứng hồi lâu, vậy đó hẳn không phải là mộng. Nhưng nếu không phải mộng, Lưu Trưng đi đây vậy?

Có phải tại mình không chịu rời giường nên tức giận hay không?

Bỏ lại mình tự mình đi?

Nam Cung Nhã miên man suy nghĩ một trận, càng nghĩ lại càng sợ hãi, lại vội vã chạy về trong phòng, lật xem bao túi, nhìn xem Lưu Trưng có hay không đem đồ vật mang đi.

Quần áo hành lý đều còn, nhưng Nam Cung Nhã vẫn không yên tâm.

Những thứ này đều là vật ngoài thân...

Nếu không có, còn có thể mua lại.

Nhưng Lưu Trưng coi như không thấy, nàng nên đi nơi nào tìm?

“Người đang tìm cái gì?”

Phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Nam Cung Nhã hoàn toàn chìm vào trong phán đoán của mình, hoàn toàn không có nghe thấy tiếng bước chân vào cửa. nên thật sự bị một tiếng này dọa cho sợ hãi. Nàng sợ tới mức nhảy dựng, lui lại phía sau từng bước, liền dựa vào trong một lồng ngực ấm áp quen thuộc.

“Lưu Trưng...”

“Àn?”

“Ta... rất sợ hãi.” Trong lòng Nam Cung Nhã trào ra vô hạn ủy khuất. Nàng xoay người lại, ôm chặt lấy người trước mặt, rõ ràng luôn làm cho nàng sợ hãi lo lắng, lại cũng làm cho nàng vui vẻ chịu đựng. Nàng nhỏ giọng nói ra sợ hãi ở trong lòng: “Ta sợ người không cần ta, đi một mình...”

Lưu Trưng ôm Nam Cung Nhã thở dài.

Nàng hiểu được “Sợ” theo như lời Nam Cung Nhã, nhưng nàng lại thật sự nhất thời không biết nếm dùng cái gì để giải quyết. Suy nghĩ lại, hình như trước kia nghe người ta nói qua, để một người hết phiền não thống khổ, an ủi tốt nhất không phải là khuyên nghĩ thông ra, nói chuyện cao hứng thoải mái mà là nói ra chuyện so với chuyện này càng thêm phiền não thống khổ. So sánh hai cái với nhau, thậm chí không cần dùng một câu nói thừa nào, người đó nhất định có thể thư giải oán phần trong lòng.

Lưu Trưng nhất thời nghĩ không ra chuyện có thể so với sợ hãi của Nam Cung Nhã “càng nhiều” đề dưng, nhưng thấy Nam Cung Nhã nhỏ giọng khóc rơi nước mắt, vô cùng thương tâm, nàng vẫn là rất nhanh nói ra một câu: “Ta so với người lại càng sợ.”

Nam Cung Nhã quả nhiên rất nhanh hỏi: “Người sợ cái gì?”

Lưu Trưng ngẫm nghĩ chốc lát, phát hiện bên trong đoạn tình cảm này thế nhưng có chuyện khiến nàng lo ngại.

“Ta sợ người sẽ hối hận... Cùng ta một chỗ.”

Nàng biết, chính mình sẽ dùng toàn bộ nhân sinh đối thật tốt, thật tốt với Nam Cung Nhã.

Nhưng nàng đồng thời cũng hiểu được, có chút thiếu cùng tiếc nuối là nàng, Diệp Lưu Trưng vĩnh viễn không chỉ được Nam Cung Nhã.

Nàng cũng sẽ lo lắng, Nam Cung Nhã đối nàng không muốn xa rời, vẫn là do từ trước đến giờ không có người đối nàng tốt, cho nên mới để cho Nam Cung Nhã sinh ra loại tình cảm quyến luyến. Nữ tử cũng nữ tử mền nhau, vốn là làm trái luân thường. Tương lai phải đối mặt cùng với tương lai phải mất đi là điều các nàng không thể dự đoán hay đánh giá được.

Việc này Lưu Trưng chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhưng Thượng Quan Hâm xuất hiện.

“... Người sẽ không sợ ta đem thân phận nữ tử của người nói cho thiên hạ biết sao?”

Lưu Trưng chưa bao giờ sợ, nàng đối với suy nghĩ của người trong thiên hạ chưa bao giờ để ý.

Chính là...

“Vậy vị Đại tiểu thư Nam Cung gia đâu? Cũng không quan hệ sao?”

Tâm của Lưu Trưng lần đầu tiên có chút không chắc chắn.

Lấy xuất thân của Nam Cung Nhã, vốn là nên gả cho Thượng Quan Sách Vân, tương lai trở thành chủ mẫu của một trong tứ đại thế gia. Nàng tính tình đơn thuần khờ dại, vốn nên là được người chân ái che chở, không dính nhiễm một chút khổ sở của thế gian.

Nhưng hiện tại, bởi vì mình ở cùng nhau, trở nên cả ngày lo lắng hãi hùng. Tương lai còn không biết gặp được những biến cố gì.

Nam Cung Nhã nghe nỗi lo của Lưu Trưng, lại sưng sốt trong chốc lát.

Ở trong mắt nàng, Lưu Trưng là một người thông minh lợi hại, xinh đẹp lại có bản lĩnh. Dạng này gần như trở thành một người hoàn mỹ, thế nhưng cũng sẽ sợ... Sợ hãi mất đi Nam Cung Nhã, một người tồi tệ như nàng sao?

Trong lòng Nam Cung Nhã vừa mềm mại vừa chua xót.

“Sẽ không, ta vĩnh viễn sẽ không hối hận. Ta... muốn cả đời đều cùng ở với người ở một chỗ.”

“Vô luận tương lai gặp chuyện gì?”

“Vô luận.”

Nam Cung Nhã ác mộng một hồi, ngược lại đem tất cả khúc mắc của nàng mở ra, liền cũng không dây dưa nữa, vội vàng đi rửa mặt chải đầu, nghĩ muốn thừa dịp trời còn chưa muộn, có thể xuất hành. Nhưng Lưu Trưng lại nói: “Ta vừa rồi mới đi ra ngoài hỏi. Hôm nay sắc trời không tốt, không thể đi thuyền. Chúng ta còn phải trì hoãn ở chỗ này một ngày.”

“A? Vậy phải khi nào mới có thể qua sông?”

“Nghe nói là ngày mai sẽ chuyển tốt.”

“Nga...”

Bởi vậy, nàng lại giường có vẻ nằm ở trong dự kiến trước.

“VẬY... CHÚNG TA HÔM NAY LÀM CÁI GÌ?”

Nam Cung Nhã vừa mới rửa mặt chải đầu xong. Trên mặt dính một chút nước, hai gò má cũng thản nhiên đỏ ửng, quần áo rời rạc, tóc dài chưa buộc, có vẻ lười biếng lại quyến rũ. Nàng đẩy cửa sổ ra nhìn, giữa không trung quả nhiên cuộn cuộn mây đen, gió mạnh đang gào thét, lại mang theo vài phần sơ xác tiêu điều.

Nam Cung Nhã thở dài nói: “Thời tiết kém như vậy, cũng không thể ra ngoài đi dạo...”

Nàng nhìn lại, đã thấy Lưu Trưng cài cửa.

“CHÚNG TA... PHẢI CHỜ Ở TRONG PHÒNG?”

“Àn.” Lưu Trưng cài cửa xong, lại đi múc nước rửa tay.

“Làm cái gì đấy?”

“Làm chút gì đấy.”

“Cái gì?”

Nam Cung Nhã vừa mới hỏi xong câu này, liền thấy ánh mắt Lưu Trưng nhìn về phía nàng. Loại ánh mắt này...

Nàng rất quen thuộc.

“Lưu... Trưng...”

Lưu Trưng đã muốn đi tới, ôm lấy Nam Cung Nhã từ phía sau. Lưu Trưng cũng thấy được kỳ quái, Nam Cung Nhã như thế nào còn có bản lĩnh như vậy. Không cần phải nói cái gì, chẳng sợ chỉ là một ánh mắt ngậy ngốc, một cái nhú màu, chu miệng cũng khiến cho nàng không kiềm chế được. Hồi lâu chưa từng thân cận, nàng nhưng không nóng vội, chính là chậm rãi hôn dán lên cổ Nam Cung Nhã, một tay ôm hông của nàng, Một tay kia chậm rãi mơn trớn thân thể nàng. Cuối cùng dừng ở bên vạt áo đã có chút rời rạc.

“Lưu Trưng... Ta... Chúng ta...”

Nam Cung Nhã có chút tâm động, lại càng thêm e lệ.

“Àn?”

“Hiện tại... Vẫn là ban ngày...”

“Àn.”

Lưu Trưng nghe được, nhưng ban ngày thì làm sao?

Tay đã muốn chạm vào bên trong áo, kéo lỏng tiết y của nàng, bắt đầu từ eo chạy lên phía trước, đến khi phủ lên trước ngực mềm mại.

Nam Cung Nhã rốt cuộc không nhẫn không nổi, khẽ ngâm một tiếng. Nhưng nàng rất nhanh lại cảm thấy tay Lưu Trưng đã kéo vạt của nàng, cởi dây lưng ở bên hông nàng.

“Lưu... Trưng...”

“Àn?”

“Chúng ta... Chúng ta... Đi... Đi trên giường...”

Sau câu đó, lại một lúc sau không có đáp lại.

Cả người Nam Cung Nhã bị biến thành mềm nhũn, dưới chân đứng không vững, cả người đều dựa ở trên thân Lưu Trưng. Ngay cả nửa phần khí lực để phản kháng cũng không có, chỉ cảm thấy mình dưới sự trêu chọc của Lưu Trưng hoàn toàn hồng mất, dứt khoát có tâm muốn phá ra, không hề rụt rè, uyển chuyển thừa nhận, cùng đáp lại.

Ngoài cửa sổ tiếng gió thổi lạnh, trong phòng lại nóng đến mức làm cho toàn thân Nam Cung Nhã nóng rực, đổ mồ hôi đầm đìa.

Đợi đến khi nàng cạn kiệt tinh lực, chỉ có thể mềm mại ngã vào trong lòng Lưu Trưng, tựa như một đứa trẻ trờng mắt làm nũng trách mắng Lưu Trưng.

Nhưng ở trong mắt Lưu Trưng, bộ dáng cùng ánh mắt Nam Cung Nhã cũng hàm chứa mười phần phong tình. Nhất là vừa mới động tình không lâu, ánh mắt Nam Cung Nhã như chứa sóng nước, sắc mặt ửng hồng, bộ dáng quyến rũ đến cực điểm. Lưu Trưng cúi người hôn xuống, cảm giác không đủ, liền đem Nam Cung Nhã ôm lấy đi về phía chiếc giường.

“...”

“Ân, đi trên giường.”

“Lưu Trưng...”

Nam Cung Nhã mau khóc, lời nói trong miệng có mang theo vài phần cầu xin.

Lưu Trưng cũng đã kéo xiêm y, đè ép đi lên.

Không biết lần này, Nam Cung Nhã có thể lại lại giường hay không. Tuy rằng nghĩ đến điểm này một chút, nhưng động tác trên tay Lưu Trưng không ngừng trệ một chút nào.

Cùng lắm thì ngày mai ôm nàng lên thuyền, để cho nàng hảo hảo ngủ một giấc ở trên thuyền.

Ở thời điểm thanh tỉnh, Lưu Trưng đã nghĩ như vậy.

59. Chương 59: Qua Sông

Các nàng vào ngày xuất phát, Nam Cung Nhã chẳng những không lại giường, còn thức dậy rất sớm. Nguyên nhân không vì cái gì, đơn giản là Nam Cung Nhã đang lúc mơ mơ màng màng, cảm giác có người đang kéo vạt áo của nàng. Nàng lập tức liền bị dọa sợ đến tỉnh dậy. Một ngày hôm trước nàng vừa mệt vừa lười, cơ hồ không xuống giường. Ngay cả đồ ăn cũng là Lưu Trưng bưng lên cho nàng.

Như thế nào...

Như thế nào bây giờ còn...

“Người... Không cần... Không cần lại...” Nam Cung Nhã một muốn chết, không dùng đầu óc miệng đã uy hiếp ra ngoài: “Bằng không, ta... Ta lần tới cũng muốn cho người không xuống giường được.”

Những lời này vô cùng gây khiếp sợ.

Lưu Trưng đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo cả cười: “Lần tới là khi nào?”

Nam Cung Nhã lúc này mới phát hiện mình nói lỡ.

Trước một ngày, Nam Cung Nhã cầu xin không được, liền dứt khoát cắn một miếng ở trên vai Lưu Trưng. Nhưng bắt đắc dĩ, nàng lúc ấy không có khí lực, cắn không nặng, ngược lại có vài phần ý tứ... Nàng đành phải thở phò phò bỏ thêm một câu: “Người... Người còn không buông ra... Ta liền... Ta liền không bao giờ... cho phép người...”

“Không bao giờ... Cho phép gì nữa?”

“...Không bao giờ... cho phép người chạm vào ta nữa.”

Lúc này mới qua một đêm, nàng thế nhưng đã tự đào hầm chôn mình, lại đưa ra “Lần tiếp theo”. Nam Cung Nhã nhất thời đã thanh tỉnh, trực tiếp ngồi dậy.

“Khi nào là lần sau?”

Lưu Trưng không muốn ép hỏi.

Nam Cung Nhã đành phải liều mạng xoay chuyển ý nghĩ, lắp bắp nói: “Liên... Sẽ chờ sau khi.... Cha mẹ người đáp ứng chúng ta cùng một chỗ...”

“Hào.”

Thế nhưng đã sảng khoái đáp ứng rồi.

Nhưng Nam Cung Nhã lại rất nhanh đã bị ai phát hiện ra, hoàn toàn là do mình nghĩ sai lầm rồi. Lưu Trưng vừa rồi mặc dù đang kéo vạt áo của nàng, lại cũng không so cởi xiêm y của nàng, trái lại, áo của nàng chính tề không một chút bất laoj. Một bên còn chuẩn bị sẵn áo khoác, váy dày, áo choàng cùng giày. Chắc nhìn qua thấy bộ dáng nàng mệt mỏi, nên tính toán ra tay giúp nàng mặc y phục.

“Lưu Trưng...”

“Như thế nào?”

“Vừa rồi... ta là nói hưu nói vượn! Không tính!”

Lưu Trưng nghe được cũng coi như không nghe, hướng chi...

Nàng thật sự cảm thấy chính mình không có nghe được.

Chờ đi ra cửa khách điểm, Nam Cung Nhã mới chính thức cảm giác được, Lưu Trưng chuẩn bị những vật dụng quần áo mùa đông là thật sự tất yếu. Bất quá mới có hai ngày, uyên sơn độ khẩu đã biến từ mùa thu trở thành mùa đông khắc nghiệt. Trừ bỏ tuyết rơi bên ngoài, làm cho người ta cảm giác là không sai biệt lắm với thời điểm Hoài Diệp thành lạnh nhất trong năm. Nhất là gió lạnh vù vù từ trên sông thổi tới, trong đó quả thật giống như có băng tuyết hỗn loạn, quất vào làm đau mặt người.

Nam Cung Nhã co cổ lại, chỉ hận không thể đem đầu của mình vùi vào trong áo choàng.

“Như thế nào lại lạnh như vậy?”

Sự phụ già đưa đồ ở bên phà nghe xong cũng nói theo một câu: “Nói đến cũng thấy thật sự là kỳ quái. năm vừa rồi vẫn còn bình thường đâu. Năm nay lại lạnh sớm như vậy, sẽ không phải là bên kia xảy ra cái gì nhiều loạn đi?”

“A?” Nam Cung Nhã liền khẩn trương lên một chút: “Xảy ra cái gì nhiều loạn?”

“Ai biết được.” Sự phụ già một bên giúp các nàng đỡ hành lý, vừa nói: “Theo lão nhân xem, nếu là không có chuyện gì quan trọng, các người hai người công tử tiểu thư yếu đuối, vẫn là đừng đi đến cái địa phương này chịu tội. Kim ô thành chính là một nơi rất loạn, không có gì ưu đãi, còn có Thiên Tiêu Phong bị tuyệt yêu nguyên rửa!”

“Tuyết... yêu?”

“Bằng không tuyết trên núi làm sao ngàn vạn năm cũng không ta chảy đâu?”

Lưu Trưng ở một bên nghe, thấy Nam Cung Nhã có chút sợ hãi, liền nhỏ giọng nói: “Trước đi qua xem đã, Nếu là đến Kim Ô thành vẫn an toàn, người liền ở lại trong thành chờ ta.”

Nam Cung Nhã trực tiếp trừng mắt lại: “Không được!”

“Người không sợ tuyết yêu?”

“Không... Không sợ!”

Lưu Trưng cười cười: “Vậy xuất phát.” Nàng trước khi đạp xuống dưới tuyến, đi lên mũi thuyền nhìn khắp nơi, sau khi đứng vững mới đưa tay ra đỡ Nam Cung Nhã. Nhưng Nam Cung Nhã đột nhiên lại có chút chần chờ. Lưu Trưng nghĩ đến nàng còn sợ hãi, liền an ủi: “Không có tuyết yêu đâu, nếu thật sự...”

“Không phải.” Nam Cung Nhã lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra vài phần mê võng: “Ta là cảm thấy, ta giống như đã quên cái gì.”

“Đã quên cái gì?”

“Là quên ta sao?”

Phía sau đột nhiên truyền đến một trận cười khê của nữ tử.

Nam Cung Nhã nghe được thanh âm này, đầu tiên là cả kinh, tiếp theo liền nhìn thần sắc của Lưu Trưng, đã thấy nàng không có chút biêt tình, nhưng nhất thời nhìn không ra thái độ của nàng. Nam Cung Nhã nghĩ nghĩ, chính mình cảm thấy rằng: “Đã quên cái gì” Thật sự là bị THượng Quan Hâm ở đằng sau nói đúng. Nhưng hiện tại, Thượng Quan Hâm cố tình đột nhiên xuất hiện ở trước lúc các nàng chuẩn bị qua sông....

Thượng Quan Hâm còn chưa từ bỏ ý định sao? Lại muốn cùng các nàng đồng hành?

“Người tới làm gì?”

Lưu Trưng thản nhiên hỏi một câu.

“Tự nhiên là có việc...:“ Thượng Quan Hâm vòng qua Nam Cung Nhã, trực tiếp đối diện với Lưu Trưng nói: “Diệp Lưu Trưng, ta còn mấy câu sẽ nói với người.”

“Nói cái gì?” nam Cung Nhã thất ra.

Thượng Quan Hâm nhướn nhướn mày, không trả lời nàng.

Lưu Trưng đứng không nhúc nhích.

“Người không nghe? chỉ sợ sẽ hối hận.” Thượng Quan Hâm cười cười cũng không miễn cưỡng, xoay người đi trước, ngồi chờ dưới lầu cổ tranh chỗ chờ lên thuyền.

“Lưu Trưng...”

Lưu Trưng nghĩ nghĩ, lại nhảy lên bờ một lần nữa.

“Ta liền đi một lát.”

Nam Cung Nhã há miệng thở dốc muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lại vẫn gật đầu: “Ân.”

Lưu Trưng quyết định nghe theo lời của Thượng Quan Hâm, nói đến cùng cũng bởi vì hai chữ “Thượng Quan“. Mấy ngày nay tới giờ, nàng đối với Thượng Quan gia có nhiều phán đoán, nhưng vẫn là phán đoán mà thôi, cũng không điều nào là có chứng cứ xác thực. Lúc này Thượng Quan Hâm đột nhiên có chuyện muốn nói với nàng, nàng có dự cảm, ước chừng là nói về chuyện có liên quan đến Thượng Quan gia.

“Có lời gì? Nói đi.”

“Người đối với ai cũng lãnh đạm như vậy, chỉ trừ bỏ yếu điệu Nam Cung Nhã.” Thượng Quan Hâm cười nói: “Lúc trước lúc còn ở Linh Tà thôn, người nói với ta, nàng là nương tử của người. Ta thật đúng là không tin một chữ. Nhưng hôm nay xem ra, nguyên lai mỗi một câu người nói đều là sự thật, Không giống ta, cơ hồ sẽ không nói thật với người ta cái gì.”

“Vậy người hiện tại muốn nói là thật hay là giả?”

“Tự nhiên là thật.” Thượng Quan Hâm đứng lên nói: “Chúng ta tốt xấu cũng quen biết một hồi, sẽ tặng người một câu nhắc nhở cuối cùng. Thượng Quan Minh là một kẻ tàn nhẫn, độc ác. Hắn sẽ không bỏ qua người. Người nếu thật sự cùng hắn là địch, chỉ sợ cần lúc nào cũng phải đề phòng. Hôm qua ta truyền tin tức trở về, bịa chuyện nói dối. Nói không gặp các người, đại khái các người đã đến Kim Ô thành. Đó cũng là chuyện không có biện pháp nào, có thể kéo dài được bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Lưu Trưng không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng lại hỏi một vấn đề mạo danh kỳ diệu.

“Người cầu Thượng Quan gia, có phải đang luyện công phu của U Minh phủ hay không?”

Vấn đề này hỏi thực sự quá đột ngột, Thượng Quan Hâm đầu tiên là bị hoảng sợ, tiếp theo, bên trong thần sắc hiện vài phần chân chủ. Thấy nàng như thế, trong lòng Lưu Trưng liền ít nhiều có phán đoán.

Lúc trước nàng vẫn không có nghĩ ra, rõ ràng hàn độc trên người đã thanh trừ không sai biệt lắm, tại sao lại đột nhiên phát tác. Càng nghĩ, lúc ấy ở Cẩm Quỷ sơn trang chỉ bởi vì đánh với Thượng Quan Sách Văn

một hồ. Khi đó, Thượng Quan Sách Vân lấy kiếm khí làm nàng bị thương. Đạo kiếm khí kia lạnh như băng âm hàn, thế nhưng cùng công phu của U Minh phủ không khác biệt lắm.

Thượng Quan Hâm giật mình một lúc mới kịp phản ứng, đáp: “Kỳ thật ta cũng không xác định. Ta chỉ biết là giống đối binh khí đặc biệt cố chấp. Không ngừng tìm kiếm thân binh lợi khí ở xung quan, nghe nói mấy tháng trước, hắc có một thanh bảo kiếm, liền bế quan ba tháng tu luyện. Sau khi hắc xuất quan liền có chút cổ quái. Có một lần ta bắt gặp...”

“Gặp cái gì?”

“Hắc giống như đang dùng con của hắc để luyện công...”

“Thượng Quan Sách Vân?”

“Ân, cũng không biết là tà công gì. Bất quá xem ra, Thượng Quan Sách Vân cũng không hiểu biết, chỉ nghĩ là đang giúp cha hắc hộ pháp.” Thượng Quan Hâm lại nói: “Bất quá, tuy rằng hắc được thanh bảo kiếm thần bí, nhưng hắc lại không công khai ra, cũng chưa có ai thấy qua. Hơn nữa, cũng không biết có lý do gì còn luôn nhớ thương Lăng Vân kiếm. Ta ở Thượng Quan gia cũng không lâu, trừ bỏ lén nhìn Thượng Quan Minh luyện tà công một lần, còn lại đều nghe người khác nói, cũng không biết có bao nhiêu là sự thật.”

Thượng Quan Hâm nói rất mơ hồ, ngược lại nghe như là thật.

Lưu Trưng cẩn thận suy nghĩ, thật sự cảm thấy cũng đúng. Thượng Quan Sách Vân phải là không biết trong có thể mình có hàn khí, bằng không sau trận chiến ở ngoài Vân Cẩm thành, hắc cũng sẽ không vì hàn khí trong cơ thể mình mà thất kinh, cho mình là yếu nhân U Minh phủ. Kỳ thật Thượng Quan Sách Vân cũng không tính là xấu xa, chính là bị thế gia nuông chiều ra một thân tật xấu của đệ tử thế gia. Chân chính khó đối phó là Thượng Quan Minh, kẻ ngoan độc đến nỗi không tiếc lấy thân sinh nhi tử của mình ra để luyện thử võ công.

Chỉ cần hắc một ngày còn muốn Lăng Vân kiếm, liền sẽ không bỏ qua nàng một ngày.

Lưu Trưng thở dài, nghĩ thầm rằng, chẳng lẽ là người cha không đáng tin cậy cầu mình đã chọn tới phiên toái?

Thượng Quan Hâm thấy nàng thở dài, nghĩ rằng nàng còn đang lo lắng, liền khuyên một câu: “Muốn ta nói. Lăng Vân kiếm căn bản là tai họa. Bảo khí lại thế nào? Có quý giá bao nhiêu cũng so ra kém tính mạng.”

Tai họa?

Thật sự cũng đúng - Lưu Trưng nghĩ, Nếu là không vì thanh Lăng Vân kiếm, chính mình cũng căn bản sẽ không rời đi thôn nhỏ, bước chân vào bên trong tranh chấp giang hồ. Nhưng nghĩ lại, nếu là không nhập giang hồ, như thế nào lại có thể gặp được Nam Cung Nhã? Vừa nghĩ đến được mặt trong đó, nhưng lại có chút giống như là định mệnh an bài, ai cũng không kháng cự được.

Lưu Trưng nghĩ xong liền chuẩn bị đi rồi, Nam Cung Nhã còn đang chờ nàng đâu.

Nhưng đi được vài bước, lại hỏi Thượng Quan Hâm một câu.

“Người tính toán đến đâu rồi?”

Thượng Quan Hâm cũng sáng khoái cười nói: “Thiên hạ này nơi nào có thể chứa ta, ta liền đi chỗ đó.”

Thời tiết hôm nay mặc dù so với thời tiết ngày hôm qua có tốt hơn, nhưng bầu trời vẫn u ám. Gió trên sông rất lớn, mặt bị gió thổi trúng đều phải chết lạnh. Nam Cung Nhã nhưng vẫn không vào trong khoang thuyền, cố chấp đứng ở mũi thuyền đau khổ chờ đợi, mặt bị lạnh giá làm cho đỏ bừng, thân mình đã lạnh run. Lưu Trưng bước lên mũi thuyền nhìn thấy vậy, trong lòng thương tiếc, một tay kéo lấy nàng vào trong lòng ngực, lôi kéo nàng đi vào trong khoang thuyền.

Đò chậm rãi khởi hành, cánh uyên sơn độ khẩu càng ngày càng xa.

Nam Cung Nhã đem mặt giấu ở trước ngực Lưu Trưng hồi lâu, mới khôi phục tri giác. Sau khi khôi phục mới kịp phản ứng, mặt mình đang tựa vào một vị trí mềm mại. Không biết sao, nàng đột nhiên nghĩ đến lời nói “hùng hồn” của mình vào buổi sáng, mặt Nam Cung Nhã lại đỏ bừng.

Lưu Trưng đối với suy nghĩ miên man của nàng hoàn toàn không có phát hiện, còn hỏi nàng: “Người như thế nào không vào trong khoang chờ?”

Nam Cung Nhã lúc này mới hồi phục lại tinh thần, tức giận nói: “Ta sợ người bị yêu nữ kia bắt cóc!”

Lưu Trưng sững sốt, nhưng thật ra lại nở nụ cười.

Lưu Trưng rất ít cười, mười bảy năm trước đó, cơ hồ không có cười bao nhiêu, nhưng sau khi cùng với Nam Cung Nhã một chỗ, tựa hồ như thường thường sẽ không nhịn được muốn cười một cái. Nụ cười lúc này, nhưng lại giống như xuân phong, ôn nhu ấm áp, có loại tươi đẹp rực rỡ.

Tâm của Nam Cung Nhã không thể ức chế được đập loạn, trong lòng lại bắt đầu nhớ loạn tới. Giống như... Hai người các nàng có hai lần gần gũi hoan hảo, Nam Cung Nhã đều bị biến trở nên thần hồn điên đảo, hoàn toàn không nhớ nổi bộ dạng lúc ấy của Lưu Trưng. Không biết lúc động tình có phải sẽ so với lúc này càng đẹp càng quyến rũ hay không? Còn có... quay lại lúc đó, Lưu Trưng tuy rằng thân không mảnh vải cùng nàng dây dưa cùng một chỗ, nhưng Nam Cung Nhã căn bản là không có thể nào hảo hảo mà nhìn một cái...

Có điểm tiếc nuối.

“Ân, đang suy nghĩ cái gì?”

Lưu Trưng hỏi một câu này, mới để cho Nam Cung Nhã phát giác mặt mình nóng đến kinh khủng. Nàng tựa đầu hướng trong lồng ngực Lưu Trưng rụt lui lại, ồm ồm nói: “Nghĩ... Thượng Quan Hâm rốt cuộc nói với người cái gì?”

Như thế làm cho Lưu Trưng bị nghẹn.

Nàng không muốn để cho Nam Cung Nhã biết những chuyện tình bát nháo này. Còn nữa, việc về Thượng Quan Sách Vân, trong lòng Lưu Trưng không muốn thừa nhận luôn luôn có một chỗ không được tự nhiên.

“Không có gì.”

“Không có cái gì là cái gì?! Mau nói cho ta biết!”

“Không có gì chính là không có gì.”

“Không được, nói mau!”

“...”

Biện pháp để bỏ qua vấn đề này, tựa hồ chỉ có...

Lưu Trưng nghĩ nghĩ, cúi đầu nhìn người đang cực lực biểu lộ bất mãn mà chu môi.

60. Chương 60: Rơi Xuống Nước

Không biết được bao lâu, nghe thấy tiếng gió ngoài thuyền càng dữ dội hơn, quất lên mũi thuyền soạt soạt. Thân thuyền cũng theo đó mà lung lay một cái, đập dềnh có chút mạnh, giống như đem người thả vào trong một cái nôi lớn, sau đó không ngừng đung đưa.

Nam Cung Nhã rất ít ngồi thuyền, ngồi trong chốc lát, cảm thấy có chút khó chịu, cũng không nguyện mở miệng nói chuyện, chỉ dựa vào người Lưu Trưng nhắm mắt dưỡng thần. Lưu Trưng có nội lực bảo hộ, thật sự cảm thấy coi như ổn, thấy sắc mặt Nam Cung Nhã không tốt, trong lòng lo lắng, liền đem Nam Cung Nhã dựa vào một bên thân, chậm rãi đi ra khoang thuyền, muốn hỏi sự phụ già ở khoang lái xem có biện pháp nào giải say sóng.

Mới lật tấm cái bạt lên, liền cảm thấy một trận gió lạnh thổi thẳng vào mặt.

Lưu Trưng vội vàng bước ra, đem vải bạt cài chặt lại.

Đi ra bên ngoài, Lưu Trưng mới phát hiện, thuyền đã đi được tới giữa sông. Bốn phía đều là nước, hơn nữa thời tiết sương mù mờ mịt, căn bản cái gì cũng không thấy rõ lắm. Vào thời khắc này, trong lòng Lưu Trưng đột nhiên sinh ra một ý tưởng đáng sợ. Kỹ năng bơi của nàng bình thường, Nam Cung Nhã căn bản lại không biết bơi, huống chi hôm này nước rất lạnh, nếu lúc này có người vây công thuyền. Hậu quả thực không tưởng nổi.

Nhưng ý tưởng lúc này chỉ chớp mắt liền qua.

Nhưng tình trạng khắc nghiệt thế này, nghĩ đến cũng sẽ không có người ở chỗ này phục kích các nàng mới đúng.

Lưu Trưng thoáng chút thả tâm, ngược lại đi lên khoang lái tìm người. Một đường đi cảm thấy chính mình buồn cười, nếu đổi lại là trước, nàng tất nhiên sẽ không vô duyên vô cớ lo lắng phiền não. Ở trong mắt nàng, sinh tử có mệnh, nếu gặp nguy nan, nàng tự nhiên sẽ tranh thủ đấu tranh, nhưng nếu đấu không được, nàng cũng không hề có lời oán hận. Nhưng hiện tại, nàng có Nam Cung Nhã, hết thấy tự nhiên bất đồng. Lúc này nếu gặp đến điều gì, nàng phải bảo vệ Nam Cung Nhã an toàn không lo, cũng nhất định phải bảo vệ bản thân.

Nàng còn nhớ rõ....

Nam Cung Nhã nói qua.

“... Ta vĩnh viễn sẽ không hối hận. Ta... muốn cả đời đều cùng với người ở một chỗ.”

Nếu đồng ý cả đời, phải gánh vác ứng với trách nhiệm.

Ngọn gió lạnh tàn phá bờ bãi, màu xám đen trên bầu trời làm cho người ta áp lực, nhưng tâm của Lưu Trưng dần dần kiên định.

Sự phụ già ở khoang lái nghe Lưu Trưng hỏi xong, chỉ nói: “Các người nhưng mang theo được ở bên người? Lấy lá bạc hà ngâm trong miệng thử xem, chắc có thể thoải mái một chút.”

Lưu Trưng nghĩ, trong bọc hình như thực sự có lá bạc hà. Sau khi nói lời cảm tạ liền rất nhanh xoay người chuẩn bị vào khoang.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng “A”. Tâm Lưu Trưng đột nhiên căng thẳng lên, vội quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không đúng!” Sự phụ già trong khoang lái đột nhiên đứng dậy: “Thuyền này... Giống như hơi không thích hợp!”

“Không đúng chỗ nào?”

“Nước ăn sâu rất nhiều...” Sự phụ già kinh nghiệm đi thuyền phong phú, là một người cực kỳ cẩn thận. Hắn lại thăm dò nhìn ra ngoài thuyền nói: “Thuyền này giống như xảy ra vấn đề... Chỉ sợ...”

“Cái gì?”

“Chỉ sợ là rỉ nước! Qua không được sông!”

“Làm sao bây giờ?”

“Đuôi thuyền có bè nhỏ. Ta đi thả xuống!”

Cảm giác bất an trong lòng không hiểu sao càng mãnh liệt. Nàng không cần nhiều lời nữa, vội vã chạy trở về trong khoang thuyền. Bên trong khoang thuyền, Nam Cung Nhã vẫn nghiêng đầu ngồi dựa, sắc mặt rất xấu.

Lưu Trưng tuy rằng sốt ruột, nhưng cũng không tính bối rối.

Trước tiên nàng mở hành trang, tìm lá bạc hà cho Nam Cung Nhã ngâm, lại đem các thứ trong bao xem lại một lần. Trừ bỏ quần áo tiền bạc cũng không có cái gì quan trọng, chỉ mang theo ly hoa châu cùng bình thuốc chữa thương lấy ra, để vào trong ngực, nhưng cái khác vứt bỏ thì thôi, đều là tro bụi.

Nam Cung Nhã thấy nàng vội vã lật đồ đạc, cũng có chút cảm giác được.

“Làm sao vậy?”

“Thuyền bị rò nước, chúng ta phải ngồi bè.”

Lưu Trưng đem đồ đạc soạn lại, đem áo choàng cùng giày mũ đều cài tốt, lôi kéo nàng liền đi ra ngoai. Nhưng mà người còn chưa ra đến ngoài, vải bạt trong khoang thuyền đã bị sự phụ già kéo ra.

“Không tốt! Dây buộc bè không biết bị người nào chặt đứt rồi. Bè đã sớm không biết trôi đi đâu rồi!”

“Cái gì?!” Nam Cung Nhã trừng to mắt: “Vậy... Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Ai! Ta đây cũng không có biện pháp!” Sự phụ già thần tình cũng đầy tuyệt vọng: “Khí trời, nước nữa... Cho dù ta có chút kỹ năng bơi lội chỉ sợ cũng sẽ bị chết rét! Hai vị đã có thể...”

Nam Cung Nhã vừa hoảng vừa sợ, theo bản năng liền rất nhanh cầm lấy tay Lưu Trưng.

Sự phụ già nhìn ra Nam Cung Nhã sợ hãi, lại nói: Ta lại đi phía trước thử xem, nói không chừng còn có cái gì có thể chống đỡ được một chút. Đợi lát nữa nếu thuyền chìm xuống nước, nhớ rõ bắt lấy cái gì, mạn thuyền cũng tốt, mái chèo thuyền cũng tốt, vịn vào thứ nổi được. Về phần sống hay chết vậy phải nhìn thiên mệnh!”

“Lưu Trưng...”

“Đừng sợ.”

“Nhưng... Nhưng người cũng không biết bơi, hơn nữa lạnh như thế... Chúng ta...”

“Sống chết nhìn thiên mệnh.” Lưu Trưng cúi xuống hôn nàng: “Vô luận như thế nào, chúng ta đều cùng một chỗ.”

Nghe xong những lời này, Nam Cung Nhã cuối cùng bình thường trở lại.

Đúng vậy, tốt xấu các nàng vẫn ở một chỗ. Nàng tuy rằng sợ chết, nhưng nghĩ đến nàng cùng Lưu Trưng cùng chết, nàng lại chẳng sợ nữa. Nàng lại nghĩ may mắn nàng cùng Lưu Trưng đến đây, nếu để cho nàng chờ ở trong nhà, biết được tin tức như thế, chỉ sợ liền không muốn sống nữa. Nhưng nếu nghĩ đến đây, Nam Cung Nhã liền hiểu được, lần này chân chính là dữ nhiều lành ít.

Nhưng Lưu Trưng chưa buông tha cho.

Nàng suy nghĩ trong chốc lát, lại bắt đầu cởi áo choàng và mũ của hai người thậm chí đem giày cũng cởi.

Nam Cung Nhã lạnh đến phát run, có chút khó hiểu.

“Đợi lát nữa chìm xuống nước, mấy thứ này dính nước, sẽ rất nặng.”

“Chính là... Không mặc cái này cũng sẽ chết rét.”

Lưu Trưng vừa định nói thêm cái gì, đột nhiên cảm thấy thân thuyền chấn động, hình như dưới nước có cái gì đụng phải mép thuyền. Động tĩnh này cũng không lớn, nhưng Lưu Trưng cố tình miễn cưỡng sâu sắc liền cảm nhận được.

Ngay sau đó, ngay cả Nam Cung Nhã đều cảm giác được thuyền đang chìm nhanh xuống.

“Lưu Trưng, thuyền! Thuyền sắp chìm!”

“Ôm chặt ta!”

Thuyền tự nhiên sẽ không thẳng tắp chìm xuống, mà là hướng chỗ đang chuyển mình chìm xuống, nhân lúc nó còn đang nổi, chỉ sợ cũng bị thân thuyền đè chết trước. Lưu Trưng ôm chặt Nam Cung Nhã, lao ra khoang thuyền liền nhảy vào trong nước.

Nước sông lạnh như băng, lạnh đến tận xương tứ phía dâng lên.

Nam Cung Nhã há miệng liền uống một ngụm ta nước, vừa lạnh lại vừa bi sặc, nàng thở không được, chỉ cảm thấy dưới chân tựa hồ như có cái gì đang kéo mình, nàng nặng nề kéo mình xuống. Chỉ trong nháy mắt, nàng còn sót lại một tia tỉnh táo khiến nàng nhớ chính mình còn đang nắm chặt lấy Lưu Trưng...

Các nàng có phải chết chắc rồi không?

Vẫn là chỉ có nàng phải chết? Lưu Trưng... Lưu Trưng có lẽ còn có thể sống sót?

Trước khi Nam Cung Như cơ hồ mất đi ý thức buông lỏng tay ra...

Toàn bộ trời đất diên đảo xoay tròn, hắc ám âm u chế ngự.

Đột nhiên có một cổ lực mạnh từ trên truyền đến, Nam Cung Nhã bị nước lạnh như băng đánh lên mặt, kích thích khiến nàng khôi phục lại một chút tri giác. Lúc này nàng mới cảm nhận được cổ tay bị người nắm lấy, toàn bộ đầu đã trôi lên trên mặt nước.

Lưu Trưng?

Nàng há mồm muốn gọi, lại bị nước chảy làm cho lung lay, căn bản vô lực nhúc nhích.

“Nam Cung Nhã!”

“Ân...”

Nam Cung Nhã chỉ có thể phát ra âm thanh mơ hồ không rõ. Nàng cảm giác hai mắt của mình, cái mũi, lỗ tai, miệng đầy nước, ép đến mức làm nàng hít thở không nổi. Nhưng cảm giác Lưu Trưng còn đang nắm chặt lấy nàng, nàng cũng không dám dễ dàng buông tha, hợp lực muốn lấy lại tinh thần.

Lưu Trưng một tay ôm lấy mạn thuyền, một tay cố sức lôi kéo Nam Cung Nhã về bên cạnh mình.

Tình huống hiện tại của các nàng thật hồng bét.

Sắc trời càng kém thêm, bốn phía đều là nước lạnh không ngừng chảy. Nam Cung Nhã một chút kỹ năng bơi cũng không có, lại không hề có nội lực, trôi nổi ở trên mặt nước như thế, mặc dù không chìm xuống cũng như theo như lời của nàng lúc đầu vậy, sớm hay muộn cũng bị chết rét. Trong lòng Lưu Trưng cấp bách thử vận nội lực lưu chuyển toàn thân, hy vọng lấy cái này xua tan một ít hàn khí.

Chính là nàng rất nhanh cũng cảm giác được có chút không đúng.

Chân khí trong cơ thể có chút kỳ quái.

Rõ ràng là chân khí phải lưu chuyển bên trong kinh mạch để hộ thể, thế nhưng chẳng những không có bảo vệ thân thể của nàng, ngược lại giống như liều mạng khởi động, dần dần đem hàn khí trên cơ thể nàng hút vào, tiếp theo không ngừng luyện hóa. Loại tình trạng này, thế nhưng giống như lúc ban đầu nàng tu luyện nội công Lăng Vân kiếm pháp. Khi đó cơ thể nàng còn có rất nhiều luồng hàn khí nhỏ, kết quả nội lực của nàng không có đem hàn khí khu trừ, ngược lại là thôn tính, hóa nhập vào bên trong.

Lưu Trưng thử một phen, cảm giác phản ứng này chẳng những không gây tổn thương, tựa hồ đối với nàng còn có lợi? Thân thể dần dần chẳng còn lạnh nữa, người cũng chập chập thích ứng với dao động của dòng nước.

Nhưng tình huống của Nam Cung Nhã lại thật không tốt.

Lưu Trưng sau khi hoãn lại thở, lập tức đem Nam Cung Nhã kéo tới bên cạnh mình, dùng nội công tham nhập thân thể nàng, thử xem có khả năng hút đi hàn khí trên người Nam Cung Nhã không.

Trên mặt nước đột nhiên ào một tiếng.

Từ âm thanh kia vang lên, bên trong bọt nước thoát ra một người! Người nọ một thân hắc y, trong tay cầm một thanh đao lớn sáng chói, nương theo lúc nước văng ra, hung thần ác sát lao về hướng Lưu Trưng.

Hai tay Lưu Trưng cũng không rảnh rồi, chỉ vận nội lực lướt nước vượt qua.

Lần này thật sự mạo hiểm đến cực điểm, Lưu Trưng nhìn thấy đao kia chém lên mạn thuyền, thế nhưng trực tiếp đem mạn thuyền chém ra một mảnh. Nhưng cũng bởi vì nhìn thấy hắc y nhân này cùng nhau rơi xuống, Lưu Trưng rất nhanh liền phát hiện, bên hông hắn dường như còn buộc một dây thừng tp. Lúc hắn nhảy lên, một đầu dây căng ra, xem ra một đầu dây khác là có người không chế hoặc là...

Một đầu dây thừng kia chính là bờ!

Ý nghĩ này dâng lên trong đầu Lưu Trưng, bất quá chỉ là chuyện trong nháy mắt. Chờ nàng quay đầu lại, trong lòng đã có quyết định.

“Nam Cung Nhã, Nam Cung Nhã! Người tỉnh tỉnh!”

“Ân...”

Nam Cung Nhã bị động lạnh, sắc mặt xanh tím. Căn bản ngay cả nói cũng không nói ra được.

Đã không có thời gian đợi nữa, hắc y nhân đã vận công chờ phát động, mắt thấy đang muốn xông lên. Lưu Trưng túm lấy Nam Cung Nhã, đem cánh tay của nàng đặt lên mạn thuyền nói: “Người nắm chặt lấy! Tuyệt đối không thể buông ra!”

“Ân...”

Trước mắt bọt nước lại văng lên.

Đao phong chói mắt chém thẳng xuống.

Lưu Trưng đã đụng đến nhuuyến kiếm ở bên hông, cười một tiếng, thả người nhảy lên, trực diện nghênh đón!

Nhất diệt tri thu.

Nhẹ, mau, ác.

Lăng Vân kiếm pháp có ba yếu quyết, cơ hồ đã khắc vào bên trong lòng nàng.

Lúc này một kích của Lưu Trưng, hôm qua không thể sánh bằng. Huống chi nàng lúc này một lòng muốn sống, cùng với quyết tâm liều mạng độ sức cũng không thể so với ngày xưa. Một chiêu này đi xuống, nhưng lại mang theo uy lực chưa bao giờ có! Hắc y nhân đối diện sợ hãi đan xen, thế nhưng không hề có sức chống cự, trực tiếp bị nàng đâm một kiếm vào ngực, bùm một tiếng rơi vào trong nước.

Lưu Trưng không nghĩ rằng hắc y nhân nhìn hung mãnh như vậy còn bị nàng giết quá dễ dàng.

Nghĩ đến đối phương căn bản không dự đoán được nàng ở trong nước sông lạnh như băng vẫn còn có lực chiến đấu, còn nữa, có thể có thể ở trong nước sông ác liệt như vậy tiến hành phục kích, võ công lại chưa hẳn đã cao.

Cái này có thể tính là nàng vận khí tốt hay không.

Nàng hao hết khí lực, thở hổn hển, ôn định thân mình có sức bơi về hướng Nam Cung Nhã. Nàng đã thấy tay Nam Cung Nhã đã có chút buông lỏng, cơ hồ ôm không nổi mạn thuyền.

Lưu Trưng ôm cổ Nam Cung Nhã, lại cố sức bơi về hướng hắc y nhân.

Nàng phải nhanh.

Phải tranh thủ lúc người ở đầu dây kia còn chưa kịp phát hiện, đem dây thừng buộc trên người nàng cùng Nam Cung Nhã. Chỉ có thể theo dây thừng tiến về phía trước, các nàng mới có thể đạt được một đường sinh cơ!

61. Chương 61: Cùng Tắm

Lưu Trưng kéo Nam Cung Nhã từ trong nước trèo lên bờ, đã muốn sức cùng lực kiệt. May mắn các nàng lúc ấy đã cách bờ không xa, bằng không cho dù Lưu Trưng còn khí lực, Nam Cung Nhã cũng không cố gắng được. Lại may mắn một đầu dây thừng cột trên người hắc y nhân là cột vào một gốc cây lớn, trên bờ không một bóng người. Nếu không Lưu Trưng đi lên đây cũng chỉ có thể khoanh tay chịu chết.

Lúc này Lưu Trưng cảm thấy thân thể Nam Cung Nhã lạnh cứng nghiêm trọng, lại nhìn khuôn mặt của nàng, nhưng lại trắng như tờ, hơi thở tựa hồ cũng trở nên cực kỳ mong manh. Trong lòng Lưu Trưng nóng

như lửa đốt, cắn răng đem Nam Cung Nhã kéo đến một bụi cỏ ngồi xuống vận nội công, ý đồ đem chân khí trong cơ thể truyền cho Nam Cung Nhã. Nghĩ ít nhất phải bảo vệ tâm mạch của nàng trước.

Nhưng nàng vừa mới ngồi xuống không lâu, liền nghe thấy phía sau bụi cỏ truyền đến một trận tiếng xào xạc.

Tim Lưu Trưng đập loạn, đầu tiên là có dự cảm bất hảo. Động tác trên tay nàng so với ý nghĩ trong đầu vận chuyển nhanh hơn, nghe thấy tiếng động càng lúc càng gần, nàng sớm cúi người ôm lấy Nam Cung Nhã lăn vòng một chỗ, nằm ở sau một khóm cây tùng rậm rạp.

Lúc này nàng nghe rõ ràng là hai người đang đi về hướng này.

Tiếng bước chân rất nhẹ, tiếng nói chuyện cũng rất nhỏ.

“... Thế nào? Diêu Hắc Tử đã đi lên chưa?”

“Giống như không có nghe thấy động tĩnh gì.”

“Vô liêm sỉ! Người không phải nói hấn là là người có kỹ năng bơi tốt nhất trong phạm vi mấy dặm trở lại đây sao? Chút chuyện nhỏ cũng đều làm không xong! Còn dám nói chuyện điều kiện với chúng ta, không được chúng ta ở trên bờ đợi...”

“Kỹ năng bơi của hấn là tốt, nhưng... Nhưng võ công không được a...”

“Không thể nào đâu... Dều như vậy còn không làm chết tiểu bạch kiểm họ Diệp kia?” Người đi trước mắng chửi dừng một chút, lại nói tiếp: “Hồng rồi! Sẽ không là Diêu Hắc Tử không lấy được kiểm, ngược lại cùng bọn chúng chìm xuống đi!”

“Vậy... Vậy sẽ không...” Sau thanh âm kia vài bước đi tới bờ sông, tựa hồ là nhìn thấy một đầu dây thừng cột vào gốc cây, một đầu khác ở dưới nước, hấn kinh kêu một tiếng: “Dây thừng!”

Lưu Trưng nín thở, bẻ khí, không bị hai người bên ngoài nói chuyện quấy nhiễu một chút, toàn tâm toàn ý vận công vì Nam Cung Nhã đang hôn mê khu hàn. Nàng biết lúc này tốn nhiều khí lực, Nam Cung Nhã cũng có thể sớm từng bước hoàn khí.

Bên bờ mệnh mông tiếng nước, Hình như hai người kia đem dây thừng từ trong nước kéo lên.

“Không... Không ai!”

“Đều là người ra chủ ý ngu ngốc này!” Thanh âm hung thần ác sát lại mắng lên: “Ta sớm nói, nên phục kích ở trên bờ, chờ bọn họ vừa lên bờ liền mang người xông ra...”

“Nhưng chúng ta... Chúng ta trước đó không đủ nhân lực... Diệp tiểu bạch kiểm kia... Còn rất lợi hại. Ngay cả thiếu chủ cũng nếm mệt.” Người ở phía sau lại nói: “Ai, trời cũng trùng hợp như thế. Nếu sớm biết rằng gia chủ bên kia phải người tới nhanh như vậy, chúng ta sẽ không cần cố sức dùng loại biện pháp không có hiệu quả này...”

“Hiện giờ làm sao bây giờ? Vạn nhất Lăng Vân kiểm chìm vào trong sông, chỉ sợ gia chủ không thể không lột da chúng ta!”

“Ai, từ từ. Không đúng...” Người đang buồn rầu tra xét đột nhiên kêu lên: “Có người từ trong nước leo lên đây! Người xem, nơi này có một vũng nước lớn... Còn có người này! Không là một người... Diêu Hắc Tử không đi lên! Đi lên phải là...”

“Suyt...”

Nghe như thế, Lưu Trưng đang trốn ở một nơi bí mật gần đó cũng rùng mình.

Nhưng các nàng lúc này một người không thể động đây, một người cũng là nỗ lực hết đà. Vãn bản vô lực phản kích, cho nên biện pháp tốt nhất là trốn tránh bất động...

Đánh cuộc một phen.

Một tay Lưu Trưng vẫn để trên ngực Nam Cung Nhã, một tay kia sờ nhuyễn kiểm trên hông.

Tiếng bước chân càng gần, cách chỗ Lưu Trưng ẩn thân bắt quá có vài bước.

Từng bước, hai bước, ba bước...

Lưu Trưng nắm chặt chuôi kiếm, chậm rãi chuẩn bị rút kiếm.

“A? Vết nước mắt rồi.”

“Vô nghĩa! Chỗ này đều là cỏ khô, đi lên tự nhiên sẽ không có dấu vết. Xem ra là chạy đi rồi.”

“Đây... Làm sao bây giờ?”

“Còn làm sao bây giờ? Chạy so với chìm hử! Lúc này bên trong Kim Ô thành đều là người của chúng ta, đem toàn bộ thành lục lọi, cũng không tin không tìm thấy hai người như vậy! Đi!”

“Đúng, đúng, đúng! Đi tìm trong thành...”

Hai người không tranh cãi, vội vã từ đồng cỏ khô chạy đi xa.

Lưu Trưng nặng nề thở ra một hơi.

Nhưng nghe ý tứ của hai người kia, Kim Ô thành lúc này không đi được, mặc dù đến khách điểm ở cũng không an toàn, huống chi tình huốn của Nam Cung Nhã lúc này không tốt, cần tìm đại phu xem bệnh uống thuốc. Vô luận xem thế nào cũng đều có nguy cơ bị tìm được. Lưu Trưng lo lắng trong lòng, lúc này lại nghĩ tới một chuyện khác thực nghiêm trọng.

Nàng...

Không có tiền.

Hành trang của các nàng đều bị bỏ lại trên thuyền, bạc quá nặng tự nhiên vứt bỏ không mang, ngân phiếu mang trong người cũng vô dụng, ngấm ở trong nước lâu như vậy, chỉ sợ đã sớm nát. Nhưng hiện tại, các nàng dù ngủ khách sạn, dù xem thầy thuốc, đều cần đến bạc.

Trong lòng Lưu Trưng bất đắc dĩ, tuy rằng biết rõ người không đồng nào, nhưng vẫn lục lọi trên người một lần.

Keng một tiếng.

Từ trong túi áo thể nhưng rơi ra một khối lệnh bài, được làm bằng vàng nạm ngọc, ở bên trên có tranh sáng rực rỡ.

...

“Đây là... Kim Ngọc lệnh bài của ta, gấp lệnh bài như gấp ta. Kim ngọc đồ phượng trong mười ba tỉnh đều có thể sử dụng, cho người mượn dùng tạm”

...

“Này, người rốt cuộc không nhận biết được hàng a! Cầm lệnh bài này, mặc kệ là muốn tiền hay muốn người, mặc kệ là muốn hỏi thăm tin tức hay là muốn truyền tin ra ngoài đều thật sự phương tiện! Ta đây là nể mặt của tiểu Nhã nhi mới...”

Đây là Kim Ngọc lệnh bài Công Nghi Ngưng cho nàng!

Trong lòng Lưu Trưng vui vẻ.

Cuối cùng trời không tuyệt đường người.

Lưu Trưng lại thăm dò hơi thở của Nam Cung Nhã, phát hiện hình như nàng so với lúc đầu tốt hơn một chút, liền vội vàng đem nàng công ở trên lưng, đi theo con đường nhỏ hoang vắng đầy cỏ dại vào thành.

Lúc trước luôn nghe Kim Ngọc đồ phượng trải rộng thiên hạ, nhưng Lưu Trưng còn chưa được gặp thấy. Mà khi nàng vào trong Kim Ô thành hoang vắng hẻo lánh, nhờ người qua đường chỉ lối mới tìm được Kim Ngọc đồ phượng thì...

Lần này, mặc dù Lưu Trưng luôn luôn có thái độ không tốt đối với Công Nghi Ngưng cũng không khỏi không có chút bội phục đến Công Nghi Ngưng.

Kim Ngọc đồ phường bên trong Kim Ô thành tuyệt đối không so ra kém với ở Thanh thủy trấn. Tuy rằng Kim Ô thành ở nơi hẻo lánh, người qua đường đều rất ít, nhưng bên trong sông bạc thể nhưng chật kín chỗ, tiền thét lớn, tiền ném bài, tiếng lắc xúc xắc liên tiếp, rất náo nhiệt.

Chương quỹ của Kim Ngọc đồ phường nơi này là một nữ tử chừng ba mươi rất có phong vận, tự xưng là Cửu Nương. Nàng thấy Kim Ngọc lệnh bài của Lưu Trưng, lại nghe các nàng trải qua, liền vội vàng mang các nàng vào hậu viện.

“Ở trong Kim Ô thành luôn có chút hàn độc chương khí, cho nên hậu viện đã xây riêng vài được dự trì (bể thuốc tắm). Các người một thân hàn khí, nhanh chóng vào ngâm, bằng không hàn khí vào phổi, chỉ sợ sẽ để lại bệnh. Các người đến thật trùng hợp, ta hôm qua mới xây một được dự trì mới, hôm nay mới thả thuốc còn chưa có sử dụng qua, thật sự sạch sẽ.” Cửu Nương tính cách lạnh lẽo, một đường đi nói rất nhiều và nhanh, nói đến đây, nàng lại nhìn thoáng qua Lưu Trưng: “Hai người các người cũng nhau ngâm cũng không sao đi? Dù sao đều là cô nương...”

Lưu Trưng gặp ánh mắt này, mới cúi đầu nhìn, mới phát hiện nguyên lai bởi vì cả người ướt đầm, nàng lộ ra đương cong. Cửu nương xuất thân thương gia, rất có nhãn lực, tự nhiên liếc mắt một cái đã nhìn thấu thân phận của nàng.

“Àn, đa tạ người.”

“Không khách khí.” Cửu nương cười nói: “Nếu là bằng hữu của đại lão bản, vậy cũng như đích thân đại lão bản tự mình tới, bận rộn chút này không đáng kể tí nào. Các người đi vào ngâm mình trước đi, ta đây phái người đi gọi đại phu, chuẩn bị đồ ăn.”

Cửu Nương nói chuyện mau, đi đường cũng nhanh, nói xong một đồng, liền xoay người vội vàng đi về phía trước.

Lưu Trưng theo lời đẩy cửa đi ra hậu viện, đã thấy bên trong quả thật có một dự trì nóng bốc hơi nước lượn lờ, còn mơ hồ ngửi thấy mùi được thảo nồng nặc. Trong phòng bốn phía đều treo màn, che lại các khung cửa sổ, thật sự có vẻ ân u. Lưu Trưng buông Nam Cung Nhã, đầu tiên đem cánh cửa cài lại, tiếp theo đem y phục của hai người cởi ra, ôm Nam Cung Nhã bước vào bên trong được dự.

Vừa vào dự trì, tri giác vốn đã sớm mất đi lập tức bị nhiệt khí mở ra.

Hơi nóng cuộn cuộn thổi quét toàn thân, kích thích khiến nàng cơ hồ kêu ra tiếng.

Nam Cung Nhã nguyên bản có chút thần chí không rõ cũng bị nhiệt khí kích thích hơi thanh tỉnh, không tự giác liên thâm ngâm ra tiếng.

“Lưu Trưng...”

“Ta ở chỗ này.”

“Chúng ta... Chúng ta không có chết?”

“Không có.”

Lưu Trưng chậm rãi thích ứng nhiệt độ trong dự trì, nửa ôm Nam Cung Nhã dựa vào thành ao, sờ soạng trong chốc lát, cảm thấy trong nước tựa hồ còn xây hai thêm đá. Một chỗ để đặt chân, một chỗ có thể ngồi dựa vào, sau khi ngồi xuống, nước thuốc chảy qua ngang ngực, nặng nề áp vào ngực không ngừng đem nhiệt lực truyền vào thân thể.

Nam Cung Nhã dần dần khôi phục ít tri giác, chậm rãi mở mắt, đã thấy trước mắt mênh mông nước.

“Đây là.... Nơi...Nào?”

Lưu Trưng thâm nghĩ qua nói: “Kim Ô thành.”

Chuyện Công Nghi Ngưng là lão đại đằng sau của Kim Ngọc đồ phùng, hình như vẫn lừa gạt mọi người, ngay cả Nam Cung Nhã cũng không biết. Lưu Trưng thật sự nhớ rõ chuyện này, liền cũng không có nhắc đến chuyện vụn vặt này.

Cũng may Nam Cung Nhã mờ mịt, cũng không hỏi nhiều, chính là lẳng lặng dựa vào nàng, vẫn không nhúc nhích.

Lưu Trưng tuyệt không dám qua loa, một mặt lưu tâm được dục đối với thân thể kích thích, một mặt ôm chặt Nam Cung Nhã, sợ nàng mất sức trượt vào trong nước. Cảm giác thân thể nàng tựa hồ dần dần trở nên có chút khí lực, Lưu Trưng lại duỗi tay nhẹ nhàng thay nàng xoa bóp thân thể cứng ngắc, bả vai, cánh tay, lưng, eo... Xuống chút nữa là chân...

Nam Cung Nhã đột nhiên giật giật.

“Àn, làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?”

Nam Cung Nhã hơi hơi mở đôi mắt mông lung đầy hơi nước, cúi đầu nỉ non một tiếng. Thanh âm vừa kiêu vừa mỉa, mang theo một tia xuân ý liêu nhân. Lưu Trưng liền ngây ngẩn cả người một chút, lúc này mới ý thức được tay của mình đang vuốt ve bên sườn chân của Nam Cung Nhã. Nam Cung Nhã lúc này hoàn toàn tỉnh táo, vừa xấu hổ oán hận trừng mắt nhìn Lưu Trưng liếc mắt một cái, chỉ nghĩ rằng là nàng cố ý, không hỏi liền đưa tay đẩy muốn tránh ra.

Lưu Trưng sợ nàng lộn xộn đứng lên sẽ ngã vào trong bể, vội vàng ôm cổ nàng lại.

Nam Cung Nhã giãy không được, lại cảm giác có thân thể mềm mại dính sát đi lên.

Chắc là bởi vì ngâm mình bên trong được dục, thân thể lạnh lẽo của Nam Cung Nhã trở nên vừa nóng lại mẫn cảm. Nàng thậm chí có thể dễ dàng cảm nhận được mỗi một chỗ da thịt của Lưu Trưng khi lướt qua thân thể của nàng, mang theo từng đợt cảm giác tê dại.

Nam Cung Nhã miệng khô lưỡi khô, kim lòng không được duỗi tay qua, dừng ở bên hông bóng loáng mềm mại của Lưu Trưng, một đường hướng lên trên, mơn trớn sau lưng nàng, cảm nhận thấy dường như còn mềm mại hơn nước.

Lưu Trưng cúi đầu hơi thở hỗn hển, lại bắt nạt.

“Người nếu còn lộn xộn...”

Nam Cung Nhã chỉ nghe nửa câu đầu, liền vội vàng thành thành thật thật đem tay đang lộn xộn thu trở về.

Lưu Trưng tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng một cái.

Nam Cung Nhã lúc này thần tình đồ bưng, có chút luống cuống mở to hai mắt, cắn cắn môi lại lui về. Nhưng Lưu Trưng căn bản không có ý buông tha nàng, trực tiếp đè ép qua, đem Nam Cung Nhã để bên cạnh bể.

“Người... Người làm gì...”

Lưu Trưng vẫn không đáp lời, chỉ đưa tay qua sờ lên, từ lưng của nàng đi xuống khe bước qua thắt lưng, lại phủ lên chiếm hữu trước ngực mềm mại của nàng. Nam Cung Nhã muốn trốn tránh lại phát hiện mình trước sau đều không có đường lui, dưới chân trống trơn không có chỗ đặt, thật vất vả bước lên bậc thang lại bước trượt.

Nàng chỉ cảm thấy trên người nàng mỗi chỗ bị vuốt ve đều trở nên càng ngày càng nóng rực, cơ hồ muốn đem nàng bốc cháy.

“Lưu...”

Lưu Trưng cúi đầu hôn xuống, nhưng không giống như dĩ vãng thâm nhập vào trong mà chính là lướt qua, tinh tế khe khẽ liếm ở bên môi, bên mặt, cằm, cổ nàng.

Nam Cung Nhã cảm thấy chính mình sắp không chống cự được, mà điểm dựa duy nhất là Lưu Trưng đang hung hăng “khi dễ” nàng. Nàng ô ô kêu hai tiếng, cuối cùng đành phải đưa tay ôm lấy thân thể trước mặt.

Lưu Trưng gây xích mích trong chốc lát, lại đột nhiên ngừng lại.

Nam Cung Nhã cảm thấy cả người hư không, liền ngậy ngấn nhìn nàng.

“...”

“Người vừa rơi xuống nước...” Lưu Trưng làm như chần chừ trong chốc lát, mới nói: “Vẫn là đem thân thể dưỡng tốt trước.”

“...”

Nam Cung Nhã hận trong lòng đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Vừa rồi... Vừa rồi là ai khiêu khích nàng trước!

62. Chương 62: Cô Nường

Chờ đến khi Lưu Trưng cùng Nam Cung Nhã xuất phát đi Thiên Tiêu Phong đã là ba ngày sau.

Nguyên bản theo ý tứ của Lưu Trưng là tính toán ở lại Kim Ô thành nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa.

Nhưng Nam Cung Nhã cũng rất bướng bỉnh. Ở trong ba ngày này cố gắng ăn, uống thuốc, ngủ, chờ sau khi cảm giác thấy thân thể thoảng có chuyển biến tốt đẹp, nàng lại đem võ công đã hoang phế hồi lâu ra luyện tập.

Trong lòng Lưu Trưng hiểu được, khúc mắc trong lòng Nam Cung Nhã vẫn còn. Nàng hy vọng thông qua cố gắng để làm cho mình không hề là một ‘phiên toái’.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Lưu Trưng cũng không đi khuyên nàng, ngược lại còn cố vũ thêm. Ngẫu nhiên còn chỉ điểm một hai cho bộ pháp của nàng. Chẳng qua Nam Cung Nhã thể nhưng không có nghĩ đến, vì sao bộ pháp nàng học cùng ‘sư phụ’ Lưu Trưng cũng biết.

Đợi đến ngày xuất phát, Cửu Nường tự đem y phục cùng hành lý lại đây.

“Trong Kim Ô thành tựa hồ cũng không an bình. Bất quá...” Nói đến đây, Cửu Nường nhìn thoảng qua Lưu Trưng: “Nơi nơi đều hồi thăm một vị họ công tử họ Diệp cùng một vị Nam Cung cô nương. Ta sớm cùng người bên ngoài nói, hai vị cô nương tới đây ở là họ hàng xa của ta, thể nhưng lừa dối được.”

Lưu Trưng gật đầu nói: “Người tìm chúng ta cũng không biết ta là nữ tử.”

Cửu Nường xác định chuyện này, thậm chí có chút cao hứng lên: “Vây thật tốt quá! Ta muốn nói người liền đổi về nữ trang đi Thiên Tiêu Phong, như vậy thật tránh khỏi rất nhiều phiền toái!”

“Đổi về nữ trang?”

Lưu Trưng hơi nhú mi, có chút do dự.

Cửu Nường quan sát ngôn sắc, rất nhanh nói: “Nếu người cố ý lấy nam trang đi ra ngoài cũng thật không phải không được...” Nhưng nói xong câu này, trên mặt Cửu Nường lại hình như có ngượng ngịu: “Chỉ là các người còn phải đợi thêm hai ngày nữa, chờ ta đem mấy cao thủ triệu hồi đến thay các người mở đường. Trước đó bọn họ ra ngoài làm việc còn chưa trở lại...”

Thấy Cửu Nường nói như thế, trong lòng Lưu Trưng cũng hiểu được.

Bên trong Kim Ô thành chỉ sợ đã sớm bị người của Thượng Quan gia lật khắp để tìm người, lại thêm tìm lâu như vậy vẫn không có thể tìm thấy các nàng, chỉ sợ điều tra so với mấy ngày trước còn phải chặt hơn. Nếu thật sự muốn xông vào, chỉ sợ cũng phiền toái nhiều, cho nên Cửu Nường lúc này mới muốn kêu vài người võ công lợi hại đi theo bảo hộ. Nhưng nếu nàng thay đổi về nữ trang, có lẽ ngược lại, có thể gặp được đường sống, tránh khỏi điều tra. Dù sao, người của Thượng Quan gia cũng không biết mặt của nàng.

Lưu Trưng nghĩ nhiều như vậy, Nam Cung Nhã lại nghĩ rất đơn giản. Nàng nghe thấy Cửu Nường đề nghị, thật là có chút cao hứng: “Vây đổi về nữ trang đi! Ta thật thích nhìn người mặc váy!”

Lưu Trưng khẽ động mày, không tiếp lời.

Cửu Nương ở một bên đã có chút xấu hổ, tuy rằng trong thâm tâm nàng đã đoán được quan hệ ‘thân mật’ của hai người, nhưng lúc này ở ngay trước mặt nghe những lời trực tiếp mà nhiệt liệt như vậy, lại làm cho nàng nhất thời cảm thấy được tồn tại của chính mình có chút dư thừa.

“Được không?”

Nam Cung Nhã cầm tay Lưu Trưng lắc mấy cái.

“Hảo.”

Lần trước mặc đồ nữ tử trước mặt Nam Cung Nhã vẫn là từ rất lâu trước ở Dạ Đàm thành xinh đẹp. Khi đó nàng mặc một cái váy dài nhuộm tầng tầng màu xanh nhạt, ở dưới ánh trăng vừa thanh nhã vừa nổi bật.

Nam Cung Nhã về sau vẫn nhớ thương, còn từng tính toán trộm ở trong lòng, về sau nhất định phải mua thật nhiều các loại váy xinh đẹp, sau đó để cho Lưu Trưng mỗi ngày mặc một bộ cho nàng xem.

Trong nháy mắt, từ hạ đến đông, thế nhưng lại có cơ hội.

Chính là lúc này trời đông giá lạnh, Lưu Trưng đương nhiên không thể có khả năng ăn mặc mỏng manh như vậy, nhưng nàng theo bản năng vẫn muốn chọn màu trắng thuần khiết, thanh nhã. Cuối cùng chọn ra một bộ váy đông màu tím nhạt, tóc dài chỉ lấy một cây trâm đơn giản để cài lên, đơn giản vô cùng.

Lưu Trưng đang thay quần áo trang điểm, Nam Cung Nhã liền đứng ở một chỗ không chuyển mắt nhìn xem chăm chăm.

Thấy thế nào...

Như thế nào cũng cảm thấy đẹp.

Lưu Trưng thu thập thỏa đáng, chuyển mắt nói: “Xem đủ chưa?”

Nam Cung Nhã sửng sốt, kịp thời phản ứng lại cười nói: “Không đủ.”

Trong mắt Lưu Trưng mỉm cười: “Có cái gì đẹp?”

“Cái gì... cũng đẹp.”

Nam Cung Nhã ngơ ngác đáp một câu như vậy, đột nhiên tỉnh táo lại, thấy bộ dạng chính mình lúc này có chút hoang đường. Quả thực giống như đang đồ lảng tử nhìn thấy mỹ nhân liền bất động.

Mà Lưu Trưng lại cái gì cũng không nói, chỉ là nhìn nàng cười.

Mặt Nam Cung Nhã có điểm nóng lên.

Nàng cảm thấy chính mình rất không có tiền đồ.

Nàng cùng Lưu Trưng từ lúc hai người mên nhau cho tới tận bây giờ, một đường đồng cảm cộng khổ, tương nhu dĩ mật, rõ ràng ngay cả da thịt chi thân đều có qua. Nhưng nàng vẫn không thể thản nhiên đối diện với ánh mắt của Lưu Trưng. Chỉ cần cảm giác thấy Lưu Trưng nhìn nàng chăm chăm như vậy, Nam Cung Nhã sẽ khẩn trương đến nổi mặt đỏ tai hồng, tim đập hỗn loạn.

“Ngươi... “ Nam Cung Nhã cắn môi, dứt khoát xông lên bịt mắt Lưu Trưng lại: “Không cho ngươi nhìn!”

Lưu Trưng thế nhưng vẫn ngồi không nhúc nhích, tùy ý nàng bịt mắt lại.

Thừa dịp cơ hội này, Nam Cung Nhã lại cúi đầu cẩn thận nhìn.

Da thịt Lưu Trưng trắng nõn, nhẵn nhụi, sắc môi nhạt, độ cong của cằm cực đẹp. Xem xuống chút nữa lại thấy áo của nàng vẫn chưa cài tốt, mơ hồ có thể thấy được dưới cổ da thịt trắng trẻo. Nam Cung Nhã nhìn xem, trong lòng nóng lên, theo bản năng lui lại từng bước, nhưng mà Lưu Trưng lại đưa tay ôm lấy hông của nàng.

Suy nghĩ trong đầu Nam Cung Nhã rất loạn, không biết tại sao lại nhớ đến chuyện cũ.

Đó là lúc còn tại Cẩm Quỳnh sơn trang, Lưu Trưng không biết từ nơi nào có được cái hộp gỗ màu đỏ, nàng muốn xem, Lưu Trưng lại không cho, hai người tranh đoạt nhau... Lưu Trưng cũng bịt mắt của nàng lại như thế này, đem nàng đẩy dựa vào trên giá sách...

Nhìn lại lúc này, lại là trái ngược.

Nàng bịt mắt Lưu Trưng lại, Lưu Trưng lộ ra bộ dáng mặc người xâm phạm.

Nam Cung Nhã có chút ít muốn cười.

A, đúng rồi, còn có cái hộp gỗ nhỏ kia, thứ trong hộp nhỏ đó... Nam Cung Nhã mặt đã lại đỏ lên, lại nghĩ đến, về sau tựa hồ không nhìn thấy cái hộp đó nữa, là bị Lưu Trưng đem giấu rồi? Lúc này nghĩ lại, khó trách Lưu Trưng luôn khi dễ nàng, nguyên lai là nhìn thứ kia! Chính là... Chính là về sau nàng cũng nhìn nha, như thế nào lại không nghĩ tới hảo khi dễ Lưu Trưng đâu... Nam Cung Nhã nghĩ như vậy, lại cúi đầu nhìn nhìn vạt áo đang bung ra, nhịn không được liếm môi.

Lưu Trưng cũng không biết trong lòng Nam Cung Nhã đang suy nghĩ cái gì.

Nàng nghĩ rằng Nam Cung Nhã đang cùng nàng đùa giỡn, hoặc là sẽ lập tức buông tay ra, hoặc là sẽ hôn trộm nàng một chút. Nhưng đợi một lúc lâu, lại không thấy cái gì.

Lưu Trưng thiếu kiên nhẫn, liền đưa tay Nam Cung Nhã kéo tay Nam Cung Nhã ra, đứng dậy.

“Người... Người...”

Nam Cung Nhã bị hoảng sợ, nhất thời thế nhưng không có nói ra lời.

Lưu Trưng thấy mặt nàng chưa hết đỏ ửng, nghĩ rằng nàng vẫn còn thẹn thùng, cũng không tốt trêu nàng, đành phải lấy tay vuốt ve hai gò má của nàng, thuận tiện hôn ên một cái, mới nói: “Canh giờ không còn sớm, chúng ta xuất phát thôi.”

“Ân...”

Trong lòng Nam Cung Nhã có chút mất mát.

Cửu Nương còn là có chút không yên lòng, tự mình tiễn các nàng một đoạn đường.

Bên trong Kim Ô thành quả thật có không ít thanh y nam tử lui tới, chung quanh xem ám điều tra, ám điều tra. Ba người các nàng đều mặc nữ trang, trên người lại không có vũ khí, thế nhưng không người hoài nghi, liền như vậy dễ dàng qua lại phố xá.

Từ Kim Ô thành ra khỏi Bắc thành không quá mười dặm liền tới chân đỉnh Thiên Tiêu Phong. Càng tới gần núi tuyết, liền càng cảm giác thấy hàn ý cơ hồ có thể xâm nhập cốt tủy

Cửu Nương còn muốn tiễn tiếp, Lưu Trưng lại cố ý muốn cho nàng quay trở về thành.

Mấy ngày nay các nàng đã muốn phiền toái Cửu Nương rất nhiều, Lưu Trưng thật không muốn để cho tiếp tục vì các nàng mà bị nguy hiểm.

Bản thân Cửu Nương cũng chưa lên Thiên Tiêu Phong, đối nơi này cũng không hiểu biết nhiều lắm, cũng chỉ chuẩn bị cho các nàng một chút dụng cụ bình thường để lên núi. Lưu Trưng nghĩ nghĩ, dùng một sợi dây thừng ta buộc chặt mấy vòng vào eo Nam Cung Nhã, ở giữa chừa một ít khoảng trống, một đầu dây khác buộc vào bên hông của mình.

Làm xong chuẩn bị, Lưu Trưng cầm cái nhánh cây ở phía trước dò đường, để Nam Cung Nhã đứng ở sau lưng nàng.

“Cẩn thận một chút, nhìn dưới chân đi chậm thôi.”

“Ân, người cũng phải cẩn thận.”

Các nàng lên núi lúc còn sớm, cũng không nóng vội, đi lần theo con đường nhỏ không biết người nào mở ra. Lưu Trưng đi trong chốc lát lại dừng chốc lát, đầu tiên là nhìn xem Nam Cung Nhã có đi theo kịp hay không, sau lại thường thường coos ý thả chậm cước bộ, để cho Nam Cung Nhã tạm nghỉ chốc lát.

Mặc dù chậm rãi đi, đến chính Ngọ, các nàng cũng đã lên giữa sườn núi.

Đường ở lưng chừng núi dễ đi hơn nhiều so với phía trước.

Không phải là con đường dốc nhỏ, mà dần biến thành một con đường lớn bằng phẳng có thể có mấy người cùng đồng hành được. Lưu Trưng nhẹ nhàng thở ra trong lòng, đem Nam Cung Nhã kéo lại bên người, hai người nắm tay nhau đi.

Trong núi tuy rằng lạnh, gió cũng không lớn, chắc là do bị sườn núi chặn lại.

Đường trước mặt đều bị tuyết trắng bao trùm, mỗi bước chân đạp xuống không thấy mềm, ngược lại phát ra tiếng lộp cộp, tựa hồ tuyết phía dưới đã muốn dần đóng băng.

Hai người chuyên tâm đi đường, cũng không mở miệng nói chuyện, vô cùng im lặng.

Cho nên khi phía sau lưng các nàng đột nhiên vang lên tiến động, hai người đều kinh ngạc nhảy dựng, lập tức ngừng bước.

Đó là do có người đạp lên cành khô trên tuyết tạo nên tiếng vang.

“Người nào?”

Lưu Trưng bất động thanh sắc, xoay người lại, tay đã muốn chạm đến nuyễn kiếm ở bên hông.

Có người khe khẽ thở dài.

Ngay sau đó, từ bên trong cây cối, đi ra ba người, hai nam một nữ. Người bước ra trước là một nam tử trẻ tuổi, khí chất sạch sẽ, bộ mặt xinh đẹp nho nhã. Phía sau một nam một nữ đều là một thân màu đen, đội áo choàng, che mặt, thấy không rõ khuôn mặt.

“Nam Cung cô nương. Diệp công... A, hẳn là xưng Diệp cô nương.” Nam tử trẻ tuổi ngược lại không hề có vẻ kinh dị, ngược lại cực kỳ tự nhiên cười nói: “Hồi lâu không thấy, không biết hai vị cô nương có còn nhớ rõ Chương mẫu?”

Nam Cung Nhã có chút mơ hồ.

Chương mẫu? Ai vậy? Nàng một chút ân tượng cũng không có, bất quá xem mặt này, thật ra cảm thấy có vài phần quen mặt.

Nam Cung Nhã theo bản năng lại đi đánh giá trang phục của người kia, chỉ có thể đại khái tính ra áo choàng của mấy người kia đều là da lông loại tốt nhất, cũng không phải người bình thường có thể mua được nó.

“Chương...” Lưu Trưng hơi khẽ nhíu mi, thế nhưng nhớ ra: “Chương Thừa Hiên?”

“Trí nhớ của Diệp cô nương thật tốt.”

Chương Thừa Hiên?

Nam Cung Nhã lập tức nhớ ra, người nam nhân này... là người của Long Hưng tiêu cục! Khi đó, Liêu Uy Liêu Tổng tiêu đầu của Long Hưng tiêu cục vì Lưu Trưng giải hàn độc, vẫn là tiêu sư Chương Thừa Hiên này giúp nàng mang nước ấm cùng khăn, sau lại... Sau lại hẳn còn cùng Lưu Trưng đi dò đường, về sau bọn họ một đường cười nói, hẳn thậm chí còn nói cho Lưu Trưng biết dưới vách núi có một đạo có thể đi vào thành...

Ký ức mấy tháng trước lập tức ùa về trong đầu.

Trong lòng Nam Cung Nhã không hiểu sao có cảm giác chua, nghĩ đến Lưu Trưng từng cùng nam tử này một đường cười ngựa nói chuyện, nàng cũng có chút bức mình. Lại nhìn lúc này, hẳn thế nhưng đối thân phận nữ tử của Lưu Trưng tuyệt không ngoài ý muốn, chẳng lẽ là,... Lưu Trưng lúc trước đã nói cho hắn? Cần thận nghĩ lại, Lưu Trưng rất ít cùng người khác nói chuyện, trừ mình ra, ở bên ngoài cơ hồ không thấy Lưu Trưng thân mật ai, mà cổ tình lại đối với Chương Thừa Hiên nài kính trọng vài phần...

Tuy rằng chuyện này qua đã lâu, cho dù lúc trước có cái gì, cũng trở thành dĩ vãng.

Tuy rằng khi đó các nàng còn không cùng một chỗ, Lưu Trưng cùng người nào lui tới là tự do của nàng.

Tuy rằng...

Lưu Trưng bây giờ là người của một mình nàng.

Nhưng Nam Cung Nhã vẫn không thể thuyết phục chính mình.

Một nam tử như vậy, cùng một nữ tử như Lưu Trưng, ở trong mắt của người ngoài, là một đôi có bao nhiêu xứng đôi. Lại nhìn hai người bọn họ, một người là nữ tử, người kia cũng là nữ tử...

Thật sự...

Có thể đường đường chính chính đứng trước mặt người khác nói các nàng là một đôi tình nhân yêu nhau mến nhau sao?

63. Chương 63: Đột Biến

Trong lòng Lưu Trưng khốn phải không có nghi hoặc.

Tuy rằng các nàng lúc trước từng cùng Long Hưng tiêu cực có tình cảm lúc cùng đường, hơn nữa Liêu Uy đối với các nàng có nhiều chiều cố, lúc trước Chương Thừa Hiên cũng chỉ điểm cho nàng không ít chuyện trên giang hồ, thậm chí còn nói cho nàng mật đạo dưới chân núi, để cho nàng cùng Nam Cung Nhã đào tẩu...

Nhưng giờ khắc này, người không nên xuất hiện, lại xuất hiện ở chỗ này.

Thật là làm người ta hoài nghi.

Chương Thừa Hiên đương nhiên là người thông minh, hần liếc mắt một cái đã nhận ra sự đề phòng của Lưu Trưng, vội vàng giải thích: “Chuyến đi này của ta xem như là việc riêng, vẫn không đi cùng người trong tiêu cực.”

“Nga.”

Lưu Trưng bất động thanh sắc, kéo Nam Cung Nhã lại càng gần mình.

Nam Cung Nhã liếc nhìn nàng một cái, cuối cùng đem những miên man suy nghĩ trong đầu đều biến mất, cảm nhận được sự ảm áp từ trên tay Lưu Trưng truyền lại, lòng của nàng lập tức mềm mại hơn vài phần.

Lưu Trưng là cùng với nàng một chỗ.

Lưu Trưng... Là người của một mình nàng.

Nàng mặc niệm ở trong lòng hai lần, dần dần giống như đã thật sự khiến cho lòng mình an ổn xuống.

“Nhìn ra hai vị cô nương là muốn lên Thiên Tiêu Phong?” Chương Thừa Hiên tựa hồ cũng không ngại thái độ lãnh đạm của nàng, ngược lại vẫn nhiệt tình nói: “Đúng lúc chúng ta một đường đồng hành, cũng coi như có thể chiếu ứng lẫn nhau. Ta nghe nói trên núi không yên ổn, có ‘tuyết yêu’ gì đó, cũng không thiếu mãnh thú lui tới.”

“Mãnh thú? Nơi lạnh như vậy vẫn có mãnh thú?”

Nam Cung Nhã nghe vậy, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

“Không sai, nghe người ta nói, trên Thiên Tiêu Phong từng có tuyết lang lui tới.” Chương Thừa Hiên giải thích: “Tuyết lang chịu rét rất tốt, trời sinh tính tình hưng mãnh, từng có vài giang hồ cao thủ đều bởi vì quá mức khinh suất mà tang mệnh.”

“Chúng ta... Như thế nào chưa nghe nói qua?” Nam Cung Nhã trong lòng hy vọng có chút may mắn: “Có phải người bị người lừa bịp không? Hoặc là tuyết lang cũng giống như ‘tuyết yêu’ là lời đồn đại truyền ra ngoài thôi?”

Chương Thừa Hiên cười nói: “Tuyết yêu tự nhiên là giả, nhưng tuyết lang là thật. Mới vừa rồi chúng ta ba người cùng đi, ở trên tuyết phát hiện tung tích của tuyết lang.”

Nam Cung Nhã mở to hai mắt hơn nhìn, thật lâu mới bắt đầu phản ứng lại: “Vậy là các người.... Các người là đến lùng bắt tuyết lang ư?”

“Không sai.”

“Vậy...”

“Vậy càng không thể đi cùng người.” Lưu Trưng mở miệng ngắt lời hai người đang nói chuyện, nhàn nhạt nói: “Chúng ta có chuyện quan trọng trong người, liền đi trước một bước vậy.” Nói xong lời này, nàng cũng không chờ Chương Thừa Hiên đáp lại, mà là lôi kéo Nam Cung Nhã xoay người đi.

“Ai, Diệp cô nương, từ từ.” Chương Thừa Hiên hình như có chút lo lắng, hần kéo theo áo choàng chạy trước hai bước, ngăn ở trước mặt hai nàng: “Hai vị cô nương ở trong núi đi loạn rất nguy hiểm! Tuyết lang chỉ sợ ở ngay phụ cận, các người tay không tác sát, vạn nhất.... vạn nhất nếu như bị...”

Nam Cung Nhã đột nhiên hít hít mũi.

Hình như nàng ngửi thấy một mùi kỳ dị.

Mùi hương kia là từ trên người Chương Thừa Hiên phát ra, nhất là hần vừa mới chạy vài bước, áo choàng tung bay, mùi hương liền bay qua. Nàng cẩn thận ngửi ngửi lại không phân rõ đây là mùi hương gì. Không giống như là mùi son phấn, lại càng không phải là hoa tươi cây cỏ, ngược lại giống như là mùi vị trên cơ thể. Vẫn là Chương Thừa Hiên là người có mùi hương kỳ lạ? Nam Cung Nhã giật mình lại vừa buồn cười, một đại nam nhân... Thế nhưng...

Nam Cung Nhã cảm thấy buồn cười, liền kéo kéo Lưu Trưng đang nói chuyện với Chương Thừa Hiên, tiến đến bên tai nàng, nhẹ giọng nói một câu.

“Thật kỳ quái, ta ngửi thấy trên người hần có mùi hương, nên sẽ không phải là... Là một nam nhân thích điều chi lông phẫn đi?”

Lưu Trưng lúc này không tâm tư nghe những việc tư ẩn như vậy, nàng bắt mắt nhìn Nam Cung Nhã liếc mắt một cái, lại hướng Chương Thừa Hiên nói: “Không cần quan tâm, nếu thật sự gặp được tuyết lang, chúng ta đều có biện pháp đối phó.”

“Ai, các người cũng không biết tuyết lang kia lợi hại!”

Nam Cung Nhã còn đang cân nhắc, bộ dạng Chương Thừa Hiên bình thường là một tuấn tú tiểu bạch kiếm, trên người lại mang theo mùi, vẫn là... Dĩ nhiên là nữ.... Nàng còn đang miên man suy nghĩ, phía sau bên trong cây cối đột nhiên truyền đến một tiếng vang rất nhỏ.

Lưu Trưng không hề phát hiện, nàng đang nhíu mày nói chuyện với Chương Thừa Hiên.

Nhưng Nam Cung Nhã nghe thấy lông tơ dựng ngược, trong lòng nhất thời có dự cảm bất hảo.

“Lưu Trưng ——”

Nàng thét chói tai, đồng thời bên trong đám cây cối đột nhiên phóng ra một bóng lớn màu trắng, nhanh như chớp phóng thẳng về hướng người Lưu Trưng! Đầu óc Nam Cung Nhã trống rỗng, cơ hồ ngay cả suy nghĩ cũng không có. Nàng phát hiện cả người mình đã muốn nhào lên phía trước....

Nam Cung Nhã chưa bao giờ biết, chính mình sẽ có lúc phản ứng nhanh như vậy. Nàng cũng không biết, nguyên lai một người có thể hành động mau hơn suy nghĩ. Đường nhiên, nàng càng không biết, nguyên lai mình có thể dũng cảm như vậy.

——— Nàng thế nhưng cũng có thể bảo vệ Lưu Trưng.

Đúng, trong khoảnh khắc con tuyết lang hung mãnh lao về phía Lưu Trưng, nàng lấy thân thể mình cản phía trước.

Chờ đến khi Nam Cung Nhã thật sự lấy lại tinh thần, nàng mới cảm nhận được trên lưng truyền đến từng đợt đau đến thấu xương. Cái đau khiến nàng chảy mồ hôi lạnh, cả người run rẩy. Nàng nằm úp sấp ngã vào trên người Lưu Trưng, thật lâu không thể động đậy.

Phía sau truyền đến tiếng lang gào thét, Chương Thừa Hiên cùng hai người thủ hạ của hắn phần nộ xông lên liều mạng.

“Nam Cung Nhã!”

Lưu Trưng hình như cũng mới kịp phản ứng lại, thế nhưng hét to một tiếng.

“Lưu Trưng...”

Nam Cung Nhã đau đến sắc mặt tái nhợt, nước mắt rơi ào xuống.

Lưu Trưng vừa sợ vừa giận, nhưng thấy bộ dáng nàng thống khổ không dám lộn xộn, chính là thông thả xoay người, chậm rãi ôm Nam Cung Nhã ngồi dậy. Nhưng nàng vừa nhìn thấy lưng Nam Cung Nhã. Trong lòng đau giốn như bị lửa đốt.

Vì thời tiết giá lạnh, Nam Cung Nhã mặc trong mặc ngoài mấy tầng, lại khoác thêm áo choàng lông. Nhưng bây giờ, toàn bộ vải đều bị tuyết lang từ đầu xuất hiện cào nát thành mảnh nhỏ, bên trong ần ần chảy máu đỏ sẫm. Lưu Trưng hít một hơi thật sâu, lại cẩn thận đem vải bị rách gỡ ra xem, đã thấy phần lớn da thịt trên lưng Nam Cung Nhã đều bị cào nát, để lại vài vết máu nghiêm trọng, huyết nhục mơ hồ, làm người ta không đành lòng.

Lưu Trưng nhin không được, tay có chút phát run.

“Hoàn hảo...” Nam Cung Nhã cố sức mở mắt nhìn thoáng qua nàng, cúi đầu nói hai chữ.

“Hoàn hảo?” Lưu Trưng nghĩ đến nàng ra vẻ thoải mái muốn an ủi mình, trong lòng càng tức giận: “Người như vậy gọi là hoàn hảo?”

“Còn... Hảo... Không phải... Người...”

Hoàn hảo không phải Lưu Trưng bị tuyết lang gây thương tích.

Hoàn hảo Lưu Trưng không bị đau như vậy.

Nhưng Lưu Trưng nghe xong, cũng là đau lòng đến tận xương.

“Nam Cung Nhã! Người có phải điên rồi hay không! Người...”

“Diệp cô nương! Bình tĩnh chút!”

Chương Thừa Hiên không biết từ khi nào đã tới trước mặt các nàng, chắc là do nhìn thấy bộ dạng Lưu Trưng giống như sắp phát cuồng, hắn lớn tiếng ngăn chặn khiến Lưu Trưng chưa nói xong.

Lưu Trưng đích xác bình tĩnh, nàng quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Lang đâu?”

Sắc mặt Chương Thừa Hiên nhất thời có chút xấu hổ: “Chúng ta... Chúng ta vừa mới rồi thiếu chút nữa đã đem nó bắt được, chính là... Nó trời sinh tình tình giả dối, thấy không địch nổi chúng ta, liền tìm chỗ trốn chạy...”

“Chạy rồi?” Đôi mắt Lưu Trưng lạnh hơn, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ này.

Chương Thừa Hiên có chút kích động: “Diệp cô nương, hiện tại không phải lúc nghĩ đến việc tìm lang báo thù! Tình trạng của Nam Cung cô nương không được tốt, cần lập tức xuống núi trị liệu mới được!”

Lưu Trưng tựa hồ căn bản không nghe lọt một chữ.

Nàng vẫn ngồi dưới đất ôm Nam Cung Nhã không nhúc nhích.

“Diệp cô nương!”

“Nói đi, người... Rốt cuộc là ai?”

Lưu Trưng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, bên môi hiện ra một nụ cười cực kỳ quỷ dị.

“Diệp cô nương... Đây là có ý gì? Xin thứ cho tại hạ không rõ.”

“Không rõ?” Lưu Trưng lạnh lùng nhìn chằm chằm Chương Thừa Hiên, sau một lúc lâu mới nói: “Lang kia là do mùi thơm là lòng trên người người dẫn tới đây đi?” Chương Thừa Hiên vừa mới rồi đứng trước Lưu Trưng thật lâu, sau lại cố ý kéo áo choàng ra, lại đứng ở chỗ gió, đem mùi hương tản ra xa.

Tuyệt lang ngửi thấy, liền theo mùi tìm lại đây, đem Lưu Trưng đang đứng đối diện Chương Thừa Hiên trở thành ‘Hương khí’, trực tiếp xông vào. Mùi thơm kia căn bản không phải là mùi hương liệu, àm là mùi hương của một loài nào đó, chính là để dẫn tuyệt lang đến ăn thịt.

Chương Thừa Hiên lúc này cũng không giải thích nữa.

Hắn chính là hướng Lưu Trưng cười cười: “Diệp cô nương thông minh cực điểm, nhưng cũng phi thường vụng về.”

Lưu Trưng không để ý tới, đem Nam Cung Nhã xoay người, để cho miệng vết thương của nàng quay về phía mặt của mình, tiếp theo liền cắn răng vạch ra vết thương, cúi đầu nhẹ nhàng đi liếm miệng vết thương. Thấy Nam Cung Nhã vẫn chưa kêu đau, nàng lại nhẫn tâm hút một búng máu, lại nhổ ra.

Lần này làm Nam Cung Nhã đau đớn, khiến nàng thập giọng rên rỉ hai câu.

“Diệp cô nương nếu biết tuyệt lang có độc, sẽ không nên vạch trần ta vào lúc này.” Chương Thừa Hiên thấy anngf như thế, không nhanh không chậm nói: “Không sai, ta vốn là muốn mượn tuyệt lang trừ khử người ra, tốc chiến tốc thắng. Nhưng trong lúc vô ý thế nhưng làm tổn thương vị Nam Cung đại tiểu thư.. Thật sự là đáng tiếc. Nếu người lúc này không nói, ta còn phải người đưa nàng xuống núi trị liệu. Nhưng hiện tại, tại hạ chỉ có thể trở mặt nhìn nàng ở trong rừng núi hoang vắng, phát độc mà chết. chẳng phải đáng tiếc?”

Trị liệu xong liền đem làm con tin?”

Lưu Trưng đột nhiên ngẩng đầu lên, bên môi nàng vẫn còn vết máu, thần sắc lại lạnh lùng. Bộ dạng cực kỳ đáng sợ.

Nhưng Chương Thừa Hiên thấy lại cười rộ lên: “Diệp cô nương thật sự thông minh. Xem ra, người đã muốn biết thân phận của ta.”

“Người U Minh phủ?”

“Không sai.”

“Vì cái gì ẩn núp ở Long hưng tiêu cực? Bằng tâm ý? Hoạc là làm nội ứng dẫn người vào Cẩm Quỷ sơn trang?”

“Chắc chắc thế nhưng đoán đúng mười phần.”

Lưu Trưng sờ sờ túi tiền bên hông, chọn ra vài loại thuốc chữa thương, cẩn thận rắc lên vết thương của Nam Cung Nhã. Lại xé một mảnh vải lớn trên áo của mình. Cẩn thận thay nàng băng bó.

“Chuẩn bị gì đó nhưng thật ra đầy đủ hết.” Chương Thừa Hiên cũng không có nóng nảy. Một bên nhìn động tác của nàng một bên châm rãi nói: “Chẳng qua, làng này không giống bình thường, nó được phủ chủ của chúng ta lấy linh dược cùng hàn độc nuôi nấng lên. Những thuốc này của người... Chỉ sợ còn kém một chút.”

Lưu Trưng vẫn không rời tay, thấy sắc mặt Nam Cung Nhã khó coi. Nàng nghĩ nghĩ, lại lấy ra từ trong lòng bình sự mẹ nàng đưa cho, đổ ra một viên, để vào trong miệng Nam Cung Nhã. Tiếp theo nàng vâng công, thử lấy chân khí của mình làm dẫn, dùng được lực hóa giả độc trong cơ thể Nam Cung Nhã.

“Cái gì cần nói đều đã nói không sai biệt lắm.” Chương Thừa Hiên nói: “Hiện tại nên động thủ.”

Lưu Trưng vẫn ngồi dưới đất, thế nhưng cũng không phản ứng.

“Diệp cô nương rút kiếm đi.”

“Nhiệm vụ của người... Là cái gì?”

Lưu Trưng cũng không thèm xem liếc mắt Chương Thừa Hiên lấy một cái, lại đột nhiên hỏi một vấn đề không đầu không đuôi như vậy.

Chương Thừa Hiên cũng sửng sốt: “Có ý tứ gì?”

“Nhiệm vụ lên Thiên Tiêu Phong của người.”

Chương Thừa Hiên tựa hồ liệu định sẽ lại không có biến cố. Thế nhưng vô cùng sảng khoái trả lời nàng: “Giết người, đoạt Lăng Vân kiếm, bắt Nam Cung Nhã.”

“Nga.” Lưu Trưng gật đầu.

“Bất quá, xem bộ dạng hiện tại của Nam Cung Nhã, mang nàng đi cũng là một phiền toái. Không bằng đều giết sạch sẽ.” Chương Thừa Hiên lại nói: “Ta đây cũng là một mảnh hảo tâm, cho các người tiểu tình nhân tổn hại luân thường, vi thiên đạo... Chết cùng một chỗ. Đã chết sau này vẫn có thể cùng nhau. Nói vậy các người nhất định sẽ rất cảm kích ta.”

“Àn.” Lưu Trưng thế nhưng vô cùng đồng ý: “Người có biết cũng không ít.”

“Đó là tự nhiên, trước khi giết người tổng phải điều tra rõ ràng đối tượng.”

“Chẳng qua...” Lưu Trưng ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn hắn: “Trước đây, ta còn có một chuyện người không biết muốn nói cho người.”

64. Chương 64: Nghênh Chiến

Đáy lòng Chương Thừa Hiên không hiểu sao thấy cả kinh.

Tại thời điểm này, hắn rõ ràng đã nắm chắc phần thắng. Nhưng Lưu Trưng trước mặt vô cùng lạnh nhạt, còn nói ra một câu như vậy, thật làm người ta không thể không sinh tâm cảnh giác.

“Chuyện gì ta không biết.”

Lời này vừa mới nói xong, phía sau liền truyền đến một trận động tĩnh, giống như là vì trả lời vấn đề của hắn.

Chương Thừa Hiên phút chốc quay đầu lại, chỉ thấy hai thanh đao chói lọi hai bóng người từ phía sau bay vọt tới phía trước mặt hắn. Hắn bước mấy bước tránh ra, hai người một nam một nữ ở bên cạnh hắn phản ứng cực nhanh, thừa dịp đó nghênh đón. Bốn người giao chiến với nhau ở một chỗ, trong lòng song phương đều cả kinh, chỉ vì trong lúc giao thủ liền phát hiện thực lực của đối phương cùng chính mình đều là ngang nhau. Trong khoảng thời gian ngắn biến chiêu, mở chiêu, khó phân cao thấp.

“Liền là chuyện này?” Chương Thừa Hiên lui ở một bên đang xem cuộc chiến, còn không quên hỏi một câu.

Lưu Trưng chỉ cúi đầu nhìn sắc mặt Nam Cung Nhã, vẫn chưa phản ứng lại hắn.

Nhưng Chương Thừa Hiên chỉ coi như là nàng cam chịu, vừa cười nói: “Còn tưởng rằng người có bí mật gì muốn trao đổi với ta. Thật sự là... Mất công mong đợi một hồi. Bất quá, người cho là có hai người bọn họ, các người có thể thoát được?”

Lưu Trưng liếc nhìn hắn một cái: “Ta vẫn không cho rằng như vậy.”

“Nga?” Chương Thừa Hiên tựa hồ có chút ngoài ý muốn: “Như vậy, ta lại rất tò mò, kế tiếp người sẽ làm như thế nào? Hai người kia.. Nếu ta nhân không lầm thì chính là Nam Cung Phong cùng Nam Cung Tụng của Nam Cung gia đúng không? Không nói bọn họ có bản lĩnh thắng cuộc chiến này, chỉ cần hiện tại người đang ở bộ fangj ‘Diệp cô nương’, lại phải giải thích với bọn họ như thế nào đây?”

Lưu Trưng vẫn chưa trả lời.

Bởi vì nàng căn bản không nghĩ tới vấn đề này.

Giải thích?

Nàng vốn là ‘Diệp cô nương’, lại có cái gì cần giải thích. Huống chi, quan trọng hơn là lúc này Nam Cung Nhã đã có chút thần trí không tỉnh táo, mà căn bản là không phải cái ‘giải thích’ hư vô.

Lưu Trưng thở dài, để Nam Cung Nhã nằm trên mặt đất, chính mình rút cuộc cũng đứng dậy.

“Nếu ta là người ta sẽ để bọn họ đem Nam Cung Nhã đi.”

Chương Thừa Hiên không dự đoán được nàng sẽ nói như thế, nhất thời không phản ứng kịp, đi theo hỏi một câu: “Vì cái gì?”

“Người nói đúng, bọn họ chưa chắc có khả năng thắng người, nhưng người...” Lưu Trưng thành nhiên liếc hẳn một cái, lại nói: “Cung chưa chắc có bản lĩnh thoải mái giải quyết ba người chúng ta.”

Chương Thừa Hiên nao núng, rồi lại nở nụ cười.

“Người nói được... Rất đúng.”

Chương Thừa Hiên người này thật sự rất thông minh, một chút liền đã hiểu. Lúc này suy nghĩ cẩn thận, liền phát lệnh để cho hai thủ hạ dừng tay. Hai người kia tuy rằng vẫn giữ yên lặng, nhưng công phu là cực kỳ lợi hại. Sau khi nghe được mệnh lệnh, đều vận khởi nội công quý dị của U Minh phủ mạnh mẽ đánh một kích. Thừa dịp đó nhảy ra khỏi cuộc chiến.

Nam Cung Phong cùng Nam Cung Tụng vội vàng tránh ra, nhưng vẫn là cảm thấy một trận hàn ý lạnh tới tận xương đập vào mặt.

Nam Cung Tụng không chịu nhịn, vung tay lên liền mắng ta: “Như thế nào? Đánh không lại nghĩ muốn chạy? Thắng bại chưa phân, chúng ta lại đến đâu một hồi nữa!”

Chương Thừa Hiên tuyệt không sinh khí ngược lại vô cùng khách khí trả lời: “Hai vị Nam Cung công tử thật sự là hảo thân thủ, cho nên... Cũng không cần đánh.”

“Có ý tứ gì? Người nhận thua?”

“Coi như là nhận thua đi.” Chương Thừa Hiên cũng không thêm để ý.

“Lại đánh một trận nữa để luận thắng thua!”

Chương Thừa Hiên lại chỉ Nam Cung Nhã đang nằm trên mặt đất nói: Vị Nam Cung cô nương này bị tuyết lang gây thương tích, bị thương không nhẹ. Nếu còn không nhanh chóng đưa xuống núi trị liệu, chỉ sợ tính mạng có nguy hiểm. Nam Cung công tử lúc này còn muốn cùng tại hạ so đấu?”

“Cái gì?! Nàng... Nàng như thế nào lại bị tuyết lang gây thương tích!”

Lúc trước, Nam Cung Phong cùng Nam Cung Tụng ở khoảng cách khá xa, hoảng hốt thấy Lưu Trưng ôm Nam Cung Nhã ngồi dưới đất. Chương Thừa Hiên lại dẫn người đứng ở phía trước. Bọn họ chỉ nghĩ là Nam Cung Nhã bị Chương Thừa Hiên gây thương tích. Trong khoảng thời gian ngắn cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều liền xông ra ngoài, nghĩ chỉ cần giải khốn cục diện có thể xem thương thế của Nam Cung Nhã. Nhưng lúc này nghe Chương Thừa Hiên nói xong, lại nhìn sắc mặt Nam Cung Nhã. Tình huống của thực tế của nàng so với trong tưởng tượng kém hơn rất nhiều.

Nam Cung Phong chỉ nhìn thoáng qua, liền đem ánh mắt rơi trên người Lưu Trưng.

“Diệp Lưu Trưng! Người... Người, lúc đem nàng đi ra ngoài đã nói với ta như thế nào? Người nói người sẽ đối đãi nàng tốt lắm, nhưng nàng hiện tại tính là đối đãi tốt lắm ư?” Nam Cung Tụng đã liền tức giận lên, nhưng mà hắn mới quay đầu lại, lại bị hoảng sợ: “Diệp Lưu Trưng? Người... Người như thế nào lại mặc nữ trang!”

Lưu Trưng không tính toán trả lời vấn đề này.

Chương Thừa Hiên lại thay nàng trả lời: “Diệp cô nương vốn là một nữ tử, đương nhiên phải mặc nữ trang. Như thế nào? Các người không biết việc này? Ai nha, nhưng Nam Cung cô nương lại biết...”

Sắc mặt Nam Cung Tụng liền thay đổi: “Người thật sự là nữ nhân?”

“Đúng vậy.”

Lưu Trưng lần này nghiêm túc trả lời.

“VẬY các người... Các người như thế nào còn...”

“Nữ nữ mến nhau, đích xác có vi thiên đạo, bất quá... Trong thiên hạ, chuyện như lạ thế này cũng không phải không có.” Chương Thừa Hiên ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Lưu Trưng lại nói: “Y theo suy nghĩ nông cạn của ta. Hai người bọn họ là ý hợp tâm đầu, cũng không kém với..”

“Đủ rồi!”

Nam Cung Tụng đều không nghe vào một chữ. hắn cũng không thèm nhìn Lưu Trưng liếc mắt một cái, ngồi xổm xuống bế Nam Cung Nhã lên, đem cánh tay khoác lên vai mình. Nam Cung Phong cũng tiến lên giúp một phen, để cho Nam Cung Tụng công Nam Cung Nhã trên lưng. Tiếp theo hai người liền hướng chân núi đi xuống. Nhưng mới đi được hai bước, Nam CUNG Phong lại ngừng lại, xoay người đi vài bước.

“Chúng ta lần này tới đây, là ý của cha ta. Đem thanh kiếm này cho người.”

Nam CUNG Phong cõ xuống từ trên lưng một bao vải, nghĩ nghĩ lại không đưa tới trong tay Lưu Trưng mà là ném xuống đất.

Lưu Trưng hiểu được, kia phải là Lăng Vân kiếm đặt ở Nam Cung gia.

“Chúng ta vốn nhận được tin tức nói Thượng Quan Minh mang người tìm tới nơi này.” Nam Cung Phong dừng một chút, lại nói: “CHA ta bên ngoài khắc nghiệt nhưng bên trong lòng lại tốt. Nghĩ rằng vì tư tâm của bản thân mà cho người để lại lăng vân kiếm, hối hận không thôi, sợ người không có bảo kiếm mà chịu thiệt. Lệnh cho huynh đệ chúng ta ngày đêm gấp gấp đưa kiếm tới, nếu có hữu dụng tự nhiên sẽ có có lực tương trợ. Lại không nghĩ rằng, Diệp cô nương cho chúng ta một vui đùa lớn như vậy.”

Lưu Trưng không nói lời nào chỉ lặng lặng nghe.

Nam Cung Tụng đã sớm không có kiên nhẫn: “Còn cùng nàng nói những thứ này làm gì?”

Nam Cung Phong không để ý tới, nói tiếp: “Tiểu Nhã chúng ta mang đi, kiếm trả lại cho người. Còn lại lợi hại cũng không tất phải so đo, dù sao bản thân tiểu Nhã cũng có sai. Như vậy, từ hôm nay trở đi, Nam Cung gia cùng người thnahr toán xong.” Nam CUNG Phong nhìn về phía Lưu Trưng, trong mắt lộ lãnh ý: “Chủ ý này, Nam Cung Phong ta vẫn là có thể định đoạt được.” Nói hết lời, Nam CUNG Phong không chờ nàng phản ứng, xoay người cùng Nam Cung Tụng một đạo xuống núi.

Trong suốt quá trình này, Chương Thừa Hiên vẫn chú ý đến thần sắc, phản ứng của Lưu Trưng. Nhưng nhìn hồi lâu hắn bị thật vọng rồi.

Lưu Trưng căn bản là thờ ơ.

Thấy Nam Cung huynh đệ xuống núi, Lưu Trưng cúi người nhặt Lăng Vân kiếm lên.

“Nghĩ muốn giết ta, đoạt kiếm...” Lưu Trưng nhìn thoáng qua Chương Thừa Hiên: “Chỉ sợ chúng ta còn phải đánh một trận.”

Chương Thừa Hiên nở nụ cười: “Lấy ít địch nhiều, người cảm thấy mình có mấy phần thắng?”

“Nửa phần cũng không có, tổng cũng phải thử một lần.”

Lưu Trưng đã rút ra Lăng Vân kiếm.

Từ trước Lưu Trưng cũng gặp qua không ít địch thủ của U Minh phủ. Bọn họ cũng không dùng võ khí, chính là vận hàn độc nội công quỷ dị để đối địch. Nhưng Chương Thừa Hiên ở trước mặt là có dùng vũ khí.

Hắn lấy ra một cữu lễ tiên (Roi chín đoạn).

Cữu lễ tiên là cán roi cùng tám khúc thép cứng tạo thnahr. Mỗi khúc dùng ba móc tròn nối với nhau. Thứ vũ khí này cùng nhuỷe kiếm của Lưu Trưng giống nhau đều là vũ khí mềm mại, có thể quấn quanh hông,

phương tiện mang theo. Nhưng nguyên nhân chính là vì mềm nhũn, cho nên phát huy được sự cứng rắn đến tận cùng của các đoạn thép lại càng khó.

Chỉ thấy Chương Thừa Hiên nhẹ nhàng giật một cái, các khúc roi mở ra, tiếng các vòng thép nối với nhau ở trong không trung phát ra tiếng leng keng.

Lưu Trưng tự nhiên không dám khinh địch, cảm kiếm đón nhận, một chiêu chưa xong đã lại biến thành một chiêu khác, chỉ cầu nhẹ cùng mau, giống như mây bay nước chảy sinh động đem Lăng Vân kiếm pháp thi triển ra. Chương Thừa Hiên không chút hoang mang, thấy nàng biến hóa phiền phức, thế nhưng vô cùng vui vẻ, cửu lễ tiên trên tay múa càng dữ dội hơn, hướng thẳng giữa kiếm chiêu — quần lấy Lăng Vân kiếm.

Lưu Trưng lại biến chiêu.

Chương Thừa Hiên cũng theo chiêu mà xông lên, quần càng chặt hơn, nhanh hơn.

Lưu Trưng liên tục luim bước, nhảy ra cuộc chiến, đã là thở hồng hộc. Chiến đấu đến vậy, tuy rằng hai người vẫn chưa có gì thương vong, nhưng trong lòng Lưu Trưng hiểu được, còn đánh tiếp, không thể nghĩ ngờ là nàng phải thua.

Chương Thừa Hiên đương nhiên càng hiểu được điểm này.

Hắn thấy Lưu Trưng không hề còn sức lực, khẽ cười một tiếng, nhân đó xông lên. Cửu lễ tiên bị hắn múa nhanh hơn. Lưu Trưng chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, hít một hơi thật sâu, cảm kiếm trở lên!

Rầm một tiếng.

Cửu lễ tiên đã quần chặt lấy Lăng Vân kiếm.

Lưu Trưng gãy không được, lại cảm giác một trận hàn ý từ cửu lễ tiên truyền qua. Hàn khí kia dần dần bao vây thân kiếm, ngưng kết ra một tầng băng.

Lần này, hàn khí lần này phát ra so với những người khác của U Minh phủ đều phải lợi hại hơn. Mất thấy Lăng Vân kiếm sắp bị ngưng kết thành một thanh “Kiếm băng”, mà hàn khí lạnh băng đến tận xương cũng đang cuộn cuộn không ngừng mượn Lăng Vân kiếm xâm nhập vào người Lưu Trưng. Chẳng qua hàn ý vừa mới tới, chân khí trong cơ thể Lưu Trưng đã nhanh chóng lưu chuyển, đem hàn ý không ngừng luyện hóa. Đến cuối cùng, giống như không ngừng hút, ngay cả băng trên Lăng Vân kiếm cũng mỏng manh vài phần.

“A?”

Chương Thừa Hiên cũng có phát giác, kinh ngạc kêu lên.

Nhưng thực lực của Lưu Trưng dù sao không phải do mình tự tu luyện được, tuy rằng sức mạnh không nhỏ, nhưng đến cuối cùng thể lực của nàng không theo kịp, dần dần bắt đầu xuất hiện hiện tượng suy tàn, nhìn qua là thấy chống đỡ không nổi.

Chương Thừa Hiên vừa cười một tiếng, trên tay khởi động. Chẳng qua lúc này đây, hắn không tiến công, mà là...

Quay lại triệt lực, thả lỏng cửu lễ tiên.

Cả người Lưu Trưng giống như trống rỗng, ngã ngồi xuống đất.

“Người thua.” Chương Thừa Hiên thu cửu lễ tiên, cười nói: “Bất quá, thế nhưng so với trong trong tưởng tượng của ta còn kiên trì lâu hơn một ít. Đúng rồi công phu vừa rồi của ngươi, tại sao lại có thể hút hàn độc?”

“Nếu ta đã thua, ngươi cần gì phải hỏi lại.”

Lưu Trưng tuy rằng thua, nhưng trên mặt lại không có nửa phần uể oải suy sụp, thần sắc vẫn thản nhiên, giống như trên đời này chuyện gì cũng không thể lay chuyển được sự đậm đặc trên nàng nửa phần. Nhưng Chương Thừa Hiên lại rất nhanh nhớ tới, mới vừa rồi Nam Cung Nhã bị tuyết lang gây thương tích, tựa hồ vẻ mặt luôn hừng hờ như Lưu Trưng, đột nhiên có cảm xúc hỉ nộ giống như người bình thường.

Xem ra Nam Cung Nhã là tử huyết của nàng.

Chương Thừa Hiên cho ra kết luận, trong lòng không khỏi bội phục Lưu Trưng. Đổi lại vị trí, chính mình tuyệt không thể so với Lưu Trưng làm được tốt hơn, cũng không thể bảo trì được sự bình tĩnh cùng lạnh nhạt giống như nàng.

“Ta đột nhiên... Thay đổi chủ ý.”

Chương Thừa Hiên nghĩ nghĩ, nói một câu như vậy.

Lưu Trưng nâng mắt liếc hần một cái. Trong mắt vẫn là một mảnh bình thản.

“Ta có chút không nỡ giết ngươi. Ngẫm lại, chẳng bằng...” Chương Thừa Hiên nói: “Mang ngươi cùng nhau lên núi.”

65. Chương 65: Nỗi Lòng

Từ giữa sườn núi hướng lên trên, đường lại trở nên khó đi.

Còn đường vốn rộng lớn bằng phẳng qua hai khúc quanh cực kỳ mạo hiểm lại trở thành sơn đạo hiểm trở, chật hẹp đến cơ hồ chỉ một người có thể đi qua. Hai thuộc hạ của Chương Thừa Hiên một người đi trước dò đường, người còn lại cẩn phía sau, đem Lưu Trưng cùng Chương Thừa Hiên bảo hộ ở bên trong. Lưu Trưng cũng lười hao tâm tổn sức đi đoán ý nghĩ của Chương Thừa Hiên, dù sao kế hoạch ban đầu của nàng đó là lên núi. Lúc này bất quá là thêm vài người cùng đường, cho nên nàng chính là cúi đầu nhìn rõ đường, chậm rãi hướng lên trên.

Nhưng Chương Thừa Hiên lại nhịn không được.

“Ngươi vì cái gì không hỏi ta tại sao muốn lên núi, tại sao lại buông tha ngươi?”

Lưu Trưng lãnh đạm nói: “Ngươi muốn nói tự nhiên sẽ nói, không muốn nói ta cần gì phải hỏi.”

“....”

“Xem ra ngươi là muốn nói?” Lưu Trưng tựa tiểu phi tiểu: “Ta đây nghe một chút cũng không phiền.”

Chương Thừa Hiên có chút bất đắc dĩ, rồi lại vẫn nói: “Nói như thế, phủ chủ cầu ta ở trên núi, cho nên ta liền tính toán lên núi.”

“Nga.”

Thần sắc Lưu Trưng vẫn không chuyển, vẫn đang chuyên tâm leo núi.

Lưu Trưng đột nhiên nghĩ ra: “Có người làm gì với U Minh phủ?”

Nàng thế nhưng không sớm nghĩ đến điểm này.

Lúc này nghĩ lại, Lưu Trưng cảm giác thật sự chỉ có như thế mới hợp tình hợp lý. Nghe khẩu khí của Chương Thừa Hiên, tựa hồ có người chạm vào việc khiến U Minh phủ cực kỳ không hài lòng, mới trên trọc ra một loạt phiền toái.

Nhưng mà Chương Thừa Hiên vừa nghe xong lời của nàng, sắc mặt đột nhiên lại lạnh lùng: “Diệp cô nương cần gì ở trước mặt ta giả vô tội?”

Lời này thật ra có chút mạc danh kỳ diệu, nhưng cổ tình Lưu Trưng lại đột nhiên suy nghĩ cẩn thận.

“Ý của ngươi là... Người chọc tới U Minh phủ là cha ta, Diệp Lâm PHong?”

Chương Thừa Hiên hừ lạnh một tiếng, xem như trả lời.

Lưu Trưng cuối cùng đối chuyện này có hứng thú, lại nhìn Chương Thừa Hiên như vậy, căn bản giống như không tính toán nói tiếp. Như vậy vừa rồi dẫn nàng nói chuyện lại lời kéo một vòng như vậy, chỉ là vì châm chọc nàng?

Lưu Trưng tức cười.

“Ta thật sự không biết.”

Lúc này bọn đã muốn tiếp cận đỉnh núi.

Cả ngày đi núi, cho dù là Chương Thừa cũng có chút thở hổn hển. Lưu Trưng tuy rằng cũng thấy mệt, nhưng vẫn âm thầm điều tức, hy vọng sớm khôi phục một chút. Lúc sau đến đỉnh vạn nhất gặp biến hóa gì, còn có thể có cái mà ứng đối.

Mắt thấy cách đỉnh núi càng ngày càng gần, Chương Thừa Hiên mới dừng bước chân.

“Không phải nơi này.”

Lưu Trưng có chút không hiểu là có ý gì?

Chương Thừa Hiên nhìn phương hướng xung quanh, cẩn thận cảm nhận một phen mới nói: “Là đường kia.”

Hướng hán chỉ là một vách núi, căn bản không có đường.

Nhưng Lưu Trưng cũng cảm giác được.

Cái loại hàn ý quen thuộc lạnh tới tận xương, đang từ chỗ kia không ngừng cuộn cuộn phủ lại đây. May mà Lưu Trưng cả người mặc rất dày, cũng nháy mắt cả người đã bị đông lạnh, nàng hít một hơi thật sâu, vận khởi chân lực chống đỡ. Chương Thừa Hiên tựa hồ cũng chú ý đến phản ứng của nàng, chính là cười lạnh một tiếng: “Người biết công phu của U Minh phủ lại còn có mặt mũi nói thật sự không biết?”

Lưu Trưng cũng sửng sốt: “Công phu của U Minh phủ?”

“Còn muốn giả vờ?” Chương Thừa Hiên nói: “Thiên hạ này trừ bỏ U Minh phủ có thể đem hàn khí luyện hóa thần công phu cho mình sử dụng. ta còn thật sự không biết địa phương khác cũng có. Người đừng nói cho ta là Diệp gia người tự nghĩ ra?”

Lưu Trưng vẫn còn có chút không phục hồi lại tinh thần.

“Người thế nhưng tuyệt không sợ?”

“Ta sợ cái gì?”

Chương Thừa Hiên bị hỏi ngược lại, nhất thời không nói chuyện. Chờ đi một đoạn sau, hần giống như lại nghĩ đến cái gì giận dữ nói: “U Minh phủ cũng ta không phải như các người suy nghĩ là tà ma ngoại đạo. Chẳng qua con đường võ công bất đồng, tính tình làm việc bất đồng. Cái mà các người gọi là danh môn chính phái lợi dụng cái này để phân chia chính tà, không khỏi rất không biết xấu hổ.”

Lưu Trưng nghe xong chỉ nói: “Ta cũng không phải danh môn chính phái, những lời này không cần nói với ta.”

“Đều không khác biệt lắm.”

Lời của Chương Thừa Hiên có ý đại khái là nói ở trong mắt Trung Nguyên võ lâm, U Minh phủ nhân xem ra đều giống nhau. Mặc kệ là Diệp gia là nhân vật nửa chính nửa tà, hoặc là tứ đại thế gia có chút danh vọng, tất cả đều là ‘Danh môn chính phái’ ‘không biết xấu hổ’. Lời nói thật ra có chút oan uổng, chẳng qua Lưu Trưng cũng lưỡi còi còi.

Chương Thừa Hiên lại làm như không quá vừa lòng phản ứng của nàng, lại hỏi một câu: “Vậy người nói xem, U Minh phủ chúng ta có tà đạo hay không?”

Lưu Trưng suy tư một phen.

“Xem như.”

“Cái gì mà xem như?” KHẩu khí của Chương Thừa Hiên có chút đông cứng.

“Ta cùng người của U Minh phủ có mấy lần giao phong...” Lưu Trưng một bên nhớ lại một bên nói: “Mỗi một lần thấy các người, nếu không phải sát hại người vô tội, thì lại là ức hiếp kẻ yếu, cướp đoạt bảo vật... Mặc dù cái gọi là danh môn chính phái mở võ lâm đại hội, thương nghị đối phó các người, nhưng bọn họ

vẫn chưa động thủ. Các người liền đem toàn bộ Cẩm Quyển sơn trang giặt sạch đột sạch. Như vậy có thể tính ra có thể sai sao?”

Chương Thừa Hiên đầu tiên là sửng sốt, lại vẫn biện giải nói: “Không sai, người phương Bắc chúng ta tính tình trời sinh đã là như thế. Thái độ làm người đích xác có chút âm ngoan độc辣, nhưng người có nghĩ tới hay không. Chúng ta từ trước đến giờ đều ở phương Bắc ẩn cư, cùng Trung Nguyên chưa bao giờ có phân tranh, vì sao hiện giờ xâm nhập Trung Nguyên, ra tay ngoan tuyệt không để lối thoát?”

Nàng thật không ngờ công phu kỳ quái trên người mình thế nhưng lại giống với U Minh phủ. Nhưng nàng căn bản là không hực công phu của U Minh phủ, đến tột cùng lại mặc dnah kỳ diệu...

Lúc ban đầu tựa hồ Thượng Quan Sách Vân lấy kiếm đâm nàng bị thương.

“Ta nghĩ người hiểu lầm, chọc U Minh phủ các người... Thật sự không phải là Diệp gia.”

Lưu Trưng nói xoay chuyển quá nhanh, chương Thừa Hiên có chút không kịp phản ứng: “Cái gì?”

“Nàng nói không phải Diệp gia! Tiểu bạch kiếm người nghe không hiểu tiếng người sao?”

Vách vực trước mặt, đột nhiên truyền đến một tiếng cười khê của nữ tử.

Thanh âm này đối với Lưu Trưng mà nói thật hết sức quen thuộc.

Nàng ngẩng đầu lên, quả thật thấy một nữ nhân mặc váy đỏ bồng, khoác áo choàng đỏ thẫm. Nữ nhân kia đang đứng ở huyền nhai cười dài cúi đầu nhìn các nàng.

“Uy người cũng đi quá chậm, ta nói một tháng. Người thật sự liền đến cuối hạn một tháng.” Nữ nhân đem toàn bộ ba người còn lại coi như không tồn tại, chỉ nói chuyện với một mình Lưu Trưng. Nhưng nói đến chỗ này, dường như nàng lại nghĩ đến cái gì, nhìn nhìn bốn phía: “a? Tiểu Nhã Nhã không tới sao? Nên sẽ không... Người như thế nào ngay cả sự đồng ý của Nam Cung gia cũng không được? Công phu không có hảo hảo học sao?”

Chương Thừa Hiên tức giận không nhẹ, thét hỏi lại: “Người là ai?”

“Không cho phép người nói, người trước hết cầm miệng đi.” Nữ nhân không kiên nhẫn phát phát tay, lại hỏi Lưu Trưng: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

“Vốn là đến đây, nhưng...” Lưu Trưng liếc mắt nhìn Chương Thừa Hiên một cái: “Bị tuyết lang của hắc gây thương tích, xuống núi rồi.”

“Cái gì?” Nữ nhân mở to hai mắt nhìn, nghĩ nghĩ lại ném một dây thừng đi xuống: “Người đi lên trước, ta tự mình thu thập hắc một chút!”

Nghe xong những lời này, Lưu Trưng thế nhưng cảm thấy gánh nặng trong lòng được bỏ xuống, từ khi Nam Cung Nhã bị thương về sau, áp lực trong lòng nàng giống như mây đen lập tức tiêu tán hơn phân nửa.

Từ trước, Lưu Trưng tổng cảm thấy nữ nhân trước mặt có chút phiền.

Nhưng lúc này...

Lưu Trưng thế nhưng cảm thấy nàng cũng có vài phần đáng yêu.

Dây thừng ném xuống dưới, Lưu Trưng đưa tay ra đón. Nhưng Chương Thừa Hiên ở một bên lại nhanh hơn, cướp trước một bước, bắt được đầu dây. Nữ nhân ở trên dĩ nhiên là không thuận theo. Tay trái vung lên, phốc phốc vài tiếng, đánh vào mấy chỗ đại huyệt trên người Chương Thừa Hiên, làm tay hắc tê dại như nhũn ra, dây thừng tự nhiên không cầm được. Nhưng hai người thủ hạ của hắc cũng không phải đèn cạn dầu, đều tụ hướng đến bên này đánh tới. Nhưng dưới chân Lưu Trưng cũng đã bước vài bước, trong lúc chỉ mảnh treo chuông hết sức khó khăn cũng đã nắm được dây thừng.

Vừa chạm tay vào, Lưu Trưng liền nhận ra, dây thừng là được buộc ở một chỗ khác.

Nói cách khác, dây thừng không phải ở trong tay nữ nhân kia, mà là được buộc ở một chỗ nào đó trên đỉnh núi. Lưu Trưng cảm thấy sinh nghi, nhưng cũng không có nghĩ nhiều, chỉ là vận khởi nội lực đi hướng lên trên.

Về phần ba người kia ở phía sau, đều không ngừng có ly hoa châu bay ra ngăn cản.

Lưu Trưng vừa đi lên vừa thu dây. Đợi đến khi nàng rút cuộc lên đỉnh núi là lúc dây thừng cũng thu xong rồi. Một đầu khác quả thực là được buộc vào ở trên một tảng đá lớn.

Nữ nhân thấy nàng đã muốn lên đến trên, liền ngừng tay, nghĩ nghĩ lại nói: “Ta xuống lần nữa đi...”

“Người chỉ sử dụng được một tay, còn muốn đi xuống giáo huân người ư?”

Lưu Trưng đột nhiên lạnh giọng chặt đứt lời nàng.

“Người... người đã nhìn ra?”

Tay phải của nữ nhân mềm nhũn vô lực để bên người, giấu ở trong tay áo. Toàn bộ quá trình đều không lấy ra sử dụng. Ly hoa châu mà nàng hay dùng nhất cũng chỉ dùng tay trái để bắn ra.

“Sao lại thế này?”!

“Cái này... Cũng không có gì.” Nàng nói cực kỳ có lệ. Ngẫm lại cảm thấy không thể đi xuống đem tiểu bạch kiểm kia giáo huấn một chút, thật sự có chút không cam lòng. vì thế quay đầu lại hướng Chương Thừa Hiến nói: “Tiểu bạch kiểm, ta gọi là Hoa cô. Nhớ kỹ, lần tới còn để cho ta thấy người, gặp một lần đánh một lần. Hừ.”

Lưu Trưng nghe xong, vừa buồn cười lại vừa tức giận.

Lưu Trưng liền đem những lời của Chương Thừa Hiến thuật lại một lần. Lại nhắc tới chuyện chính mình gặp được trên đường, Nhưng vừa mới nói đến lần đầu tiên nàng bị người của U Minh phủ gây thương tích trưongs hàn độc, Hoa cô chợt không kiên nhẫn: “Quên đi, vẫn là không cần nói tới. Nghe quá mệt người. Dù sao người hiểu là được. Những chuyện phức tạp này vẫn là giao cho người cũng cha người suy nghĩ đi, để cho ta tranh thu cái một...”

Lưu Trưng thật sự bất đắc dĩ: “Không phải là người muốn hỏi sao?”

“Cái này... Trên núi nhàm chán như vậy, dù sao cũng là tìm chút chuyện để nói thôi.” Hoa cô trừng mắt liếc nhìn nàng một cái: “Nói chuyện này phí dầu óc lại không có ý nghĩa gì! Không bằng... Người nói cho ta một chút chuyện của người cùng tiểu Nhã Nhã đi.”

Chuyện của nàng cùng Nam Cung Nhã?

Lưu Trưng lại ngẩn ngơ.

Nàng đột nhiên phát hiện. Chuyện khác nàng đều có thể lý giải rõ ràng, mạch lạc. Có thể từng bước phân tích thấu hiểu, cũng có thể nói cho người khác hiểu được rõ ràng. Nhưng cổ tình chỉ có đoạn tình cảm này nàng lại không biết nói bắt đầu từ đâu, cũng hiểu là căn bản không có biện pháp miêu tả ra.

Nàng chỉ biết là, nhắc tới người này liền có một loại cảm giác kỳ diệu vừa chua xót vừa ngọt ngào lấp đầy trong lòng. Vừa làm cho người ta khó chịu lại vừa làm cho người ta quyến luyến không tha. Thật giống như...

Nàng nghĩ muốn đưa tay ra, lại phát hiện không thể thu tay lại.

Nàng muốn nói chút gì đó, lại phát hiện cái gì cũng không nói nên lời.

Lúc trước chỉ là cố gắng ép chính mình, đè nặng bản thân không được nghĩ đến. Hiện tại nghĩ đến rồi, Lưu Trưng liền cũng không nhịn được trở nên lo lắng.

Nam Cung Nhã...

Hiện tại có ổn không? Lúc này ở nơi nào? Còn có thể chờ nàng hay không?

Hoa cô tự nhiên là không biết nỗi lòng của nàng. Thấy nàng không nói lời nào, Hoa cô lại nói: “Nói đến tiểu Nhã Nhã, thật là một cô nương vừa đáng yêu vừa hảo ngạo (dễ trêu chọc). Ta thực sự có chút tiếc nuối như thế nào lại cô tình sinh ra một nữ nhân như người. Nếu người là nhi tử (Con trai) thì tốt rồi. Có thể quang minh chính đại cưới nàng. Nàng liền thành con dâu của ta... Chắc chắn.”

Lưu Trưng phục hồi lại tinh thần. Đột nhiên nhớ tới chuyện của Nam Cung Phong cùng Nam Cung Tụng.
“Người của Nam Cung gia đã biết ta là nữ tử.”

“À?” Hoa cô ngân người: “Vậy bọn hắc... Bọn hắc còn nguyên ý để cho các người cùng một chỗ không?”

“Tự nhiên là không nguyên ý.”

Lưu Trưng thở dài.

“Nhưng... Mặc dù ta không phải là nam tử. Ta cũng muốn cùng nàng cùng một chỗ.”

66. Chương 66: Tương Tư

Lúc Nam Cung Nhã tỉnh lại đã là hai ngày sau. Ánh mắt còn chưa mở, liền đã gọi trước một câu: “Lưu Trưng...”

Không có người trả lời.

Nam Cung Nhã đành phải cố sức mở mắt ra.

Lúc này nàng mới phát hiện chính mình nằm úp sấp ngủ trên một chiếc giường lớn ấm áp. Cả người mệt mỏi, trên lưng vẫn mơ hồ đau đớn, nhưng lại cảm thấy hình như trên chỗ đau có đắp một lớp lạnh lẽo gì đó. Cảm giác mát khiến cho cái đau giảm bớt không ít, cũng bắt giấc không khó chịu nữa.

Nam Cung Nhã thử xê dịch thân mình, nghiêng đầu nhìn thoáng qua.

Bên giường một người mặc áo trắng đang nằm úp sấp. Tựa hồ vẫn đang ngủ thật say, vẫn không nhúc nhích.

Trong lòng Nam Cung Nhã vui vẻ, lại đề cao thanh âm hô một câu: “Lưu Trưng ——”

Người nọ cuối cùng tỉnh, đầu tiên là giật giật. Tiếp theo giống như không kịp phản ứng, nửa ngày mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Nam Cung Nhã.

Không phải Lưu Trưng.

Thế nhưng... Dĩ nhiên là Nam Cung Tụng!

Lúc còn trên đỉnh Thiên Tiêu Phong, Nam Cung Nhã đau muốn chết, vẫn mở mắt. Những chuyện xảy ra phía sau cũng không có ấn tượng. Chỉ nhớ rõ bị Lưu Trưng ôm vào trong lòng ngực, chuyện tình về sau hoàn toàn không có ký ức. Nàng tựa hồ là mất tri giác, hôn mê. Cho nên những chuyện sau đó nàng cũng không biết. Như vậy nàng liền càng không rõ ràng, chính mình rõ ràng cùng Lưu Trưng ở Thiên Tiêu Phong, như thế nào lại đột nhiên...

Đột nhiên ở trong phòng như vậy, mà trông nom nàng lại dĩ nhiên là Nam Cung Tụng!

“Người... Người như thế nào lại...”

“Người còn băn khoăn cái tên Diệp Lưu Trưng đã lừa gạt người!” Sắc mặt Nam Cung Tụng cực kỳ kém, ngữ khí nói chuyện cũng rất khó nghe: “Người có biết hay không, nếu ta cùng đại cô đến muốn trong chốc lát, người sẽ bị nàng hại mất mạng!”

Nam Cung Nhã có chút giật mình: “Các người? Là các người đến cứu ta?”

“Đúng vậy?”

“Vậy... Vậy Lưu Trưng đâu? Nàng thế nào?”

Nam Cung Tụng không trả lời, chính là nhìn chăm chăm Nam Cung Nhã, Ánh mắt hết sức kỳ quái. Nam Cung Nhã không hiểu sao có chút thấy chột dạ, có loại cảm giác mãnh liệt giống như lời nói dối sắp bị người vạch trần.

“Người sớm biết Diệp Lưu Trưng là nữ đúng hay không?”

Nam Cung Nhã mở to hai mắt nhìn.

Đã biết! Hẳn... hẳn đã biết! Bọn họ cũng đều biết? Chuyện ngoài ý muốn tới đột nhiên, nhưng rất kỳ quái, Nam Cung Nhã thế nhưng cũng không cảm thấy có cái gì sợ hãi hoặc là không dám đối mặt. Kỳ thật, nàng từ trước cũng từng ngẫm tưởng tượng đến, nếu Nam Cung gia biết Lưu Trưng là một nữ tử sẽ như thế nào đâu? Sẽ kịch liệt phản đối, vẫn là sẽ bất đắc dĩ nhận? Nhưng nàng không dám đi thử, nàng tình nguyện giấu giếm hết thảy, làm bộ mình cùng Lưu Trưng có thể nhận được sự đồng ý cùng chúc phúc của Nam Cung gia.

Chính là không nghĩ tới, nhanh như vậy đã bị vạch trần.

Đúng rồi, nàng nghĩ ra, lúc nàng cùng Lưu Trưng lên núi, Cửu Nương khuyên Lưu Trưng nên đổi về nữ trang để tránh Thượng Quan gia lòng bắt. Nàng cũng rất vui vẻ nói với Lưu Trưng: “Ta thực thích nhìn người mặc vậy.” Tai sau đó, Lưu Trưng liền đổi về nữ trang, cùng nàng lên núi. Nam Cung Phong cùng Nam Cung Tụng đến vào lúc này tự nhiên là thấy được...

Nam Cung Nhã ở trong lòng thở dài.

“Ta biết.”

“Vậy người còn..”

“Ta thích nàng.”

“Cái gì?” Nam Cung Tụng quả thực không dám tin: “Nhất định là nàng.. Là nàng lừa gạt người! Nhất định là như vậy!”

“Không... Không phải.” Nam Cung Nhã lắc đầu: “Chúng ta lưỡng tình tương duyệt, ai cũng không có lừa gạt ai. Ngay từ đầu, ta đã biết nàng là nữ tử. Nhưng vậy thì tính sao? Luận ra, vẫn là ta thích nàng trước, là ta ‘lừa gạt’ nàng.”

“Nam Cung Nhã! Người biết mình đang nói gì không đó?”

“Ta đương nhiên biết. Ta nói...” Nam Cung Nhã bình tĩnh nhìn Nam Cung Tụng: “Ta thích nàng, ta muốn cùng nàng một chỗ. Cả đời cũng không rời xa nhau. Ai cũng... Ai cũng không có biện pháp tách chúng ta ra!”

“Ai cũng không có biện pháp tách các người ra?” Nam Cung Phong không biết đi đến từ lúc nào, thanh âm lạnh lùng nói: “Như vậy, nàng tại sao lại bỏ người lại, để cho chúng ta mang người đi?”

“Nàng...”

“Nàng bỏ lại người, chính mình lên núi.” Nam Cung Phong không lưu tình chút nào nói tiếp.

Ánh mắt Nam Cung Nhã ảm đạm xuống.

Nam Cung Tụng không đành lòng, nghĩ nghĩ lại khuyên nhủ: “Người... Đối với với loại người như nàng không cần thương tâm, không đáng. Người mới tỉnh lại nói chuyện lâu như vậy, muốn hay không ăn uống trước cái gì đó? Trên lưng còn đau hay không?”

“Đau...”

Nam Cung Nhã chậm rì rì nói ra một chữ.

“Ta đi gọi thầy thuốc xem người!” Nam Cung Tụng đứng lên đi ra ngoài, nghĩ nghĩ lại quay đầu hướng Nam Cung Phong phân phó: “Này, người cho nàng ăn chút gì đi!”

Nam Cung Phong khó được không phản bác Nam Cung Tụng, đầu tiên là rót nước cho Nam Cung Nhã uống, tiếp theo lại phân phó điểm tiểu nhị chuẩn bị chút đồ ăn nhẹ đem lên.

Trong suốt quá trình, Nam Cung Nhã nằm nghiêng trên gối không rên một tiếng.

Nhưng lòng của nàng cũng không nghĩ như vậy.

Có lẽ, nếu là chuyện này phát sinh sớm hơn một chút, nàng thật sự sẽ sợ muốn lùi bước. Nhưng mấy ngày hôm trước, từ khi trên đỉnh Thiên Tiêu Phong gặp được nam tử kêu Chương Thừa Hiên, nàng mới phát hiện trong tâm của mình đã sớm có đáp án.

Trong mắt thế nhân, nhất định là một nam một nữ, mới xứng là một đôi. Nhưng nàng cùng Lưu Trưng, cũng là hai nữ tử. Mặc dù Lưu Trưng nguyện ý vì nàng, cả đời đều nữ phần nam trang. Vậy thì lại có thể thế nào? Nàng không thích như vậy, nàng thích vốn là nữ tử là Lưu Trưng.

Nàng muốn chọn một con đường có thể đường đường chính chính đứng trước mặt mọi người.

———Lấy bộ mặt thật, có quyết tâm có gan đối mặt với ánh mắt khác thường của người trong thiên hạ.

Nam Cung Nhã nghĩ muốn thử một lần, bởi vì nàng trước kia chưa bao giờ có ý tưởng kiên định như vậy. Nhưng là, người xưa nay nhất gan như nàng, ngay cả dũng khí liều vì Lưu Trưng cũng có, lại như thế nào không dám cùng Lưu Trưng đứng chung một chỗ?

Đồng dạng, nàng cũng tin tưởng, Lưu Trưng nhất định là cũng nguyện ý như vậy.

Nam Cung Nhã ngày ngày lẳng lặng chờ đợi.

Cho nên giờ phút này nhất định phải để cho thân thể hồi phục mau hơn, vì Lưu Trưng, cũng vì chính nàng.

Chính là...

Không biết Lưu Trưng lúc này ở đâu? Đang làm gì? Có nhớ nàng hay không?

Trên Thiên Tiêu Phong, Lưu Trưng đích xác đang nghĩ đến Nam Cung Nhã.

Bởi vì nàng cùng Hoa cô đang bị nhốt trong hang đá suốt hai ngày. Thật sự không có chuyện gì để làm, cũng chỉ có ngẫu nhiên suy nghĩ một chút đến Nam Cung Nhã, mới có thể làm cho nàng cảm thấy thời gian trôi qua không khó khăn như vậy.

Nguyên bản các nàng tính toán nghỉ tạm một đêm liên lên núi, nhưng không ngờ ngày thứ hai trời đột nhiên bắt đầu có mưa đá, đá rơi xuống có cái lớn bằng nắm tay. Nếu có một chút vô ý, chỉ sợ thật sự có thể nện vào người khiến có chuyện không hay xảy ra. Cũng may Hoa cô đã sớm dự trữ ở thạch động không ít lương khô, cũng không đến mức sợ đói chết.

Ngày thứ ba trời không có mưa đá, nhưng lại có chuyện đáng sợ hơn cả mưa đá xảy ra.

Không biết là do mưa đá hay không mà trên đỉnh núi có tuyết lở. Tuyết cùng vụn băng âm ỉ trượt xuống, vừa lúc đem một mảnh tất cả vùi lấp. May mắn các nàng ẩn thân trong hang đá, nếu không chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Nhưng trốn ở trong thạch động cũng không tốt hơn bao nhiêu. Cửa hang bị tuyết vùi lấp, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không ra được.

Ngay cả Hoa Cô luôn tiêu sai cũng lộ vẻ mặt ưu sầu.

Lưu Trưng cũng không nói nhiều, chính là lẳng lẽ làm việc, từng chút một đem tuyết lấp ngoài động khẩu lấy ra.

“Nhiều tuyết như vậy ngăn ở bên ngoài, người làn như vậy, phải tới khi nào mới có thể xong a?” Hào Cô không khỏi có chút phiền táo: “Cha người ở trên núi cũng không biết thế nào...”

“Nhưng nếu là không làm, liên cả đời cũng không làm xong.”

Lưu Trưng nghĩ đến tay của Hoa Cô không tốt, liền để cho nàng nghỉ ngơi, chính mình tìm một khối đá tròn nhẵn. Một bên vừa tìm phương hướng, một bên xúc tuyết.

“Này!”

“Ân?”

“Ai...” Hoa Cô đột nhiên thở dài, lại không nói.

Lưu Trưng biết bản tính của nàng, cũng lười truy hỏi.

“Sớm biết rằng như vậy, sẽ không để người ra ngoài.” Hoa Cô đột nhiên thốt ra một câu không đầu không đuôi, dừng lại một chút lại hỏi nàng: “Người không hỏi hận khi rời thôn sao?”

“Không hỏi hận.”

“Nga?” Hoa Cô vui cười nói: “Ta đã biết, bởi vì rời đi thôn, người mới gặp Tiểu Nhã Nhã có phải hay không?”

“Đúng vậy.”

“Bất quá chuyện này...” Hoa Cô đột nhiên nói: “Ta cũng không có nói cho cha của người biết. Chỉ sợ hẳn nếu biết, sẽ không vui. Người đã nghĩ tới phải nói với cha như thế nào chưa?”

“Ân.”

“Ân là có ý gì?” Hoa Cô trừng mắt liếc mắt một cái: “Nói trước là ta sẽ không giúp người nói chuyện đâu. Chính người tự thu phục đi.”

“Ân.”

Hoa Cô thấy thái độ nàng lạnh nhạt, không khỏi lại mất hứng. Hừ lạnh một tiếng: “Người thật sự là không thú vị chút nào. Cho nên ta mới không thích cùng một chỗ với người. Nếu là tiểu Nhã Nhã ở chỗ này thì tốt rồi, cho dù là để cho ta dạy nàng chút công phu buồn tẻ không thú vị, cũng so với nói chuyện với người thú vị hơn!”

Nhắc tới chuyện này, Lưu Trưng thật ra nhịn không được hỏi một câu: “Người vì cái gì dạy nàng công phu?”

“A?” Hoa Cô nghĩ nghĩ mới nói: “Ta cũng không biết. KHI đó, ta thủ công phu của nàng, phát hiện nàng một chút cũng không biết. Ta mới hỏi nàng vì cái gì không học công phu, biểu tình của nàng ngay lúc đó...”

“Làm sao vậy?”

“Giống như thực khó quá, thực cô độc, thực bị thương.” Hoa Cô lại nói: “Thấy bộ dáng như vậy, ta cảm thấy trong lòng thật khó chịu. Cho nên ta hỏi nàng ‘Nếu không ta dạy người chút công phu? Học sao?’ Nàng nghe xong thật cao hứng, hai con mắt đều sáng lên, nhưng lại rất là khiếp sợ hỏi ta ‘Ta.. Sẽ học được sao? Học xong về sau... sẽ rất lợi hại phải không?’ Khi đó ta liền thích nàng. Trong lòng ta nghĩ là, ta như thế nào lại không sinh ra một nữ nhân đáng yêu như vậy, nhu thuận như vậy, chọc người thương như vậy đâu?” Hoa Cô nói tới đây liếc mắt đi nhìn Lưu Trưng, sau khi nhìn lại thất vọng rồi. Trên mặt Lưu Trưng căn bản không có chút ghen tỵ thất vọng, tức giận.. Thậm chí ngay cả chút điểm bất mãn cũng không có.

Lưu Trưng chính là thờ dài.

Không cần phải nói, nàng là nghĩ tới Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã kỳ thật là một người thực thích cười, thực hoạt bát sáng sủa. Nhưng Hoa Cô lúc này nhớ đến, lại cảm thấy đó là một tiểu cô nương rất sợ cô độc, thực dễ dàng sợ hãi. Nàng bị thương, bị bắt tách khỏi Lưu Trưng, không biết về sau sẽ thế nào? Có thể hay không lại trốn khóc một mình đâu?

Hoa Cô nghĩ nghĩ, trong đầu thế nhưng thật sự hiện ra bộ dạng Nam Cung Nhã buồn rầu nhỏ giọng nức nở.

“Này, đầu gối nữ nhân, ta cũng giúp người, chúng ta phải nhanh lên.”

“Nhanh lên?”

“Đúng! Sinh linh trong thiên hạ đang chờ chúng ta đi cứu vớt! Hoa Cô tuy rằng chỉ có thể dùng một tay trái nhưng tốc độ cũng không chậm: “Cha người đang chờ ta, tiểu Nhã Nhã đang chờ người. Trọng trách trên người chúng ta rất nặng!”

Lưu Trưng ngẩn người, nở nụ cười.

Nàng lần đầu tiên thấy được trong lời nói của Hoa Cô có đạo lý như vậy.

Mà Hoa Cô ở một đầu khác đang đào tuyết đột nhiên la toán lên: “A a nha, người... người thế nhưng sẽ cười? Mặt của người nguyên lại không phải than a? Người chừng nào thì học được cười vậy? Ta đây làm mẹ như thế nào lại không biết vậy?”

Lưu Trưng bị làm cho bực mình, vừa định nói chuyện, lại đột nhiên nghe thấy ngoài cửa hang ầm vang một tiếng thật lớn.

“Mau! Lui ra phía sau——”

67. Chương 67: Chân Tướng

Bên ngoài hang đá có tiếng nổ vang, phản ứng đầu tiên của Lưu Trưng là lại có tuyết lở.

Nhưng tiếng nổ lại không đem tuyết ngoài cửa hang tiến thêm vào. Ngược lại, tuyết bị tích ở bên ngoài có vẻ có phần mỏng hơn, tựa hồ bị dồn mở, mở hồ có ánh sáng tiến vào.

“Sao lại thế này?” Hoa Cô có chút kỳ quái.

“Như là bên ngoài có người...” Lưu Trưng nhìn chỗ kia lại nghe động tĩnh trong chốc lát, mới nói: “Đang giúp chúng ta gạt tuyết ra.”

Như vậy, tiếng động vừa rồi không phải là tiếng tuyết lở, mà là có người ở bên ngoài sử dụng võ công lợi hại đem lớp tuyết dày bên ngoài mở ra một ít..

“Ai đang ở bên ngoài đâu, chẳng lẽ là cha người.” Hoa Cô nghĩ nghĩ: “Không không đúng, không có khả năng. Hắn không có biện pháp núi.”

Lưu Trưng rốt cuộc không thể nhịn được nữa: “Hắn rốt cuộc ở trên núi làm gì?”

“Ai, Chuyện này nói rất dài dòng, rất phức tạp.”

“....”

“... Muốn giải thích rõ, chỉ sợ phải mất mấy ngày mấy đêm.”

“...”

“A? Cửa hang mở!”

Nghe Hoa Cô kinh hỉ kêu lên một tiếng. Lưu Trưng vội vàng quay đầu lại nhìn. Quả thực nhìn thấy tuyết lấp ngoài cửa hang rơi ào ào, như là có người đang dùng công cụ lợi hại gì đó liều mạng bào tuyết, rất nhanh liền mở ra một cái động. Ngay sau đó, Lưu Trưng liền nhìn ra là cái gì đang ở bên ngoài bào tuyết.

Phải...

Hai móng vuốt của tuyết lang!

Trong lòng Lưu Trưng cả kinh, vội vàng cầm lấy Lăng Vân kiếm, mũi kiếm nhắm thẳng vào đầu tuyết lang. Chỉ cần nó dám tiến lên từng bước, nàng tuyết đối sẽ không dễ dàng buông tha. Nhưng tuyết lang cào tuyết một lúc, lại không có tiến vào. Nó chỉ lạnh lùng nhìn Lưu Trưng cầm kiếm liếc mắt một cái, liền lui ra ngoài, phát ra tiếng “gào” dài.

Không bao lâu, bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân.

“Diệp cô nương còn không ra? Hay là còn muốn bị tuyết này vùi lấp thêm vài ngày?”

Là Chương Thừa Hiên.

Hai ngày trước, hắn bị nhốt dưới vách núi đã, ước chừng là tìm công cụ hoặc nhờ giúp đỡ, không biết như thế nào lên được sơn nhai, tìm được chỗ các nàng ẩn náu.

——— Đại khái là dựa vào tuyết lang kia lần theo mùi để tìm được.

Lưu Trưng nhìn Hoa Cô liếc mắt một cái: “Người có thể đối phó sao?” Bên ngoài có ít nhất ba người, một là Chương Thừa Hiên, hai kẻ thủ hạ của hắn. Hoa Cô cân nhắc một chút giận dữ nói: “Nếu là trước đây đương nhiên không thành vấn đề, nhưng giờ tay của ta...”

“Ân.”

“Ân cái gì mà ân? Hoa Cô vừa nghe Lưu Trưng “Ân”, còn có điểm tức không có chỗ đánh đến: “Làm sao bây giờ? Là trốn ở chỗ này giả chết, vẫn là... Đi ra chịu chết?”

Lưu Trưng ăn ngay nói thật: “Không biết.”

“Người...” Hoa Cô hưng hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, nhưng cũng hề có biện pháp, chỉ có thể một bên đi tới, một bên nhỏ giọng nhắc nhở: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ mới tốt đâu? Người này rất cuộc tới làm gì a? Không cần đuổi theo chúng ta không tha...”

“Diệp cô nương nếu không ra, Tại hạ cũng chỉ có thể đi vào mời người đi ra.”

Chương Thừa Hiên ở ngoài cửa hang thúc giục.

Lưu Trưng đột nhiên hướng Hoa Cô nói: “Hắn nói phủ chủ của hắn ở trên núi.”

“A?” Hoa Cô nghe có chút không hiểu được.

“Người không phải hỏi hắn tới làm gì?” Lưu Trưng giải thích: “Đại khái là tới tìm phủ chủ đi.”

Hoa Cô nghe xong lời này đột nhiên nghĩ tới cái gì đó ngừng bước chân: “Ồi chao? Hắn là đến tìm lão đầu tử kia? Vậy cũng đúng lúc, cũng không cần phải đánh nhau, chúng ta mau đi ra đi.” Vừa nói xong, Hoa Cô bước trước theo cái động mà tuyết lang đào ra chui ra ngoài, Lưu Trưng không kịp hỏi nhiều, đành phải cùng đi theo ra ngoài.

Ngoài động quả thực có Chương Thừa Hiên ba người.

Chương Thừa Hiên nhìn thấy các nàng, trên mặt thật ra cười dài.

“Diệp cô nương, không biết đây là gì của người? Chẳng lẽ là...”

“Còn hay là cái gì! Ta là mẹ ruột của nàng!” Hoa Cô nhú mày trực tiếp ngắt lời hắn: “Người có rãnh ở chỗ này cùng chúng ta vô nghĩa, còn không bằng sớm một chút đi lên đỉnh núi gặp lão nhân không hay ho nhà người.”

Chương Thừa Hiên vừa nghe lời này, nhất thời thay đổi sắc mặt: “Người nói cái gì? Phủ chủ, hắn... Hắn làm sao vậy?”

“Người hỏi ta, ta lại là sao biết được? Nói ra thì ta cũng có vài ngày không đi lên xem qua...” Hoa Cô nghĩ nghĩ, vô cùng dừng cảm hướng Chương Thừa Hiên vẫy tay một cái: “Vừa đi vừa nói.”

Chương Thừa Hiên còn có chút do dự, Lưu Trưng lại hỏi hắn trước: “Phủ chủ của các người như thế nào, người cũng không biết ư?”

“Đây còn không phải do các người làm hại?” Chương Thừa Hiên cả giận nói: “Làm bộ làm tịch!”

“Làm người cái đầu heo a!” Hoa Cô rất cuộc không nhịn được: “Ta nhắc lại cho người một lần cuối cùng. Lao nhân nhà người không hay ho là do chính bản thân mình, cùng chúng ta không có một chút quan hệ! Người muốn tin hay không, nếu người không chịu cùng chúng ta lên xem, vậy người liền ở dưới núi chờ. Chờ nhặt xác của hắn đi!”

Hoa Cô nói lần này rất có khí phách, thế nhưng thuyết phục được Chương Thừa Hiên.

Hắn khê cần môi, giọng cảm hận nói: “Hảo, lên núi thì lên núi. Nếu phủ chủ thật sự bị các người hại. U Minh phủ chúng ta cùng Diệp gia các người không chết không thôi!”

Hai người trước mặt đều thực kích động, chỉ có một mình Lưu Trưng coi như bình tĩnh.

Nàng nghĩ nghĩ vẫn là lại hỏi Chương Thừa Hiên một lần.

“U Minh phủ các người rút cuộc tại sao đến Trung Nguyên?”

Chương Thừa Hiên thấy thần sắc nàng nghiêm túc. Thật sự không giống giả bộ, lần này tâm bình khí hòa giải thích.

Việc này nói ra thật không phức tạp.

Ước chừng mấy tháng trước, U Minh phủ xảy ra một chuyện lớn. Việc này trọng đại, phủ chủ tức giận, hạ lệnh tứ đại hộ pháp trấn giữ tự mình tới Trung Nguyên, nghĩ muốn đích thân giải quyết. Ai ngờ phủ chủ đi lần này, liền không có tin tức gì nữa.

Phía dưới phủ chủ, tứ đại hộ pháp là có quyền lực lớn nhất, Chương Thừa Hiên là một trong số đó.

Từ khi phủ chủ mất tích, bốn người bọn họ không ngừng phái người truy tìm. Chương Thừa Hiên vạch định một loạt kế hoạch. Chính là xâm nhập vô lâm Trưng Nguyên, cướp đoạt bảo bối chí âm, chí hàn, còn có tìm hiểu tung tích của kiếm thần Diệp Lâm Phong, tìm cơ hội bắt người của tứ đại thế gia, Bọn họ nhân định ở trong lòng, cao thủ có thể vây khốn phủ chủ của bọn họ, chắc chắn cùng những người này không thoát khỏi liên quan.

Chính vì nguyên nhân này mà mấy lần Nam Cung Nhã gặp người U Minh phủ đều thiếu chút bị bắt đi.

Tới mấy ngày trước đây, Chương Thừa Hiên lại đột nhiên nhận được tin tức, nói trên đỉnh Thiên Tiêu Phong xuất hiện pháo hoa mà phủ chủ đặc biệt dùng để đưa tin. Hắn kinh hãi đan xen, vì thế vội vàng mang người hướng tới chỗ này. Lúc sau liền gặp Lưu Trưng cùng Nam Cung Nhã.

Chương Thừa Hiên lúc này giải thích nghiêm túc. Nhưng cốt tình điểm mấu chốt là “Đại sự” kia lại mơ hồ không được nhắc tới. Lưu Trưng nghe xong, tỉ mỉ đem chuyện mấy tháng qua nhớ lại một lần trong đầu. Không biết sao lại nghĩ tới Thượng Quan Hâm, nhớ tới lời nàng từng nói qua khi ở Uyên sơn độ khẩu. Còn nghĩ tới, Chương Thừa Hiên nói muốn giết mình đoạt kiếm...

Lần này Lưu Trưng thể nhưng nghĩ thông suốt.

“U Minh phủ các người... “ Nàng nhìn thoáng qua Chương Thừa Hiên đang vui đùa đi đường ở bên cạnh: “Có phải đánh mất một thanh kiếm hay không?”

Chương Thừa Hiên đột nhiên ngừng lại, tiếp theo trừng mắt nhìn về phía Lưu Trưng: Người rút cuộc thừa nhân là các người trộm.”

“Phi!” Hoa Cô đi phía trước vẩu nghe lời này lại mất hứng: “Đều là người trong giang hồ, nha fai không có mấy thanh bảo kiếm? Thanh kiếm rách nhà các người thực hiếm là sao? Không trộm của các người thì không được sao?”

“Nhất điệp tri thu là công phu của Diệp gia các người đi!” Chương Thừa Hiên trong cơn tức giận cũng không che dấu, đơn giản nói ra toàn bộ: “Người trộm kiếm đã dùng chính là chiêu này!”

Lưu Trưng cùng Hoa Cô đều cả kinh.

Làm sao có thể.

Bất quá Lưu Trưng lúc này thật ra hiểu được vì sao Chương Thừa Hiên lại muốn giết nàng, vừa muốn đoạt Lăng vân kiếm. Giết nàng xem như là hả giận, đoạt Lăng Vân kiếm là để lấy lợi thế, tới nơi của Diệp Lâm Phong “Đổi lại” Bảo kiếm của U Minh phủ.

Lưu Trưng đối với thái độ làm người của cha mình Diệp Lâm Phong vẫn là thực hiểu biết. Tuy rằng hắn đại đa số thời gian cũng không quá quan tâm điều gì, nhưng nội tâm của hắn là một người rất chính phái, rất chú ý đến phẩm hạnh, tuyệt đối không có thể là ra việc trộm kiếm. Nói sau, người trộm kiếm, Lưu Trưng trong lòng cũng đã có đoán.

“Biết nhất điệp tri thu cũng chưa chắc đã là người của Diệp gia.”

Nàng thnahr nhiên nói một câu như vậy.

Hoa Cô đã có chút choáng váng, chưa chắc đã là người của Diệp gia? Vậy còn có ai?

Chương Thừa Hiên lại cười lạnh một tiếng, thần tình không tin.

“Còn có thể là người đã gặp qua chiêu này nữa.” Lưu Trưng nói tiếp: “Tỷ như cao thủ sử dụng kiếm năm đó cùng cha ta từng giao chiến mấy ngày mấy đêm...”

“Thượng Quan minh?!”

Hoa Cô theo bản năng thốt ra.

“Cái gì?” Chương Thừa Hiên kinh ngạc không tin: “Thượng Quan minh hử... hử như thế nào lại biết nhất điệp tri thu? Chỉ gặp qua một chiêu là sẽ biết? Thật sự là buồn cười.”

“Này, còn nói mình là cái gì hộ pháp, rốt cuộc có đầu óc hay không vậy? Người bình thường gặp qua có lẽ không biết, nhưng Thượng Quan Minh là cao thủ dừng kiếm. Nhất điệp tri thu cũng không phải là chiêu thức phức tạp, nhìn qua là có thể dùng có gì ngạc nhiên.” Hoa Cô không kiên nhẫn nói: “Hơn nữa, các người lại chưa chân chính thấy qua nhất điệp tri thu, bấy quá là nghe lời đồn đoán, làm sao biết nhất điệp tri thu của người trộm kiếm kia là chính tông hay không chính tông đâu?”

Chương Thừa Hiên lúc này nhưng không phản bác, hử lạnh một tiếng: “Tóm lại... Diệp gia cũng thế, Thượng Quan Minh cũng thế, dù sao người Trung Nguyên các người đều cá mè một lứa!”

“Thối lắm!” Hoa Cô trừng mắt: “Ta thấy cũng chưa thấy qua Thượng Quan Minh! Như thế nào lại “Một lứa”?”

Hai người bọn họ làm cho nào nhiệt. Lưu Trưng ở một bên căn bản không để ý tới. nàng nghĩ nghĩ, lại đem chuyện mình nghe được về Thượng Quan Minh từ Thượng Quan Hâm nói ra một lần.

...

Kỳ thật ta cũng không xác định, ta chỉ biết giống như đối với binh khí đặc biệt chấp nhất. Không ngừng ở xung quanh tìm kiếm thần binh lợi khí. Nghe nói mấy tháng trước hử có được một thanh bảo kiếm, liền bế quan ba tháng nghiên cứu tu luyện. Sau hử xuất quan liền có chút cổ quái. Có một lần, ta thấy...”

....

“Hử giống như đang dùng con của hử luyện công...”

...

“Ân, cũng không biết là cái gì tà công... Bất quá, tuy rằng hử có được thần bí bảo kiếm, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy công khai, cũng chưa ai thấy qua. Hơn nữa, còn luôn một lòng nhớ thương Lăng Vân kiếm, cũng không biết là vì cái gì...”

...

Lần này, Chương Thừa Hiên cũng không nói cái gì nữa.

Nhưng Hoa Cô nghe nói xong lại có nghi hoặc.

“Thượng Quan Minh trộm kiếm của các người, lại đang luyện tà công... Rốt cuộc là vì cái gì đâu? Kỳ quái chẳng lẽ Công phu Thượng Quan gia trăm năm truyền lại còn chưa đủ lợi hại?”

Lưu Trưng căn bản vốn chưa suy nghĩ cẩn thận điểm này, nhưng nghe Hoa Cô nói những lời này, lại đột nhiên có ý tưởng kỳ quái.

“Nói không chừng, thật sự là công phu Thượng Quan gia không đủ lợi hại.”

“Có ý tứ gì?”

Lưu Trưng lúc này không giải thích nữa, chỉ là nói: “Chờ lên núi hỏi qua cha ta liền biết.”

Đương lên núi càng về sau càng không dễ đi, nhất là trước đó không lâu có mưa đá, lại phát sinh tuyết lở, đường đi sớm bị chôn không nhìn thấy. Cũng may Chương Thừa Hiên mang theo tuyết lang. Khứu giác của tuyết lang rất tinh, lại vô cùng thông minh. Chạy đi dò xét mấy vòng, lúc sau mang bọn họ lòng vòng mấy lượt thể nhưng tìm được một đường mòn lên núi.

Lần này, Lưu Trưng rút cuộc nhìn thấy chân chính diện mục của Thiên Tiêu Phong.

Giống như ở trên đám mây. Xung quanh đều là mây mờ lượn lờ, cái gì cũng không thấy rõ lắm, đập vào mắt cái gì cũng là tuyết trắng, dấu vết gì cũng không có. Càng đi về phía trước, liền nhìn thấy một khối đá lớn dựng đứng. Mặt kia lõm chằm, mặt còn lại trơn nhẵn như gương, thành một thạch bích. Dưới thạch bích thể nhưng có một người đang ngồi. Toàn thân người nọ bị băng tuyết bao trùm, vẫn không nhúc nhích, chỉ vươn một tay dán lên mặt trên của thạch bích, không biết tại sao.

Hoa Cô thấy thế nhưng không hề tỏ vẻ kinh ngạc, chính là nói: “Nha, Đó chính là cha người.”

Lưu Trưng thấy thần sắc nàng vẫn bình thường, cũng yên tâm.

Nhưng Chương Thừa Hiên ở một bên lại đột nhiên hét ta một tiếng: “Cái kia... Đó là

Lưu Trưng cũng nhìn thấy.

Nguyên lại một mặt khác của tảng đá lớn căn bản không phải là thạch bích trơn nhẵn! Tảng đá bên trong nguyên bản là trống rỗng, chính là bên ngoài đã kết một tầng băng dày. Băng bao lấy toàn bộ khối đá, giống như cùng một thể với tảng đá vậy, tạo thành một mảnh trơn nhẵn giống như thạch bích.

Cái này đương nhiên không đủ để cho Chương Thừa Hiên kêu to thành tiếng.

Chân chính quỷ dị chính là, bên trong khối băng thể nhưng có khảm một người.

Người nọ trắng bệch như tuyết, nhắm mắt dường như, giống như Diệp Lâm Phong ở bên ngoài, đều ngồi ngay ngắn trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, không biết sinh tử. Hắn chỉ đưa ra một bàn tay, lòng bàn tay dán băng dày giống như đang vịn khí ngăn cản.

Chương Thừa Hiên lão đảo đi qua, thanh âm có chút phát run.

“Phủ chủ!”

68. Chương 68: Hàn Băng

Nhưng phản ứng của Chương Thừa Hiên liền biết, người bị đóng băng bên trong tảng đá chỉ là phủ chủ của U Minh phủ.

Lưu Trưng cũng đi theo, đến gần vài bước, nhưng nàng là xem cha của mình, Diệp Lâm Phong. Diệp Lâm Phong vốn là không nhúc nhích, lại dường như cái gì cũng đều cảm nhận được, đột nhiên giật giật mí mắt cơ hồ cũng bị băng kết đóng lên.

Vài lần sau, hắn cuối cùng cố sức mở mắt, quay đầu nhìn thoáng qua.

“Trưng nha đầu.”

“Ân...”

Lưu Trưng vốn có đầy nghi vấn, lúc này đột nhiên không biết hỏi từ đâu.

Thanh âm của Diệp Lâm Phong có chút khàn khàn, giống như hồi lâu không mở miệng nói chuyện nhiều. Hắn lại dừng trong chốc lát, mới thở dài chậm rãi nói: “Băng này... Đóng càng ngày càng mãnh liệt, ta cũng mau.... không chống đỡ nổi nữa...”

Chương Thừa Hiên chính là úp người vào băng cứng thử sờ soạng, nghe xong những lời này đột nhiên quát to một tiếng, vận khởi khí đánh một kích mãnh liệt vào khối băng kia. Một kích kia sử dụng toàn bộ chân lực. Nếu là đổi thành một tảng đá lớn chỉ sợ đã sớm bị đánh trúng đập nát, nhưng mặt trơn nhẵn kia lại không phản ứng chút nào, chỉ có mặt sau của tảng đá là có mấy viên đá nhỏ lăn xuống dưới.

Diệp Lâm Phong nhìn hắn một cái, nhưng thật ra không mở miệng nói chuyện.

Nhưng Hoa Cô lại không nhịn được vừa cười nói: “Nói người ngọc, người đúng là ngọc thật! Ngay cả phu quân ta cũng không có biện pháp. Người, một tiểu bạch kiểm trẻ tuổi còn cần đi lên góp vui!”

Một kích của Chương Thừa Hiên không ăn thua, sắc mặt âm trầm lợi hại.

“Không có biện pháp? Căn bản là không muốn có biện pháp mới đúng chứ? Diệp Lâm Phong, hần lại tốt bụng như vậy? Chỉ sợ sẽ là hần đem phủ chủ nhà ta nhốt bên trong tảng đá này!”

“Này! Người rốt cuộc có biết đạo lý hay không? Có đầu óc hay không?”

Tính tình Hoa Cô vốn ngang ngược, đối với người nàng thích thường thường bị trào phúng vài câu, đối với người nàng không thích. Vậy chắc chắn càng không biết khách khí. Lúc này nàng thấy Chương Thừa Hiên càng tức giận sôi ruột, lại càng cảm thấy thú vị.

Lưu Trưng đương nhiên biết bản tính của nàng, cũng lười tham dự cuộc tranh luận của nàng cùng Chương Thừa Hiên. Nàng chính là đến gần khối băng cứng, lại cần thận dò xét một phen.

Càng tới gần khối băng, liền càng cảm thấy được một trận hàn ý thấu đến tận xương. Cái lạnh này đều không phải là băng tuyết bình thường mang đến. Hàn ý kia nhập vào thân thể, chui vào máu thịt, đông cứng xương cốt, làm cho người ta có một loại đau đớn chua xót khó nhịn. Lưu Trưng chỉ mới đứng trong chốc lát đã có chút chống đỡ không nổi, nhịn không được lui vài bước.

“Trưng nha đầu, đứng xa một chút đi.”

Diệp Lâm Phong cũng nhắc nhở một câu.

“Đây là... Sao lại thế này?” Lưu Trưng thấy Diệp Lâm Phong chỉ nhìn nàng nhưng không đáp, hình như là có ý muốn kiểm tra nàng, liền lại nghĩ ngợi, mới nói: “Hay là trên núi này có cái gì đó lợi hại?”

Diệp Lâm Phong vuốt cằm nói: “Có hàn đàm.”

“Vậy hàn đàm..”

“Liền ở chỗ này.”

Lưu Trưng đột nhiên cả kinh: Vậy cả hàn đàm đột nhiên biến thành khối băng cứng?

Nghe Diệp Lâm Phong nói như thế, Lưu Trưng thật ra thật sự không đoán được rốt cuộc đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì. Chính là trong lòng mơ hồ cảm nhận được, hết thấy đều cùng với công phu quỷ dị của U Minh phủ có liên quan. Nhưng vừa chuyển ý niệm, Lưu Trưng lại nhớ đến lúc lên núi; Hoa Cô vẫn nói lẩm bẩm vị phủ chủ này là “Không hay ho lão nhân”....

Lưu Trưng đại khái có điểm hiểu được.

Xem ra U Minh phủ chủ sau khi gặp người trộm kiếm sư dụng “Nhất diệp tri thu” cũng nhân định là Diệp Lâm Phong đánh cắp bảo kiếm. Hần quyết định tự mình xử lý việc này, liền một mình đi tới Trưng Nguyên, tìm tung tích của Diệp Lâm Phong. Sau lại, chẳng biết tại sao hai người lại lên Thiên Tiêu Phong, hoặc là căn bản U Minh phủ chủ hẹn Diệp Lâm Phong lên so đấu. Tiếp theo, chiếu theo tính tình quyết tuyệt của U Minh phủ nhân, đại khái căn bản sẽ không nghe người ta giải thích, một lời không hợp liền cùng Diệp Lâm Phong đánh nhau.

Hai người đều là cao thủ, so đấu so với người bình thường trong võ lâm phải hung hiểm hơn rất nhiều.

Đâu chỉ khiến cho phản ứng xung quanh tuyệt đối là kinh thiên động địa, trong cuộc chiến hết thấy toàn bộ cũng có thể chỉ ở dưới một chiêu thức toàn bộ bị hủy diệt. Cái khác cũng thôi, nhưng cổ tình trên núi này có một hàn đàm. Hàn đàm kia có lẽ có cái gì cổ quái, hoặc có lẽ cùng hàn khí U Minh phủ dưỡng cùng công phu có điểm chung, có lẽ là Phủ chủ của U Minh phủ muốn mượn lực của hàn đàm, hoặc hần dưới tình huống vô ý thức dẫn động hàn đàm. Tóm lại...

Dưới cơ duyên xảo hợp, hần ngã đại môi.

——Mua dây buộc mình, chính mình đem mình nhốt ở bên trong tảng băng cứng.

Lưu Trưng đơn giản đem suy đoán ở trong lòng nói ra.

Diệp Lâm Phong nghe xong, trên mặt hơi có ý cười: “Ồ trong chốn giang hồ rèn luyện một hồi, nhưng thật ra có tiến bộ.” Bất quá dù sao Lưu Trưng chính là đoán mà không cơ sở, tuy rằng cùng đoán đúng hơn phân nửa, nhưng cũng còn có mấu chốt không thể nghĩ đến. Vì thế Diệp Lâm Phong giải thích lại một lần.

Kia đều không phải hàn đàm bình thường, nhưng phủ chủ U Minh phủ lại liếc mắt nhìn một cái, chỉ nghĩ đến giống như những tầm thường như hàn tuyền, hàn ngọc là bảo bối có lợi với hàn độc của hắn. Sau đó hắn mới hiểu được kia thật sự là bảo bối nhưng cũng không phải bình thường bảo bối mà là thiên tài địa bảo ngàn vạn năm mới hình thành, mà hắn căn bản không thể nắm trong tay.

Thiên Tiêu Phong sở dĩ hàng vạn năm tuyệt không tan, nguyên nhân liền là bởi vì hàn khí của hàn đàm quanh năm vờn trên đỉnh núi, nhưng bởi vì địa thế của núi này kỳ lạ, cùng hàn đàm tạo thành một thế cục hình ao, hàn khí vì thế chỉ ngưng tụ ở đỉnh núi, không ảnh hưởng quá mức tới chân núi.

Phủ chủ U Minh phủ thông minh bị thông minh lắm, tự cho là tìm được chiến cuộc có lợi cho bản thân mình, lại không nghĩ rằng, dưới trận đấu đem thế cục của đỉnh núi cải biến không nói, còn tai họa tới bản thân. Hai người đấu đến chỗ mấu chốt, phủ chủ lui tới phía dưới tảng đá, phát ra chân lực dẫn động nước trong hàn đàm, muốn ngưng thành băng làm vũ khí công kích Diệp Lâm Phong. Nhưng nước trong hàn đàm vừa được dẫn lên, hắn liền biết là mình sai lầm rồi.

Nước trong hàn đàm băng hàn đến tận xương căn bản không chịu được không chế. Đầu tiên hàn khí phát ra từ tay hắn nhanh chóng ngưng kết thành băng! Hắn bị ép lui xuống từng bước. Tầng băng kia từng tầng từng tầng tới gần, thẳng đến khí hắn không thể lui mới phát hiện chính mình đã bị nhốt bên trong tảng đá!

Diệp Lâm Phong đối chiến đương nhiên không chỉ đứng nhìn không nhúc nhích.

Phản ứng đầu tiên của hắn là lấy Lăng Vân kiếm ngăn thế công, nhưng trong chốc lát phát hiện hàn băng kia thế nhưng không công tới bản thân mình mà ngược lại toàn bộ đánh về phía đối thủ. Diệp Lâm Phong dưới kinh hoàng, nhưng lại rất nhanh hạ quyết định. Dù sao hắn cùng người này không có thù hân, chỉ là một hồi hiểu nhầm, lúc này tình huống nguy cấp, hắn tự nhiên ra tay cứu giúp.

Hắn phi thân lên, liên tiếp xuất chiêu Lăng Vân kiếm pháp.

Nhưng càng ra chiêu hắn lại càng là kinh hãi.

Theo lý mà nói, công lực của hắn thâm hậu, trong chốn giang hồ ít có địch thủ, chính là chỉ một băng căn bản không có biện pháp ngăn cản thế công của hắn, Nhưng liên tiếp dưới mấy chiêu, thế nhưng ngay cả miếng băng mỏng cũng không thể đánh được! Dưới tình thế cấp bách, Diệp Lâm Phong cuối cùng xuất chiêu tuyệt sát của hắn——

Nhất diệp tri thu!

Mũi kiếm dừng ở phía trên hàn băng, phát ra thanh âm chói tai.

Nhưng...

Cũng chỉ gây ra một vết kiếm.

Tuyệt chiêu của hắn không những không thể đem hàn băng phá vỡ, ngược lại, lúc một chiêu này hạ xuống, hàn băng đã hoàn toàn đem toàn bộ xung quanh đông lạnh, đem phủ chủ nhốt chặt trong tảng đá.

Diệp Lâm Phong ở ngoài hàn băng hoàn toàn ngây dại.

Mà phủ chủ ốt bên trong hàn băng cũng hoàn toàn sửng sốt.

Hắn sửng sốt không là bởi vì lần tự hại bản thân này mà là bởi vì hắn chân chính thấy được “Nhất diệp tri thu”. Hơn nữa, “Nhất diệp tri thu” này căn bản không phải là “Nhất diệp tri thu” mà hắn từng gặp qua.

Đến đây hắn hoàn toàn hiểu được là mình tìm nhầm người.

Một hồi so đấu, không phân thắng bại sinh tử, ngược lại đem phủ chủ U Minh phủ nhốt tại nơi này. Cũng may tuy rằng cách một tầng hàn băng, hai người vẫn có thể miễn cưỡng theo đuổi, lấy tay làm bút khoa chân múa tay. Về sau cứ thế mà tấn gấu với nhau, vì thế Diệp Lâm Phong cũng không rời đi nữa.

“... Sau ta lại cùng với mẹ của người ở tại trên núi mấy tháng.” Diệp Lâm Phong tiếp tục nói: “Chúng ta suy nghĩ rất nhiều biện pháp lại đều không thể suy chuyển được khối băng đá này. Tay của mẹ người cũng bởi vì cây mạnh muốn phá băng mà mới bị phé đi.”

Không phá được hàn băng, hàn băng nhưng không chỉ che lại hang đá đơn giản như vậy.

Hàn đầm từ hàng vạn năm nay không có địa thế giới hạn, không ngừng khuếch tán lớn mạnh. Từng tầng mở ra, thậm chí ảnh hưởng đến toàn bộ dòng nước trên núi tuyết. Cái khác thôi không nói, cổ tỉnh phủ chủ bị nhốt trong đó, hàn khí nhập thể, căn bản không thể chống đỡ nổi. Diệp Lâm Phong chỉ có thể tự mình thủ tại chỗ này, cùng phủ chủ nội ứng ngoại hợp, phân công nhau lấy chân lực trong cơ thể kiềm chế hàn khí đang liên tục khuếch tán. Lúc đủ lực thì hai người cùng chống đỡ, thời gian còn lại thì thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Nhưng trải qua mấy tháng, bọn họ đều sắp kiệt sức.

Chương Thừa Hiên đã sớm bị nghe choáng váng, lúc này vội truy vấn nói: “Vậy rốt cuộc có... còn biện pháp nào không... Phá vỡ?”

“Chúng ta suy nghĩ biện pháp mấy tháng đều không thể nghĩ ra được, người nói có biện pháp nào không?” Hoa Cô lại nói: “Người chết tâm này đi. Ngay cả lão đầu tử nhà người cũng đều buông tha. Hẳn bị giam mấy tháng, chỉ có thể vận khí ở trong hang đá, lấy cây cỏ trong đó làm thức ăn. Hiện tại cũng sắp không cầm cự được.”

Về phần phủ chủ có pháp hoa đưa tin đặc biệt, đương nhiên cũng là phủ chủ để cho Diệp Lâm Phong bản ra. Hẳn cho gọi người tiến lên hẳn là muốn công đạo hậu sự.

“Phủ chủ, hẳn... Như thế nào lại không sớm cho chúng ta đi lên. Có lẽ... Có lẽ còn có thể nghĩ ra biện pháp gì!”

“Ngay cả hại đại cao thủ như bọn họ cũng đều không có biện pháp gì, gọi người tới thì có tác dụng gì? Hơn nữa nơi này dù sao cũng là Trung Nguyên, U Minh phủ các người giống chống khua chiêng chạy tới nơi này, bọn danh môn chính phái kia còn không nhân cơ hội này diệt các người?” Hoa Cô liếc Chương Thừa Hiên một cái, nói: “Tóm lại, người đã đến đây thì xem hẳn còn có cái gì muốn nói với người đi.”

Chương Thừa Hiên rốt cuộc yên tĩnh trở lại.

Lão nhân đầu bạc ngồi bên trong hàn băng vẫn nhắm mắt này giờ cũng từ từ mở mắt.

Chuyện của U Minh phủ giờ xem như rõ ràng, nhưng vấn đề Thượng Quan Minh vẫn như cũ còn chưa có giải quyết. Lưu Trưng nghĩ đến chuyện chính mình muốn hỏi, liền xoay người đem chuyện có liên quan đến Thượng Quan gia kể cho Diệp Lâm Phong nghe một lần. Chính là nói đến chỗ mấu chốt, Chương Thừa Hiên ở bên kia lại đột nhiên kêu một tiếng.

“Diệp... Diệp đại hiệp! Phủ chủ nhà ta có chuyện muốn nhờ!”

“Chuyện gì?”

Lưu Trưng cùng Diệp Lâm Phong nhìn về phía khối hàn băng trong suốt.

Lão nhân ở bên trong tuy rằng sắc mặt mệt mỏi, nhưng thần thái lại an tường. Hắn cố sức giơ lên một ngón tay, cực kỳ thông thả viết lên bốn chữ ở mặt băng.

——Lăn Vân kiếm pháp.

Diệp Lâm Phong đột nhiên nở nụ cười.

Thời gian ở chung được mấy tháng, bọn họ với nhau đã sớm có ăn ý. Diệp Lâm Phong tự nhiên hiểu ý tứ của bốn chữ này. Lưu Trưng còn có chút nghi hoặc, lại nghe thấy Diệp Lâm Phong nói với nàng: “Trưng nha đầu, có mang theo Lăng Vân kiếm không?”

“Mang theo.”

Lưu Trưng gật gật đầu.

“VẬY NGƯỜI LIỀN...”

“LƯU TRƯNG ———”

Nửa câu sau Diệp Lâm Phong còn chưa có nói ra khỏi miệng, đã bị một tiếng gọi to đột nhiên cắt đứt.

Là tiếng của Nam Cung Nhã!

Trong lòng Lưu Trưng kinh ngạc, theo tiếng gọi quay đầu lại, thế nhưng thấy được Nam Cung Nhã.

Nhưng bộ dạng của Nam Cung Nhã thật sự làm cho người ta đau lòng.

Tóc nàng tán loạn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, dưới chân bước đi cũng không vững, tựa hồ tùy lúc có thể bị ngã xuống. Trên người tuy rằng khoác một chiếc áo choàng đỏ thẫm, nhưng trên áo choàng tất cả đều là vụn băng, chặt vật không chịu nổi.

“LƯU TRƯNG... MAU... BỌN HỌ...”

Lưu Trưng căn bản không nghe được nàng nói cái gì. Nàng nhìn thấy Nam Cung Nhã trong nháy mắt liền bỏ chạy lên.

Nàng vốn cho rằng bản thân đối với mọi chuyện xung quanh thật sự đậm, không có thể có gì nhiều loạn lòng của nàng. Nàng vốn cho rằng có thể thuyết phục bản thân, thân thể Nam Cung Nhã không tốt, lại bị thương nặng, chỉ có thể ở dưới chân núi, ở bên người Nam Cung huynh đệ mới có thể an toàn vô sự, mới có thể dần dần bình phục, mới có thể có một ngày hai người được gặp lại nhau. Trong mấy ngày này, nàng luôn suy nghĩ chuyện của U Minh phủ, suy đoán chuyện của Thượng Quan Minh, cô đơn lại buộc chính mình không cần suy nghĩ đến Nam Cung Nhã.

Nhưng vào giờ khắc này...

Nàng lại đột nhiên hiểu được, từ trước kia những thứ như là bình tĩnh, thứ như là đậm mạc bình yên, đều chỉ là bởi vì lúc trước nàng chưa có gặp được Nam Cung Nhã. Nàng càng hiểu được, chính mình vẫn bức bách bản thân không cần suy nghĩ đến là bởi vì căn bản không dám nghĩ đến, sợ hãi suy nghĩ. Nàng lo lắng nếu thật sự theo đuổi cảm tình thì chính mình thật sự sẽ liều lĩnh chỉ muốn trở về bên người Nam Cung Nhã.

Nàng không thể không có nàng.

Nàng nghĩ muốn từ nay về sau cùng nàng sớm tối ở gần nhau cùng một chỗ, không muốn chịu thêm nỗi khổ bị chia lìa.

Nàng chạy đi lên.

Chờ nàng rốt cuộc chạy tới bên người Nam Cung Nhã, nàng ngừng lại, rõ ràng đã có thể thấy trong mắt Nam Cung Nhã vẻ kích động của bản thân, nhưng nàng lại có chút lo lắng. Đây có thể là ảo giác của mình hay không, cho mình một mộng đẹp. Nam Cung Nhã như thế nào lại ở nơi này? Như thế nào lại xuất hiện trước mặt nàng vào lúc này?

Lưu Trưng thử đưa tay ra dò xét, muốn đem người trước mắt kéo vào ngực mình. Nhưng nàng mới đụng đến áo choàng, Nam Cung Nhã đột nhiên bị người kéo ra.

“DIỆP LƯU TRƯNG, NGƯỜI NẾU DÁM CHẠM VÀO NÀNG, TA SẼ GIẾT NGƯỜI!”

Lưu Trưng ngăn người, quay đầu mới phát hiện, nguyên lai ngay ở phía sau Nam Cung Nhã, dần dần có rất nhiều người tới. Nam Cung Tụng vừa mới chạy tới, thở hồng hộc đem Nam Cung Nhã kéo ra, còn hướng nàng trợn mắt. Tiếp theo đi tới về mặt âm trầm Nam Cung Phong, Nam Cung Vô Nhai cau mày nhìn xung quanh, về mặt âu sầu của Nam Cung phu nhân... Cuối cùng đi theo tới còn có Thượng Quan Minh ngoài cười nhưng trong khôn cười cùng với Thượng Quan Sách Vân thần tình đầy căm hận.

“NAM CUNG SỰ ĐỆ, NGƯỜI XEM LÃO PHU NÓI CÓ ĐÚNG HAY KHÔNG?”

Thượng Quan Minh đương nhiên sẽ không đem tiểu nhân vật như Lưu Trưng để vào trong mắt. Ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Lâm Phong.

“Cái gọi là ‘Kiếm thần’... Ha Ha bắt quá là yêu nhân cầu kết với U Minh phủ!”

69. Chương 69: Múa Kiếm

Thượng Quan Minh nói ra như vậy, Lưu Trưng một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Nàng chính là có chút tiếc nuối, vừa rồi vội vàng trong lòng, quên hỏi cha nàng một chuyện trọng yếu.

——Về chuyện trận chiến nhiều năm trước gây khiếp sợ vô lâm. Kiếm thần Diệp Lâm Phong cùng Thượng Quan Minh, gia chủ Thượng Quan thế gia quyết đấu.

Bất quá, dù sao lúc này Thượng Quan Minh cũng đến đây rồi, rồi lại giống như căn bản cũng không tất yếu cần hỏi lại.

Lưu Trưng thở dài chỉ đi nhìn Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã đã muốn bị Nam Cung Tụng kéo sang một bên. Nam Cung Tụng thay nàng phui vụn băng cùng tuyết đọng trên áo choàng, thậm chí còn thay nàng sửa sang lại mái tóc đã có chút hỗn độn, lúc này mới bắt đầu lẩm bẩm nói: “Rõ ràng có đệ tử lên mở đường, ngươi lại cố tình muốn ăn đau khổ tự mình đi. Thân mình cũng chưa dưỡng tốt liền liều mạng chạy lên phía trước. Ta cùng đại ca ở phía sau gọi nửa ngày cũng không trả lời. Ngã thành như vậy, chỉ vì...” Nói đến đây, hắn nhin không được liếc nhìn Lưu Trưng một cái, hừ lạnh một tiếng nói: Áo choàng của ngươi ướt hết rồi, cởi ra đi. Khoác thêm của ta đi.”

Nam Cung Nhã phảng phất giống như không nghe thấy, chỉ nhìn Lưu Trưng. Nàng hình như muốn tránh thoát Nam Cung Tụng đi về hướng Lưu Trưng, nhưng lại nhin không được nhìn thoáng qua phụ phụ Nam Cung Vô Nhai, lại dừng lại bước chân.

Lưu Trưng hiểu được lòng nàng có cố kỵ, cũng không kiên trì đem nàng kéo lại bên cạnh mình, chỉ cởi áo choàng trên người mình đưa cho Nam Cung TỤNG.

“Không cần ngươi vờ hảo tâm!”

“Của ta càng vừa người.”

Nam Cung TỤNG ngăn người, Lưu Trưng cũng đã đem áo choàng nhét vào tay hắn, xoay người bước đi.

“Này, Ai...”

Nam Cung Nhã muốn nói chút gì, nhưng nhìn chiếc áo choàng, lại nhin không được đưa tay lấy ra từ trong tay Nam Cung TỤNG.

Vàn ẩm, còn mang theo ẩm áp trên người Lưu Trưng.

Chính là ôm vào ngực, thật giống như đem toàn bộ đầu đón rét lạnh trên người nàng tiêu trừ hết vậy

Nam Cung Nhã ngẩng đầu lên đã thấy Lưu Trưng đi về phía trước hàn băng.

Lúc này, Nam Cung Nhã đột nhiên phát hiện một người quen thuộc. Đó là... Nàng mở to hai mắt nhìn, chỉ ngây ngốc nhìn. Trong khoảng thời gian ngắn bị ngây dại.

Nam Cung TỤNG thở dài: “Nếu... Nếu nàng cho ngươi, vậy liền khoác đi.

Nam Cung Nhã nhìn trong chốc lát, theo bản năng khẽ gọi một câu: “Sư Phụ?”

Sư phụ của nàng, Hoa Cô chính là đang cúi người nói nhỏ cùng Diệp Lâm Phong cái gì đó. Diệp Lâm Phong nghe xong, sắc mặt khẽ động, ý vị thâm trường liếc nhìn Lưu Trưng một cái.

“Trưng nha đầu, áo choàng của ngươi đâu?”

“Tặng cho người rồi.”

Diệp Lâm Phong cười cười, cũng không hỏi lại chuyện áo choàng mà lại nói: “Đúng rồi vừa rồi Thượng Quan Minh nói gì đó.”

Sắc mặt Thượng Quan Minh rất khó nhìn.

Hắn mang theo một đám người, tốn thời gian lên núi chính là vì chứng minh người được thể nhân ca tụng là “Kiếm thần” kỳ thật là một “Yêu tà”.

Lúc trước ở Hoài Diệp thành Lưu Trưng cùng với Nam Cung Nhã chạy trốn, hắn đến Nam Cung gia náo loạn một phen, vốn chỉ là muốn phái người đuổi bắt liền thôi, nhưng vừa rời Hoài Diệp Thành, liền nhận được tin tức của Diệp Lâm Phong. Bởi vì vội vã đuổi tới, hắn chỉ kịp gọi theo Nam Cung gia, hai đại thế gia còn lại cách xa, cũng chỉ có thể đành bỏ qua. Nhưng lại không nghĩ rằng, hắn đều đã nói đến mức này, nhưng Nam Cung Vô Nhai thế nhưng một chút cũng không tiếp nhận.

Hay là Nam Cung Vô Nhai thật sự cùng Diệp gia có liên quan?

Không có khả năng, Diệp Lưu Trưng rõ ràng là nữ tử, lại lừa dối Nam Cung Nhã, vô luận như thế nào cũng đều đánh lên thể diện của Nam Cung gia. Hắn cũng không tin Nam Cung Vô Nhai thế nhưng thật sự cứ như vậy bỏ qua.

Trong lòng Thượng Quan Minh trấn định lại, tiếp tục nói: “Lão phu là nói người cầu kết tà đạo, chính là yêu nhân! Người chính đạo... Mỗi người đều muốn tiêu diệt!” Diệp Lâm Phong nghe xong chỉ cười nói: “Thật sự là kỳ quái, ta cầu kết với tà đạo?” Thượng Quan Minh hừ lạnh một tiếng: “Người còn không thừa nhận? Không quan hệ. Lão phu đều có nhân chứng!” Nói xong hắn tránh ra mấy bước, hướng phía sau hô một câu: “Liêu tổng tiêu đầu, người đến xem, cái tên tiểu bạch kiếm kia có phải chính là tên ẩn núp ở trong tiêu cục, hại cả nhà người không?”

Lưu Trưng nghe được “Liêu tổng tiêu đầu” nhưng thật ra ngây ngẩn cả người.

Nàng không nghĩ tới, Liêu Uy của Long Hưng tiêu cục cũng tới, còn thành nhân chứng của Thượng Quan Minh. Lại nhìn Chương Thừa Hiên, sắc mặt hắn trầm xuống, nhưng không có nửa phần sợ hãi, thậm chí có loại khí phách “Mình làm mình chịu”. Hắn vốn là người của U Minh phủ, lại nhìn thấy bộ dáng này của hắn, liền không khó biết được, chỉ sợ hắn thật sự đem Long Hưng tiêu cục diệt môn...

“Là.... Hắn.”

Mấy tháng không thấy, Liêu Uy biến hóa khá lớn. Từ đầu đến chân gầy gò, hai mắt vô thần, giống như cả người đều mất đi hồn phách, so với khi đánh mất bằng tâm y phải suy sụp hơn nhiều lần, cả người không hề có chút sinh lực.

Nam Cung Nhã thấy cũng cả kinh, theo bản năng đi về phía trước hô một tiếng: Liêu bá bá...”

Liêu Uy nghe tiếng quay đầu, nhìn thấy Nam Cung Nhã lại cũng chỉ giật mình sửng sốt trong giây lát, sau đó không phản ứng chút nào.

Bộ dạng Diệp Lâm Phong vẫn không thêm để ý: “Hắn là người của U Minh phủ thì liên quan gì đến ta? Hắn ở trên núi nên ta cầu kết với yêu nhân? Vậy người ở chỗ này, chẳng phải người cũng cầu kết với yêu nhân?” Hoa Cô cũng nhô đầu ra vô gộp vui nói: “Không không, hắn so với cầu kết yêu nhân còn đáng giận hơn! Bởi vì hắn nha, thế nhưng không biết xấu hổ đi trộm thứ của yêu nhân mà hắn khinh thường nhất! Có phải hay không, Thượng Quan gia chủ?”

Thốt ra lời này, Chương Thừa Hiên tựa hồ mới kịp phản ứng lại, vội vàng bước ra.

“Thượng Quan Minh, kẻ tiểu nhân kia! Đem giao Nguyệt Phách kiếm của U Minh phủ chúng ta ra đây!”

“Nói hươu nói vượn!” Thượng Quan Minh tức giận đến râu cũng rung động: “Tà ma ngoại đạo các người vì muốn tỏ mình trong sạch thế nhưng nghĩ muốn nói xấu lão phu. Thật sự là đáng giận đến cực điểm!”

Diệp Lâm Phong rút cuộc đứng lên.

“Trưng nha đầu.”

“Àn?”

“Vừa rồi ta cong chưa nói xong đã bị nha đầu kia ngắt lời.” Diệp Lâm Phong lại nhìn thoáng qua Nam Cung Nhã, tựa tiểu phi tiểu nói: “Nếu Lăng Vân kiếm ở trong tay người, vậy Lăng Vân kiếm pháp người học như thế nào rồi?”

“Kiến chiêu, thân pháp coi như nhớ rõ ràng.”

“Hảo.” Diệp Lâm Phong có chút vừa lòng vuốt cằm: “Vậy người liền đứng ở chỗ này, múa luyện Lăng Vân kiếm pháp một lần cho hàn băng lão nhân nhìn xem.”

Lưu Trưng lúc này mới hiểu được, nguyên lai U Minh phủ chủ viết xuống bốn chữ “Lăng Vân kiếm pháp” là muốn trước lúc lâm chung có thể nhìn lại một lần Lăng Vân kiếm pháp nổi danh thiên hạ. Hắn cũng là cao thủ tự nhiên nhìn Lăng Vân kiếm pháp sẽ có ghi nhớ hoặc là bởi vì hắn từng bị “Nhất diệp tri thu” giả đánh lừa, đối với Lăng Vân kiếm pháp chân chính có chấp nhất, chỉ sợ so với người bình thường phải sâu hơn một tầng.

Chẳng qua....

“Vậy bọn họ...”

“Thượng Quan Minh là đối thủ của ta, ta đương nhiên tự mình đối chiến.”

Chỉ thấy cả người Diệp Lâm Phong phát ra kinh lực, đem băng tuyết đọng trên người vỡ nát, lại khôi phục khí thế của “Kiếm thần”, thứ duy nhất thiếu chính là Lăng Vân kiếm! Lưu Trưng nhớ lại, đang muốn đem Lăng Vân kiếm trong tay đưa lên, thì đã thấy Diệp Lâm Phong duỗi tay thò vào trong tuyết, xạch một tiếng thế nhưng rút ra một thanh kiếm!

Thanh kiếm ở trong tuyết trắng phát sáng rực rỡ, chiếu làm cho người ta đau mắt.

Thân kiếm so với bảo kiếm bình thường nhẹ hơn nhiều, mà mũi kiếm có hàn khí bức người, sắc bén lóa mắt.

Lưu Trưng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

“Thanh kiếm kia là...”

Hoa Cô nói: “Lăng Vân kiếm.”

“Vậy thanh kiếm này...”

“Ai bảo người Lăng Vân kiếm chỉ có một? Lăng Vân kiếm vốn là song kiếm.”

Lăng Vân song kiếm?

“Nhất hùng nhất thư (một trống một mái), cha người một thanh, ta một thanh.” Hoa Cô nhìn ra suy nghĩ của nàng, cười nói: “Thanh người đang cầm là Lăng Vân kiếm của ta. Lăng Vân kiếm trong tay cha người là của hắn.”

Diệp Lâm Phong hô nhỏ một tiếng, tung người nhảy lên.

“Thượng Quan Minh người bày ra nhiều chuyện như vậy, không phải là muốn đánh cùng ta một hồi? Đến đây đi, lúc này có nhiều người đứng ngoài làm chứng. Nếu người có thể thắng ta, người liền thành thiên hạ đệ nhất kiếm!”

Thượng Quan Minh đang nhíu mày, thế nhưng rất rõ ràng đứng ra lên tiếng.

“Hảo khiến cho lão phu hôm nay lĩnh giáo công phu của “kiếm thần”!”

Bên này, Lưu Trưng bất đắc dĩ hướng Hoa Cô nói: “Các người thật sự là...”

“Chúng ta?” Hoa Cô ngạc nhiên nói: “Là nói ta và cha người?”

“Àn?”

“Hai chúng ta làm sao vậy?”

“Lăng Vân kiếm.”

“Lăng Vân kiếm làm sao vậy?” Hoa Cô vừa tức nói: “Này, Lúc nói chuyện người không cần nói một nửa được không? Thật là tức chết người! Ta như thế nào lại sinh ra một nữ nhân (con gái) như người...”

Lưu Trưng nghe xong câu này, khựng lại một lúc.”

“Nếu không thích nữ nhân như ta, vậy liền đi chiêu cố người người thích đi.”

“Cái gì?”

“Nam Cung Nhã.” Lưu Trưng khó được nghiêm túc nói chuyện với Hoa Cô: “Thay ta nhìn nàng... Ta...”

“Đã biết! Người lo lắng nàng thôi.” Hoa Cô xoay người xem thường, cũng phi thân một cái. Phi thân bay về phía Nam Cung Nhã mà đi. Nhìn thấy Nam Cung Nhã ngốc nghếch nhìn nàng, Hoa Cô lại cảm thấy thú vị: Tiểu Nhã Nhã còn chưa biết thân phận của nàng đâu. Thừa cơ hội này, còn có thể lại trêu chọc nàng một chút!

Nhưng chờ đến khi Hoa Cô thật sự đi đến bên cạnh Nam Cung Nhã, ánh mắt Nam Cung Nhã lại dời đi.

Nàng khò hể ngốc ngốc nhìn Hoa Cô, không hề nghĩ hoặc trong lòng, không hề muốn đi tìm tòi nghiên cứu vì sao “Hoa Cô” sư phụ dạy nàng công phu lại ở nơi này, xuất hiện bên cạnh Lưu Trưng.

Toàn bộ thể xác và tinh thần của nàng đều bị một người khác hấp dẫn.

Đó là...

Lưu Trưng của nàng.

Váy nhạt, tóc đen cùng trâm cài trắng, bên trong tuyết trắng, cùng hàn băng như gương ở phía trước, tựa như cảnh đẹp trong mơ, giống như rời xa thế tục bên ngoài, bất nhiễm một hạt bụi.

Lại một tay cầm kiếm, bước chân nhẹ nhàng, kéo nhẹ một góc váy, giống như tước vân, phi điệp. sinh động như mây bay nước chảy, nhẹ nhàng uyển chuyển.

Nam Cung Nhã từ trước không thích đao kiếm, tổng cảm thấy, người mang theo đao kiếm sẽ không tự giác sinh ra một loại sát khí, lại nhìn các đệ tử thế gia luyện công bày trận đều có chút lỗ mãng thô bạo. Mặc dù đến như Nam Cung Tụng bình thường ham thích mới lạ, ngẫu nhiên lấy cảnh trúc để luyện công, Nam Cung Nhã cũng vẫn cảm thấy vạn biến bất ly tông (con nhà tông không giống lông cũng giống cánh), tuyệt không thấy được đẹp hơn bao nhiêu. Còn nữa, cây sáo của Nam Cung Tụng bị dính sát khí cũng không thua so với đao kiếm.

Nhưng lúc này Nam Cung Nhã thế nhưng cảm thấy được kiếm trong tay Lưu Trưng vô cùng đẹp dễ. Công phu nàng sử dụng cũng xinh đẹp giống như múa vậy. Nam Cung Nhã ngay cả chớp mắt một chút cũng không dám, chỉ vì sợ ở trong nháy mắt, liền bỏ lỡ thứ gì đó tuyệt diệu xinh đẹp.

Hoa Cô thấy Nam Cung Nhã nhìn thất thần, liền thúc thời không mở miệng trêu nàng, cũng quay đầu xem Lưu Trưng múa Lăng Vân kiếm pháp. Nhìn trong chớp lát, Hoa Cô thở dài: “Nhẹ nhàng nhanh chóng có thừa, tàn nhẫn (ngoan) lại không đủ.”

“Tàn nhẫn?”

“Đúng vậy.” Hoa Cô thật cao hứng, rốt cuộc làm cho Nam Cung Nhã dời chú ý, vội vàng giải thích: “Kiếm chỉ dùng để giết người, cũng không phải dùng để múa, đương nhiên quan trọng nhất là phải ‘ngoan’, lấy lệ khí kinh lực để áp chế...”

“Giết người?” Nam Cung Nhã hoảng sợ, ngắt lời Hoa Cô: “Chúng ta... Không muốn giết người, cũng sẽ không giết người.”

“Chúng ta?” Hoa Cô nhú mày.

“Ân.., Chúng ta.”

Hoa Cô nở nụ cười: “Nàng... cùng người là ‘Chúng ta’? Nhưng nàng cũng là cô người gia nha. Nam Cung gia các người tự xưng là trăm năm thế gia, như thế nào lại nhận chuyện kinh thế hãi tục này?”

“Tự nhiên là không thể chấp nhận!”

Nam Cung Tụng luôn đang nhìn chăm chăm. Lúc này đột nhiên nghe thấy một nữ nhân không hiểu từ đâu xuất hiện nói một câu như vậy, liền rất không khách khí tiếp nhận câu chuyện, nói ra một câu như vậy.

Hoa Cô mặc kệ không để ý tới hắn, nàng chỉ nhìn phản ứng của Nam Cung Nhã.

Nhưng Nam Cung Nhã lại căn bản không có ý muốn nói thêm.

Nàng vẫn nhìn Lưu Trưng, nhìn nàng từng chiêu từng chiêu, đem Lăng Vân kiếm pháp diễn luyện một lần.

70. Chương 70: Thắng Bại

Hoa Cô nhìn Lưu Trưng múa kiếm trong chốc lát, lại không nhìn được nhìn Diệp Lâm Phong cùng Thượng Quan Minh so đấu.

Tình hình hai người bọn họ so với Lưu Trưng chậm chạp hơn nhiều.

Lúc cao thủ so đấu, thường thường chỉ trong phút chốc liền có thể quyết định thắng bại, cho nên Thượng Quan Minh tuy rằng ứng chiến lại cũng chỉ tiến lên vài bước đứng cùng Diệp Lâm Phong, cũng không dám vọng động.

Diệp Lâm Phong lại cười nói: “Ra chiêu đi.”

Ánh mắt Thượng Quan Minh lộ tinh quang, hét lớn một tiếng, rút ra kiếm ở bên hông. Thân kiếm rất hẹp, lại dài nhỏ, quang hoa rực rỡ, vừa nhìn đã thấy là một thanh bảo kiếm.

Hoa Cô chờ giờ khắc này, nhìn chăm chăm hồi lâu lại không thấy phát hiện gì. Nàng đành phải quay đầu ra nhìn Chương Thừa Hiên. Chương Thừa Hiên cùng thừa dịp này đi từ chỗ hàn băng đi ra, híp mắt tập trung nhìn. Hoa Cô không kịp đợi, trực tiếp hỏi: “Thế nào? Rốt cuộc có phải Nguyệt kiếm gì đó của các người không?”

“Nguyệt Phách kiếm.” Chương Thừa Hiên sửa lại cho đúng, nhưng hắn nhìn hồi lâu, nhưng vẫn là lắc đầu: “Kỳ thật ta cũng không thể xác định.”

“Cái gì? Người không phải là U Minh phủ dao? Bảo bối chỗ các người cũng không biết?” Về mặt Hoa Cô bất khả tư nghị: “Sẽ không là cho tới bây giờ vẫn chưa thấy Nguyệt Phách kiếm đi?”

Về mặt Chương Thừa Hiên có vẻ xấu hổ, nhưng vẫn là gật đầu nói: “Đích xác là chưa thấy qua.”

Hoa Cô có chút hồng mắt.

“Nguyệt Phách kiếm là pháp khí truyền ngôi cho các đời phủ chủ. Đệ tử tầm thường như chúng ta nào có tư cách nhìn thấy! Mà ngay cả phủ chủ cũng sẽ cất giấu, căn bản là không lấy ra dùng!” Chương Thừa Hiên cảm giận nói.

“Nga? Cất giấu...” Về mặt Hoa Cô trào phúng: “Kết quả là giấu trên thân người khác rồi.”

“Người...”

“Tứ đại hộ pháp cũng không hơn gì cái này.” Hoa Cô nhún vai: “Người đã không biết vậy còn không đến hỏi lão nhân nhà người đi. Hắn cũng không phải là không biết đi?”

Chương Thừa Hiên lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng đi lại phía vách băng.

Kỳ thật Chương Thừa Hiên thân là tứ đại hộ pháp, tuyệt sẽ không cụng về vô năng như vậy. Toàn bộ chỉ bởi vì lúc này đột nhiên xảy ra nhiều biến cố, lại ngoài ý muốn gặp được phủ chủ làm tâm thần hắn phân tán, ngược lại suốt ngày bị Hoa Cô cười nhạo.

Chờ Hoa Cô quay lại bên kia nhìn, Diệp Lâm Phong cùng Thượng Quan Minh đã chiến thành một đoàn.

Một người là kiếm thuật trăm năm thế gia, kẻ tặc Thanh Phong kiếm pháp đã được truyền thừa từ nhiều đời Thượng Quan gia. Một người là thân mang kỳ công, dựa vào tự bản thân linh ngộ trở thành một thể hệ “Kiếm thần”.

Hai phư trong tay đều có lợi khí.

Phen này giao đấu, thăng đến trời đất mịt mù, khó phân biệt.

Thăng đến chỗ Lưu Trưng đã luyện xong bộ Lăng Vân kiếm pháp bên này vẫn chưa phân được cao thấp.

Lưu Trưng thu kiếm thần nhiên liếc mắt nhìn lão nhân bên trong vách băng, đã thấy thần sắc hấn cang thêm an tường. Thậm chí còn hướng tới Lưu Trưng cố sức cong khoe miệng, tựa hồ là muốn nở nụ cười lại vì thân thể cứng ngắc mà trở nên vô cùng cổ quái.

Cũng bởi vì Lưu Trưng diễn luyện Lăng Vân kiếm pháp mà phủ chủ U Minh nhìn xem vô cùng thỏa mãn. Chương Thừa Hiên cũng không dám lên tiếng quấy rầy, đành phải ở một bên đau khổ chờ đợi nửa ngày. Lúc này vừa thấy Lưu Trưng thu kiếm, Chương Thừa Hiên lập tức chạy đến, chỗ lão nhân đang ở trong tường băng khoa chân múa tay thật lâu, lại chỉ Thượng Quan Minh.

Lưu Trưng lui từng bước, hướng lão nhân trong vách băng chấp lễ, tiếp theo liền quay người vội vàng đi về phía Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã làm sao có thể tiếp tục chờ được, đã sớm chạy vài bước về phía Lưu Trưng.

“Lưu Trưng...”

“Ta ở đây.”

Nam Cung Nhã đột nhiên cảm thấy ánh mắt cùng mũi đều có chút lên men, giống như nước mắt rất nhanh sẽ chảy ra. Mà khi có nhiều người như vậy, nàng lại cảm thấy vô cùng mất mặt: Chính mình cũng quá vô dụng, rõ ràng cũng đã gặp được Lưu Trưng, rõ ràng Lưu Trưng đang ở ngay trước mặt nàng. Nàng ngược lại cảm thấy trong lòng uly khuất vạn phần.

Lưu Trưng vươn tay về phía nàng.

Nam Cung Nhã lập tức bắt lấy, nửa dựa vào cánh tay của nàng, vừa lúc đem khuôn mặt mau muốn khóc dấu ở trong đó.

“Đừng khóc.”

Lưu Trưng nhẹ nhàng nói ở bên tai của nàng.

“Àn...”

Nam Cung Nhã hít hít cái mũi, cố gắng đem nước mắt kim nén. Nàng làm sao có thể sẽ khóc vòa lúc này? Lúc này thế cục không rõ, còn cần rất nhiều kiên cường cùng dũng cảm của nàng mới có thể đối mặt chuyện này. Phải đem toàn bộ chuyện này giải quyết, nàng mới có thể chân chính đứng ở trong ôm ấp dịu dàng của Lưu Trưng. Chính là thời điểm đó, nàng chỉ sợ khóc không được, nàng hẳn là sẽ thực hạnh phúc, hạnh phúc đến trong mơ cũng cười.

Lưu Trưng nhẹ giọng trấn an Nam Cung Nhã, đôi mắt nhìn mọi người đứng ở cách đó không xa.

Kỳ quái nhất chính là, thủy chung tới giờ, trên dưới Nam Cung gia đều không tỏ thái độ. Tuy rằng Nam Cung Tụng thường xuyên bày sắc mặt cho nàng xem, thậm chí nói châm chọc, nhưng lúc này đây, Nam Cung Nhã nhào vào hấn lại xanh mặt không nói chuyện.

Bên trong mọi người chỉ có Thượng Quan Sách Vân có phản ứng.

Hắn tựa hồ muốn tiến lên, rồi lại nhìn cuộc chiến bên kia, cần rằng lui trở về.

Lưu Trưng cũng theo ánh mắt của hắn nhìn Diệp Lâm Phong cùng Thượng Quan Minh.

Nói thật ra, kỳ thật ở trong mắt Lưu Trưng, Diệp Lâm Phong chống đỡ không được lâu. Dù sao Diệp Lâm Phong ở trên núi cũng đã mấy tháng. Lại ở mấy tháng này chịu đựng nỗi khổ hàn băng, còn phải không

ngừng dùng nội lực giúp đỡ lão nhân trong vách băng chống đỡ giá lạnh, tiêu hao khá lớn. Lúc này lại cùng Thượng Quan Minh so đấu lâu như vậy, chỉ sợ là nỗ lực hết đà.

Trận chiến này chỉ sợ, ở trong mắt mọi người xem ra là lực lượng ngang nhau.

Nhưng Lưu Trưng đã mơ hồ cảm thấy, Diệp Lâm Phong dần dần có xu hướng suy sụp.

“Nam Cung Nhã.”

“Ân?”

“Người chờ một chút.” Lưu Trưng nhẹ giọng nói: “Ta chỉ sợ còn phải luyện Lăng Vân kiếm pháp một lần nữa.”

“Luyện một lần nữa?” Nam Cung Nhã ngẩng đầu lên, có chút khó hiểu. Nhưng nàng lại rất nhanh ý thức được chính mình thế nhưng quên, cha của Lưu Trưng đang cùng người so đấu sinh tử! Nam Cung Nhã quay đầu nhìn thoáng qua, một chút đã khẩn trương lên: “Diệp bá bá.. Ông phải cần người trợ giúp ông một tay?”

“Có lẽ.”

Lưu Trưng đã đặt tay lên trên Lăng Vân kiếm.

Hoa Cô cũng đi lên, lắc đầu nói: “Không việc gì, người không cần phải đi giúp hắn.”

Lưu Trưng nghe xong, nhưng trong lòng lại nghi hoặc, ngay cả nàng đều nhìn ra thất bại, không có khả năng Hoa Cô nhìn đoán không ra. Nhưng Hoa Cô lại chỉ lạnh nhạt nói: “Người có phải cảm thấy cha người thua phải không?”

“Ân.”

Hoa Cô thấy thần sắc nàng nghiêm túc, nhìn không được nở nụ cười: “Thua liền thua thôi, có cái gì quan trọng đâu. Vừa không phải thâm cừ đại hận. Cái ‘Đệ nhất thiên hạ kiếm’, cha người cần bản lĩnh quan tâm! Trận đấu này kỳ thật cùng Thượng Quan Minh vui đùa chút thôi. Nói sau, liền người mấy phần có năng lực giúp đỡ cái gì?”

Lưu Trưng nôn nao, nhưng thật ra hiểu được, tay đặt trên Lăng Vân kiếm lại buông lỏng ra.

Nam Cung Nhã tuy không hiểu rõ, nhưng cũng cảm giác không khí trở nên thoải mái hơn, liền thừa cơ hội này hỏi: “Sư phụ cùng Lưu Trưng đã sớm biết nhau sao?”

Câu hỏi này nhưng thật ra làm cho Lưu Trưng không biết nên giải thích như thế nào. Ý vị thâm trường liếc nhìn Hoa Cô một cái.

Hoa Cô lại khanh khách bật cười: “Ôi, Nam Cung nha đầu, người còn nhớ ta từng nói với người hay không, nếu lần sau gặp mặt, có lẽ người không thể lại gọi ta sư phụ, cũng không thể gọi ta là Hoa Cô?”

“Ân, nhớ rõ.” Nam Cung Nhã gật gật đầu, lại nhìn thoáng qua Lưu Trưng, trong lòng cảm thấy kỳ quái: “Vậy... Ta hẳn là gọi cái gì?”

Hoa Cô mở to hai mắt nhìn nàng.

“Vậy người nói, nếu là tương lai người nhập Diệp gia chúng ta. Làm nương tử của con gái ta, người nên gọi ta là cái gì?”

Mặt Nam Cung Nhã đỏ lên.

“Ngài... Ngài là... Ngài Ngài như thế nào chính là...”

“Như thế nào không phải là?”

Nam Cung Nhã mở to hai mắt nhìn, nàng như thế nào cũng không nghĩ ra, ‘Sư phụ’ cao thủ mà nàng nhận thức dĩ nhiên là mẹ Lưu Trưng! Hia người bọn họ một người lạnh lùng lạnh nhạt. Một người hoạt bát hiểu động, cần bản một chút cũng không giống a! Nhưng lúc này cần thận nhìn dung mạo hai người thế nhưng lại nhìn thấu mấy phần tương tự.

“Lưu Trưng?”

“Ân.” Lưu Trưng gật đầu.

Nam Cung Nhã nhìn thoáng qua Hoa Cô: “Sư...” Nhưng vừa mới gọi lên một chữ này, nàng lại rất nhanh nhớ tới Hoa Cô vừa mới nói lúc nãy. Mặt của Nam Cung Nhã lại nóng bừng lên. Ai nói nàng thật sự phải gả nhập Diệp gia, làm nương tử gì đó.. của Lưu Trưng! Nam Cung Nhã nghĩ đến hai người bọn họ vẫn cố ý gạt nàng, không khỏi có chút phẫn nộ, nàng không dám phát tác với Hoa Cô, đành phải hung hăng trừng mắt nhìn Lưu Trưng một cái.

Lưu Trưng rất là bất đắc dĩ nói: “Ta hỏi qua người ‘sư phụ’ là ai, nhưng người lại không chịu nói..”

Nam Cung Nhã hừ một tiếng.

Hoa Cô ở bên cạnh cười không ngừng, lại sợ Nam Cung Nhã mất hứng, đành phải quay mình ra chỗ khác cười. Nhưng vừa quay người lại, nhìn cuộc chiến bên kia. Hoa Cô cuối cùng dừng cười, kêu một tiếng: “Ai nha, cha người sắp thua.”

Kiểm chiêu trong tay Diệp Lâm Phong không ngừng, nhưng lực đạo cuối cùng dần yếu đi.

Thượng Quan Minh thừa dịp hư mà vào, kiếm trong tay dường như hòa thành nhất thể với hắn, nhanh khiến người ta không nhận rõ.

Quan sát, Lưu Trưng lại phát hiện trên người Thượng Quan Minh đột nhiên tràn ra một tầng sương mỏng. Đám sương kia rất mỏng, tại nơi khắp chốn đều là tuyết trắng này cũng không phải thật rõ ràng, nhưng Lưu Trưng lại nhận ra. Bởi vì nàng từng cùng người của U Minh phủ giao thủ nhiều lần, đối với chiêu này thật sự thuộc.

Thượng Quan Minh là dùng nội công lấy hàn khí dưỡng mình của U Minh phủ!

Như vậy chỉ sợ thanh kiếm trong tay hắn quả thực chính là Nguyệt Phách kiếm theo lời của Chương Thừa Hiên. Bởi vì theo đám sương dần dần tản ra, thấy bảo ánh sáng của bảo kiếm lại càng chói mắt, giống như bị tầng sương kia xâm nhiễm lại càng trở nên lợi hại hơn.

Trong lòng Lưu Trưng không khỏi có chút lo lắng.

Mặc dù Diệp Lâm Phong thật không có đem thắng thua để ở trong lòng, nhưng Thượng Quan Minh là người tâm háo thắng rất mạnh. Bằng không, hắn cũng sẽ không chịu mạo hiểm đi đến nơi cực bắc trộm bảo kiếm bí tịch. Như vậy, Thượng Quan Minh nếu đã bại Diệp Lâm Phong, thực sẽ dễ dàng dừng tay sao?

Vấn đề nàng vốn muốn hỏi cha mình thật sự là không cần hỏi. Với tình trạng trước mắt, trận chiến năm đó Thượng Quan Minh cùng Diệp Lâm Phong cũng không như trên lời Thượng Quan Minh nói là một thế hòa, mà phải là hắn bại bởi Diệp Lâm Phong, cho nên từng ấy năm hắn mới tìm mọi cách để đã bại Diệp Lâm Phong. Về nguyên nhân mơ ước có được Lăng Vân kiếm, chie sợ là bởi vì hắn không chịu thừa nhận kiếm pháp của mình không đủ, liền đem lý do thất bại quy kết là do Lăng Vân kiếm lợi hại.

Cuối cùng hắn không có được Lăng Vân kiếm lại đánh cắp chỉ bảo Nguyệt Phách kiếm của U Minh phủ, còn học xong công phu dưỡng hàn khí của họ. Chính là nàng cũng phát hiện Thượng Quan Minh dùng nội công quý dị của U Minh phủ, người của U Minh phủ tự nhiên cũng...

Lưu Trưng theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua.

Nhưng mà chỗ tường băng kia đã không có một bóng người.

Lưu Trưng lại nhìn vào bên trong vách băng, lão phủ chủ của U Minh phủ vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, lại khôi phục bộ dáng nàng mới vừa nhìn thấy, liêm thần nhậm mắt, vẫn không nhúc nhích.

Chẳng qua, bàn tay vốn chống trên mặt băng hiện giờ đã muốn thả xuống.

Lưu Trưng hình như có phát hiện, quay đầu lại nhìn trận chiến bên này.

Thế công của Nguyệt Phách kiếm rất mạnh, phá thẳng kiếm cực của Diệp Lâm Phong!

Loảng xoảng một tiếng.

Là tiếng Lăng Vân kiếm rơi xuống đất.

Diệp Lâm Phong lui liền mấy bước, nỗ lực chống đỡ thân mình. Trên mặt huyết sắc mất hết, tái nhợt đến đáng sợ.

Thượng Quan Minh người đầy lệ khí, cầm kiếm cười to.

“Diệp Lâm Phong! Ngươi thua!”

Thượng Quan Minh thật sự đắc ý, hẳn đã nghĩ đến Diệp Lâm Phong có danh hiệu ‘Kiếm thần’ tất nhiên sẽ không dễ dàng nói thua. Như vậy hẳn có thể thừa thắng truy kích, giết Diệp Lâm Phong chấm dứt hậu hoạn.

Nhưng Diệp Lâm Phong thế nhưng nở nụ cười.

“Đúng..” Diệp Lâm Phong mới nói ra một chữ này, liền hôc ra một búng máu. Nhưng điều này cũng không gây trở ngại kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của ông. Trên mặt ông không hề có vẻ suy sụp, ngược lại bình thản ung dung: “Ta thật sự thua trong tay ngươi. Mọi người nơi đây đều có thể làm chứng. Ngươi mới là ‘thiên hạ đệ nhất kiếm’.”

Nghe Diệp Lâm Phong nói câu này xong, Thượng Quan Minh lại ngây ngẩn cả người.

“Ngươi...”

Diệp Lâm Phong hoàn khẩu khí, lại chậm rãi đi lên trước cầm Lăng Vân kiếm lên.

“Diệp Lâm Phong! Ngươi như thế nào lại khinh địch bị đánh bại như vậy!” Thượng Quan Minh giống như từ trong mộng tỉnh lại, tức giận kêu to: “Ngươi không phải ‘Kiếm thần’ sao? Ngươi thế nhưng bị đánh bại?! Ngươi nếu bị đánh bại vì sao cong như vậy... Ngươi vì sao không phản nộ khổ sở! Ngươi... Ngươi sẽ không cảm thấy không cam lòng sao?”

Diệp Lâm Phong lau vết máu trên khóe miệng, cất kỹ kiếm.

“Nga? Ta vì sao phải phản nộ khổ sở, không cam lòng?”

“Ngươi là.... Kiếm thần.”

“Kiếm thần? Tên này cũng không phải do ta đặt. Người khác gọi ta như vậy, nhưng ta tới bây giờ vẫn chưa từng thừa nhận.” Diệp Lâm Phong cười nói: “Nói sau, nếu đã thắng, liền chung quy có một ngày sẽ thua. Ta cho tới bây giờ chưa có nghe nói qua có ai thắng được cả đời. Đây bất quá là một hồi so đấu, thắng bại phân chia bất quá là nhất thời, lại không chết người, cần gì coi nặng?”

“Nếu thắng bại đều không quan trọng...”

“Người còn sống, so với với cái gì cũng quan trọng hơn.”

Diệp Lâm Phong không hề nhìn Thượng Quan Minh. Ông xoay người lại, chậm rãi hướng tới người cùng chuyện được coi là quan trọng hơn.

Thượng Quan Minh rõ ràng thắng, nhưng cố tình lại muốn giận điên lên.

Nguyên lại, điều hắn vẫn canh cánh trong lòng, liệu mạng đến nông nổi này, ở trong mắt của Diệp Lâm Phong lại căn bản không có từng coi trọng.

Như vậy, hẳn vì sao phải chấp nhất với trận đấu này?

Vì sao phải thắng?

“Diệp Lâm Phong!”

“Ai...” Diệp Lâm Phong thở thật dài: “Ngươi còn dây dưa với ta, còn không bằng hảo hảo suy nghĩ một chút đối phó với U Minh sau này quay trở lại như nào.”

U Minh phủ chủ thật sự đã chết. Nhưng Chương Thừa Hiền lại nghe phủ chủ chỉ điểm ngầm chạy thoát. Diệp Lâm Phong tuy rằng ở bên trong cuộc chiến, nhưng vẫn xem ở trong mắt.

Nguyệt Phách kiếm là đồ vật chết, bí tịch bị trộm cũng có thể lấy trở lại, nhưng chỉ có người là sống. Chỉ cần đem chuyện tình truyền lại. Thượng Quan Minh ngày sau sẽ gặp chuyện như thế nào thật sự là khó có thể đoán trước.

Thượng Quan Minh cho tới bây giờ còn không cảm thấy mình hoàn toàn thua như vậy.

Mấy năm trước, hắn thua. mấy năm sau, hắn thắng nhưng cũng là thua.

——Thua ở cái “Khinh thường nhất cổ” của Diệp Lâm Phong.

Hắn chấp nhất nhiều năm, hiện giờ lại đột nhiên phát hiện, nguyên lai hết thấy đều “Không quan trọng”.

Thượng Quan Minh ngửa mặt lên trời rống giận, tâm thần câu toái (tan nát).

Nam Cung Nhã cảm thấy có chút sợ hãi, không tự giác nắm chặt tay Lưu Trưng. Chắc là do không có áo choàng, tay nàng không hề có độ ấm, lạnh lẽo khiến người ta thấy như đóng băng. Nhưng tâm tình Nam Cung Nhã cố tình lại cảm thấy yên bình.

Chỉ cần có Lưu Trưng ở bên cạnh nàng. Nàng cái gì cũng không sợ.

71. Chương 71: Đại Giới

Lưu Trưng chú ý thấy, Nam Cung Vô Nhai vẫn không tỏ thái độ.

Điều này làm cho Lưu Trưng có chút nghi hoặc. Ông ấy đến Thiên Tiêu Phong rốt cuộc có mục đích gì. Thật sự là bị Thượng Quan Minh mê hoặc tin rằng Diệp Lâm Phong cầu kết cùng yêu nhân thì Lưu Trưng không tin.

Lúc trước ở Nam Cung thế gia, Lưu Trưng cùng Nam Cung Vô Nhai có trao đổi không ít. tuy rằng lúc ấy Nam Cung Vô Nhai vẫn không tỏ thái độ chống lại Thượng Quan Minh. Nhưng Lưu Trưng có thể cảm giác được trong lúc nói chuyện với ông có một ít biến hóa, cùng với ngữ khí có thể thấy Nam Cung Vô Nhai rất hiểu biết thái độ làm người của Thượng Quan Minh, ông không có khả năng dễ tin người như thế được.

Huống chi Lưu Trưng từng mơ hồ nghe Nam Cung Nhã đề cập rằng, tứ đại thế gia bên ngoài nói cái gì “Cùng khí liên chi” kỳ thật bên trong có hiềm khích, cho tới nay chỉ cố gắng duy trì bề ngoài tương giao. Bằng không sau khi Nam Cung Nhã cùng Thượng Quan Sách Vân đính hôn cũng sẽ không các chi thứ khác của Nam Cung thế gia nghi kỵ cùng xa lánh.

Lưu Trưng luôn luôn lưu tâm đến người Nam Cung gia, lại phát hiện ngoại trừ Nam Cung Tụng ở ngoài, những người khác phản ứng cũng không quá quan tâm.

Thẳng đến khi Thượng Quan Minh dả bại Diệp Lâm Phong, lại bị những lời của Diệp Lâm Phong kích động tan rã tinh thần, Nam Cung Vô Nhai mới ra mặt, hướng tới Thượng Quan Sách Vân đang lồi lõm Thượng Quan Minh nói: “Thượng Quan hiền chất vẫn là mau gọi đệ tử đem cha người xuống núi đi. Hắn hiện giờ như vậy chỉ sợ là bị tức giận công tâm làm thần trí rối loạn, vẫn là mau tìm thầy thuốc nhìn xem.”

“Đúng... Đúng, Nam Cung thế bá nói đúng.”

Thượng Quan Sách Vân cũng là gấp đến rối loạn tay chân, miệng lung tung đáp ứng vài câu, liền vội vàng gọi đệ tử Thượng Quan gia đến đây hỗ trợ. Đầu tiên là chế trụ Thượng Quan Minh đang có chút thần trí rối loạn, tiếp theo tìm thứ gì đó đem hắn nâng xuống núi.

Lưu Trưng nhìn xem cẩn thận, nhưng lại không ý thức được Diệp Lâm Phong đã tới trước mặt.

“Trưng nha đầu, chuyện nhà người khác có gì đẹp vậy?” Diệp Lâm Phong liếc mắt một cái cũng không thấy Nam Cung Nhã ở bên người Lưu Trưng mà lập tức hướng Lưu Trưng nói: “Chuyện trên Thiên Tiêu Phong đã xong, chúng ta cũng nhanh chóng xuống núi đi.”

Trong lòng Nam Cung Nhã có điểm bất ổn.

Vừa rồi thấy Diệp Lâm Phong cùng Thượng Quan Minh so đấu, Nam Cung Nhã cảm thấy Diệp Lâm Phong có đầy đủ phong phạm của một đại hiệp, tuy bại do vinh (mặc dù thua nhưng vẫn vinh quang), trong lòng nàng sùng kính vô cùng. Nghĩ đến nhân vật như vậy là cha của Lưu Trưng, trong lòng Nam Cung Nhã không hiểu còn có chút cao hứng tự hào. Nhưng lúc này gặp Diệp Lâm Phong đi tới trước mặt nàng lại khấn trương cùng sợ hãi.

Nàng vốn cảm thấy nếu Hoa Cô là một người thân thiết sáng sủa, như vậy Diệp Lâm Phong hẳn cũng là một trưởng bối hòa ái.

Nhưng hiện tại vừa thấy lại giống như...

Căn bản không phải là như vậy.

Diệp Lâm Phong hòa ái là hòa ái với Lưu Trưng, đối với mình... Đúng là hoàn toàn làm như không thấy.

Về tự nhiên khi cùng mọi người trao đổi của Nam Cung Nhã tự nhiên không có, nàng nắm chặt Lưu Trưng cổ găng cười đáp, lấp bắp hô một câu: “Diệp bá bá...”

Lưu Trưng đương nhiên cảm nhận được nàng đang khấn trương, tuy rằng không lên tiếng, lại vẫn đang nắm chặt tay nàng.

Diệp Lâm Phong lúc này dường như bây giờ mới thấy Nam Cung Nhã, ôn hòa cười: “Nam Cung Nha đâu? Nhị thúc người đang ở bên kia chờ, người như thế nào còn không nhanh qua đó cùng hẳn xuống núi?”

“Ta...”

“Nàng đi cùng chúng ta.”

Lưu Trưng đột nhiên nói.

“Nga?” Diệp Lâm Phong tựa tiêu phi tiểu, quay đầu nhìn thoáng qua phía Nam Cung Vô Nhai, mới nói: “Trưng nha đâu, đây là đạo lý gì vậy?”

Nam Cung Nhã cũng xoay đầu lại nhìn Lưu Trưng.

Hoa Cô ở bên cạnh cũng cười nhìn nàng.

Thậm chí, Nam Cung Vô Nhai, Nam Cung phu nhân, Nam Cung Phong, Nam Cung Tụng đang đứng ở xa, thậm chí cả Thượng Quan Sách Vân đang định xuống núi, ánh mắt của mọi người đều đang dừng trên người Lưu Trưng.

“Từ nay về chúng ta muốn ở cùng một chỗ.”

Lưu Trưng chính là thản nhiên nói một câu như vậy.

Người bên cạnh hoặc suy đoán, hoặc phẫn nộ, hoặc lo lắng, hoặc ánh mắt hèn mọn, nàng căn bản không có để ở trong lòng. Nàng chính là nhìn về phía Nam Cung Nhã đang ở bên cạnh, sắc mặt của Nam Cung Nhã còn có chút trắng bệch, nhưng sau khi nghe những lời này, nàng lại cố lấy dũng khí, gật đầu nói: “Àn, chúng ta muốn cùng một chỗ.”

Diệp Lâm Phong bỗng nhiên nở nụ cười, từ bên trong nụ cười rất khó phân rõ ông đến tột cùng là vui hay là giận.

“Các người đã suy nghĩ tốt rồi?”

“Àn.”

“Các người đều là nữ tử.”

“Nhưng Lưu Trưng trong lòng ta, mạnh hơn nam tử trong thiên hạ gấp trăm lần.” Nam Cung Nhã nhất thời kích động, không biết lấy đầu tới dũng khí, nhưng lại đem suy nghĩ nhiều lần ở trong lòng thốt ra.

Mọi người đều là ngạc nhiên, ngay cả Diệp Lâm Phong cũng có chút ngoài ý muốn.

Nam Cung Nhã lúc này mới kịp nhận ra chính mình đang nói gì, mặt có chút nóng, yên lặng cúi thấp đầu.

“Chuyện cả đời người, cũng không phải đơn giản như một ngày, một tháng, một năm.” Diệp Lâm Phong cười nói: “Người cũng biết tương lai sẽ gặp cái gì? Hoặc là hiện giờ lực lượng ngăn trở các người càng lớn, các người càng thêm gấn bó không thể tách rời. Nhưng tương lai một ngày kia, có lẽ sẽ thật sự đánh bại người, khiến người buông tha. Cũng không phải người hiện tại nhìn đến những việc này, người này mà là người căn bản không thể tượng tượng được. Có lẽ chỉ một gốc cây ngọn cỏ ven đường, một tảng đá, người liền thay đổi. Thậm chí căn bản cái gì cũng không có phát sinh, nhưng người ghét, mệt mỏi, hối hận. Người có nghĩ tới hay không?”

Nam Cung Nhã nghe xong những lời này có chút hồ đồ.

Nàng cùng Lưu Trưng, ở tương lai, một ngày nào đó, thật sự sẽ chán nản, mệt mỏi hối hận sao? Có phải hay không chỉ cần nàng nắm chặt liền tuyệt đối sẽ không bị mất đi đâu?

Chính lúc này đây, đang lúc Nam Cung Nhã còn đang không có đưa tay nắm chặt lấy, Lưu Trưng liền nắm chặt tay nàng trước.

“Àn.” Lưu Trưng đối với Diệp Lâm Phong gật đầu: “Có lẽ.”

“Có lẽ?”

Diệp Lâm Phong nhú mày.

Nam Cung Nhã không biết nói sao, đột nhiên nhớ tới một chuyện cũ. Khi đó nàng ngồi trên xe ngựa, quần quýt lấy Lưu Trưng hỏi nàng về “Nếu”.

“... Nếu lúc trước trong Thanh Thủy trấn, người ở Kim Ngọc đồ phường thắng được không phải là ta, mà là... Mà là một nữ tử khác, người có thể hay không... Có thể hay không..”

...

“...Nếu,.. Nếu lúc sau người lại gặp được một nữ hài tử xinh đẹp ôn nhu hơn ta, thông minh hiểu chuyện hơn ta, biết cưỡi ngựa, biết võ công, còn có thể... Tóm lại là cái gì cũng biết, người...”

...

Lưu Trưng cũng trả lời hai chữ như vậy “Có lẽ”.

Tình trạng trước mắt thế nhưng cũng tương tự, Nam Cung Nhã nhìn không được bật cười một tiếng. Nụ cười này, nàng là thật sự tiêu tan, cũng suy nghĩ cẩn thận. Đúng vậy, trên thế gian này có hàng ngàn vạn cái “Có lẽ”, nhưng dù sao các nàng lúc này ở cùng một chỗ, cũng khôn phải là bên trong cái “Có lẽ” mà là đang ở trước mắt nhau.

Cái này có tính là..

Thế gian bản vô sự, do người sợ không đâu hay không?

Nam Cung Nhã hiểu được, có lẽ thật sự có ngày “Có lẽ” đó. Nhưng khi đó, các nàng bất luận là ai ở trong đó, đều nhất định sẽ không “ngồi chờ chết”. Hai người bọn họ hiểu nhau, yêu nhau, cond sợ cái gì “Có lẽ” đâu?

“Diệp bá bá.” Nam Cung Nhã rút cuộc buông ra khúc mắc, hướng Diệp Lâm Phong cười yếu ớt nói: “Đáng tiếc trên đời này chỉ cần chưa phát sinh liền chưa có “Có lẽ”. Ta cùng với Lưu Trưng nếu quyết định muốn cùng một chỗ, liền cái gì cũng không sợ.”

Diệp Lâm Phong nói: “Nếu ta tuyệt đối không cho phép các người cùng một chỗ đâu?”

“Ta đây cũng chỉ có thể chấp nhận.”

Lưu Trưng đáp thật sự mau, bên trong ngữ khí có quyết tuyệt ai cũng có thể nghe ra.

Hoa Cô vốn đang ở một bên xem nào nhiệt, lúc này nghe câu như thế lại nhìn không được: “Diệp Lâm Phong, người không sai biệt lắm tới đây thôi. Người tính toán xem, nếu tiểu Nhã Nhã đến nhà của chúng ta, chúng ta liền không công có lời thêm một như nhi nhu thuận. Nếu là người dám chia rẽ các nàng, chúng ta có thể một nữ nhân cũng không có!”

Diệp Lâm Phong có chút đau đầu.

Nói thật, hẳn không sợ cái khác, chỉ sợ Hoa Cô lão nhãi.

Bất quá nghĩ lại, Hoa Cô nói cũng đúng, Diệp Lâm Phong vốn là người rộng rãi, vừa rồi cố ý nhiễu loạn nhiều như vậy cũng chỉ muốn thử nữ nhi của hắn. Dù sao hắn cũng chưa thấy qua đầu gối nữ nhi của hắn kiên trì như vậy, bày ra bộ dáng quyết tuyệt, không làm không thể.

Không đúng, trước kia nàng tựa hồ cũng từng như vậy.

Mới mấy tuổi, liền uy hiếp hắn, nói là về sau muốn giống người thường, không học võ công.

Diệp Lâm Phong lập tức nghĩ tới, liền lại có chủ ý.

Bất quá chủ ý này, bây giờ còn không thể nói.

“Hảo.” Diệp Lâm Phong gật đầu: “Ta có thể không ngăn trở các người. Bất quá, Nam Cung nha đầu, nhà người cũng không ngăn trở người sao?”

“Ta cũng sẽ không đáp ứng!” Đột nhiên có người cả giận nói.

Nhưng người này không phải Nam Cung Vô Nhai mà là Thượng Quan Sách Vân, người đang tính toán đưa cha hắn xuống núi.

Lưu Trưng nghe xong lời này, sắc mặt có chút trầm xuống. Nếu nói trên đời này có người chỉ cần gặp sẽ khiến nàng khó chịu, chỉ có thể là Thượng Quan Sách Vân.

Không chỉ nói trước đây hắn cùng Nam Cung Nhã còn có hôn ước, bọn họ còn từng “Bỏ trốn”. Thậm chí sau khi Lưu Trưng ở trong ngôi miếu đồ nát tu luyện, Thượng Quan Sách Vân thế nhưng lại đem Nam Cung Nhã ở bên người nàng “Lừa gạt” đi mất. Tuy rằng Nam Cung Nhã từng đổi chuyện này giải thích quá, lại kiên định mà tỏ vẻ về sau tuyệt đối sẽ không phát sinh lại chuyện này. Chính là Lưu Trưng có thể lượng giải Nam Cung Nhã lại không có nghĩa là cũng có thể tha thứ Thượng Quan Sách Vân.

Lưu Trưng tâm tình khó chịu, tiến lên từng bước định nói chuyện.

Nam Cung Nhã thấy thần sắc Lưu Trưng liền đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, vội vàng lấy một tay kéo nàng lại. Lưu Trưng kinh nghi (kinh ngạc, nghi hoặc) nhìn Nam Cung Nhã liếc mắt một cái, Nam Cung Nhã thế nhưng ngăn ở trước mặt nàng.

“Nhã muội muội từ nhỏ đã cùng ta có hôn ước. Nếu ta không đồng ý, nàng liền không thể cùng người đi.” Thượng Quan Sách Vân cảm giận nói: “Ta cùng với Nhã muội muội không giống các người như vậy.. Tự mình trao nhận. Chúng ta là có văn khế hôn ước, thế gia chứng kiến!”

Nam Cung Nhã ngậy ngẩng cả người.

Nguyên bản trong lòng nàng đối với Thượng Quan Sách Vân nhiều ít còn thấy thật có lỗi, đang định cùng hắn hảo hảo nói vài câu, lại không nghĩ rằng Thượng Quan Sách Vân đột nhiên nhắc tới chuyện hôn ước. Nếu nhắc tới chuyện này, tính tình Nam Cung Nhã lại nổi lên.

“Không sai chúng ta có hôn ước. Nhưng người lại quên đã đem ta làm tiền đặt cược rồi thua cho Lưu Trưng? Lúc ấy chính là người tự tay ký giấy, ta cùng với Lưu Trưng còn có... Còn có Hôn thư đưa quan phủ lưu trữ!”

Sắc mặt của Thượng Quan Sách Vân không được tốt lắm: “Các người đều là nữ nhâ, hôn thư kia sẽ không có giá trị.”

“Như vậy văn bài kia cũng không có giá trị?”

“Nhã muội muội, người thanh tỉnh một chút! Nàng là một nữ tử... Các người... Các người tại sao có thể như vậy đâu!”

Nam Cung Nhã thở dài: “Ta so với người còn thanh tỉnh hơn.”

Nói một câu này xong, Nam Cung Nhã cũng lười để ý Thượng Quan Sách Vân, ngược lại lập tức đi tới phía trước mặt Nam Cung Vô Nhai cùng Nam Cung phu nhân.

“Nhị thúc, nhị thẩm, ta...” Nam Cung Nhã còn chưa nói hết lời, nước mắt liền trào ra trước: “Ta bất hiếu đến cực điểm, nhiều năm công ơn nuôi dưỡng không nghĩ đến đền đáp, lại vì tư lợi...”

Nam Cung phu nhân căng thẳng trong lòng: “Người... người muốn làm gì?”

Nam Cung Vô Nhai ngắt lời Nam Cung phu nhân: “Người để cho nàng nói hết lời.”

Nam Cung Nhã ngậm khe cắn môi, đem ngọc bội trên người cởi xuống. Miếng ngọc bội trên người nàng, người của Nam Cung thế gia cơ hồ đều có một cái, đại biểu cho thân phận là người của Nam Cung thế gia.”

Nàng lấy ra ngọc bội, mọi người cơ hồ đều hiểu được ý của nàng.

“Ta nhớ rõ Nhị thúc nói qua, trên thế gian này bất kỳ thứ gì cũng vậy, muốn có được sẽ phải trả một đại giới tương đương ứng.” Nam Cung Nhã chậm nói: “Ta biết, đối với ta mà nói, chẳng những là đại giới mà còn là tội nghiệt, nhưng... Ta vẫn là muốn buông tha Nam Cung Nhã thân phận, rời đi Nam Cung thế gia bởi vì...”

“Người nghĩ rõ ràng?”

Sắc mặt Nam Cung Vô Nhai vô lan, chỉ thản nhiên hỏi một câu.

“Àn.”

“Được rồi.”

Nam Cung Vô Nhai vươn tay ra tiếp nhận ngọc bội của Nam Cung Nhã.

Nam Cung Tụng không nghĩ đến cha hần cứ nhiên khinh địch liền gật đầu như vậy, cả gian nói: “Cha, như thế nào... Tại sao có thể vậy?! Nàng cho dù không lấy Thượng Quan Sách Vân, cũng có thể... Nàng còn có thể giả được tốt hơn!”

“Hảo hay không hảo, chỉ có nàng nói mới có ý nghĩa.” Nam Cung Vô Nhai thở dài: “Kỳ thật hôm nay ta lên Thiên Tiêu Phong chính là muốn biết lựa chọn của người. Bây giờ nghĩ lại, người thuở nhỏ liền không có cha mẹ, ta cùng phu nhân đối với người tuy có công dưỡng dục chiếu cố, nhưng cũng để người nhận hết ủy khuất. Người ở Nam Cung thế gia cơ hồ chưa từng có thời điểm nào đặc biệt vui vẻ. Hiện giờ người có dũng khí có thể buông hết thả, tìm được cuộc sống xho người vui vẻ, ta có tư cách gì ngăn trở đâu?”

“Nhị thúc...”

“Người đã trưởng thành, chuyện của mình phải do chính mình làm chủ.” Nam Cung Vô Nhai lại nhìn thoáng qua Lưu Trưng cùng Diệp Lâm Phong đang đứng ở xa: “Hy vọng... Nhị thúc không có nhìn lầm người.”

Nam Cung Tụng còn muốn nói cái gì nữa, nhưng Nam Cung Phong đột nhiên kéo hần lại.

“Từ hôm nay trở đi, Nam Cung Nhã cùng Nam Cung thế gia đoạn tuyệt quan hệ, không còn liên quan. Không được dùng họ Nam Cung, cũng không được lấy thân phận Nam Cung thế gia.”

“Vâng.”

Nam Cung Nhã lớn tiếng ứng lại một câu.

Nam Cung Vô Nhai không cần nhiều lời nữa, chỉ hướng phu nhân của hần cùng các con nói một câu: “Đi thôi.”

Đoàn người Nam Cung thế gia cứ như vậy xuống núi.

Thượng Quan Sách Vân hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Nam Cung Nhã hướng hần nói: “Hiện tại ta đã không phải người của Nam Cung gia, như vậy hôn ước cũng sẽ không có giá trị. Chúng ta... đều tự bảo trọng.”

Lưu Trưng như thế nào cũng không nghĩ tới, Nam Cung Nhã thế nhưng tính toán làm như vậy, thế nhưng vì nàng mà buông tha cho thân phận thế gia. Nàng trong lòng không đành lòng, lại nhìn thấy biểu tình Nam Cung Nhã kiên quyết, liền đem toàn bộ lo lắng khẩn trương hóa thành một mảnh thượng tiếc.

Nàng đi nhanh vài bước tiến lên, đứng ở bên cạnh người Nam Cung Nhã, kéo tay Nam Cung Nhã.

Tay nàng thật lạnh, khiến Nam Cung Nhã run lên, Nam Cung Nhã lúc này mới kịp phản ứng, áo choàng của Lưu Trưng lúc này đang trên người của mình, trên người nàng ăn mặc không dày, khẳng định đã sớm bị đông lạnh.

Nam Cung Nhã đau lòng lại ảo não.

Nàng xoay người lại, hai tay cởi áo choàng ôm lấy Lưu Trưng.

Trên người Lưu Trưng rất lạnh.

Trên người nàng thực ấm.

Nàng nói qua rồi, muốn đem ấm áp của mình cấp một nửa cho Lưu Trưng, cho nên về sau tuyệt đối sẽ không tránh ở phía sau Lưu Trưng, để cho Lưu Trưng một mình đối mặt với gian nguy cùng đau khổ của tương lai.

Có lẽ sức mạnh của nàng còn rất yếu, nhưng...

Trên đời này, ai cũng không ngăn trở được nàng.

CHÍNH VĂN HOÀN

72. Chương 72: Phiên Ngoại Nhất: Hỷ Sự

Tôn bà bà gần đây rất vui vẻ.

Bà ở nhà một mình gần người hơn nửa năm, thật sự là cô đơn tịch mịch. Nhưng ngay khi sắp tới thời điểm mừng năm mới, Ba người Diệp gia đều bình yên vô sự trở lại, không những bọn họ trở lại mà còn mang theo một cô nương xinh đẹp trở về.

Ngay từ đầu Tôn bà bà còn có chút nghi hoặc: “Vị cô nương này là...”

Hoa Cô thích nhất là cướp lời, hướng chi chuyện vị “Cô nương” này còn làm cho nàng vô cùng đắc ý, cho nên nàng là người thứ nhất trả lời Tôn bà bà: “Bà bà, đây là con dâu ngoan của ta, bà xem bộ dạng của nàng thật đẹp lại thật biết điều.”

Tôn bà bà gật đầu: “Đúng là vậy, nhưng thật ra là, nhưng là...”

“Nếu luận theo bối phận, cũng có thể tính là một nửa cháu dâu của bà!” Hoa Cô hoang toang không chú ý đến nghi hoặc trên mặt Tôn bà bà, tự mình nói: “Ai nha, bà không biết chứ, con dâu này, bằng tám nữ nhân (con gái)!”

“Nhưng là...”

“Bà bà, về sau bà có người làm bạn! Lúc chúng ta không có nhà, như vậy sẽ không còn một mình!”

Hoa Cô nói vui vẻ, Lưu Trưng lại có chút bức mình, nguyên lai, ở trong lòng mẹ nàng, Tôn bà bà trước kia ở nhà đều là “một mình”. Nữ nhân của mình cũng không tính là nữ nhân, rõ ràng ngay cả “Nhân” cũng không tính đi? Đương nhiên, biết nữ chi bằng mẫu. Hoa Cô liếc mắt một cái, sau đó lập tức nhìn ra oán khí của nàng, lại nói: “Người đương nhiên không tính ‘nhân’! Ở với người cùng một chỗ, còn không bằng nói chuyện với cái cộc gỗ đâu.”

Nam Cung Nhã xì một tiếng liền nở nụ cười.

“Ai nha, không đúng nha. Tiểu Nhã Nhã, người như thế nào lại nhìn trúng nàng, người ngay cả cái cộc gỗ cũng không bằng đây?” Hoa Cô đột nhiên kinh dị nói: “Người sẽ không phải là...Nhắm lẫn cái gì đó đi?”

Diệp Lâm Phong thật sự nghe không nổi nữa, ho nhẹ một tiếng nói sang chuyện khác: “Ăn cơm trước đi, mấy tháng nay nay ta đều chưa được ăn no.”

Tôn bà bà vội vàng đứng lên: “Ta sau khi nhận được thư, đã lên trấn một chuyến, chuẩn bị thiệt nhiều đồ ăn, đều nhanh đi xuống ăn cơm, có chuyện gì chậm rãi nói. Trưng nha đầu, mang theo vị...”

“Bà bà, cháu gọi là Nam... Nhã.” Tên Nam Cung Nhã không thể dùng, nàng thật ra nhớ tới lúc còn ở Linh Tà thôn đã dùng qua cái tên giả này, bỏ một chữ “Cung”, cũng không coi là khó nghe. Như vậy về sau, dứt khoát kêu Nam Nhã đi. Nam Cung Nhã trong lòng có chủ ý, liền hướng Tôn bà bà cười nói: “Bà bà kêu cháu là tiểu Nhã đi.”

“Hảo hảo hảo, tiểu Nhã người mau ngồi xuống ăn cơm.”

Tôn bà bà tuy rằng cũng thích vị cô nương thoát nhìn hòa khí lại xinh đẹp “Nam Nhã”, nhưng trong lòng đối với thân phận “Cháu dâu” vẫn là có chút khó hiểu. Hoa Cô căn bản là không có nhi tử (con trai), lấy từ chỗ nào ra con dâu? Tôn bà bà nói thầm mấy lần trong lòng, nhìn Lưu Trưng kéo Nam Cung Nhã ngồi xuống, bà cũng tiện ngồi ở bên cạnh Lưu Trưng.

“Trưng Nha đầu.” Tôn bà bà nhỏ giọng hỏi nàng: “Tiểu Nhã rốt cuộc là...”

“Là nương tử chưa xuất giá của con.”

“Cái... Gì?” Tôn bà bà mở to mắt hai mắt nhìn: “Nàng là...”

Nam Cung Nhã nghe thấy được, thực có chút bất mãn, nhỏ giọng nói: “Vì cái gì ta là nương tử? Người cũng có thể là nương tử của ta a.”

“Người đều gọi qua ta là ‘Phu quân’, còn không phải ‘Nương tử’?”

Lưu Trưng gấp một miếng Từng tử quế ngư (cá với hạt thông và quế) cho Nam Cung Nhã, nhắc nhở nàng chuyện thật đã xảy ra.

Khi đó Lưu Trưng cùng nàng kết bạn đồng hành, vì tránh cho phiền toái, Nam Cung Nhã một đường đều đối với người ngoài nói nàng là nương tử của Lưu Trưng, vẫn gọi Lưu Trưng là ‘Phu quân’. Nhưng hiện tại, Nam Cung Nhã có điểm đối ý. Các nàng đều là nữ tử, vì sao cổ tình nàng mới là “nương tử”? Nàng cũng muốn gọi Lưu Trưng là “nương tử”, như vậy, nghe giống như Lưu Trưng thuộc về một mình nàng. Không được, lần sau nhất định phải gọi thử xem.

Lưu Trưng biết Nam Cung Nhã lại bắt đầu giở chút tính tình, trong lòng buồn cười, trên mặt lại dấu điếm nửa phần.

Nhưng Tôn bà bà ở bên cạnh hiển nhiên vẫn còn không có nhận được sự thật này, Lưu Trưng đành phải nói với bà: “Bà bà, con cùng với Nam... Nhã đã muốn quyết định sẽ gần nhau cả đời, từ nay về sau, nàng cũng là người của Diệp gia chúng ta.”

Tôn bà bà giật mình sửng sốt trong giây lát, lại nhìn thấy tình ý trong mắt của hai người các nàng, trong lòng cũng có chút hiểu được.

Hoa Cô vừa mới nuốt xuống một miếng cơm, nghe những lời này liền tiếp tục ồ ào.

“Không đúng, cái gì là... Người Diệp gia? Nàng bây giờ còn chưa tính là con dâu Diệp gia.” Hoa Cô hết sức nghiêm túc nói: “Tuy rằng các người đều là nữ tử, cũng không cần tuân theo các nghi lễ, nhưng tổng cũng nên làm một hồi việc vui mới có ý nghĩa!”

Tôn bà bà nghe xong những lời này thật ra cực kỳ đồng ý, gật đầu nói: “Đúng, lo liệu việc vui!”

“Hảo.”

Lưu Trưng gật đầu.

Nam Cung Nhã nghe được “Việc vui”, không khỏi lại có chút e lệ, nhưng nàng nghĩ đến có thể thành thân với Lưu Trưng, lại thật sự nhìn không được vui vẻ, liền đành phải nhỏ giọng nói: “Chúng ta... Thật sự có thể thành thân?”

“Đương nhiên.” Lưu Trưng nói: “Người đã quên ta nói rồi sao? Chờ mọi chuyện chấm dứt, chúng ta liền thành thân.”

Chính là không nghĩ chân chính tới thời điểm này, Nam Cung Nhã đã không còn là người của Nam Cung gia. Lưu Trưng không có cơ hội tới cửa cầu thân, Nam Cung Nhã cũng không thể phong quang từ Nam Cung gia xuất giá. Nghĩ đến đây, Lưu Trưng không khỏi có chút tiếc nuối. Nàng biết Nam Cung Nhã là một người thích náo nhiệt, cũng thích quần áo, cùng trang sức xinh đẹp, còn là người thích tiêu tiền, nhưng hiện tại, những thứ này toàn bộ đều không còn.

“Ủy khuất người.”

“Không... Không phải.” Nam cung Nhã cười đến thực hạnh phúc: “có người như vậy là đủ rồi.”

Không khí ngọt ngào bị Diệp lâm Phong đánh gãy.

Ông ăn nửa chén cơm, nhớ tới ý tưởng ở Thiên Tiêu Phong, liền nghiêm túc nói: “Ta còn không đồng ý cho phép các người thành thân.” Lời này thốt ra, người tại chỗ đều kinh hãi.

Lúc trước ở trên đỉnh núi, không phải ông đã đồng ý rồi sao?

“Này, người như vậy là có ý gì? “ Hoa Cô cau mày: “Mọi người đã đem qua cửa rồi, người cư nhiên nghĩ muốn đổi ý? Có cha nào lại như người không? Vừa hãm hại nữ nhi, vừa hãm hại tức phụ của con!”

Diệp Lâm Phong cười khổ nói: “Ta cũng không có nói không cho các nàng thành thân, chẳng qua... có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Một câu kia là Lưu Trưng hỏi, tuy rằng nàng đoán không ra ý đồ của cha nàng, nhưng trong lòng lại mơ hồ có cảm giác, cảm thấy việc “Đổi ý” của cha nàng hoàn toàn là nhằm vào nàng.

“Cũng không có gì, chính là... Người trước tiên đem Lăng Vân kiếm pháp luyện cho tốt, mới có thể thành thân.” Diệp lâm Phong cười giống như một con hổ ly đa mưu túc trí: “Phải biết rằng, nội lực hiện tại ở trên người người cũng không phải do chính người luyện ra, mà là từng ấy năm tới nay, ta và mẹ người nghĩ cách truyền vào trong cơ thể người, chẳng qua vẫn phong ở trong đại huyết, người cũng không thể phát hiện.”

Lưu Trưng lúc này mới hiểu được.

Khó trách trong cơ thể nàng có ba đạo chân khí, lại sau bị Hoa Cô bắn ly hoa châu ba chỗ mới phát ra.

Về phần vì cái gì cha mẹ nàng lại truyền nội lực cho nàng, lúc này cha nàng lại đưa ra điều kiện luyện Lăng Vân kiếm pháp, đương nhiên là bởi vì nàng từ nhỏ liền cự tuyệt học võ, cha mẹ của nàng không thể làm gì.

Năm đó cha mẹ ở mặt ngoài giả bộ thông cảm, tôn trọng lựa chọn của nàng, nhưng lại ngầm trộm truyền nội lực, bây giờ còn mở điều kiện áp chế nàng.

Sắc mặt Lưu Trưng không dễ nhìn cho lắm.

Nam Cung Nhã ngồi ở bên cạnh chẳng những không phát hiện, còn vô cùng ân cần gấp cho nàng một miếng cánh gà kho. Lưu Trưng nhìn thấy cái cánh trong bát, nhưng lại nghĩ tới một chuyện.

“Lúc trước chuyện để Lăng Vân kiếm ngay trước cửa cũng là kế hoạch của các người?”

Sắc mặt Hoa Cô trở nên mất tự nhiên: “Cái gì... Kế hoạch? Nào có kế hoạch a. Đúng, là ta bỏ ở đấy. Ta chính là muốn xen người nếu biết chúng ta gặp chuyện không may, thì có thể tới tìm chúng ta hay không. Này... Cũng không thể trách ta a! Người bình thường luôn lạnh lùng, thật sự là... Nhưng tuyệt nhiên không giống tính nết ta chút nào! Ta sao biết trong lòng người có cha mẹ hay không a? Cho nên, đương nhiên muốn thử một lần...”

Lưu Trưng đỏ khốc đỏ cười.

Cha mẹ ruột của mình tự mình tạo một cái vòng lớn cho nàng chui, hiện tại bại lộ, mẹ ruột nàng lại trả đũa lại?

Một nàng lúc trước còn khờ dại nghĩ rằng, bọn họ sẽ không miễn cưỡng nàng, lại càng không làm chuyện gì cố ý lừa nàng rời nhà vào giang hồ. Không nghĩ tới...

“Ai nha, người xem, hiện tại đều không phải rất tốt sao.” Hoa Cô mở tròng hai mắt: “Nếu người không vào giang hồ, tại sao có thể có được kiều thê như tiểu Nhã Nhã?”

“Ân.”

Như thế không tồi.

“Vậy người liền mau mau đáp ứng cha người đi, luyện hảo kiếm pháp, lấy tiểu Nhã Nhã làm vợ!”

Lưu Trưng không hé răng.

Hoa Cô đành phải đem thể công huyền tới trên người Nam Cung Nhã: “Tiểu Nhã Nhã, người tới nói, nàng có nên đáp ứng hay không? Ta cùng với cha nàng đều là vì nàng hảo!”

Nam Cung Nhã ngẩng đầu lên nghixi nghĩ, cuối cùng gật đầu: “Đúng.”

Nàng có nên đáp ứng chuyện luyện võ hay không?”

“Hẳn là.”

Lưu Trưng đã muốn nói không ra lời.

Kỳ thật Lưu Trưng cũng không phải thật sự chán ghét luyện võ, nàng lúc trước không chịu luyện kiếm, nguyên nhân là bởi vì nàng ở trong thôn rất cô độc tịch mịch. Nàng nghĩ rằng chỉ cần nàng giống với người thường là có thể biết rất nhiều người, nói rất nhiều chuyện.

Nhưng thẳng đến khi lớn, Lưu Trưng mới phát hiện, đây chẳng qua là ý nghĩ ngây thơ của trẻ con mà thôi.

Nàng hiện tại có Nam Cung Nhã là đủ rồi.

“Hảo, ta luyện.”

Qua năm cũ, Lưu Trưng liền bắt đầu chính thức đi theo cha nàng học Lăng Vân kiếm pháp.

Lúc trước học hoàn toàn dựa vào trí nhớ của nàng cùng tự giác ngộ, tuy rằng không sai đi đâu, nhưng nàng hoàn toàn không có trụ cột, thứ hai là không có người chỉ điểm, luôn luôn có chỗ không được chu toàn, Nhưng hiện tại có Diệp Lâm Phong chỉ đạo, liền hoàn toàn không giống như trước. Nàng bản tính thông minh, tiến bộ thần tốc, rất nhanh liền hữu mô hữu dạng.

Lúc Lưu Trưng luyện công, Nam Cung Nhã cũng vội vàng chạy theo sau, một lát lại bưng trà dâng nước, một chốc lại vì nàng lau mồ hôi. Những thời điểm còn lại, liền ngoan ngoãn ngồi xem ở một bên.

Nam Cung Nhã không hiểu kiếm chiêu, nàng chỉ nhìn không hiểu

Sau một thời gian thời tiết ấm lên, Lưu Trưng rốt cuộc có chút thành tựu. Diệp Lâm Phong thấy nàng thật sự cố gắng cũng không tiếp tục khó xử nàng, chủ động nhắc tới việc chuẩn bị việc vui cho các nàng.

Tôn bà bà cùng Hao Cô đã sớm lo lắng, mấy tháng này, luôn không ngừng mang các thứ từ trên thị trấn trở về. Thấy Diệp Lâm Phong gật đầu, đều vui vẻ vô cùng, quả thật giống như chính mình thành thân vậy.

Bất quá, Tôn bà bà cùng Hoa Cô xem lại, cái khác thì thôi, nhưng ở trong thôn nhỏ này, hết thấy đều chỉ có thể giản lược. Nhưng là quan trọng nhất là hỉ phục vẫn phải chọn tốt nhất. Các nàng đều là người phóng khoáng, cũng không chú ý nhiều lắm, trực tiếp kéo Nam Cung Nhã đi dạo trên trấn, để cho nàng tự mình chọn hỉ phục mà mình thích.

Về phần Lưu Trưng...

Các nàng không thích mang theo nàng ra ngoài đi dạo, nàng cũng vui vẻ được thanh nhàn.

Mà sau khi Lưu Trưng thấy hỉ phục của mình lại xứng sốt.

“Đây là.. bao nhiêu?”

Nam CƯng Nhã giống như hiến vật quý tiến lên:“ Có thích hay không? Đây đều là ta chọn cho người, tất cả đều là của người. Dạng nào cũng có, có bảo thạch, có thêu, còn có một loại gọi là Vân thủy hồng la, rất đẹp! CHÚng ta có thể buổi sáng mặc một bộ, giữa trưa mặc một bộ, buổi tối...”

Lưu Trưng có chút choáng.

Nguyên lai lúc trước Nam CƯng Nhã nói cái gì “Có người như vậy là đủ rồi” thực chất chính là thuận miệng nói.

Nháy mắt, lại đem y phục trải ra đem cất toàn bộ.

Nhưng Lưu Trưng cũng không thấy tức giận, ngược lại, nàng cảm thấy có chút vui vẻ. Bởi vì nàng cũng không hy vọng Nam CƯng Nhã bởi vì cùng nàng ở một chỗ, mà buông tha cho khoái hoạt vốn có. Nam CƯng Nhã như vậy mới thật đáng yêu.

Bất quá, chờ sau khi thành thân, chuyên mua quần áo vẫn là phải tiết chế một chút. Cho dù có đủ bạc để tiêu, trong nhà cũng không có chỗ để, các nàng mặc cũng không hết.

Chính là giờ phút này, Lưu Trưng nghe thấy Nam CƯng Nhã nhắc tới “Buổi tối”, trước tiên cười tiếp tục câu chuyện.

“Buổi tối.... Không thể mặc.”

“A?” Nam CƯng Nhã hoàn toàn không kịp phản ứng, chỉ ngây ngốc nhìn nàng: “Buổi tối không thể mặc sao? VÌ cái gì?”

“Bởi vì...”

“Sao?”

Lưu Trưng bỗng nhiên cúi người, ở bên tai Nam CƯng Nhã nhỏ giọng nói: “Buổi tối người không mặc gì càng đẹp mắt.”

Mặt của Nam CƯng Nhã đỏ bừng bừng nóng lên, hung tợn đập Lưu Trưng một cái: “Diệp Lưu Trưng! Người là...là...”

“Cái gì?” Sắc mặt Lưu Trưng vẫn như thường, nhạt nói.

“Hừ!”

Nam CƯng Nhã nổi giận đùng đùng... Không, càng nhiều là thẹn thùng, xoay người chạy mất.

Hỉ phục chuẩn bị tốt, nên phát thiệp cưới.

Sự kiện này cũng không cần hai người bọn họ quan tâm. Tôn bà bà cùng Hoa Cô hai người hấp tấp làm. Nam CƯng Nhã tò mò hỏi một lần, muốn biết mời những khách nào, lại bị Hoa Cô ra vẻ thần bí đẩy ra.

Đợi cho đến sát ngày thành thân, Nam CƯng Nhã mới lục tục nhìn thấy khách mời tham gia lễ yến.

Công Nghi Ngưng là người thứ nhất tới, nàng thích nhất là giúp vui, sớm chạy tới ở lại, nói là giúp đỡ việc vui của Nam CƯng Nhã. Chính là tính tình hồ nháo của nàng, giúp đỡ chính là bán thêm, cuối cùng Tôn bà bà rốt cuộc không thể nhịn được nữa đuổi đi ra, công đạo nàng chỉ cần ở bên tân nương tử là được rồi.

Mặc dù có hai “Tân nương tử”, nhưng Công Nghi Ngưng vẫn tự động lý giải thành ở bên Nam CƯng Nhã.

Cùng Nam CƯng Nhã hàn huyên nửa ngày, nàng mới nhớ chính mình còn mang theo hạ lễ.

“Thứ này là ta chuẩn bị riêng cho người.” Công Nghi Ngưng đưa cho Nam CƯng Nhã một hộp gỗ nhỏ sơn đỏ, hướng nàng trừng hai mắt: “Người ngậm cất giấu đi là được, cũng không thể nói cho Diệp Lưu Trưng.

Nhưng Công Nghi Ngưng trăm triệu không nghĩ tới, nam CƯng Nhã đã sớm thấy qua thứ này. Lúc này vừa thấy mặt của nàng bắt đầu nóng lên.

“Đây... Đây là từ chỗ nào tới?”

“A?” Về mặt Công Nghi Ngưng lộ vẻ hoài nghi: “Chẳng lẽ người thấy rồi?”

“Ta...”

“Diệp Lưu Trưng thế nhưng cho người xem qua thứ này!” Công Nghi Ngưng khiếp sợ nói: “Vẫn là... các người cùng nhau xem ư?”

“Mới... Không có!” Nam CƯng Nhã đem hòm đẩy: “Ta không cần.”

Công Nghi Ngưng lập tức đem hòm đẩy về hướng Nam Cung Nhã: “Phải nhận. Nào có ai giống như người từ chối hạ lễ của người khác? Người như vậy, sẽ có điềm xấu.”

“Điềm xấu?” Nam Cung Nhã lập tức khấn trương lên: “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật.” Công Nghi Ngưng son sắt nói: “Tân khách đã đưa hạ lễ là phải nhận, bằng không hô sự sẽ không mỹ mãn.”

Nam Cung Nhã vịn phần khó xử, đành phải đem hòm cầm trở về.

“Được rồi cảm ơn người.”

“Vậy là được rồi.”

Thần sắc của Công Nghi Ngưng nghiêm túc.

Nhưng trên thực tế, trong lòng Công Nghi Ngưng đã sớm cười lẫn lộn. Nàng lúc trước hảo tâm đem hộp cho Lưu Trưng, ai ngờ Lưu Trưng thế nhưng trả lại, còn nói để cho chính nàng dùng. Nàng lúc ấy không dám làm gì, sau ngẫm lại, càng nghĩ càng thấy bức bối. Nàng mới không dùng được đâu! Hơn nữa thứ này tuyệt đối không thể ở bên cạnh mình, bằng không bị người thấy, còn không biết nghĩ như thế nào. Hoàn hảo nam Cung Nhã rất dễ lừa, chỉ cần Nam Cung Nhã nhận đồ là được. Cùng lắm thì ngày sau Công Nghi Ngưng... không bao giờ đến nhà các nàng, nàng cũng không tin Lưu Trưng có thể tìm đến kinh thành tính sổ.

Người khách thứ hai tới làm cho Nam Cung Nhã ngoài ý muốn nhất,

Dĩ nhiên là Nam Cung Tụng.

Nam Cung Tụng là đến một mình, nhưng mang theo một đồng lớn hạ lễ. Có Nam Cung Vô Nhai đưa, Nam Cung phu nhân đưa, Nam Cung Phong đưa, còn có của hần nữa. Thậm chí còn có cả của mấy nha hoàn trong viện của Nam Cung Nhã, mấy nàng nhờ hần mang đến một ít vật cũ của nam Cung Nhã, chính là Dạ Quỳnh hoa đang từng treo trước cửa sổ phòng nàng.

Nam Cung Nhã cảm động nước mắt lưng tròng.

Thái độ của Nam Cung Tụng đối với Lưu Trưng không tốt lắm, nhưng cũng không tính quá kém, chính là giải thích một câu::Bọn họ e ngại thân phận không có phương tiện đến. Từ trên xuống dưới nhà chúng ta cũng chỉ có ta là hồ nháo nhất, thanh danh cũng xấu nhất, coi như là ta trộm trốn tới, bị người nói cũng không có gì.”

Tiếp theo không có khách nhân nào, là lần lượt từng hạ lễ đến cùng với thư.

Liêu Tổng tiêu đầu Long Hưng tiêu cục bắt đầu gây dựng lại tiêu cục, bởi vì quá bận mà không thể tự mình đến, nhưng là sai người tặng một phần hạ lễ.

Chương Thừa Hiên, U Minh phủ cũng phái người đưa đến. Hạ lễ dĩ nhiên là Nội Công tâm pháp lấy hàn khí dưỡng thể của U Minh phủ.

Cuối cùng, thế nhưng ngay cả Thượng Quan Hâm cũng đưa đến tặng một phần hạ lễ.

Đợi đến ngày thành thân, Diệp gia bày yến hội ở trong thôn, mời mọi người đến uống rượu ăn hỉ yến(tiệc cưới).

Bởi vì hai người thành thân đều là nữ tử, cho nên các nàng đều mặc hỉ phục đỏ, chính là hai người đều chán ghét khăn trùm của tân nương. Hai người đơn giản đều không đội, chính là sơ búi tóc, trâm hoa hồng, trang điểm một phen liền đi ra bái đường.

Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, tam... Tân nhân đối bái.

Người trong thôn mắt đều choáng váng.

Tân nhân như thế nào lại là hai mỹ nhân mặc vậy?

Tác phong làm việc của người Diệp gia đều luôn phóng khoáng không kiềm chế được, mặc kệ người bên ngoài thấy thế nào, chỉ thừa dịp náo nhiệt để cho mọi người vui chơi giải trí. hai vị tân nhân được trực tiếp đưa vào động phòng.

Hôm nay Nam Cung Nhã mệt đến ngất ngư, nàng mới biết được nguyên lai thành thân là một chuyện tra tấn người như vậy. Nhưng mệt là mệt, tinh thần của nàng vẫn như cũ tốt lắm. Một chút cũng không thấy buồn ngủ. Đầu tiên là nhìn chăm chăm Lưu Trưng đang mặc hồng y đi tới đi lui, lấy đồ ăn cho nàng, múc nước rửa mặt, tiếp theo bắt đầu cùng nàng nói chuyện.

“Lưu Trưng, người mặc hồng y thật là đẹp mắt.”

“Ân?”

Lưu Trưng đã hơi mệt chút, đang ngồi cởi búi tóc, bỏ đi áo khoác.

“Đúng vậy, ta nghĩ cho tới bây giờ không ai mặc hồng y đẹp như vậy.” Nam Cung Nhã nghĩ nghĩ: “Công Nghi Ngưng luôn mặc đồ màu đỏ, nhưng nàng mặc thực tươi đẹp thực mịn...”

“Nga?” Lưu Trưng nổi tính đùa dai, cố ý hỏi nàng: “Ta không tươi đẹp, không thực mịn?”

Lưu Trưng ngồi trước ngọn đèn dầu, vì mới thành thân khó được có trang sức màu đỏ. Tuy khuôn mặt nàng lạnh lẽo, khí chất lạnh lùng, nhưng sau khi trang điểm thế nhưng có loại tươi đẹp động lòng người.

Tim Nam Cung Nhã đập thật sự mau.

“Người cũng...”

Lưu Trưng cười nhẹ nhàng với nàng.

Nam Cung Nhã cảm thấy chính mình có chút không ổn, như thế nào đột nhiên thấy cả người nóng lên, có điểm muốn đem Lưu Trưng làm... Xong rồi, nàng nhất định là bị tập tranh của Công nghi Ngưng đưa cho dạy hư rồi!”

Nam Cung Nhã liều mạng nghĩ chuyển qua chuyện khác, muốn tìm đề tài để cho chính mình quên chuyện loạn thất bát tao này.

“Đúng rồi, mẹ ngươi hôm nay nói chuyện phiếm với ta, nói người lớn lên sẽ không thấy người gọi mẹ nữa, vì cái gì nha?”

“Mẹ ta?” Lưu Trưng thu thập thỏa đáng, cũng ngồi lại đó: “Bây giờ không phải là mẹ ngươi sao?”

“Đúng là...”

“Cũng không có gì, là ta cảm thấy...” Lưu Trưng dừng một chút mới nói: “Ta không có thói quen làm nũng.”

“Làm nũng?” Nam Cung Nhã mở to mắt, không hiểu.

“Ân.”

“Gọi cha mẹ cùng với làm nũng có quan hệ gì với nhau?”

“Thật giống như... Đang không ngừng nhắc nhở bọn họ, mình giống như vẫn là đứa nhỏ.”

Nam Cung Nhã thật sự rất giật mình.

Đây là kiểu nguy hiểm gì vậy?

Bất quá cẩn thận nghĩ lại, người như Lưu Trưng có thể thật sự nghĩ như vậy. Bởi vì nàng thoát nhìn giống như một người thật không có thói quen dựa vào người khác, thực kiên cường và thực cô độc.

Trong lòng Nam Cung Nhã mềm mại, tiến lên ôm lấy Lưu Trưng.

Lưu Trưng cúi đầu nhìn nhìn, cảm thấy Nam Cung Nhã lúc này đặc biệt kiều diễm, đặc biệt câu nhân. Nàng vươn tay ra, muốn phủ lên hai gò má của Nam Cung Nhã, nhưng Nam Cung Nhã lại đột nhiên ngẩng đầu lên, trực tiếp đụng vào tay nàng.

“Đúng rồi, đúng rồi. Còn có, Vương thẩm ở trong thôn, vì cái gì vừa nhìn thấy ngươi, liền đặc biệt sợ hãi, hận không thể trốn đi? Nàng rất sợ ngươi sao?”

Lưu Trưng thở dài, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian trả lời vấn đề nhàm chán này, trực tiếp đem Nam Cung Nhã đẩy ngã xuống giường, đè ép đi lên, trước tiên chiếm hữu miệng của nàng, tiếp theo hôn xuống

phía dưới, hôn lên cổ Nam Cung Nhã. Cảm thấy nam Cung Nhã không ngừng vặn vẹo thân thể, nghe thấy nàng phát ra tiếng thở gấp mê người.

Đột nhiên một tiếng động vang lên.

“Ôi———”

“Làm sao vậy?”

“Giống như... Hình như là đụng phải hòm.”

“Hòm?”

“Công Nghi Ngưng tặng...”

“...”

73. Chương 73: Phiên Ngoại Hai: Giường Sự

Theo thời gian trôi qua, Nam Cung Nhã dần có tâm sự.

Tâm sự này kỳ thật đã có từ rất sớm, chính là sau khi cùng Lưu Trưng thành thân, số lần nàng nghĩ đến càng nhiều một ít. Hiện tại Lưu Trưng ban ngày búi tóc mặc váy sam. buổi tối thả tóc, chỉ còn lại một chiếc áo lót mỏng manh, nằm cạnh thân thể của nàng...

Nam Cung Nhã có điểm khó chịu.

Loại khó chịu kìm lòng không được.

Cho dù cùng Lưu Trưng hết lần này đến lần khác, cơ hồ đều đem dục vọng cùng khí lực trên người nàng ép cạn, nàng vẫn là cảm thấy trong lòng ọc nơi vẫn bất mãn. Cái không đủ này không phải ở trên người mà ở trong lòng.

Nam CƯng Nhã tìm cách thật lâu, nghĩ muốn tìm cơ hội ám chỉ một chút, nói tới chuyện này.

Chỉ tiếc, mỗi một lần nàng còn chưa kịp nhắc tới cái gì, Lưu Trưng đã đè ép lên trước, trên chọc vài cái, nàng liền ý loạn tình mê. Mê loạn ở bên trong, một nửa bởi vì Lưu Trưng vỗ về chơi đùa, còn có một nửa khác là nàng...

Khó chịu.

Nhưng là Nam Cung Nhã cũng hiểu được, nàng cho dù có luyện vài năm ly hoa châu cũng không đánh lại Lưu Trưng.

Không thể cứng rắn, vậy đành phải dùng tới mềm đi đòi.

Một hôm, nam Cung Nhã đã sớm tắm rửa xong, đoan đoan chính ngồi trên giường chờ Lưu Trưng. Lưu Trưng cởi áo khoác, thấy biểu tình nàng nghiêm túc, không khỏi có chút buồn cười hỏi: “Làm sao vậy?”

“Buổi tối hôm nay, không cho người tiếp... tiếp tục khi dễ ta.”

Lưu Trưng thoáng nhìn thấy trên người nàng mặc áo ngủ thật kín, gật gật đầu: “Nga.” Nàng là nghĩ Nam Cung Nhã lại đang hờn dỗi, hoặc là thật sự là không muốn, vì thế liền không miễn cưỡng. Cuối cùng nghĩ nghĩ, Lưu Trưng mặc áo ngủ nằm xuống.

Nhưng vừa mới nằm xuống, nam Cung Nhã liền từ bên cạnh leo lên, ghé vào trên người nàng.

“...”

“Lưu Trưng...”

“Ân?”

“Ta... Nghĩ muốn... Muốn... Người.”

Nam Cung Nhã trừng mắt, đem những lời Lưu Trưng nói với nàng khi lần đầu giao hảo cùng nàng đọc lại một lần từ đầu tới cuối. Chính là nàng bởi vì nghĩ muốn cường điệu rõ ràng từng chữ, ngược lại những lời này có vẻ cứng nhắc, khí thế có chút không đủ.

Biểu tình của Lưu Trưng có chút cô quái.

——Như là muốn cười, lại ghen cười.

Nam Cung Nhã nổi giận: Người... Không cho người cười! Còn... Còn có, không được phản kháng.”

“Àn.”

Biểu hiện trên mặt Lưu Trưng trở nên bình thường, nằm không nhúc nhích, tóc đen thả trên gối, cuộn lại uốn lượn, càng làm nổi bật lên da thịt trắng mịn như ngọc của nàng. Hai con mắt của nàng sáng long lanh, lưu luyến ôn nhu nhìn Nam Cung Nhã.

Nam Cung Nhã bị nhìn trong lòng thấy ngứa, cúi người hôn đi xuống.

Đầu tiên là môi.

Môi của Lưu Trưng có chút mát, nhưng thật mềm. Nam Cung Nhã dán mặt lên, quần lấy thật lâu, cuối cùng đem đầu lưỡi dò xét vào, tinh tế nhấm nháp một phen. Nàng mơ mơ màng màng nghĩ, Lưu Trưng thật sự rất mê người, giống như... Giống như yêu tinh vậy... trong lúc mơ hồ như vậy, người bị hôn còn không như thế nào, người hôn lại nhin không được phát ra thanh âm.

Nam Cung Nhã bị chính mình làm cho xấu hổ, quần bách cúi đầu, lại từ khoe môi của Lưu Trưng đi xuống, giống như nàng thường làm với mình như vậy, thông thả mềm mại hôn cổ của nàng, xương quai xanh...

Còn phải ra tay để cởi y phục nữa.

Nam Cung Nhã còn nhớ rõ, nàng cùng Lưu Trưng lần đầu tiên gặp mặt, Lưu Trưng nói mình là nữ tử. nàng lúc ấy còn theo bản năng, phản ứng đầu tiên là nhìn ngực Lưu Trưng. Cũng không phải nàng có sắc tâm, mà là trừ cách đó, nàng căn bản không biết làm thế nào để phân biệt nam tử cùng nữ tử. Khi đó nàng cảm thấy ngực Lưu Trưng rất là bằng phẳng, trong lòng yên lặng nghi ngờ.

Sau các nàng lại có da thịt chi thân, Nam Cung Nhã tận mắt thấy ngực Lưu Trưng không bằng phẳng, nổi cao lên, rất là mê người. chính là đáng người nàng hơi gầy, mặc quần áo vào sẽ không hiện.

Nghĩ đến đây, Nam Cung Nhã tóm lại là mừng thầm.

Bí mật xinh đẹp trên người Lưu Trưng, trong thiên hạ này, chỉ có mình nàng biết, cũng chỉ thuộc về một mình nàng.

Nam Cung Nhã kéo áo ngủ của Lưu Trưng, lại banh vạt áo lót của Lưu Trưng ra, toàn bộ cảnh đẹp đều hiện ra trước mắt. Nàng đưa tay phủ lên đó, thế nhưng nắm vừa vặn trong lòng bàn tay.

Nàng ngẩng đầu nhìn.

Sắc mặt Lưu Trưng ửng đỏ, sóng mắt như nước.

Nam cung Nhã cúi đầu, ngậm trong miệng, liếm trong chốc lát. Nàng cảm thấy Lưu Trưng có phản ứng, hình như giật giật thân thể, cọ sát cánh tay của nàng một chút. Trong lòng Nam Cung Nhã nảy lên cảm giác thỏa mãn, tay liền tự nhiên mà dò xét đi xuống.

Dưới tay có triều ý nóng hừng hực.

Tâm tình Nam Cung Nhã có chút vi diệu. Lúc trước nàng xác thực cố lấy dũng khí muốn ăn Lưu Trưng, nhưng hiện tại đi đến nước này, nàng lại có chút do dự, tiếp theo là...

Nên làm thế nào đây?

tay Nam Cung Nhã giật giật, sờ nơi mềm mại dưới thân.

nàng lại nhìn Lưu Trưng, lại phát hiện đầu Lưu Trưng đã nghiêng về một bên, Hình như chỉ cần môi, vẫn chưa phát ra tiếng động nào.

Nam Cung Nhã hết sức bất mãn.

Nàng mỗi lần bị Lưu Trưng đặt dưới thân, bắt đầu còn có thể nhịn một chút, sau đó dứt khoát lười nhằn nại, tâm thần nhộn nhạo, thường kêu đến mức khản cả giọng. Nhưng hiện tại Lưu Trưng roc ràng cũng động tình, lại cố ý chịu đựng không phát ra âm thanh, thật sự quá đáng!

Nam Cung Nhã chưa hạ tay, lại cúi đầu hôn thân thể Lưu Trưng, không ép Lưu Trưng phát ra tiếng không được.

Nàng ở trên giường vẫn chưa được nghe qua tiếng của Lưu Trưng.

Không ngừng trêu chọc xuống dưới, Lưu Trưng đích xác không chịu nổi, phát ra một tiếng mềm mại đáng yêu thân ngâm. Chính là kế tiếp, lại không giống kế hoạch “Ăn” Lưu Trưng của Nam Cung Nhã, mà là...

Lưu Trưng đột nhiên ôm nàng, lật người đè ép xuống dưới. Nam Cung Nhã liều mạng dẫy dụa không có kết quả.

Vì thế, đêm nay, trừ bỏ mở đầu không giống, lại bắt đầu lặp lại sự việc phát sinh trong rất nhiều buổi tối. Nam Cung Nhã tay trái gà không chặt bị ép tới gắt gao, hai ba lượt bị cởi sạch trơn, bị “Ăn” sạch sẽ.

Trải qua lần này, Nam CƯng Nhã tổng kết kinh nghiệm từ thất bại: Tiếp theo nhất định phải nhanh! Tốc chiến tốc thắng! Nhất định trước khi Lưu Trưng phát tác phải đánh hạ nàng! Không để cho nàng có cơ hội vỗ đến!

Cách đó vài ngày, Nam CƯng Nhã lại tìm một buổi tối đưa ra yêu cầu.

“Lưu Trưng...”

“Ăn?”

“Lúc này, người ở mặt dưới, vô luận như thế nào cũng không được đi lên.” Nam Cung Nhã hung tợn uy hiếp nàng: “Bằng không, về sau không bao giờ... cho phép chạm vào ta dù chỉ một chút!”

Lưu Trưng khẽ nhú mi, đáp một câu: “Hảo.”

nam Cung Nhã lần này vào thẳng luôn.

Nàng trực tiếp đến nỗi ngay cả hôn cũng không có, quần aos cũng không cởi, trực tiếp đè lên người Lưu Trưng, sau đó...

Kéo quần của nàng.

Loại tự thể hung ác này làm cho Lưu Trưng dở khóc dở cười, rồi lại chỉ có thể nhìn không làm gì.

Nam Cung Nhã kéo quần xong, thực rảnh tay, nhưng trong lòng nàng vẫn có cố kỵ, vẫn không dám hạ nặng tay, chính là nhẹ nhàng nhu lộng vuốt ve. Cảm giác nơi đó bị nàng cọ xát có chút nóng lên, dần dần có chút ướt.

Kế tiếp...

Nam Cung Nhã lấy hết dũng khí, hướng nơi huyết khẩu thử thử, đáy lòng đột nhiên có chút sợ hãi.

Lưu Trưng nhắm mắt lại, trên mặt đỏ ửng, phát ra tiếng ưm nho nhỏ.

“Người... Người đừng động...”

“Ăn...”

“Có thể... Có thể sẽ rất đau.” Nam Cung Nhã nhớ tới cảm giác lúc mình bị phá thân, nhìn khờn được lại nói một câu: “Người đừng khẩn trương, thả lỏng một chút, có thể sẽ...”

Lưu Trưng đột nhiên mở mắt, đưa tay bắt lấy cánh tay của Nam Cung Nhã.

“Người lại...”

Nam Cung Nhã nghĩ rằng Lưu Trưng muốn đổi ý, toàn bộ thân thể đều khấn trương, sợ ngay lập tức bị Lưu Trưng đè ép xuống. Nhưng nàng thể nào cũng không ngờ tới, Lưu Trưng thể nhưng dùng sức kéo tay của nàng, khiến ngón tay của nàng còn đang do dự ở bên ngoài trực tiếp đi vào.

Lần này, Nam Cung Nhã cảm thấy giốn như có chút dùng sức rất mạnh.

Lưu Trưng phát ra một tiếng kêu đau đớn, sắc mặt có chút trắng bệch, mặt mày đều nhả lại.

“Lưu Trưng... Người... Người... thể nào?”

Nam Cung Nhã sắp bị dọa khóc, đột nhiên bắt đầu hối hận. Đều tự trách mình ép buộc Lưu Trưng, không biết nặng nhẹ như vậy, rốt cuộc không biết có làm bị thương nàng không. Nhưng biến thành như bây giờ, Nam Cung Nhã không dám động, cũng không dám nói thêm cái gì. Chính là vô cùng lo lắng nhìn chăm chăm Lưu Trưng, hy vọng nàng có thể nói chút gì.

Lưu Trưng thở hổn hển, mặt cũng dần giãn ra.

“Người...”

“A? Còn... Đau không?”

“... Động thử một chút xem.”

Tay Nam Cung Nhã đã sớm cứng ngắc, tuy rằng nghe thấy Lưu Trưng nói như vậy, lại không dám lộn xộn, chính là rất nhẹ nhàng ra vào. Lưu Trưng nhủ mày lại, biểu tình cũng không rất thống khổ.

“Sao... Thể nào?”

“Đau một chút.” Lưu Trưng nhìn Nam Cung Nhã liếc mắt một cái, đưa tay xoa mồ hôi trên trán thay cho nàng: “ Chấm rãi thì tốt rồi.”

Nam Cung Nhã cắn cắn môi, nửa dựa trên người Lưu Trưng, thông thả mà cẩn thận đi động, vừa cảm thụ phản ứng trên thân thể Lưu Trưng, thẳng đến lúc nàng cảm giác thân thể đang cứng ngắc chấm rãi thả lỏng xuống dưới, Nam Cung Nhã lúc này mới ngậm nhẹ nhàng thở ra.

Tiếp sau lại, Lưu Trưng đem một chận gác lên người Nam Cung Nhã.

Thanh âm của nàng cũng trở nên mỉa mai hoặc câu nhân: “Y phục của ta...”

“Y phục?”

“Cởi.”

Nam Cung Nhã chưa từng thấy qua Lưu Trưng xinh đẹp lại chủ động đón ý nói đùa như vậy. nàng bị mê thất điên bát đảo, đầu óc đã sớm không đủ dùng. Nghe thấy Lưu Trưng nói cởi y phục, nàng liền nghe lời cởi y phục của Lưu Trưng. Chính là Nam Cung Nhã hoàn toàn không phát hiện, hia tay của Lưu Trưng cũng đang cởi vạt áo của nàng, chân gác lên người nàng cũng đang cởi quần của nàng ra.

Hai người ở trên giường thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa.

Chờ Nam Cung Nhã phát hiện ra, mới biết quần mình đã sớm không thấy tăm hơi, quần áo vẫn ở trên người, nhưng trước ngực mở rộng, áo lót đã sớm bị kéo.

Hết thấy đều chậm.

Tay của Lưu Trưng đã tìm được hạ thể của nàng, quen thuộc tìm đến đúng nơi, hướng tới nơi ẩm ướt nhất mà dò xét đi vào.

“Ân... Lưu Trưng...”

Lưu Trưng là một người nói là giữ lời.

Vì tương lai có thể chạm vào Nam Cung Nhã, nàng vẫn rất nghe lời nằm ở phía dưới. voluuanj như thế nào cũng không đi lên. Thậm chí còn cho Nam Cung Nhã ăn chính nàng. Chính là...

Điều này không có nghĩa là, nằm ở phía dưới nên cái gì cũng không thể làm đi?

Nam Cung Nhã cảm thấy chính mình sắp hóa thành nước, cả người không có chút khí lực, mềm nhũn dựa lên người Lưu Trưng, cảm thụ được dưới thân từng trận khoái ý.

“Người xấu...”

Lưu Trưng tựa hồ nghe thấy Nam Cung Nhã nhẹ giọng rầm rì một tiếng. Ngay sau đó, là tiến ươm ươm khó nhin.

...

Nam Cung Nhã tuy rằng miễn cưỡng “Ăn” được rồi nhưng vẫn muốn ăn tiếp, vẫn cảm thấy có chút bất mãn. Ăn cái gì đó ngon chỉ ăn một lần đương nhiên là không đủ, với lại, lần ăn kia đến cuối cùng, vẫn là nằng rơi xuống hạ phong.

Bất qua, Nam Cung Nhã cũng lười so đo, cho dù là một mình “Ăn” một hồi cũng so với chỉ bị nằng “Ăn” tốt hơn a.

Nam Cung Nhã trong lòng lại có điểm khó chịu.

Lúc này, mùa hè đến rồi.

Lưu Trưng chuyển một chiếc tháp trúc vào phòng các nằng, bày trước cửa sổ nơi có bóng mát, đúng hướng gió, rất là mát mẻ hợp lòng người. Lúc không rảnh, Lưu Trưng nằm ở trên đó, mở bộ nội Công Chương Thừa Hiên tăng, hoặc là xem võ công bí tịch của Diệp Lâm Phong.

Có một lần, Nam Cung Nhã vào phòng, nhìn thấy bộ dáng Lưu Trưng nằm ở trên trúc tháp.

Nằng để chân trần, lộ ra đầu gối trắng như tuyết. Trên người chỉ có một bộ áo choàng rộng thùng thình, lộ ra một bên vai trần. Tóc dài thả, từ trên trúc tháp rơi xuống phía dưới, sắc mặt nhu hòa, tư thái nhàn dật đến cực điểm.

Nam Cung Nhã nổi lên lang tâm, cởi giày nằm lên.

“Lưu Trưng.”

“Ăn?”

Ánh mắt của Lưu Trưng nhìn chằm chằm quyển sách trên tay.

Nam Cung Nhã rất là bất mãn, đưa tay gạt quyển sách trên tay Lưu Trưng, ném ở một bên bàn. Lưu Trưng nhìn nằng một cái, không nhúc nhích. Nằng liền đánh bạo ngồi khóa ở trên người Lưu Trưng, đưa tay mò vào bên trong áo choàng rộng thùng thình.

“Bây giờ ư?” Lưu Trưng nhíu mày.

Trả lời nằng là đôi môi của Nam Cung Nhã tiến sát lên, cùng với đôi tay giảo hoạt đang dần dần mò xuống dưới.

Lưu Trưng ôm thất lưng Nam Cung Nhã.

Nằng tuyệt không để ý, Nam Cung Nhã hết lần này đến lần khác tìm cách như thế nào để “ăn” được nằng.

Đại khái Nam Cung Nhã tự mình cũng không phát hiện, ánh mắt của Nam Cung Nhã so với bình thường không giống nhau, bên trong lóe ra vẻ giảo hoạt quang mang, giống như tiểu hài tử hoài tâm tư ăn vụng kẹo. Cũng bởi vậy, nam Cung Nhã không hề kiêng dè việc giường đệ chị hoan, cũng không tiếp tục xấu hổ, thậm chí còn ngày càng trở nên chủ động, càng ngày càng có hưng trí.

Đây là điều Lưu Trưng rất thích nhìn thấy.

Cho nên nằng cũng nguyện ý phối hợp.

Quần áo đều tán tác rối loạn, dây dưa cùng một chỗ.

Bên trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có hai người thở dốc, ôn nhu nỉ non.

Nhưng Lưu Trưng vẫn còn lưu nửa phần thần trí, nàng tựa hồ nghe thấy có người từ bên ngoài cửa sổ vội vàng đi qua.

“Tiểu Nhã Nhã, nghe nói tiệm y phục trên thị trấn mới có hàng mới, chúng ta cùng đi...”

Cửa phòng mở.

“Đừng vào trong——”

Lưu Trưng vội vàng ngăn cản, thuật tiện thở hổn hển.

Hoa Cô ở ngoài cửa nghe thấy không đúng, vội vàng dừng chân, đem cửa vừa mới đẩy ra khép lại.

“Các người.... Cũng không khóa cửa...”

Nam Cung Nhã đã sớm sợ tới mức hồn phi phách tán, cả người đều chôn trên người Lưu Trưng, mặt cũng không dám nâng lên. Lưu Trưng nhin không được cười khổ, Nam Cung Nhã như thế nào nghĩ muốn “Ăn” lại không nhớ cài cửa lại? Nhưng Lưu Trưng khó mà nói nàng, chính là võ võ lưng Nam Cung Nhã để trấn an.

Hoa Cô ở ngoài cửa do dự trong chốc lát, xoay người quyết định đi rồi.

“Tiểu Nhã Nhã, chờ các người... Xong việc, nhớ tới tìm ta. Bộ y phục này, người nhất định sẽ thích!”

“...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-quai-dong-nam-chi>